

மு. 11 (அ)

கணபதி துணை.

RETIRED MEMBER OF MYNABATHUR DISTRICT BOARD

கடைச்சங்கப்புலவர்களுள் ஒருவராகிய

மதுரைக்

கூலவாணிகன்சாத்தனார்

அருளிச்செய்த

மணிமேகலை மூலமும்,

கும்பகோணம் கவான்மென்ட் காலேஜ்

தமிழ்ப்பண்டிதராகிய

உத்தமநான்புரம்

வே. சாமிநாதையரெழுதிய

அரும்பதவுரையும்.

இவை

பாலவனத்தம் ஜமீந்தாரவர்களாகிய

குராமநாதபுரம்

ம - ஈ - ஈ - ஸ்ரீ

பாண்டித்தூரைத்தேவரவர்கள்

உதவியைக்கொண்டு,

செ. சாமிநாதையரால்

சென்னை :

வே. நா. ஜெயில் அச்சுக்கூடத்திற்

பதிப்பிக்கப்பட்டன

1898.

விலை ரூபா ௫.

(Copy-Right Registered.)

புத்தகத்திலடங்கியவை.

- க. முகவுரை.
- உ. நூலாசிரியர் வரலாறு.
- ங. புத்தசரித்திரம்.
- ச. பௌத்தநடும்.
- ரு. பௌத்தசங்கம்.
- சு. மணிமேகலைக்கதைச்சுருக்கம்.
- எ. மணிமேகலை அபிதானவிளக்கம்.
- டி. சூப்பத்திரம்.
- சு. மணிமேகலை மூலமும் அரும்பதவுணாயும்,
- கௌ. மணிமேகலைப்பாட்டு முதற்குறிப்பகராதி, ஈஉக.
- கக. அரும்பதவகராதி, ஈஉஉ.
- கஉ. அருந்தோடகராதி, ஈஈஉ.
- கங. மணிமேகலை மூலவிஷயசூசிகை, ஈசஎ.
- கச. அரும்பதவுணாயில் அடங்கியவை, ஈசசு.
- கரு. அரும்பதவுணாயிலுள்ள உதாரணச்செய்யுளகராதி, சஉஎ.
- கசு. அரும்பதவுணாயிலுள்ள தமிழ்நூற்பெயர்கள்முதலியவற்றினகராதி, சஈசு.
- கஎ. மணிமேகலையால் தெரிந்த அரசர்களின்பெயர்கள்முதலியன, சஈடி.
- கடி. மணிமேகலைப் பிரயோகவிளக்கம், சசஉ.
- கசு. மணிமேகலையில்வந்துள்ள வேறுகதைகள், சசரு.
- உௌ. புத்ததேவன்பெயர்கள், சசஎ.
- உக. பௌத்தசமயத்தைப்பற்றிப் பேரியோர்கொண்டகருத்து.
- உஉ. பிழையுந்திருத்தமும்.

மு க வு ளா .

“தன்றே னைக்கி னென்று கைமீக்கூஉங்
கனியுவார் பெருங்கா டாயினு
மொளிபெரிது சிறந்தன் றனியவென் னெந்தே.”

உலகமா பன்னூற் நிலகமா யிலகி
நவையறு மொன்பான் சுவையுணர்ந் தினிமைத
திரட்டுறு *மைந்து பொருட்டொடர் நிலைகளு
ளமிழ்திற் சிறந்த தமிழெனு மடந்தை
யணிமே கலையா மணிமே கலையான்,
நச்சம் பெருமை முச்சங் கத்துட்
கறையிடற் றிறைவ னிறையன ரெனப்பெயர்
வாய்ந்தே †புலம்பல வாய்ந்த சங்கத்
தொல்விசை பலவுறு நல்விசைப் புலவருட்
சீலமார் மதுரைக் கூலவாணிகள் சாத்தனானும்

புலவாபெருமானால் அருளிச்செய்யப்பட்டது ; இளம்பூரணர், நச்சினுர்க்
கினியர், பரிமேலழகர், அடியார்க்குநல்லார், †சமயதிவாகரவாமனமுனிவர்,
இலக்கணவிளக்கவுளையாசிரியர், நீதிருவொற்றியூர் ஞானப்பிரசாதர், சங்கரநமச்சி
வாயர் முதலிய ||உளையாசிரியர்களால் எடுத்துக்காட்டப்பட்டுள்ள பிர
மாண நூல்களுள் ஒன்று. தன்மைநிறையணியும் பாவிவணியும் இன்
னெரன்ன பிறவணிகளுமே ஆங்காங்கு அமைந்திருந்ததால், தன்னுட்
கூறப்பட்டுள்ள மலை கடல் நீவு வனம் நாடு நகர் ஆறுமுதலியவற்றை
யும் பிறவற்றையும் நேரில் அறிந்ததுகொண்டாறபோலப் படிப்பவர்களு
டையமனத்திற்கு நன்றாகப் புலப்படச்செய்யும் நலப்பாடுற்றது; இக்கா

* ஐந்து பொருட்டொடர் நிலைகளாவன.—சிந்தாமணி, சிலப்பதிகாரம், மணி
மேகலை, குண்டலகேசி, வளையாபதியென்பன

† புலம் - நூல், இதனை, “புலந்தொகுத தோனை” என்னுந்தொல்காப்பியப்
பாயிரத்தாலுணர்க.

‡ சமயதிவாகரவாமனமுனிவர் - நீலகேசித்திரட்டினுளையாசிரியர்.

§ திருவொற்றியூர் ஞானப்பிரசாதர் - சிவஞானசித்தியார், பரபக்கவுளையாசிரி
யர்களுள் ஒருவர்

|| இவ்வுளையாசிரியர்கள் இந்நூலை இன்ன இன்ன இடத்தில் எடுத்தாண்டனரெ
ன்பதை, இப்புத்தகத்தின் பின்புள்ள பிரயோகவிளக்கத்தாலுணர்க (பக்கம்-சசஉ.)

லத்தில் வேறொருவாற்றாலும் விளங்காதனவாகிய சிலதெய்வங்களுடைய பெயர்களையும், அத்தெய்வங்களை வழிபடுமுறைமையையும், சிலசாதியா னையும், அவர்களுடைய நடைமுதலியவற்றையும், சில நகரங்கள தீவுகள் மலைகள் வனங்கள் கோட்டங்கள் அறச்சாலைகள் மன்றங்கள் முதலியவற றையும், அவைகள் இன்ன இன்ன வண்ணமாக இருநதனவென்பதையும், இன்ன இன்ன சமயங்கள் இன்ன இன்ன இடத்திற் பரவியிருநதனவென் பதையும், அவற்றின் இலக்கணங்களையும், சில அரசா சில முனிவா முதலியோருடைய சரித்திரங்களையும், பிறவற்றையும் இநநூலில் விள ங்க அறிததுகொள்ளலாம்; இதில் சொல்லிநட்பம் பொருள்துடபங்கள் நூலளவேயாகிய நுண்ணறியிற்கேற்ப எவ்விடததுங்காணப்படுமென்று கூறுவர். இதனை,

“மந்தா கினியணி வேணிப்பி ரான்வெங்கை மன்னவர்
கொந்தார் குழன்மணி மேநிலை நூனு பங் கொள்வதெவநவ
சிந்தா மணியுந் திருக்கோ வையுமெழு திககொளினு
நந்தா வுரையை யெழுதலெவ் வாறு நவின்றருளே.”

என்று கவிஞர்பெருமானாகிய துறைமங்கலம் ஸ்ரீ சிவப்பிரகாசமுனிவர் அருளிசெய்த வெங்கைக்கோவைசெய்யுளாலுணராக

சிலப்பதிகாரக கதைத்தலைவனுனை கோவலனுடையமகளாகிய மணி மேகலையென்பவளுடைய சரித்திரமாதலின், இநநூல், சிலப்பதிகாரக தோடு கதைத்தொடர்புடையது.

இதில், சோழவளநாட்டுள்ள காவிரிப்பூம்பட்டினத்திலுள்ள பெருங்குடி வாணிகர்மரபில் உதித்த கோவலனுக்கு மாதளியெனனும நாடகக்கணி கையிடந்தோன்றிய மணிமேகலையென்பவள், தன்னுடைய தாய் கோவ லன் மதுரையில் வெட்டுண்டிறநததுகேட்டுப் பரததைமைத்தொழிலை வெறுத்துப் பெளத்தமுனிவராகிய அறவணவடிகளைச் சரணடைந்து வாய்மைநான்கும் சீலமைநதும் உபதேசிக்கப்பெற்றுப் பெளததசங் கத்திருத்தலை யறிந்து, அவனோடுபழகி, சிறுபிராயத்திலேதானே பெள த்ததருமங்களை அறிதற்கேற்ற உணர்ச்சியுற்று, ஒருநாள், தாயினை கட்டளைப்படி சுதமதியுடன பூக்கொய்தற்கு மலாளனொருவன் என்று, தன்னை விரும்பிவந்த உதயகுமரனுக்கு அஞ்சி அங்குள்ள பரிககறையில் ஒளித திருந்து, அவன் போனபின்பு வெளியேவநது, தன் குலதேவதையாகிய மணிமேகலாதெய்வத்தால் மணிபல்லவதீயிற் கொண்டுபோகப்பட்டு, அத்தீவிலுள்ள புத்தபீடிகைக்காட்சியால் தன்னுடைய பழம்பிறப்பில் நிகழ்ந்த செய்திகளையறிந்து, அப்பால் அத்தெய்வம் அறிவுறுத்திய மூன்றுமந்திரங்களையுணர்ந்து, முற்பிறப்பிற் கணவனாயிருந்த இரா குலனென்பவனே இப்பிறப்பில் உதயகுமரனாகவந்தானென்று அததெய்

மு க வு ளா.

வங்குகக்கேட்டு, அப்பீடிகையின் காவற்றெய்வமாகிய தீவதிலகையினு தவியாற் கோமுகியென்னும் பொய்கையை யடைந்து, அதிலிருந்த அமு தசுரபியென்னும் அசுஷயபாத்திரம் தன்கையில் வரப்பெற்று, பின்பு காவி ரிப்பூம்பட்டினத்தைச்சார்ந்து, அறவணவடிகளை யடைந்து, ஆபுத்திரன் வரலாற்றையும் அவனுக்கு மதுனாயிற் சிந்தாதேவி அமுதசுரபியைக் கொடுத்ததையும் பசித்தவியிர்களுக்கு உணவளித்தலே எல்லாவற்றி னும் மேலான தருமமென்பதையும் அவாகுகக்கேட்டு, அவர்கூறியவா றே உணவளித்தற்பொருட்டு அமுதசுரபியைக் கையிலேந்திக்கொண்டு வீதியிறசென்று, சிறந்தபத்தினியாகிய ஆதிநாயென்பவள்வந்து முத லிற் பிசசையிடப்பெற்று, காயசண்டிகையென்னும் வித்தியாதரமங்கை யின் தீராப்பசியை அப்பாததிரத்திலிருந்தெடுத்துதவிய ஒருபிடி யமுதாற் போகுகி, அப்பாததிரத்தில மேன்மேலும் அமுது வளரப்பெற்று, அந்ந கரத்துள்ள உலகவறவியென்னுமபலத்தை யடைந்து, அங்கேவந்த எல்லாவுயிரகளின் பசிபையும்போகுகி, அவ்வறஞ்செய்தலையே நித்தநியம மாகப்பூண்டு, தன்னை விருமபிவந்த உதயகுமரன் அறிந்துகொள்ளா வண்ணம் மேற்கூறிய காயசண்டிகையின் வடிவங்கொண்டு அந்நகரத் துள்ள சிறைச்சாலையையடைந்து, அங்கே பசித்திருப்பவர்களுக்கெல் லாம் உணவளித்து அதனை அறச்சாலையாக்கி, தன்னை மீட்டும் விடாது தொடர்ந்த உதயகுமரன் காயசண்டிகையின் கணவனாக வெட்டுண்டு வீழ்ந்ததுரண்டு மனங்கலங்கிப் பின்பு கந்திற்பாவைத்தெய்வத்தின் மொழிகளால் தேறுதலுற்று, உதயகுமரனுடைய தந்தையாகிய மாவண் கினளியாற சிறையில்வைக்கப்பட்டு, இராசமாதேவியின் முயற்சியால் அச் சிறையினின்று நீங்கி, நாகபுரத்தையடைந்து அதன்றலைவனான புண்ணிய ராசனோடு மணிபல்லவஞ்சாராது புத்தபிடிக்கையைக்காட்டி அதனால் அவனது பழம்பிறப்பை அவனுக்கறிவித்து, காவி பூம்பட்டினம் கடல் கொள்ளப்பட்டசெய்தியைத் தீவதிலகையாலறிந்துகொண்டு, அப்பாற் சென்று வஞ்சுகாப்புறத்தேபுள்ள பத்தினிககடவுளாகிய கண்ணகியின் கோயிலையடைந்து தரிசித்து, தன்னுடைய எதிரகாலசெய்திகளைக் கண் ணகி கூற அறிந்துசென்று, ஆங்கிருந்த சமயவாதிகள் பலையுஞ்சார்ந்து அவரவர்களுடைய கொள்கைகளைத் தனித்தனியேவினியுணர்ந்து, அந் நகரில தவமபுரிந்துகொண்டிருந்த மாசாத்துவாணைக்கண்டு அவன் மொழிந்தசெய்திகள் பலவற்றையுங் கேட்டு, அவனகூறியவாறு காஞ்சிநகரம் போய், அந்நகரிற் பசியாலவருந்திவாடிய எல்லாவுயிரகளுக்கும் உணவளி த்து, அங்கேவந்த அறவணவடிகளைத் தரிசித்து, அவர் உபதேசித்த அற மொழிகளைக்கேட்டு, பின் முததிபெறுதற்பொருட்டு அந்நகரிலேயே கவஞ்செய்துகொண்டிருந்தானென்னுங்கதை விரிந்துக கூறப்படும்.

இந்நூல், பௌத்தசமயச்சார்பினளாகிய மணிமேகலையின் சரித்திர மாதலின், இதில் அச்சமயக்கொள்கைகளைப் பரக்கக் காணலாம்.

பற்பல தருமங்கள் இதில் சொல்லப்பட்டுள்ளன; அவற்றுள் மிகுதியாகக்காணப்படுவது ஒருவன் மனமொழிமெய்ச் சூயனாகி எல்லாவுயிர்களிடத்தும் எப்பொழுதும் அருளுடையதல்வேண்டுமென்பதே.

மணிமேகலையென்பவளுடைய சரித்திரத்தை விரித்துக்கூறுதலின், இஃது இப்பெயர் பெற்றதெனப் பர். நீலகேசித்திரட்டில், புத்தவாதசசருக்கத்தில், “சூயலாசூயலம்” என்னுஞ்செய்யுளுராயில், * “தீவினையென்பதிபிரமரு மாகி” என்பது மணிமேகலைதுறவாதலின், இதனால், ஸம்ஸ்காரமறிந்துகொள்க” எனச் சமயதிவாகரவாமனமுனிவரும், சிவஞானசித்தியார் பரபக்கத்திற் சொலத்திராதிகனமதத்துள்ள “ஒங்கிய வருவம்” என்னுந் திருவிருத்தத்துராயில், * “தீவினையென்பதிபிரமருமாகி” என்பது மணிமேகலை துறவாதலின், இதனால் ஸம்ஸ்காரமறிந்துகொள்க” எனத் திருவொற்றியூர் ஞானப்பிரகாசரும் எழுதியிருத்தலால், இந்நூல், மணிமேகலைதுறவென்று ம அக்காலத்தில் வழங்கப்பட்டுவந்ததென்று தெரிகின்றது; “மணிமே கலைதுற, வாறைம பாட்டினு ளறியவைத்தனன்” என்று பதிபத்தியுதியிற் கூறப்பட்டிருத்தலும் இதற்கு இப்பெயருண்டென்பதை நன்குபுலப்படுத்தும.

இந்நூல், அமமைமுதலாகிய வன்பெபட்டினுள் இயைபின்பாற்படும்; தொல்காப்பியச் செய்யுளியலினகண்ணே, ‘அமமைமுதலியவனப்பெட்டிம தொடர்நிலைச்செய்யுட்கிலக்கணம்’ என்று கூறுகின்றழி, † “ருகாரை முதலா எனகாரை யீற்றுப், புள்ளி யிறுதி யியைபெனப படுமே” என்னுஞ் சூத்திரவுராயில், ‘ஞ ண ந ம ன ய ர ல வ ழ ள வென்னும் பதினொரு புள்ளியுள் ஒன்றனை ஈறுகவமைத்துச் செய்யுளைப் பொருட்டொடராகவும் சொற்றொடராகவுஞ்செய்வது இயைபெனபபடுமே’, ‡ ‘னகாரவீற்றானிறுப் பொருளுமியைநது சொல்லுமியைநதுவநதன, சீத்தலைச்சாத்திரார செய்ப்பட்ட மணிமேகலையும், கோங்குவேளார செயயபபட்ட உதயணன்கதையும் போலவன்’ என்று ஆசிரியா நச்சினார்க்கினியர் எழுதியிருத்தலகாண்க. இதனால், மணிமேகலைச்செய்யுள் ஒவ்வொன்றும் ‘என்’ என எனகரவொற்றீறாகவே படிக்கப்படவேண்டுமென்பது அறியப்படுமாயினும், இக்காலத்தில் வழங்குதற்கேறப அச்செய்யுட்கள் எனகர அகர

* மணிமேகலை, உச-ம் காலை, கஉக - கஉக, ௩௦ - ம் காலை, சுச - அ௦.

† தொல்காப்பியம். செய்யுளியல், உசக.

‡ ஈண்டெழுதியவாறு, தொல்காப்பியப் பொருளதிகாரவுரைக கையெழுத்துப் பிரதிகளிற காணப்பட்டது.

மு க வு னா .

வீராகவேகொள்ளப்பட்டன ; ஷேண்டுமேல் அவற்றை ஒற்றீரூத்திப் படித்துக்கொள்க. இந்நூலிற் சொல்லியையும் பொருளியையும் அமைந் திருத்தல்காண்க.

இதிகூறப்பட்டுள்ள சரித்திரம்நிகழ்ந்தகாலமும் இந்நூலாசிரியர் காலமும் ஒன்றென்றும், இஃது அவரால் தமிழிலேதான் முதலிற் பாடப் பட்டதென்றும், சிலப்பதிகாரத்தாலும் அதன்பதிகத்தொடக்கத்தில் அடியார்க்குநல்லாரெழுதிய உரைநடையாலும் இந்நூற்பதிகத்தாலும் நன்கு விளங்குகின்றமையின், இது வேறுமொழியிலிருந்துவந்ததென்று சொல லுவதற்கிடமில்லை.

இது, கதைையைத் தொகுத்துக்கூறுவதும் பதிகமென்று வழங்கப் படுவதுமாகிய கதைபொதிபாட்டை முதலிற் பெற்று, விழாவுறைகாதை முதற் பவத்திறமறுகெனப் பாவைநோற்ற நாதையிறுதியாகவுள்ள முப் பதுபகுதிகளாகப் பகுக்கப்பட்டுள்ளது; காதை - பாட்டு; நீலகேசித்திரட்டு, குண்டலகேசிவாதச்சருக்கம், உள - ம செய்யுளுரையில், “முன்றன் பெருமைக்கணின்ருன்” என்னுங்காதையை அணுவதித்தவாறு” எனவும், உஅ - ம் செய்யுளுரையில், “பிடகம்” என்னுங்காதை சொன்னவாறு” எனவும், மொககலவாதச்சருக்கம், உங - ம் செய்யுளுரையில், “தன்புற த்த” என்னுங்காதைசொல்லப்பட்டது” எனவும், ச0 - ம் செய்யுளுரையில், “எழுமைபத்தி” என்னுங்காதை” எனவும், சக - ம் செய்யுளுரையில், “காவினாற்சுமந்துய்ப்பான்” என்னுங்காதை” எனவும், சஉ - ம் செய்யுளு ரையில், “மக்கட்பண்பழியாது” என்னுங்காதை” எனவும், அந்நூலுநா யாசிரியர் எழுதியிருத்தலால், காதையென்பதற்குப் பாட்டென்று பொரு ள்கொள்ளுதல் துணியப்படும; “ஆறைம பாட்டினு ளுதியவைத்தனை” எனப பதிகத்திறுதியிற் கூறப்பட்டிருத்தலும், மிதிலைப்பட்டித் திருச்சிற் றம்பலக்கவிராயவர்கள் வீட்டிற்குடைத்த பிரதியில் இந்நூற்பகுதிகளின் பெயர்களையாவும் பாட்டென்றே காணப்பட்டிருத்தலும் இதனைவற்புறுத் தும்; காதையென்பதை இசையோடு பாடப்படுவதாகியசெய்யுளென்று பொருள்படுகிற ‘காதா’ (காடா) என்னும் வடசொற்சிறைதவென்றுகொண் டால் யாதோரிழுக்குமின்றென்று வடமொழியாளர்கூறுவர்; இது நிற்க.

சிலவருடங்களுக்குமுன் பழைய தமிழ்ப்புத்தகங்களைத் தேடும்வண் ணம் இத்தமிழ்நாட்டினுள்ளே செல்லுதற்குரிய பல ஊர்களுக்குச் சென்று அங்கங்குள்ள பரமபரைத் தமிழ்ப்பண்டிதர்களுடையவீடுகள் தோறும் உள்ளனவாகிய கையெழுத்துப்பிரதிகளைப் பரிசோதித்துப பாரததகாலங்களிலெல்லாம் எனக்கு மணிமேகலைமூலப்பிரதிகள் கிடை த்தனவேயன்றி உரைப்பிரதி யாண்டும் கிடைத்திலது. சென்னை தஞ்சை

முதலிய நகரங்களிலுள்ள பழைய கையெழுத்துப்புத்தகசாலைகளும் பார்க்கப்பட்டன; அங்கும் கிடைக்கவில்லை. வெளிநாட்டிலுள்ள நண்பர்கள் பலரைப் பத்திரிகைவாயிலாக இதைப்பற்றி வினாவினேன்; அங்ஙனம் வினாவப் பட்டவர்களுள், இப்பொழுது கொழும்பிலிருக்கும் யாழ்ப்பாணத்துநல்லூர் ம-ா-ா-ஸ்ரீ சிற். கைலாசபிள்ளையவர்கள் தமதுகையா லெழுதிய மூலப்பிரதியொன்றை அன்புடன் அனுப்பினார்கள்; பின்பு பாரிஸ்நகரத்துள்ள (Julien Vinson, Professor of Oriental Languages) ஜூலியன்விண்ஸன் என்பவர், 'இந்நகரத்துக் கையெழுத்துப்புத்தகசாலையில் மணிமேகலைமூலப்பிரதி ஒன்றேயுள்ளது' என்று தெரிவித்து மாதிரி கைக்காக அதிலிருந்து பதிகமட்டும் எழுதியனுப்பினார். மற்றவர்கள் 'யாதொன்றுங் கிடைக்கவில்லை' என்று விடையளித்துவிட்டார்கள். கிடைத்தபிரதிகளை வைத்துக்கொண்டு ஒப்புநோக்கி ஆராய்ந்துவந்தபொழுது பிரதிகளில் எழுதுவோர்கள் இயல்பாகவே செய்வித்திருந்த வேறு பாடுகளாலும், இது பெளத்தசமயக்காப்பியமாதலால் அச்சமயக்கொள்கைகளைக் கூறுமபாகங்களையெல்லாம் எளிதிறமெரிந்தனவாகக் கூடா மையாலும், அவற்றை ஒழுங்காகப் புலப்படுத்தும் பழைய *தமிழ்ப் பெளத்தநூல்கள் பண்டைக்காலத்தில் இருந்தும் பாதுகாப்போரின் மையால் இக்காலத்தில் இறந்தொழிந்தமையாலும், அக்கொள்கைகளை விளங்கச்சொல்லுவோர் அகப்படாமையாலும், பிழைகளைப் பிழைகளென்று நிச்சயித்துக்கொண்டது திருத்தமானபாடங்களைத் தெரிந்துகொள்ளுதற்கு எடுத்துக்கொண்டமுயற்சியும் கழித்தகாலமும் அடைந்தவருத்த மும அளவுபடுவனவல்ல.

திருஞானசம்பந்தமூர்த்திநாயனார் முதலிய சைவசமயாசாரியர்கள் அருளிச்செய்த தேவாரங்களிலுள்ள பெளத்தசமயமறுப்புக்களும், பெரிய புராணமுதலியவற்றுட் கூறப்பட்டுள்ள அச்சமயக்கொள்கைகளும் மறுப்பும, சிவஞானசித்தியார் பரபக்கத்துள்ள செளத்திரராதிகன் மதமுதலியனவும், அவற்றிற்குத் திருவொற்றியூர் ஞானப்பிரகாசர் எழுதியவுரையும், அவ்வுரையிலுள்ள சில உதாரணச்செய்யுட்களும், மறுப்புக்களும், நீலகேசித்திரட்டும் அதனுரையும், அவ்வுரையில் மேற்கோள்களாக எடுத்துக்காட்டப்பட்டுள்ள சிலகவிகளும், வீரசோழியம் யாப்புப்படலவுரையிலுள்ள சிலவுதாரணப்பாடல்களும், இன்னுஞ்சிலவும் பெளத்தசமயமறுபுகளின் சிலவற்றையும் அச்சமயத்தோர் பேசுவநத சில தமிழ்ப்பிரபா

* அடியிலுள்ளவை பண்டைக்காலத்துப் பெளத்தநூல்களென்று சிலநாள்க் குமுன்னேதான் தெரிந்தது. அவை துண்டலகேசி, சிந்தாந்தத்தொகை, திருப்புகம், விப்பகாரகையென்பன, அவற்றிலிருந்து இரண்டொருபாடல்களே நீலகேசித்திரட்டினார் முதலியவற்றில் நூற்பெயர்களோடு எழுதப்பட்டிருந்தன.

மு க வு னா .

ஷைகளையும் பிறவற்றையும் ஒருவாறு விளங்கச்செய்தன; செய்தும் முன்பிருந்த ஐயங்கள் முற்றுந் தீராமையாற் பின்னும் அறிந்தோர்பாற் சென்றும் தூரதேசத்தார்க்குக் கடிதமெழுதியும் விசாரித்தலையே மேற் கொண்டிருந்தேன்.

ஆராய்ச்சியெய்தத் தொடங்கிப் பலவருடங்களாகியும் இந்நூலை முன்னமே வெளிப்படுத்தாமைக்குக் காரணம் இதுவே

இப்படி இருக்கையில், ஹிந்துதேசத்துவித்தைகளிலும் ஆங்கிலேய வித்தைகளிலும் மிகப்பயிற்சியடைந்துவிளங்கும் மனோர், ஸ்ரீமத் உ. வே. அரங்காசாரியரவர்கள், M. A. பௌத்தசமயநூல்களிலும் பாண்டித்தியமுள்ளவர்களென்பதை அறிந்துகொண்டு உரியகாலங்களில் அவர்களிடத்துச் சென்று வினாவிவந்தேன்; வருகையில், ஒவ்வோரமயத்தும் தடையின்றி உடனுடன் அவர்கள்கூறியவிடைகளால் அதற்குமுன்பு எனக்கிருந்த ஐயங்களிற் பெருமபாலன நீங்கின. நீங்கவே இந்நூலைப்பரிசோதித்தலில் என்மனம் ஊக்கம்பெற்றது. அவர்களுடையபேருதவி இல்லையாயின், மணிமேகலையில்வந்துள்ள துடிதலோகம், பாரமிதை, அருப்பபிரமர், உருப்பபிரமர் முதலியசொற்களுக்குங்கூட உள்ளவாறே பொருள்கொள்ளுதல் எனக்கு மிகவரிதாகும்; தமக்குரிய அரியவேலைகள் அநேகமிருந்தும் பழைய இத்தமிழ்நூல் வெளியேவந்து உலாவுதலையே பயனாகக்கருதி, யான செல்லுங்காலங்கடோறும் சிறிதும் சலிப்பின்றி அவர்கள் செய்துவந்தபேருதவி ஒருபொழுதும் மறக்கற்பாலதன்று; அம்மஹோபகாரிவிஷயத்தில் இததமிழ்நாட்டினமாகிய நாமெல்லாம் நன்றிபாராட்டுதற்கு உரியவர்களாக இருக்கிறோம்.

எவ்விடத்தும் இந்நூலுக்கு உரையகப்படாமையாலும், உரை முன்னடி உண்டென்று ஒருவாற்றாலும் விளங்காமையாலும் இனி மூலத்தைமட்டுமாவது வெளிப்படுத்தவேண்டுமென்று நிச்சயித்துப் பதிப்பிக்கத் தொடங்கியபொழுது, தமிழ்ப்பாஷாபிமானிகளாகிய அன்பர்களிற் சிலர், ‘உரையெழுதியே இதனை வெளிப்படுத்தவேண்டும்’ என்று வற்புறுத்திக்கூறினமையின், அவர்கள்சொல்லை மறுத்தற்கஞ்சி, இது புலவர்திலகாகள் செய்தற்குரிய அரிய காரியமென்றுகருதாமல், “ஆங்கவன் புகழ்ந்த நாட்டை யன்பெனு நறவமாந்தி, மூங்கையான் பேச லுற்ற நென்னயான் மொழிய லுற்றேன்” என்று பெரியோர் கூறியதற்கு இலக்கியமாக, தக்கநூலாராய்ச்சியும் எண்ணியவற்றைச் சுவையயக்கும்படி நல்லநடையில் விளங்கவெழுதும்வன்மையுமில்லாத யான், “மணிமேகலை நூனுட்பங்கொள்வதெங்ஙன்” என்று ஆன்றோரால் நன்குபாராட்டப்பட்டுள்ள இந்நூற்கு அரும்பதவுரையென்ற ஏதோவொன்றை எழுதத்தொடங்கினேன்:

மொழிகளுட் பெரும்பாலானவற்றிற்குப் பொருள் விளங்கக்கிடக்கின்றமையின், அரியவற்றிற்குமட்டுமே பொருள்செய்தும், ஆங்காங்குள்ள வாக்கியங்களை ஒத்தவைகளாக இந்தநூலிலும் வேறுநூலிலும் காணப்பட்டவாக்கியங்களை அவ்வவ்விடத்தில்தந்துகாட்டி அவற்றினிடங்களை உடனுடன் விளங்கச்செய்தும், பொருள்விளங்காத இடங்களில் (?) இக்கேள்விக்குரியை அமைத்தும், கையெழுத்துப் பிரதிகளிற்கண்ட பாடபேதங்களை எடுத்துக்காட்டி அவற்றுள் இன்றியமையாத சிலவற்றிற்குமட்டுமே பொருளைப்புலப்படுத்தியும், எல்லாருக்கும் எளிதிற் பொருள்விளங்குதற்பொருட்டு வட்சொற்களைப் பெரும்பாலும் விரவுவித்தும், சிலவற்றிற்குச் சங்கமருவிய நூல்களிலிருந்து மேற்கோள்கள் இப்பொழுது அகப்படாமைபால் அவற்றைவிளக்குதற்குப் பிற்காலத்து நூல்களிலிருந்து பிரயோகங்களை எடுத்துக்காட்டியும் ஒருவாறு எழுதிமுடித்தேன்.

*“சவியுறத் தெளிந்து தண்ணென் றெழுக்கமும பயின்று” என்று சம்பநாடும், † “செல்லாறு தோறும் பொருளாழ்ந்து தெளிந்து” எனப் பரஞ்சோதிமுனிவரும் அருளிச்செய்த திருவாக்குகளுக்கு இலக்காகவிளங்குங் கவிகளினுடையவரினையிலேநிற்குந் தகுதியுள்ள பாட்டுக்களையுடைய இந்நூலுக்கு யானு அரும்பதவுரையெழுதுபவன்? இதுசெய்தற்குத் துணிந்துவந்த எனது தறுகண்மையைப் பொறுத்தருளுமபடி இத்தமிழுலகத்தை மிகவும வேண்டுகிறேன்

பழைய செந்தமிழ்நூற்பரிபாலகரும் இவ்வாராய்ச்சியால் எனக்கு மனச்சோர்வுண்டாகாதவண்ணம் அடிக்கடி ஊக்கமளித்துவருபவரும் கொழும்புநகரத்துப் பிரபுசிகாமணியுமாகிய Hon. பொ. குமாரசாமிமுதலியாரவர்கள், இந்நூலின் சிற்சிலவிடங்களில் முன்னம நிகழ்ந்த ஐயங்களை நீக்கிக்கொள்ளுதற்பொருட்டு யான் கேட்டவினாக்களுக்கு இலங்கையிலுள்ள பேளத்தவித்தியோதய பாடசாலைத்தலைவராகிய ஸ்ரீஸுமங்கலரவர்களைக்கொண்டு விடைகளெழுதுவித்து அனுப்பிப் பேருதவிசெய்துவந்தார்கள்.

மணிமேகலையைக் கவலையின்றி ஆராய்ந்து பதிப்பித்து வெளிப்படுத்துதற்குப் பொருளுதவிசெய்த பாலவனத்தம் ஜமீந்தாரவர்களாகிய இராமநாதபுரம் ம-ஈ-ஈ-ஸ்ரீ பொ. பாண்டித்துரைத்தேவரவர்களுடைய தண்ணளியும் பெருந்தகைமையும் ஒருபொழுதும் மறக்கற்பாலனவல்ல; மிகவும் பாராட்டற்பாலன. இதைப்போன்ற எத்தனையோ பெரியகாரியங்களைத் திருத்தமாகச் செய்துநிறைவேற்றியவர்களின் வழித்தோன்ற

* கம்பராமாயணம், ஆரணியகாண்டம், சூர்ப்பனகைப்படலம், ௧.

† திருவிளையாடற்புராணம், அண்ணக்குழியும் வையையுழைத்தபடலம், ௨௨.

லாய் மிக்க பாண்டித்தியமடைந்து நூலாராய்ச்சியே இன்பத்துளின்பமெனக்கொண்டொவாமும் அப்பிரபு அவர்களுக்குப் பழைய நூல்களையும் அவற்றினுக்களையும் பதிப்பித்து வெளிப்படுத்தியது அமிழ்தினுமினிய தமிழிழைப் பரிபாவித்தல் இயல்பாயினும் படிப்பாரும் கேட்பாரும்மின்றி மூலையிலே மறைந்துகிடக்கும் அரியபெரிய நூல்களைத் தேடித்தொகுத்துப் படித்துக்கொண்டு அராதரவுற்றிருப்போர்க்கு அளித்து அரியதினும் அரித்தாகத்தோற்றுமென்பது தின்னம்.

எனக்குண்டாகும் ஐயங்களை உடனுடன்போக்கிப் பேருதவிசெய்தருளிப் மஹாமேஷாபாத்தியாயரவர்களாகிய பெருகவாழ்ந்தான் ஸ்ரீமத், உ. வே. அரங்காசாரியரவர்களுக்கும், குமபகோணம் கவர்ன்மென்ட்காலெஜஸ்கிரைபண்டிதரவர்களாகிய திருமலை ஈசசம்பாடி ஸ்ரீமத், உ. வே. ஸ்ரீநிவாஸாசாரியரவர்களுக்கும் எனனுடைய வந்தனைதை நன்றியறிவுடன் ஸம்ரப்பிக்கின்றேன்

சென்னைக்குச் செல்லுந்தோறும் யாதொருகவலையுமின்றியிருந்து நூலாராய்ச்சியெய்யும்படி எனக்குத் தமது அழகியமாளிகையில் இடந்தந்து ஊக்கமளித்து அன்புடன் ஆதரித்துவருகின்றவர்களாகிய ஹைகோர்ட்டு வக்கீல், எழுமபூர், ஸ்ரீமத், உ. வே. K. இராஜகோபாலாசாரியரவர்களுடையபெருந்தகைமை மிகப் பாராட்டற்பாலது.

சிவகங்கைபச்சாரந்த சிறுவயல் ஜமீந்தாரவர்களாகிய ம-ா-ா-ஸ்ரீ முத்துராமலிங்கத்தேவரவர்கள், எனது அன்பும் பழைய தமிழ்நூலாராய்ச்சியிற் கூர்த்த அறிவினரும் தமது வித்துவானுமாகிய திருமானூர் ம-ா-ா-ஸ்ரீ கிருஷ்ணையரவர்களுக்கு மாதவேகமளித்து வேண்டியகாலங்களிலெல்லாம் அனுப்பிப் பேருதவிசெய்துவந்தார்கள்; இவ்வகையான உதவிசெய்தல் மிகச்சிறந்ததென்பது யாவருக்கும் தெரிந்ததே.

இந்நூலை ஒப்புநோக்கவந்தபொழுது ஏட்டீப்பிரதினைவைத்துக் கொண்டு பலமுறைபடித்து முதலில் அன்புடன் உதவிசெய்தவர்கள்:— குமபகோணம், பேட்டைத்தெரு, ம-ா-ா-ஸ்ரீ தியாகராஜபண்டாரம்.

திருப்பெருந்துறை, ,, பொன்னுசாமிப்பிள்ளை.

தங்களுக்கு அவ நாசமுள்ளகாலங்களிலெல்லாமவந்த உடனிருந்து இப்புத்தகவிஷயத்தில் எல்லாவுதவியும் அன்புடன் செய்தவர்கள்:—

திருமானூர் ம-ா-ா-ஸ்ரீ கிருஷ்ணையர்.	
குமபகோணம் கேட்டிவ்ஹை	} மணலூர் ,, இராமானுஜாசாரியர்.
கூல் தமிழ்ப்பண்டிதராகிய	
பின்னத்தூர்	,, நாராயணஸாமிஸூர்.
மணலூர்	,, சந்தானமையங்கார்.

இழுக்கலுடையுழி ஊன்றுகோல்போன்ற இவர்கள் யாதொன்றையும் எதிர்பாராமறசெய்துவந்த பேருதவியை நினைக்குநதோறும், “பயன்

னாக்கார் செய்த வுதவி நயன்றுக்கி, னன்மை கடலிற் பெரிது” என்னும் அருமைத்திருக்குறள் ஞாபகத்திறகுவநது மனத்தைக்குளிர்விக்கின்றது.

மணிமேகலை பௌத்தசமயக்காப்பியமாதலின், படிப்பவர்களுக்கு விளங்கும்வண்ணம், அசசயக்கொளகைகளை விரிவாக எழுதிச் சோகக வேண்டுமென்று சிலகனவான்கள் வற்புறுத்திக்கூறினமையால், பௌத்தாகளால் மும்மணிகளென்று பாராட்டப்படும் புத்ததர்மசங்கங்களின் விவரணங்களாகப் புத்தசரித்திரமும் பௌத்ததருமமும் பௌத்தசங்கமும் ஆகிய இவை, மேற்கூறிய மஞா, ப்ரீமத், உ. வே. அரங்காசாரியரவர்களுடையபேருதவியாலியற்றி, இப்புத்தகத்திற்கு அங்கமாகப் பதிப்பிக்கப்பட்டன.

புத்தசரித்திரத்தை ‘இங்கிலிஷ்’ புஸ்தகங்களிலிருநது தமிழிற்பெயர்த்து உதவியஅன்பாகள்:—

ம-ா-ாப்ரீ V. P. சுப்பிரமணியமுதலியார், G.B, V.C.

,, S. கிருஷ்ணசாமி ஐயர், B.A., B.L.

,, K. P. சோமசுந்தர ஐயர்.

,, V. சுப்பிரமணிய ஐயர், B.A.

,, M. S. நடேச ஐயர், B.A.

நான்போய் எழுதக்கூடாதகாலங்களில ஷெ மஞா அரங்காசாரியரவர்களிடஞ்சென்றுசென்று பௌத்ததருமத்தையும பௌத்தசங்கத்தையும எழுதியளித்த அன்பாகள்:—

ம-ா-ா-ப்ரீ ஸ. கோபாலசாமிய்யா, B.A. முதலியவாகள்.

பௌத்ததருமத்தையும பௌத்தசங்கத்தையும மஞார், அரங்காசாரியரவர்களிடஞ்சென்று படித்துக்காட்டிச் செப்பஞ்செய்துகொள்ளுதற்கு எனக்குக்காலம்வாயாமையால், அவாகள் முதனமுறை சொல்லியெழுதுவித்தபடியே அவைகள் பதிப்பிக்கப்பட்டன.

தமக்குப் பற்பல அரியகாரியங்களிருக்கவும யான்விரும்பியபொழுதெல்லாம ஒப்புநோக்குதல்முதலிய பற்பலவுதவிகளை ஊககத்துடன் செய்துவநத (Ch. of Scot. Mission College, Madras) தமிழ்ப்பண்டிதராகிய திருவல்லிக்கேணி, ப்ரீமத் உ. வே. வை மு சடகோபராமானுஜாசாரியரவர்களுடைய அன்புடைமை ஒருபொழுதும மறக்கறபால்தனறு.

எனக்கு இயலபாகவுள்ள அறிவின்மைபாலும், மறதியாலும், வேலை மிகுதியாலுண்டாகும் அயாசசியாலும், பிறகாரணங்களாலும் இப்புத்தகத்தில் பல பிழைகள் இருத்தல்குடும்; அவறறைத் திருத்திப்படித்துக கொள்ளும்படி எல்லோரையும வேண்டுகிறேன்.

தொடங்கியகாரியத்தை நிறைவேறுயபடி செய்தருளிய எல்லாம வல்ல முழுமுதற்கடவுளின் இணையடிகளைச் சிந்தித்து வந்திக்கின்றேன்.

இங்ஙனம்

உத்தமநான்பாம், வே. சாமிநாதன்.

கிடைத்த மணிமேகலைக் கையெழுத்துப் பிரதிகள்.

திருக்கலையாரம்பரைத்

செருவாவடுதுறையாதினத்துப்... .. பிரதி க.

ாட்டையபுரம் பெரிய அரண்மனை க.

இது, திருவாவடுதுறையாதினத்து
ஸ்ரீலக்ஷ்மீ அம்பலவாணதேசிகரவர்கள் வருவித்துத்
தந்தது.

சிவகங்கையைச்சார்ந்த மிதிலைப்பட்டி.
ஸ்ரீ அழகியசிறம்பலக்கவிராயரவர்கள் க.

திருமயிலையிலிருந்த திருநெல்வேலித்
,, திருவம்பலத்தின்னமுதம்பிள்ளையவர்கள் ,, க.
இந்தப் பிரதிகொடுத்தவர், திருமயிலைப் பார்த்தசாரதிக
கிராமணியென்பவர்.

சேலம்,
,, இராமசாமிமுதலியாரவர்கள் க.
முதலிற்கிடைத்த பிரதி இதுவே.

யாழ்ப்பாணத்துநல்லூர்,
,, சிறு கைலாசபிள்ளையவர்கள் க.

ஆறுமுகமங்கலம்,
,, ஏ. சுந்தரமூர்த்திப்பிள்ளையவர்கள் க.
S P.G. High School, Vepery, தமிழ்ப்பண்டிதர், திருமயிலை,
,, சண்முகம்பிள்ளையவர்கள் க.

சென்னை,
,, தி. முத்துக்குமாரசாமிமுதலியாரவர்கள்... .. க.

சென்னையிலுள்ள,
ராசாங்கத்துக் கையெழுத்துப்புத்தகசாலை க.
அப்பொழுதைக்கப்பொழுது ஒப்புநோக்கி உடனுடன்
கொடுத்தவிடப்பட்ட பிரதிகள் சில

இவற்றுள், மிகப்பழமையானதும் பரிசோதனைக்கு இன்றியமையாததாக இருந்ததும் மற்றைப்பிரதிகளிற் குறைந்தும் பிறழ்ந்தும் திரிந்தும்போகிய பாகங்களை யெல்லாம் ஒழுங்குபடச்செய்ததும் கோப்புச்சிதைந்து அழகுசெட்டி மாசுபொதிந்து கிடந்த, செந்தமிழ்ச்செவ்வியன் மணிமேகலையை அவுணணிந்துகொள்ளும்வண்ணம் செப்பஞ்செய்துகொடுத்ததும் மிகிலைப்பட்டிப்பிரதியே.

இந்நூலாசிரியராகிய

மதுரைக்கூலவாணிகன்சாது

வ ர ல ா று.

இவர், கடைசசங்கப்புலவர்களுள் ஒருவர்; கூலனியாபரஞ்செய்துகொண்டிருந்தமையின் இப்பெயர்பெற்றாரென்பா; பத்தினிக்கடவுளாகிய கண்ணகியின் வரலாற்றையும் அவள்மீதமுடைய சேரன்செங்குட்டுவனுக்கு அறிவுறுத்தி அவளைக்கொண்டு அவளுக்குக் கோயிலகட்டுவித்து நித்தியபூசை முதலியன நடக்கும்படிசெய்தவா. அவ்வரசனுக்குக் கண்ணகியின்வரலாற்றைக் கூறியபொழுது அவனோடு கேட்குகொண்டிருந்தவரும் அவன்சகோதரரும் துறவுபூண்டவருமாகிய இளங்கோவடிகள் அவளுடையசரிதத்தைப் பொருட்டொடாநிலைசெய்யுளாகசெய்தற்கு வேட்கையடையுமவண்ணஞ் செய்தவா இவரே; இதனை, சிலப்பதிகாரத்தின் பதிகத்தாலும், அந்நூலிலுள்ள ௨௫ - வது காட சிககாதையாலுமுணர்க. எட்டுத்தொகையில் நற்றிணை முதலிய நூல்களில் இவரற்ற செய்யப்பட்டுள்ள பாக்களுமுண்டு. இவரபெயர், கூலவாணிகன்சாத்தனரெனவும், மதுரைச்சீத்தலைச்சாத்தனரெனவும், சீத்தலைச்சாத்தனரெனவும், சாத்தனரெனவும் வழங்கும். “தண்டமிழ்சசாத்தன” (பதிசூ, ௧௦) என்றும், “தண்டமிழாசான்சாத்தன” (காட்சிககாதை, ௬௬) என்றும், “நன்னூற்புலவன்” (காட்சிககாதை, ௧௦௬) என்றும் சிலப்பதிகாரத்து இவாசிறப்பிக்கப்பட்டிருக்கின்றனா. சங்கத்தில அரங்கேற்றுவதித்தற்பொருட்டுவரும் நூல்களிற் பிழைகள் காணப்படுநதோறும் ஆக்கியோர்களைக்குற்றங்கூறுதற்குத் துணியாராய் ‘இரதப்பிழைகளைக் கேட்குமபடி நேரிட்டதே’ என்று இவர் மனமவருநதித் தமதுதலையைக்குத்திகொள்வாரென்றும், அதனால் தலை புண்பட்டுச் சீயோடிருந்தமையின், சித்தலைச்சாத்தனரென்பது இவர்க்குப்பெயராயிற்றென்றுங்கூறுவா; இதனை, “வள்ளுவர் முப்பாலாற், நலைக்குத்துத் தீவுசாத் தற்கு” என்று மருத்துவன்ருமோதரனாற் திருக்குறளைச் சிறப்பித்துக்கூறிய செய்யுளிற் குறிப்பித்திருத்தல்காண்க.

* கூலங்ளாவன:—நெல்லு, புல்லு, வாசு, தினை, சாமை, இறுங்கு, தோணா, இராகியனபன; கூலம் பதினெண்வகைத்தென்பர் கூத்தனூலார்.

† அவகாசக்குறைவால் இவரைப்பற்றி இன்னும் எழுதவேண்டியவற்றை இப்பொழுது எழுதக்கூடவில்லை.

கணபதி துணை.

புத்தசரித்திரம்.

இந்தப் பரதகண்டத்தில், * உத்தரகோசலதேசத்தில், † உரோகிணி நதிக் ரையிலுள்ள ‡ கபிலவாஸ்து என்னும் நகரத்தில், இக்ஷ்வாகு பரம் பரையிலுதித்துச் சுத்தோதனனென்று பெயர்பெற்ற ஓராசன் இருந்தான். அவனுடையகாலம், இற்றைக்குச் சற்றேறக்குறைய இரண்டாயிரத்தைந்நூறு வருடங்களுக்கு முந்தியதென்பர். அவனுக்குச் சுக்கிலோதனன், அமிருதோதனன், தெளதோதனன், கனிதோதனனென்னும் நான்குசகோதரர்களும், பிரமிதை, அமிருதையென்னும் இரண்டுசகோதரிகளும் இருந்தார்கள். அவனுடையமுன்னோர், ‡ சாகவிருக்ஷங்கள் அடர்ந்துள்ள இடத்தில் முன்னம் இருந்ததுபற்றிச் சாக்கியரென்றும், கோதமரென்பவரது மரபிலுதித்தமைபற்றிச் கௌதமரென்றுஞ்சொல்லப்படுவார். சுத்தோதனன், கோலியதேசாதிபதியாகிய அஞ்சனென்னும் அரசனுடையமகளிரான மாயாதேவியையும் கௌதமியையும் மணஞ்செய்து கொண்டான்.

மாயாதேவி மூத்தவள் ; ||கௌதமி இளையவள்.

கௌதமி, பிரஜாவதியென்றும் மஹாப்பிரஜாவதிகௌதமியென்றும் பிரஜாவதிகௌதமியென்றுங் கூறப்படுவாள். இவ்விருவருள்ளே குண

* கிழக்கே விச்சவிகளின்தேயமும் மகததேயமும், தெற்கே கோலியதேயமும், மேற்கே ஸ்ராவஸ்திதேயமும், வடக்கே மலையில்வாழ்பவர்களாகிய மங்கோலியருடையதேயமும், உத்தரகோசலத்திற்கு எல்லாகளாகக் கூறப்பட்டுள்ளன. விச்சவிகளென்பது ஒருவகைக்குழுஉவிற்பெயர். உத்தரகோசலம் சாக்கியதேசமென்றுங் கூறப்படும்.

† உரோகிணிநதி, இங்காலத்தில் 'கொகாஞ்' என்று வழங்குகின்றது ; இது ஸங்கையின் கிளைநதிகளுள் ஒன்று.

‡ 'கபிலவாஸ்து' என்பதற்குக் கபிலரென்றுபெயருள்ள முனிவரொருவர்தங்கித் தவஞ்செய்த இடமென்று பொருள்கூறுவர். [வாஸ்து - இடம்.] பழையதமிழ்நூல்களில் இந்நகரப்பெயர் கபிலபுரமென்றும் கபிலையென்றும், இந்நகரையுடையநாடு மகதநாடென்றும் வழங்கப்படுகின்றன ; "கண்டார் விரும்புங் கபில புரமென்ப, துண்டு" என்பது நல்லதேசித்திரட்டு, மொக்கலவாதச்சுருக்கம், ௧௧௫ - ம் பாட்டு ; 'மறந்து மழைமறு மகதநன் னாட்டுக், கொருபெருந் திலகமென் றுரவோ ருரைத் தவ், கரவரும் பெருமைக் கபிலையம் பதி' என்பது டணிகேசரி, ௨௬ - ம் காதை, ௪௨ - சச.

§ சாகவிருக்ஷம் - தேக்கமரம்.

|| கௌதமி மூத்தவளென்றும், மாயாதேவி இளையவளென்றும் செலுத்தக்கங்களிற் சொல்லப்படுகிறார்கள்.

வதியாகிய மாயாதேவி பேரழகுடையளாயிருந்ததுபற்றி, அரசன் அவளிடத்து மிக்க வேட்கையுடையனாகியிருந்தான். கௌதமி அதுதெரிந்து மாயாதேவிபால் அழுக்காறுற்று மனங்கொதித்துக்கொண்டே காலங்கழித்துவந்தாள். இவ்விருவரும் நெடுங்காலமவளையிற் புத்திரப்பேயின்றி இருந்தார்கள்.

இப்படி இருக்கையில், துஷிதலோகவாசியாகிய பிரபாபாலரென்னும் †போதிசத்துவர், உயிர்களைத் தீயவழியினின்றும் நீக்கி நல்லவழியிற் செலுத்துதற்கு இவ்வுலகில் அவதரிக்கக்கூடுபுற்று, ஒருநாள் பொன்மயமான ‡தெய்வவிமானமுந் துவந்தது, மாயாதேவி சுத்தோதனன் என்னுமிருவர்களைவினாந்தோன்றி, தாம் அவர்களுக்குப்புத்திரராக அவதரிக்கப்போதலைத் தனித்தனியேயுணர்த்திப் பின்பு மாயாதேவியினுடைய ஸ்தூபிற் புருந்தனர். எங்கும் நிறைந்தள்ளாதெய்வம் இங்ஙனஞ்செய்ததென்றும், மாயை ஒரு வுட்கோணநகூத்திரம் தன்வயிற்றிற் புருந்ததாகக் கனவுகண்டு பின்பு கருவுற்றாளென்றுஞ் சொல்லுவதுமுண்டு. மாயாதேவி கருவுற்றனளென்பதை அவளுடைய தோள்மெலிவுமுதலையவற்றாலறிந்த அரசன் முதலியோர் அகமகிழ்ந்தனர்.

அப்பொழுது அவளுக்குப் பிராயம் நாற்பத்தைந்து. மாயாதேவி மட்டுமே கருப்பினியாயினுளையென்று நறுமொழிபுறந்தகௌதமி அவளுடைய உயிரைப்போககுதற்குப் பலவாறுமுயன்றான்; முயன்றும் அது சிறிதும் பலிக்கவில்லை. அதன்பின் கௌதமி தானசெய்த குற்றத்தை நினைந்துநினைந்து மனம்நொந்து, மாயாதேவிபால் அன்புகூர்ந்து ஸ்மூகவாளாயினன். மற்றொருநாள், மாயாதேவியின்கனவிற் பிரபாபாலர் ஓராண்குழந்தைவடிவாகத்தோன்றி அவளுக்குச் சில நல்லழிகலை உபதேசித்து மீட்டும் அவள்வயிற்றிற் புருந்தனர். அவள் அவா உபதேசித்தவாறே நியமவழியில் ஒருகுவாளாயினன். உலகத்திற் கருவுற்றமங்கை

* துஷிதலோகம் - தெய்வலோகங்களானுள்ள என்னாவது.

† போதிசத்துவர் - புத்தராக வருதற்குரியோர், “புத்தராகு மாண்பினோர் போதிசத்து வர்கடாம்” என்பது நீலகேசித்தீரட்டு, மொக்கலவாதச்சருக்கம், கூட - வது செய்யுள். கௌதமபுத்தருடைய பழையபிறப்புக்களையுணர்த்தும் வடநூலைப் போதிசத்துவாவதான கல்பலதையென்று கூறுதல்காண்க.

‡ ‘துஷிதவிமானத்தினின்றும்போந்து சூயிலாலபுரத்துத்தோன்றி உலும்பினிவனத்துப்பிறந்து கபிலபுரத்துப் புத்தத்துவமபெற்றுத் தர்மோபதேசம் பண்ணி மஹாபோதிப்பிரதேசத்துப் பொன்றக்கெடுதல புத்தனுக்குரியதி’ (மொக்கலவாதச்சருக்கம், ௧*௦ - ம் பாட்டு) என்று சிலவற்றை வேறுபடுத்திக்கூறுவர் நீலகேசித்தீரட்டுரையாசிரியர்.

§ ஈசானசகாப்தம் ௬௭ - ம்வாஸத்தில் மாயாதேவி கருப்பமுற்றாளென்று பர்மா தேசத்துப் பெளத்தீயர்கள் தெரிவிக்கின்றன. அவள் கருப்பமுற்றநகூத்திரம் உத்தரட்டாதியென்பர்.

புத்தசரித்திரம்.

யாருக்கு உளவாகும் *வயாவும் வருத்தமும் அவருக்கு இல்லவாயின. கருவியிருக்குங்காலமனுதிர்ந்து; அனுகவே அவள் இனிய பலவகைக்காட்சிகளுமமைந்த உலும்பினிளன்னும் பூஞ்சோலையையடைதற்கு விரும்பித் தன்கருத்தை அரசனுக்குத்தெரிவித்தாள். அவன் அகப்பரிசாரங்களும் புறப்பரிசாரங்களுஞ்சுழி அவளுடன் அச்சோலையையடைந்து, அதிலுள்ள மானிகையோன்றிலதங்கி, அவளுள்ளத்தைக்கவரும் நறுமலர்களைக்கொணரும்படி தன்பரிவாரங்களுக்குக் கட்டினாயிட்டான். அதைக்கேட்ட பலரும் பலவகைமலருங்கொணர்ந்து காட்டி அவளை மகிழ்வித்தார்கள். பின்பு அரசன் மாயாதேவிபுடன் அச்சோலையிடையே மலர்ந்துவிளங்கும் அசோகமரமொன்றைச்சார்ந்து, அதனிழலில் மயில் கலாபத்தைவிரித்தாடு தலையும் கலவிங்கமென்னுமபறவை அதற்கேறப்ப பாதேலையும் கண்டும் கேட்டும் விழிகளுக்கும செவிகளுக்கும விருந்தாட்டிக் களிக்கும் அவளை நோக்கி, “இமமரப்பூவொன்றைப் பறித்தாத்தா” என்று வேண்டினன். பூப்பறிக்க அவன் அமரத்தின் கிளையொன்றைப்பற்றுதற்கு வலக்கையை உயர்த்தினன். முன்னம், ஓளாவரென்னுமுனிவர் தமதுதாயினது துடையிலிருந்தும், பிந்து எனலும் சக்கரவாததி வேனராஜாவினுடைய கையிலிருந்தும், மாந்தாதா †உபோஷிக்குடைய நெற்றியிலிருந்தும், ‡கக்ஷிவா நென்னுமுனிவா சுதேகூணையினினை கைமழலத்திலிருந்தும் வெளிப்பட்டதுபோலப் பிரபாபாலா அப்பொழுது மாயாதேவியின் கருப்பத்திலிருந்து சிவிறும அவருக்கு வருத்தத்தை உண்டிபண்ணாமல் மெல்ல மெல்ல அவளுடைய வலப்பக்கத்தின்வழியே ஆன்குழந்தைவடிவாக வெளியேவந்து அவள்காலருகே அச்சமயத்தில் தேருருணையைப்போல பெரிதாக முளைத்துத்தோன்றிய நீலத்தாமரைமலரொன்றிற் சென்றிருந்தாள். அவர் §பிறந்ததினம், வைசாகசுத்தபூர்ணிமை. அக்கணமே தெய்வஅரசர்கள் நாலவரும் நரதன் உபநந்தனென்ற நாகஅரசர்கள் இருவரும் அங்கேவந்து, முன்பு அவதரித்துள்ள புத்தர்களுக்குத் தாம் செயததுபோலச் செய்யவேண்டிய பல உபசாரங்களையும் செய்துவிட்டுத் தத்தம உறைவிடஞ்சென்றாகன. அப்பால், அவர், அந்நீலத்தாம்

* வயா - வேட்கைநோய்.

† உபோஷிசன் - யுவனசுவன்.

‡ கக்ஷிவானென்பவர், ‘திர்க்கதமஸ்’ என்கிறமுனிவருடைய அனுக்கிரகத்தால் பலியென்னுமரசன்மனைவி சுதேகூணையின் கக்ஷத்திலிருந்து பிறந்தாரென்று ஸ்ரீ மஹாபாரதங் கூறுகின்றது. கக்ஷம் - கைம்மூலம்.

§ கௌதமபுத்தர் பிறந்ததினம், ஈசானசகாப்தம், ௬௦-ம் ஆண்டை வைகாசிமாதத்திற் பூர்ணிமையும் விசாகநக்ஷத்திரமுங்கூடிய வெள்ளிகிழமையென்று சொல்லுவா; “இருதின வேளிலி லெரிகதி ரிடபத், தொருபதின மேலு மொருமுன்று சென்றபின், மீனத் திடைநில மீனத் தகவயிற், போதித் தலைவனொடு பொருந்திய போழ்த்து” என்று மணிமேகலையிலும் கூறப்பட்டிருத்தல்காண்க, கரு-ம் காளை, ௨௩ - ௨௪.

ரைமலரினின்றும் சிங்கக்குருளைபோல் ஏழடிநடந்துபோந்து தாம் புத் தாவதாரமென்பதை ஆங்குள்ளவருக்குக் கூறினர். கூறியவுடன் வெப்ப மும் தட்பமுமுள்ள *நீரோடைகளிரண்டு தனித்தனியே ஆகாயவழியே வந்து அவரை மஞ்சனஞ்செய்வித்தன. தேவர்கள் மலர்மழைபொழிந்தார் கள்; ஆகாயம் மேகத்தால்மூடப்படுதலின்றித் தூய்மையும்றுவிளங்கிற் று; விலங்குகளும் பறவைகளும் தம்முட் பகைமையின்றி அன்புற்றுப் பயின்றன; இன்னும் பற்பல ஈனன்னித்தங்கள் நிகழ்ந்தன. தியவழி களுக்குத் தலைவனை மாரனென்னுந் தேவன் ஒருவனுமே துன்புற்றான். மாயாதேவி பொறையுயிர்த்தலாலுண்டாகுநதளர்ச்சி சிறிதுமின்றி மேற் கூறிய அசோகமரத்தின்கீழேயிருந்தாள். கௌதமி அன்புகூர்ந்து அக் குழந்தையையெடுத்துச் சீராட்டிப் பாராட்டி வருவாளாயினள். குழந தையும் அவள்பால் அன்புமிக்கது. அப்படியிருக்கையில், சிறந்தநிமித் திகளைய அந்தன்னொருவன்வந்து, அக்குழந்தையை உற்றுநோக்கி, “ஆசிரியராக வருவோர்க்குரிய இலக்கணங்களுள்ளாம் இவன்பால் உள் ளன; ஆதலால், இவன் துறந்து பலவிடத்துஞ்சென்று தருமோபதேசம் புரிதலை மேற்கொள்வான்; இவனால் மனிதர்கள் அடையும் ஊதியம் மிகப் பல” என்று அரசனுக்குக்கூறி நன்கொடைபெற்றுச்சென்றான். மாயா தேவி, கருவுயிர்த்த ஷ்மடாநாளில் ஆனந்தாதிசயத்தால் இறந்தாள்.

“உலும்பினி வனத்து ளொண்குழைத் தேவி

வலம்படு மருங்குல வடுநோ யுறம்

லான்றோ னவ்வழித் தோன்றின னாதலி

னீன்றோ ளேழாநா ளின்னுயிர் வைத்தான்.”

(விம்பசாரகஸ்தையென்னுங்காப்பியம்.)

* நீருற்று ஒன்று, மாயாதேவியின் அருகே பூமியில் தோன்றி மஞ்சனஞ்செய் வித்ததென்றுங் கூறுவதுண்டு.

† “மைத்திருள் கூர்ந்த மனமாக நீர்ப், புத்த ஞாயிறு தோன்றுங் காலத், திங் களு ஞாயிறுந் தீங்குரு விளங்கத், தவகா நாண்மீன் நகைமையி னடக்கும், வானம் பொய்யாது மாநிலம் வளம்படு, மூனுடை யுயிர்க ளுறுதுயர் காண, வளிவலங் கொட்கு மாதிரம் வளம்படு, களியிரு முந்நீர் நலம்பல தஞஉங், கறவைகள் றுர்த் திக் கலநிறை பொழியும், பறவை பயனறுய்த துறைபதி நீங்கா, விலங்கு மக்களும் வெருஉப்பகை நீங்குங், கலங்களுர் நகரும் பேயுங் கைவிடுங், கூனுக்குறளு மூமுஞ் செவிடு, மாவு மருளு மன்னுயிர் பெரு” என்று புத்தரவதரிக்குவகாலத்தில உலகததுண்டாகும் நிமித்தவிசேடங்களை மணிமேகலையில் விளங்கக் கூறியிருத்தல காண்க; கஉ - ம காதை, அடு - கூஅ.

‡ “புத்தன்றாய் நண்டிப்பி வாழை புனமூங்கில், கத்தும் விரியன் கடுஞ்சிலந்தி - இத்தனையும், வேலாலும் வானாலு மன்றியே தாவகொண்ட, ஞாலே தம்முயர்க்குச் சோர்வு” என்பது உலோகவகன மென்னுநால்; இச்செய்யுள், நீலகேசத்திரட்டு னாயிற் கண்டது. ‘இவன் பிறக்கின்ற காலதது மாதாவினது வலமருங்குலாற் பிறந்தான்; அவளும் ஆறுநாட் குற்றுயிரோடு கிடந்து ஷ்மடாநாள் இறந்தாள். இது புத்தமாதாக்கள் யாவர்க்கும் ஒக்கும்’ என்பது நீலகேசத்திரட்டு, குண்டலகேசிவாதச் சாந்கம்; சக - ம பாட்டினா.

அவளுடம்பைத்தகித்து அவளுடைய என்பையும் சாம்பரையும் ஒரு குடத்தில் நிறைத்து, அவளிருந்துவந்த மானிகையை * அஸ்தமயகிரியிற் பெயர்த்துக்கட்டி அதில் அக்குடத்தை அடக்கஞ்செய்தார்கள். அவளுடைய பெருமையைப் புலப்படுத்தற்பொருட்டு நூற்றறுபது அடி உயரமுள்ள ஆலயமொன்று அம்மானிகையினருகே எடுப்பிக்கப்பட்டதன்றி மேற்கூறிய அசோகமரமும் அவ்வாலயத்தின் எதிரிலே பெயர்த்து நடப்பட்டது.

கௌதமி குழந்தையை எடுத்து வளர்த்துவந்தாள்.

ஒருநாள், சுத்தோதனன் குழந்தையையெடுத்துக்கொண்டு கோயில் சென்று புண்டனதேவரைத் தரிசித்தபொழுது, அத்தேவர் தமதுபடிமத்திலிருந்து வெளிப்பட்டு, அக்குழந்தையின்பெருமைகளை அவனுக்கு விரித்துக்கூறினர். பின்பு அக்குழந்தைக்கு ஸ்வித்தார்த்தனென்று நாமகரணஞ் செய்தார்கள்; செய்தும் எல்லாரும் கௌதமனென்னும் குடிப் பெயராலேயே அழைத்துவந்தார்கள்.

கௌதமர், உரிய காலத்தில் வித்தியாரம்பஞ் செய்கிக்கப்பெற்று ட்மித்திரரென்றுபெயருள்ள ஒரு பிராஹ்மணரிடம் பலகலைகளையும் முறையாகக் கற்றுவந்தார். ‘விளையும் பயிர் முனையிலே தெரியும்’ என்பதற்கேற்ப, ஜீவகாருணியமுதலிய நற்குணங்கள் பலவும் அவர்பால் இளம்பருவந்தொடங்கியே நாடோறும் வளாச்சியுற்று விளங்கின. கற்கவேண்டிய கலைகள் எல்லாவற்றையும் அவர் யாதொருவருத்தழுமின்றிக் கற்றுவந்தார். அது தெரிந்த சுத்தோதனன் பெருமகிழ்ச்சியடைந்தான். அவரோடு கற்றுவந்த பார்ப்பனப்பாடங்கள் உதாயியென்பவன்.

அவ்வளவில் அஸிதரென்னு முனிவர்வந்து கௌதமனாக்கண்டு பரிபூர்ண புத்தாகளுக்குரிய ஸ்ஹஸ்ரார சக்கரரேகை முதலிய ஸாமுத்திரிகலக்ஷணங்கள் பலவும் அவர்பால் உளவாதலையறிந்து வியந்து, “மானிடராகிய மரத்தில் பல நூற்றாண்டுகளுக்கு ஒரு முறையே மலரு மலர் இக்குழந்தை; உமது குலப்பெருமையை என்னவென்று சொல்லுவேன்; ன் துறவுபூண்டு உலோக ரக்ஷகனாக இருப்பான்” என்று அரசனுக்

* அஸ்தமயகிரியென்பது அங்கேயுள்ள ஒரு மலையின் பெயர்.

† ஸ்வித்தார்த்தன் (தருதையின்) விருப்பத்தை நிறைவேற்றியவன். ஸ்வார்த்த வித்தியென்று நாமகரணஞ்செய்ததாகச் சொல்லுவதுமுண்டு. அவருக்கு இன்னும் உள்ளனவாகிய பெயர்கள் பல.

‡ இப்பெயர், விசுவாமித்திரரென்றும் சில புத்தகங்களிற் காணப்படுகின்றது.

§ ஸஹஸ்ராரசக்கரரேகை புத்தருடைய பாதத்திலிருந்த தீற்று விசேடமென்பர், இதுபற்றியே அவரை, “ஆயிரவாரத்தாழிபன்” என்றார் மணிமேகலையிலும்; ௩ - ம் காதை, ௧௦௪.

குக் கூறினர். அரசன், “துறப்பது எப்பொழுதோ?” என்று. அவர் “அஃது இப்பொழுது அறிவிக்கற்பாலதன்று” என்று சொல்லித் தம் மிடஞ்சென்றனர். செல்லவே அரசன் கௌதமர் துறப்பாரென்பதை முன்பு ஒரு நிமித்திகளும் அறிந்தோனாதலால், அவருடைய உள்ளத்தை உலகவழியிற் புகுத்தற்பொருட்டுப் பலவாறு முயன்றுவந்ததோடு உலக வாழ்வில் அவருக்கு ஒருபொழுதும் யாதொரு வெறுப்புந் தோற்றாம லிருக்கும்வண்ணஞ்செய்வித்தும் வந்தான்.

அந்நாட்களிலே ஒருநாள் தோழர்களுள் ஒருவனாகிய தேவதத்த னென்பவன் தான் ஓரிடத்தில் எய்துவிழ்த்திய *அன்னப்பறவையைக் கௌதமர் அளிகூர்தெடுத்து அதன்மேலே தைத்திருந்த அம்பைப் பிடுங்கி யெறிந்து அப்பறவையைத் தைவந்து பாதுகாத்துவிடுத்தமைபற் றிக் கோபமுற்றுப் பகைமைகொண்டு அவரை நீங்கித் தனக்கமைந்த நண்பர்சிலருடன் வேற்றிடஞ்சென்றான்.

சிலநாளாக்குப்பின் கௌதமரைச் சுத்தோதனன் தன்னுடைய இள வரசாக நியமித்து அகற்குரிய சிறப்போடிருகமபடி செய்வித்தான். அப்பொழுது அவருக்குப்பிராயம் பதினைந்து. இளவரசாக இருந்தே சிலவருடங்களைப்போக்கினர்.

பின்பு, அரசன், தன் மைத்துனனாகிய சுப்பிரபுத்தனுடைபமகள் யசோதரையை அவருக்கு †மணம்புரிவித்தான்; அப்பொழுது அவருக் குப்பிராயம் பத்தொன்பது.

அப்பால் கௌதமர் யசோதரைபாற்காதல்கூர்ந்து வேறென்றையும் அறியாது அவன்போகத்திலேயே சிலகாலம் அழுந்திக்கிடந்தார். அது தெரிந்த உறவினர் கவலையுற்று, “மேன்மேலும் அறிந்துகொள்ளவேண்டிய படைக்கலப்பயிற்சி முதலியவை கௌதமனுக்கு இல்லையாயினவே, எப்பொழுதேனும் புத்தம் நேருமாயின் அக்காலத்து இவன் யாதுசெய்வான்?” என்று அரசனுக்குச்சொன்னார்கள். அதைத்தெரிந்துகொண்ட கௌதமர், அவ்வுறவினர் பலரையும் வருவித்து, தாம் அவற்றிலவல்லராதலை அரசன்முன்பு வெளிப்படுத்தி, அவ்வுறவினரால் நன்கு மதிககப்பட்டார். இச்செய்தி விவாகத்திற்குமுன்னே நடந்ததென்றும் இதைக் கண்டறியந்த சுப்பிரபுத்தன் தன்மகளைக் கௌதமருக்கு மணம்புரிவித்தா னென்றுங்கூறுவதுண்டு. “நிமித்திகளும் அஸிதருஷியும் முன்புகூறிய வாறு கௌதமன் துறவுபூண்பானே” என்று கவலையுற்ற அரசன், ஒரு

* பருந்தென்று கூறுவதுமுண்டு.

† காட்டப்பட்ட மங்கையர் பலருள்ளே யசோதரை கௌதமரால் தெரிந்தெடுத்து விவாகஞ்செய்துகொள்ளப்பட்டாளென்றுஞ் சொல்லுவர்.

தோட்டத்தில் வேனிற்காலம், மழைக்காலம், பனிக்காலம் ஆகிய மூன்றுமும் முறையேதங்கிப் போகம்துகர்த்தற்குத் தகுதியாக மூன்றுமாஸிகைகள் கட்டுவித்து, அவற்றின் நாற்புறவழிகளிலும் வலிய நிலைகளும் கதவுகளும் அமைப்பித்து, அத்தோட்டத்தைச்சூழ உயர்ந்தமதிலையெழுப்பி, இரவும் பகலும் அம்மதிலைசூழ்ந்து போர்வீரர் காக்கவும், அருவருக்கதக்கபொருள்களுள் யாதொன்றும் கண்ணுக்குப் புலப்படாமலிருக்கவும் புரிவித்து, கௌதமரை அங்கேதங்கி இன்பநுகரும்வண்ணஞ் செய்வித்தான். அரசன் இவ்வாறு மேன்மேலுஞ் செய்துவந்த பெருமூபற்சிகளாற பிணிமூப்புச சாக்காடென்பவைகள் மனிதர்களுக்கு உண்டென்ற ஞாபகம் அசகாலமவரையிற் கௌதமருக்குச் சிறிதும் உண்டாகவேயில்லை.

அப்படியிருக்கையில், ஒருநாள் உலும்பினிவனத்திலுள்ள அரண்மனையில் வந்து தன்னைக்காணுமபடி அரசன் அவருக்குத் திருமுகமனுப்பினான். அதனைப்பெற்று உடனே தந்தையைக்காணுதற்கு நினைந்து தாமிருக்குந் தோட்டத்தின் கிழவாயில்வழியே சிவிகையூர்ந்துசெல்லுங்கௌதமா, தமமெதிரேவந்த மிக்க பிணியாளனொருவனைக்கண்டு எல்லாரும் இப்படியே பிணிவாய்ப்பட்டுத் துன்புறுவாரென்பதையும், மற்றொருநாள் அங்ஙனஞ் செல்லுகையில் மிகத்தளர்ந்து வருந்திக்கொண்டேவந்த முதியோன்ஒருவனை வழியிடையே கண்ணுற்று எல்லாரும் இங்ஙனம் மூபுறறுவருநதுவாரென்பதையும், வேறொருநாள் குதிரையேறி மேலைவாயில்வழியே செல்லுகையில் அங்கே அழுகிக்கிடந்த பிணமொன்றைக்கண்டு எல்லாரும் இறத்தற்குரியாரென்பதையும் உடன்வந்த குதிரைக்காரனாகிய *சந்தகனால் அறிந்தறிந்து, “ அநித்தியமாகிய உலக வாழ்வில் அருவருப்புறறு இப்பிணிமூப்புச சாக்காட்டிற்குக் காரணமாகிய பிறப்பிற்கு இடங்கொடாத நல்வழியையறிந்து நாழுமுய்ந்து உலகத்தையும்உய்வித்தல் எப்பொழுதுகூடுமோவென்று கவலையடைந்து அதைக் குறித்து ஆலோசித்துக்கொண்டே மீண்டுமீண்டு வருவாராயினா.

† சத்தாவாஸதேவர்களுளொருவர் கௌதமருக்கு நிலையாமையை அறிவுறுத்தற்பொருட்டு முதியோன்வடிவமுதலிய மூன்றுவடிவங்களாகத் தோற்றமினரென்று கூறுவர்.

இக்காட்சிகளால் கௌதமருடைய மனம் வேறுபட்டிருந்ததிலைக்கேள்விபுற்ற அரசனுடைய கட்டளையால் உதாயிபுடன் அழகிய மங்கைப் பர் பலர்வந்து தம்வயமாக்க முயன்றும், ஒத்த தோழர்களாகிய மந்திரி

* அறிந்தது பாங்கனாகிய உதாயியென்பவனொன்றுங் கூறுவதுண்டு.

† சத்தாவாஸதேவரென்பார் பிரமகணங்களுள் ஒருவகையார்.

குமாரர்கள் பலர்வந்து சிற்றின்பத்தைப்பற்றிப் பலவகையாகப் போதித்
தும் கௌதமருடைய உள்ளம் சிறிதும் வேறுபடவில்லை; வேறுபடுத்தத்
துணிந்துவந்தவர்கள், கௌதமருடைய அழகிய மேனியையும், கம்பீர
மான தோற்றத்தையும், சாந்தமான பார்வையையும், மற்றுமுள்ள
விசேடங்களையுங்கண்டு அஞ்சிச் சென்றார்கள்.

பின்பு ஒருநாள் கௌதமர் தேரேறித் தோட்டம்பார்க்கப்போன
பொழுது வழியின் இருபுறத்துமுள்ள நன்செய்களிலும் புன்செய்களி
லும் உழவர்முதலியோரும் வருதுமுதலியவகளும் உழைத்தலையும்,
அதனால் அவ்வுயிர்களடையும் வருததங்களையுங்கண்டு மனமவருந்தி ஒரு
நாவன்மரத்தின்கீழேதங்கிக் கண்ணீரழுகுகொண்டு, துககமாகிய பிறப்
புப் பிணிமூப்பிறப்புக்களையும், அவற்றிற்குரியகாரணங்களையும், அவற்
றையொத்தும் வழிகளையும் மெல்ல ஆராய்ந்துகொண்டிருந்தார்; அங்ங
னமிருக்குமபொழுது, முன்பு தாம் பிணியாளன்வடிவங்கொண்டு தோன்
றி யாவரும் பிணிவாய்ப்படுத்தற்குரியரென்பதையும், முதியவன்வடிவங்
கொண்டதோன்றி யாவரும் மூத்தறகுரியரென்பதையும், பிணவடிவங்
கொண்டதோன்றி யாவரும் இறத்தற்குரியரென்பதையும் புலப்படுத்திய
சுத்தாவாஸ்தேவா, துறவறநெறியையும் கௌதமருக்கு அறிவுறுத்த
நினைந்து துவராடையணிந்த ஒரு *துறவியாகிவந்து “சேததாத்த” என்
று அழைக்க, அவர் விழித்துப்பார்த்து, “நீர் யா” என்றார். அவர்
“நான் ஒரு புருமணன்; துககத்தை நினைந்து நினைந்து என்மனம் இடை
விடாது வருந்தாநின்றது. இதுதுக்கத்தினின்றும் நீங்கி என்றமழியா
ததும், ஆதியநதமில்லாததும், நடப்புப்பகைமையற்றதும், ஏகாந்தமான
தும், ஆநந்தமயமாகவுள்ளதுமான ஒருநிலையையடைதற்கு அவாவுகின்
றது. ஆதலால், ஊப்புறத்தேதங்கி யீமபுலன்களையும்டக்கிச் சமாதியி
லிருந்துகொண்டு உயிரைப்பாதுகாத்தற்கு வேண்டியவளவே உணவை
இரந்து உண்டு வாழும் பிகுடிக்களினிலைமையை, விழைந்தேன்” என்று
கூறி அவர்கள்பெருமையையும் எடுத்துச் சொல்லிவிட்டுச் சென்றனர்;
அதுகேட்டவுடனே துறத்தற்குத்துணிந்த கௌதமர் அவ்விடத்திலிருந்
தும் எழுந்து அரண்மனைசென்று, தாம் துறவுபூண இசைத்திருத்தலைத்
தந்தைக்குத் தெரிவித்தார்; அதனைக்கேட்டசுத்தோதனன், மனங்கலங்
கிக் கண்ணீர்பெருக, “ஐய, அதற்குக்காலம் இஃதென்று; எம்மைப்பாது
காத்து நெடுங்காலம் அரசாண்டபின்னரே அதுவிரும்பத்தக்கது” என்ன,

* பிணியாளன்றோற்றமுதல் இத்தறவியின் தோற்றமறிதியாகிய நான்கையும்
ஒரேநாளில் கௌதமர் கண்டனரென்று கூறுவதுமுண்டு.

† புருமணனென்பதற்குத் துன்புற்றுத் தவஞ்செய்பவனென்றுபொருள்; இச்
சொல் ஸ்ரீவால்மீகராமாயணத்திலும் வந்துள்ளது.

கௌதமர், “பிறப்புப்பிணிமூப்புச்சாக்காடாகிய இத்துன்பங்களை ஒழித்
தற்குரியவழியை அபிநதுகொண்டாலன்றி இங்கு நில்லேன்” என்று
உறுதியாகக் கூறிவிட்டுத் தமது உறைவிடமடைந்தார்; அரசன் அவரு
டைய மனநதை வேறுபடுத்துமபடி ஆடல்பாடல்களில் வல்ல மகளிரைப்
பினனும் அவாபால் அனுப்பினான்; அவர்கள்வந்து இயன்றவனாயில்
முபன்றும் அமமுயற்சி சிறிதும் பயன்படவில்லை. அவர்களுடைய அழ
கியபுருவங்கள் வைராகசியமிருந்த கௌதமருக்கு அருவருக்கத்தக்கன
வாகத் தோற்றின; இப்படியிருக்கையில், *ஒருநாள் ஆறுசென்று நீரா
டிய கௌதமா அண்மனைசெல்லுதற்குத் தேரேறுகையில், ஒருவன்
வந்து, † “உமக்கு மகன்பிறந்தான்” எனறான். அதுகேட்ட கௌதமர்
“பந்தநினைமேற் பந்தமுண்டாயிற்றே; இத்துன்பகடலைக்கடப்பது
எப்படி?” என்று கவலையுற்றுக்கொண்டே தேர்நீர்ந்து அரண்மனைக்குச்
செல்லாராயினா; அவங்களுடையவழிகையில் அவருடைய தேருக்கு முன்
னும் பினனும் பல்வாத்தியங்கள் முழங்கின; நகரத்தார்பலரும் ‘நமமர
சனுக்குப் பெரிந்தின்பிறந்தான்’ என்று மகிழ்ந்து புகழ்ந்துகொண்டே
வந்தார்கள்; ஆடல்பாடல்கள் நிகழ்ந்தன; அவற்றுள் யாதொன்றும்
அவாமனத்திற்கு இன்பநதரவில்லை; அவருடைய உறவினளாகிய மங்கை
யொருத்தி, “இக்குழந்தையினதந்தை பாக்கியவான்; தாயும் பாக்கிய
வதி; மனைவியும் பாக்கியவதி” என்றுபாடிய பாட்டொன்றும் துக்கநிவார
ணத்திற்குரியவுபாயம் யாதென்று இடைவிடாமற் சிந்தித்துக்கொண்டே
செல்லுகிற அவருக்கு அப்பொழுது நன்னிமித்தமாகவிருந்து இன்பந்
தந்தது; அவர் அந்த உபபஞ்சுதிக்காக அவளால் நன்பிராரட்டுவா
ராய்த் தமது கழுத்திலிருந்த விலையுயர்ந்ததாள் முத்தமாலையை அவருக்
கு நன்கொடைபாகக் கொடுத்தார்; அதைப் பெற்றுக்கொண்டவுடன்,
அமமங்கை, கௌதமர், நன்னிடத்திலுள்ள விழுப்பதாலளித்தாரென்றும்
பிறநாலத்தில் தான் அவருடைய முதன்மைபுள்ளமனைவியாக ஆதல்குடு
மென்றும் மனோராசியுஞ் செய்வாளாயினள்.

அப்பால் அவர் அரண்மனைசென்று அங்கேநிகழ்ந்த நாடகமுதலிய
பாட்சிகளுள் ஒன்றையும் பாராட்டாமலே அன்றிரவின்முற்பகத்தில்
அயர்ந்து நித்திராசெய்து நாளிரவில் திடீரென்றுவிழித்துக்கொண்டு,
நான் உளியாயிருக்கும்பொழுது தனவிடு திப்பறறிகொண்டதென்

* இக்காலம், கௌதமா நான்சாவது தோற்றங்கொட்ட தினத்தின் பிற்பகலென்
ற சொல்லுவதுமுண்டு.

† “உமக்குமகன்பிறந்தான்” என்பதைக்கேட்ட கௌதமர், அம்மகன் தமது
சநியாகிய திங்களே விழுங்குவந்த இராகுவென்று சொன்னாரென்றும், அதனால் அப்
தலையனுக்கு இராகுவென்று பின்பு பெயரிடப்பட்டதென்றுஞ் சொல்லுவார்.

‡ உபபஞ்சுதி - உதவியானசொல்.

றதை அபிரந்தவொருவன் அவ்வாபத்தினின்று நீங்குவதற்கு எவ்வளவு பரபரப்புடனெழுவானோ அவ்வாதேயெழுந்தது, எல்லாவற்றையுந் துறந்து வேற்றிடஞ்செல்லுதற்குத் துணிந்தாரா ; துணிந்தபொழுது, மேற்கூறிய சுத்தாவாஸதேவராத் கதவுகள் திறந்துவைக்கப்பட்டன ; கௌதமர், தம்மைச்சூழ்ந்து தாறுமாறாகச் சயனித்துக்கொண்டிருந்த மங்கையர்களினகட்டத்தினினும்கீங்கிப் புறத்தேபோனது அங்கே விழித்துக் கொண்டிருந்த சந்தகனையழைத்துத் தமமுடைய கண்டகமென்னும் பெயருள்ளகுதிரையை வினாவிறகொண்டுவருமபடி அவனுக்குக் கடடனை யிட்டாரா ; சந்தகன், மஹாராஜாவின் அனுமதியின்றி இளவரசன்கட்டனையை இவ்விரவில நிறைவேற்றலாமோவென்று சிறிதுபொழுது சிந்தித்துக்கொண்டேநின்று பின்பு மேற்கூறிய தேவருடைய அருளால் துணிவுண்டாகப்பெற்றுக் குதிரைகொணரச் சென்றான் ; அவன் சென்றவுடன், எல்லாவற்றையுந் துறத்தற்குத் துணிந்த கௌதமர், இவ்வாழ்க்கையிலுள்ள வலியபற்றை அப்பொழுதே முற்றுநதுறக்கலாற்றாமல், தமது குழந்தையைக் கையிலெடுத்துப்பார்த்ததற்கு நினைந்து சென்று, அந்தப் புரத்திற் குழந்தையுடன் யசோதனா சயனித்திருக்கும் அறையின் கதவை மெல்லத்திறந்து, அங்கே மலர்ணைமேலே யசோதனாயால் அணைப்புண்டு அவளோடுயிலுங் குழந்தையைத் தீபவொளியாற் கண்டு, “ இக்குழந்தையை யெடுத்தால் இவள் விழித்துக்கொள்வாள் ; விழிப்பின் அது நம்முடைய செலவிற்குப் பெருந்தடையாகுமே ” என்று நினைந்து, இன்னது செய்கிறதென்று தெரியாமல் மயங்கி அவ்விருவரையும் காதலோடு பார்த்துக்கொண்டே வாயிற்படியிற் சிறிதுபொழுது நின்றா ; நின்றவா, தடுமாறிக் கொண்டிருந்தமனம் பின்பு தெளியப்பெற்று, “ நாம் இவருக்கு இவனுக்கும் பிற்காலத்தில் ஞானாசிரியனாகவும் ஆதல்கூடும் ” என்று எண்ணித் துணிந்தது புறப்பட்டா. அவர் அங்ஙனம் வெளிப்பட்டதினம் பூர்ணிமையென்பர். இங்ஙனம் அவர் வெளிப்பட்டவளவிற சந்தகன் குதிரையைக் கொண்டுவந்து நிறுத்தினான். அவர் அதில் ஏறிச் செலுத்தியபொழுது நான்கு தேவர்கள், அதன் குளம்புகளின் ஓசைகளொருவருடைய செவிக்கும் புலப்படாவண்ணம் அடக்கிக்கொண்டு உடன் சென்றனர். இளவரசராகிய கௌதமா, “ உலகத்திற் பிறப்பிற் பிணிமுப்புச்சாககாடாகிய துன்பங்களையெல்லாம் முற்றும் போககுத்தற்குரிய வழியை அபிரந்தாலன்றி மீடேன் ” என்று உள்ளத்தில் உறுதிமொழி

*செல்வாராயினா.

அப்பொழுது அவருக்குப் பிராயம் இருபத்தொன்பது.

* கௌதமர் இங்ஙனஞ் சென்றகாலம், சசான சகாப்தத்தில் ௬௪-ம் வருடமென்றும், வாரம் வெள்ளிக்கிழமையென்றும் சொல்லுவர்.

கௌதமர், அகத்துறவுபூண்டு எல்லாவற்றிலும் அருவருப்புற்று, நுகை முதலியோரையும், அரண்மனையையும், பெருஞ்செல்வத்தையும், மண்வியையும், பின்னையையும் *பிரிந்துசென்றதை மஹாபிரிஷ்கிரமணமென்று கூறுவர்.

பாவத்திருக்காரணமான இச்சைகளை உண்டாக்குந்தெய்வமாகிய மாரனென்பவன், இப்படி அரண்மனையைவிட்டுப் புறப்பட்ட கௌதமரைத் தொடர்தவரது, “நீ துறவன்மீன்; துறவாதொழியின், இன்று முகல ஏழுராவாக்குள நான்கு மஹாத்துவீபங்களுக்கும் உம்மை அரசனாகுவேன்” என்றுசொல்லித் தடுத்தான். அவர் அத்தடையைமதியாமற் சென்றார்; செல்லவே மாரன் வெல்லுதற்குரிய சமயம் தனக்கு எப்போதுவாய்க்குமோவென்று நினைந்து சிழுவபோலவே அவரைத்தொடர்ந்து செல்வானாயினன்.

சென்ற கௌதமர், அவ்விரவில் நாகர்களுந் தேவர்களும் தமக்கு இயல்பாகவுள்ள ஓளியால் வழிகாட்டிகொண்டுசெல்ல, ஒருநிமிஷமே ஹம் இடையே தங்காமல், நல்லாகிரியா எங்கே கிடைப்பாரென்ற கவலை யோடுஞ்சென்று கோலியதேசத்துக்கு அப்பாலுள்ள அநோமநதிக்கரையையே சூரியோதயத்திற்குமுன்னமே அடைந்தார். அடைதலும் கண்டகமெனனுங்குதினா அங்கு நின்றுவிட்டது. அப்போது அங்கேயுள்ள பாரதகவரெனஹம் தாபதருடைய தலாபள்ளியையும் அதில் வைக்கப்பட்டுள்ள பிணைப்பாததிரங்களை பலவற்றையுங்கண்டு, கபிலவாஸ்துவிலிருந்து சலிப்பினி மூன்றுயோசனையளவு விநைந்தவந்ததான குதிரை அதகவப்பள்ளியை அணுகியவுடன் தானாகவே நின்றுவிட்டதைத் துறவைவிருமபிவரத தமக்கு நன்னிமிதமாகக்கொண்டு களிப்புற்றார். பின்பு அவர் தமமுடன்வந்த சரதகனைநாக்கி, “ஆடையேவண்டுமென்று பல நாளாக நினைந்துக்கொண்டேயிருந்தவிடத்தை இப்பொழுது அடைந்தேன்; நமமுறவு இன்றோடு முடிவுபெற்றது” என்றுகூறித் தமதுகழுத்திலிருந்த விஷையுரந்த கண்டசரத்தைக்கழறி அவனுக்குரன்கொடையாக இனசொல்லோடு கொடுத்தார். கொடுத்தவர் பின்பு தமது முடிமணியை யெடுத்து அவன்கையிலவைத்து, “இதனை நான் அன்புடன் கொடுத்ததாகச்சொல்லி அரசனுக்குக்கொடு; என்னிடத்திலுள்ள காதலை நான் முறையும் மறக்கச்சொன்னதாகத் தெரிவி; இல்லாழக்கையின் வழியாகத் துக்கக்கடலை நீரதுதற்குரியதெப்பம் எனக்குக் கிடையாமையினாலேயே நான் பிரிந்தேனென்று சொன்னதாகவும விண்ணப்பஞ்செய்” என்று கூறினார்; அதனைக்கேட்டுமனமலருந்திய சரதகன், “இப்பொழுது துறத்

* திரிபிடகத்தில் இச்செய்தியைக்கூறும் பாசத்திற்கு மஹாபிரிஷ்கிரமண எஹத்திரமென்றுபெயர். மஹாபிரிஷ்கிரமணம் - பெருந்துறவு.

தல் தக்கதன்று” என்று பல்வகையாக மறுத்து, அதற்கு அவரினங்கா ததுபற்றிப் பின்பு “நானும் உடன்வருவேன்” என்றான். கௌதமர் அதற்கு இணங்காமற் குதிரையின் முதுகைத்தடவித் தட்டிக்கொடுத்து அதற்கு இனியவாதகதைகளைச் சொல்லிவிட்டு அதைக்கொண்டு செல்லுமாபடி வற்புறுத்திக்கூறி அவனுக்கு விடைகொடுத்தார்.

அதுநிலை நரதபின் கௌதமர் அநோமரதியின் மணலிற்றங்கி உடைவாளால் தமது மயிர்முடியை அறுத்தெறிநதுவிட்டு அங்குச சிறிதுபோ முது உண்மையை ஆராய்ந்துகொண்டேயிருந்தார். இது சந்தகனுக்கு விடையளித்தற்குமுன்பு நிகழ்ந்ததாகக் கூறுவதுமுண்டு.

அங்ஙனம் ஆராய்ந்துகொண்டிருக்கையில், மேற்கூறிய சுத்தாவாஸ்தேவர் துவராடையுடுத்து விலலும் அமடும் தாங்கிய ஒரு டீலேடனாகத் தோன்ற, கௌதமர் தமமுடையாடாடையை அவ்வேடனுக்குக்கொடுத்துவிட்டு அவனுடைய துவராடையைத் தாம வாங்கியுடுத்துக்கொண்டு உண்மையை அறிவுறுத்தும் பெரியோரைத் தேடிப் பாராளு.

கௌதமரிடத்தில் விடைபெற்று, அவர் கேட்கதை அறுத்தெறிந்ததைப்பார்த்துக்கொண்டேநின்று, அவர் கட்டையை மறுத்ததற்குஞ்சி வருந்திச்சென்ற சந்தகன் கண்ணிப்பெருக்க காலையரது மனம் பூங்கி குதிரையுடன் நகாக்கு மீண்டான்.

பெரியோரைத் தேடிச்சொன்ற கௌதமர், காற்றை சுத்தநீர் மலர்கள் இளங்குருத்துக்கள் காய்கள் கனிகள் சிழங்குகள் ஆகிய இவற்றுள் ஏதாவதொன்றையேனும் எடுத்த பிசையை யெனும் உணவி நீரிலேநின்றும் நெருப்பிலேநின்றும் இன்னும் பல்வாறுகவொழுகியும் அருந்தவம புரிந்தவாழும் முனிவாகப்பலரை வழியிடைந்தகண்டு அவர்களைவிட அளவளாவி, “துக்கநீக்கத்திற்குரியவழி யாது?” என்று அவர்களைக்கேட்டு, அவர்கள்கூறியவைகள் தமமனத்திற்குப் பொருந்தாமையால் அவற்றை மறுத்துரைத்து, அவ்விடத்தைநீங்கி அவர்களுடைய சொற்படி, சூரியாஸ்தமயத்திற்குப்பின், மகத்தேசத்துள்ள பாண்டரமையைச் சார்ந்து, அம்மலைக்குகையில் தவருசெய்துகொண்டிருக்கும் ஆராளரம்

* இவர்தங்கி ஆராய்ந்துகொண்டிருந்ததற்கு அறிகுறியாக அங்கே பிற்காலத்தாரால் மேல்வளைவுள்ள மண்டபமொன்று கட்டப்பட்டதென்கூறுவர்.

† வேடனைக்கூறிய இவ்விடத்தில் ஏழையாகிய வழிப்போக்கனொருவனைச் சொல்லுவதுமுண்டு.

‡ வேண்ணிமுடையால், இம்மலை இப்பெயர்பெற்றது, இக்காரணம்பற்றிச் சுவேதகிரியென்றுங் கூறப்படும்.

§ இப்பெயர் ஆரடருத்திரராமர், ஆரடராமர், அராளகாலராமனைப் பல்வாறுக்க் காணப்படுகின்றது.

முனிவநாக்கண்டு வணங்கி “பிறப்புமுதலிய துக்கங்களையொழித்தற் குரிய உபாயத்தை அடியேனுக்கு உரைத்தருள்க.” என்று விண்ணப்பித்தா. அராளாமா யோகமார்க்கத்தை உபதேசிக்க, கௌதமா அநநேயியைக் கடைப்பிடித்து ஒழுக்குவாராயினா.

கடிலவாஸ்துவிவ முன்பு தெய்விகமாகத் திறக்கப்பட்டுக் கௌதமருக்கு வழியைக்கொடுத்த அரண்மனை கதவுகளெல்லாம் மீட்டும மூடின படியொருநதன; அவைகள் அவ்வாறிருக்கவும், எல்லோரும், கௌதமரும் பூதிகையும குதினாக்காரனுமே இல்லாமைபயயிர்ந்து, திகைத்து வருந்தி எங்கும் தேடுவாராயினா.

அப்பொழுது, குதினையுடன் அழுதுகொண்டேசென்ற சந்தகன் சித்தந்தவற்றை அவாகளுகுத் தெரிவித்தான். அவற்றைக்கேட்ட எல்லோரும் துக்ககடலில் ஆழ்ந்தார்கள்.

தன்மகன் துறந்தானென்பதை அறிந்த மஹாப்பிரஜாவதிகௌதமி, பெருங்காற்றால் தாக்குண்ட இளவாழையோலக் கைகால முதலிய அவயவங்களைசொந்தாது முரகித்துச் சிறிதுபொழுது கீழேவிழுந்தாகிட்டுது பின்பு ஓடுவாறு உணாச்சியுற்று எழுந்தா மிரவும் பெருமூச்செயிந்து கொண்டு, “அந்தோ! இக்தவாகுருலசிகாமணியே! இருண்டு வலப்புறத் தேசரிந்து தூய்மையையுடையதாய் அழகிதாவினங்கிக் கட்டுண்ணாத பொது பூமிபைத்தொடரம முடித்தபொழுது கிரீடம்போன்று திரண்டும் புளரளப்பாசனிருந்த அந்தக்குடுமி குறைக்கப்பட்டுப் புலவிகடக்கின்றிே! ஆ! அந்தத் திரண்டதோள்கள, அந்தச் சிங்கநடை, விடையேற மின் கரைவாபோன்ற அந்தக்கண்கள், பளபளப்பான பொன்பேரல் ஒளியைவிசி விவங்கும் அந்தத் தேகம், அந்தச் சதுரமாபு முதலியவற்றையுடையாய், நீ துன்பத்திற்கிடமாகிய காட்டினைச் சென்றனையே! தூய்மையிலும், நிறத்திலும் மென்மையிலும் அல்லிமலர்போன்ற அப்பாதங்கள் கற்களாலும் முட்களாலும் சிறிக்கப்படுகின்றனவே! ஆ! அப்பாதங்கள் அத்துன்பத்தை எவ்வாறு பொறுக்கும்? காவலுள்ள இராசமாஸிகையிற பிறந்து இனிது வளர்க்கப்பெற்று மிகவு மெல்லிய ஆட்டைய யுதிதுச சிறந்த நறுநீரில் நானமாடி இனிய அறுகவையையுடைய நால்வ்கையடிசிலுமுண்டு விவங்கிய நீ இப்பொழுது தாககி விறைக்கச்செய்யும் குளிரகாற்றில் அடிப்பட்டுப் பட்டினியுற்றுப் பனிக்குள்ளாகி வருந்துகின்றனையே! மிக்க வெப்பக்காலத்திலும் மிக்க தட்பக்காலத்திலும் இளைப்பாறுமிடம் உனக்கு அங்கே எவ்வாறு கிடைக்கும்?” என்று தன்பிள்ளையை நினைந்து நினைந்து பிரலாபித்து விமயிவிமயி ஆற்றொணாதவளாய் மீண்டும் நிலத்திலேவிழுந்து கிடந்தாள். ஏவல்மகளிர் அவளையெடுத்துத் காங்கிக் காண்கிற துடைத்துத் தேற்றுவாராயினர்.

யட்சாதரை, தனது உயிர்த்துணைவர் துறந்தாரென்பது கேட்டுக் கலங்கி நெஞ்சருகிக் கல்லும மரமுயிரங்குமபடி வேயங்குழல் அழுமாறு போல அழுது அவருடைய அவயவங்களை முன்னிலைப்படுத்திக்கொண்டு, “தாமநாமலர்போலுந் திருவடிகளே! உமக்கு யான் செய்த குற்றம் யாது? முன்பு தவிசாகி என்னைச் சமரது ஆளுந்தன்மையையுடைய துடைகளே! அளிக்கத்தக்க இப்பெண்ணுயிர்தான் அளியாககால் வருந்துமென்று நீங்கள் நினைபாமற பிரிந்தீர்; இது தகுமோ? எனக்கு மாலையும் துக்கு மேந்திக் குங்குமமெழுதிப் பூநதாதை அளகததிலே அப்பிச சிவரது அனபுற்றிருந்த விரல்களே! என்னைப் பாதுகாக்கத்தக்க நீங்களும் அவ ரெண்ணியதையே எண்ணினீர்; இஃது அறமோ? தோள்காள்! அவா இனி நுகரேமென்று கைவிட்ட என்னை நீங்கள் அணைத்துத் தழுவிக்கொள்ளீர்; நீங்களும் நெஞ்சம வலியிராகி நிற்பிரோ? எனக்கு அணையா யமாபே! என்பாறகொடை நடபைக் கைவிட்டு நீங்கினையே; கழுநீர்த் தாரே! அவா போல் நீயும் என்னைப் பாதுகாவாமற கைவிட்டனையே; செவ்விய நாவே! அவாபோல நீயும் அருளினிற் என்னை இகழ்ந்தனையே; இங்ஙன மிகழ்தற்கு என்னிடத்துக்கண்ட குற்றம் யாது? அதனைக் கூறு; கண்களே! முன்பு என்னைப்பாத்துப் பேரின்பமுற்று எனக்கும பேரின்பத்தைததந்த நீர் இப்பொழுது என்பால் அருளிலிராயினீர்; இதற்குக் காரணம் யாது? எனது வண்ணங்கெடபடியைக் காணமின்” என்று பலவாறு பிரலாபித்து விமயிவியமிப் பினனும் வருந்திப் புலம்பு வாளாயினள்; அதுதெரிந்து அந்நகரின் எப்புறத்துமுள்ள மகளிர்கள பலருமவரது ஒருங்குகூடி அழுதலாலே, அநதப்புறத்திற் கடலொலிபோலே ஒலொலியுண்டாயிற்று; நகரமுற்றுங் கலங்கிற்று.

சுத்தேதாதனை இவ்வாறு நிகழுமென்பதை முனைமே அறிந்தவ னாகவிரந்தம் அவன் அப்போதடைந்த வருததத்திற்கு அவ்விலலை; மகப்பிரிவினுந் துயாவலிதியாவதே.

அவ்வளவிலே இராஜபுரத்திதா, சுத்தேதாதனை கதேற்றி, “அரசி ளஞ்சிங்கத்தை விரைவிற்கொணாவேன்” என்று சொல்லிவிட்டு, ஒரு மந்திரியோடு கூடிப் பலவிடத்தும் தேடிக்கொண்டுபோய் அராளராம முனிவருடைய தவசசரிலைகளுகே கௌதமகைகண்டு பிரிவாற்றும்ல் அரசன்முதலியோர் படுமபாடடைச்சொல்லி வருந்தி அழைத்தார்; அழைத்தவர்க்குக் கௌதமா, “அழகிய இராசமாளிகை எனக்குக் கனலநிறைந்த இடம்போலும்; இனிமையுள்ள உணவுகளை ஆக்குதற்குரிய மடைப் பள்ளியோ நஞ்சினை உண்பிக்குமிடம்போலும்; எல்லாம் துக்ககரமாக வேயுள்ளன; ஆதலால், நீலத்த இன்பத்தைப் பெறவேண்டுமென்பதே என்கருத்து; அது முற்றுப்பெற்றாலுந் மீளேன்” என்று மறுத்து னைத்தார்; அவ்விருவரும் அளவற்றதுயரமுற்று மீண்டுபோனார்கள்.

அவாகள் போனபின், ஒருநாள், பிசுத்தியெடுத்தற்காக இராஜகிருக நகரத்தையடைந்த கௌதமர், அந்நகரத்தரசனாகிய பிம்பலாரன் பல பசுக்களைப்பிடுத்து யாகஞ்செய்கிறுனென்பதைக் கேள்வியுற்று மிக்கபுர பரப்புடன் அந்நபாகசாலைக்குச்சென்று, கொல்லாமையாகிய நல்லறத்தின் பெருமையை விரித்துக்கூறி அவ்வேளையிலே நிகழுங்கொலையை மாற்றிவிட்டு, இவ்விடத்திற் சிலபகலிருக்க வேண்டுமென்று வேண்டிய அவனுக்கு “நான் உண்மையுணர்ந்த பின்பு நான் இவ்விடம் வருவேன்” என்று வாக்களித்துவிட்டுச் சென்றார்.

பிம்பலாரன், அதுதொடங்கிக் கொல்லாமையாகிய நல்லறத்தை மற்கொண்டு ஒழுகிவந்தான்.

அக்காலத்தொடங்கிக் கௌதமருக்குக் கௌதமபிசுத்த, பிசுத்த கௌதமரென்னும் பெயர்கள் வழங்கலாயினவென்பார்.

கௌதமர், அராளராமமுனிவருபதேசித்த வழியிலேயே பலநாளொரு சிலவந்து அதனால் உண்மை விளங்காததுபற்றி அவரை நீங்கி உருத்திர கரென்னும் வேறொரு முனிவரை ஆசிரியராகவடைந்து அவர் உபதேசித்தவழியிலும் பலநாள் முயன்றொழுகி ஆராய்ந்துவந்தார். அதனாலும் கௌதமருக்கு உண்மை புலப்படவில்லை.

அப்பால அவர் துககபரமாயையைப்போக்கும் வழியை அறிந்து கொள்ளவேண்டி ஞானரணியமெனப்படுமே உருவலாவனத்தரசாரந்து அங்கே தவஞ்செய்துகொண்டிருந்த கௌண்டியகுலபுத்திரர், தச பலகாசியபா, பாடபா, அகலபித, பத்திரரென்னும் ஐந்துமுனிவர்களை யடைந்து அளவளாவி அவர்களோடு அவ்வனத்தில் அருந்தவமுரிவாராயினார்.

இவ்வாறு பலநாளசென்றபின், ஒருநாள், கௌதமர், உண்மையை யறிந்துகொள்ளுதற்குரியவழியை ஆராய்ந்துகொண்டே உலாவுங்காலத்தில், பலகாலம் பட்டினியுற்று நோற்றுவந்த இளைப்பால் நிற்கலாற்றாது ஞாபகத்துக் கீழேவிழுந்தாவிட்டார்; மேற்கூறிய துறவிகளைவரும இவ்விடத்திலிருந்தே நிச்சயித்தார்கள்; கௌடமா சிவிதுபோழுது சென்ற பின்பு தெளிவடைந்து எழுந்து, “இப்படி பட்டினியுற்றசெய்யுந்தவத்

* பிம்பலமசமென்று ஒருவம்சமுண்டென்று தெரிகின்றது. மாலவிகாக்கினி மித்திரியமென்னும் வடநூலில் அக்கினிமித்திரனென்பவன் பைம்பிக்கென்று சொல்லப்படுகிறான்.

† உருவலாவென்பது நகரஞ்சரையென்னும் நதியின்கரையிலுள்ளதென்று தெரிகிறது. இந்தநதி இக்காலத்துப் பல்குனியென்று வழங்கப்படும்; நகரஞ்சரையென்பது பௌத்தநூலவழங்கு.

தாலே யாதும்பயனில்லை” என்று நினைந்து கிடைத்தவுணவை *உண்ணாததொடங்கினர்; தொடங்கவே மேற்கூறிய ஐந்துதாபதாகளும், “இவர் விரதபங்கமுற்றா” என்று வெறுப்புற்று மதியாமல், அவனைட்டுநீங்கி வேறிடஞ்சென்றார்கள்.

மஹாபிநிஷ்கிரமணத்திற்குப்பின் உண்மையை அறிந்துகொள்ளாத குச செய்தமுயற்சியில் கொளதமருககு இவ்வாறு ஆறுவருடங்களை சென்றன.

மேற்கூறிய ஐந்துதாபதாகளும் நீங்கியபின் அவர் நைரஞ்சரையென்னும் ஆற்றின்ககையை யடைந்து ஆங்குள்ள ஓர் அரசரததடியிலிருந்துகொண்டு இருபத்தெட்டுநாட்கள் அகோராத்திரம் அயிலுதலுதலுமின்றி உண்மையை ஆராய்ச்சிசெய்துகொண்டேயிருந்தார்; இருபத்தொன்பதாவது தினத்தின்காலையில் அருகேயுள்ள ஊரிலிருப்பவனாகிய பலனென்னு மிடையனுடையமகள் ஸ்ரீஜாதையென்பவள், தன்னுடைய வழிபடுதெய்வத்திற்கு நிவேதனஞ்செய்யசகமைததுக கையில்வைத்துக்கொண்டிருந்த பாலன்னத்தைபூட்டினாள்; அதையுண்டு கொளதமா ஓரரியால் விளங்கினர்.]]

அப்பொழுது சீலவிரோதியாகிய மாரனென்பவன் தன்னரசாட்சிக்குக் கேடுவருதுவிட்டதென்று வருத்தமுற்றுக கொளதமருடைய மனததை வேறுபடுத்திநினைத்து, காமம், வெகுளி, மயக்கமென்னுந் தன்புத்திரிகள் மூவருடனவரது பலவாறுமுயன்று மிகப்போரெய்தும் அவருடையமனம் சிறிதும் வேறுபடவில்லை.

‘உணவால் உடம்பும் உடம்பால் உணர்வும் ஆகுமென்பது பௌத்தர்கொள்கை’ என்பர் நீலகேசத்திரட்டுண யாசிரியர்; “மறறுடம்பு சாவாக வுணாவெழு பெழுதற்குப், பெற்றிமைப் பறையடிப்பப் பெறுமொலியே யுளையாதோ” என்பது, நீலகேசத்திரட்டு, புத்தவாதச்சருக்கம், ௫௨-ம் பாட்டுரையிற்கண்டசெய்யுள்.

† இதனடியிற் கொளதமருக்கு ஞானேதயமானமையின், இது பஹாபோதியென்று பௌத்தராத்நரப்படும; “பணையைந் தோங்கிய பாசிலைப் போதி” (சிலப்பதிகாரம், நாகொண்காதை, ௧௧) என்றதனால், இவ்வரசமரம் ஐந்துகிளைகளை யுடையதென்று தெரிகிறது. இது, பௌத்தர்களால் திசைநோக்கித் தொழப்படுவது.

‡ நாற்பத்தொன்பது நாட்களென்று சொல்வதுமுண்டு.

§ இப்பெயர், நந்தையென்றும் விசாகையென்றும் காணப்படுகின்றது.

|| ‘போதிவருகூறுது நாற்றிசையும் எவ்வேழுநாள் போதிவருகும்பார்த்து நின்று உபவஸித்துப் பின் விசாகையென்பாள் பொற்கலத்திற் சோறிடப் புத்தன் உண்டானென்பதுமுண்டு’ என்பது, நீலகேசத்திரட்டு, மொக்கலவாதச்சருக்கம், ௬௬-ம் பாட்டுரை அவ்விருபத்தெட்டு நாட்களின் முதலேழுநாட்களிற கொளதமாதியானஞ்செய்துகொண்டே யிருந்தாரென்றும், இரண்டாம் ஏழுநாட்களில் மாரன் அவருடைய உளத்திற் பல யேறுபாடுள்ள சீய எண்ணங்களை யுண்டாக்கினுனென்றுத் தெரிகின்றது.

இங்ஙனம் வேறுபடாதுநின்ற கௌதமபுத்தருடைய மனவுறுதியைப் பாராட்டிப் பழைய பெளத்தகவிகள் கூறிய பாடல்கள் வருமாறு:—

*“வாடாப் போதி மரகதப் பாசடை
மரநிழ லமர்ந்தோ னெஞ்சம் யார்க்கும்
அருளின நீந்தே னிறைந்து நனிஞெகிழ்ந்து
மலரினு மெல்லி தென்ப வதனைச்
காமர் செவ்வி மாரன் மகளிர்
நெடுமா மழைக்கண் விவங்கி நிமிர்ந்தெடுத்த
வாளும் போழ்ந்திவ வாயின
யாதோ மற்றது மெல்லிய வாறே.”

†“தாமஸ்ருங் குழன்மழைக்கட்டளிரியலார் தம்முன்னர்ச்
காமனையே முனந்தொலைத்தார் கண்ணோட்டம் யாதாங்கொல்.”

கௌதமருடைய உள்ளத்தை வேறுபடுத்தற்குரியவன்மை தனக் கெல்லாமையைத் தெரிந்துகொண்ட †மாரன் தோல்வியுற்றுத் தன் உறைநிட மடைந்தான்; கௌதமருடையவுள்ளம் ஞானவொளியால் விளங் பெற்று.

இங்ஙனம் மாரனைவென்று வீரனாகிச் சலனமற்றுச் சீலசமாதியி றிருந்த கௌதமருக்கு மேற்கூறிய ‡இருபத்தொன்பதாவதாகியதினத்தி னிரவில் பழம்பிறப்புணராசியும் தத்துவஞானமும் முறையே உண்டா பின; அப்பொழுது முதலில் முற்பிறப்பிற் பாவஞ்செய்தோர் இப்பிறப் பில் வருகதுதலையும் சீவகாருணியமபூண்டோ இன்புற்று வாழ்தலையும் அவா தமமுடைய ஞானக்கண்ணாலறிந்தார்; அறிந்தவர், பின்பு காமம் வெருளி மயக்கமெனனும இவற்றையுடையவர்கள் துக்கத்துக்கே உரிய வர்களாசிப் பிறந்து பிணிவாய்ப்பட்டு மூத்து இறக்கிறார்களென்றும், அந்த இறப்பு பிறப்பிலிருந்தும், பிறப்பு கருமக்கூட்டத்திலிருந்தும், கரு மக்கூட்டம் பற்றிலிருந்தும், பிறந்து வேட்கையிலிருந்தும், வேட்கை துரா

* இது, தோல்காப்பியப்புறத்திணையியலில் “அறுவகைப்பட்ட” என்னுஞ் சூத்திரத்தன்ன ‘மறவில் தேயமும்’ என்பதற்கு ஆசிரியர் நிச்சிஸ்டீக் கவ்யா எழுதிய உரையிலும், வீரகோழியர், பொருட்டபலத்தன்ன “நாற்குலப் பகம்” என்னுங் கவித்துறையுரையிலுங்கண்ட செய்யுள்.

† இது, வீரகோழியும், யாப்புப்படலம், கக-ம் கவித்துறையுதாரணச்செய்யுள்.

‡ மாரன் தோல்வியுற்றுப் போனபின்பு ஸுஜாதை பாலன்னைளித்ததாகச் சொல்லுவதுமுண்டு.

§ புத்தருக்கு ஞானேதையமானதினம் வைசாகசுத்த பூர்ணிமையென்பர்; அத னால், ஒவ்வொருவருடததும் அந்தத்தினம் சிறந்த திருநாளாகப் பெளத்தரார் கொ ண்டாடப்படும். இதுபற்றியே “மதிநாண் முற்றிய மங்கலத் திருநாட், பொதுவறி விசழ்ந்து புலமுறு மாதவன்” என்றார் பணிமேகலையிலும்; ௧0-ம் காதை, ௨௩-௨௪.

|| “அவாசசாரந்து பற்றுகும் பற்றினால் வினைமுதிராவார், தவாதலில் வினைமுதிர் வார் பிறப்பாரும் பிறப்பினூற, குவாவிய பிணிமூப்புச் சாக்காட்டின் கூட்ட மா, யுடா யலித் தமொற்ற மொழிவின்றி யுருளுமே.” என்பது, நீலகேசரிநீதிநீதி, புத்தவாசச ருக்கம் ௧௧7-ம் செய்யுளினுரையிற் கண்டசெய்யுள்.

விலிருந்தும், துகர்வு பரிசுத்திலிருந்தும், பரிசம் வாயிலிலிருந்தும், வாயில் கள் நாமரூபத்திலிருந்தும், நாமரூபம் விஞ்ஞானத்திலிருந்தும், விஞ்ஞானம் செய்கையிலிருந்தும், செய்கை பேதைமையிலிருந்தும் உண்டாகின்றனவாதலாற் பிறப்பைநீக்க இறப்பும், கருமக்கூட்டத்தைநீக்கப் பிறப்பும், பற்றைநீக்கக் கருமக்கூட்டமும், வேட்கையைநீக்கப் பற்றும், துகர்வைநீக்க வேட்கையும், ஸ்பரிசத்தைநீக்க துகர்வும, வாயிலைநீக்க ஸ்பரிசமும், நாமரூபத்தைநீக்க வாயிலும், விஞ்ஞானத்தைநீக்க நாமரூபமும், செய்கையைநீக்க விஞ்ஞானமும், பேதைமையைநீக்கச் செய்கையும் நீங்குமென்றும் துக்கம், துக்கோத்பத்தி, துக்கநிவாரணமென்னும் மூன்று சத்தியங்களை ஆராய்ந்து தெரிந்துகொண்டதன்றி நற்காட்சி, நல்லுற்றம், நல்வாய்மை, நற்செய்கை, நல்வாழ்க்கை, நன்முயற்சி, நற்கடைப்பிடி, நல்லுளத்து ஓந்தலைப்பாடுமென்கிற நான்காவது சத்தியமாகிய துக்கநிவாரணமார்க்கமெனப்படும நல்வழிகளெட்டையுமாராய்ந்து தெரிந்துகொண்டார்.

* ‘போதிவிருஷத்தினடியேயிருந்தநாட்களுள் ஒருநாளிரவில் புத்தர் தியானஞ்செய்கையில் முதல்யாமத்திற்செய்த தியானத்திற் பழம்பிறப்பின் நிலைமைகளெல்லாம் அவருக்குத் தெரியவந்தன; இரண்டாமயாமத்திற்செய்த தியானத்தில் அப்பொழுதுள்ள பிறப்பின் நிலைமைகளெல்லாம் அவருக்குத் தெரியவந்தன; மூன்றாமயாமத்திற்செய்த தியானத்தில் துவாதசநிதானரூபமாகிய ஏதுநிகழ்ச்சி அவருக்குத் தெரியவந்தது. நான்காமதியானத்திற் சூரியனுதியாரிற்றைக்கையில் முழுதும் அவருக்குத்தெரியவந்தது’ என்று சொல்லுவதுமுண்டு.

அரசமரத்தினடியிலிருக்குநாட்களுள் ஒருநாள் கௌதமர் நைரஞ்சரையென்னும் ஆற்றையடைந்து நீராடுகையில், அவ்வாற்றில் தூணொன்று மிதந்துவந்ததென்றும், அததூணில், “தோன்றுவனவெல்லாம் நிலையற்றன; அவை பிறப்பிறப்பிற்கு உட்பட்டவை; எக்காலத்தது இரதச் சன்னமரணநிடமம நீங்குமோ அக்காலத்தேதான் ஆனந்தங் காணப்படும்” என்னும் பொருளடங்கிய வாககியங்கள் எழுதப்பட்டிருந்தனவென்றும் அவற்றைக் கண்ணுற்றறிந்தபின்பு அவருக்கு ஞானோதயமாயிற்றென்றும் ஜப்பான்தேசத்துப் பௌத்ததூலகன் தெரிவிக்கின்றன.

இவ்வண்ணம் கௌதமர் டீஸத்தியசதுஷ்டய ஞானத்தைப்பெற்றபின், நாகரும் தேவரும் மற்றையோருங்கலித்தனர்; நன்னிமித்தங்கள் பல நிகழ்ந்தன.

அப்பாற் கௌதமர், “நான்விருமபியதையடைந்தேன்; யானென

* போதிவிருஷம் - அரசமரம்.

† ஸத்தியசதுஷ்டயமாவன துக்கம், துக்கோத்பத்தி, துக்கநிவாரணம். துக்கநிவாரணமார்க்கமென்பன.

‘தென்னும் அகங்கார மமகாரங்களினின்றுத்தப்பினேன்’ என்று கனிப் புற்றார். *அப்பொழுது மஹாப்பிரஹ்மா அவருக்குமுன்னேதோன்றி, “கவலையால்மெலிகின்ற மனிதர்மேல் இரக்கம்வை; உலகத்தார் தமது பயனையேகருதி உழைக்கின்றனர்; பிறவுயிரோம்புதலைப் பேணிலர்; எல்லோர்க்கும் தருமோபதேசஞ்செய்து அத்தீயவழியினைமாற்று” என்றனர். அதுகேட்ட ததாகதர் மனமகிழ்ந்து அவர்கூறியவாறே உண்மையை உபதேசித்துப் பரவசெய்து எல்லாவுயிர்க்கோடும் நல்வழிப்படுதலுதற்கு நிச்சயித்தார்; நிச்சயித்தவர் தமக்குண்டான உண்மைஞானத்தைத் தாம் முன்பு ஆசிரியித்திருந்த அராளராமமுனிவர் உருத்திரகர் என்பவர்களுக்கு முதலில் அறிவிக்கவேண்டுமென்றுநினைத்து விசாரிக்கும்பொழுது அவர்கள் இறந்துபோய்விட்டார்களென்பதைக்கேட்டு மிகவும வருத்தமுற்றார்.

அப்பால், முன்பு உருவேலாவனத்தில் தம்மோடு தவஞ்செய்துகொண்டிருந்த ஐரது தாபதர்களுக்கும் தாமபெற்றபேற்றைக் கொடுத்தற்கு நினைந்து அவர்களைத் தேடிக்கொண்டு அவ்வனத்தின்வழியே செல்பவர், அங்கே உபகொன்னும் அந்நன்னொருவனைக்கண்டு அவனோடுரையாடித் தாமயிந்தவுண்மையை வெளியிட்டு, அவனை மகிழ்வித்து, அதனால் தமது கொள்கை பிறருக்கு உபதேசிக்கத்தக்கதென்பதில் ஊக்கமுற்று, மேற்கூறியதாபதர்களைவரும் காசியிலிருப்பதாகக் கேள்வியுற்றுப்போய்க் காசியைச்சாராத டீமிருகதாவமென்னும் வனத்திற்புகுந்தார்; அங்கேதவம் புரிந்துகொண்டிருந்த கொண்டியருலபுத்திராமுதலிய ஐவரும் அவனாத ஊரததுக் கண்டபொழுதே “இவர் முன்பு தலத்தினின்றும்நீங்கினமையால், இவருக்கு நாம் யாதோருபசாரமுஞ்செய்தலாகாது” என்று கமழ்விட்டுப் பேசி நிச்சயித்ததுக்கொண்டிருந்தும் சமீபத்திற் கண்டவுடனே அவருடைய முகமலாசரிமுதலியவற்றால் தாம் பரவசமுற்றுத் திடீரென்றெழுந்த உபசாரஞ்செய்தாராகள்; ததாகதர் அதையேற்றுக்கொண்டு, ‘காயக்கிலேசம் செய்தற்கு வலியில்லாமல் வேண்டியவாறே துகர்ந்தொழுகுபவன் மனத்தை எவ்வாறு அடக்குதல்கூடும்? இப்பொழுது நீர் அறிந்துகொண்டவழி யாது?” என்று வினாவி அவர்களுக்கு “நற்காட்சிமுதலிய எட்டு அங்கங்களைபுடைய வழியைப்பற்றி ஒழுகல்வேண்டும்; அவ்வாறு ஒழுகினால்நிம்மம் சன்னமரணங்களை நீக்குதல் ஆகாது; துக்கம், துக்கோத்தபத்தி, துக்கநிவாரணமென்பவற்றை உள்ளவாறறிந்த

* கௌதமர் இங்ஙனம் ஞானம்பெற்றுப் புத்தத்துவப்பெற்றகாலம், ஈசானகாபத்தம், ௧௦௩ - ம் வருடத்தில் விசாகநக்ஷத்திரமும் பெண்ணமாவியுங்கூடிய புதன்வழிமையென்பார்.

† ஞானோதயமானபின்பு, கௌதமருக்குத் ததாகதர், புத்தர், ஜினர் என்பவையிய காரணப்பெயர்கள் வழங்குவனவாயின.

‡ மிருகதாவம் - மான்காடு.

பின்பே இவ்வழியைப்பற்றி ஒழுகுதல்வேண்டும; இதுவே நான்கண்ட வழி” என்று உபதேசித்தார்; கேட்ட ஐவரும் அவாகூறியவற்றை அங்கீகரித்துச் சிஷ்யர்களாய் அவரைச்சோதநாகள்.

இங்ஙனம் அவர்கள் தம்முட் கூடியிருக்கத்தொடங்கியதே, பௌத்தர்களாற்கூறப்படும் *மும்மணிகளுள்ஒன்றான ஸங்கத்திற்குத் தொடக்கமென்பர்.

கண்டோரை வசிகரித்தற்குரிய அழகியபார்வையும் முகமலாச்சியும் கேட்டோருடைய உள்ளத்தைக் கவர்தற்கமைந்த சிறந்த இசைக்குரலும் இன்சொல்லும் புத்தருக்கிருந்தனவென்றும் அவைகளே அவருடையபிரஸங்கம் கேட்டோர்களை விரைவில் அவருக்குச் சிஷ்யர்களாகச்செய்வதற்குச் சிறந்த கருவிகளாக விருந்தனவென்றும் புத்தசரித்திரங்கள கூறநிற்கும்.

பின்பு புத்தர், தாம் அழிந்துகைக்கொண்ட தருமமாகியசக்கரத்தை எவ்விடத்துமுருட்டரினைந்து அநத மிருகதாவவன ததிலேயேயிருந்துகொண்டு சாதிவேற்றுமைகருதாமலும் ஆண்பாலாரா பெண்பாலாரென்றுபாராமலும் இவர் பகைவர் இவா நட்பினரென்று நினையாமலும் அங்குவநதோர் யாவருக்கும் ஒப்பத் தமது சித்தாநதத்தை உபதேசித்துவந்தார்.

“இன்னார்க்கு மினியனா யிறந்தார்க்கு மினநீம்பால்

குன்றாமற் பொழிந்திட்ட குன்றய குணத்தினுன்”

(நிலகேசித்திராட்டி, புத்தவாதச்சருக்கம், ௬௩ - ம் பாட்டுரையிற்கண்டசெய்யுள்.)

அபுபொழுது, குசிகரத்திருந்த யசனென்னுஞ்செலவவானொருவன், அவர்பெருமையைக் கேள்வியுறறு விரைவில் அவரைச் சரணமடைந்து அறங்கேட்டுத் தன்னுடைய பாலியநண்பர்களாகிய மீமபதநாலவாக ளோடும் பிசுனாவாய்ப் பௌத்தசங்கத்தைச் சார்ந்தான்.

அவருக்கு ஓராதேயமானநாள்முதல் ஐநதுமாதத்திற்குள்ளாகவே அறுபதுபேர்கள் இவ்வாழ்க்கையைத்துறநது பிசுனாக்களாய்ப் பௌத்த தருமத்தையே தஞ்சமாகப்பெற்றுச் சிஷ்யார்களுக்குரிய நிலையைப் பாராட்டிக்கொண்டு சங்கத்தின் அங்கமாக விளங்கினார்கள். இத்தலை, தமமுடைய தருமத்தை எல்லாரும் வருத்தமின்றியுறிந்து அங்கீகரிக்குமபடி செய்தற்கு வேண்டியபோதனாகத்தி புத்தருக்கு மிகவுயிருந்ததென்றும், அவருபதேசித்ததருமம் மிக்கவிரைவிற் பரவிற்கென்றும் அழிந்துகொள்ளலாம்.

பின்பு யசனுடைய தநதை தாய் மனைவி ஆகிய மூவரும் அவரையடைந்து அறங்கேட்டு உபாஸகரானார்கள்.

* மும்மணிகளாவன - புத்த தர்ம ஸங்கமென்பன, “புத்த தர்ம சங்க மென்னு, முத்திற மணியை மும்மையின் வணங்கி” என்று மணிமேகலையில் வந்திருத்தல் காண்க; ௩௦ - ம் காதை, ௬ - ச.

† உபாஸகர் - பௌத்தரில் இல்லறத்தோர்; “மேலை மாதவன் பாதம் விளக்குஞ், சீவவுபாசகர் செங்கைநறு நீரும்” என்று மணிமேகலையில் வந்திருத்தல்காண்க; ௨௮ - ம் காதை, ௧௧ - கஉ.

அப்பால், அவர் மேற்கூறிய அறுபதுசிஷ்யர்களையும் ஒருங்குசேர்த்து முகமலர்ச்சியோடும் அவர்களைநோக்கி, “அன்பர்களே, யான் உபதேசித்தவுண்மையை அழிவில்லாத மானிடார்களுக்கு விளங்கப் போதித்து அவர்களை அவ்வழியின்மையினின்றும் நீக்கி நல்வழிப்படுத்துதல் உங்களுடைய கடப்பாடாகும்; ஆதலால், நீங்கள் தனித்தனியே பலவிடங்களுக்குஞ்சென்று நம்முடைய சமயக்கொள்கைகளைப் பலர்க்கும் உபதேசித்து வருக” என்று கட்டளையிட, அவர்களில் யசன்மட்டும் காசியிலிருந்தும் மற்றவர்கள் தனித்தனியே பலவிடங்களிற்சென்றும் தாமதநிததருமங்களை எல்லாருக்கும் அன்புடன் போதிப்பாராயினர்.

வருடநதோறும் மழைக்காலத்தில் தமதுசிஷ்யர்களை வருவித்துத் தம்முடனிருக்கச்செய்வதும் மற்றைக்காலங்களில் அவர்களைப் பலவிடங்களுக்குமனுப்பித் தருமப்பிரசங்கம்புரியச்செய்வதும் அவருக்கு வழக்கமாகிருந்தன.

ததாகதர், மேற்கூறிய உருவேலாவனத்திலிருந்து அக்கினியைவழிப்படுவதும் அக்காலத்தில் ஆசிரியரென்று பெயர்பெற்றிருந்தவரும் வானபிரஸ்தருமாகிய அக்கினிகாசியப்பொன்பவரிடஞ்சென்று; அவரிடத்திருந்த கொடியபாமபொன்றைத் தமமுடைய விசேட ஆற்றலாலடக்கி அவர் வழிபட்டுவந்த அக்கினியையே உதாரணமாகக்காட்டி, “புலன்களெல்லாம் பொறிகளின்வழியேசென்று காமவெகுளிமயக்கங்களை உள்ளத்திலுண்டாக்கி அஞ்ஞானமாகிய பெருந்தீயால் ஒவ்வொருவரும் எரிந்து வருந்தும்படி செய்துகொண்டிருக்கின்றனவென்றும், அத்தீயையவித்து நிருவாணத்தைப் பெறுதற்கு முயல்வோராவாரும் புலன்களால் உள்ளஞ்சுலியாதபடி தமமுடையபொறிகளை வெல்லவேண்டுமென்றும், இதைப்பற்றி நிருவாணத்தையடைதற்குரியவழி வேண்டுமென்றுமிலையென்றும் உபதேசிக்க, அவரும் அவருடைய சிஷ்யர்கள் ஐஞ்ஞாற்றுவரும் தங்கள்கொள்கைகளைத்துறந்து சங்கத்தைச்சார்ந்ததாகள்; பின்பு அந்தக்காசியபருடைய சகோதரர்களாகிய நதீகாசியபர், கயாகாசியப்பொன்னுமிருவரும் ததாகதரைச் சரணடைந்து அறங்கேட்டுப் பிசுங்குகளானார்கள். அக்கினிகாசியபருக்குப் புத்தர் அக்கினியை உதாரணமாகக்காட்டி உபதேசித்தவிஷயங்கள் ஆதித்தியபரியாய சூத்திரமென்னுநாலிற் கூறப்பட்டுள்ளன.

பின்பு புத்தர், பிம்பலாரனுக்கு முன்பு வாக்களித்ததை நினைந்து, அக்கினிகாசியபர்முதலியவர்களோடே உருவேலாவனத்திலிருந்து இராசகிருகநகரத்தைச் சார்ந்த *யஷ்டிவனத்தையடைந்தபொழுது, ஆங்குள்ளார் அவருக்கும் அக்கினிகாசியபருக்குமுள்ள வேற்றுமையைத் தெரிந்துகொள்ளாமல் மயங்கினார்கள்; அப்பொழுது இராசகிருகநகரத்

தரசனாகிய பிம்பஸாரன் லந்துபார்த்து மிகப்புகழ்பெற்ற காசியப்போ இவருக்குச் சிஷ்யரானொன்றால், இவர் ஒப்பற்ற பெரியோராயிருத்தல் வேண்டுமென்று முன்னையிலும் நன்குமதித்துப் புத்தரை வணங்கினான்; அப்பொழுது காசியப் பிம்பஸாரனுக்குப் புத்தருடைய மேம்பாட்டை மிகப் பாராட்டிக்கூறினர். அந்தசமயத்திற் காசியப்பின் பெருமையைப் புலப்படுத்தற்பொருட்டு அவருடைய பழம்பிறப்பைப்பற்றிய ஜாதககதையொன்று புத்தரார் சொல்லப்பட்டது; அதனால், ததாகதருக்குப் பழம்பிறப்புணர்ச்சியுமுண்டெனநீனைந்து இவரோ பெரியோரென்று அரசனமுதலிய எல்லோரும் தெளிந்தது அவரைச்சரணமடைய, அவர் ஜனனமரணங்களை நீக்கும் வழியை விளங்க விரித்து உபதேசித்தார்; அதுகேட்டவரனைவரும் பரமார்த்த தத்துவப்பொருளையறிந்து அவருக்கு அடியவரானார்கள்; பிம்பஸாரன், தன்னாட்டிற் பறையிலடைபட்டிருந்தோர் யாவரையும் விடுவித்து எல்லாவுயிர்களுக்கும் தண்ணளிசரந்து அரசாட்சி செய்வானாயினன்; அநநகரத்துள்ள மந்தையோரும் யஷ்டிவனஞ்சாரந்து புத்தாபால் தருமோபதேசமபெற்று வந்தார்கள்.

பின்பு ஒருநாள் ததாகதா பிணைக்குவந்தபொழுது யஷ்டிவனம் இராசகிருக நகரத்திற்குத் தூரமாயிருத்தல்பற்றிச் சிறுதித்த அரசன், சமீபத்திலுள்ளதாகிய *வேணுவனத்தில் ஒரு டீவிறாரங்கட்டுவித்து, அவ்விவிறாரத்தோடு அவ்வனத்தை அவருக்கும் அவருடையசங்கததிற்கும வரவழைத்தலமாகக்கொடுத்தான். எல்லோரையும் தமதுவழியைப்பற்றி ஒழுங்குப்படிசெய்து அவர்களுடைய உள்ளங்களில் நிலைத்த ஞானகிபத்தை ஏற்றுதற்பொருட்டுத் ததாகதா அவ்வனத்திற்றங்கி அங்குவருவோர்களுக்கெல்லாம் அன்புடன் தருமோபதேசஞ் செய்துவருவாராயினர்.

இப்படியிருக்கையில், ஒருநாள் அவருடைய சிஷ்யர்களாகிய அசுவஜித், பாஷ்பொனற பிசுசுக்களிருவரும் உரியகாலத்திற் பிணையெடுத்தற்பொருட்டு இராசகிருகநகரவீதியிற் செல்லுகையில், கபிலவென்பவரின் மாணுக்கர்களுள்ளே மேமபட்டுவிளங்கும் டீசாரீபுத்திரனென்பவன், அவர்களுடைய தோற்றப்பொலிவைக்கண்டு நன்குமதித்து அவர்களுடைய அனையாடிக் கௌதமருடையமகிமைகளையறிந்து தனது நட்பாளனாகிய மௌத்கல்யாயனென்பவனோடும் தனதுமாணுக்கர்கள் இருநூற்றைம்

* வேணுவனம் - மூங்கிற்காடு. இது புத்தருக்குப் பிரியமான வாஸஸ்தலங்களுள் ஒன்று; இதில் அவர் பலவருடங்கள் சங்கத்துடன் தங்கியிருந்தாரென்று தெரிகின்றது; இது கரண்டவேணுவனமென்றும் வழங்கப்படும்.

† விஹாரம் - பெளத்தமுனிவர்கள் தங்குவதற்காகவே கட்டிய இடம்; "இந்திர விகார மேழுடன் போகி" என்பது, சிலப்பதிகாரம், நாகொண்காதை, ௧௪.

‡ சாரீபுத்திரன் - சாரீயென்பவனின் புதல்வன்; இதுபற்றியே இவன் போதிஸத்துவாவதான, சல்பலதையென்னும் உடனாவீற் சாரீஸூதவென்று வழங்கப்படுவான். இவனையும் பின்புகூறப்படும மௌத்கல்யா - னபும் ஸஞ்சயமென்பவரின் மாணுக்கர்களாகச் சொல்லுவதுமுண்டு.

பதினமரோடும் வேணுவனஞ்சார்ந்து புத்தனைச்சரணமடைந்து தருமோபதேசம்பெற்று *அருகத்தையை அடைந்தான்; சாரீபுத்திரன் புத்தருடையசிஷ்யர் பதினமாகளுள் உயர்ந்தவன்; பௌத்தசமயநூலுணர்ச்சியிற் பெயர்பெற்றவன். மௌத்கல்யாயனன் †இருத்தியிற்சிறந்தவன்.

அப்பால், புத்தர், சாரீபுத்திரனுக்கும் மௌத்கல்யாயனனுக்கும் தமது சங்கத்தில் முதன்மையளித்தனர். அதுபற்றிச் சங்கத்துள்ள மற்றையோர் பிணங்கி அவ்விருவரோடும் கலகம்விளைப்பாராயினர்; புத்தர், அதுதெரிந்து தமது சங்கத்தார் எப்பொழுதும் கைக்கொண்டொழுக வேண்டிய விதிகளை அப்பொழுது அவர்களுக்கு உபதேசித்தார். அதன் பின் சங்கம் அமைதிபெற்று ஒழுக்குவதாயிற்று. அதுதொடங்கிச் சங்கம் ‡ஸேவகஸநிபாதமென்று பெயர்பெற்றது. மேற்கூறியவிதிகள் பிராதிமோகூடமென்றநூலில் அடங்கியுள்ளன.

சங்கம் இவ்வாறு மேன்மேலும் வளர்ச்சியடைதலைப்பொறுத மற்றைய சமயவாதிகள் பௌத்ததாமம் பரவாதிருத்தற்பொருட்டுப் பலவகையான இடையூறுகள் செய்துவந்தார்கள். ததாகதர் அவற்றைச்சிறிதும மதியாமல் தமது கடப்பாட்டை மேற்கொண்டொழுகிவந்தார்.

பின்பு காசியபஅக்கினித்ததொன்னுந்துறி யொருவர், வைசாலி நகரஞ்செல்லுதற்குப் புறப்பட்டு வழிக்கொண்டவராய் இடையே சாக்ஷியமுனிவரின் பெருமையைக் கேள்வியுற்று அவரையடைந்து அறங்கேட்டுத் தமதுகொள்கையைத்துறந்து பௌத்தபிக்ஷுவாயினர்; சங்கத்தில் மிகவும் மேன்மையுற்று விளங்கினமையின், இவர் மஹாகாசியப என்றுங் கூறப்படுவார்.

கோசலதேசத்தில் ஸ்ராவஸ்திரகரத்துள்ளவனும் பெருஞ்செல்வனானுமாகிய ||அநாதபிண்டகனென்னுமவனினான், புத்தருடைய காருணிய உபதேச விசேடத்தைக் கேள்வியுற்று, உடனே இராஜகிருகநகரம் வந்து ஆங்குள்ள சூளனென்னுமித்திரனவிட்டில தங்கி அன்றிரவே பரபரப்புடன் புத்தரைச் சரணமடைந்து அறங்கேட்டு ஐயம் நீங்கப்பெற்று அவாவற்றுப் பிறப்பாகிய பெருங்கடலைக் கடத்தற்குரிய தெப்பமாகிய நல்வழியைக் கடைப்பிடித்தான்.

* அருகத்தையை - நிருவாணமடைவோர்க்குரிய தியானங்களைத்தனான் நான்காவது தியானத்தையடைந்தவாகளின் நிலைமை.

† புத்தருடைய சிஷ்யர் பதினம்களாவார்: காசியபன், ஆனந்தன், சாரீபுத்திரன், மௌத்கல்யாயனன், அனுருத்தன், ஸுபூதி, பூர்ணன், காத்தியர்யனன், உபாலி, இராகுலனென்பவர்.

‡ இருத்தி - அற்புதசக்தி; இது சித்தியென்றுங் கூறப்படும்.

* ‡ஸேவகஸநிபாதம் - அடியவர்களின்கூட்டம்.

|| இப்பெயர் அநாதபரிபாலகனென்றுங் காணப்படுகின்றது.

புத்தர் வேணுவனத்தில் இருக்கும்பொழுது அவரிடத்தில் தருமத் தைக்கேட்டுத் தத்தங்கொள்கைகளைவிட்டுப் பெளத்தமதத்தையடைந்து *சீவரதாரிகளாய்ப் பிசுஷுக்களானோர் தொள்ளாயிரவொன்றும் உபாஸகரானோர் மிகப்பலவொன்றுங்கூறுவர்.

இப்படியிருக்கையில், கௌதமர் சிறந்தஞானியாகப் பலவிடத்துஞ் சென்று செய்துவரும் பிரசங்கத்தைக்கேட்ட அநேகர் தீயவழிகளினின்றும்நீங்கி நல்லொழுக்கமுடையவாகளாயினொன்பதைச் சுத்தேதாதனன்கேட்டுத் தான் இறக்குமுன்னமே ஒருமுறையேனும் அவரைப்பாக்கவேண்டுமென்றுவிரும்பி அடிக்கடி பலரைத் தூண்டினமையால் அவர்கள் கபிலவாஸ்துவிலிருந்துவந்து அரசன்கருத்தைப் புத்தருக்குத்தெரிவித்தார்கள். அப்பால், புத்தர், சுத்தேதாதனமுதலியோரைக்கண்டு தருமோபதேசஞ்செய்து அவர்களுடும் நலவழிப்படுக்கை நிகர்த்து வேணுவனத்தைநீங்கிக் கபிலவாஸ்துவுக்குச் செல்லுவாராயினர்.

அங்ஙனஞ்செல்லுகையில், இடைமையுள்ள பிரபாஸ்தேசத்தரசனாகிய வைபிரியனென்பவன் அவன் வேண்டுகோளின்படி நலவழிப்படுத்தக்கருதியபுத்தர் அரசமரத்திலிருந்து கடைநடுதெத்த நூறமெட்டுமணிகள் கோக்கப்பட்டுள்ள மாலையால், “நமோபுத்தாய, நமோதாமாய, நமஸ்ஸங்காய” என்னுமந்திரத்தைத் தினநதோறும் இரண்டிலக்கம் (௨,௦௦,௦௦,௦) தரம் ஜபித்து உருவேற்றுமபடி உபதேசித்து, அதனுண்டாகும்பயனையும் அவனுக்குக்கூறி, அப்பாற்சென்று, நியங்குரோதவனத்தையடைந்தாரென்று சொல்லுவதுண்டு.

பின்பு அவர் நியங்குரோதவனத்திலிருந்து கபிலவாஸ்துவைக்கீட்டிச் சுத்தேதாதனனால் தக்கவாறு உபசரித்தழைக்கப்பட்டு அநநகரத்துள்ளே சென்றார். சுற்றத்தாரல்லாத ஏனையோர் அவமதித்து அவருக்கு யாதோருபசாரமுஞ் செய்யவில்லை; துறவிகளை நகரத்தார் அழைத்துச் சென்று பிசுஷபண்ணுவிப்பது அக்காலவழக்கமாகவிருந்தும், அவர்கள் புத்தரைப் பிசுஷுக்கு அழையாமலே இருநதுவிட்டார்கள். அதனால், புத்தர், உரியகாலத்தில் பாத்திரமேருதிக்கொண்டு சிஷ்யர்களுடன்கொண்டு எவ்விடத்தும் பிசுஷவாங்குவாராயினா, தன்புத்திரர் இப்படிவிடுகின்றோம்மென்றுப் பிசுஷமெடுக்கிறாரென்றசெய்தி சுத்தேதாதனன்காதிற்கு எட்டியது; எட்டவே அவன் எழுநது வினாவாக ஓடிவந்து அவரைக்கண்டு, “மகிமைபொருந்திய புத்தரே, இப்படிச்செய்து ஏன் எங்கையெல்லாம் அவமதிப்புக்கு உள்ளாக்குகிறீர்? நீர் எல்லாருடைய

* சீவரம் - பெளத்தபிசுஷுக்கள் தரித்துக்கொள்ளும் ஆடை.

† நியங்குரோதவனம் - ஆலமரச்சோலை; இது கபிலவாஸ்துவிற்குச் சமீபமாகவுள்ளது.

விடுகளிலுஞ்சென்று பிசுஷயெடுக்கவேண்டுமா? உமக்கும் உம்மையடித்த இவர்களுக்கும் பிசுஷபண்ணுவித்தற்கு என்னால் முடியாதா?" என்றுசொன்னான். புத்தர், "எங்களுடைய மரபிலுள்ளார்க்கு இவ்வாறு இரந்துபிசிப்பதே இயல்பு" என்றார். சுத்தோதனன், "அஃது எப்படி? நீர் புகழ்பெற்ற இராசபரம்பரையிற் பிறக்கவில்லையா? இந்த வம்சத்திற் பிறந்தவருள் ஒருவனோடும் ஒழுங்கினமாக இப்படி நடந்ததுண்டோ?" என்றான். புத்தர், "நீரும் உமது முன்னோர்களும் இராசாங்க ஒழுக்கத்துக்கு உரியவர்கள். இதற்கு முன்புபிறந்தவர்களும் இனிப்பிறப்பவர்களாகிய *புத்தர்களுடைய மரபிற்கு நான் உரியேன்; ஆதலால், அவர்கள் மேற்கொண்டொழுகிய ஒழுக்கத்தையே கைக்கொண்டேன்; இஃது இமமைப்பயனையும் மறுமைப்பயனையும் தரும் பெருமையையுடையது; இது நிற்க, ஒருவன் ஒருபுதையலைக் கண்டெடுத்தால் அதனைத் தன் தந்தைக்குக்கொடுப்பது அவனுடைய கடமையாகும்; ஆதலால், நான் கண்டெடுத்த இப்புத்தையலைத் தருவேன்; தாமதியாமற் பெற்றுக் கொள்க" என்றார். சுத்தோதனன் நாணமுற்றுப் புத்தருடைய பிசுஷபாத்திரத்தைக் கையில் வாங்கிக்கொண்டு புத்தரைத் தன் அரண்மனைக்கு அழைத்துப்போய் அவருக்கும் அவருடன்வந்த ஆபிரத்தைநூறு பிசுஷக்களுக்கும் அமுதுசெய்விப்பானாயினன். இங்ஙனம் கபில வாஸ்துவிலிருக்கையில், ஒருநாள், புத்தர் தாம் பிசுஷவாக இருத்தல் பற்றி நாணிப் சுத்தோதனனுக்கும் தமதுமைய தாயத்தார்க்கும் தாம்

* உலகத்திற் பாவங்கள்பெருகப் புண்ணியங்கள் குறைந்த காலந்தோறும் உபதேசத்தால் அப்பாவங்களைப்போக்கி அருளாததை நிலைநிறுத்தி உயிர்களை நல்வழிப்படுத்தற்பொருட்டுப் புத்ததேவர் அவதரித்தலுண்டென்பது பௌத்தநூற்றுண்பு. அப்படியே இந்தக் கௌதமபுத்தருக்குமுன்பு அவதரித்த புத்தர்களுக்கு அளவில்லையென்று கூறுவர், அஃது, "இறந்த காலத் தெண்ணில்புத் தர்களுள், சிறந்தருள்கூர்ந்து திருவாய் மொழிந்தது" (௬௦-ம் காதை, ௧௪-௧௫.) என்று மணிமேகலையிற் கூறியிருந்தலாலும் பெறப்படுகின்றது அவர்களுள், கௌதமபுத்தருக்குமுன்னமே முறையே அவதரித்திருந்த இருபத்தேழு புத்தர்களுடைய பெயர்கள்மட்டும் இப்பொழுது தெரிகின்றன; அப்பெயர்களை, மணிமேகலைப் புத்தகத்தின் ௬(௨)-ம் பக்கத்திற்காண்க. கௌதமபுத்தருக்குப்பின்பு அவதரிப்போராகிய புத்தர் பெயர் மைத்திரோயபுத்தரென்பது என்பர். அதனை, பின்னெடுத்துக்காட்டப்படும் சூகியாகப்பராணியின் உரையாலுணர்க:— 'அந்தத் ததாகதபுத்தர் ஸ்ரீவாரணசியிலே தரும மருளிச்செய்கிறார்: இனிப் பிறக்கக்கடவ மைத்திரியாழ்வாரான புத்ததேவர்க்குப் பாதாளத்திலே மாணிக்கத்தால் அடித்துக்கிடந்ததொரு கோயிலுண்டு, அக்கோயில் மாணிக்கரத்தினமானிகை; ஐந்துறுயோசனைநீளமும் ஐந்துறுயோசனையகலமு முள்ளதொன்றென்று தம்முடைய ஸ்ரீபாதத்திலொன்றாலே பெருவிலாவும் மணிவிரலுங்கொண்டு எடுத்துக்காட்டியருளி மீண்டும் காலாலே, அழுத்தியருளிஞான்றனது.—'சதுராணன்' என்னுந் தாழிசையின விசேடவுரை.) மைத்திரியாழ்வார் - மைத்திரோயபுத்தர்; புத்தனாயும், அவருடைய தாதுக்களையும், பௌத்த பிசுஷக்களுள் மேம்பட்டோராயும் ஆழ்வாரென்றல் தமிழ்ப்பௌத்தநூள்மரபென்று தெரிகின்றது, புத்ததாதுக்கள் தாதுஆழ்வாரொன்றும் பௌத்தபிசுஷ ஒருவர் ஏழ்மடிப்படுத்ததாடையாழ்வாரொன்றும் நிலஞ்சூத்திரட்டுரை முதலியவற்றிற்கூறப்பட்டிருந்தல்காண்க.

பெற்றிருந்த * இருத்தியாற்றலகளைக்காட்டி அவர்களால் நன்முதிர்க்கப் பெற்றுப் பின்பு தருமோபதேசஞ்செய்தார்

ததாகதர் கபிலவாஸ்துவிற் குச் சென்றபொழுது முதல் உகலச் சோஷ்டியென்ற ஒருபிரபுவினவீட்டிலும் பின்பு தமதுதாயின் சரித்தாத வைக்கப்பட்டுள்ள ஆலயத்திலும் தங்குவாராய் அநநகரவீடுகளிற் றஞ்சென்று பிசுஷையெடுத்துப் பாததிரமகிரமடியவுடன் தமது இருப்பிடத்திற்குச் செல்லுவாரென்று சொல்லுவார்.

அநநகரத்திலே துவாதச நிதானத்தைப்பற்றியும் மஹாபிரஸுத்திரத்திலுள்ளபடி பிரஜஞாபாரமிகையைப்பற்றியும் புத்தர் உபநிஸித்ததைக்கேட்டுப் பெளத்தரானோ மிகப்பலர்.

அந்நாட்களிலே ஒருநாள் சிஷ்யர்களைடு சுத்தோதனனுடைய அரண்மனையிற் பிசுஷைக்குப்போனபொழுது ஆங்குள்ள ஆண்பாளர் பெண்பாலாராகிய இருதிமத்தாரும் வந்து பணிந்து புத்தரை உபசரித்தார்கள். யசோதரையட்டும் வரவில்லை. ஆபதாசன சென்று புத்ததரிசனத்திற்காக வரவேண்டுமென்று யசோதரையை யழைத்தபொழுது அவள், “என்னைக் குணவதியென்று தாம் எண்ணியிருப்பின், அவர் என்னை நல்லழிப்படுத்தற்பொருட்டு இங்கே எழுந்தருளுவார்; அப்பொழுது அடியேனும் அவரை இவ்விடத்திலேயே தக்கவாறு வழிபடுத்தற்கு உரியேன்” என்று சொன்னாள். புத்தர், தமமைத தரிசித்ததற்குவந்த குழாங்களுள்ளே யசோதரையைமட்டுங்காணுமையால் தாம் முன்பு கருதியிருந்தவாறே அவளுக்குத் தருமோபதேசஞ்செய்து ஆசிரியராதற்கு விருமபிச் சிஷ்யர்களாகிய இரண்டு பிசுஷைக்களுடன் அவளிடஞ்சென்று அவளாற் பூசிக்கப்பட்டுத் தமது பழைய நிலைமைபரிசீலித்து வருந்தி மிகத்துக்கித்த அவளது துயரத்தைத் தமது இனியமொழிகளாழிப்போகக், எல்லாவற்றாலும் மேம்பட்டு விளங்கிய அப்பெண்மணியின் நற்குணநற் செய்கைகளையும் அவளுடைய உண்மைபான விரைக்கியதையும் அங்கேவந்திருந்த சுத்தோதனன் சொல்லக்கேட்டு மகிழ்ந்து, பழாபிறப்பிலும் அவள் தூய்மையையுடையவளாயிருந்தாளென்பதை ஆண்டிள்ள ரெல்லோர்க்கும் புலப்படுத்துதற்கு அவளைப்பற்றிப் ஜாதககதையொன்றைச் சொல்லி அவளுக்குத் தமமுடைய தருமத்தை உபதேசித்தார்.

இவ்வாறு உபதேசமெற்றுக்கொண்ட யசோதரை, சிலதினங்களுக்குப்பின், தன் புதல்வனாகிய இராகுலனையழைத்து, “உன் தந்தையை

* ‘நினைப்பணியாது மானித்துநின்ற அரசன்முன் வில்லெற்றி அவனமானத் தவிர்த்து, மற்றுநின்னாதிசன் தமதுமானதால் நினை அவமதிப்ப, அவர்களது மானம்போக்குதற்கு நீ இருத்திகாட்டினமை மறந்தாயோ’ (நிலகேசகதிரட்டு, புத்த வாதச்சருக்கம், ௪-அ-ம பாட்டுரை) என்பதனால், புத்தர் சுத்தோதனனுக்கு வில்லெற்றியும் தமது பெருமையைப் புலப்படுத்தினாரென்று தெரிகின்றது.

படைந்து, அவரிடமிருந்து நீ பெறத்தக்க உரிமைப் பொருள்களை யெல்லாம் விநாவிப்பெற்றுக்கொள்” என்றான். அதற்கு அப்பாலன் “என்தருதையை இன்னொருன்று அழிந்திலேனே; நான்போய்க்கேட்பது எப்படி?” என்றான் யசோதரை உடனே அவனையெடுத்துக்கொண்டு அரண்மனைக்குப்போய் ஒரு சுவாமறைவிலிநின்று, அங்கே பிணைப்பண்ணிக்கொண்டிருந்த புத்தரைச் சாளரவழியாற்காட்டி, “அதோ பலபிக்ஷுக்களின்நடுவே அமுதுசெய்துகொண்டிருக்கும் மிகுந்த ஒளியுள்ளவராகிய ஸநயாஸியே உன்தந்தையாவா” என்று சொல்லி, அப்பாலனை அவரிடமணிவித்தான்; ஏழு அல்லது எட்டுப்பிராயத்துக்குமேற்படாத அவன் அப்படியே புத்தரிடம்போய்த் தனக்குரியசொத்தைக் கொடுக்கவேண்டுமென்று இடைவிடாமற் கேட்டுக்கொண்டே அவரைத் தொடர்ந்து நியக் குரோதவனததையடைந்தான். அப்பொழுது புத்தர்—எல்லோரும் தங்கள் பிள்ளைகளுக்குக்கொடுக்கும் பொருளாக அழிவுள்ளவை; நான் போதிருகூத்தனடியில் அடைந்தநிதி அழிவற்றது; அதனை இவனுக்குக்கொடுப்பேன்—என்று எண்ணிக்கொண்டு சாரீர்புத்திரனைநோக்கி, “இராகுலனையும் சங்கத்திறரோதனாகக்கொள்க” என்று கட்டளையிட்டு, அவன் அவ்வாறு செய்தான்.

பின்பு ஒருநாள் புத்தர் கபிலவாஸ்துவிற்குப் போனபொழுது அங்கு மணமகனாக இருக்கும் (சௌதமியின் புதல்வனாகிய) * நந்தனையடைந்து, தமமைக்கண்டு மிகுந்த பரபரப்போடு வந்து அன்புடன் பணிந்த அவனை நோக்கி, “அகங்காரமடக்காரங்களை விட்டு ஆராய்ச்சிசெய்து உண்மையப்பொருளை யறிதலை எல்லாவற்றிலும் மேலானது” என்று உபதேசிக்க, அவன் அதனை மகிழ்ந்து கேட்டு, உடனே எல்லாவற்றையுந் துறந்து, அவருடைய பிக்ஷுபாததிருத்தை வாங்கித் தான்கையிலேநித்திக்கொண்டு, அவரோடு கூடவே நியக் குரோத வனத்தையடைந்து, பிக்ஷுவாகிச் சங்கத்தைச் சாராதான். நந்தன் சங்கத்தைச்சார்ந்தது, இராகுலன் புத்தரையடைந்ததற்கு முன்பென்று கூறுவதுமுண்டு.

இவ்வாறு இராகுலனும் நந்தனும் துறவுபூண்டதையறிந்து, “அரசாட்சி செய்தற்குரிய அருமைப் புதல்வர்களிருவரையும் சிறந்த பேரொருவனையும் இம் முதுமைப்பருவத்தில் இழந்துவிட்டேனே; இனியாதுசெய்வேன்?” என்று மிகுந்த வருத்தமுற்று மற்றவர்களுக்கேனும்

* நந்தனும் உருபநந்தையென்பவரும், கௌதமி கௌதமனா வளர்க்கத்தொடங்கியபின்பு அவள்பெற்ற மக்கள்; ‘புத்ததேவர்க்கு ஞானியாவானொருவன் நந்தனென்பான்; அவனுக்குத் தர்மோபதேசம்பண்ணித் தவமபடுத்தி அவனைப் பிடசத்திரயமோதுவிப்ப, அவன் நித்ராஸமயத்துத் தன் ஸ்திரீயாகிய வரசுந்தரியை நினைந்து அரற்ற, அந்த வேட்கையைத் தவிர்ப்பான் வேண்டித் தேவவோகத்து அப்ஸரஸுக்களைக் காட்டி வரஸுந்தரிமேல் உபேகைப்பண்ணுவீக்கலுற, அவனும் அப்ஸரஸுக்களைக் கண்டு ஸ்திரீவேட்கை பெருத்துத் தவமவிட்டுப் போயின’ என்பது, நீலகேசித்திரட்டு, புத்தவாதச்சூத்தம், ௧௧ - ம் பாட்டினா.

இனி இந்த வருத்தமில்லாதிருக்கும்படி செய்யவேண்டுமென்றெண்ணி அந்த சுத்தோதனனுடைய வேண்டுகோளின்படி, பெற்றோர்களுடைய அனுமதியின்றிப் பிள்ளைகளைப் பிசூடாக்களாகச் செய்வித்தல் கூடாதென்றவிதி அப்பொழுது அவராலுண்பண்ணப்பட்டது.

போதிவிருகூத்தினடியில் ஞானோதயமானகாலந் தொடங்கி இதுவரையிற் புத்தருக்கு இவ்வாறு பதினெட்டு மாதங்கள் சென்றன வென்பர்.

பின்பு இராஜகிருக நகரத்தைச்சார்ந்த வேணுவனஞ்செல்ல நினைந்து வழிக்கொண்டு இடையேயுள்ள அநேகமந்திக்கரையையடுத்த 'அனுப்பிரியா' என்னுமிடத்தில் ஒருமார்தோப்பில் தங்கிப்பொழுது அங்கே தரிசித்தற்குவந்த உறவினராகிய சாக்கியர்கள்பலரும் கோலியர்கள்பலரும் வேறுபலரும் அவரிடம் தருமோபதேசமபெற்றுப் பெளத்தமதத்தை அடைந்தார்கள். அவர்களுள்ளே மிகப் பிரஸித்தரானவர்கள் *ஆனந்தன் *தேவதத்தன், உபாலி, †அனுருத்தனென்பவர்கள். ஆனந்தன் புத்தரை வழிபடுபவர்களிலும் அவருடைய அன்பைப்பெற்றவர்களிலும் மேற்பட்டவன்; தேவதத்தன் பிற்காலத்திற் பொறுமையுற்றுப் புத்தருக்கு விரோதியாகி ஸங்கத்தில் பலகலகங்களைச்செய்தவன்; உபாலி சாதியில் அமபட்டன்; இவன் தன்னுடைய அறிவின்மிகுதியால் பெளத்தாகளுள்ளே மிகக் கௌரவமடைந்தவன். அனுருத்தன் பெளத்தமதத்தைச் சார்ந்த தத்துவசாஸ்திரங்களில் மஹாநிபுணனாவன்.

அப்பால் ததாகதர் தமது பெரியஸங்கத்தோடு கோசலதேசத்தில் ‡'ரப்தி' நதிக்கரையிலுள்ளதாகிய ஸாவஸ்திரகரஞ்சென்று அங்கேதமவரவநோக்கி மிகஅலங்கரிக்கப்பட்டிருந்த ஸீஜைதவனவிஹாரத்தை ஸங்கத்திற்காக மேற்கூறிய அநாதபிண்டகனென்றபிரபு தாரைவாரத்துக் கொடுக்க, அதை அங்கீகரித்துக்கொண்டு அதிற்றங்கிச் செய்துவந்த உபநகியாஸங்களைக்கேட்டுப் பெளத்தரானோர் பலர்; பின்பு அநநகரத்தரசனாகிய 'பிரஸேஜித்' என்பவனும் வந்து தருமங்கேட்டு உலகப்பற்றொ

புத்தர் தருமசக்கிரப்பிரவாத்தனஞ் செய்யத் தொடங்கிய காலமுதலாக இவ்வாறு அவரால் மூன்றுவருடங்கள் கழிக்கப்பட்டன.

* ஆனந்தனும் தேவதத்தனும் சுத்தோதனன் தம்பியாகிய சுக்கிலோதனனுடைய பிள்ளைகள்.

† அனுருத்தன் - சுத்தோதனன் தம்பியாகிய அமிர்தோதனனுடைய குமாரன்.

‡ இங்கதி அஜிர்வதியென்றுங் கூறப்படும்.

§ இவ்வனம், முதலில் ஜேதனென்ற ஓரசனுடையதாக இருந்தமையின், இப்பெயர்பெற்றதென்பர்; இதில் புத்தர் ஏழுவருஷாகாலம் வசித்தாரென்று ஜப்பான் தேசத்துப் பெளத்தஸங்களால் தெரியவருகிறது.

பின்பு, புத்தர், வைசாலி நகரஞ்சென்று அதைச்சார்ந்த 'மஹாவன' மென்னும் சோலையிலுள்ள கூடாகாரவிஹாரத்தில் தங்கி அங்கேவருவோர்களுக்கெல்லாம் தருமோபதேசஞ் செய்துவந்தார்; அப்படியிருக்கையில், உரோகிணிநதியைப்பற்றிக் கோலியர்களுக்கும் சாக்கியர்களுக்கும் பிரணவானியைத் தருவதற்குரிய பெரியகலகம் உண்டாயிருக்கிறதென்று கேள்வியுற்றுக் காருணியமேலீட்டால் உடனே கபிலவாஸ்துவக்குச் சென்று அவர்களைச் சமாதானமுற்றிருக்கும்படி செய்துவிட்டு மீண்டு வரது மஹாவனத்திலேயிருந்தனா.

உவர் அவ்வனத்திலிருக்கும் நாட்களிலே, சுத்தோதனன் நோயால் மிகவும் துன்புறுகின்றனென்று அறிந்து அவ்வனத்திலிருந்து கபிலவாஸ்துவக்குச்சென்று அவன் இறக்குங்காலத்திலே உடனிருந்து அவனிறந்தபின்பு அவனுக்குச் செய்தற்குரிய அபரக்கிரியைகளைமெல்லாம் தாமே செய்துமுடித்தார். சுத்தோதனன் இறந்தகாலம் ஈசானசகாப்தம் நூற்றேழாவது வருடமென்றும், இறக்குமபோது அவனுக்குப் பிராயம்தொண்ணூற்றேழென்றுங் கூறுவர்.

அப்பால், புத்தர், கபிலவாஸ்துவினின்றும் மீண்டு மஹாவனத்துள்ள கூடாகாரவிஹாரத்துக்குவரது ஸங்கத்தோடு தங்குவாராயினர். அங்கே கபிலவாஸ்துவிலிருந்து தொடர்ந்துவந்த மஹாப்பிரஜாவதிகௌதமி, யசோதரை முதலிய சாக்கியமாதர்கள் பலர்க்கும் கோலியமாதர்கள் பலர்க்கும் தருமோபதேசஞ்செய்தார்.

அதுகேட்ட மஹாப்பிரஜாவதிகௌதமியும் மற்றமங்கையரும் இவ்வாழ்க்கையில் வெறுப்புற்றவாகளாய்த் தங்கனையும் ஸங்கத்திற்சேர்த்துக்கொள்ளவேண்டுமென்று மிகவும் பிரார்த்தித்தார்கள். புத்தர் தமது நாய்சொல்லியதை நிறைவேற்றாதற்பொருட்டே பெண்பாலாரும் பிசுநுணிகளாகி ஸங்கத்தையடையலாமென்று நியமித்ததன்றிப் பிசுநுணிகளுக்கூரியவிதிகளையும் அப்பொழுது கட்டளையிட்டார். உடனே மேறகூறிய மங்கையாபலரும் பிசுநுணிகளாகிச் சங்கத்தைச் சேர்ந்தார்கள்; அவர்களுள் முதலில் பிசுநுணிகளானவர்கள் மஹாப்பிரஜாவதிகௌதமியும் யசோதரையும்; அதுதொடங்கி ஸ்திரீகளும் பிசுநுணிகளாகிச் சங்கத்தைச்சேருமவழக்கம் நடைபெற்றுவந்தது.

முதலில் புத்தருக்கு ஸ்திரீகளை ஸங்கத்திற் சேர்த்துக்கொள்ளுதற்கு மனமில்லாமலிருந்ததென்றும், பின்பு, ஆனந்தனுடையவேண்டு கோளால் அவர்களைச் சேர்த்துக்கொள்ளுதற்கு அவர் உடன்பட்டாரென்றும் சொல்லுவதுண்டு.

பின்பு புத்தர் மஹாவனத்திலிருந்து பிரயாகைக்கு அருகேயுள்ள தான கௌசாம்பிநகரத்தைச்சார்ந்த மஞ்ளமென்னுமலைக்குச்சென்று

அகிற் சிலகாலநதங்கியிருந்து, அப்பால், இராஜகிருநகரகர்ப்போய்ப் பிம்பலாநனுடைய மனைவியாகிய கேஷமையென்பவளுக்குத் தருமோபதேசஞ்செய்தார். அதுகேட்டு அவள் பிசுஷுணியாகி ஸங்கத்தையடைந்தாள். அப்பொழுது ஸங்கத்திலுள்ள ஒருபிசுஷுவானவர் தமக்குள்ள இருத்திசக்தியைப் புலப்படுத்திக்வினாது, அப்புதமானவழியாலே ஒரு பிசுஷுபாத்திரம் பெற்றார். அதைபயிந்த புத்தர் வருத்தமடைந்து, “பிசுஷுக்கள், தமக்குக்கடைத்த இருத்திசக்தியை நிர்வாணமடைதற்கு உரியவழியை உறுதிப்படுத்திக் கொள்ளுதற்கன்றி உலகத்தாரா மதிக்கும் படி ஆசசரியகரமானகாரியங்களைச் செய்வதற்குக் கருவியாகக்கொள்ளுதலில் யாதும் பயனில்லை” என்று பிசுஷுக்கள் யாவருக்குஞ்சொல்லி மேற்கூறிய பிசுஷுபாத்திரத்தை உடைத்து விசியெயிந்தார். இவ்வாறு இருத்திசக்தியைப்பாராட்டி அற்புதகாரியங்ளைச்செய்தலில் யாதும் பயனில்லையென்றுசொன்னமையாற் புத்தருக்கு அவ்வகையானசக்தி யாதொன்றும் இல்லையோவென்று பலா எண்ணங்கொண்டிருந்தார்கள்; அவர்கள் அவ்வாறெண்ணியதைப் பிம்பலாராலையிருப்புத்தர், தமக்குள்ள சக்தியைப் புலப்படுத்தற்கு ஒருகாலத்தில் பற்பல அற்புதகாரியங்களைச்செய்தார்.

அதன்பின் திரயஸ்சிரிம்சலாகஞ்சென்று அங்கே இருதிரன்மகளாகப்பிறந்து வளர்ந்துகொண்டிருந்த தாயாகிய மாயாதேவிக்குத் தந்துவோபதேசஞ்செய்து சிலநாள் அங்கிருந்துவிட்டுப் பின்பு அவ்வுலகிலிருந்து ஸங்கர்ஷமென்னுமிடத்திலிற்ங்கி ஜேகவனவிகாரத்திற்குச் சென்று ரென்று சொல்லுவதுண்டு.

அவர் அந்தவிகாரத்திலிருக்கும்பொழுது விரோதிகளிற்சிலர், தன்னை அவர் விரும்பிக்கூடினதாகச் சொல்லுமபடி துஷ்டமங்கையாகிய கிஞ்சையென்பவளைத் துண்டினார்கள் அவளும் அவ்விண்ணமே அவர்பால் தோஷாரோபணம் செய்வாளாயினள். அந்த அபவாதம் அழுககாறுள்ள சிலருடைய முயற்சியாற் காரணமின்றிபுண்டாக்கப்பட்டதென்று வினாவில் யாவர்க்கும் புலப்பட்டுவிட்டது.

அப்பால், புத்தர் கபிலவாஸ்துவகுரு அநுகேயுள்ள *சிம்சுமாரம் என்னுங் கற்பாறையிற் சிலகாலமிருந்தார். இருக்கும்பொழுது, அங்கு வந்த நகுலனென்னும் பிரஸித்தசிஷ்யனுடைய தாய் தந்தையர்களும், மௌத்தகலியென்பவனுடைய தாய்தந்தையர்களும் அவர்பால் அறங்கேட்டுப் பெளத்தரானார்கள். பின்பு புத்தர் கௌசாமபிரகரத்துக்கு ஸங்கத்துடன் மீண்டுவந்தார். அவர் அந்நகரத்திலிருக்கும்பொழுது மௌத்தகலியென்பவனால் ஸங்கத்திற் பெருங்கலகமுண்டாயிற்று. புத்தர் இயன்றவரையில் சமாதானஞ்செய்தும் அடங்கவில்லை; கலகம் மேன்மேலும்

* இது சம்சுமாரமென்றும் காணப்படுகின்றது.

வளர்ச்சியுற்றுவந்தது. அதுதெரிந்த புத்தர் தமது சிஷ்யர்களை, அங்கே விட்டுவிட்டுத் தனியே பாரிலையகமென்ற காட்டையடைந்து அக்காட்டில் ஆங்குள்ளவர்களால் கட்டிக்கொடுக்கப்பட்ட குடிசையொன்றிலிருந்தால் இருக்கையில் ஸந்ததுள்ள சிஷ்யர்கள் தாங்களசெய்த குற்றவிஷயத்தில் அதுதாபமுற்று, “போதி வேந்தன் சரணலால் அரண்புகேம” எனறு அவரைச் சரணமடைந்து பணிந்து,

பூமகனே முதலாகப் புகுந்தமர ணெண்டிசையுந்
துமலரா லடிமலரைத் தொழுதிருந்து வினவியநாட்
ளாமமுங் கடுஞ்சினமுங் கழிப்பரிய மயக்கமுடாய்த்
திமைசால் கட்டினுக்குத் திறற்கருவி யாய்க்கிடந்த
நாமஞ்சார் நமர்களுக்கு நயப்படுமா நினிதுரைத்துச்
சேமஞ்சார நன்னெறிக்குச் செல்லுமா றருளினையே!

எண்ணிறந்த குணத்தோய்நீ யாவாக்கு மரியோய்நீ
யுண்ணிறைந்த வருளோய்நீ யுயர்பா நிறைத்தோய்நீ
மெய்ப்பொருளை யறிந்தோய்நீ மெய்யறமிக் களித்தோய்நீ
செப்பரிய தவத்தோய்நீ சோவார்க்குச் சார்வுநீ

நன்மைநீ தின்மைநீ நனவுநீ கனவுநீ
வன்மைநீ மெனமைநீ மதியுநீ விதியுநீ
யிம்மைநீ மறுமைநீ யிாவநீ பகலுநீ
செமமைநீ கருமைநீ சோவுநீ சார்வுநீ”

அருளாழி பயந்தோய்நீ யறவாழி நயந்தோய்நீ
மருளாழி துரந்தோய்நீ மறையாழி புரிந்தோய்நீ
மாதவரின் மாதவனீ வானவருள வானவனீ
போதருட போதனனீ புண்ணியருட் புண்ணியனீ
ஆதிநீ யமலனீ யயனுநீ யரியுநீ
சோதிநீ நாதனீ துறைவனீ யிறைவனீ
யருளுநீ பொருளுநீ யறவனீ யநகனீ
தெருளுநீ திருவுநீ செறிவுநீ செமமனீ”

(வீரகோழியம், யாப்புப்படலம், ௧௧-ம் கவிததுறையின் உரையிற்கண்டவை)
என்றுதுதித்து “எங்கலாகுற்றததைப் பொறுத்தருள்க” எனப் பிராரத் தித்தார்கள்.

புத்தர் அவாகளுடைய வேண்டுகோளுககு இசைந்து பொறுத்துக் கொண்டதன்மீ அவாகளுககுச் சித்தசமாநான்புண்டாகுமவண்ணம தா மோபதேசமுஞ்செய்தார்.

அதனைக்கேட்டுமகிழ்ந்த சிஷ்யாகளுடன் மகத்தேசஞ்செல்லுமபுத்தர், இராஜகிருக நகரத்துக்கருகேயுள்ள கிராமமொன்றிலிருப்பவனும, உழுதொழிற்செய்து சீலப்பவனுமாகிய பாரத்துவாசனென்னும பிராம

ணையடைந்து பிணைக்கேட்டார். அப்பொழுது அவருடைய தோற்றப் பொலிவைக்கண்ட பலர்வந்து அவரை வணங்கினீராகள். பாரத்து வாசன் அவர் தன்பால் இரத்தற்குவந்ததைநினைந்து கோபங்கொண்டு, “பிஷ்ஷுவே! நான் உழுது விதைத்து அதனுண்டாகும்பயனையுண்டு சுகமாக இருக்கின்றேன்; நீரும் இவ்வண்ணமே செய்வீராயின், உமக்கு உளதாகுங்குறை யாது?” என்றான். புத்தர், “நானும் உழுகின்றேன்; விதைக்கின்றேன், அதனுளதாகும் பயனை நுகர்ந்து இன்புற்றிருக்கின்றேன்” என்றார். அதற்கு அவன் “நீர் உழுவவரென்பது உண்மையாயின், மாடு எங்கே? கலப்பை எங்கே? விதைமுதலியன எங்கே? காட்டுமின்” என்றுகேட்டான். அதற்குப் புத்தர் “விதை ஸ்ரீத்தை; அதை முளைத்து விருத்தியடையும்படி செய்வதாகிய மழை நற்காரியம்; வயல் தருமநூல்; உழுதற்குரிய கலப்பையின் அங்கங்கள் அறிவும் வணக்கமும்; தாமம் அக்கலப்பையின்பிடி; உழும் எருது விடாமுயற்சி; அவ்வெருத்தைத் தன்வயமாக்கிச் செலுத்துங்கயிறு மனம்; தாற்றுக்கோல் ஊக்கம்; பயிர்க்கு இடையூறுகிய களை மபக்கமாகும்” என்றும், “இத்தகையதான ஸியவஸாயம் நிர்வாணமாகிய பலத்தை அளித்துப் பலவகைத்துக்கங்கைபும போக்குகின்றது” என்றுங்கூறினார். இவ்வினியமொழிகளைக் கேட்ட பாரத்துவாசன், தனது வீண்செய்கைகளைத்துறந்து அவருக்குச் சிஷ்யனானான்.

பின்பு புத்தர் அங்கிரந்து கோசலதேசத்துள்ள ஸத்தியப்பிரியை யென்னுநகரத்தையடைந்து அங்கே சிலகாலநதங்கினார். அப்புால் தெற்கே நெடுந்தூரம்வந்து பின்பு காசி, வைசாலி இந்நகரங்கள்வழியாகச் சென்று ஸ்ராவஸ்திரகரத்தையடைந்தார். இடையிடையே அவர்செய்துவந்த பிரஸங்கங்கள் பல; அவற்றைக்கேட்டுப் பெளத்தரானார் மிகப் பலா.

சிலநாளைக்குப்பின் ஸ்ராவஸ்தியில் இராகுலனுக்கு மஹாராகுலஸூத்திரத்திலுள்ள தர்மத்தைப்போதித்தார். அப்பொழுது அனுக்குப் பிராயம் பதினெட்டு.

அதன்பின் இராகுலன் மிக்க பரிபாகமடைந்திருக்கிறுனென்பதை அறிந்துகொண்டு அவனைப்பிஷ்ஷுவாக்கி அவனுக்கு இராகுலஸூத்திரமென இக்காலத்தில் வழங்கும்நூலை உபதேசித்தார்.

பின்பு நியககுரோதவனத்தையடைந்து அதிற்சிலநாள் தங்கியிருந்தார்; இருக்கையில் சுத்தேதாதணனுக்கும் அவனைப் பின்பற்றி அரசனாயிருந்த பத்திரகனென்பவனுக்கும் பின்பு கபிலவாஸ்துவை ஆண்டுக்கொண்டிருந்த மஹாநாமனென்பவனுக்குத் தருமோபதேசஞ்செய்து அவனை உய்வித்தார்.

அக்காலத்தில், அங்கேவந்த ஸுப்பிரபுத்தன்தன்மகளாகிய யசோதரையைத் துறந்துபற்றிப் புத்தரை வெளிப்படையாக வைநானென்

றும, அப்பொழுது பூமிவெடிக்க அவ்வெடிப்பில்விழுநது அவன் பாத மெய்யெனினென்றும் சொல்லுவதுண்டு.

பின்பு, புத்தர், ஆலவியென்னு மூருக்குப்போய் அங்கே குழந்தை களபலவற்றை விழுங்கிக்கொண்டுவந்த துஷ்டராசுஸனெருவனுக்குத் தருமோபதேசஞ்செய்து, அவனைச் சேலவானாக்கினர். அவர், அவ்வூரிலிருக்குமபொழுது, ஒருநாள் தருமங்கேட்டலில் மிக்க விரும்பமுற்று வந்த ஒருவன் கடுமபசியோடிருத்தலையறிநது உண்பித்து, அப்பால் அவனுக்குத் தருமோபதேசஞ்செய்தார். இதனால், புத்தரிடம் தருமோபதேசம் பெறுவதற்குப் பட்டினியிருத்தல்முதலிய விரதங்கள் வேண்டாவென்பதும் அவர் மிக்க இரக்கமுடையரென்பதும் வெளியாகின்றன.

அதன்பின் மகததேசத்தையடைநது அதிலுள்ள ஊர்கள்தோறஞ் சென்று கேட்பவர்களுடைய அளவுக்குத் தக்கவண்ணம் தருமோபதேசஞ்செய்துகொண்டு வருபவர், ஒருவேடனாக் கட்டப்பட்ட வலையொன்றில் அகப்பட்டிசு சிக்குண்டு வருந்திய மாறென்றைக் கண்டு இரங்கி அதை அவ்வலையினின்றும் விடுவித்துவிட்டுச் சென்று ஒருமரத்தடியிற் சேசமாதியில் இருந்தார். இருந்தபொழுது, மேற்கூறிய வேடன் தான் அகடப்படுத்திய மாளை அவர் விடுவித்ததுதெரிந்து கோபங்கொண்டு அவரைக் சொல்லத்தொடங்கி அவருடைய மகிமையால் தடுப்புண்டு நின்று விட்டான். சிறிதுபொழுது சென்றபின், அவர் அவனைப்பார்த்துச் செய்த தருமோபதேசத்தால், அவ்வேடனும் அவனுடைய குடுமபத்தாரும் அல்லவைகடிகநது நல்லவைபுரிவாராயினர்.

அப்பால், ஞானவஸ்திகரருசென்று, அங்கே சிலநாள் தங்கி, “அறஞ் செய்ம்மின்; மறம் ஒழிமின்” எனப் பிரஸங்கமாரி பொழிந்து பாவவெப்பத்தைத் தணித்து வருபவர், தமது பிணைப்பார்த்திரத்தைக் கூடவிருந்த பிணைவொருவா, கவர்நதுகொண்டு பிரிந்துசென்றதைப் பாராட்டாமல் இரண்டுமுறை பொறுத்தார்; பொறுத்தவர் பின்னும் அவ்வாறு நிகழாதிருக்கவேண்டி, தமக்கு உதவியாகப் பிரியாமற்கூடவிருக்கும் படி ஆனந்தனுக்குக் கட்டளையிட்டார். அவனும் அவ்வாறே விட்டுப் பிரியாமல் அவருக்குச் செய்யவேண்டிய பணிவிடைகளை அன்புடன் செய்துவருவானாயினன்.

அப்படியிருக்கையில் அநநகரத்துள்ள விசாகையென்பா னொரு மடநதை, புத்தருடைய மகிமைகளைக் கேளவியுற்றுத் தருமத்தின் நுண்மைகளை ஆராய்நது, சங்கத்தார இனிது தங்குதறபொருட்டுப் பூர்வாராம்மென்ற ஒரு சோலையையும் அதிற் செவ்விகாகக் கட்டப்பட்ட விஹாரமொன்றையும் அளித்தாள்.

பின்பு அவர் சாலையையென்னுமூருக்கு அருகேயுள்ள காட்டையடைநது, அதில் அறங்கேத்துத்திரிபவனாகப் அஞ்சுமீலமென்னும் கொடிய

திருடனுக்குத் தமது இனியமொழிகளால் தருமோபதேசஞ்செய்ய, அவன் அதுகேட்டு எல்லாவற்றையும் வெறுத்துப் பிசுபுவாயினன்.

‘அங்குலிமாரகனென்பாடு’ னொருவன் வித்தை சாதிப்பதாயினான் அதற்கு ஆயிரம்விரல் தேடவேண்டி அதற்கு இரண்டு குறைய ஆயிரம் விரல்தேடி அதற்குத் தன் மாதாவின் விரலில் இரண்டு குறைக்கப்புகப் புத்தனார் சென்று அவனைத் தார்மிகனாக்கித் தவம் படுத்தார்’ (நீலகேசித் தீரட்டே, புத்தவாதச்சருக்கம், ௧௨௧-ம் பாட்டு) என்பதனால், அங்குலி மாரகனென்ற தறுகண்ணொருவன் ஒருகாலத்தில் புத்தருடைய தருமோபதேசத்தால் உய்வுற்றானென்று தெரிகின்றது; இவனை மேற்கூறிய அங்குலிமாலென்று சொல்லுதற்கும் இடமுண்டு.

புத்தருக்கு ஞானோதயமானபின்பு இவ்வாறு இருபதுவருடங்கள் சென்றன.

இதற்குப் பின்பு புத்தர் பலவிடத்துஞ் சென்று அவரவர்களுடைய குணம் தொழில் அறிவுமுதலியவற்றிற்கு ஏற்பப் போதித்து அவர்களை நல்வழிப்படுத்தினாரென்றுள்ள சரித்திரங்கள் மிகப் பலவாகவுள்ளன. அவற்றுள், இன்னதன்பின் இன்னது நடந்ததென்று அவைகளையெல்லாம் காலக்கிரமத்திற்கு ஒத்தபடி அறிந்து எடுத்தெழுதுவது எளிதாக இருக்கவில்லை; ஆதலால், இதற்குமேலும் அவருடைய நிருவாணத்திற்கு முன்புமுள்ள காலத்தினடந்த முக்கியமான சிலவிஷயங்கள்மட்டும் இங்கே எடுத்து எழுதப்படும்.

ஒருகாலத்தில், சூனியப்பிராந்தமென்னும் இடத்திலிருந்துவந்து தருமங்கேட்டுத் துறவுபூண்டு பெளத்தசங்கத்தைசாராத ஒரு வியாபாரி தன்னைச் சார்ந்தவர்களையும் நல்வழிப்படுத்தினைந்து புத்தரையடைந்து, “என்னுடைய சுற்றத்தார்களுக்குத் தருமத்தை உபதேசித்தற்பொருட்டுச் செல்லுதற்கு நினையாநின்றேன்; அங்ஙனஞ் செய்தற்கு விடைதருக” என்றான். அதற்குப் புத்தர், “சூனியப்பிராந்தத்திலுள்ள சனங்கள் மிகவும் மூர்க்கரன்றோ; அவர்கள் நீ சொல்வதை மதியாமல் உன்னைத் தூஷிப்பாராயின், நீ யாதுசெய்வாய்?” என்றார். அவன், “நான் ஒன்றும் பேசேன்” என்றான். புத்தர், “அவர்கள் கோபங்கொண்டு அடிப்பாராயின் நீ செய்வது யாது?” என்றார். அவன், “மாறாக அவர்களை அடிக்கமாட்டேன்” என்றான்; புத்தர், “அவர்கள் உன்னைக் கொல்லத் தொடங்கினால் நீ யாது செய்வாயோ?” என்ன, அவன், “சாவினால் எனக்கு வரும் தீங்கு யாதொன்றுமில்லை; இறப்பையே விரும்புவோர் இவ்வலகிற் பலருண்டு; நானே என்னுடைய வாழ்நாளைக் குறைக்கவாவது மிகுக்கவாவது முயலேன்” என்றான். இவற்றையெல்லாங்கேட்ட புத்தர் அவன் மனந் தூயனாதலை யறிந்தது, “நீ எண்ணியவாறே செய்துவருவாய்” என்று அவனுக்கு விடையளித்தார்.

மற்றொருகாலத்தில், கிருசாகௌதமியென்பாளொருமங்கை, தான் பெற்ற அழகிய குழந்தை நடக்கும்பருவத்திலேயே இறந்துபோனமையால், மிகவும் வருத்தமுற்றுப் பலவாறு புலம்பி அன்பின் மிகுதியால் அக்குழந்தையினுடம்பையெடுத்து மார்போடணைத்துக்கொண்டு, தன்பால் அன்புள்ளவர்களுடைய வீடுகள்தோறுஞ் சென்று, “இக்குழந்தையைப் பிழைப்பித்தற்குரிய மருந்து ஏதேனும் உங்களிடம் இருக்குமாயின், அதனைக் கொடுத்துப் பாதுகாக்கவேண்டும்” என்று கேட்டுக் கொண்டு பரிதாபித்துத் திரிவாளாயினள்; அதுதெரிந்த பெளத்தபிக்ஷு வொருவர் மனபிரங்கி, அவளைப் பார்த்து, “நீ கேட்கிற மருந்து இங்கே கிடைப்பதன்று; அதை வைத்துக்கொண்டிருக்கிற ஒருவரை மட்டும் யானறிவேன்” என்றான். கிருசாகௌதமி, “அவர் யாவர்? விரைவில் சொல்லவேண்டும்” என்ன, அந்தப்பிக்ஷு, “மிகப் புகழ்பெற்றவராகிய புத்தரே; அவரிடம் போவாய்” என்று சொன்னான்; அவள் புத்தரை படைநது, வணங்கி, “ஸ்வாமீ, இறந்த இக்குழந்தையைப் பிழைப்பிக்கு மருந்தை அறிந்ததுண்டோ?” என்றாள். புத்தர், “அதனை அறிவேன்” என்ன, அவள், “நீர் எந்தப் பசுசிலை, எந்த வேர், அல்லது வேறெவை கொண்டுவருப்படி கட்டளையிட்டாலும் அவற்றையெல்லாம் விரைவில் கொண்டுவருவேன்” என்றாள். அதற்குப் புத்தர், “ஒருபிடி கடுகுவேண்டும்” என்றான். அவள் அது கொண்டுவருதற்கு விரைந்துபோகாநிற்கையில், அவா அவளை யழைத்து, “ஒருவரும் இறவாத வீட்டிலிருந்து வாங்கி வரவேண்டும்” என்று சொன்னான்; அவள் நன்றென்று சொல்லிவிட்டுக் குழந்தையை ஏந்தி யணைத்துக்கொண்டு ஒரு வீட்டுவாயிலிற்பென்று, “ஒருபிடி கடுகுவேண்டும்” என்று கேட்டாள். அதைக்கேட்ட அவ்வீட்டா கொணர்ந்து, “பெற்றுக்கொள்” என்று சொல்ல, அவள் அதை வாங்காமலநின்று, “உங்கள் வீட்டில் இதுவரையில் யாரோனும் இறந்ததுண்டோ? இறந்திருப்பின் இஃது எனக்கு வேண்டுவதில்லை” என்றாள்; அதற்கு அவர்கள், இவளைப்பார்த்து நகைத்து, “நீ பித்துக்கொண்டனையோ? உயிரோடிருப்பவர்கள் மிகச்சிலை; இறந்தவர்கள் மிகப்பலர்; அங்ஙனமிருப்பவர்களும் பின்பு இறத்தற்குரியவர்களே” என்று சொன்னார்கள். அவள் அவ்வளவில் நில்லாது ஒவ்வொருவீட்டிலுஞ் சென்று விசாரித்தபொழுது, என் பிள்ளை இறந்தானென்றும், என்னுடைய தாய்தந்தையர்கள் இறந்தார்களென்றும், என் மனைவி இறந்தானென்றும், என் கணவன் இறந்தானென்றும், என்னுடைய அடிமைக்காரன் இறந்துவிட்டானென்றும் இப்படியே பலவாறாக ஒவ்வொருவரும் கூறுவாராயினர். இவற்றையெல்லாங்கேட்ட கிருசாகௌதமி, பின்னும் பலமுறையலைந்தும் ஒருவரு மிறவாத வீடொன்றும் எங்கும் காணப்படாமையால், பிறந்தோர்யாரும் இறத்தற்குரியாரென்று தெளிந்தவளாகிப் புத்திரசோகமொழிந்தது மனத்தைத் திடப்படுத்துக்கொண்டு, பிணத்தை மயானத்திற்சேர்த்து அங்கே

செய்யவேண்டியவற்றைச் செய்துவிட்டுப் புத்தரை யடைந்து வணங்கினான். புத்தர், “நான் சொல்லியவாறு கடுகு கொண்டுவரப்பட்டதோ?” என்று கேட்ப. அவள் நிகழ்நகவற்றைக் கூறினள். அதைக்கேட்ட புத்தர், “இவ்வுலகில் ஒன்றும் நிலையுள்ளது” என்னும் உண்மைப்பொருளை அவளுக்கு நன்குவிளங்கப் போதித்தார். அதனைக்கேட்ட அவள் மனமாக நீங்கிப் பெளத்தமதத்தைச்சார்ந்து பிறப்பறுத்தற்குரியவழியில் நின்று நோற்பாளாயினள்.

மற்றொருகாலத்தில், மிக்க உலோபகுணமுடையானொருவன், ஒரு வருக்கும் ஒன்றுங்கொடாமல் தான்மட்டும் இன்பதுகர்த்தவியை பெருமபயனாக எண்ணிச் சீவித்துவருகிறானென்பதைக் கேள்வியுற்ற புத்தர், இரக்கமுற்று, அவனிடத்துள்ள உலோபமென்னும் பெருங்குற்றத்தைப் போக்கி அவனை நல்வழிப்படுத்தினைநது தாமாகவே அவனிடஞ்சென்றார்; அப்பொழுது, வேறிடத்திருந்தால் ‘பிறர் தன்னைக்கண்டுபிடித்துக் கேட்பார்களென்று அஞ்சி, அவன் தன்மனைவியோடு மசகில் ஏறி அங்கே ஒருவருக்குந்தெரியாமல் தனியே அப்பஞ்சட்டுத் தின்றுகொண்டிருந்தான்; புத்தரும் அம்மச்சிலேறி அவன் தின்னுமப்பத்தைப் பிசசையாக இரந்து பெற்றுக்கொண்டு தருமோபதேசஞ்செய்து அவனுடைய குற்றங்களையெல்லாமாற்றி அவனை உபவித்தார்; இசசெய்தி, நீலகேசித்தீரட்டு, புத்தவாதச்சருக்கம, கூஅ - ம் பாட்டுரையில், ‘ஒருவன் தன்ஸ்திரீபுடனுங்கூட மச்சேறி அப்பஞ்சட்டுத்தின்பானது உலோபமபோக்குதற்கு நீ அவ்வழிச்சென்று அப்பமிரநது அமியாயோ’ என்று வந்ததுள்ளது.

வேறொருகாலத்திற் புத்தர், எல்லாவுயிர்களையும் நல்வழிப்படுத்தினைந்து கிருத்திரகூடமலையின் உச்சியில் ஏறிநின்று, மனங்கனிந்துருகத்தருமோபதேசஞ்செய்தபொழுது, ஸஹஸ்ரராசக்கரரோகையமைந்த அவருடையபாதங்கள் அழுந்தினமையால், அம்மலையுச்சியில் ஆயிரவார ஆழிச்சுவடுகளும் அவற்றையுடைய பாதச்சுவடுகளும் உண்டாயின. அதனால், அது பாதபங்கயமலையென்று பெயர்பெற்றது:

“ஆதி முதல்வ னைவாழி யாள்வோன்
மாதய ரெவ்வ மக்களை நீக்கி
விலங்குந் தம்முள் வெருஉம்பகை நீக்கி
யுடங்குயிர் வாழ்வென் றுள்ளங் கசிந்துகத்
தொன்றுகா லத்து நின்றற முறைத்த
குன்ற மருங்கிற் குற்றங் கெடுக்கும்
பாத பங்கயங் கிடத்தலி னீங்கிது
பாதபங் கயமலை யெனும்பெயர்த் தாயது.”

(மணிமேகலை, ௧௦ - ம் நான்கு, ௬௧ - ௬௨.)

புத்தர், அம்மலையின்மேற் கட்டப்பட்ட விஹாரத்திற் பலநாளிருந்துகொண்டு தமதுகொள்கையைப் பலர்க்கும் போதித்துவந்தார். அக்காலத்தில், அம்மலையில் சனங்கள் வருத்தமின்றி ஏழியிறங்குவதற்கு அகன்று நீண்டனவாகிய அழகியபடிகள் பிம்பஸாரணம் செய்விக்கப்பட்டன. புத்தர் அம்மலையில் தங்கியபொழுது, தேவதத்தனென்பவன் பொருமைகொண்டு அவருக்குப் பல தீங்குகளைச் செய்துவந்தான்; அவைகளெல்லாம் அவருடையமகிமையால் விலகிப்போயின; அவன் அவ்வளவில்நில்லாமல், அவனாக்கொல்லும்படி யானையொன்றை ஏவினான்; சினந்து கொல்லவந்த அந்த யானை அவருடைய தருமோபதேசத்தைக்கேட்டும் அவர் கவித்தகையைக்கண்டும் சினந்தணிந்து நின்றுவிட்டது; இப்படியே மிகவும் கோபங்கொண்டு கொல்லவரும் கொடியவிலங்குகளையுங்கூடத் தமது இருத்திவலியால் அடக்குமாற்றல் புத்தருக்கு உண்டென்பது பின் வருவனவற்றாலும் விளங்குகின்றது:

‘ஓரசன் பௌத்த தரிசனங்கொண்டு மிகவும் புத்தபுத்தனாய்ச் செல்ல, பிரீதனாகிய புத்தனும் அரசன்சாவாமை வரங்கொடுக்க, இராஜயம்பண்ணிச செல்லாநிற்ப, புத்தன்சிஷ்யவர்க்கத்துள்ளானொருபிக்ஷு-இராஜபுத்திரனைநோக்கி, “சூமாரனே, பகவான் நின்றிதாவுக்குச சாவா வரம கொடுத்தனராதலின், உனக்கு இராஜயப்பிராப்தி இல்லை” என்று சொல்ல, சவன்ற இராஜகுமாரன், பிக்ஷு உபதேசித்ததோர் உபாயப்பிரயோகத்தால் இராஜாவைவதித்து இராஜயங்கொண்டுசெல்வான் தன்மித்திரனாகிய பிக்ஷுவுக்குப் புத்தத்துவங்கொடுப்பான்லெண்டிப் புத்தன் பிக்ஷுக்குப்போகின்றவழி ஒருமத்தகஜத்தைக் கொல்லக் குறிசெய்து வரவிட, அதனைநோக்கிப் புத்தர் தம கைகவித்துத் தருமோபதேசஞ் செய்து அதனை உபசாநதமாக்கினாரென்பது.’

“..... உணர்ந்தவன் விடப்பட்ட

களிராகம விசையவித்த கையினு னல்லனே.”

(நீலகேசித்திரட்டு, புத்தவாசச்சருக்கம், ௧௦௫ - ம் பாட்டின் உரையிற் கண்டவை.)

ஒருகாலத்தில், மகதநாட்டிலுள்ள எண்பதினாயிரங் கிராமத்தலைவர்களாகிய எண்பதினாயிரவரும் ஒருங்குகூடிவந்து புத்தரிடம் தருமோபதேசமபெற்றுப் பௌத்தரானார்களென்று தெரிகின்றது. இதனால் மகத நாடுமுழுவதிலும் புத்தர்காலத்திலேயே அவருடைய தருமங்கள் நன்றாகப் பரவியிருந்தனவென்று அறிந்துகொள்ளலாம்; இதுபற்றியும், புத்தர் ஞானமடைதற்குரிய இடமாக இருந்ததுபற்றியும், மகதநாடு புண்ணியபூமியென்று பௌத்தர்களாற் கொண்டாடப்படும்.

வேறொருகாலத்தில், புத்தர் *வைசாலியென்னு நகரத்தையடைந்து,

* இந்நகரம், கங்கையும் கண்டகிரதியும் சேருமிடத்திருந்ததென்பர்.

அந்நகரத்திதச்சார்ந்த * ஆம்ரவனத்திற்கட்டப்பட்ட விஹாரத்திற் சில காலமிருந்து செய்துவந்த பிரசங்கங்களைக் கேட்டோர்களில் இருபதிலு யிரம்பேர்களுக்கு மேற்பட்டோர் ஒரேகாலத்திற் பௌத்தரானார்கள்.

மற்றொருகாலத்திற் புத்தர், தமது சிஷ்யர்களுடன் பாடலீபுத்திர நகரவழியேபோய்க் கங்கையைக்கடக்க நினைந்தபொழுது, அவர் வரு தலைத்தெரிந்த கங்காதீரவாஸிகள் எதிர்கொண்டுவந்து உபசரித்துத் தாங் கள்கொணர்ந்த தோணிகளின்மீது ஏறிச் செல்லவேண்டுமென்று ஒவ் வொருவரும் வேண்டி, புத்தர் ஒருவருடைய தோணியிலேறினால் மற்ற வர்களுடைய மனம் வருந்துமேயென்று நினைந்து அத்தோணிகளுள் ஒன்றிலும ஏறாமல் தமக்குள்ள இருத்திவலியால் ஸங்கத்துடன் ஆகாய வழியேசென்று அந்நதியைக் கடந்தாரென்றும், அதுமுதல் அநதத் தோணித்துறை கௌதமகட்டமென்று பெயாபெற்றதென்றுஞ் சொல் லுவதுண்டு.

ஒருவீருஷாகாலத்தில், புத்தர் வேணுவனத்திலிருந்தபொழுது தே வத்தமென்பவனும, தனதுதந்தையாகிய பிம்பஸாரராஜனைக்கொல்லு தற்கு முயன்ற அஜாதசத்தருவென்பவனுஞ்சேர்ந்து அழுக்காறுற்று அவருக்குச் செய்துவந்த தீங்குகளபல்; அவ்விருவரும், சங்கத்திற்கு முதல்வராக இருத்தலினின்றும் புத்தரைநீக்குதற்கும், அவருடைய ஆசி ரியத்தன்மையின் உபர்வைக் குறைத்தற்கும், அவருடைய கொள்கைக டுமாறாக வேறொருசங்கத்தையும் வேறொருசமயத்தையும் உண்டாக்கு தற்குமுயன்றார்கள்; பின்னும் அவர்கள் ஒருகாலத்தில் அவரைக்கொல் லவுந்தொடங்கினார்கள்; புத்தர், தமதுபொறுமையாலும் மகிமையாலும் அவற்றையெல்லாம் வென்றுவிளங்கினார்.

ததாகதர், வருஷாகாலந்தோறும் ஊர்களைச்சார்ந்த சோலைகளினி டையே அல்லது காடுகளினிடையே கட்டப்பட்டுள்ள விகாரங்களில் சிஷ்யர்களுடனிருந்தும், மற்றைக்காலங்களில் பல நகரங்களுக்கும் பல ஊர்களுக்கும் வேறுள்ள பல இடங்களுக்கும் சிஷ்யர்களுடனாவது தனி த்தாவது சலிப்பின்றிசென்றும் எல்லோரும் எப்போதும் ஜீவகாருணி யத்தையே மேற்கொண்டொழுமபடி செய்யவேண்டுமென்று இரக்க முற்றுப் பற்பல உபந்யாஸங்கள் செய்துவந்ததோடு மயக்கத்தைக் கொ ட்ப்பனவாகிய மதுமுதலியவற்றை அருநதிக் களிப்பவர்களை அத்திங்கி னின்றும் மாற்றுகற்பொருட்டும், பிறன்மனையைய விழைதல் வரைவில் மகளிரைவிழைதல் முதலியவற்றை மேற்கொண்டு வீணே காலங்கழிப் போரை அவற்றினின்றும் விலக்குதற்பொருட்டும், பொய்யையே கூறி வந்தவர்களை மெய்யையே கூறுமபடி செய்தற்பொருட்டும், திருடிக்கொ

ண்டே காலங்கழிப்பவர்களை அத்திருட்டுவழியினின்றும் நீக்குதற்பொருட்டும், தேகமுதலியவைகள் நிலையுள்ளவென்று துணிந்திருப்போர்க்கு அவைகள் நிலையில்லாதனவென்று அறிவுறுத்தற்பொருட்டும், புண்ணியத்தைக் கனவிலுமறியாதவர்களுக்குப் புண்ணியம்புரிதல் எல்லாவற்றிலும் மேலானதென்று தெரிவித்தற்பொருட்டும், யாதொன்றையும் சிறிதேனும் கொடுத்தலில்லாதோரை வண்மையுடையராகச் செய்தற்பொருட்டும், பிறர்செய்த நன்மையை நினைவாக கொடியோர்களை அதனை மறவாதிருக்கும்படி செய்தற்பொருட்டும், இருவினைகளும் இல்லையென்போர்களை அவைகள் உண்டென்று தெளிந்தொழுதும்படி புரிதற்பொருட்டும், இன்னும் பற்பல நன்மைகளை விளைத்தற்பொருட்டும் அவரவர்களுடைய ப்ருவமுதலியவற்றிற்கேற்பப் பலபிரகாரமாகச் செய்துவராதஅழகிய இனிய உபயாஸங்கள் எத்தனையோ பற்பல; அவர்பேசுவந்தபாஷை பாலியாதலால், அவ்வுபயாஸங்களெல்லாம் அநதப்பாஷையிலேயே முதலிலிருந்தனவென்றும், பிற்காலத்தில் பற்பலதேசத்தாரால் இயன்றவரையில் தத்தமக்குரிய வேறுவேறுபாஷைகளில் பெயர்த்தெழுதப்பட்டுள்ளனவென்றுங் கூறுவர்.

புத்தருக்கு மகாபோதிவிருகூத்தினடியில் ஞானோதயமான வருஷத்திற்கு ௪௪ - வது வருஷத்து வருஷாகாலம் ஜேதவனவிகாரத்திலிருந்து கழிக்கப்பட்ட

அப்பால், புத்தர் வைசாலிகரத்தைசார்ந்த மாஞ்சோலையை யடைந்து அதில் ஸங்கத்துடன் தங்கியிருந்தார். அங்கேவரது அவருடைய உபயாஸத்தைக்கேட்டு மகிழ்ச்சியடைந்தவர்களில், ஆம்பாலியென்னுங்கணிகை நல்வழியையறிந்து தன்னுடையதான மாஞ்சோலையொன்றை ஸங்கத்திற்குக் கொடுத்தாள்.

விசசவிகர், புத்தர் மேற்கூறிய மாஞ்சோலையிற் சங்கத்துடன் தங்கியிருத்தலைக் கேள்வியுற்று, ஒரு தினத்திலவரது வணங்க, அவர் அப்பொழுது அவர்களுக்குத் தமது சித்தாரத்தைப்பற்றிப் பிரஸங்கஞ்செய்தார். அதனைக்கேட்ட அவர்கள் அறிவுற்று மிகுந்த மகிழ்ச்சியடைந்து பெளத்தரானார்கள். அதற்கு மறுநாள் புத்தர் ஆம்பாலியின் வேண்டுகோளின்படி சங்கத்தாருடன் அவருடைய வீட்டில் பிணக்கூச்செய்தார்.

பின்பு, பெலுவமென்னுங் கிராமத்திற்குப்போய் அங்கே மழைக் காலமுற்றுத் தங்கியிருந்தார். அஃது அவருக்கு ஞானோதயமன்காலத்திற்குப் பின் நாற்பத்தைந்தாம்வருஷத்து வருஷாகாலமென்பர்.

அக்காலத்தில் அவருக்குத் தேக அசௌக்கியம் உண்டாயிற்று. அதன்பின் வைசாலிகரத்திற்குவந்து அங்குள்ள கபிலரஸ்ஸைச்சார்ந்த குளிர்த் சோலையொன்றில் தங்கினர். அப்பொழுது, மாரன் அவரிடம்

வருது, “நீர் எண்ணிய யாவும் செய்துமுடிக்கப்பட்டன; ஆதலால், இனி நிர்வாணமடைதற்குரியீர்” என்றான். புத்தர், “இன்னும் சில மாதங்கள் சென்றபின் நீ கூறியவண்ணஞ் செய்வேன்” என்ன, அவன் அதுகேட்டுத் தன்னிடமடைந்தான்.

அப்பால் ததாகதர் ஒரு மாதத்தடியிற் சீலசமாதியிலிருந்து தாம் சிவத்திருக்கவேண்டியகாலம் இவ்வளவேன்பதை வரையறுத்தனர்; அப் பொழுது பல உற்பாதங்கணிகழ்ந்தன; பின்பு புத்தர் சமாதியினின்றும் நீங்கி முன்னின்றாரைநோக்கி, “என்னுடைய வாழ்நாள் முழுவதும் நீங்கி விட்டது. இனி சமாதியின் ஆற்றலாலேயே வாழ்வேன்; என்னுடம்பு, வருதல் போதலிரண்டிற்குங் காரணமாயிருத்தலையொழிந்து நொறுங்கிய தேர்போன்றுளது; இனிப் பரிபூர்ண நிருததியைப்பெற்று முட்டையினின்றும் வெளிப்படுங் குஞ்சுபோலத் *தடையின்றிச் செல்வேன்” என்றார்; அப்பொழுது பூமி நடுங்கியது; அதைக்கண்டு ஆனந்தன் நெஞ்சந் திகைத்து, “இவ்வதிாச்சிக்குக் காரணம யாது?” என்று கேட்ப, ததாகதர், “நான் இவ்வுலகை நீங்கக் கருதியிருப்பதே” என்று சொல்லி, அதைக்கேட்டு வருந்திய ஆனந்தனைத் தேற்றினார்.

பின்பு, ததாகதர் இவ்வுலகைத் துறத்தலைக் கேள்வியுற்று அங்கே வந்த லிசசனிகள், வருந்திநின்று அவர்கூறிய அறமொழிகளைக் கேட்டு ஒருவாறு வருத்தநதீர்ந்து தத்தமிடஞ்சென்று வேற்றுமதப்பற்றை முற்றுங்கைவிட்டுப் புத்தர்கூறிய தருமபதங்களைச் சிந்தித்து அவ்வழியையே கடைப்பிடித்து ஒழுகிவந்தார்கள். ததாகதர், “யான் நிர்வாணத்தை யடையப்போவதனால், இனி இவ்வைசாலிரகரம் என்னுற் பார்க்கப்படுவதன்று” என்று கூறி மெல்லமெல்லச் சென்று போகநகரத்தையடைந்து ஆங்குள்ள ஆனந்தனைத்தியமென்று கூறப்படும் சாலமரச சோலையிற் றங்கித் தம்மைச் சூழ்ந்துள்ள பிசுநூல்களுக்குத் தத்துவோபதேசஞ் செய்தார்.

அப்பால், புத்தர், †குசநகரத்திற்குச் செல்லுவாராய்ப் பாவாநகரம்போய் அங்கே வந்த ‡மல்லர்கள் அன்புடன் செய்த உபசாரங்களை ஏற்றுக்கொண்டு அந்நகரத்துள்ள †சநதனென்னுந் தட்டானால் அழைக்கப்பட்டுச்சென்று அவனாற் சங்கத்திற்குக் கொடுக்கப்பட்டுள்ள சோலையொன்றிற் றங்கி இளைப்பாறிவிட்டு அவனுடையவிட்டில் அன்று சிவ்யா

* “குடம்பை தனித்தொழியப் புட்பறந் தற்றே, உடம்போ யிரிடை நட்டி” என்பது தீநூக்குறள், ௩௩௮.

† இந்நகரம், காசிக்கு வடகிழக்கில் ௧௨ - காதவழித் தூரத்திலும், கபிலவாஸ்துவிற்கு நேர்கிழக்கிலுமுள்ளதென்பா.

‡ மல்லர்கள் - ஒருகைச் சாதியார்; லிச்சவிகளைச் சார்ந்தோர். இவர்கள் ருசி நகரத்துவாழ்வோரென்று தெரிகின்றது.

§ இப்பெயர் குண்டனென்றுங் காணப்படுகின்றது.

களுடன் உண்டார்; அவ்வுணவீற் பன்றியிறைச்சி கலக்கப்பட்டிருந்தமையின், தேகவியோகத்திற்குக் காரணமான அசௌக்கியம் அவருக்கு வளர்ச்சியுற்றதென்றும், அவ்வுணவே அவருக்கு ஈற்றுணவென்றுங் கூறுவர்.

அப்போது புத்தருக்குப் பிராயம் என்பது.

“யாதும் நிலையுள்ளதன்று” என்கிற பொருளமைந்ததான பிரசங்கம் அன்று அங்கே அவரார் பண்ணப்பட்டது. அதன்பின்பு அவ்விடம் விட்டுப் புறப்பட்டுச் செல்லுர்பொழுது நடக்கவாற்றாது வழியிற்றங்கித் தங்கி இளைப்பாறிக் செல்பவர், ஆனந்தனைப்பார்த்து, “தாகம் அதிகமாகவுள்ளது” என்றார். அவன் உடனே தண்ணீர் கொணர்ந்து கொடுத்தான். அதைப்பருகி இளைப்பாறிவிட்டு அங்கே ஓடுவதான குகுஷ்டை பென்னும் ஆற்றையடைந்து அதிற் கடைமுறை ஸ்நானஞ்செய்தார்.

“சந்தனளித்த உணவாலேயே புத்தருக்கு அசௌக்கியம் மிகுந்தது” என்று அருகேயுள்ளவர்கள் தம்முள் மெலலச் சொல்லிக்கொண்டிருந்ததைக்கேட்ட புத்தர், ஆனந்தனைநோக்கி, “சந்தன் என்மரணத்துக்குக் காரணமாயிருந்தானென்று பலரும் அவனைப் பழிப்பார்கள். அவனும் அவ்வாறு நினைத்தல் கூடும்; அதுவிற்க. அவன் அளித்த உணவையுண்டபின்புதான் நான் நிருவாணமடைதற்கு உரியனானேன். இதனால் அவன் சிறந்த பயனையடைவது திண்ணை; அக்காலத்தில், அரசமரத்தடியில் நான் ஞானமடையுமுன்பு ஸ்நானத்தைபரித்தவுணவும், இக்காலத்தில் நிருவாணமடைதற்குமுன்பு சந்தனளித்தவுணவும் எல்லாவற்றிலும் மேலானவை; இதனை அவனுக்குச்சொல்” என்று கூறினர்.

பின்பு, அவர், அவ்விடத்தை நீங்கி அடிக்கடி இடையிடையே தங்கித் தங்கிக் குகேசுகரத்தையடைந்து, அதற்கு அருகே ஓடுவதான ஹிரண்யவதியென்னும் ஆற்றின் கரையைச்சாரந்து, இளைப்பாறிவிட்டு, ஆனந்தனைப்பார்த்து, “அந்த இரட்டைச் சாலமரத்தின் நடுகிடத்தைப் பெருக்கி நீர் தெளித்துப் பாலையும் விரிப்பாயாக; நான் இன்று நடுயாமத்தே நிருவாணமடைவேன்” என்றார். தன் ஆசிரியர் சொல்லியதைக்கேட்ட ஆனந்தன் துக்கபரவசனாயிருந்தும் அவருடைய கட்டளையை மறுத்தற்கு அஞ்சி, அவர் கூறிபவண்ணமே செய்து தெரிவித்தான்; ததாகர்த், அந்த இடத்தையடைந்து தலையை வடக்கேவைத்து வலக்கையைத் தலையணையாகக்கொண்டு மேற்றிசையைநோக்கி வலப்புறமாக ஒருக்கணித்துக் கால்மேற் காலிக்குடத்திச் சிங்கவேறுபோற் படுத்துக்கொண்டு, தாம் நிருவாணமடைந்தபின்பு தமது உடம்பை இன்னவாறு அடக்கஞ் செய்யவேண்டுமென்பதையும், தமக்குப்பின்பு சிவையர்களாயாவரும் கைக்கொண்டு ஒழுகவேண்டிய விதிகள் சிலவற்றையும் அப்பொழுது ஆனந்தனுக்குச் சொன்னார்; சொன்னவர், ஆனந்தன் வருந்துவதைத் தெ

சிறிது, “இவ்வுலகில் ஒன்றும் நிலையுள்ளதன்று; மிகவும் நெருங்கியுள்ள *ஒவ்வொருபொருளினின்றும் நாம் நீங்கவேண்டும்; அதுவே பேரின்பத் திற்குக்காரணமாகும்” என்று சொல்லிவிட்டு, தம்மையே பார்த்து மிகவும் வருந்திக்கொண்டு நார்புறத்துமின்ற மற்ரைச் சிஷ்யர்களைநோக்கி, “நான் அமிர்தவற்றையெல்லாம் அமிர்துகொண்டவன் ஆனந்தன்; ஆதலால், என்னால் அமியவேண்டியவற்றை இனி அவனால் அமிர்துகொண்மின்” என்று கூறிச் சிறிதுபொழுது துயின்றார்.

துயிலுக்கையில், அவருடைய சிஷ்யர்கள் பலரும் அவரைச் சூழ்ந்து கொண்டு, “இப்பேருலகம் இருண்டதே” என்று நெட்டியிர்த்து நின்றார்கள். காற்று ஒய்ந்தது. அங்குள்ள நீரோட்டங்கள் ஒலியடங்கின. பறவைகளும் விலங்குகளும் யாதோரொலியையும் செய்யவில்லை. தேவரும் மனிதரும் மிக்க துக்கத்தோடு கூடினர். அவ்வளவில் ததாகதர் விழித்துக்கொண்டு ஆனந்தனை நோக்கி, “எனது நிரவாணகாலம் நெருங்கிற் றென்பதை மல்லருக்குச் சொல்வாயாக” என்று சொல்ல, அவன் அழுதுகொண்டே சென்று அவர்களுக்கு அதனைக் கூறினன். அது கேட்ட மல்லர்கள் புலம்பிக்கொண்டே வந்து புத்தரைப் பணிந்து அவருடைய தேகசக்தி மெல்லமெல்லக் குறைவதைக் கண்டு துன்புற்றார்கள். ததாகதர், முகமலர்ச்சியோடு அவர்களைப் பார்த்து, “நீங்கள் துன்பமடையன் மின்; இது மகிழ்தற்குரியகாலம்; அடையக்கருதிப் பலநாளாக முயன்று வந்த பெரும்பேற்றை இப்பொழுது அடையப்போகிறேன்; துக்ககரமாகிய யிம்புலச்சிறையினின்றும் நீங்கி என்றும் அழியாத இன்பமயமான நிருவாணத்தை அடையப்போகிறேன்” என்று இவைபோன்ற பலவற்றைக்கூறி அவர்களைத் தேற்றி உண்மையை யுபதேசிக்க, அவர்கள் ஒருவாறு சித்தசமாதானமுற்றுத் திரும்பிச் சென்றார்கள்.

அப்பொழுது, சிறந்த துறப்பயிற்சியும் நன்னடையுமுள்ளவரும் குசீநகரத்தினருமாகிய சுபத்திரரென்னும் ~~பிராந்த~~ மணஸ்யாஸியொருவர், ததாகதருடைய நிலையைக் கேள்வியுற்று, அவரைப்பார்த்தற்கு வினாந்து வந்து தமது கருத்தை ஆனந்தனுக்குத் தெரிவித்தார். ஆனந்தன், இவர் புத்தரோடு வாதஞ்செய்ய வந்திருக்கிறாரென்றும், வாதஞ்செய்தால் இச்சமயத்தில் அவருக்கு மிக்கதுன்பமுண்டாகுமென்றும் நினைந்து, சுபத்திரரைப் புத்தரிடம் அனுப்புவதற்கு உடன்படாமல் நின்றான். ததாகதர் அந்த ஸந்யாஸி வந்திருப்பதை வேறுவகையால் அறிந்துகொண்டு தம்மைப்பார்த்தற்கு அவரை வரவிடும்படி ஆனந்தனுக்குக்கூற, அது தெரிந்த சுபத்திரர் உள்ளே சென்று அளவளாவி அவருடைய விததார்த்தத்தைக் கேட்டு நன்குமதித்து அவர் மரித்தலைக்காணச் சகியாதவராகித் துன்பமுற்று வேறிடஞ் சென்றார்.

* “யுதனின் யாதனி னீவகியா னோத, வுதனி னாதனி னிலன்” என்பது திருக்குறள், ௩௪௧.

புத்தசரித்திரம்.

அப்பொழுது, அந்த இரவின் முற்பகன்சென்றது. எவ்விடத்தும் ஓசைகளடங்கின. புத்தர் மிகவும் இரங்கிய மனமுடையவராகித் தம்முடைய சிஷ்யர்களைப் பார்த்து ***“ததாகதன் சொல்லியவற்றில் ஏதேனும் ஐயமுண்டோ? இருக்குமானால் சொல்லுமின்”** என்று கேட்டார். அதுற்கு ஒருவரும் ஒன்றும் சொல்லவில்லை. புத்தர் அதனையறிந்து, **“என்னையும் யான் சொல்லியவற்றையும் நேசிப்பதுபோல நீங்கள் ஒருவரையொருவா நேசித்து ஒழுகல்வேண்டும்”** என்று கட்டளையிட்டார். அவர்களுளோரும் நெடுமொழுது மௌனமாயிருக்கையில், அனுருத்தன் மிக்கதுக்கத்துடன் **“ததாகதர் ஏன் இவ்வளவு சிக்கிரத்தில் நிருவாணமடையவேண்டும்”** என்றான். அதைக்கேட்ட புத்தர், அவன்மனத்திற்குச் சமாதானமுண்டாகுமபடி சில வார்த்தைகளைச் சொல்லிவிட்டு, எல்லோரையும் பார்த்து, **“அன்பர்களே, பிறப்புக்குக் காரணம் எதுவோ அதுவே இறப்பிற்கும் காரணமாகும்; இந்த உண்மையை மறவன்மீன்; இதை உங்களுடைய மனத்தில் தரித்துக்கொண்மின்; இனி என்வார்த்தைகள் வெளிப்படுவனவல்ல”** என்று உபதேசித்துப் பின்பு எல்லாப்பற்றையுமொழித்து நிருவாணமடைந்தார்.

புத்தர் நிருவாணமடைந்தகாலம், ஈசானசகாப்தம், ௧௪௮-ம்வருத்தில் வைகாசிமீ்த்திற் பூர்ணிமையும் விசாகநகூத்திரமுங்கடிய செவ்வாய்க்கிழமையென்பர்.

அப்போது அவரைச் சூழ்ந்துநின்ற அருஹத்துக்களும் அரசர்களும் முனிவர்களும் வேறுபலரும் மனங்கலங்கி,

†**“மருளுத்த பெரும்போதி மாதவரைக் கண்டிலமா லென்செய் கேம்யாம்! அருளிருந்த திருமொழியா லறவழக்கங் கேட்டிலமா லென்செய் கேம்யாம்!! பொருளறியு மருந்தவத்துப் புரவலரைக் கண்டிலமா லென்செய்யு கேம்யாம்!!!”**

என்றுபுலம்பி மிகத் துன்புற்றார்கள். எல்லாவயிர்களும் கவலையடைந்தன. அனுருத்தன்,

**‘போதி மேவினை புன்மை யகற்றினை
சோதி வானவர் தொழுவெழுந் தருளினே
யாதி நாதரி னடியினை பரவுதும்.’**

என்று ததாகதருடைய பரிநிருவாணத்தைப்பற்றி இவ்வாறாகப் புகழ்ந்து பாடினான். புத்தர் நிருவாணமடைந்த செய்தியைக் கேள்வியுற்ற மல்லர்கள் வந்து அவர் நெடுநுதலில்கொண்டதை உற்றுநோக்கி மிகப் பிரலாபித்தார்கள்; பின்பு, பரிமளமூட்டி அலங்கரித்த அவருடையவுடம்பைப் பொற்பல்லக்கின்மீது வைத்து எடுத்துக்கொண்டு நிருத்த கீத வாத்தியத்துடன்சென்று ஹிரண்யவதிநதியைக்கடந்து, முன்பு நிருவாணமுற்ற

* புத்தர், நானென்று சொல்லவேண்டிய இடங்களில் ததாகதனென்னும் பெயரையே உபயோகித்து வந்தனரென்பர்.

விரகோழியர், யாப்புப்படலம், ௧௫-ம் கலித்துறையுரையிற் கண்டசெய்யுள்.
௧௬-ம் கலித்துறையுரையிற் கண்டசெய்யுள்.

புத்தர்களுக்காகச் சைத்தியம் கட்டப்பட்டுள்ள இடத்தையடைந்து அங்கே சந்தனமுதலிய நறுமணமுள்ள விற்றுகளைப்பரப்பி அவ்வடுக்கில் அச்சரீரத்தைவைத்து மேலும் அவ்விற்றுகளையடுக்கி அதன்மீது பரிமளத்தை லங்ஙனைவார்த்துத் தீழ்முட்டி வலம்வரது வணங்கினார்கள். செய்யவேண்டிய யாவும் விதிப்படி செய்யப்பட்டன. எரிந்தபின் வைரம்போன்ற என்புகள்மட்டும் எஞ்சின; மல்லர்கள், அவற்றை ஒருபொற்கரகத்திற்பெய்து நகரத்துட்கொண்டுசென்று ஒருகோபுரத்தின்மேல் அக்கரகத்தை வைத்துத் தரிசித்துப் பூசித்து வணங்கிவந்தார்கள்.

அகன்பின் 4, ததாகதருடைய நிருவாணத்தைக்கேட்ட மகதநாட்டரசன்முதலிய எழுவர் வந்து அவ்வங்கத்திற்பங்குடொடுக்கும்படி மல்லர்க்குத்து தனுப்பினா; அதற்கு மல்லர்கள் இணங்கவில்லை. அதனால் அவ்வெழுவரும் கோபங்கொண்டு மல்லர்களோடுபோசெய்வதற்குச் சேனைகளுடனவந்து குசீநகரத்தைசூழ்ந்தனா; சூழ்வே இருதிருத்தார்க்கும் மிக்கபுத்தம் நிகழ்த்தொடங்கியது. அப்பொழுது, *சுபத்தியனென்னும் பிராமணனொருவன் மத்தியஸ்தனயினின்று இருதிருத்தாபாயும ஸமாதானஞ்செய்ய புத்தம் நின்றவன் னிட்டது. பின்பு அவ்வங்கத்தை எட்டுப்பங்கு செய்து மல்லர்கள் ஒருபங்கும் மேற்கூறிய ஏழரசரும் ஏழுபங்குமாக எடுத்துக்கொண்டு தத்தமிடங்களிற்சென்று பங்கு ஒன்றுக்கு ஒருதாது கோபங்கட்டுவித்து அவற்றில் அப்பங்குகளைவைத்து வணங்கிவருவாராயினர் சுபத்திரன் அங்கமிருந்த பொற்கரகத்தை மல்லரிடமிருந்துபெற்று, மேற்கூறிய எழுவரிடத்துஞ்சென்று அங்கத்துண்டு சேறிதுகிழிது வாங்கி அவற்றை அக்கரகத்திலிட்டு ஒருநசத்திபங்கட்டுவித்து அதில் அக்கரகத்தை அடக்கஞ்செய்தான். அந்நசைத்தியத்திற்குச் ஸுவர்ணகரதாதுகோபமென்று பெயர்வழங்கலாயிற்று. குசீநகரதுமாநதர்கள் புத்தருடைய தேகச்சாமபரைத் தொகுத்துவைத்து அதற்குச் சைத்தியமொன்று கட்டுவித்து அந்நசைத்தியத்திறகுப் பஸ்மதாதுகோபமென்று பெயர்வைத்தார்கள்.

இப்படிச் சம்புத்தீவில் ஆதிகாலத்தில் பத்துத் தாதுகோபங்கள் இருந்தன; அவற்றுள், ஒவ்வொன்றிலும் பௌத்தர்கள் நிருத்தகேத்துடன் புத்தரை வழிபட்டுவருவாராயினர்.

புத்தர், வைரீயனென்பவனுக்கு அரசமரத்திலிருந்து கடைந்தெடுத்த நூற்றெட்டு மணிகளாலாகிய மாலையைக்கொண்டு ஜபிக்கும்படி மந்திரோபதேசஞ் செய்தமையால் ஜபமாலையென்கொண்டு மந்திரங்களை ஜபிக்கும் வழக்கம் பௌத்தர்களுக்கு உண்டாயிற்றென்று, அவர் திரயஸ்திரிம்சலோகத்திற்குச் சென்றபொழுது அவருடைய பிரிவாற்றாத பிம்ப

* இவன்வேறு, முன்புகூறிய சுபத்திராவேறென்பர்.

† தாதுகோபமென்பதற்குத் தாதுக்களைப் பாதுகாப்பது அல்லது மறைப்பதென்று பொருள்கூறுவர்.

ஸாரன்முதலியோர் சிறந்த ஒரு சிற்பியைக்கொண்டு அவரைப்போலவே இரத்தடி இரண்டங்குல உயரமுள்ள படிமமொன்றைச் செய்வித்து அதைக் கிருத்திரகூட விஹாரத்தில் ஸ்தாபித்துத் தரிசித்து வழிபட்டுவந்தமையால் புத்தாலயங்களிற் புத்த படிமவைத்துப் பூசுக்கும வழக்கமுண்டாயிற்றென்றும், உபதேசித்தற்கு வந்த புத்தருக்குத் திரயஸ்திரிம்சலோகத்திருநத மாயாதேவி ஒரு மந்தாரமல்லா அளித்தமையால் ஆலயங்களிற் புத்தப்படிமத்திற்குப் பூக்களைப் புனையும் வழக்கமுண்டாயிற்றென்றும், புத்தா கிருத்திரகூட விஹாரத்திலிருந்துபொழுது அவரைக் கொல்லநீர்ததேவதத்தனுடைய முபாசியால் ஒரு மந்திரவாதி அனுப்பிய பேய்களை ஓட்டிதற்கு அவருடைய சட்டையிலுபடி வந்த தெய்வகணங்கள் காசியபநா முன்னிட்டுப் பலகொடிகளைப் பிடித்துக்கொண்டும் ஜயகண்டி முதலிய பல வாததியங்களை முழுகுக்கொண்டும் சென்றமையால் புத்தாலயங்களிற் கொடியெடுத்தலும் ஜயகண்டிமுதலிய பல வாததியங்களை முழுகுத்தலுமாகிய வழக்கமுண்டாயிற்றென்றும், மேற்கூறிய தேவதத்தனுடைய நட்பாளனாகிய மந்திரவாதி புத்தருடையமகிமைமால் தன் ஆற்றல்குறைந்து காளவடிவங்கொண்டு இறககுங்காலத்தில் அவரைநோக்கி “பகைவர்கள் உமது ஆற்றலை அழிந்துகொள்ளும்படி என்னுடைய இவ்வுடம்பினளோலாற் கட்டுவித்த ஸ்பரிசை உமக்குமுன்பு அடிக்கும்படி செய்யவேண்டும்” என்று வேண்டிக்கொண்டமையால் புத்தாலயங்களிற் பேரி அடிக்கும் வழக்கமுண்டாயிற்றென்றுஞ் சொல்லுவர்.

புத்ததேவருடைய பாதப்படிமைகள், காவிரிபூமபட்டினத்தைச் சார்ந்த உவவனத்திலும் இலங்கைத்தீவிலுள்ள (இரத்தினத்தீவு) சமந்தம் அல்லது சமனொளி (ஆடமஸ்பீக) என்னும் மலையின் உச்சியிலும் இருந்தனவென்றும், அவைகள் பெளத்தமதத்தைச்சார்ந்த விதயவங்களாலும், பெளத்தசாரணர் முதலியவர்களாலும், உபாஸகர்களாலும் புத்ததேவராகவே பாவித்து வணங்கித் துதிக்கப்பட்டுவந்தனவென்றும் மணிமேகலையால் தெரிகின்றன. இவற்றை,

“அருளு மன்பு மாருயி ரோம்பு
மொருபெரும் பூடகையு மொழியா நோன்பிற்
பகவன தாணயற் பனமரம பூசு
முலகன் மெனபதொன றுண்டத் துள்ளது
வ்ளபபறை போகாது மெய்புறத் துடேம
பளிக்கறை மண்டப முண்டத் துள்ளது
துந்ற மாமணிச சுடரொளி வாரநத
தாமரைப் பீடிகை தானுணங்” எனவும்,

(ந-ம் காதை, ௫௯-௬௬.)

..... மண்டமகலா உதயவம்
பதியகத் துறையுமோ பைநயதாடி யாகி
மணியறைப் பீடிகை வலங்கொண டோங்கிப்
புலவன தீர்த்தன புண்ணியன புண்ண
னுலக நோனப் புயார்ந்தா யெனகோ
குற்றங் கெடுத்தோய் செற்றஞ் செறுத்தோய்

முற்ற வுணர்ந்த முதல்வா வென்கோ
காமற் கடந்தோ யேம மாயோய்
தீநெறிக் கடுப்பகை கடிந்தோ யென்கோ
வாயிர வாரத் தாழியன் நிருந்தடி
நாவா யிரமிலே னேத்துவ தெவன்” எனவும், (௫-ம் காதை, ௬௫-௬௦௫.)

“ஆகி முதல்வ னறவாழி யான்வோன்
பாத பீடிகை” எனவும், (௭-ம் காதை, ௧௧-௧௨.)

“ஈங்கித னயலகத் திரத்தின தீவத்
தோங்குயர் சமந்தத் துச்சி மீமிசை
யறவியங் கிழவோ னடியினை யாகிய
பிறவி யென்னும் பெருங்கடல் விடே
மறவி நாவா யாங்குதன” எனவும், (௧௧-ம் காதை, ௨௧-௨௫.)

“இலங்கா தீவத்துச் சமனொளி யென்னுஞ்
சிலம்பினை யெய்தி வலங்கொண்டு மீளுந்
தரும சாரணர்” எனவும், (௨௮-ம் காதை, ௧௦௭-௧௦௯.)

வருவனவற்றாலுணர்க.

இன்னும், காவிரிப்பூம்பட்டினத்திற்குத் தெற்கே முப்பதுயோசனைத்தூரத்தில் கடலிலுள்ளதாகிய மணிபல்லவமென்னும் சிறியதீவில், புத்ததேவரிருத்தற்காக இந்திரனால் நிருமித்து இடப்பட்ட ஆசனமொன்று இருந்ததென்றும், அது தீவதிலகையென்னுந் தெய்வமங்கையால் காக்கப்பட்டிருந்ததென்றும், தன்னைத்தரிசித்தோர்க்கு அவர்களுடைய பழம்பிறப்பில் நிகழ்ந்த செய்தியைத் தெரிவித்துத் தன்னுடைய தெய்வத்தன்மையைப்புலப்படுத்தியதென்றும், அதனால் பலதேயத்துமுள்ள பெளத்தர்களால் வணங்கப்பட்டு வந்ததென்றும் மணிமேகலையால் தெரிசின்றன. அவை வருமாறு:—

“விரிந்திலங் கவிரொளி சிறந்துகதிர் பரப்பி
யுண்பெறு மும்முழ றிலமிசை யோங்கித்
திகைதொறு மொன்பான் முழநில மகன்று
விதிமா னாடியின் வட்டங் குயின்ற
பதும சதுர மீமிசை விளங்கி
யறவோற் கமைந்த வாசன மென்றே
நறுமல ரல்லது பிறமரஞ் சொரியாது
பறவையு முதிர்சிறை பாங்குசென் றதிராது
தேவர்கோ னிட்ட மாமணிப் பீடிகை
பிறப்புவிளங் கவிரொளி யறத்தகை யாசனம்”

(௮-ம் காதை, ௪௪-௫௬)

“பெருந்தவ முனிவ னிருந்தற முரைக்கும்
பொருவறு சிறப்பிற் புளாயோ ருத்தூந்
தரும பீடிகை”

(௮-ம் காதை, ௬௬-௬௬.)

“வேக வெந்திற னாகநாட் டரசர்
சினமா சொழித்து மனமாசு தீர்த்தாங்
சுறச்செவி திறந்து மறச்செவி யடைத்துப்
பிறவிப்பிணி மருத்துவ னிருந்தற முரைக்கும்
திருந்தொளி யாசனஞ் சென்றுகை தொழுதி
யன்றைப் பகலே யுனபிறப் புணர்ந்தீந்
கின்றியா னுரைத்த வுரைசெளி வாப்”

(௯-ம் காதை, ௫௮-௬௪.)

புத்தசரித்திரம்.

- “உயிர்க னெல்லா முணர்வுபா ழாகிப்
பொருள்வழங்கு செவித்துளை தூர்ந்ததி விழந்த
வறந்தலை யுலகத் தறம்பாடு சிறக்கச்
சுடர்வழக் கற்றுத் தடுமாறு காலையோ
ரிளவன ஞாயிறு தோன்றிய தெண்ண
நீயோ தோன்றினை நின்னடி பணிந்தே
னீயே யாகிநிற் கமைந்தவிவ வாசன
நாமிசை வைத்தேன் றிலமிசைக் கொண்டேன்
பூமிசை யேற்றினேன் புலம்பறு கென்றே
வலங்கொண் டாசனம் வணங்குவோன்” (40-ம் காதை, ௭-௧௬.)
- “மன்பெரும் பீடிகை வணங்கினை யேத்தி
நின்பதிப் புகுவாய்” (40-ம் காதை, ௮௪-௮௭.)
- “மன்பெரும் பீடிகை யென்பிறப் புணர்ந்தேன்” (௧௩-ம் காதை, ௧௬.)
- “பழுதில் காட்சியிற் நன்மணிப் பீடிகை
தேவர்கோ னேவலிற் காவல் பூண்டேன்” (௧௧-ம் காதை, ௨௭-௨௮.)
- “மன்பெரும் பீடிகை தொழுதனள் வணங்கி” (௧௧-ம் காதை, ௩௪.)
- “கோமகன் பீடிகை தொழுது வலங்கொண்டு” (௧௧-ம் காதை, ௧௨௬.)
- “ஆங்கத் தீவகத் தறவோ ஞசன
நீங்கிய பிறப்பு நேரிழைக் களித்ததும்” (௧௨-ம் காதை, ௧௧-௧௨.)
- “மணிப்பல் லவத்திடை யெண்ணையாந் ருய்த்துப்
பிணிப்பறு மாதவன் பீடிகை காட்டி
யென்பிறப் புணர்ந்த வென்முற் றேன்றி (௨௬-ம் காதை, ௧௫-௧௭.)
- “மணிப்பல் லவம்வலங் கொண்டு மடக்கொடி
பிணிப்பறு மாதவன் பீடிகை காண்டலுந்
தொழுதுவலங் கொள்ளவத் தாமணிப் பீடிகைப்
பழுதில் காட்சி தன்பிறப் புணர்த்த” (௨௫-ம் காதை, ௩௬-௩௭.)
- “பெரியவன் றேன்ற முன்னரிப் பீடிகை
கரியவ னிட்ட காரணந் தானு
மன்பெரும் பீடிகை மாய்ந்துயிர் நீங்கிய
வென்பிறப் புணர்த்தலு மென்னென்றி யான்ஞெழு
முற்ற வுணர்ந்த முதல்வனை யல்லது
மற்றப் பீடிகை தன்மிசைப் பொருஅது
பீடிகை பொறுத்த பின்ன ரல்லது
வானவன் வணங்கான் மற்ற வானவன்
பெருமகற் கமைத்துப் பிறந்தார் பிறவியைத்
தரும பீடிகை சாற்றுக் வென்றே
யருளினன்” (௨௫-ம் காதை, ௩௪-௩௬.)
- “..... பூங்கொடி பொருந்தியித்
தீவகம் வலஞ்செய்து தேவர்கோ னிட்ட
மாபெரும் பீடிகை வலங்கொண் டேத்துழி” (௨௫-ம் காதை, ௧௮௧-௧௮௩.)
- “செல்வற் கொணர்ந்தத் தீவகப் பீடிகை
யொல்காது காட்டப் பிறப்பினை யுணர்ந்ததும்” (௨௮-ம் காதை, ௭௭-௭௮.)
- “பொன்றிகழ் புத் * பீடிகை போற்றுந்
தீவ திலகையு மித்திறஞ் செப்பினன்” (௨௬-ம் காதை, ௩௮-௩௯.)
- மணிமேகலையில் புத்ததேவரைப் பாராட்டியும் துதித்தும் வருவன
யுட் சில வருமாறு :—
- “அருளு மன்பு மருயி ரோம்பு
மொருபெரும் பூட்கையு மொழியா நோன்பிற்
பகவன்” (௩-ம் காதை, ௩௧-௩௧.)

- “எங்கோ னியல்குண னேதமில் குணப்பொரு
 ளுலக னோண்பிற் பலகதி யுணர்ந்து
 தனக்கேன வாழாப் பிரர்க்குரி யான
 னின்பச் செவ்வி மன்பதை யெய்த
 வருவறம் பூண்ட வொருபெரும் பூட்கையி
 னறக்கதி ராழி திறப்பட வருட்டிக்
 காமற் கடந்தவாமன்” (நு-ம் காதை, ௭௧-௭௭.)
- “ஆகி முதல்வ னைவாழி யாள்வோன்” (௬-ம் காதை, ௧௧.)
- “ஆகிசான் முனிவன்” (௭-ம் காதை, ௧௧.)
- “பெருந்தவ முனிவன்” (௮-ம் காதை, ௬௧.)
- “பிறவிப்பிணி மருத்துவன்” (௯-ம் காதை, ௬௧.)
- “ஆகி முதல்வ னைவாழி யாள்வோன்” (௧௦-ம் காதை, ௬௧.)
- “மதிநான் முற்றிய மங்கலத் திருநாட்
 பொதுவறி விகழ்ந்து புலமுறு மாதவன்” (௧௦-ம் காதை, ௮௬-௮௭.)
- “தரும தலைவன்” (௧௧-ம் காதை, ௩௦.)
- “மாரண வெல்லும் வீர நின்னடி
 தீநெறிக் கடிம்பகை நடிந்தோய் நின்னடி
 பிறர்க்கற முயலும் பெரியோய் நின்னடி
 துறக்கம் வேண்டாத் தொல்லோய் நின்னடி
 யெண்பிறக் கொழிய விறந்தோய் நின்னடி
 கண்பிறர்க் களிக்குங் சுண்ணோய் நின்னடி
 தீமொழிக் கடைத்த செவியோய் நின்னடி
 வாய்மொழி சிறந்த நாவோய் நின்னடி
 நரகர் துயர்க்கெட நடப்போய் நின்னடி
 யுரகர் துயர மெழிப்போய் நின்னடி
 வணங்குத லல்லது வாழ்த்தவென் ளாவிற்
 கடங்காது” (௧௧-ம் காதை, ௬௧-௭௨.)
- “மைத்திநன் கூர்ந்த மனமாச தீரப்
 புத்த ஞாயிறு தோன்றுங் கால” (௧௨-ம் காதை, ௮௩-௮௪.)
- “தெளிந்த நாசன்” (௨௩-ம் காதை, ௧௩௬)
- “தன்னுயிர்க் கிரங்கான் பிறவுயி ரோம்பு
 மன்னுயிர் முகல்-ன்” (௨௩-ம் காதை, ௧௧௬-௧௧௭.)
- “செம்பொன் மாச்சினைத் கருமணிப் பாசடைப்
 பைர்ப்பூம் போசிப் பாக-ன்” (௨௮-ம் காதை, ௧௭௬-௧௭௭.)
- “அறிவு வறிதா யுயிரிடுற காலத்
 முடிசுயங் கமரர் முறைமுறை யிரப்பத்
 துபத லோக பெழியக் தோன்றிப்
 போகி மூலம் பொருந்தி யிருந்து
 மாரண வென்று வீர ளாகிக்
 குற்ற மூன்று முற்ற வறு-கும்
 வாமன்” (௩௦-ம் காதை, ௭-௧௬.)

பழைய பௌத்தசுநிதன் இப்படியே புத்ததேவருடைய குணவிசே
 டங்களைப் பாராட்டிக் தமிழிற்பாடிய பாடல்களுள் இப்போதுகூறாத
 தவை மணிமேகலையின் ஆறாம் பதவாயில் உரியவிடங்களில் மேற்
 ள்களாக எடுத்துக்காட்டப்பட்டுள்ளன. அவற்றை அவ்வவ்விடங்க
 பார்த்துக்கொள்க.

பெளத்த தருமம்.

புத்தர், பிராஹ்மணர்களுக்கும் அவர்களுடைய கொள்கைக்கும் விரோதமாகத் தமமுடைய கொள்கையை நிலைபெறச்செய்தாரென்பது சிலர் கருத்து. அஃது உண்மையன்றென்பது நிபுணர்களான ஐரோப்பாக்கண்டத்து வித்துவான்கள் பலருடைய அபிப்பிராயம்.*

ரைஸ் டேவிட்ஸ் (Rhys Davids) என்பவர் இவ்விஷயமாகச் சொல்வது யாதெனின்:—“கௌதமர் ஹிந்துவாகவே பிறந்தார்; ஹிந்துவாகவே வளர்ந்தார்; ஹிந்துவாகவே பிழைத்தார்; ஹிந்துவாகவே இறந்தார். கௌதமருடைய கொள்கையை அனுஸரித்த *உபாஸகர்களில் மிகப்புகழ்பெற்ற அசோகனென்பவனை ஜீவகாருணியமும் நன்னடைமுள்ளவனாகவிருந்த பெளத்தசக்கரவர்த்தியென்று இப்பொழுதும் பல முறை சொல்லுகிறார்கள். ஆனாலும் அவன் தன்னைத் (தேவநாம்பரிய) தேவர்களுடைய அன்புக்குரியவனான அசோகனென்று சொல்லிக்கொள்வதில் அதிகவிருப்பமுள்ளவனாக இருந்தான்; அவன் மிக்க உள்ளன்போடுகூடிய பெளத்தனாக இருந்தாலும், அவனைப் பெளத்தவகுப்பைச் சேர்ந்த ஹிந்துவென்று சொல்வதுதான் உண்மைக்கு ஒத்ததாகும்; கௌதமருடைய தத்துவசாஸ்திரத்திலும் மானஸாஸ்திரத்திலும் ஹிந்துகளுடைய வழிவழியாகவந்துள்ள தர்சனங்களுள் யாதேனுமொன்றில் இல்லாதது ஒன்றுமில்லை; அவர்வருத்த அறநெறிக்குரியவீதிகளோ அவருடைய காலத்திற்கு முன்னாவது பின்னாவதுள்ள ஹிந்துகளுடைய புத்தகங்களிலிருந்து எடுத்துக் காட்டக்கூடியவைகளாகவே இருக்கின்றன; கௌதமரிடத்திலிருந்த அரிய சிறப்பாற்றல்களெல்லாம், பிறரால் முன்பு நன்றாகச் சொல்லப்பட்டதை அபிவிருத்திசெய்து நன்கு பாராட்டிச் சிறப்பித்தியவழியிலும், ஹிந்துக்களில் மிகப்புகழ்பெற்ற ஆராய்ச்சிமிக்க அறிஞர்கள் பண்டைக்காலத்திலேயே ஒத்துக்கொண்டிருக்கும்

* உபாஸகர் - பெளத்தரில் இல்லறத்தோர்.

† “தேவநாம்பரிய” என்பதற்கு மூடனென்று ஸம்ஸ்கிருதபாஷையில் இக்காலத்திற் பொருள் கூறப்படுகிறது; இதற்கு இப்பொருள்கூறும்வழக்கம் யாதாகாரணத்தினால் வந்ததோ அது விளங்கவில்லை; அசோகனைச்சார்ந்த பல சிலாசாஸனங்களில் அவன் தன்னை “தேவநாம்பரிய” என்று சொல்லிக்கொண்டிருக்கிறபடியால், அதற்கு மூடனென்று பொருள்கொள்ள இடமில்லை. தேவர்களைவணங்கி அவர்களுடைய அன்பைப்பெறுவது பிராஹ்மணர்களுக்குரிமையாவதுபோலப் பெளத்தர்களுக்கிலையானாலும், அசோகன் பிராஹ்மணர்களுடைய கொள்கைக்கு விரோதியாக இருந்தானென்று சொல்லுதற்கு நியாயமில்லை.

‡ தர்சனம் - ஸமயம்.

ஒழுங்கிற்கும் நடுவுநிலைமைக்குமுரிய தர்மங்களை நியாயமாக எந்தமுடிபுவரையிற் கொண்டுசெலுத்தலாமோ அதுவரையிற் கொண்டுசெலுத்தியதிலுந்தான் காணப்படுகின்றன ; கௌதமருக்கும் மற்றை ஆசிரியர்களுக்கும் உள்ள வேறுபாடு, முக்கியமாக அவருடைய மிக ஆழமான ஆரவத்துடன் கூடிய ஸூத்தையிலும் உலோகோபகாரமாயிருக்கிற விசாலமான ஜீவகாருணியபாவத்திலு *முள்ளது. இந்தவேறுபாடுகூடப் பெரும்பாலும் இப்பொழுதுதான் அதிகமாகத் தோன்றுகின்றன. இவ்வேறுபாட்டால் அக்காலத்தில் அவருக்குப் பிராஹ்மணர்களில் உயராதவர்களாக இருந்தவர்களுடைய ஸம்மதியும் ஸகாயமும் ஒருவிதத்திலும் இல்லாமற்போகவில்லை. அவருடைய முக்கியசிஷ்யர்களிற் பலரும் அவருடைய ஸங்கத்தோடில் மிகப்புகழ்பெற்றவர் பலரும் பிராஹ்மணர்களே ; அவர் பிராஹ்மணர்களை மானிக்கத்தகுந்தவர்களென்று மதித்துப் பெளத்தபிக்ஷுக்களுடன் எப்பொழுதுஞ்சேர்த்துப் பாராட்டிக்கொண்டிருந்தார் ; பெளத்தசமயத்தில் ஆழ்ந்தவர்களான அருகததுக்களுக்குப் பிராஹ்மணரென்ற பெயரை ஒருகௌரவநாமமாக உபயோகித்துக்கொண்டிருந்தார் ; ஸங்கத்தாருக்குள் ஜாதிபேதமில்லாமற்செய்ததும் நிர்வாணத்திற்குரியவழி மிக உயர்ந்தவனாக எண்ணிக்கொண்டிருக்கும் இருபிறப்பாளனுக்கும் மிகத் தாழ்ந்தசண்டாளனுக்கும் ஒரேவிதமாகத்திறந்துள்ளதென்று அவர்சொல்லியதும் அந்நி அத்திருத்தியை உண்பெண்ணினவென்பதற் சந்தேகமில்லை ; மேலும் யாகமுதலிய காமமாக்கத்தில் அவருக்கிருந்த அவமதிப்பும் இந்தஜன்மத்தில் இவ்விடத்திலேயே தாம் கரையேறுவதற்கு வேண்டியதைச் செய்துகொள்ளும் யோக்கியதை ஒவ்வொருவருக்கு முண்டென்று அவருக்கிருந்த தெளிவும் அபாயகரமான கொள்கைகளென்று புராதனவழியிலேயே பற்றுள்ள கூட்டத்தாருக்குத் தோற்றின. மேற்கூறிய இருதிறத்தாருடைய சமபிரதாயங்கள் காலகிரமத்தில் ஒன்றற்கொன்று முற்றும் ஒவ்வாததாகவே ஆய்விட்டனவென்பது உண்மையாயிருத்தல்கூடும் ; ஆனால், பண்டைக்காலத்தில் கௌதமரும் பிராஹ்மணரிற் பெருமபான்மையோரும் அவை அவ்வாறு வேறுபாடுள்ளனவென்று எண்ணவில்லை. அசோகன்காலத்திற்குப்பிறகு நெடுங்காலஞ்சென்ற பின்பு பெளத்தமதம் தன்னியற்கைமாதிரிச் சீர்குழியுமளவும் மதசம்பந்தமான கலகத்தினால் வருந்துன்பம் இருந்ததாகவே கேள்வியில்லை. வழிவழியேவந்துள்ள ஹிந்துமதத்தினகத்திருந்தே பெளத்தமதம் வளர்ந்து பெருகியது ; அந்தப் பெளத்தமதத்தில் அழகு மிகுந்த பல மேம்பட்டவிஷயங்கள் அடங்கியிருக்கின்றனவென்பதை யாவரும் அறிவாராதலின், அது, தனது மூலமாகிய ஹிந்துமதத்தின் சிறப்பினையே விளக்குவதென்றும், ஹிந்துமதம் இழிந்ததென்றேனும் துன்புறுத

* கௌதமரிடத்தில் இந்த இரண்டு குணங்களும் மிகுதியாகவிருந்தனவென்று தாப்பரியம்.

துவதென்றேனும் விளக்கவந்ததன்றென்றும் அறியற்பாலது. கௌதமருடைய பயிற்சியெல்லாம் பிராஹ்மணமதத்திலேயே. அப்புராதனமத்தின் உட்பொருளைவெளியிட்டு மிகச்சரியாக விளக்கிக்காட்டியவர்களெல்லாருள்ளும் தாமே சிறந்தவரென்று கௌதமபுத்தர் தம்மைப்பற்றி எண்ணிக்கொள்வதற்கு உரிமைபுண்டு. அவர், ஹிந்துக்களுள் மிகவுயர்ந்தவரும் அறிவுடையவரும் சிறந்தவருமாக இருந்தாரென்பதுதான் அவருக்குத்தக்கது.” என்பது.

மத ஆராய்ச்சியில் உழைத்திருக்கும் சிறந்த வித்வச்சிகாமணிகளாகிய ‘மாக்ஸ் முல்லர்’ (Max Müller) ‘ஒல்டன்பர்க்’ (Oldenberg) ‘மானியர் வில்லியம்ஸ்’ (Monier Williams) முதலான மற்றைய ஐரோப்பிய வித்துவான்களுடையகருத்தும் இதுவே. கிழக்குத்திசைப் பரிசுத்த புஸ்தகங்களென்று பொருள்படும் ‘ஸேக்ரெட் புக்ஸ் ஆப் தி ஈஸ்ட்’ (Sacred books of the east) என்ற இங்கிலிஷ் பெயரால் ‘மாக்ஸ்முல்லர்’ என்பவராவெளிப்படுத்திவரும் புஸ்தகங்களுள் கரு - ம புஸ்தகத்தின் நூன்முதத்தில் ௫௨ - ம பக்கத்தில் அவர் சொல்லியிருப்பது யாதெனின்:— “என்புத்திக்கேற்க உபநிடதங்களே புத்தமதத்திற்கு மூலம்; புத்தமதம், பலவாறறானும் உபநிடதத்தின் கொள்கையை எந்தமுடிபுவரையிற் கொண்டு செலுத்தலாமோ அந்த முடிபாகவுள்ளது. அது, பின்னும் அந்த உபநிடதங்களின் கொள்கையையே தன்னுடைய. நூதனமான கோட்பாட்டிற்கு ஆதாரமாகவுடையது. கொள்கையைப்பற்றிச் சொல்லப்புகுங்கால், வேதாந்தத்தால் நாடப்படுவதும் எவற்றிற்கும் மேலான முடிவானதுமாகிய ஆத்மதத்துவஞானமானது பெளத்தர்களுடைய *ஸம்யக்ஸம்போதியேயாம். ஆசாரத்தைப்பற்றிப் பேசுங்கால், ஹிந்துஸந்யாஸியே பெளத்தபிக்ஷுவாம்; பிராஹ்மணப் பிராஹ்மசரியாசரமத்துக்குரிய நுன்புறுத்தும் நீடித்த நிபமத்தினின்றும், பிராஹ்மண கிருகஸ்தனுடைய தருமங்களினின்றும், பிராஹ்மண வானப்பிரஸ்தனுக்கு நியமித்திருக்கும் தவச்சமையினின்றும் விடுதலையடைந்த துறவியே அந்தப்பிக்ஷு. ஹிந்துமதத்தில் ஸந்யாஸிக்கேபுரிய ஆத்ம ஸம்பந்தஸ்வாதந்திரியமானது பெளத்தமதத்தில் ஸங்கமென்கிற சீகோதர கோஷ்டியிலுள்ள எல்லார்க்குமே உரிய பொதுப்பொருளாம். அந்தக் கோஷ்டியில் இளைஞரும் முகியரும், பார்ப்பாரும் சூத்திரரும், வறிகுரும் செல்வரும், அறிஞரும் பேதையரும் ஆகிய எல்லோருமே ஒருங்குசேரலாம்; உண்மையில் வேதத்தைப்பற்றி நிற்குமுலகமும் திரிபிடகத்தைப்பற்றி நிற்குமுலகமும் தொடர்ச்சியற்றவையே யல்ல; அவ்விரண்டிற்கும் தேச சரித்திரத்தால் தொடர்ச்சியுண்டு. ஒன்றோடொன்று மிக்கவேறுபாடுற்றுத் தோன்றும் இவ்விரண்டு கோடிகளையும் சேர்த்துப் பொருத்திக்காட்டுவதற்கு

* ஸம்யக்ஸம்போதி - ஈஸ்வரஞானம்,

குள்ள இனயபை உபநிடதங்களில் தேடிச் கண்டுகொள்ளவேண்டும்” என்பதாம்.

இவ்விதமாக ஆராய்ந்துபார்க்குங்கால், பெளத்தமதத்திற்குள்ள ஆதாரங்கள், கௌதம புத்தருக்கும் முந்தியகாலத்திலேயே இருந்தனவாகக் காணப்படுகின்றன. பெளத்தநூல்களாலும் கௌதமபுத்தருக்கு முன்பு அநேக புத்தர்கள் இருந்தார்களென்றும் அந்தப்புத்தர்களில் இருபத்துநால்வர் மிகப் பெயர்பெற்றவர்களென்றும் அவர்களுள் இருபத்துநான்காம் புத்தர் கௌதமபுத்தரென்றும் தெரிகின்றது. இதனாலும் கௌதமபுத்தருடைய காலத்துக்குமுந்தியே பெளத்தசமயத்துக்குரிய இன்றியமையாத கொள்கைகளெல்லாம் வழக்கத்தில் இருந்தன வென்றறியலாம்.

“இறந்த காலத் தெண்ணில்புத் தர்களுள்
சிறந்தருள் கூர்ந்து திருவாய் மொழிந்தது

(மணிமேகலை, ௩௦ - ம் காதை, ௧௪ - ௧௫.)

ஸ்மிருதிகளிற்கூறப்பட்டுள்ள வருணச் சரம தர்மங்களைக்கைப்பற்றிப் பண்டைக்காலத்தில் ஹிந்துக்கள் யாவரும் தவறாது ஒழுகிவந்தனரென்று எண்ணுவதற்குப் பல ஸாதனங்கள் உண்டு. ஆரியர்கள் பிரஹ்மசரியத்திலிருந்து கிருஹஸ்தாச்சிரமத்திற்கும், அதிலிருந்து வானப்பிரஸ்தாச்சிரமத்திற்கும், பிறகு ஸந்யாஸ ஆச்சிரமத்திற்குஞ் செல்லுவது வழக்கமாகவிருந்தது. பிரஹ்மசாரிக்கும் கிருஹஸ்தனுக்கும் ஸ்மிருதிகளால் விதிக்கப்பட்டுள்ள நியமங்கள் பலவாம்; அவை கடினங்களுமாம்; வானப்பிரஸ்தனுக்குரிய ஒழுக்கங்கள் அவ்வளவு கடுமையுள்ளனவல்ல. ஸந்யாஸிக்குரிய ஸ்வாதந்திரிய்மோ மிக அதிகம். அவன், நித்திய நைமித்திக கருமங்களினின்றும் கிருஹ்யஸமஸ்காரங்களினின்றும் ஜ்யோதிஷ்டோம யாகப்பிரக்திரியைகளினின்றும் நீங்கினவன். இந்த ஸ்வாதந்திரியத்தைக் கருதியே அநேகர் தக்க காலத்தில் துறவறத்தை மேற்கொண்டனர். இங்ஙனம் வானப்பிரஸ்தராயும் ஸந்யாஸிகளாயுமிருந்தோர், காட்டிறசென்று ஒருங்குசேர்ந்து ஆங்காங்குத் தத்துவவிசாரம்செய்து வந்ததின் பயன், வேதங்களிலுள்ள *ஆரண்யகபாகத்தைச்சார்ந்த உபநிடதங்களில் நன்கு விளங்குகின்றது. ஹிந்துக்களுடைய பிரவித்தமான †ஆறுதரிசனங்களும் உண்டானதுகூட இவ்வித தத்துவ விசாரத்தினாலேயே. இன்னும் கூத்திரியர்கள் நடுவுநிலையினின்று செங்கோல் செலுத்தி வருங்காலத்தில், அவர்களுள்ளே பலர் ஸ்மிருதிகளாற்பாராட்டப்படுகிற முற்சொல்லிய வருணச்சிரமங்களின் ஏற்றத்தாழ்வுகள் ஜனங்களுக்குப்

* ஆரண்யகம்—காட்டிற்குச் சம்பந்தமுள்ளது.

† ஆறுதரிசனங்களாவன: ஸாங்கியம், யோகம், மீமாம்ஸை, வேதாந்தம், நியாயம், வைசேஷிகமென்பன. இவை ஷ்டதரிசனமெனப்படும்.

பெளத்தருமம்.

பொறும்மைய யுண்டாக்குவதினால், அவை தமது நல்ல அரசாட்சிக்கு இடையூறுகவுள்ளவைகளென்று எண்ணங்கொண்டிருந்திருக்கலாமென்றும் ஊகித்தற்கிடமுண்டு. பெளத்தமத ஆராய்ச்சியில் போபெற்றவருள் ஒருவரான 'ஒல்டன்பர்க்' (Oldenberg) என்பவர், துறவறமானது முதலில் ஹிந்துதேசத்தில் உதித்துப் பின்பு மற்றையிடங்களிற் பரவியதென்று எண்ணுகிறார். கௌதமபுத்தர்காலத்தில் வந்தியமலைக்கும் இமயமலைக்கும் நடுவேயுள்ள நாடாகிய ஆரியாவர்த்தத்தில் துறந்தோர் கூட்டம் பல இருந்தனவென்று பெளத்தநூல்களாலும் ஜைனநூல்களாலும் தெரியவருகிறதென்றும் அவர் சொல்லுகிறார். ஆகவே தத்துவ விசார முயற்சி எவ்விடத்தும் மிகுதியாக விருந்தகாலத்திலேயே அவ்வாரியாவர்த்தத்தில் கௌதமபுத்தர் அவதரித்தனர். மேற்கூறிய முன்னோர்களின் ஞானமே அவருக்கு மூலதனம். வேதாந்தத்திற்கும் பெளத்தமதத்திற்கும் பலவற்றிலும் ஒற்றுமையிருப்பதற்கு இதுவே காரணம். உலகவாழ்வானது துன்பத் தொகுதியென்பதும், மறுபிறப்பு அத்துன்பத்தைத் தொடர்ச்சியுறது வழிவழியாக வளர்விப்பதென்பதும், பிறவாமையே மாந்தர் எய்துதற்குரிய மேலான உறுதிப்பொருளென்பதும், அப்பிறவாமைக்குப் பற்றற்றுப் பயன் நோக்காது செய்யும் நற்கருமங்களே காரணமாமென்பதும் ஹிந்துக்களுடைய தரிசனங்களிலும் பெளத்தநூல்களிலும் ஒரேவிதமாகக் கூறப்பட்டுள்ளன :

“பிறந்தோ ருறுவது பெருகிய துன்பம்
பிறவா ருறுவது பெரும்பே ரின்பம்
பற்றின் வருவது முன்னது பின்ன
தற்றோ ருறுவது”

(மணிமேகலை, ௨-ம் காண்து, ௬௪-௬௬.)

*மூலகைத் துன்பங்களினின்றும் நீங்குவதே சிறந்த புருஷார்த்தமென்பது சாங்கிய தரிசனத்தின்கொள்கை. உலகவாழ்வு ஸாரமில்லாததென்றும் நிலையில்லாததென்றும் நினைத்து மாறுபடுதலில்லாததும் நித்தியமானதுமாகிய வீட்டையடைய ஒவ்வொருவரும் முயலவேண்டுமென்பதே வேதாந்தத்தின் கருத்து. இங்கே சொல்லிய அந்தமி லின்பத்தழிவில் வீட்டை வேதாந்திகள் நிர்வாணமென்றுங் கூறுவதுண்டு. பெளத்தர்களும் தாம் பெறுதற்குரிய மேலான புருஷார்த்தத்தை நிர்வாணமென்றே கூறுவர். இந்த நிர்வாணத்தினுடைய இலகணத்தைக் கூறுதலிலும் இதனை அடைதற்குரிய வழியை அறிவுறுத்துதலிலும் வேதாந்திகளுக்கும் பெளத்தர்களுக்கும் சிறிது வேறுபாடிருந்தாலும் அத்வைதிகளல்லாத மற்றை வேதாந்திகள் அத்வைதிகளைப் பிபிசச்சன்ன பெளத்தர்க

* மூலகைத் துன்பங்களாவன:—(௧) ஆத்யாத்மிகம் (௨) ஆதிதெய்விகம் (௩) ஆதிபௌதிகம்.

↑ பிபிசச்சன்ன பெளத்தர் - வேறுவேடத்தில் மறைந்த பெளத்தர்.

பெளத்த நுமம்

னென்று அவமதித்துக்கூறும் வழக்கம் வேதாந்தத்திற்கும் பெளத்த மதத்திற்குமுள்ள ஒற்றுமையை விளக்குகின்றது. பெளராணிகர், கௌதமபுத்தரை விஷ்ணுவின் அவதாரமாக ஏற்றுக்கொண்டிருப்பதும் பெளத்தமதம் ஹிந்துமதத்திற்கு நேரே மூற்றும் முரணியதென்பதைக் குறிப்பிக்கும்.

பெளத்தமதத்தில் மஹாயானம் ஹீனயானமென்று இருவகையுண்டு; அவற்றுள், மஹாயானம் நேபாலம், திபெத், சீனம், ஜப்பான் என்கிற இடங்களில் நடைபெற்றுவருகிறது. ஹீனயானம் பர்மாதேசத்திலும் இலங்கைத்தீவிலும் பரவியுள்ளது. மணிமேகலையிற் கூறப்பட்டுள்ளது இந்த ஹீனயானசம்பிரதாயமே. ஹிந்துதேசத்தின் வடக்கேயுள்ள மஹாயானசம்பிரதாயத்தாரும் வேதாந்திகளும் அடிக்கடி தம்முள் வாதித்து வந்தனரென்று தெரிகிறது. மஹாயானசம்பிரதாயத்தைச் சேர்ந்த பல நூல்கள் ஸம்ஸ்கிருதபாஷையிலே எழுதப்பட்டுள்ளன. ஹீனயானத்தார் க்குப் பாளிபாஷையில் எழுதப்பட்டுள்ள திரிபிடகமே மூலநூல்; வேறென்றும்மில்லை. கௌதமபுத்தர்காலத்திலே பெளத்தருக்கும் வேதாந்திகளுக்கும் தத்துவசாஸ்திர விஷயமான வழக்கு அதிகமாக இருந்ததென்று தெரியவில்லையாதலால், அவர்காலத்துக்குப்பின்பே பெளத்தமதத்திற் பிரசித்தமாகவுள்ள மாத்தியமிகர், யோகாசாரர், ஸௌத்திராந்திகர், வைபாஷிகர் என்கிற நான்கு வகையாருடைய தத்துவசாஸ்திர சம்பிரதாயங்களும் உண்டாயிருக்கவேண்டும்.

கௌதமபுத்தர், வேதாந்தக்கொள்கையில் அடங்கியிருக்கிற அப் பிரத்தியக்ஷமான தத்துவங்களை அனுமானதாக்கத்தினும் சாதிக்கமுடியாதென்ற அபிப்பிராயங்கொண்டவர்; ஆனாலும் ஸாங்கியர்களுடையனவும் வேதாந்திகளுடையனவுமாகிய மாணஸசாஸ்திரத்தையும் முன்னேயுள்ள பல ஆசிரியர்களின் ஆசாரத்தையும் அவர்களுடைய அறநெறிக்குள்ள விதிகளையும் கைக்கொண்டவர்; ஸ்வப்பிரயோஜனத்தை நாடிமுயல்வது அறமன்றென்பதும் அவ்வகைமுயற்சி துன்பமே உருவங்கொண்டாற் போன்ற உலகவாழ்வின்பற்றினை விருத்திசெய்துகொண்டே வருமென்பதும் பயன்கருதாமல் பிறருக்காகப் புரியுங்கருமமே துன்பந்தரும் உலகப்பற்றினை அறுப்பதென்பதும் அவருடையகொள்கை:

“தனக்கென வாழாப் பிறர்க்குரி யானன்”

(மணிமேகலை, ௫-ம் காதை, ௭௩.)

“பிறர்க்கற முயலும் பெரியோய்”

(மணிமேகலை, ௧௧-வ காதை, ௧௩.)

“பிறர்க்கற ம்ருளும் பெரியோன்”

(மணிமேகலை, ௨௧-ம் காதை, ௧௭௮.)

பெளத்ததருமம்.

“தன்னுயிர்க் கிரங்கான் பிறவுயி ரோம்பு
மன்னுயர் முதல்வன்”

(மணிமேகலை, ௨௫-ம் காதை, ௧௧௬-௧௧௭.)

“முன்றன்பெரு மைக்கணின் ருன்முடி வெய்து காறு
நன்றே நினைந்தான் ருணமொழிந் தான்ற னக்கெண்
றென்றானு முள்ளான் பிறர்க்கேயுறு திக்கு முந்தா
னன்றே யிறைவ னவன்றாள்சர ணங்க ளன்றே.”

(குண்டலகேசி, கடவுள்வாழ்த்து.)

“இருட்பார வினைக்கி யெவ்வுயிர்க்குங் காவலென
வருட்பாந் தனிசுமந்த வுன்றுமுத லின்றளவு
மதுவொன்று மவரடிக்கீழ் வந்தடைந்தோர் யாவர்க்கும்
பொதுவன்றி நினக்குரிததோ புண்ணியநின் றிருமேனி.”

(வீரசோழியம், யாப்புப்பட்டம், ௧௧-ம் கவித்துறையுதாரணம்.)

தெய்வமுண்டென்னும் உறுதியும் ஆன்மாக்களுண்டென்னுமுறுதியும் அவற்றின் இலக்கணங்களையும் சம்பந்தத்தையும் அறிந்துகொள்ளுதலுமே நல்லொழுக்கத்திற்கு ஆதாரமென்று அவர் உறுதியாக எண்ணிவைரலார். தெய்வத்தனப்பற்றியும் ஆன்மாவைப்பற்றியும் எவரும் யாதொன்றும் அறியவல்லவரல்லரென்பது அவரதுகருத்துப்போலும். ஆயினும் துன்பம்நிறைந்த பிறவிப்பிணியினின்றும் நீங்குவதே மாந்தர் எய்துதற்குரிய பெருமையெனப்பதையும், யான் எனதென்ற இருவகைப்பற்றுமே அப்பிறவிப்பிணியை அறுத்தற்கு இடையூறுகவுள்ளனவென்பதையும், அப்பிணியீங்கிய நிர்வாணநிலையில் துன்பத்திற்கு இடமேயில்லையென்பதையும் அவர் உறுதியாக நம்பினவா. ஆன்மாவைப்பற்றியும் பிரஹ்மத்தைப்பற்றியும் வழக்காவதைக்காட்டிலும் ஒழுக்கத்தைச் செவ்வைசெய்து நடைபெறச்செய்வதால் உலகத்தில் துன்பங்குறையுமென்றெண்ணி, அவர் தர்மத்தை லெளயிட்டு விளக்கிப் பரவச்செய்தாரென்றே நினைக்கவேண்டும். புத்தரைச் சிலர் நாஸ்திகரென்றும் அநாத்மவாதியென்றும் பேசுகிறார்கள். திரிபிடகத்திலடங்கிய புத்தருடைய உபதேசங்களுள் ஒன்றேனும் இக்கருத்தை முற்றும் விளக்குவதாகத் தெரியவில்லை. இவ்வாறு கூறுபவர்கள் பெளத்தர்கள் சொல்லும் நிர்வாணத்தைச் சூனியநிலையென்று கருதுகிறார்கள். அது புத்தருடையகொள்கையென்று சொல்லப்பாலதன்று.

(Oldenberg Page 278)

ஸய்யுத்தநிகாயம் என்கிற பெளத்ததாலில், வத்ஸகோத்திரன் என்ற ஒருதறவி கௌதமபுத்தரிடஞ் சென்று “ஆன்மாவென்று ஒன்று உளதோ?” என்று கேட்டபொழுது புத்தர் மௌனமுற்றிருந்தனரென்றும், ஆனால் அங்கனம் ஒன்று இல்லையோவென்று பின்னும் அவன் வினவியபொழுது அதற்கும் புத்தர் ஒன்றும் பேசாமலே இருந்தனரென்றும்

றும் கூறியிருக்கிறார். கோசலதேசத்தரசனாகிய ப்ரஸேநஜித் என்பவன் ஸாகேத நகரத்திற்கும் ஸாவஸ்தி நகரத்திற்கும் நடுவிற்போய்க்கொண்டிருக்கையில், சேஷமை என்கிற ஒரு பிக்ஷுணியைச் சந்தித்துப் பணிந்து அவளிடத்தில் பெளத்ததருமத்தைப்பற்றித் தான் ஐயுற்றபொருளைப் பின்வரும் வினாவிடைகளால் தெளிந்துகொண்டனென்று மேற்கூறிய வாயுத்திரிகாயத்தாலேயே தெரிகின்றது :

அரசன்—*“ பகவதி! ததாகதன் இறந்தபின்னரும் உளனோ?”

சேஷமை—“ அரசர்தலைவ! ததாகதன் இறந்தபின்னரும் இருப்பதாக ஆசாரியபுத்தன் சொல்லவில்லை.”

அரசன்—“ பகவதி! ஆனால் இறந்தபின்பு ததாகதன் இல்லையோ?”

சேஷமை—“ அரசசினங்கமே! ததாகதன் இறந்தபின்னர் இல்லையென்பதையுங்கூட ஆசாரியபுத்தன் சொல்லவில்லை.”

அரசன்—“ பகவதி! அங்ஙனமாயின், ததாகதன் இறந்தபின்னர் உளனுமாம், இலனுமாம், என்னலாமோ?” பகவதி! ததாகதன் இறந்தபின்னர் உளனுமல்லன், இலனுமல்லன் என்றும் கூறலாமோ?”

இவ்வினாக்களுக்குமு முன்போலவே அந்தப்பிக்ஷுணி “இவற்றைப் பற்றி ஆசாரியபுத்தன் ஒன்றும் சொல்லவில்லை” என்றான். இவ்வகை வினாவிடைகளுங்கூட நிர்வாணமென்பது சூனியாவஸ்தை யென்றும், ஆன்மாவென்று ஒன்றில்லையென்றும், கௌதமபுத்தர் ‘வற்புறுத்திக் கூறினரென்று காட்டவில்லை. நிர்வாணத்தை அடைந்தபின்னர் உலகத்துன்பமுற்றும் அறுமென்றும் அத்துன்பத்தை அறுக்கமுயலுவதே எல்லாத்தருமங்களுக்கும் முடிவானபயனென்றுங்கருதி, உலகம் உய்யும் பொருட்டுக் கௌதமபுத்தர் தமது மதத்தை யார்க்கும் உபதேசித்து வந்தனர்.

கௌதமபுத்தருக்குப் போதியிருக்கத்தினடியில் ஞானோதயமான பொழுது அவருடைய மதத்திற்கு அடிப்படையாகிய நான்கு ஸத்தியங்கள் அவர் மனத்துட்புகுந்தன; அவற்றின் மேலேதான் அவர் பின்பொழுப்பிய கட்டிடமெல்லாம் நிற்கின்றன.

அந்த ஸத்தியங்களாவன: — க - துக்கம், உ - துக்கோத்பத்தி, துக்கநிவாரணம், ச. - துக்கநிவாரணமார்க்கமென்பன.

“ துன்பந் தோற்றம் பற்றே காரண
மின்பம் வீடே பற்றிலி காரண
மொன்றிய ஷுனாயே வாய்மைநான் காவது”

(மணிமேகலை, ௩௦-ம் காளை, ௧௮௬-௧௮௮)

* பகவதி என்பது, பிக்ஷுணிகளைக் கௌரவித்தமைக்கும் விளிப்பெயர்; ச்ருணிகளைப் பவதியென்பதுபோல.

கௌதமபுத்தர் தமக்கு ஞானோதயமானபின்பு காசிக்குச்சென்று, முன்பு தமமுடன் தவஞ்செய்துகொண்டிருந்தோராகிய ஸீந்துஸர்யாஸிகளுக்குத் தமமுடையகொள்கையைத் தெரிவிக்கும்பொருட்டுச் செய்த உபநயாஸத்தில் காணப்படுவது யாதெனின்,

(Oldenberg Page 211.)

“ஓ ஸநயாஸிகளே ! துக்கமென்ற தூய்மையான ஸத்தியம் இதுவே : பிறவி துன்பம் ; பிணி துன்பம் ; மூப்பு துன்பம் ; இறப்பு துன்பம் ; வுன்பிலலாரோடு தொடர்பு துன்பம் ; அன்புள்ளாரிடத்தினின்றும் பிரிவு துன்பம் ; விரும்பியதைப் பெறாமை துன்பம் ; சுருங்கச்சொல்லின் ஐம் புலப்பற்றும் துன்பமேயாம்.

ஓ ஸநயாஸிகளே ! துக்ககோத்பத்தியாகிய தூய்மையான ஸத்தியம் இதுவே : இங்கும் அங்கும் சிறுபான்மையே நிறைவேறுதற்குரியனவாய் காமலோபங்களோடுசேர்ந்த வேடகை (திருஷ்ணை) என்பதே இது ; இதுவே பிறப்பினும் வித்து ;

“அவாவென்ப வெல்லா வுயிர்க்குமெஞ் ஞான்றுந் தவாஅப் பிறப்பினும் வித்து.” (நீநக்தறங்.)

இன்பவேட்கையும் உயிர்வாழ்வேட்கையும் அதிகாரவேட்கையும் இதுவாம்.

ஓ ஸநயாஸிகளே ! துக்கநிவாரணமாகிய தூய்மையானஸத்தியம் இதுவே : ஆசையை யொழித்து அதைத் தன்னிடத்தினின்றும் வலிந்து நீக்கித் தன்னை அதிலிருந்து பிரித்துக்கொண்டு அதற்கு இடங்கொடாமல் அதை முற்றும் நாசஞ்செய்தலினால் உண்டாகும் இரத த்ருஷ்ணையின் அழிவுதான்.

ஓ ஸநயாஸிகளே ! துக்கநிவாரணமாக்கமாகிய தூய்மையான ஸத்தியம் இதுவே : மிக்க தூய்மையையுடைய அஷ்டாங்கமார்க்கம் இதுதான் ; அஸ்தாவது :—நற்காட்சி, நல்லூற்றம், நல்வாய்மை, நற்செய்கை, நலவாழ்க்கை, நன்முயற்சி, நறகடைப்பிடி, நல்லுளத்தோர் தலைப்பாடு என்னும் இவ்வெட்டுமாம்.”

“நற்காட்சி நல்லொழுக்க நல்வாய்மை நல்வாழ்க்கை நற்செய்கை யோடைந்து நாடு.”

“நன்முயற்சி நன்காங் கடைப்பிடிநல் லோர்நம்பாற் செல்கையுட னெட்டினத்துந் தேறு.” (பரமததீமரபாணு.)

“பழித்திடாப் பழுதில் வாழ்க்கை யெட்டையும் பாரித்து” (சிவஞானசித்தியார்.)

உலகவாழ்க்கை துன்பமென்பது, சாங்கியர்களுக்கும் வேதாந்திகளுக்கும், மற்றைத் தரிசனத்தார்களுக்கும் சைனர்களுக்கும், பெளத்

பெளத்ததருமம்.

தர்களுக்கும் பொதுவாகவுள்ள கொள்கை. மைத்திராயணியுபநிடதத்தின் தொடக்கத்தில் உலகவாழ்வு நிலையற்றதென்பதும், ஆதலின் அது அன்பத்திற்கு இருப்பிடமானதென்பதும் பின்வருமாறு விளக்கப்பட்டுள்ளன:

(Sacred books of the east Vol. xv. pages 287 - 289)

“பிருஹத்தனென்னுமரசன் யாக்கை நிலையாமையைக் கருதி வைராக் கியம்புண்டு தன் அரசை மூத்தமகனிடத்து ஒப்பித்துவிட்டுக் காட்டுக்குச் சென்றனன்; அங்கே அவன் சிரமேற்குவித்தகையனாகச் சூரியனையே நோக்கிக்கொண்டு அருந்தவமபுரிந்தான்; இங்ஙனம் ஆயிரநாள் சென்றபின் ஒரு முனியையடைந்து அவர் பாதத்தைப் பணிந்து விழ்ந்துகிடக்க, எல்லாவற்றையும எரிக்கின்ற புகையிலலாத தீச்சுடர்போல ஒளிவீசும் ஆத்மஞானியான பகவான் சாகாயநயரென்னும் அடமுனிவா, அரசனேநோக்கி, “எழுவாய், எழுவாய்; விருமபியதைப் பெறுவாய்; நீ வேண்டுவது என்ன?” என்றனா; அதற்கு அம்வரசன்! அவரைப் பணிந்து, “யாவரும் வழிபடற்குரிய முனியே! தேவரீர மெய்ப்பொருளுணர்ச்சியுடையீர்; அடியேனுக்கு ஆத்மஞானமில்லை; அடியேன் அதைக்கேட்க விரும்புகிறேன்; எனக்கு உபதேசிக்கிறாள் வேண்டுகிறேன்” என்றனன் அதற்கு அம்முனிவர், “ஆத்மதத்துவ ஞானமானது பண்டைக்காலத்திற் பெரியோர்களால் நிச்சயிக்கப்பட்டுள்ளது; அஃது எளிதில் பெறக்கூடியதன்று; ஆதலின், இஃதவாகு குலத்தோன்றலே! நீ விருமபிய பிறவற்றைக் கேட்பாயாக” என்றனா; அப்போது அரசன் சாகாயநயருடைய பாதத்தில் தன் சென்னியுறப்பணிந்து பின்வரும் காதையைக்கூறினான்.

“என்பு, தோல், நரம்பு, என்பினுள்ளிருக்கும் ஸ்தனது, மஹஸ்ம, சுக்ரம், ஸோணிதம், சிலேஷ்மம், கண்ணீர் ஆகிய இவற்றையுடையையாறு பழிக்கப்படுவதாயும் மலமூத்திர வாத பித்த கபங்களுடைய கூட்டமாயுமுள்ள நாம்முடைய இந்தச் சாரமில்லாத சரீரத்திலிருந்துகொண்டு போகத்தை அனுபவித்தலிலை யாதுபயன்? காமம், குரோதம், உரோபம், மோகம், பயம், துக்கம், அழுக்காறு, விருமபியதை யடையாமை, விரும்பாததையடைதல், பசி, தாகம், மூப்பு, இறப்பு, பிணி, சோகம் ஆகிய இவற்றால் துன்புறும் இச்சரீரத்திலிருந்து இன்பத்தை அனுபவித்தலால் யாதுபயன்? ஈ கொக்குமுதலிய ஜநதுக்களும் புல பூண்டுகளும் பிறந்திருக்குமாறுபோலவே உலகத்திலுள்ள எல்லாப்பொருள்களையும் அழிபுந்தன்மையனவாக நாம் பார்க்கிறோம்; அவற்றால் யாதுபயன்? இஃதன்றிப் பெரியோர்களும், ஸுத்பும்நன், இந்திரத்யும்நன், குவலயாசவன், புவனாகவன், வத்திரியாசவன், அசுவபதி, சசிபிரது, ஹரிசசந்திரன், அம் பரீஷன், அநநுத்தன், சர்யாதி, யயாதி, அநரண்யன், உக்ஷஸைன் முதலிய சிறந்த வில்லாளிகளான சக்கரவர்த்திகளும், மருத்து பீரதன்முதலிய அ

சாகனும் தம்முடைய சுற்றத்தாருடைய கண்காணத் தமக்குரிய பெரிய ஐசுவரியத்தைத் துறந்து இவ்வுலகைவிட்டு வேற்றுலகஞ்சென்றனர். இம் மட்டுமேயன்று. வேறு பெரியோராகனும் அவ்வாறே சென்றார்கள். கந்தாவா, அசுரர், யக்ஷா, அரசர்கா, பூதகண்ணங்கள், பிசாசர், உரகர், பேய்கள் முதலியோருடைய நாசததையும் கண்டிருக்கிறோம். இதுவுமன்றி, பெரிய புத்திரம், நீாவற்றதலும், மலைகள் கீழேவிழுதலும், துருவநகூத்திரம் சலித்தலும், பூமி ஆழ்த்தலும், தேவர்கள் தங்களிடங்களைவிட்டு ஒடுதலும் உண்டு. இப்படியிருக்குமெனக்கு இந்த உலக ஸுகானுபவங்களால் யா தபயன்? அவற்றை நமபினவர்களுக்கு இவ்வுலகில் அடிக்கடி பிறப்பு நேரிடுவதைப் பார்க்கலாம். ஆகையால், என்னைக் கைதுக்கிவிடல்வேண்டும். நான் இந்த உலகவாழ்வில் பாழங்கிணற்றிலுள்ள தவனையைப் போன்றிருக்கிறேன். பூஜயரே! தேவரீரே எங்களுக்குக்கதி; பூஜயரே! தேவரீரே எங்களுக்குக்கதி.”

இவ்வாறுகூறியுள்ள உபநிடதத்தின்பொருளை ஆராய்ந்து பார்க்குமிடத்தில் உலகமும, உலகவாழ்வும, மானிடசரிமும் நிலையற்று, மாறிப் போதலுக்கு உட்பட்டவைபாதலால், அவை துன்பத்திற்கு ஓர் இருப்பிடமாகுமென்றும், நிலையுள்ளதும், வேறுபாடில்லாததுமானபொருள் அத்தமத்தவம ஒன்றுதானென்றும் தெரிநதுகொள்ளலாம். புத்தர் இந்த அத்தமத்தவத்தைநப்பறியி உறுதியாக ஒன்றும் சொல்லாவிட்டாலும் பிராருச சபநதமான பொருள்களெல்லாம் நிலையற்றனவாகையால், அவைகள் துக்கத்திற்கு இருப்பிடமென்று உறுதியாய்ச்சொல்லியிருக்கிறார். கௌதம புத்தா தம்முடைய ஆதிசியயர்களாகிய ஐந்து துறவிகளுக்காக காசியில் அடியிலவருமாறு உபதேசித்தானென்று பெளத்தர்களுடைய மஹாவாக்கமெனகிற நூலால் தெரியவருகிறது:

“ஓ ஸநயாஸிகளே! உருவம் ஆத்மாவன்று; உருவம் ஆத்மாவாயின், ஸநயாஸிகளே! அநத உருவத்திற்கு நோய்வருதல் கூடாது; ஒவ்வொருவரும் தம்முருவத்தைப்பற்றி என்தேகம் இவ்விதம் இருத்தல்வேண்டுமென்றும் இவ்விதமிருதநல கூடாதென்றும் சொல்லத் தகுந்தவராயிருத்தல்வேண்டும. ஆனால், ஓ ஸநயாஸிகளே! உருவம் ஆத்மாவல்லாத தாதலால் நோய்க்கு உட்பட்டிருக்கிறது. மனிதன் தன் உருவத்தைப்பற்றி என்தேகம் இவ்விதம் இருத்தல்வேண்டும இவ்விதம் இருத்தல் கூடாதென்று சொல்லத்தகுந்தவனாகவில்லை.”

வேதனை, ஸம்ஜனா, ஸம்ஸ்காரம், விஜ்ஞானம் என்கிற மற்றை ஸ்கநதங்களைப்பற்றியும் “இவைகள் ஆத்மாவல்ல” என்று தெரிவித்துவிட்டுப் புத்தா அவர்களோடு அடியிலவருமாறு சம்பாஷிக்கிறார்:

புத்தர்.—“ஓ ஸநயாஸிகளே! உருவம் சிவையுள்ளதா? சிலையற்றதா? னன் என்னுகிறான்?”

சிஷ்யர்.—“தந்தையே! நிலையற்றது”

புத்தர்.—“நிலையற்றுள்ளபொருள் துன்பமா? இன்பமா?”

சிஷ்யர்.—“தந்தையே! துன்பம்”

புத்தர்.—“நிலையற்றதும் துன்பம் நிறைந்ததும் மாறுதலுக்குட்பட்டதுமான பொருளை முறையே ஆராய்ந்தபிறகு ஒரு மனிதன் ‘அஃது என்னுடையது, அது நான், அது நானே,’ என்று சொல்லுதல்கூடுமா?”

சிஷ்யர்.—“தந்தையே! சொல்லமுடியாது”

இவ்வாறே மற்றை நான்கு ஸ்கந்தங்களாகிய வேதனை, சமஜனை, ஸம்ஸ்காரம், விஜ்ஞானம் எனபவற்றைப் பற்றியும் நிலையற்ற தன்மையினால் அவை ஆத்துமாவல்லவென்றும் துக்கத்திற்கிடமென்றும் கூறியிருக்கிறார்.

ஆத்தும தத்துவத்தைப் பற்றியும் பரப்பிரஹ்மத்தைப் பற்றியும் வேதார்த்திகள் சொல்வதுபோல வெளிப்படையாகப் புத்தர் ஒன்றும் சொல்லாவிட்டாலும் பிரபஞ்ச சம்மந்தமான பொருள்களெல்லாம் நிலையற்றனவாகையால் உலகத்தையும் உலகவாழ்வையும் துன்பத்திற்கிடமென்று வேதார்த்திகள் சொல்வதுபோலவே புத்தரும் சொல்லியிருக்கிறார். இவ்வாறு எல்லாம் துன்பமென்று பெளத்தர்கள் பாராட்டுவதனால், அவர்கள் லௌகிக வியாபாரம் ஒன்றும் வேண்டாமென்று விட்டொழிந்து தங்களைத் தாங்களே எப்பொழுதும் வருத்திக்கொண்டிருந்ததாக நினைப்பதற்கு இடமில்லை; இதனை அவர்களுடைய தர்மபதமென்கிற நூலினின்று பின் எடுத்துக்காட்டும் வாக்கியங்களால் அறியலாம்.

(Oldenberg Pages 221-222.)

அவை வருமாறு:—

“பழக்குகிறவனால் அடக்கப்பட்ட குதிரைகளைப்போல எவனுடைய காமங்களானவை அடக்கப்பட்டிருக்கின்றனவோ! எவன் அகங்காரத்தைத் துறந்தவனோ? எவன் அகத்தத்தினின்றும் விலகிவனோ? அவ்விதமான பரிபக்குவமுற்றவர்க்கண்டு தேவர்களும் அழகுகாறடைவார்கள். பகைநிரம்பிய இவ்வுலகத்தில் ஒருசத்தருவியில்லாமல் பரிபூரணநதத்தில் நாங்கள் வாழ்கிறோம்; பகைநிரம்பிய மனிதரிடையில் பகையில்லாமல் நாங்கள் வசிக்கிறோம்; நோயாளிகளிடையில் ஆரோக்கியமுள்ளவர்களாகப் பரிபூரணநதத்தில் நாங்கள் வாழ்கிறோம்; நோயாளிகளிடையில் நோயற்று வசிக்கிறோம்; உழைக்கிறவரிடையில் உழைப்பில்லாமல் பரிபூரணநதத்தில் நாங்கள் வாழ்கிறோம்; உழைக்கிற மனிதரிடையில் உழையாமலே வசிக்கிறோம்; யாதொரு பொருட்பேறுமில்லாத நாங்கள் பரிபூரணநதத்தில் வாழ்கிறோம்; ஒளிபொருந்தி

தேவர்களின் ஆனந்தத்தைப்போன்ற ஆனந்தந்தான் எங்கள் பணப்பையாயிருக்கிறது; ஒருவருமில்லாமல் ஒழிந்திருக்கிற வீட்டில் இருந்து கொண்டு தன் ஆதமாவைச் சாந்தியால் நிரப்பிக்கொண்டிருக்கிற பிசுஷுவானவன் ஸத்தியத்திலேயே கருத்துடையவனாய் மனிகாக்குரிய ஆனந்தத்தைக்காட்டி மூம் சிறந்த ஆனந்தத்தை அனுபவிக்கிறான்.”

காமமும் உலோபமும் இன்பவேட்கையும் இருப்பைப் பெறவேண்டுமென்னும் வேட்கையும் அதிகாரவேட்கையுமே உலகவாழ்விலுள்ள துன்பத்திற்குக் காரணங்களாகுமென்று இரண்டாம்வாய்மையாகிய துக்கோத்தபத்தியைப்பற்றிப் பெளத்தா சொல்லுவதாக முன்னமே கூறப்பட்டிருக்கின்றது. இரதக்காரணங்களிலிருந்து துக்கமுண்டாகும்வழி இன்ன தென்று விளக்குதற்குப் பெளத்த நூல்களில், காரிய காரண முறைமையோடுகூடிய துவாதசநிதானங்களென்ற பெயரையுடைய பன்னிரண்டு தத்துவங்கள் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றன. மேற்கூறிய துக்கோத்தபத்தியைப்பற்றித் திரிபிடகத்திற் சொல்லியிருப்பது யாதெனின்,—

(Oldenberg Page 225.)

“அவித்தை (பேதைமை) யிலிருந்து ஸம்ஸ்காரங்கள் (செய்கைகள்) உண்டாகின்றன; ஸம்ஸ்காரத்திலிருந்து விஞ்ஞானம் (உணர்வு) உண்டாகின்றது; விஜ்ஞானத்திலிருந்து நாமரூபங்கள் (அருவரு) உண்டாகின்றன; நாமரூபங்களிலிருந்து ஷடாயதனங்கள் (வாயில்கள்) உண்டாகின்றன; ஷடாயதனங்களிலிருந்து ஸ்பரிசம் (ஊறு) உண்டாகின்றது; ஸ்பரிசத்திலிருந்து வேதனை (நுகாவு) உண்டாகின்றது; வேதனையிலிருந்து திருஷ்ணை (வேட்கை) உண்டாகின்றது; திருஷ்ணையிலிருந்து உபாதானம் (பற்று) உண்டாகின்றது; உபாதானத்தினின்று பவம (பிறப்புக்கு மூலமான கருமக்கூட்டம்) உண்டாகிறது; பவத்திலிருந்து பிறப்பு உண்டாகிறது; பிறப்பினின்று மூப்பும மரணமும் வலியும் (pain), அழுகையும், துன்பமும் (suffering), கலையும், ஏக்கமும் (despair) ஆகிய வினைப்பயன்கள் உண்டாகின்றன; துன்பமென்கிற இராச்சியத்திற்கெல்லாம் இது தான் உத்பத்தி” என்பது.

“பேதைமை சார்வாச் செய்கை யாகுரு

செய்கை சார்வா வுணர்ச்சி யாகு

முணர்ச்சி சார்வா வருவரு வாரு

மருவருச் சார்வா வாயி லாகும்

வாயில் சார்வா ஐரூ கும்மே

ஐரூ சார்ந்து துகாச்சி யாகு

துகர்ச்சி சார்ந்து வேட்கை யாகும்

வேட்கை சார்ந்து பற்று கும்மே

பற்றிற் றேன்றுங் கருமத் தொகுதி

கருமத் தொகுதி காரண மாக

வருமே யேனை வழிமுறைத் தோற்றந்
தோற்றஞ் சார்பின் மூப்பிணி சாக்கா
டவல மரற்றுக் கவலைகை யாறெனத்
தவலி றுன்பந் தலைவரு மென்ப
ஆழின்மண் டிலமாச் சூழமிந் துகர்ச்சி.”

(மணிமேகலை, ௩௦-ம் காதை, ௧௦௪-௧௧௩.)

“அறித்தை, ஆசையை முற்றுந்துறப்பதனால் போக்கப்படும்; அதனால் ஸம்ஸ்காரங்கள் போக்கப்படுகின்றன; ஸம்ஸ்காரங்களைப் போக்குவதனால் விஜ்ஞானம் போக்கப்படுகின்றது; விஜ்ஞானத்தைப் போக்குவதனால் நாமரூபங்கள் போக்கப்படுகின்றன; நாமரூபங்களைப் போக்குவதனால் ஷடாயதனங்கள் போக்கப்படுகின்றன; ஷடாயதனங்களைப் போக்குவதனால் ஸ்பரிசம் போக்கப்படுகின்றது; ஸ்பரிசத்தைப் போக்குவதனால் வேதனை போக்கப்படுகின்றது; வேதனையைப் போக்குவதனால் திருஷ்ணை போக்கப்படுகின்றது; திருஷ்ணையைப் போக்குவதனால் உபாதானம் போக்கப்படுகின்றது; உபாதானத்தைப் போக்குவதனால் பவம் போக்கப்படுகின்றது; பவத்தைப் போக்குவதனால் பிறப்பு போக்கப்படுகின்றது; பிறப்பைப் போக்குவதனால் மூப்பும் மாணமும வலியும் (suffering) அழுகையும் துன்பமும் கவலையும் ஏக்கமும் (despair) போக கடிக்கப்படுகின்றன. துன்பமென்கிற இராஜபதத்திற்கெல்லாமிது நான

“பேதைமை மீளச் செய்கை மீளுஞ்
செய்கை மீள வுணர்ச்சி மீளு
முணர்ச்சி மீள வருவுரு மீளு
மருவுரு மீள வாயின் மீளும்
வாயின் மீள ஆறு மீளு
மூறு மீள துகர்ச்சி மீளு
துகர்ச்சி மீள வேட்கை மீளும்
வேட்கை மீளப் பற்று மீளும்
பற்று மீளக் கருமத் தொகுதி
மீளுங் கருமத் தொகுதி மீளத்
தோற்ற மீளுந் தோற்ற மீளப்
பிறப்பு மீளும் பிறப்புப் பிணிமூப்புச்
சாக்கா டவல மரற்றுக் கவலை
கையா றென்றிக் கடையி றுன்ப
மெல்லா மீளமிவ் வகையான் மீட்சி”

(மணிமேகலை, ௩௦ - ம் காதை, ௧௧௩ - ௧௩௩.)

இவ்விதமாகச் சொல்லப்பட்டிருக்கிற அறித்தை, ஸம்ஸ்காரம், விஜ்ஞானம், நாமரூபம், ஷடாயதனம், ஸ்பரிசம், வேதனை, திருஷ்ணை, உபாதானம், பவம், பிறப்பு, பிணி மூப்புச் சாக்காடு முதலிய வினைப்பயன் என்

பெளத்ததருமம்.

கிற இப்பன்னிரண்டு தத்துவங்களுக்குள் ஒன்றிற்கும் மற்றொன்றிற்கு முள்ள காரணகாரியமுறைமையை அறிந்துகொண்டால், புத்தருடைய இரண்டாவது மூன்றாவது வாய்மைகளாகிய துக்கோத்தபத்தி துககரிவா ரணங்களைப்பற்றிய எல்லாம் தெரியவரும்:

‘பேதைமை செய்கை யுணர்வே யருவுரு
வாய் லுறே துகர்வே வேட்கை
பற்றே பவமே தோற்றம் வினைப்பய
னிற்றென வகுத்த வியல்பீ ராறும்
பிறந்தோ ரறியிற் பெரும்பே ரறிகுவ
ரறியா ராய் னாழ்நர கறிகுவர்.’

(மணிமேகலை, ௨௪-ம் காதை, ௧௦௫-௧௧௦, ௩௦-ம் காதை, ௪௫-௫௦.)

பெளத்தமதம், ஸுகலவஸ்துக்களினுடைய மூலகாரணமாகிய தத்து வத்தைத் தேடிக் கண்டுபிடிக்க முயலுவதில்லை; மத்தியமநிகாயமென்கிற பெளத்த நூலில், மாலங்கனென்பவன கௌதமபுத்தரையடைநது, “இவ் வுலகம் நிலையுள்ளதா? நிலையற்றதா?” என்று வினவியபொழுது, புத்தர் மறுமொழிகுறுதிருந்தாரென்றும், அவ்விதமான ஆராய்ச்சி பயன்கொடுக்காதென்பதுதான் அவருடைய மௌனத்திற்குக் காரணமென்றுஞ் சொல்லியிருக்கிறது. மூலகாரணத்தைப்பற்றிய ஆராய்ச்சி பெளத்த மதத்தில் இல்லாவிடினும், உலகத்திலுள்ள எல்லாப்பொருள்களும் எங் கும வியாபித்திருக்கும் காரணகாரியமுறைமைகளுள் அடங்கனவை யெனப்பதை அமமதம் ஏற்றுக்கொண்டிருக்கிறது. ‘காரணமிருந்தாற காரியமுண்டாகும்; காரணத்தைப்போக்கிறை காரியமும் போயவிடும்’ என்கிற நியாயத்தைக்கொண்டு, புத்தர் உலகத்தில் எங்குங் காணப்படு கிற துககத்தை எல்லோரும் போக்கடிததுக் கொள்ளுதற்கு முயல்வே ண்டியவழியையே நாம் கண்டுபிடித்து உபதேசித்துவந்தார். இதனுபயம் மூலகாரணத்தைச் சோதனதல்லாததினால், அத்துன்பத்தைப் போக்க முயலுபவர்களுக்கு அமமூலகாரணத்தைப்பற்றிய அறிவு வேண்டுமென யிலையென்று அவர் நினைத்ததாகத்தெரியவருகிறது. அதனால்தான் மேற்கூறிய துவாத்சரிதானங்களில் எல்லாவற்றிற்கும் மூலகாரணமான தாக ஒன்று கூறப்படவில்லை. பெளத்தருடைய மானஸாஸ்திரக் கொள்கைவழியே ஆராய்விடத்தகு, அறிவுள்ள பிராணிகளெல்லாம் யிருந்து வந்தங்களின் சோக்கையினால் உண்டாவனவென்று அவர்களெண்ணியிருப்ப தாகத் தெரியவருகிறது. அங்ஸ்யாவன:—ரூபம், வேதனை, ஸம்ஜனா, ஸம்ஸ்காரம், விஜ்ஞானமென்பன:

“உருவு துகர்ச்சி குறியே பாவனை
யுள்ள வறிவிவை யைங்கந்த மாவன”

(மணிமேகலை, ௩௦-ம் காதை, ௧௧௧-௧௧௦.)

அவற்றுள், ரூபஸ்கந்தமாவது உருவங்கட்கெல்லாம் காரணமாகிய பொருளைத் தெரிவிக்கின்றது. இந்த ரூபஸ்கந்தத்தில், பிருதிவி, அப்பு, தேயு, வாபு ஆகிய நான்கு பூதங்களும், ஐந்து ஞானேந்திரியங்களும், ரூப ரஸ கந்த சப்த ஸ்பரிசங்களாகிய ஐந்துபுலன்களும், ஆண்மை பெண்மை வேறுபாடுகளும், இவைபோல்வன பிறவுமாகிய இருபத்தெட்டுத் தத்துவங்கள் அடங்கியிருக்கின்றன. ஆகாயத்தை ஒருபூதமாக அவர்கள் கொள்ளார்.

வேதஞ்ச்கந்தமாவது இந்திரியங்களுக்கும் புலன்களுக்குமுள்ள ஸம்பந்தத்தினால் உண்டாகும் உணர்வு. பொறுக்கிறதும் மனமொன்றும் ஆகிய அறுவகை வாயில்களால்; இவ்வுணர்வு அறுவகைப்படும்; இந்தவாறும் தனித்தனியே குசலம், அகுசலம், குசலாகுசலமென மூன்றுவகைப்படுதலால், வேதனை பதினெட்டுவகைப்படும்.

ஸம்ஜ்ஞாஸ்கந்தமாவது மெய், வாய், கண், மூக்கு, செவி, மனமென்னும் ஆறு இந்திரியங்களாலுண்டாகிற அறுவகையுணர்வுக்குச் சம்பந்தமுற்று அவ்வுணர்வினுண்டாகும் பொதுவழிவையும், சிறப்பழிவையுங் கொண்டு ஞானர்களைப் பெயரிட்டுக் குறித்துக்காட்டுவதற்கு வேண்டிய ஞானமாகும். இந்த ஸ்கந்தம், ஆறு இந்திரியங்களின் வாயிலாகத் தோன்றுதல்பற்றி அறுவகையினதாகும்.

ஸம்ஸ்கார ஸ்கந்தமாவது மனம், வாக்கு, காயமென்கிற முக்கரணங்களாற் செய்யப்படும் தொழிலவேறுபாடுகளால் அக்கரணங்களுக்குண்டாகும் பரிபாகவிசேடம். இந்த ஸ்கந்தம் ஐம்பத்திரண்டு வகைப்படுமென்பர்.

விஜ்ஞானஸ்கந்தமாவது தூங்குவோருடைய உணாவானது காத்திருத்துவம், போக்திருத்துவமின்றிச் சாஸ்வதாதிருமாய் நிற்பலபோலச் சேதநர்களுடைய சரீரத்துள்ளிருந்து அவர்களுடைய அறிவுக்கெல்லாம் ஆதாரமாய்நிற்கும் சைதன்ய தத்துவம் ஆகும்:

“உணர்வெனப் படுவ துறங்குவோ ருணர்விற்
புரிவின் ருகிப் புலன்கொளா ததுவே.”

(மணிமேகலை, ௩௦-ம் காதை, ௮௨-௮௩)

இந்த விஜ்ஞானஸ்கந்தம், தன்னுடைய காரியங்களாகிய பலவகைப்படுமெண்ணங்களாலுண்டாகும் நல்வினை தீவினைகளைக்கொண்டு என்பததொன்பது வகையாக வகுக்கப்பட்டுள்ளது.

இந்த ஸ்கந்தங்களெல்லாம் நிலையற்றன; ரூபம் நுரையைப்போன்று தோன்றி உடனே மறைவதென்றும், வேதனை நீரின்கீழ் அசைந்து தோன்றும் குமிழியைப் போன்றதென்றும், ஸம்ஜ்ஞை வெயிலில்தோன்றும் பேய்த்தோப்போல்வதென்றும், ஸம்ஸ்காரம் வாழைபோல வன்மை

பெளத்தத் த்ருமம்.

யும் நிலையுமில்லாததென்றும், விஜ்ஞானம் இரதிரஜாலத்தோற்றம்போல் வதென்றும் சொல்லப்பட்டுள்ளன.

“ஜாதஸ்ய மரணம த்ருவம்” (பிறந்தவனுக்கு மரணம் நிச்சயம்) என்கிற விதமாகப் பிறந்தவர்களுக்கெல்லாம் பிணி மூப்பு முதலிய நுண்ங்களு முண்டு. பிறப்பே துன்பத்திற்கு நேராக முன்புள்ள காரணம். ஒருவனுக்கு மறுபிறப்பிற்கு இடமிருக்கிறவனாயில் அவன துன்பமில்லாத ஸ்திதியை அடையமாட்டான்; மறுபிறப்புக்குக் காரணமும், மறுபிறப்புண்டாகும் வழியும் பெளத்தநூல்களில் பின்வருமாறு சொல்லப்பட்டுள்ளன :

“ஒருவன் மரணமடையும்பொழுது அவனைச்சேர்ந்த ஐந்துஸ்கந்தங்களும் தங்களுடைய பழைய சோகையினின்றும் பிரிக்கப்படுகின்றன; மேற்கூறிய ஸ்கந்தங்கள் இவ்வாறு பிரிக்கப்பட்டிருக்கும் நிலையிலே அவன ஜீவித்திருந்தகாலத்திற் செய்துவந்த நல்வினை தீவினைகளால் செய்கைகளெல்லாம் விஜ்ஞானஸ்கந்தத்தில வித்துப்போன்று உண்டாக்கியிருந்து அந்த விஜ்ஞானஸ்கந்தத்தைத் தமக்குத் தகுதியுள்ள கதி (பிறப்பு) யில் மற்றை நான்கு ஸ்கந்தங்களோடு கலப்பித்து மறுபிறப்பை அடையச்செய்கின்றன; இவ்வகையான கருமப்பிரவாகம மறுபிறப்பின் மூலம். ஒரு தீபத்தினின்றும் பல தீபங்கள் எவ்வாறு ஏற்றப்படுமோ அவ்வாறே ஒருபிறப்பினின்றும் பலபிறப்புக்கள் உண்டாகப்படுமாம்”. ஓராற்றில் நீர் ஓடிக்கொண்டிருக்கும்பொழுது ஓரிடத்தில் ஒருவிநாடியிற கண்ட நீர் அவ்விடத்தில் அடுத்த விநாடியில் இல்லாவிட்டாலும் அவ்வாற்றொழுக்கம ஒன்றாகக் கருதப்படுமாறுபோல வரும் பிறப்புக்களின் தொடர்ச்சி ஒன்றாகவேயிருக்கும். இதனை விளக்குதற் பொருட்டே இத்தொடர்ச்சிக்கு வாயுசந்தானம், தீபசந்தானம், *தாராசந்தானம், †பிபிலிகாசந்தானமென்னும் இந்நான்கினை உதாரணமாகக் கூறுமா தாமியற்றிய நல்வினை தீவினைகளுக்கு ஏற்றவாறு மக்கட்கதி, தேவகதி, பிரமகதி, நரககதி, விலங்குகதி, பேய்க்கதியென்னும் அறுவகைக்கதியுள் ஒன்றை அவரவர் அடைவா :

“மக்களுந் தேவரும் பிரமரு நரகருந்
தொக்க விலங்கும் பேயு மென்றே
நல்வினை தீவினை யென்றிரு வகையாந்
சொல்லப் பட்ட கருவிற் சார்தலும்.”

(மணிமேகலை, ௩௦ - ம் காதை, ௫௭ - ௬௦.)

மக்கட்கதியி லுள்ளோர்க்கு அவர்கள் இயற்றிய தீவினைகளின் ிவறுபாட்டால் நரககதி, விலங்குகதி, பேய்க்கதியென்னும் மூன்றனுள் அவரவர்க்குத் தக்கவாறு பிறப்புக்கள் உண்டாகும்:

* தாரா - நீர்ப்போக்கு.

† பிபிலிகை - எழும்பு.

“விலங்கு நரகரும் பேய்களு மாக்குங்
கலங்களுத் தீவினை.”

(மணிமேகலை, ௨௫-ம் காதை, ௪௧-௪௨.)

“..... பயன்மெறி புலவ
சித்திரம் படரார் படர்குவ ராயின்
விலங்கும் பேயு நரகரு மாகிக்
கலங்கிய வுள்ளக் கவலையிற் றேன்றுவா.”

(மணிமேகலை, ௩௦-ம் காதை, ௭௨-௭௫)

மக்கட்கதி, தேவகதி, பிரமகதிடென்னும இம்முன்றி லுமுள்ள பிற
ப்பின் வேறுபாடுகளானவை நல்வினையின்வேறுபாடுகளால் உண்டாகும்.

“கலங்களுத் தீவினை கழிமின் கடிந்தாற்
நேவரு மக்களும் பிரமரு மாகுதி .
ராகலி நல்வினை யயரா தோம்புமின்.”

(மணிமேகலை, ௨௫-ம் காதை, ௪௨-௪௪.)

“சொல்லிய பத்தின் றொகுதியி னீங்கிச்
சீலந் தாங்கித் தானந் தலைநின்று
மேலென வகுத்த வெருமுன்று திறத்துத்
தேவரு மக்களும் பிரமரு மாகி
மேவிய மகிழ்ச்சி வினைப்பய னுண்குவர்”

(மணிமேகலை, ௩௦-ம் காதை, ௭௭-௮௧.)

இவ்வறுவகைப்பட்டகதிகளுட் பிறந்தோராகளையாவரும் சக்கரவாள
மென்றுகூறும் பிரஹ்மாண்டத்துள் அடங்கிய உலகம் முப்பத்தொன்ற
னுள் இருப்பர்.

இந்த உலகம் முப்பத்தொன்றும், சக்கரவாளத்தின் நடுவேநின்ற
ஸுமேருமலையின் அடிதொட்டு அதன் உச்சிவரையில் முறையே ஒன்றன்
மேல் ஒன்றாக உள்ளனவாகும்; இப்படி அநேகசக்கரவாளங்கள் உள்ளன
வென்பதும், அவைகள் *கற்பங்களின் துவக்கத்துக் தோன்றி அதன்
முடிவில் அழியுமென்பதும், ஒவ்வொரு சக்கரவாளத்தினுள்ளும் மேற்
கூறிய ஸுமேருவும் அதனைச்சூழ்ந்துள்ள ஏழுகுலகிகளும் அக்குலகிரி
கள் ஒவ்வொன்றினையுஞ்சூழ்ந்து அவ்வக்கிரியின் உயரவளவுள்ள ஆழமும்
அகலமுமமைந்த ஏழுகடல்களும் ஆகிய இவற்றையெல்லாந் சூழ்நதுகிட
க்கும் பெரும்புறக்கடலும் அந்தப் பெரும்புறக்கடலிலுள்ள சமபுத்திவு
முதலிய நான்குமஹாத்விபங்களும் அந்த நான்குனுள் ஒவ்வொன்றையும்
ப ி ர்ந்நாறு ப ி ர்ந்நாறுகச்சூழ்ந்துள்ள

* கற்பம் என்பது காலத்தின்பேரெல்லை; ஹிந்துக்களின் சோதிடநூலின்படி
பார்க்குமிடத்து ௪௩௨ - கோடி வருஷமென்று தெரிகிறது; பெளத்தருடையகோ
ள்கை கணக்கால் விளங்கவில்லை; ‘கற்பமாவது ஓசனையகன்றுயர்ந்ததோர்வச்சிரமலை
கருப்பினியுட்த்தபட்டாடைத்தோகைபட்டுக் கையறத் தேயந்ததாம்’ (நிலகேசியுரை)
என்பதனால் சைனருடையகோள்கை வெளியாகின்றது.

தனும் உள்ளவென்பதும் பெளத்தருடையகொள்கை. இந்த மஹாத்
வீபம் நான்கனுள் தெற்கேயுள்ளது சம்புத்தீவென்பர். இத்தன்மைய
தான சக்கரவாளத்தினுள்ளேயிருப்பனவாகிய உலகம் முப்பத்தொன்ற
னுள் எல்லாவற்றிற்கும் கீழேயுள்ளது நரகலோகம்; அதன் மகாநிரயம்,
இரௌரவம், காலஸூத்திரம், ஸஞ்சீவனம், மகாவீகி, தபனம், ஸம்பிர
தாபனம், ஸங்காதமென எட்டுவகைப்படும். இந்த நரகலோகத்திற்கு
மேலுள்ளது விலங்கினுலகம்; அதற்குமேலுள்ளது பேயுலகம்; அதற்கு
மேலுள்ளது அசுரலோகம்; அதற்குமேலுள்ளது மக்களுலகம்; அதற்கு
மேலுள்ளன ஆறுதேவலோகங்கள்; அவற்றிற்கு மேலேயுள்ளன இரு
பதுபிரஹ்மலோகங்கள்; இவ்விருபதுலோகங்களுள் உச்சியிலுள்ள நான்
கும அரூபப்பிரஹ்மலோகங்களென்றும் எஞ்சிய பதினாறும் ரூபப்பிரஹ்
மலோகங்களென்றும் சொல்லப்படும். நரகலோகமுதல் பரநிர்மதவச
வாததியென்னும் ஆறாவது தேவலோகமிறுதியாகவுள்ள பத்தினுன்ற
னையும் காமலோகங்களென்றும் எஞ்சியனவாகிய பிரஹ்மலோகமிருபதி
னையும் நிவ்ஹாமலோகங்களென்றும் சொல்லுவார்கள்; நரகலோகமுதல்
ஆஸூரிகலோகமிறுதியாகவுள்ள நான்கினையும் பாபலோகங்களென்றும்
மற்றை இருபத்தேழினையும் புண்ணியலோகங்களென்றும் கூறுவது
ண்டு:—

“நால்வகை மரபி னரூபப் பிரமரு
நானல் வகையி னுரூபப் பிரமரு
மிருவகைச் சுடரு மிரும வகையிற்
பெருவனப் பெய்திய தெய்வத கணங்களும்
பல்வகையசுரம படுதய ருறாஉ
மெண்வகை நரகரு மிருவிசும் பியங்கும்
பன்மீ னீட்டமு நாளா வ கோளுந்
தன்னகத் தடக்கிய சக்கர வாளம்.”

(மணிமேகலை, கூ-ம் காதை, களக-கஅ௩.)

“சூழ்கடல் விளைஇய வாழியங் குன்றத்து
நடுவு நின்ற மேருக் குன்றமும்
புடையி னின்ற செழுவகைக் குன்றமு
நால்வகை மரபின் மாபெருந் தீவு
மோரீ ராயிரஞ் சிற்றிடைத் தீவும்
பிறவு மாங்கத னிடவகை யுரியன
பெறுமுறை மரபி னறிவுவரக் காட்டி
யாங்குவா முயிர்களு மவ்வுயி ரிடங்களும்
பாங்குறு மண்ணீட்டிற் பண்புற வகுத்து
மிக்க மயனா லிழைக்கப் பட்ட
சக்கர வாளக் கோட்டமீங் கிதுகாண்”

(மணிமேகலை, கூ-ம் காதை, கஉ-உ௨௨)

லாம் ஹேதுநிகழ்ச்சியுள் அடங்கியவையெனவும், நிலையில்லாதனவென்றும் அவரால் கொள்ளப்பட்டிருப்பினும், ஹேதுநிகழ்ச்சியுள் அடங்காததும் நிலையுள்ளதுமான தசைகூன்றிருக்குமென்று அவர்கள் கொண்டதாக நாம் உணர்கலாம். இந்தத் தசைக்கு நிலையுள்ளதாக இருத்தலும் துன்பமின்றியிருத்தலுமே இலக்கணம்; இதைப்பற்றி வேறொன்றும் சொல்லமுடியாது. இந்தத்தசையைப் பெறுவதற்குக் காட்சியாலும் அனுமானத்தாலும் அறிந்துகொள்ளக்கூடாத 'ஆத்மா' 'பிரஹ்மம்' என்கிற பொருள்களின்ஞானம் அநாவசியமென்று கொண்டு, ஒழுக்கத்தைத் திருத்திக்கொள்ளவதனாலேயே மேற்கூறிய துன்பமில்லா நிலையை எல்லோரும் அடையலாமென்றுதுணிந்து புத்தர் தமது அறவாழியை உருட்டிவந்தனர். நிலையில்லாத தன்மையோடுகூடிய தசையிலிருப்பதே துன்பமாகையாலும், நிலையில்லாப்பொருள்களெல்லாம் காரணங்களிலிருந்துண்டாகிய காரியங்களாயிருப்பதனாலும், காரணத்தைப்போக்கினால் காரியமும் அழிந்துபோவதனாலும், நிலையில்லாத் தன்மையிலிருப்பதை உறுதியாக்குவதாகிய காரணமே துன்பத்திற்குக் காரணமாகும்; அந்த நிலையில்லாத் தன்மையை நீக்குவதற்குவேண்டிய காரணமே துன்பத்தினழிவிற்குவேண்டிய காரணமாகும்; ஆகையால், பெளத்தாகளுடைய பரமபுருஷார்த்தத்தைப் பெறுவதற்குக் காட்சியனுமானங்களால் அறிந்துகொள்ளக்கூடிய ஹேதுநிகழ்ச்சியறிவும் அதற்கு ஒத்ததான நன்னடையுமே போதியவை; துன்பமும் துன்பத்தின் காரணங்களும் காட்சியனுமானங்களால் அறிந்துகொள்ளக்கூடியவைகளாக இருத்தலினாலே அவை வ்யாவஹாரிகதசையைச் சேர்ந்தனவாக இருக்கின்றன; ஆகையால், பாரமார்த்திகவிஷயவிசாரம் துன்பத்திலிருந்து நிவ்ருத்திபெறுவதற்கு வேண்டியதன்று. ஹேதுநிகழ்ச்சி முடிபொருளாகிய ஆதிக்காரணத்தைத் தெரிவிக்கவந்ததன்று; வ்யாவஹாரிகமான ஸம்ஸாரபரமபரையின் தோற்றத்தையும் அழிவையுமே காட்டுகின்றது. ஸாதாரணமாக ஒருவன் யாதேனுமொருபொருளைத் தன்பொறிகளால் அறிந்துகொள்ள முயலுமபொழுது முதலில் நேரிடுவது பொருள்களுக்கும் அவனுடைய பொறிகளுக்கும்முண்டாகும் ஸம்பந்தந்தான்; இந்த ஸம்பந்தத்தை ஸ்பரிசுமென்பர். இந்த ஸ்பரிசுமுண்டானவுடன் இன்பதுன்பவடிவங்களான நுகாச்சி இயல்பாக்கே உண்டாகின்றது. இதை வேதனையென்பர்; இந்நுகாச்சியைப் பெற்றபின்பு இன்பத்தைப் பெறவேண்டுமென்றும், துன்பத்தை அகற்றவேண்டுமென்றும் தோன்றுகிற எண்ணம் இயல்பாக்கே உண்டாகும்; இவ்வேண்ணம் வேட்கையெனப்படும்; இவ்வேட்கையின் பயன் பற்று இதனை உபாதானமென்பர்; வழியல்லாதவழியில் உழைக்கும்படி ஒவ்வொருவரையும் தூண்டுதல்செய்வது இப்பற்றுத்தான்; இது தான் முடிவில்லாமல் ஒன்றன்பினொன்றாகத்தோற்றும் மறுபிறப்பிற்குக் காரணமாகிய பவத்தையுண்டிபண்ணுவது; இத்தன்மையையுடைய மறுபிறப்பு.

இல்லையாயின், பற்றின்தூண்டெலாற் செய்யப்பட்ட தொழில்களின் பயனாகிய நலவினைதீவினைகளை இயல்பிற்கேற்றபடி ஒவ்வொருவரும் அனுபவிப்பதற்கு இடமில்லாமலேபோகும். நலவினைதீவினைகளின் பயன்களெல்லாம் நிலையில்லாதனவாதலாலும் ஸாரமில்லாதனவாதலாலும் துன்பத்தையே கொடுக்கும். உலகப்பொருள்களிற் பொறிகளைச் செலுத்துவதலை மேற்கூறியபடி துன்பமுண்டாகுமென்பதில் யாருக்கும் ஸந்தேகமில்லை; இப்பொறிகள் துன்பத்தைத்தரும்வண்ணம் செல்லுதற்குக் காரணமயாதென்று விசாரிப்போமாக: பெளத்தர்கள் மெய் வாய் கண் மூக்குச் செவியென்னும் ஐந்தொபொறிகளையும் மனத்தையும்கூட்டி ஆறுவாயில்களாக அங்கீகரித்திருக்கிறார்கள். இவ்வாறும் புறத்தேயுள்ள ரூபத்தினிறுவையும் அகத்தேயுள்ள நாமத்தினிறுவையும் கொடுப்பதற்கு ஏற்ற இயல்போடு கூடியவைகளாம்; இவ்வாயில்கள் அருவுருவாகிய இவ்விருவகையறிவையும் கொடுப்பதற்கு மூலமாகவுள்ளது விஜ்ஞானமாகும். வேதாரத நூல்களிலும் இப்படியே வெளியேயுள்ளது பொருள்களைக்காட்டிலும் பொறிகள் உயர்ந்தனவென்றும் பொறிகளைக்காட்டிலும் மனம் உயர்ந்ததென்றும், மனத்தைக்காட்டிலும் புத்தி உயர்ந்ததென்றும், புத்தியைக்காட்டிலும் ஆன்மா உயர்ந்ததென்றும் கூறப்பட்டிருக்கின்றன. வேதாரதிகள் புத்தியென்பதைதநான் பெளத்தர்கள் நாமரூபமென்று சொல்லுவதாகப் பெருமபாலும் தோற்றுகிறது. இந்த நாமரூபமானது விஞ்ஞான ஸம்ஸ்கார ஸம்ஜ்ஞாஸ்கந்தங்களுக்கு ஸம்பந்தமுள்ளதாகப் பெளத்தருடையநூல்களால் விளங்கிவருகின்றது; ஆனால், பெளத்தர்களுடைய விஞ்ஞானம் வேதாரதிகள் கொண்டிருக்கும் ஆத்மத்துவத்திற்குச் சமானமானதன்று; ஆத்மாவுக்கு அநாதியாகிய தன்மையையும் நித்தியமாகிய தன்மையையும் இலக்கணமாகச் சொல்லுகிறார்கள். விஞ்ஞானத்திற்கு இவ்விருண்டிமில்லை; தீர்க்கரிக்காயமென்கிற பெளத்தநூலில் ஓரிடத்தில் புத்தர் பிரதிவி அப்புத்தேயு வாயு ஆகாசம் விஞ்ஞானமென்கிற ஆறு பூதங்கள் உள்ளனவென்று சொல்லியிருப்பதாகத் தெரியவருகிறது. ஆகையால், விஞ்ஞானத்தைபுங்கூட ஒரு பூதமாகப் பெளத்தர்கள் கொண்டிருக்கிறார்களென்று நினைக்கவேண்டும். இந்த விஞ்ஞானம் கபிலருடைய ஸ்ரங்கியதரிசனத்திலுள்ள 'மதத்து' என்கிற தத்துவத்திற்கு ஒப்பாக இருக்கலாம்; இது ஸம்ஸ்காரத்திலிருந்தும் ஸம்ஸ்காரம் அவித்தையிலிருந்தும் உண்டாயினவென்று சொல்லுகிறார்கள்.

அத்தைவத வித்தார்த்தத்தில் மாயையை அவித்தையென்றும் அஜ்ஞானமென்றும் சொல்லுகிறார்கள். மாயை, அவித்தை, அஜ்ஞானமென்னும் இப்பெயர்கள் மூன்றும் அநாத ஸம்பிரதாயத்தில் பிரகிருதியைக்குறித்துக் காட்டுகின்றன; புத்தருடைய காலத்திற்குப்பிறகு த்வாதசரிதானத்தில் ஒன்றாகிய அவித்தையை அத்தைவதிகள்கூறும் மாயைக்கு ஒப்பென்று

பெளத்தர்கள் எண்ணியதாகச்சொல்ல இடமுண்டு. பிரஜஞாபாரமிதை என்னும் ஒரு புஸ்தகத்தில், புத்தருக்கும் சாரீபுத்திரனுக்கும் பின்வருமாறு ஒருஸம்வாதம் நடந்ததாக இருக்கிறது.

புத்தர்.—“ஓ சாரீபுத்திர! மிகவும் பற்றுள்ளவர்களாய் அறிவுறுத்தப் படாதவர்களாய் ஸாதாரணமானவர்களும் அஜஞானிகளுமாகியிருக்கிற மனிதர்கள் நினைக்கிறவிதமாகப் பதார்த்தங்களுக்கு இருப்பு இல்லை.”

சாரீபுத்திரன். — “தந்தையே! ஆனால் அவைகளுக்கு இருப்பு எப்படி?”

புத்தர்.—“ஓ சாரீபுத்திர! உண்மையில் இல்லாதனவாக அவைகள் இருக்கின்றன. அவைகளுக்கு உண்மையான இருப்பு இல்லாமையால், அவைகளை அவித்தையென்று சொல்லுகிறார்கள். இவ்விஷயத்தைப்பற்றி அறியாதவர்களாய் ஸாதாரணர்களாயும் அறிவிலலாதவர்களாயுமிருக்கிற மனிதர்கள் இதில் (அவித்தையில்) அதிகப்பற்றுள்ளவர்களாயிருக்கிறார்கள். தமமுன் ஒன்றற்கும் உண்மையான இருப்பு இல்லாத வஸ்துகளையெல்லாம் உண்மையான இருப்புள்ளனவாக அவர்கள் தங்களுமனத்தில் பாவிக்கிறார்கள்.”

பிரஜஞாபாரமிதையென்னும் இரதப் புஸ்தகத்திலேயே ரூபமுதலிய ஸ்கந்தங்களைந்தும் இரதிரஜால வித்தையில் சதுரப்பாடுடையவனெருவன் ஒருசதுங்கத்தில் தன் வித்தையினால் கூட்டங்கூட்டமாக மனிதர்களைத் தோற்றுவித்துப் பின்பு அவர்கள் மறையுமவண்ணஞ் செய்வது போலவே உள்ளனவென்று புத்தர் ஸ்பூதியென்னும் சிஷ்யனெருவனுக்கு உபதேசித்ததாகவும் சொல்லியிருக்கிறது. ஆனால் இவ்விதமான அபிப்பிராயம் பாளிபாஷையில் உள்ளனவாகிய பெளத்தாருடைய மூலநூல்களால் விளங்கவில்லை. மத்தியமரிகாயத்தைச்சேர்ந்த ஸ்மயக்திருஷ்டிஸூத்திராந்தம் என்கிற புஸ்தகத்திற் சொல்லியிருக்கிறவிதமாகத் திரிபிடகத்தில் அவித்தையைப்பற்றிச் சொல்லுமிடங்கரிலெல்லாம் “நண்பனே! துக்கத்தை அறிந்துகொள்ளாமையையும் துக்கோத்பத்தியை அறிந்துகொள்ளாமையையும் துக்கநிவாரணத்தை அறிந்துகொள்ளாமையையும் துக்கநிவாரணமார்க்கத்தை அறிந்துகொள்ளாமையையுமே அவித்தையென்று சொல்லுகிறார்கள்” என்று சொல்லியிருக்கிறது. ஆகையால், பெளத்தர்களுடைய நான்குவாய்மைகளையும் அறிந்துகொள்ளாமையே அவித்தை.

“பேதைமை யென்பது யாதென வினவி

தேதிய விவற்றையுணராது மயங்கி

யியற்படு பொருளாற் கண்டது மறந்து

முயற்கோ ணெட்டனைக் கேட்டது தெளிதல்.”

(மணிமேகலை, ௩௦-ம் காதை, ௩௧-௩௪.)

“பேய்மை யாக்குமிப் பேதைமைக் கன்வனெ டெனாய்க்
காமுற் றுமதன் பயத்தினிற் காமனைக் கடந்து
நாம ரூஉம்புகழ் கொடுப்பதோர் நன்னெறி நண்ணும்
வாமன் வாய்மொழி மறந்திட்டு மறந்தொழி கின்றும்.”

(வீரசோழியம், யாப்புப்படலம், இ-ம் கவித்துறை யுரையிற்கண்டது.)

இத்தன்மைய்தான அவித்தையிலிருந்து ஸம்ஸ்காரமுண்டாகின்றது. ஸம்ஸ்காரமாவது மனோவாக்குக் காயங்கள் தத்தம் தொழில்களைச் செய்கலினால் அவைகளுக்குண்டாகும் பரிபாகவிசேடம் (திருத்தம்) என்று அதனிலக்கணம் முன்னமே கூறப்பட்டிருக்கிறது. பதார்த்தங்களின் தன்மைகையெல்லாம் ஸம்ஸ்காரத்தின்பயனாகப் பெளத்தர்கள் சொல்லுகிறார்கள். புத்தர் நிர்வாணத்தை அடைந்தபொழுது, தேவனுகிய இரத்தினன், “ஸம்ஸ்காரங்கள் உண்மையாக நிலையற்றன; தோற்றத்திற்கும் அழிவிற்கும் உள்ளடங்கினவை; அவைகள் உண்டானபடியே அழிந்துவிடும்; அவைகளினெடுக்கமே இன்பம்” என்று சொன்ன வாக்கியங்கள் திரிபிடகத்தில் இடந்தோறும் காணப்படுமென்பர்; தர்மபதத்தில், ஸம்ஸ்காரத்தைப்பற்றிச் சொலியிருப்பது யாதெனின், “ஸம்ஸ்காரங்க ளெல்லாம் அரித்தியங்களாகவுள்ளவை; ஒருவன் இதை உண்மையாக அறிந்துகொண்டால் அவன் துன்பத்திலிருந்து திருமபுவான்; இதுதான் பரிசுத்தமாக்கம்; ஸம்ஸ்காரங்களெல்லாம் துன்பமயமாகவுள்ளவை; ஒருவன் இதை உண்மையாக அறிந்துகொண்டால், அவன் துன்பத்திலிருந்து திருமபுவான்; இதுதான் பரிசுத்தமாக்கம்; இயல்புகளெல்லாம் அநாத்மாகர்; ஒருவன் இதை உண்மையாக அறிந்துகொண்டால், அவன் துன்பத்திலிருந்து திரும்புவான்; இதுதான் பரிசுத்தமாக்கம்” என்பது. இங்கே ஆதமா இல்லையென்றுசொன்னதாக நினைக்க இடமில்லை. செய்கை (ஸம்ஸ்காரம்), களும் இயல்புகளும் ஆகிய உலகத்துள்ள எல்லாப்பொருள்களும் அரித்தியமானவைகளென்றும் துன்பமயமானவைகளென்றும் அநாத்மாக்களென்றுமே சொல்லப்பட்டிருக்கின்றன; நான்குவாய்மைகளையும் அறிந்துகொள்ளாமையாகிய அவித்தையானது ஸம்ஸ்காரத்தை வளரசெய்யவேண்டுவது முறைதான்; இந்த ஸம்ஸ்காரம், ஒருபிறப்பிலிருந்து மறுபிறப்பிற்கும் செல்லும்; முன்னம்மத்திலிருந்து பின்னம்மத்திற்கு இவ்வாறு வந்திருக்கிற ஸம்ஸ்காரத்தை ஜன்மாநுபவாஸையென்று எல்லாரும் சொல்லுகிறார்கள்; இப்படியுண்டாயிருக்கிற ஜன்மாநுபவாஸை ஒவ்வொருவனுக்கும் இந்த ஜன்மத்தில் அவன் பெறக்கூடிய ஞானஞ்ஞானங்களுக்குக் காரணமாய நிற்கும்; அஃதாவது பூர்வஜன்மத்தின் ஸம்ஸ்காரம் கெட்டதாகவிருந்தால் அஃது இந்த ஜன்மத்தில் அவித்தையையுண்டாக்கும்; நல்லதாக இருந்தால் அவித்தையை ஒழிக்கும் என்றதாம். மேலும் முன்னம்மத்திலுள்ள அவித்தையுடனும்மத்தில் அவித்தையை உண்டாக்கக்கூடிய ஸம்ஸ்காரங்களுக்கு

இந்தஜன்மத்திலேயே காரணமாயிருக்கிறதென்பதை எளிதாக அறிந்து கொள்ளலாம். ஒருஜன்மத்தில் அவித்தை ஸம்ஸ்காரத்தை உண்டாக்குகிறது; ஒருஜன்மத்திலிருந்து வேறொருஜன்மத்திற்குச் செல்லும்பொழுது முன்ஜன்மத்தின் ஸம்ஸ்காரம் பின்ஜன்மத்தில் அவித்தையை உண்டாக்குகிறது. ஆகையால், அவித்தை ஸம்ஸ்காரத்திற்குக் காரணமென்றும் ஸம்ஸ்காரம் அவித்தைக்குக் காரணமென்றும் அறிந்துகொள்ள வேண்டும். ஒவ்வொருஜன்மத்திலும் இத்தன்மையையுடைய ஸம்ஸ்காரமில்லாவிட்டால் விஞ்ஞானமும் அதன்பயன்களும் உண்டாகா; இதைக் கொண்டு துக்கோத்பத்தி துக்கநிலாரணங்களென்கிற வாய்மைகளை விளங்க அறிந்துகொள்ளலாம்; மேற்கூறிய பன்னிரண்டு நிதானங்களின் இலக்கணம் இவ்வாறு மணிமேகலையில் கூறப்பட்டிருக்கிறது:

“பேதைமை யென்ப தியாதென வினவின்

உணர்வெனப் படுவ துறங்குவோ ருணர்விற்புரிவின் ருகிப் புலன்கொளா ததுவே
யருவுரு வென்பதல் வுணர்வு சார்ந்த
வுயிரு முடம்பு மாகு மென்ப
வாயி வென்ப தாயுங் காலை
யுள்ளமுறு விக் வறுமிட னூரு
மூறென வுரைப்ப துள்ளமும் வாயிலும்
வேறு புலன்களை மேவுத வென்ப
துகர்வே யுணர்வு புலன்களை துகர்தல்
வேட்கை விரும்பி துகர்ச்சியா ராமை
பற்றெனப் படுவது பசைஇய உறிவே
பவமெனப் படுவது கரும வீட்டர்
தருமுறையிதுவெனத் தாந்தாஞ் சார்தல்
பிறப்பெனப் படுவதக் கருமப் பெற்றியி
னுற்புண ருன்னஞ் சார்பொடு கதிகளிற்
காரண காரிய வுருக்களிற் றேன்றல்
பிணியெனப் படுவது சார்பிற் பிறிதா
யியற்கையிற் றிரிந்துடம் பிடம்பை புரிதல்
மூப்பென மொழிவ தந்தத் தளவுந்
தாக்குநிலை யாமையிற் றுந்தளர்ந் திடுதல்
சாக்கா டென்ப தருவுருத் தன்மை
யாக்கை வீழ்கதி ரெனமறைந் திடுதல்.”

(௩௦-ம் காதை, ௫௧-௫௩.)

(துக்கநிலாரணமார்க்கம்.)

புத்தர், காசியில் ஆகிசிஷ்யர்களாகிய ஐந்துபேர்களுக்குத் தம் முடைய மதத்தைச்சார்ந்த வாய்மைகள் நான்கையும் உபதேசித்தபொ

முது, அவைகளில் நான்காவதாகிய துக்கநிவாரணமார்க்கத்தைப்பற்றிப் பின்வருமாறு கூறியிருப்பதாகப் பெளத்தநூல்கள் தெரிவிக்கின்றன.

“ஓ ஸந்யாஸிகளே! துக்கவிநாசத்திற்குரிய மார்க்கமாகிய பரிசுத்தமான ஸத்தியம் இதுதான்; இதுதான் நற்காட்சி, நல்லுற்றம், நல்வாய்மை, நற்செய்கை, நல்வாழ்க்கை, நன்முயற்சி, நற்கடைப்பிடி, நல்லுளத் தோர்தலைப்பாடுன்பனவாகிய பரிசுத்தமான அஷ்டாங்கமார்க்கம்.”

இதைத்தான் விசுத்திமார்க்கமென்றும் பழுதிலாவாழ்க்கையென்றுங் கூறுவர். ஆராய்ந்துபார்க்குமிடத்தில் இந்த விசுத்திமார்க்கத்தில் நடப்பவாகளுக்கு முக்கியமான மூன்றுகுணங்கள் வேண்டுமென்பர். அவற்றைச் சீலம் ஸமாதி பிரஜைஞயென்று கூறுவர். சீலமாவது விலக்கியவற்றை ஒழித்து விதித்தவற்றையே செய்தல். ஸமாதியாவது மனத்தை ஒருமுகப்படுத்துகை. பிரஜைஞயாவது மெய்ஞ்ஞானம். இம்மூன்றும் திரிபிடகத்தில் அடிக்கடி எடுத்துச் சொல்லப்பட்டுள்ளன. ஒருவனுடைய உயிர்வாழ்வை நல்லொழுக்கத்தோடு செலுத்துவதாகிய பெரிய ஜீவமானயாத்திரையில் இவை மூன்றும் தங்குமிடங்களாகச் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றன. இந்த யாத்திரையின்முடிபு நிருவாணமாம்; “சீலத்தோடுகூடிய ஸமாதி, பயனைக்கொடுப்பதாயும் மிக்கமங்களத்தை அளிப்பதாயுமிருக்கிறது; ஸமாதியோடுகூடிய பிரஜைஞ பயனைக்கொடுப்பதாயும் மிக்கமங்களத்தை அளிப்பதாயுமிருக்கிறது; பிரஜைஞயோடுகூடியபொழுது ஆன்மாவானது ஆசையென்னும் மெலிவினின்றும், தோற்றமென்னும் மெலிவினின்றும், பிழையென்னும் மெலிவினின்றும், அவித்தையென்னும் மெலிவினின்றும், எல்லா மெலிவுகளினின்றும் முற்றும் நீக்கப்பட்டதாக ஆகின்றது” என்று திரிபிடகத்துள் ஓரிடத்திற் கூறப்பட்டிருக்கின்றது; “கையைக கை கழுவுதல்போலவும் காலைக் கால் கழுவுதல் போலவும் சீலம் பிரஜைஞயினால் சுத்திசெய்யப்படுகின்றது; பிரஜைஞ சீலத்தினால் சுத்திசெய்யப்படுகின்றது, எங்கே சீலமுண்டோ அங்கே பிரஜைஞயுண்டு; எங்கே பிரஜைஞயுண்டோ அங்கே சீலமுண்டு. சீலவாந்களுடைய பிரஜைஞயும் பிரஜைஞாவாந்களுடைய சீலமும் எல்லாப் பிரஜைஞகளிலும் எல்லாச் சீலங்களிலும் உயர்ந்த மதிப்புள்ளன” என்று வேறோரிடத்திற் கூறப்பட்டிருக்கிறது. ஆகையால் சீலஸமாதிப் பிரஜைஞைகளைக்கொண்டு முற்பிறப்புக்களின் ஸம்ஸ்காரங்களையும், இப்பிறப்பின் ஸம்ஸ்காரங்களையும் மறுபிறப்பிற்கு இடங்கொடாதபடி. நீக்கிக்கொள்ள முயலவேண்டுமென்பதுதான் மேற்கூறிய விசுத்திமாககத்தின் நோக்கமென்று தெரியவருகிறது.

சீலம், பஞ்சசீலமென்றும் அஷ்டசீலமென்றும் தசசீலமென்றும் மூன்றுவகைப்படும்.—கொல்லாமை, திருடாமை, வியபிசரியாமை, பொய்நூலாமை, கள்ளுண்ணாமையென்னுமிவை பஞ்சசீலமென்றும், இவை இல

லறத்தார் எல்லோர்க்கும் உரியனவென்றும், இவ்வைந்தனோடு இரவில் தூபமையிலாத உணவைப்புகியாமை, சந்தனமுதலிய மணமுள்ள பொருள்களை உபயோகியாமை, தரையிற் பாய்மேலே படுத்தல் என்னும் மூன்றுஞ்சேர அஷ்டசீலமென்றும், இவை இல்லறத்தாரில் நிஷ்டாபராகளுக்கே யுரியனவென்றும், இவ்வெட்டனோடு நாட்டியம் கானமுதலிய வற்றை விரும்பாமை, பொன் வெள்ளிகளைத் தொடாமையென்னும் இவ் விரண்டும்சேரத் தசசீலமென்றும், இப்பத்தும் துறவிகளுக்கேயுரியனவென்றும், இப்பத்தில் வியபிசரியாமை நின்றவிடத்திற் பிரமசரியம் கூறப்படுமென்றும் தார்பிக்ஞத்திரமென்னும் பெளத்ததூல கூறும்.

இப்பத்தினோடு தன்மதமே யுயர்ந்ததென்று எண்ணிக்கொண்டு பிறர்மதத்தை அவமதியாமையையும் ஒருசீலமாகக் கூறுவதுண்டு; சீலவான்களிலுயர்ந்தோர் மனைவி, மக்கள், பொருள், உயிர், பிறவிவிரும்பமென்னும் ஐந்தையும் விட்டுவிடவேண்டும். இவ்விட பஞ்சத்தியாகமென்று சொல்லப்படும்; இந்தச் சீலவான்களுக்கு அவா பற்று பேதைமை என்னும் மூன்று குற்றங்களும் இருத்தலாகாது.

“குலவிய குற்றமெனக் கூறப்படுமே
அவாவே பற்றே பேதைமை யென்றிவை.”

(மணிமேகலை, ௩௦-ம் காதை, ௧௬௬-௧௭௦.)

அக்குற்றமூன்றும் ஆஸ்ரவமென்றுங் கூறப்படும். மேற்கூறிய சீலஸமாதிப்பிரஞ்ஞைகளுக்குவிரோதமாய்கின்று அவைகளை வளராமற் செய்யக்கூடிய மனோபாவங்கள் பத்துண்டென்பதும், அவைகளை ஒழித்தாலன்றி முடிபாகிய நிருவாணத்தைநோக்கச் செல்லமுடியாதென்பதும் பெளத்தர்களுடைய கொள்கை. இந்தப் பத்துமனோபாவங்களுக்கும் தசஸம்யோஜனங்களென்று பெயர். ஸம்யோஜனமென்பது விலங்கு; பற்றையுண்டாக்கித் துன்பமயமாகிய உலகவாழ்வின்னிறும் நினைத்தியுண்டாகாதபடி ஒவ்வொருவரையும் கட்டிவைப்பதனால், இவற்றிற்கு இப்பெயருண்டாயிற்று.

தசஸம்யோஜனங்களாவன :—

௧. ஸத்காயதிருஷ்டி - உடம்பு உண்மையுள்ளதென்னுமெண்ணம்.
௨. விசிகித்தஸை - ஸந்தேகம்.
௩. சீலவிரதம் - பயணநாடிச செய்யப்படும விரதங்கள்.
௪. காமம் - சப்தாதிவிஷயவிரும்பம்.
௫. ப்ரதிசை - கோபம்.
௬. ரூபராகம் - உருவம்பெறவேண்டுமென்னுமாசை.
௭. அரூபராகம் - உருவம்பெறாமலிருத்தற்குரிய உலகங்களில்லா இச்சித்தல்.
௮. மானம் - காவம்.

கூ. ஒளத்தத்தியம் - நானே மேலானவனென்னும் தற்புகழ்ச்சி.

கஓ. அஜஞானம் - அறியாமை.

இவைகளைப் போக்கடித்தாலன்றி விசத்திமார்க்கத்திற்சென்று நிருவாணத்தைப்பெறுதல் ஒருவருக்கும் இயலுவதன்று.

இந்த ஸம்யோஜனங்களைப் போக்கடித்தற்குவேண்டிய பிரயத்தனத்தோடு விசத்திமார்க்கத்திற்செல்லுவோர் நான்குவகைப்படுவர்; ஸத்ஸங்கம பெளத்ததர்மபூர்வணமனனங்கள் நலவொழுக்கம என்பவைகளால், ஸத்தகாயத்ருஷ்டி, விசிகிதனை, சீலவிரதமென்கிற மூன்றையும் போக்கடித்துக்கொண்டு பாபம துவேஷம் அசுத்தி ஆகிய இவற்றுள் ஒன்றுமில்லாமலநீக்கி நான்குவாய்மைகளையும் அறிந்துகொள்ளத்தொடங்குதலுக்கு ஸ்ரோதாபததியென்று பெயர்; ஸ்ரோதாபத்தியாவது ஆற்றியபடைதலு; புத்ததாமமாகிய இவ்வாற்றை மேற்கண்டபடி அடைந்தவர்கள் ஸ்ரோதாபன்னரென்று கூறப்படுவார்கள். இங்ஙனம் புத்தருடைய தர்மததையடைந்து மேற்கூறிய மூன்று ஸம்யோஜனங்களையும் தொலைத்தற்குமுயன்று வெற்றிபெற்றவர்கள், காமம் வெகுளி மயக்கங்களை இயன்றவரையில் தம்மிடத்தில் இல்லாதபடி குறைத்துவிடுவார்கள்; இப்படி ஜயத்தைப்பெற்றவர்களுக்கு ஸக்ருதாகாமிகளென்று பெயர்; ஸக்ருதாகாமியென்பவன் பின்பு ஒரேபிறப்பைமட்டும் பெறுதற்கு உரியவனாக இருப்பான்; அந்த மறுபிறப்பிலேயே அவன் நிருவாணத்தைப்பெறுதல் நிச்சயமென்பது இதன்கருத்து. இந்தவழியிலேயே வளாசசிபெற்றுக் காமவெகுளி மயக்கங்களை முற்றும் போக்கடித்துத் தமமைப்பற்றியாவது பிறரைப்பற்றியாவது தாழ்ந்ததளண்ணீம் ஒன்றுமில்லாததையை அடைந்தவர்களுக்கு அநாகாமிகளென்று பெயர். அநாகாமியென்பவன் மறுபிறப்பில் தோற்றுவதற்கு உரிமையையிலலாதவன்; பின்னும் பயிற்சிசெய்வதனால் வளாசசிபெற்று எஞ்சிய ஸம்யோஜனங்களையெல்லாம் போக்கடித்துக்கொண்டு எடுத்திற்ப்பிலேயே நிருவாணத்தைப்பெறுதற்கு உரியவனாகக்கூடியவன். அநோக்கத்தினால் உண்மையையறிந்துகொண்டு ரூபாரூபராகங்களையும் மான ஒளத்தத்திய அறித்தைகளையும் போக்கடித்துக்கொண்டு எல்லாக்குற்றங்களினின்றும் விலக்கப்பட்டவர்களாய் பொருள்களையெல்லாம் உள்ளவாறே மதிககவல்லவர்களாய்த் தீயவெண்ணங்கள் ஒன்றுமில்லாமற் பிறரிடத்தில் தையும் பரிசுத்தமான அன்பும் உள்ளவர்களாயிருப்பவர்கள் அருகத்துக்களென்று சொல்லப்படுவார்கள்; அருகத்தென்றால் பூஜையைப் பெற்றுக்கொள்ளுதற்கு உரியவனென்பது கருத்து. இப்படிப் பரிபூரணமான பயிற்சியைப்பெற்றவன் அவ்வைதிகளெல்லாம் ஜீவன்முக்தனுக்கு ஒப்பாகக்கொள்ளுதற்குரியன். இத்தன்மையையுடையவனுக்கு மரணம்நேரிட்டால் அவன் பரிநிருவாணமென்கிற துன்பமில்லாநிலையை அடைந்துவிடுவான்.

மேற்கூறியபடியே படிப்படியாகப் பரிபாகத்தையடைந்து நிருவாணநிலையைப் பெற்றுக்கொள்ள முயல்பவர்களுக்கு உதவியாக ஸ்மிருதிகளென்று பேருள்ள நான்கு ஸதிப்பிரஸ்தானங்களும், நான்கு ஸம்யக்ப்ரதானங்களும், நான்கு ரூத்திபாதங்களும், பஞ்சபலங்களும், ஸப்தபோத்தியங்கங்களும் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றன. புத்தர் தாமநிருவாணமடைவதற்குமுன் கூடாகாரமலையில் கூடியிருந்த தன் சிஷ்யர்களாகிய ஸங்கததாரர்க்குச் சொன்னதாகப் பின்வருமாறு மஹாபரிநிருவாணஸூத்திரத்தில் கூறப்பட்டுள்ளது:—

“ஓ பிஷாக்களே! என்னுடைய சுத்தமான ஸம்மயம் நீடித்திருந்து கொண்டு ஜனங்களுடைய கூட்டத்திற்கெல்லாம் நன்மையையும் ஸுகத்தையும் தருவதற்கு உரியதாய் நிலைபெற்றிருப்பதற்கும் உலகத்தாரிடத்தில் அருள்செலுத்துதற்கும் தேவர்கள் மனிதர்கள் ஆகிய இவர்களுக்கு இலாபத்தையும் அபிவிருத்தியையும் உண்டாக்குவதற்கும் நான் அறிந்து கொண்டு உபதேசித்துவந்த தர்மத்தை நன்றாகக்கற்று ஆசரித்துத் திருத்திப் பரவச்செய்யுமின்; அந்தத் தர்மமாவதென்னவெனின், நான்கு ஸதிப்பிரஸ்தானங்களும், நான்கு ஸம்யக்ப்ரதானங்களும், நான்கு ரூத்திபாதங்களும், பஞ்சபலங்களும், ஸப்தபோத்தியங்கங்களும் அஷ்டாங்கமார்க்கமுமாயிருக்கிறது.”

ஸ்மிருதிகளாகிய நான்கு ஸதிப்பிரஸ்தானங்களாவன:—

- க. தேகம் அசுத்தமென்றுநினைத்தல்.
- உ. வேதனை (துகர்வு) களிலிருந்து உண்டாகும் கேடுகளினைத்
- ங. எண்ணங்களின் நிலையில்லாத் தன்மையை நினைத்தல்.
- ச. இருப்புக்கு இயல்பான தன்மைகளை நினைத்தல்.

நான்கு ஸம்யக்ப்ரதானங்களாவன - நான்குவிதமான நன்முயற்சிகள்:—

- க. கெட்டகுணங்களுண்டாகாமல் அவற்றைத்தடுக்க முயலுதல்.
- உ. உண்டாயிருக்கும் கெட்டகுணங்களை விலக்குதற்கு முயலுதல்.
- ங. முன்னில்லாத நன்மையை உண்டாக்க முயலுதல்.
- ச. உண்டாயிருக்குநன்மையை அதிகப்படுத்த முயலுதல்.

நான்கு ரூத்திபாதங்களாவன - அருகத்துவநிலையாகிய வித்தியைப் பெறுவதற்குவேண்டிய ஸாதனங்களாம்:—

- க. இருத்தியைப் பெறவேண்டுமென்கிற நினைப்பு.
- உ. இருத்தியைப்பெறுதற்குரிய பிரயத்தனம்.
- ங. அதற்குரிய ஹ்ருதயபரிபாகம்.
- ச. அதற்குரிய ஆராய்ச்சி.

பஞ்ச்பலங்களாவன - மனத்தின் அங்கங்களுக்குள்ள ஆற்றல்:—

க. பூத்தை.

ச. மனனம்.

உ. ஸாமர்த்தியம்.

ரு. ஊகை (ஊகித்தல்).

ங. ஞாபகம்.

ஸப்தபோத்தியங்கங்களாவன - உண்மையானஞானத்தை உண்டாக்குதற்குவேண்டிய கருவிகள்:—

க. ஸாமர்த்தியம்.

ரு. ஆனந்தம்.

உ. ஞாபகம்.

ச. சாந்தி.

ங. மனனம்.

எ. ஸமதிருஷ்டி.

ச. திரிபிடக ஆராய்ச்சி.

பற்றையறுத்து ஸம்ஸ்காரத்தை ஒழித்துவிடுவது வருத்தமின்றிச் சாதிக்கக்கூடியதாகப் புத்தர் நினைக்கவில்லையென்று மேற்கூறிய விஷயங்களை ஆராய்ச்சிசெய்து பார்ப்பவர்களுக்கு விளங்காமற்போகாது; ஆகையால் பற்றையறுத்து ஸம்ஸ்காரத்தை ஒழித்துவிடுதலை ஸாதாரணமான ஜனங்கள் மிகவும் கஷ்டமாகநினைப்பார்களென்பதில் ஸந்தேகமென்ன?

இப்படிப்பட்ட கடினமான பயனையடைவதற்கு இன்னும் இரண்டு விதமான ஸாதனங்களுண்டு. அவைகளாவன: ஐந்து பாவனைகளும் நான்கு தியானங்களும்.

அவற்றுள் ஐந்து பாவனைகளாவன:—மைத்திரீபாவனை கருணாபாவனை முதிதபாவனை அசுப்பாவனை உபேக்ஷாபாவனை என்பன.

இவ்வைந்தனுள் மைத்திரீபாவனையாவது:—ஒருதுறவி வசதியான ஓரிடத்தையடைந்து தக்க ஆஸனத்திலிருந்தபின்பு பின்வருமாறு தியானித்தலாம்; ‘உத்தமமான பிறப்பினைபுடைய பிராணிகளெல்லாம் எனரிப்பற்று வாழ்வனவாகுக; அவையெல்லாம் துக்கம் வியாதி துராசையென்னும் இவைகளினின்றும் விடுபட்டனவாகுக; எல்லாமனிதர்களும் எல்லாதேவர்களும் நரகவாதையிறுந் பிடிக்கப்படுகிற யாவரும் ஸந்தோஷமுடையவர்களாக ஆகுக; அவர்கள் துக்கம் வியாதி துராசையென்னும் இவற்றினின்றும் விடுபட்டவர்களாக ஆகுக.’

கருணாபாவனையாவது:—‘வறியவர்கள் வறுமைநீங்கிச் செல்லமுடையவர்களாக ஆகுக’ என்றுபாவித்தல். கருணையாவது இரக்கமுள்ள எண்ணம்; அஃது, ஒருபிராணிதன்பமுறுவதைக்காணின், மனக்கலக்கத்தையும் அத்துன்பத்தை நிவர்த்திபண்ணவேண்டுமென்பதையும் ஒருவருக்கு உண்டாக்கும்.

முதிதபாவனையாவது:—‘ஆக்கமுடையவர்களுடைய நல்ல அநிர்ஷ்டமானது எப்பொழுதும் நீங்காதிருத்தல்வேண்டும்; ஒவ்வொருவரும் தத்தமக்கு அமைந்துள்ள நல்வினைப்பயனை அடைக’ என்று பாவித்தல்.

முதிதமெஃபதற்சு சநதோஷமென்பது பொருள்; ஆனால் அஃது உலகப்பொருள்களையுடையதாயல் உண்டாகும் களிப்பன்று; இதுமைத திரீ, கருணையென்னும் இரண்டுபாவனைகளுக்கும் சம்பந்தமானது.

[மேற்கூறிய மூன்றுவகைப்பாவனைகளுள் ஏதாவதொன்றை அப்பிய ஸிக்குநதுறவி, தான் கருதியபாவனையை முதலில் சிலஜனங்களிடத்தும் அப்பால் ஒருநெருவில் வாழ்பவர்களிடத்தும் அப்பால் ஒருராரிடத்தும் அப்பால் ஒரு தேயத்தாரிடத்தும் முறையேசெலுத்திப் பயிலுதல்நலம்.]

அசுப்பாவனையாவது:—அசுபமென்பதற்குப் பொருள் அமங்கலம்; நல்ல அதிர்ஷ்டமென்பதன் எதிர்மொழியாயிருப்பதோடு மகிழ்ச்சியின் மை வெறுப்பு என்பனவற்றையுண்டாக்குவதாகவுமுள்ளது. இதைப்பயிலும் ஒருதுறவி, சரீரமானது பலவகைக்குற்றங்களால் ஆக்கப்பட்ட தென்றும் சாணியின்குவியலில் தோன்றிவளரும் புழுக்கள்போலக் கருப்பப்பையில் உண்டாகின்றதென்றும் மலங்கழிக்குமிடத்தைப்போல அசுத்தத்தின் கொள்கலனுயிருப்பதென்றும் அருவருப்பானகசிவு அதிலுள்ள நவத்துவாரங்களின்வழியே ஓயாமற் பெருகுகின்றதென்றும் ஜலதானையைப்போல் வெறுத்தற்குரியநாற்றத்தை அது வெளிப்படுத்துகின்றதென்றும் பாவிக்கவேண்டும். ‘சரீரத்தின் காலவளவை ஒரு நிமிஷமே; மின்னலையும் துளையையும் நீரிற்போட்ட உப்பையும் காய்ந்த புல்லிற பற்றிய நெருப்பையும் கடலின் அலையையும் ஆகாயத்திற் சஞ்சரிக்கிற ஜவாலையையும் புன்னுனியிற்பட்ட பனித்துளியையும்போலப் பிறந்த போதே அதுநாசமாம்’ என்று சரீரத்தின் நிலையின்மையைப்பாவித்தலும் அசுப்பாவனையின்பாறபடும.

உபேக்ஷாபாவனையாவது:—எல்லாவுயிர்களையும் சமயாகப்பாவித்தலும் விருப்பவெறுப்பின்றி யிருத்தலுமாம். இது, மற்ற நான்குபாவனைகளைக்காட்டிலும் மிகவுயர்ந்தது; அருகத்துக்களால் அனுட்டிக்கப்படுவது; இது சமசித்தத்துவமென்றுங் கூறப்படும். உபேகை-உதாசினம்.

நான்கு தியானங்களுள் முதல் தியானமாவது:—பிக்ஷுவானவன் காமத்திலிருந்தும் பாவத்திலிருந்தும் தன்னை விலக்கிக்கொண்டு மனனத்தோடு ஆராய்ச்சியோடுங் கூடியிருக்குமபொழுது தனித்திருத்தலினுண்டாகும் ஸந்தோஷமயமும ஆனந்தமயமுமான தசை.

இரண்டாந்தியானமாவது:—மனனமும் ஆராய்ச்சியுமில்லாமல் அவைகள் அடக்கப்பட்டிருக்குமபொழுது சாந்தியிலிருந்துண்டாகும் ஸந்தோஷமயமும ஆனந்தமயமுமான ஸ்திதி.

மூன்றாந்தியானமாவது:—பிக்ஷுவானவன் காமவெகுளிகளை நாசஞ்செய்து ஸந்தோஷத்தைப்பெற்றுக்கொண்டு ஆனந்தமுடையவனாகி அறிவுள்ளவனாகி அருகத்துக்கள் கொண்டாடுவதும் பொறுமை அறிவு ஸந்தோஷங்களைக்கொடுக்கியதுமான ஆனந்தத்தொத்த தன்னுள் அனுபவித்தல்.

நான்காந்தியானமாவது:—மூன்னிருநத ஸுகதுக்கங்களை விட்டொழித்து ஸுகதுக்கநாசங்களைப்பெற்று ஸுகமுமில்லாமல் துக்கமுமில்லாமலிருக்கிற ஸமதிருஷ்டியையும் அறிவையுமுடைய பரிசுத்தமான ஸ்திதி.

மேற்கூறிய தியானங்கள் நான்கும் ஸமாதிக்கு உதவியாகவுள்ளன.

இப்படிப் படிப்படியாகத் தியானங்களில் மனத்தைச்செலுத்துதலினால் பெளத்தபிஷ்டுக்கள் ஸமாதியாகிய யோகஸ்த்தியைப் பெற்றுவந்ததாகளென்று தெரியவருகிறது. புத்தர், போதிவிருஷுத்தினடியிலிருந்து தமக்கு ஞானோதயமாவதற்குமுன்பு ஓரிரவில் தியானஞ்செய்துவந்தாரென்றும், முதல் யாமத்திற்கெய்த முதலாவது தியானத்திற் பூர்வஜன்ம ஸ்திதிகளெல்லாம் அவருக்குத் தெரியவந்தனவென்றும், இரண்டாம யாமத்திற்கெய்த இரண்டாவது தியானத்தில் அப்பொழுதுள்ள ஜன்மத்தின் ஸ்திதிகளெல்லாம் அவருக்குத் தெரியவந்தனவென்றும், மூன்றாம் யாமத்திற்கெய்த மூன்றாவது தியானத்தில் துவாதசரிதானரூபமாகிய ஹேதுரிகழ்ச்சி அவருக்குத் தெரியவந்ததென்றும், நான்காந்தியானத்தில் சூரியனுதியாநிற்க எல்லாம் அவருக்குத் தெரியவந்தனவென்றும் சில பெளத்தநூல்கள் கூறும். மஹாபரிநிர்வாணஸூத்திரத்தில் பின்வருமாறு தியானங்கள் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றன:—

“பிறகு பகவான் பிரதமத்யானத்தையடைந்தான்; அந்த முதற்படியைக்கடந்து த்விதீயத்யானத்திற்குச்சென்றான்; அந்த இரண்டாம்படியைக்கடந்து தருதீயத்யானத்திற்குச் சென்றான்; அந்த மூன்றாமடியைக்கடந்து துரியத்யானத்திற்குச் சென்றான்; அந்த நான்காமடியைக்கடந்து வெட்டவெளி மட்டற்றதென்னுமறிவை உள்ளே ஸாக்ஷாத்தகரித்துக்கொடுக்கும் ஆகாசாந்தியாயதனமென்கிற தியானத்தை அடைந்தான்; அந்த ஆகாசநந்தியாயதன த்யானத்தைக்கடந்து விஜ்ஞானம் எல்லையற்றதென்னும அறிவை உள்ளே ஸாக்ஷாத்தகரித்துக்கொடுக்கும் விஜ்ஞானந்தியாயதனமென்கிற த்யானத்தையடைந்தான்; அந்த விஜ்ஞானந்தியாயதன த்யானத்தைக்கடந்து உண்மையாக யாதொரு வெளிப்பொருளுமில்லையென்கிற அறிவை உள்ளே ஸாக்ஷாத்தகரித்துக்கொடுக்கும் ஆகிஞ்சந்யாயதனமென்கிற த்யானத்தைப்படைந்தான்; அந்த ஆகிஞ்சந்யாயதன த்யானத்தைக்கடந்து அறிவுள்ளதும் அறிவிலலாததும் அல்லாததாகிய னைவ ஸம்ஜ்ஞானஸம்ஜ்ஞானயதனமென்கிற த்யானத்தையடைந்தான்.”

இன்னும் அநேகவிதமாகச் சொல்லப்பட்டிருக்கிற தியானத்தினில்ககணத்தை விவரித்துக்காட்டுவது கடினமாக இருக்கின்றது. இந்தத் தியானத்தின் உதவியினால் யோகஸமாதியை அடைந்தவர்களுக்கு ஆறு வகையான அபிஜ்ஞைகளுண்டாருமென்பது பெளத்தர்களின் கொள்கை. அபிஜ்ஞையென்பதற்கு மறநதுபோனவிஷயம் மீடமெ நினைவிற்கு வருதலென்பது பொருள்.

ஆறுவகையான அபிஜனஞகள் :—

க. யோகசுரோத்திரம்.

உ. யோகசக்ஷஸ்.

ங. பரசித்தஞானம்.

ச. ஜன்மாநதரஸ்மரணம்.

ரு. காமதோஷவிநாசஞானம்—காமத்தினுண்ணாடாகுந தோவநகளைப் போக்கடித்துக்கொள்ளும் வழியை அறிந்துகொள்ளுதல்

சு. இருத்திகள்—அற்புதசக்திகள்; அவை நிலத்தில் நடப்பது போல நீரில் தடையின்றிநடத்தல், நீரிற்புகுவதுபோல சிலத்திற்புகுதல், ஆகாயத்திற்செல்லுதல் முதலிய ஆசசரியரசெய்கைகள்; அவை பத்துவகைப்படுமென்பாரும், என்பத்தொன்பதுவகைப்படுமென்பாரும் வேறுகூறுவாருமுளா;

“நிலத்திற் குளித்து நெடுவிசும் பேருசு
சலத்திற் நிரியுமோ சாரணன்.”

(மணிமேகலை, உசு-ம காதை, ௪௬-௪௭)

ஆனால், தியானங்கள் வழியாக யோகஸுமாதியை அடையமுயலுவதன்மீ மேற்கூறிய அபிஜனஞகளாகிய அஸுதாரண சக்தியைப் பெறுவது பெளத்தர்களுடைய முக்கியமானகருத்தன்று; வாயில்களின்வழியே புறத்தே செல்லுதலில்லாதபடி சித்தத்தை உள்ளடக்கி, ஊறு நுகாவுபற்றுக்களை அறுத்துவிடுவதுதான் அவர்களுடைய முக்கியமான நோக்கமென்று தெரியவருகின்றது.

சீல ஸமாதிப் பிரஜைஞகளைப்பெற்று அருகதக்ஷககளாகிப் பின்பு அதிகபரிபக்குவத்தையடைந்து போதிஸுத்துவா களுடைய நிலைமையைப் பெற்றவர்கள் புத்தபதவியை யடைவதற்கு வேண்டியவைகளான தரபாரமிதைகள் பெளத்தநூல்களில் விளக்கிச்சொல்லப்பட்டுள்ளன.

தசபாரமிதைகளாவன :—தானம், சீலம், சூதமை, வீரியம், தியானம், பிரஜைஞ, உபாயம், தயை, பலம், ஞானமென்னும் பத்துமாம். இதனை,

“தானஞ் சீலமேபொறை தக்க தாய வீரிய
மூன மிற்றி யானமே யுணர்ச்சி யோடு பாயமு
மான மில்ல ருளினை வைத்த லேவ லிமையு
ஞான மீனாம் பாரமிதை நாடுங் காலி வைகளும்”

என்னும் நீலகேசித்திரட்டு மொக்கேவராதசசுருக்கர செய்யுளாலுணர ; இப்பெயர் பாரமெனவும் வழங்கும் ;

“இன்பஞ்சார் பெரும்பார மீனாந்து முடனிறைந்
நன்கன நிலைபெற்ற நாதன்.” எனவும்,

‘தானமே முதலாகத் தசபார நிறைத்தருளி
யூனமொன் நிலாமை யொழிவின்றி யியற்றினேயே.” எனவும்,

வருதல்காண்க. இப்பததம உயிருறுபுபுபொருணேர்ச்சிவகையான் முப்பதாமென்பா ;

‘அருணெறியாற பாரமிதை யாறைநது முடனடக்கிப்
பொருண்முழுதும் போதிநிழ னன்னுணர்ந்த முனிவரன்ற
னருண்மொழியா னல்வாய்மை யறிந்தவனோ பிறப்பறுப்பார்
மருணெறியாற் பிறநூலு மயக்கறுசகு மாறுளதோ.”

(சித்தாந்தத்தொகை.)

பாரமிதையென்பதற்குக் களாயையடைந்ததென்றுபொருள். ஈண்டுக் கூறிய தானமுதலியபத்தும் நிரம்பப்பெற்றமையின், புத்தரைத் தசபல ரென்றுவழங்குவா. இப்பத்தினுள், தானபாரமிதையை விளங்கக்கூறிக் தாரணபாரமிதையென்று பெயர்பெற்றுள்ள ஒரு வடநூலிருப்பதாகத் தெரிகின்றது ; இது, ஸ்ரீஹர்ஷகவிசெய்த ஸமஸ்கிருதநைஷதம், ௫-ம ஸாங்கத்துள்ள கச-வது சுலோகத்தாலும் அதற்கு ஸ்ரீமல்லநாதஸூரி செய்த வியாக்கியானத்தாலுமுணரப்படும.

புத்ததாமமாகிய நான்குவாய்மைகள் இதுவரையிற் சுருக்கமாகச் சொல்லப்பட்டன ; இங்கே சில ஸமாதிப் பிரஜைகளுக்கேப்பற்றிச் சொல்லிய விவரங்களெல்லாம், துறவறததைமேற்கொண்ட பிக்ஷுக்கள்மட்டுமே கைகொண்டு அனுஷ்டிக்கவேண்டியவைகளாகவுள்ளன. இல்லற நெய்யைப்பூண்ட உபாஸகருக்கும் உபாஸிகைகளுக்கும் பஞ்சசீலத் தையாவது அஷ்டசீலத்தையாவது கைக்கொண்டுடடப்பது கடமையாகும். வேறுசிலங்களும் தியானஸமாதிமுதலியவைகளும் அவர்களுக்குரியனவாகச் சொல்லப் பட்டவிலே மேற்கூறிய அஷ்டசீலங்களில் விலக்கப்பட்டவற்றைப் பததுவகைத் தீவினைகளென்று சொல்லுவதுண்டு; அவைகள் தசபாபமென்றுங் கூறப்படும்:—

“தீவினை யென்பதி யாதென வினவி
ஞயதொடி நலலா யாங்கது கேளாய்
கொலையே களவே காமத் தீவிழை
விலையா ட்டம்பிற் றேன்றுவ மூன்றும
பொய்யே குறளை கஞ்சொற் பயனில்
சொல்லெனச் சொல்லிற் றேன்றுவ நான்கும்
வெடிகல் வெருளல் பொல்லாக் காட்சியென்
றுள்ளந் தன்னி லுருப்பன மூன்றுமெனப்
பத்துவகையால்”

(மணிமேகலை, உச-ம் காதை, ௧௨௩-௧௩௧, ௩௦-ம் காதை, ௬௪-௭௨.)

இந்தப் பத்துவகைப்பாவங்களையும் பெளத்ததரில் எவ்வறத்தோரும் ஒருபொழுதும் செய்யலாகாதென்பது விதி.

உபாஸகரும் உபாஸிகைகளும்மாகிய இல்லறத்தார், ஸங்கத்தில் விரய பிடகம் படிக்கப்படும்பொழுது அங்கேபோய் அனாதக் கேட்கவேண்டு

மென்றும், அஷ்டமி பூர்ணிமை அமாவாஸ்யை ஆகிய இரதத் திதிகளிற பட்டினியாயிருத்தல்வேண்டுமென்றும், பெளத்தஸந்யாஸிகள் வெளியே ஸஞ்சரிக்கக்கூடாத காலமாகிய * வருஷாகாலத்திலும் விதித்தவரையில உபவாஸஞ்செய்யவேண்டுமென்றும், உபவாஸமிருந்ததின் மறுநாட்காலையில் இபன்றவளவு முதலில் பிக்ஷுக்களையுண்பித்து அபபால் பாரணஞ்செய்யவேண்டுமென்றும் பெளத்தநூல்கள்கூறும். இன்னும் இல்லறத்தார்க்குரிய நியமங்கள், ஸ்ருகாலவாதகுத்திரமென்கிற நூலிற் பின்வருமாறு கூறப்பட்டுள்ளன.

க.—தாய்தந்தையர்க்கும் மக்களுக்குமுரிய ஒழுக்கங்கள்

தாய்தந்தையர்,

- (க) மக்களைத் தீசசெய்கைகளிலிருந்து விலக்கவேண்டும்.
- (உ) நற்செய்கைகளை அவர்களுக்குக் கறபிக்கவேண்டும்.
- (ங) அவர்களுக்குக் கலவி கறபிக்கவேண்டும்.
- (ச) அவர்களுக்குத் தக்க பதிபத்தினிகளைத் தேடிக்கொடுக்கவேண்டும்.

(ரு) உரிய தாய்பாகத்தை அவரவாக்குக் கொடுக்கவேண்டும்.

மக்கள்,

- (க) தங்களைப் பாதுகாத தாய்தந்தைகளைத் தாங்கள் பாதுகாப்பதாகவும்,
- (உ) குடும்பஸம்பந்தமாகச் செய்யவேண்டிய கடமைகளையெல்லாஞ்செய்வதாகவும்,
- (ங) குடும்பத்தின் ஸொத்தைப் பாதுகாப்பதாகவும்,
- (ச) குடும்பப்பொருளைப் பெறுவதற்ுத் தக்கவாக்களாகத் தங்களைச் செய்துகொள்ளுவதாகவும்.

(ரு) தாய்தந்தையர் மரணத்தையடைந்தபின்னர் அவர்களை 'ஞாடகத்திலைவத்துப்பாராட்டி வருவதாகவும் நிசசயிதவாத தங்களுக்கடமைகளைச் செய்யவேண்டியவர்களாக இருக்கிறார்கள்.

உ.—குரு சிஷ்யர்களுக்குரிய ஒழுக்கங்கள்.

சிஷ்யன், ஆசாரியர்களை,

- (க) அவர்களுடைய எதிரில் நின்றலாலும்,
- (உ) அவர்களுக்குப் பணிவிடை செய்தலாலும்,
- (ங) வணக்கத்தோடுருத்தலாலும்,
- (ச) அவர்களுக்கு வேண்டியவற்றைக் கொடுத்தலாலும்,

* இந்தக்காலம் பெளத்தர்களாற் பிராதிஹாரகபகஷமென்று சொல்லப்படுமே.

அவர்களுடைய உபதேசத்தைக் கடைப்பிடித்தலாலும் கௌரவப்படுத்தவேண்டும்.

ஆசாரியன், சிஷ்யர்களை,

(க) நல்வழியிற் பயிற்றுதலாலும்,

(உ) ஞானத்தைக் கைவிடாமலிருக்கும்படி உபதேசித்தலாலும்,

(ங) சாஸ்திரங்களிலும் காவ்யங்களிலும் ஞானத்தை உண்டாக்குதலாலும்,

(ச) அவர்களைப்பற்றி அவர்களுடைய மித்திரர்களுக்கும் ஸகபாடி களுக்கும் தன்னுடைய நல்ல அபிப்பிராயத்தை வெளியிடுவதிலும்,

(ரு) அபாயத்திலிருந்து பாதுகாப்பதிலும் அபிமானிக்கவேண்டியவனாகவிருக்கிறான்.

௩.—பதிபத்தினிகளுக்குரிய ஒழுக்கங்கள்.

பதியானவன், பத்தினியை,

(க) கௌரவத்தோடு நடத்துவதனாலும்,

(உ) அன்புடன் நடத்துவதனாலும்,

(ங) அவளைவிட்டு அதிகரணஞ்செய்யாதிருத்தலினாலும்,

(ச) பிறா கௌரவிக்குமபடி செய்தலினாலும்,

(ரு) அவளுக்குத்தகுந்த ஆபரணங்களையும் உடைவையும் கொடுப்பதனாலும் பாராட்டிக்கொண்டு வருதற்குரியவனாகஇருக்கிறான்.

பத்தினியானவள்,பதியினிடத்தில் தன் அன்பையும் கௌரவத்தையும் செலுத்துவாளானால்,

(க) வீட்டுவேலைகளைத் திறமையுடன் ஒழுங்காக நடத்திக்கொண்டுபோகவேண்டும்.

(உ) சுற்றங்களுக்கும் நட்பினாக்கும் நன்றாக விருந்தளிக்கவேண்டும்.

(ங) கற்புடையவளாக இருத்தல்வேண்டும்.

(ச) வீட்டுக்குரியசெலவை மிதமாகச் செய்யவேண்டும்.

(ரு) தான் செய்யும்வேலைகளிலெல்லாம் மறவாமையும் திறமையும் உள்ளவளாகக் காணப்படவேண்டும்.

௪.—நட்பினர் ஒருவரிடத்தில் ஒருவர் நடந்துகொள்ள வேண்டிய ஒழுக்கங்கள்.

சீலவானுமனிதன், தன்மித்திரர்களுக்கு,

(க) நன்கொடைகொடுப்பதனாலும்,

(உ) கௌரவித்துப் பேசுவதனாலும்,

(ங) அவர்களுடைய நன்மையை அபிவிருத்திசெய்வதனாலும்,

அசு

பெளத்ததருமம்.

(ச) அவர்களைத் தனக்குச் ச்மானமாக நடத்துவதனாலும்,

(ரு) தன்னுடைய பாக்கியத்தை அவர்களேரோடு பகிர்ந்துகொள்ளுவதனாலும் உபகரித்தற்குரியவனாக இருக்கிறான்

அவர்கள்,

(க) அவன் அஜாக்கிரதையாக இருக்குமபொழுது அவனைப் பாதுகாப்பதனாலும்,

(உ) அவன்பொருளைப் பாதுகாப்பதனாலும்,

(ங) அவனுக்கு அபாயம் நேரிட்டபொழுது மறைவிடத்தைக் கொடுத்துப் பாதுகாப்பதனாலும்,

(ச) அவனுக்குக் கஷ்டமேரிடுமபொழுது அவனைக் கைவிடாமையினாலும்,

(ரு) அவனுடைய குடுமபத்தாரிடத்தில் அனபைச் செலுத்துதலினாலும் அவனிடத்தில் தங்களுக்குள்ளாகவேருகத்தையப் பாராட்டவேண்டும்.

ரு.—யஜமானனுக்கும் வேலைக்காரர்களுக்குமுரிய ஒழுக்கங்கள்.

யஜமானன், வேலைக்காரர்களுடைய நன்மையை,

(க) அவரவர்களுடைய சக்திக்கு இயன்றதொழில்களை அவரவர்களுக்கு விதிப்பதனாலும்,

(உ) அவரவர்களுக்குத் தக்க உணவையும் கூலியையும் கொடுப்பதனாலும்,

(ங) அவர்கள் வியாதியை அடைவாராயின் மருந்து உணவு முதலியன கொடுத்து உபசரிப்பதனாலும்,

(ச) (இருந்தால்) சுவையுள்ள நல்ல உணவுகளைக்கொடுத்து அவர்களை உண்பித்தலினாலும்,

(ரு) விடுமுறைநாட்களை அவர்களுக்கு அப்பொதைக்கப்போது கொடுத்தலினாலும் அபிவிருத்திசெய்ய வேண்டியவனாக இருக்கிறான்.

அவர்கள்,

(க) காலம் பெற எழுந்திருப்பதனாலும்,

(உ) யஜமானன் தூங்கினபிற்பாடு தாம் தூங்குதற்குச் செல்லுதலாலும்,

(ங) கொடுத்ததைப் பெற்றுக்கொண்டு திருப்தியடைவதனாலும்,

(ச) யாதொரு மனக்குறைவுமின்றி ஊக்கத்துடன் வேலைசெய்யும்,

(ரு) அவனிடத்தும் அவனைப்பற்றிப் பிறரிடத்தும் கௌரவமாக வசனித்தலினாலும் தங்களுக்கு யஜமானனிடத்துள்ள பக்தியைக் காட்டவேண்டியவர்களாக இருக்கிறார்கள்.

கூ.—உபாஸகர்களுக்கும் பிக்ஷுக்களுக்குமுரிய
ஒழுக்கங்கள்.

சீலவானான உபாஸகன், பிக்ஷுக்களை,

- (க) வாகுகினுல அன்பைச் செலுத்ததலாலும்,
- (உ) காயத்தினுல அன்பைச் செலுத்ததலாலும்,
- (ங) எண்ணத்தினுல அன்பைச் செலுத்ததலாலும்,
- (ச) கண்டவுடன் நல்வரவுகூறி அழைத்து ஏற்றுக்கொள்வ

னாலும்,

(ரு) அவர்களுக்கு வேண்டியவற்றைக் கொடுப்பதனாலும் உபாஸகவேண்டியவரை இருக்கிறான்.

அவர்கள் உபாஸகனிடத்தில் தங்களுக்குள்ளபிரிதியை,

(க) அதாமஞ்செய்யாதபடிக்கும் தாமமசெய்யும்படிக்கும் உபதேசிப்பதனாலும்,

- (உ) அன்பைச் செலுத்துவதனாலும்,
- (ங) மதசாராபுள்ள நூற்பொருள்களை உபதேசிப்பதனாலும்,
- (ச) அவனுடைய ஸந்தேகங்களைத் தீர்த்தலினாலும்,
- (ரு) அவனுக்கு வீட்டுநெறியைக் காட்டிக்கொடுப்பதனாலும் பாராட்டிக்கொண்டுரைவேண்டும்.

அந்த ஸ்ருகாலவாதகுத்திரத்தில், மேற்கூறியவண்ணம் நடப்பவர்களாவரும் இந்த ஆறுவந்தமான இயைபுகளிலும் சாந்தியோடும் சுகத்தோடும் வாழ்வார்களென்றும், இல்லறமொழுக்கங்களை நனராகச் செய்து பெருமைபெறுவருவார்களென்றும், மரியாதை கொடை அன்பு தன்னயம்பாராட்டாமை ஆகிய இவையெல்லாம் உலகவாழ்வாகிய ஒநெதோக்கு அசசாணியைப்போலவனவென்றும் சொல்லி, இவ்விஷயம் முடிக்கப்பட்டிருக்கிறது.

“தோடா ரிலங்கு மலர்கோதி வண்டு வரிபாடு நீடு துணர்சேர்
வாடாத போதி நெறிநீழன் மேய வரதன பயந்த வறநூல்
கோடாத சீல விதமேவி வாய்மை குணனாக் நாளு முயல்வார்
வீடாத வின்ப நெறிசேர்வா துன்ப வினைசேர்த னாளு மிலரே.”

(பிரசோடியம், யாப்புப்படலம், ௩-ம் கலித்துறைபுதாரணம்.)

பெளத்த சங்கம்.

பெளத்த ஸந்யாஸிகளுடைய கூட்டத்துக்கு ஸங்கமென்று பெயர். புத்தர், தர்மம், சங்கம் என்று சொல்லுகிற திரிமணி [மும்மணி] களுள் மூன்றாவது இது ஞானோதயமானபின்பு, கௌதமபுத்தர் காசிக்குப் போய் முன்பு தமமோடுகூடத் தவஞ்செய்துகொண்டிருந்தவர்களான ஐந்து ஸந்யாஸிகளுக்கும் தமக்குத் தெரியவந்த நான்கு சத்தியங்களை யும் உபதேசித்து அவர்களைத் தம்முடைய சிஷ்யர்களாக அங்கீகரித்த காலந்தான், இந்தச் சங்கத்துக்கு உற்பத்திகாலம். பின்பு, கௌதமபுத் தருடைய வாழ்நாளிலேயே இன்னும் எத்தனையோபலர் அவருக்குச் சிஷ்யர்களாய்த் துறவுபூண்டு இந்தச் சங்கத்தைச் சோந்தார்கள். பிராமணகூத்திரியவருணத்தவர்களிலும் பலர் கௌதமபுத்தருடைய உபதேசத்தினால் வைராக்கியமடைந்து துறவுபூண்டதாகவும் தெரியவருகிறது. கௌதமபுத்தர் ஓரிடத்திலிருந்து வேறிடஞ்சென்று தருமோபதேசஞ்செய்துகொண்டுவந்த நாடுகளிலெல்லாம், பெண்பாலார், “உயர்ந்த குலத்திற் பிறந்த பிள்ளைகளையெல்லாம் இவன் துறவிகளாக்கிக்கொண்டு போய்விட வந்தான்” எனப் பாடிக்கொண்டிருந்தார்களென்று தெரிகிறது. ஆகையால், கௌதமபுத்தருக்குச் சிஷ்யர்களைச் சேர்த்துக் கொள்ளுகிற ஆற்றல் மிகவும் இருந்ததாகத் தெரிகின்றது. இந்த ஆற்றலுக்கு அவருடைய மிகுந்த கருணையும் பிரசித்தமான வைராக்கிய முமே காரணங்கள். அவர் தமது தர்மத்தை உபதேசித்துவிட்டுச் சிஷ்யர்களுடைய கூட்டமாகிய சங்கத்தை நியமிப்பதற்குநால், அவருடைய காலத்துக்குப்பின்பு, பெளத்தமதம் நடைபெற்றிராது. அவருடைய தர்மம் உலகத்தில் நிலைபெற்றதற்கு முக்கிய காரணம் ஸங்கந்தான். பெளத்த பிக்ஷுக்களுக்குரியனவாகிய நியமங்களுக்கும் ஹிந்துக்களுடைய ஸ்மிருதிகளில் சொல்லியிருக்கும் ஸந்யாஸநியமங்களுக்கும் பலவிஷயங்களில் ஒற்றுமையிருத்தலால், புத்தர் சங்கமுண்டாக்கியதைப்பற்றி புதுமை யொன்றுமில்லையென்பர்; அஃதாவது முன்பு இருந்த ஸந்யாஸ தருமங்களிற் பெரும்பாலானவற்றையே புத்தர் தமது மதத்துக்கும் உரியனவாக உபயோகித்துக்கொண்டாரென்றபடி. பிருவதாரணியகோபநிஷத்தில், “பூர்வகாலத்து ஞானிகள், சந்ததியில் ஆகையுள்ளவர்களல்லர்; ஆத்மாவை விடாகப்பெற்ற எங்களுக்குச் சந்ததியினால் என்ன பிரயோஜனம்?” என்று அவர்கள் புத்ரேஷணை வித்தேஷணை லோகேஷணைகீ விட்டுத் துறந்து பிக்ஷுயெடுத்துப் பிழைக்கிறார்கள்” என்று சொல்.

யிருக்கிறது; ஆகையால், பண்டைக்காலத்திலேயே ஸர்யாஸஸம்பிரதார்பம பிரபலமாக இருந்ததென்று தெரியவருகிறது. கௌதமபுத்தரும் அவருக்குச் சிவிகாஸத்திந்திரமுனபிருந்த ஜிரமென்கிரமவாஸீரணம் தங்கள் மதத்தைப் பரவரசெய்துகொண்டிருந்தகாலத்தில், அநேகவிதமான சித்தார்த்தங்களைச் சாராதவர்களாகிய பலஸர்யாஸிகளின் கூட்டங்கள் ஆரியாவர்த்தத்தில் அங்கங்கே யிருந்தனவென்று பாஸீபாவஷயிலுள்ள பெளத்தநூல்கள் தெரிவிக்கின்றன. இப்படியிருந்த சர்யாஸீரணம் கூட்டங்கூட்டமாகவே புத்தா தமக்குச் சிவியர்களாக்கிக்கொண்டு தமமுடைய சங்கத்தை வளரவைத்தாரென்றும் பெளத்தநூல்களால் எங்குகிறது. கிருஹஸ்தாசசிரமத்திலிருந்து வாய்பிரஸ்தாசசிரமத்தை யடைந்து காட்டில் கிருஹஸ்த தருமநியமங்களுக்கு உட்படாமல் ஸ்வாதந்திரியத்தைப்பெற்றுத் தத்துவங்களை ஆராய்ந்தவர்த மகான்களுடைய நூனத்துக்குப் புலப்பட்ட உண்மைகளே, வேதத்தின் ஆரணியகபாகத்திலுள்ள உபநிஷததுககளில் அடங்கியிருக்கின்றன இவ்வாறு தத்துவத்தைத் தேடிக்கொண்டிருந்தகாலத்தில் அநேகர்கள் அநேகவிதமானமதங்களைச் சாராதவர்களாகொன்றாகப் பலருடைய கருத்து.

ஒல்டன்பர்க் (Oldenberg) என்பவர், புத்தாவிஷயமாக எழுதிய நூலில், பண்டைக்காலத்தின் நிலைமையைப்பற்றிப் பின்வருமாறு சொல்லியிருக்கிறார்: “உறுதியில்லாத பொருள்களைக்கொண்டு மதத்திற்குப்பின் மதத்தை அக்காலத்தில் உண்டாக்கிவந்தார்கள். அவைகளைப்பற்றிக் குறிப்பான சில விஷயங்கள் தெரியவருகின்றனவேயன்றி அதிகமாக ஒன்றும் நமக்குத் தெரியவில்லை. உலகம் எப்பொழுதும் உள்ளதா? அன்று? ஆத்யா நித்தியமா? அநித்தியமா? ஓருவழியில் நிலைமையற்றதாயும் வேறொருவழியில் நிலைமையுள்ளதாயும் தோன்றுகிற தத்துவத்தை ஒப்பநாடித் துணிவது எவ்வாறு? உலகம் அளவுபட்டதா? அளவுபடாததா? அல்லது, ஒரேகாலத்தில் அளவுபட்டதாயும் அளவுபடாததாயுமுள்ளதா? அல்லது, அளவுபட்டதும் அளவுபடாததும் அல்லாததா? என்கிற அநேக விஷயங்களைப்பற்றிய ஆராய்ச்சி அக்காலத்தின் நடைபெற்றுவந்தது. அப்பொழுது, தருக்கநூலைத்தழுவி ஸம்சயமரிசோதனைசெய்யவந்தனவாகிய, ‘தோற்றுவனவெல்லாம் உண்மை’, ‘தோற்றுவனவெல்லாம் உண்மையல்ல’ என்று சொல்லுகிற முரணியப் பிரதிஜ்ஞைகளோடு கூடிய இருவகைக்கொள்கைகள் பிறந்தன. இங்கே ‘தோற்றுவனவெல்லாம் உண்மையல்ல’ என்றுசொல்லுகிற தாக்ககினைநோக்கி, ‘எல்லாம் உண்மையல்ல’ என்றுசொல்லுகிற சித்தாரதம உன்னுடைய கொள்கையைப்பற்றியும் இயலுமா? அக்கொள்கையும் உண்மையல்லாததா? என்று கேட்பார்கள். மறுமையுலகமொன்று உள்ளதென்றும் மாணத்துக்குப்பின்பு ஸ்திதியுண்டென்றும் மனிதனுடைய ஸங்கல்பத்துக்கு

நிர்ப்பந்தமொன்றுமில்லையென்றும் நல்வினை தீவினைகளுக்குத் தக்கபயன் கிடைக்குமென்றும் அக்காலத்து மனிதர்கள் வாதஞ்செய்துகொண்டு வந்தார்கள். நியவழிகளை உபதேசித்துக்கொண்டவர்தவர்களில் மிகவுங் கொடியவனென்று புத்தரால் நினைக்கப்பட்ட ‘மக்கலிகோஸாலன்’ என்பவன், நோதரசக்தி [தூண்டும ஆற்றல்] ஆகிய எங்கல்பததுக்கு ஸ்வாதந்திரியமில்லையென்று சொன்னதாகத் தெரியவருகிறது; மனிதனுக்குச் சக்தியில்லை; சாமர்த்தியமில்லை; அதிகாரமில்லை; எல்லாவஸ்துக்களும் உயிரோடுகூடிய ஒவ்வொரு ஜநதுவும் ஆகிய இவைகளுக்குச் சக்தி அல்லது சாமர்த்தியம் ஒன்றுமில்லை; விதியினாலும் ஸ்வபாவத்தினாலும் ஒவ்வொன்றும் தன்னுடைய கதியை அடையத் தூர்த்தப்படுகிறது. ஞானியும் அஜ்ஞானியும் முடிவில் ஒருநிகராகத் துன்பத்தை அனுபவித்தொழித்துவிடுகிறார்கள். உலகத்திலுள்ள பொருள்உளெல்லாம் நியாயமான தெய்விகச்செங்கோலுக்கு உள்ளடங்கியிருக்கின்றனவென்பதாக உலககட்பட்டிருந்தது. புராணகசியபரென்பவா, ‘ஒருவன் கங்கையின் தென்கரையில் பனையெடுத்துக்கொண்டவர்து உயிரகொலையைச் செய்தும செய்தும் உலகத்தைப் பாழாக்கியும் பாழாக்குவித்தும் தீக்கொளுவியும் கொளுவித்தும் தான் குற்றஞ்செய்ததாகத் தோஷத்தைத் தன்னில ஆரோபித்துக்கொள்வதில்லை; குற்றத்துக்குச் சினை யாதுமில்லை. மற்றொருவன் கங்கையின் வடகரையிற்சென்று தருமதானங்கொடுப்பதனாலும் கொடுக்கச்செய்வதனாலும் யாகங்களைச்செய்வதனாலும் செய்விப்பதனாலும் அவன் நற்காரியமொன்றுஞ் செய்வனாகான். நற்காரியத்துக்கு நற்பயன் யாதுமில்லை’ என்று உபதேசித்துக்கொண்டு வந்தாரென்பதும், ‘ஞானியும்’ அஜ்ஞானியும் உடலவிழுந்தவுடனே நாசத்தையடைந்து சூனியமாய்விடுகிறார்கள்; இறந்தபின்பு அநாகரிகமில்லை’ என்கிற கொள்கையும் அக்காலத்தில் இருந்தனவென்பதும் சொல்லப்பட்டுள்ளன.”

இங்ஙனம் பலவகைச் சித்தாந்திகள் பலவாறு பல்வழிகளில் புத்தியைச் செலுத்தித் தத்துவத்தைத் தேடிப்பிடித்து உண்மையான தருமத்தை அநேகாக்கு உபதேசித்து வரவேண்டுமென்கிற ஆசையோடுகூடி இவ்வாழ்வைத்தறந்து கூட்டங்கூட்டமாக விருந்துகொண்டு தருமவிசாரஞ் செய்துவந்தகாலத்தில் உண்டான புத்தமதம் தனக்கு ஓர் அங்கமாகச் சங்கத்தை யுண்டாக்கிக்கொண்டது ஒருவிதத்திலும் புதிதாகவாவது வியப்பாகவாவது நினைத்தற்கிடமில்லையென்பதில் ஐயமுண்டோ?

‘ஹர்மனஜாகோபி’ என்கிற ஐரோப்பியவித்துவான் ஒருவர், ஜைந சூத்திரங்களைப்பற்றி எழுதும்பொழுது, ஜைநமதம் பெளத்தமதத்துக்கு முன்பிருந்ததா? பின்புண்டானதா? என்று விசாரஞ்செய்து, ஜைநமதம் பெளத்தமதம் என்னும் இரண்டும் முக்கியமாகப் பிராமணசர்வாஸிகளிடத்திலிருந்து உண்டாயினவென்று வெளியிட்டிருக்கிறார். இவ்வாறு தாம்

பெளத்த சங்கம்.

நின்றதற்கு ஹைநசம்பிரதாயத்திலும் பௌத்தசம்பிரதாயத்திலும் பிராமணர்களுடைய ஸ்மிருதிஸம்பிரதாயத்திலும் உள்ள சந்யாசதருமங்களை அவா ஒத்திட்டுப் பாத்திருக்கிறா—'புத்தசந்யாஸிகளுக்குரிய *தசசிலங்கள முன்னமே தருமத்திற கூறப்பட்டுள்ளன. கொல்லாமை முதலிய ஐந்தும் பௌத்தாகளில் உபாஸகர்களெல்லோரும். அதுஷ்டிக்கவேண்டிய பஞ்சசிலங்களென்று தெரிவிக்கப்பட்டன. இந்த ஐந்தும் ஹைநசந்யாஸிகளுக்குரிய ஐந்து சிலங்களுக்கு ஏறக்குறையச் சமானமாகவுள்ளன. ஹைநசந்யாஸிகளுக்குரிய சிலங்களாவன: அஹிம்ஸை (கொல்லாமை), ஸஞ்ஞதம் (மெய்யம்மையாயும் பிரியமாயுமுள்ளதெனினால்), அஸ்தேயம் (கள்ளாமை), பிரமசரியம் (காமமின்மை), அப்ரதிக்ரஹம் (இரவாமை) என்பவை. 'பிராமண ஸந்யாஸிகளுடைய முக்கியமான பஞ்சப்பிரதிஹுரு [விரதம்]கள்:—அஹிம்ஸை, ஸஞ்ஞதம், அபரிக்ரஹம், பிரமசரியம், ஸுதாரியம்' என்று போதாயனதருமசூத்திரம் தெரிவிக்கின்றது. பிராமண ஸந்யாஸிகளுக்கு இன்னும் ஐந்து விரதங்களுண்டு; அவைகளாவன: சினமினமை, குருபக்தி, ஆராயாது செய்தலில்லாமை, தூய்மை, ஆஹாரசக்தி என்பவை. 'மாக்ஸ்முல்லா', 'பிசுளர்', 'கரன்' முதலிய ஐரோப்பிய வித்துவான்களேனாக, ஹைநசந்யாஸிகளும் பௌத்தசந்யாஸிகளும் பிராமணஸந்யாஸிகளுடைய வழியை அநுசரித்துத் தங்களுடைய நியமங்களை உண்டாக்கிக்கொண்டார்களென்று சொல்லுகிறார்கள். பிராமணர்களுடைய ஸந்யாஸநியமங்கள் அவர்களுடைய ஆசசிரம விபாகங்களுண்டான காலத்திலேயே உண்டாயிருக்கவேண்டும. பௌத்தஸந்யாஸிகளும் ஹைநசந்யாஸிகளும் தங்களுடைய மதங்கள் உண்டான ஆதிகாலத்திலே ஆராயாவாத்ததில் சிறிசிலபாகங்களில் சிறிலேவாகவிருந்தனவென்று அவர்களுடைய சமய நூல்களிலிருந்து தெரியவருகிறது. அந்தக் காலத்தில் பிராமணஸம்பிரதாயத்தை அநுசரித்த ஸந்யாஸிகள் தேசமெங்கும் பரவியிருந்தார்கள். மேலும் பிராமணர்களுக்குரிய ஆச்சிரமதருமங்களை இக்காலத்தில் சௌதமதருமசூத்திரங்களென்று வழங்குவருகிற சூத்திரங்களால் வெளியிட்ட சௌதமமுனிவர் சௌதமபுத்தருடைய காலத்துக்கு முந்தியே இருந்தனவென்பதற்கு தக்க ஆதாரங்களுள்ளன வென்று ஐரோப்பியவித்துவான்கள் உறுதியாகச் சொல்லுகிறார்கள். பிராமணஸந்யாஸிகளுடைய நியமங்களில் சிலவற்றைச் சொல்லுவோம்: அவர்கள், தனதானியாதிகளில் ஒன்றையும்தாம் சோத்துவைத்துக் கொள்ளலாகாது; ஐமபொறிகளையும் வென்றவர்களாகவிருத்தல்வேண்டும்; மழைக்காலத்தில் இடமணிட்டுச் சஞ்சரிக்கக்கூடாது; அந்நபிசை வாங்குதற்குமட்டுமே கிராமங்களினுட் பிர்வெசிக்கலாம்; கேட்ட விடத்திலேயே மறுபடியும் கேளாமல் சாகரணமாக எல்லோரும் பிரா

* தச்சிலங்களைப் பெளத்ததருமம் எரு - ம பக்கத்திற் பாராக்க.

ஐநஞ்செய்தற்குரிய காலமானபின் அவர்கள் அந்நததைப் பிணைக்கையேடு த்துப்பெற்றுக்கொள்ளவேண்டும். அவர்களுக்கு இன்சுவையுணவில் ஆசையிருத்தல்கூடாது; வாயின்தொழிஸ்புங் கண்ணின்தொழிஸ்பும அடக்கவேண்டும்; நக்நயில்லாமலிருப்பதற்காகவே வஸ்திரரதரிததல வேண்டும்; ஒருகிராமத்தில் ஓரிர்வித்குமேற்படத் தங்குதல்கூடாது; தம க்கு நன்மைசெய்தாலும் தீமைசெய்தாலும் எல்லாப்பிராணிகளினியத திலும் அவர்கள் உபேகைக்கையாடு கூடியிருக்கவேண்டும்; அவர்கள் குடு மிவைத்துக்கொண்டாலும் கொள்ளலாம்; மழித்துக்கொண்டாலும் கொ ள்ளலாம்; ஸ்வப்ரயோஜநத்துக்காக (அநதப்பயன்கள் இமமையனவாயிரு ந்தாலுஞ்சரி மறுமையனவாயிருந்தாலுஞ்சரி) ஒன்றுஞ்செய்தலாகாது; தண்டம் கமண்டலம் பிக்ஷாபாத்ரம நீரவடிக்கடடுநதுணிபொன்று கிண ற்றிலிருந்து நீரெடுக்குங் கயிற்றென்று இவைகளே சநயாஸிகள் தங்கவி டத்தில் வைத்திருக்கவேண்டிய பொருள்கள். இப்படிப்பட்ட நியமங்க ளெல்லாம் ஐநர்களுக்கும் பெளத்தாக்களுக்குமுள்ளன; ஆனால் துற வுக்கு முதன்மையான இலக்கணம் மனததிலுள்ள அடக்கமும் அவா வின்மையுமேயென்பது எல்லாமதத்தாருடைய துணிபு. தர்மபதமென கிற புத்தநூலில் உத்தமபிக்ஷுவின் இலக்கணமானது, அவனுடைய வேஷத்திலும் உடையிலும் இல்லையென்றும வைராக்கியத்திலும் சாநதி யிலும் சுத்தியிலும் உள்ளதென்றும் அநேகவிதமாகச் சொல்லப்பட்டிரு க்கிறது;—“தன்னுடைய வாக்கை நியமகதுகருளாடகூச செருக்கில லாமல் விவேகத்தோடே பேசி இம்மையறுமைகளை விளக்கிக்கொண்டு எவன்வருகிறானோ அவனுடைய உபதேசம் மதரமாயிருக்கும்; அன்னா யே உபிராகவும் புத்தந்ருமத்தையே ஆநநதமாகவுமுடைய பிக்ஷுவா னவன் சாந்திநிலையை படைநது ஸமஸ்காரங்களுக்கெல்லாம் முடிவைய தரும் நிர்வாணநதத்தைப் பெறுவான்; ஸ்கநதங்களுடைய உதபததி யையும் முடிவையும் அறிந்துகொண்டவுடனே ஞானிகளுக்கு அமிருத் ரூபமாயிருக்கிற நிர்வாணமெனகிற ஈநதோஷத்தின் ஆநநததை அவன் பெறுவன். தனையே அவனுக்கு ஜீவெனோபாயமாக விருக்கக்கடவது; நேரான விசத்திமார்க்கமே அவனுக்கு ஸமுக்கமாக விருக்கக்கடவது, இப்படியிருந்தால் பரிபூரணநதத்தைப் பெறறு அவன் துன்பத்தைக் க சமடைபச செய்வான். ஸாஷிகையெனகிற ரெடியானது வாடிப்போன மலாக்கைக் கீழ்ப்புதிப்பதுபோல, பிக்ஷுக்களே 'நீங்கள் காமதவையு மதீய எண்ணங்களையும் முற்றுநதுநதுவிடுமின; முற்றுமுனாநதங ளான புத்தனால் உபதேசிக்கப்பட்ட தருமத்தை அறிந்துகொண்டவன், வேன்வித்தியை எப்பொழுதும் அநதனார் ஆராதித்துவருவதுபோல, அதை ஆராதித்துக்கொண்டுவரக்கடவன்; பிராமணனுக்கு நலிவுசெய யாதே; அவனும் தன்னை நலிவுசெய்யவந்தவனை அடிததற துப் பிடுகக் கூடாது'; பிராமணனை யடிக்கிறவனுக்குக் கெடு உண்டாகும்; தன்ன

யபுத்தகனின் எதிராக அடிக்கிறவனுக்கு இன்னும் அதிகமானதே உண்டாகும் பேதையே! மயிரைச் சடையாகத்தரித்து வைத்துக்கொள்வதனால் என்னபயன்? தோலுடையால் என்னபயன்? உன்னுடைய துரையை கமொல்லாம உன் உள்ளத்தில் இருக்கின்றன. நீ வெளியைமாத்திரம் சுத்தமபண்ணிக்கொள்ளுகறாய்.” இவ்விதமாக அநேகவகையாய்த் ஸுறளிகளுக்கு மனத்தாய்மையே முக்கியமென்று பின்னும் அநுதூல தெரிவிக்கின்றது; இப்படியிருந்தும் பிசுஷுக்களுக்குரிய சிவநியமங்கள், தீர்த்தங்குத்திரமென்ற பெளத்த நூலில் பின்வருமாறு புத்தா சொன்னாரென்று சொல்லப்பட்டிருக்கின்றன:—“பிசுஷுக்களே! சேனங்கள்; பாவத்தை யொழித்துத் தருமத்தை நான் உங்களுக்கு உபதேசஞ்செய்கிறேன்; அதை உள்ளத்தில் உறுதியாகவைத்துக்கொண்டிருங்கள்; நன்மையை யடையத்தேடுகிறஞானியானவன் சங்கத்தாருக்கு உரிய அடக்கநெறியை [ஹரியாபதம்] கடைசிக்கொண்டு ஒழுக்கவேண்டும். பதலில் அகாலத்திற்கிராமங்களுக்கு அநநபிசுஷுக்காகப் போசககூடாது; இரத்திரியிலும் போசககூடாது. அகாலத்தில் பிசுஷுயெடுக்கச் செல்வதனால் தீங்கு நேரிடுமென்றறிந்து விவேகிகள் அவ்வாறு செய்வதில்லை. ஸீமபுலன்சுளும் பிராணிகளுக்கெல்லாம் மயக்கத்தைபுண்டாக்குகின்றன. அப்புலன்களைப் பற்றிவரும் ஆசையை நீக்கிவிடுங்கள். பிசுஷுவானவன் தன்னுடைய மத்தியானன்போசனத்தை உரியகாலத்தில் பண்ணவேண்டும்; அவன் நக்ககாலத்தில் தன்னுடைய உணவைப்பெற்றுத் தமியளுக மீண்டுநகது ஏகாரதமாகவிருது தியானஞ்செய்துகொண்டிருக்கவேண்டும். அவன் தன்னுடைய சித்தத்தைப் பரவவிடக்கூடாது. மனத்தை நன்றாக அடக்கக்கொண்டிருக்கவேண்டும் அவன் உபாஸகாகளோடாவது பெளத்த பிசுஷுக்களோடாவது பேசுமபோது பெளத்ததருமத்தினுடைய சூருமையைப்பற்றிப் பேசவேண்டும்! பிறரைப்பற்றிப் பழிமொழியாவது வது புறங்கூறலாகவாவது பேசலாகாது. பிசுஷுக்களில் சிலர் ஊதஞ் செயதற்கு வேண்டிய வல்லமையைப் பெறுதற்கு முயலுகிறார்கள். அவர்களுடைய மனம் சிறுமையுள்ளது அவர்களை நான் பாராட்டுகிறதில்லை. இப்படிச் செய்பவர்களுக்கு அநேகவழிபாடத் தீங்கிற் பறறு உண்டாகும். அவர்களுக்கு வாத்தில் முயற்சியிருக்கும்பொழுது, அவர்கள் உணமையாகத் தங்குள் மனத்தை நெருதூரஞ் செலுத்திக்கொடுங்கள். பெளத்தபிசுஷுவானவன் உணவு படுக்கை ஆஸநம் உடலாடைகளின் தூய்மைக்கு வேண்டியநீர் இவைகளையெல்லாம் பெற்றுக்கொள்வதில் புத்தராலிடப்பட்ட கட்டையொன்றைமும் கடக்கலாகாது. அவன் இவைகளைப்பற்றிப் பரபரப்புள்ளவனாகவிருக்கக்கூடாது. தாமரைநீரிலுள்ள சண்ணீர்போலப் பற்றில்லாதவனாகவிருக்கவேண்டும்”

புத்தா உயிரவாழ்ந்திருக்குங்காலத்தில் அவரையாசிரியித்த சிஷ்யர்களே பங்கத்தின் உபபத்திக்குக் காரணமென்பது முன்னமே சொல்ல

லப்பட்டிருக்கிறது. புத்தருக்கும் அவருடைய சிஷ்யர்களுக்குமிருந்த சம்பந்தம், இந்தத்தேசத்திலுள்ள தொன்றுதொட்டுப் பிரசித்தமாக ஆரியர்களில் கடைபெற்று வந்த குருசிஷ்யசம்பந்தத்தையொத்ததுதான். முதலில் சிஷ்யர்களுடையும் பொழுது, ‘பிக்ஷுவே! இங்குவா; தருமத்தை உபதேசஞ்செய்கிறேன். பிரமசரியாறுஷ்டாநஞ்செய்துகொண்டு துன்பத்தை முடித்துவிடு’ என்று அவர்களுக்குச் சொன்னதாகச் சொல்லியிருக்கிறது. இதனால் ஹிந்துமதத்தாருடைய தாமசாஸ்திரங்களிலுள்ளவாறு பெளத்தர்களும் நான்கு ஆசிரமங்களைப் பாராட்டிக்கொண்டு வந்ததாக நினைக்கக்கூடவில்லை; பிரமசரியாசிரமத்திலிருந்து கிருஹஸ்தாசிரமத்துக்கும் கிருஹஸ்தாசிரமத்திலிருந்து வரம்பிரஸ்தாசிரமத்துக்கும் அதிலிருந்து சநயாசத்தத்துக்கும் படிப்படியாகச் செல்லுகிற சம பிரதாயம் பெளத்தர்களாலேயே பங்கப்படுத்தப்பட்டதென்பது சிலருடைய கொள்கை. அதனாலும், எல்லாச்சாகியாருக்கும் சநயாசத்தைப் பெற யோக்கியதை யுண்டென்று ஒத்துக்கொண்டு அவ்வாறு நடத்தி வந்ததனாலும், எம்மிருதிரசம்பிரதாயத்தை யறுஷ்டிகுகிற வைதிகமார்க்கத்தாருக்கும் பெளத்தர்களுக்கும் அதுகூடம் குறைநதுவந்ததென்று சொல்லுகிறார்கள். மேற்கூறிய வாக்கியத்தில் பிரமசரியாசபத்தனுக்கு காமமின்றி ஆஹாராநிதியம்ங்களுக்கு உட்பட்டிருத்தலே பொருளென்று அறிந்துகொள்ளவேண்டியது. ஆரம்பகாலத்தில் இஷ்டமுள்ளவர்களெல்லாரும் சங்கத்தைச் சேரலாமென்ற விதியிருந்தது. வரவரசு சிலநியமங்கள் விதிக்கப்பட்டன. சங்கத்தைச் சேராதற்கு விருப்பமுள்ளவன் ஒட்டு வியாதியொன்று தனக்கிலையென்றும், கூடியரோகம் தனக்கிலையென்றும், மூர்ச்சாரோகம் தனக்கிலையென்றும், தான் ஒருவருக்கும் அடிமையல்லென்றும், தனக்குக் கடனிலையென்றும், தான் போர்ப்படைச் சேவகனல்லென்றும், தான் சந்யாஸிபாவதில் தனது தாழ்ந்தநதையாருக்கு உடன்பாடுண்டென்றும் தெரிவித்தல்வேண்டும். இவைகளெல்லாம் பின்புதான் உண்டான விதிகளாம். ஆரம்பகாலத்தில் ஒருவன் தலையை மொட்டையடித்துக்கொண்டு துவரையை யுடுத்துத் தனியேயிருப்பானாயின், அவனுக்குப் பிக்ஷுத்தன்மை கிடைத்ததாக நினைத்துவந்தார்கள். பின்பு சங்கப்பிரவேசத்துக்கு வேண்டிய நியமங்கள் உண்டாக்கப்பட்டன. சங்கப்பிரவேசத்துக்கு இரண்டு வழி:—ஒன்று, இருபது பிராயத்துக்குக் குறைவில்லாதவர்கள் நேராகவே சநயாசத்தையடைந்து சங்கத்தைச் சேரலாமென்பது. மற்றொன்று, எட்டுமுதல் இருபது இறுதியான பிராயமுள்ளவர்கள், பிற்காலத்தில் சநயாசத்தையடைவதற்கு வேண்டிய சாதனங்களைப் பெறமுயன்றுகொண்டு சங்கத்தை ஒட்டினவர்களாக விருக்கலாமென்பது. சநயாசநிகொடுக்கிற முறையில் ஐந்துபடிக்கொண்டு; அவற்றில் தாழ்ந்த (முதல்) படிக்குப் ப்ரவ்ரஜையென்றும், உயர்ந்ததான (இரண்டாம்) படிக்கு உபஸம்பாத்தையென்றும் பெயர்.

ப்ரவ்ரஜையாவது பழையநிலையிலிருந்து நீங்குதல். உபஸம்பந்தையாவது ஸ்கந்தங்களின் நிஷ்டையைப்பெற்றுக்கொண்டு சங்கத்தாரில் தானும் ஒருவனாகி அசங்கதையைடைதல். ப்ரவ்ரஜையைப்பெற்று உபஸம்பந்தையைப் பெற்றத சநயாஸி வெளியாருக்குச் சங்கத்தைச் சேர்ந்தவனாகக் காணப்பட்டாலும் சங்கத்தில் அவனுக்கு உள்ளபதவி தாழ்ந்ததாகி. சிலருக்கு ப்ரவ்ரஜாஸம்ஸ்காரமும், உபஸம்பந்தாஸம்ஸ்காரமும் ஒரேகாலத்தில் நடத்தப்படும். ஆனால், சாதாரணமாக, ப்ரவ்ரஜாஸம்ஸ்காரத்தைப்பெற்றுக்கொண்ட சிலகாலத்துக்குப்பின்புதான் உபஸம்பந்தாஸம்ஸ்காரத்தைக் கொடுப்பதுவழக்கம். ப்ரவ்ரஜையைப் பெற்றுக்கொள்ளவேண்டியவன், சங்கத்தாரெதிரில் சென்றாவது முதியவனான ஒரு பெளத்தசநயாசியினிடமாவது அநதஸம்ஸ்காரத்தைப் பெற்றுக்கொள்ளலாம்; அநதஸம்ஸ்காரத்துக்கு அதிகமாகச் செய்யவேண்டியது ஒன்றுமில்லை; அநதஸம்ஸ்காரத்தைப் பெற்றுக்கொள்ளவேண்டியவன், துவரையை யுதித்துக்கொண்டு தலைமுழுவதையும் முகமுழுவதையும் சினாத்துக்கொண்டு தனக்கு ப்ரவ்ரஜையைக்கொடுக்கிற சந்யாசியினிடத்தில், மூன்றுதரம் வணக்கத்துடனும் பக்தியுடனும் * “புத்தமசரணமகசசாமி”, “தாமம்சரணமகசசாமி” “ஸங்கமசரணமகசசாமி” என்று சொல்லவேண்டும். இதைச் சொன்னபின்பு பெளத்தசநயாசிகளுக்குரிய தச சிலங்களையும் தான் அனுஷ்டித்து வருவதாகவும் அவன் விரதஞ்செய்து கொள்ளவேண்டும்; பின்பு உபஸம்பந்தையைப் பெற்றுக்கொள்ளும்பொழுது, அவன் சங்கத்தாரைக்குமுன் சென்று பணிந்து தலைமேற்குப்பிய கையனாய்ச் சங்கத்தைப்பார்த்துப் பின்வருமாறு சொல்லுவதே வேண்டும்:—“பூஜயாகளே! எனக்கு ஸநயாஸங் கொடுக்கவேண்டுமென்று சங்கத்தாரை வேண்டிக்கொள்ளுகிறேன். சங்கத்தார என்னையும் தங்களை மொருவனாகச் செய்துகொள்ளவேண்டுகிறேன்; என்மேல் சங்கத்தாரையுள்ளவாகளாகவிரகருகமுடைய வேண்டுகிறேன். பூஜயாகளே! எனக்கு நீங்கள் சநயாசந ததருளவேண்டுமென்று இப்படியே இரண்டுதரம் மூன்றுதரம் கேட்குகொள்ளுகிறேன். சங்கத்தார் என்னை உயர்த்திக் கங்களில் ஒருவனாகச் செய்துகொள்ளவேண்டும்; என்னிடத்தில் கருதியுள்ளவாகளாயிருக்கவேண்டும்.” இப்படி அவன் சொன்னபின்பு சில கேள்விகள்கேட்டு அவனைப் பரிசோதித்து அவனுக்குச் சங்கத்தைச் சோதற்குத் தகுதியுண்டென்று சங்கத்தார் தெரிந்துகொள்ளுவார்கள்; அக்கேள்விகளாவன:—(வந்தவனைப் பெயர்கூறியபின்) “நான் சொல்வதைச் செவிகொடுத்துக் கேட்கின்றனாயா? சத்தியமாகவும் வஞ்சனையில்லாமலும் நீ பேசுவதற்கு இதுதான் சமயம். உன்னைப்பற்றிய நிலைமைகள்

* “முத்திற மணியை மும்மையின் வணங்கிச் சரணு கதியாய்ச் சரண்சென்றடைந்தபின்”

எப்படி யிருக்கின்றனவோ, அவற்றையப்பற்றிக் கேட்கப்போகிறேன் ; நீ உள்ளதை உள்ளதென்றே செல்லவேண்டும். இல்லாததை இல்லையென்றே சொல்லவேண்டும். உனக்குப் பெருநியாதி, கண்டமாலே, வெள்ளைக் குஷ்டம், கூடியம், மூர்ச்சாரோகம் இவைகளுள் ஒன்றுமில்லையா ? நீ வஞ்சனைவேடம் பூண்டிராத உண்மையான மனிதன்தானா ? நீ ஆண்மகனா ? நீ யார்க்கேனும் அடிமையாக விருக்கின்றனையா ? நீ கொடுக்கவேண்டிய கடன்களொன்றுமில்லையா ? நீ இராஜஸேவை செய்பவனா ? சமயசதையடைவதற்குத் தாய்தகையாகளின கடடனை பெற்றிருக்கின்றனையா ? உனக்குப் பூர்ணமாக இருபதுபிராயமாயிற்று ? உனக்கு வேண்டிய பிசுஷாபாத்திரமும், காடியாய் வஸ்திரங்களும் இருக்கின்றனவா ? உனபெயர் என்ன ? உன் ஆசிரியனபெயர் என்ன ?” (என்று சங்கத்தாரில் ஒருவன் பரிசோதகனாக முன்நின்று கேட்பான்.) இக்கேள்விகளுள் இறுதிக் கேள்வியாவது, ப்ரவ்ரஜையைய யடைந்தவன் உபஸம்பதையையடையுமுன் சங்கத்தாருள் ஒருபிசுஷாவைக் குருவாக அடைந்து அவனிடம் பெளத்ததருமங்கனையும் ஆசாரங்களையும் அறியவேண்டுமென்று தெரிகிறது. இந்தக்கேள்விகளைக் கேட்டபரிசோதகன், அந்தக்கேள்விகளுக்கெல்லாம் நேரானவிடை வந்தவுடனே சங்கத்தாரைப் பார்த்துப் பின்வருமாறு சொல்லுவான் :— ‘பூஜயாகளே ! சங்கத்தாரா நான் சொல்லதைக் கேட்கவேண்டுகிறேன் ; (குருசிஷ்யர்களுடைய பெயர்களைச் சொல்லி) இன்னாருடைய சிஷ்யனான இவசியுள்ள இன்னான் சமயசம்பெற்றுக் கொண்டு சங்கத்தைச் சேரவிருமுகிறான் ; இவன் சங்கத்தைச் சேர்வதற்கு விரோதமான கதையொன்றுமில்லை ; இவனுக்குப் பிசுஷாபாத்திரமும் துவரடைகளும் இருக்கின்றன. இவன் இன்னொருடைய சிஷ்யனாக விருந்துகொண்டு தானும் சங்கத்தைச் சேர்வெண்டுமென்று வேண்டிக் கொள்ளுகிறான் ; இவன் இன்னாருடைய சிஷ்யனாக விருந்துகொண்டு பிசுஷாவாய்ச் சங்கத்தைச் சேரலாமென்று சங்கத்தாரா கட்டளையிடக் கருதுகிறானா. இச்சங்கத்திலுள்ள பெரியோர்களில், இன்னாருடைய சிஷ்யனாக இவனிருந்துகொண்டு சங்கத்தைச் சேரலாமென்று எண்ணிக் கொண்டவர்கள் மெளனமாக விருக்கவேண்டும் ; அவ்வாறு எண்ணிக் கொள்ளாதவர்கள் தங்கள் கருத்தை வெளியிடவேண்டும்” இவ்வாறு மூன்றுதரம் சொன்னபின்பு ஒருவரும் பேசாமலிருந்தால், அந்தப்பரிசோதகன், சபைக்குத் தலைவனான ஸ்தவிர [முதியோ]னைப்பார்த்து வணங்கி (குருசிஷ்யர்களுடைய இயற்பெயர்சொல்லி) “இவன் இன்னாருடைய சிஷ்யனாகவிருந்துகொண்டு சங்கத்தைச் சேர்தற்கு நியமனம் பெற்றுக் கொண்டான். சங்கத்தாரெல்லாரும் இதற்கு உடன்பட்டவர்கள். அதனாலேதான் எல்லாரும் மௌனமாயிருக்கிறார்களென்று நான் எண்ணுகிறேன்” என்று சொன்னபின்பு அந்தச் சிஷ்யன் சங்கத்தில் ஒருவனாக விடுகிறான். பின்பு பிசுஷையெடுத்துப் பெற்றுக்கொண்ட அன்னந்தான்

அவனுக்குத் தகுதியான அன்னமென்றும், பிறர்விட்டெழிந்த கந்தைகளைச் சோத்துத் தைத்துக்கொண்ட ஆவணத்தான் அவனுக்குத்தக்க உடையென்றும், காட்டிலுள்ள மரங்களின் அடிதான் அவனுக்கு இருப்பிடமென்றும், கோழுத்திரந்தான் அவனுக்குத் தக்கமருநதென்றும், உபாஸகர்கள் நல்ல ஆடை உணவு இருப்பிடம் மருந்து ஆகிய இவற்றைக் கொடுப்பார்களாயின் அங்கீகரிக்கலாமாயினும் அவைகளையெல்லாம் மேற்கூறிய விதமாகவே அவன் பெற்றுக்கொள்வது உத்தமமென்றுந் கூறுவா. பின்பு, காமமின்மை கள்ளாமை கொல்லாமை யென்னும் விரதங்களிலிருந்து தவிராதாலும், யோகத்தாற்க்கிடைக்கும் இருத்திசக்திகள் தனக்கிருப்பனவாகப் பெருமைபாராட்டினாலும் சங்கத்திலிருந்து விலககிவெதற்கு இடமுண்டாகுமென்றும் சொல்லுவார்கள். இவ்வாறு சங்கத்தைச் சேர்ந்த ஒருவன் தன்னுடைய ஆசிரியனோடுகூடவேயிருந்து தருமத்தையும் சீலத்தையும் அவன்பால், அறிந்துகொண்டு தந்தையிடத்தில் மைந்தனிருக்கும்வண்ணம் நடந்துகொள்ளவேண்டும். இங்ஙனம் துறவியானவனுக்கு அந்த நிலைக்குரிய நியமங்களை நடத்த முடியாவிட்டால் அவன் அதிலிருந்து இல்லறநிலைக்கு வந்துவிடலாம்.

பிஷாக்களுக்குரிய ஆஹாரநியமங்கள் : — சூரியோதயமானபின்பு மத்தியானந்ததுக்குள்ளாகவே அநந்ரூபமான ஆஹாரத்தை உட்கொள்ளலாம். இந்த ஆஹாரத்தை விடுவிடாகப்போய்ப் பிசையெடுத்ததுத் தொகுக்கவேண்டும். விட்டுவாயிலிற்போய் மெளனமாய்ப் பிஷாபாத் திரத்தோடு ஈசம்மா நிறகுவண்டும். கொடுத்தாற் பெற்றுக்கொள்ள வேண்டும்; கொடாவிட்டால் அப்பாற் போய்விடவேண்டும். இன்னர் விட்டுக்குப் போகவேண்டுமென்று தெரிந்தெடுத்து உத்தேசத்தோடு போகக்கூடாது. தனக்கு ஒருவேளைக்கு வேண்டியவளவான உணவு கிடைத்தபின்பு பிசையவாங்கக் கூடாது பிசையெடுத்த ஆஹாரத்தை உண்பதற்குமுன் அசுப்பாவனை செய்துகொண்டிருந்து, பின்பு தான் இறவாமலிருப்பதற்கு வேண்டுமெனவே உண்ணவேண்டும். செவ்வவான்களான உபாஸகர்கள் தாமாகவே பிஷாக்கு அழைத்தால் போய் உண்

“ஒண்டிவ ரார்துகி லாடை மெய்போர்த துச்சிகொ ளாமையுண்டேயு னாக் குங், குண்டர்க ளோடணாக் கூறையிலலார் கூறுவ தாங்குண மல்ல கண்டர்” என்பது தீருணானகம்பத்தழைத்தியானுதி தேவாரம்; கீழைத்திருக்காட்டுப்பள்ளி.

† “மணையகம் புகுந்து மணிமே கலைதான், புனியா வோவியம் போல நின்ற லும்” என்றதனால், பிஷையிரத்தற்குச்சென்ற பிஷாணிகளும் மெளனமாய்ப் சும்மா நிற்கவேண்டுமென்று தெரிகிறது. மணிமேகலை, ௧௬-ம் காளை, ௧௬௦-ஆகக்.

‡ நீலகேசித்தீர்டு, மொக்கவவாதச்சருக்கம், ௫௨ - ம் பாட்டுணா:—“தலை சினாத்தலே, புருவஞ்சினாத்தலே, அத்புஷ்ணமும் அதிபாரமும் அதிதூர்கந்தியு மாகிய சீவரம்போர்த்தலே, ஸர்வமும் அக்சியேன்றுபாவித்துண்டலே, காமஸந்தாப மே, பொழுதுசெகுதுண்டலே எனறிவைமுதலாயின்” என்பதனாலும் பெளத்த பிஷாக்கள் உண்பதற்குமுன்பு அசுப்பாவனை பண்ணவேண்டுமென்று தெரிகின்றது.

ணலாம். உண்ணலாகாதென்கிற நிர்ப்பந்தமில்லை; அப்பொழுதுங்கூடப் பகலில் ஒருவேளையுணவுக்கே போகலாம். உபாஸகர்கள் பெரும்பாலும் பூர்ணிமையில் அனுபவப்பது வழக்கம். தாமிருககிறவீடத்துக்கு உபாஸகர் யாரேனும் தாமாகவரது உணவளித்தால் அதை உண்ணுகிறவழக கமும் உண்டு. சில பிசுஷுக்கள் ஆஹாரவிஷயத்தில் சில கடுமையான நியமங்களேகூட அனுஷ்டிப்பதுண்டு. மாமஸாஹாரத்தை யுண்பதில்லையென்றும், பிசுசையெடுத்துப் பெற்றுக்கொண்டதையன்றி வேறொன்றையும் உண்பதில்லையென்றும், *பிசுஷாபாத்திரததிறகிடைத்ததை எழுகிறதில்லையென்றும் இப்படிச் சில நியமங்களிருந்தனவென்று தெரிகிறது. பிசுஷுக்குப் போகும்பொழுது ஊரிலுள்ளவர்கள் உண்டுவிட்ட ரெய்சியை இயன்றவரையில் தெரிந்துகொண்டு பின்பேபோகவேண்டும்; தமக்கு உணவைக் கொடுத்துவிட்டு உபாஸகர் பட்டினியிருக்கும் படி முன்பு செல்லலாகாது.

தனதென்று அபியுனிப்பதற்கேற்ற பொருளொன்றும் பிசுஷுவுக்கு இருந்தத்கூடாது; ஆனாலும் பிசுஷாபாத்திரம், †மூன்றுவஸ்திரம், இடையிற்ப் பட்டுங்கச்சை, கரகைட்டாந் தைத்தற்குவேண்டிய ஊசி, கொளுரகத்தி, நீர்வடிக்கட்டுகிறதுணி என்னும் †எட்டுமே இருக்கவேண்டும். இவற்றையன்றிக் தவதென்று வேறொன்றையும் வைத்திருந்தத்கூடாது. அப்படி ஏதாவதொருபொருளை வைத்துக்கொண்டிருந்தால், அது நிருவாணமடைதற்குப் பெருந்தடையாகுமென்பது அவர்கள் கருத்து. பகடிகள் தாம் பறந்துசெல்லுமிடங்களுக்குச் சிறைகளையென்றி

* “கொள்ளு மாறுந்தங் கோரகை யுட்கஞ்சி, மொள்ளு மாறு முதுகு நெளிததுண்டு” (நிலகேசித்திரட்டு, அருக்கசந்திரவாதச்சருக்கம், ௬ - ம பாட்டு:) எனவும், “வழிக்கு மாறுந்த மண்டையி னுண்டு” (நிலகேசித்திரட்டு, அருக்கசந்திரவாதச்சருக்கம், ௭ - ம பாட்டு:) எனவும் வருவனவற்றால், பெளத்தபிக்ஷுக்களுடைய பிசுசைப் பாத்திரம், கோரகையென்றும் மண்டையென்றும் கூறப்படுமென்றுணர்க

† மூன்றுவஸ்திரங்கள்—அந்தரவாஸகம், ஸங்காய, உத்தரஸங்கமென்பன, “மருதின் வாழ்பகை யானவீம் மாந்தர்” (நிலகேசித்திரட்டு, குண்டலகேசிவாதச்சருக்கம், ௬௪ - ம பாட்டு:) எனவும், ‘புடைவைகொண்டுகிழிதது மகதநாட்டுச் சதிரவணாக் கண்ணாறுபோலத் துன்னஞ்செய்து மருந் துவர்தோய்த்துக் கொட்டி இவ்வாறு பருக்கேசத்தாற்போக்கின்றது மோக்ஷார்த்தம்’ (நிலகேசித்திரட்டு, மொக்கலவாதச்சருக்கம், ௬ - ம பாட்டு:) எனவும், “துவ்ராடைகண்மூடியசேடன்” (நிலகேசித்திரட்டு, புத்தவாதச்சருக்கம், ௨௧ - ம பாட்டு:) எனவும், “நிலம்பொய் நீர்பொய்கெடுகநர் தாமும்பொய், கலம்பெரய் காற்றெடு தீயும்பொய் காடும்பொய், குடம்பொய் யேவனைக் கூறுஞ்செங்குடையாய்” (நிலகேசித்திரட்டு, புத்தவாதச்சருக்கம், ௭௩ - ம பாட்டு:) எனவும் வருவனவற்றால், பெளத்தபிக்ஷுக்களின் ஆடைகளிலே கணமும், அவை ‘துவ்ராடை’ ‘செங்குடை’ என்று கூறப்படுதலுமறிக்க.

‡ கிழிக்கத்தி, கத்திரிகை, கண்ணம்புச்செப்பு, வெற்றிலைப்பெட்டி, பாக்குப்பை, பல்லுத்துடைக்கப் பாளைமுதலியனவும், தலைவழிக்கத்தி, தீட்டுக்கல், குடை, செருப்பு, மண்டை, கெண்டி முதலியனவும் பிக்ஷுக்கள் கைக்கொள்ளுதற்குரியனவென்பர், நிலகேசித்திரட்டுமையாசிரியர்; அருக்கசந்திரவாதச்சருக்கம் ௭

வேறொன்றையும் எப்படி உடன்கொண்டு செல்லுவதில்லையோ, அப்படியே பிக்ஷுக்கள் காஷாயத்தையன்றி வேறொன்றையுங் கொண்டுசெல்லலாகாதென்று பெளத்த நூல்கள் தெரிவிக்கின்றன. பணத்தை அவர் சா தொடவுங்கூடாதென்பது விதி.

உபாஸகாகளில் யாராவது பிக்ஷுக்களுக்குப் பணங்கொடுக்க விருமதினால பணமாகக் கொடுக்காமல், அவர்களுக்கு உரிய வஸ்திரமுகளிப பொருள்களை வாங்கிக்கொடுத்தலமுகமாகவே சேர்ப்பிக்கக் கடவா. ஒரு பிக்ஷு பணம் வாங்கினுன்னு தெரிந்தால், அவனைச் சங்கத்தார விசாரித்துத் * நூற்றத்தை ஒப்புக்கொள்ளுவித்து அவனைக்கொண்டு அநதப பணத்தை அருகிலுள்ள உபாஸகனுக்குக் கொடுத்துவிடச் செய்வதும், அங்ஙனம் பெற்றுக்கொள்ள அநத உபாஸகன் உடன்படாவிட்டால், அவனைக்கொண்டாவது வேறு உபாஸகரைக்கொண்டாவது அதனை எடுத்தெறிந்துவிடச்செய்வதும், எநத உபாஸகரும் எய்திற்று உடன்படாவிட்டால் சங்கத்தார ஒரு பிக்ஷுவை அதற்கென்று நியமித்து அவனைக்கொண்டு அநதப்பணத்தை எடுத்தெறிந்துவிடச்செய்வதும், அநதப்பிக்ஷு தான் பணத்தையெய்திவிடத்ததைக் கருதவில்லையென்று மெய்யிடிடலாகாதென்பதும் அவர்களுடைய நியமங்கள்.

வஸ்திரம்.—பெளத்த பிக்ஷுக்கள் எப்பொழுதும் வஸ்திரமில்லாமலிருக்கக்கூடாதென்றும், திகம்பரர்களாகவிருந்தால் அவர்களுக்கு விரத பங்கம் நேரிடுமென்றும் சொலவாராகா. சாதாரண சனங்கள் உடம்பு முழுவதையும் வஸ்திரத்தால் மூடிக்கொள்ளாததே சங்கனிற்கூட பிக்ஷுக்கள் உடம்பு முழுவதையும் வஸ்திரத்தால் மூடிக்கொள்ளவேண்டுமென்பது நிபமம். இநதநகொளவை ஸ்ரீநாகருடைய திகம்பரவாதத்துக்கு முழுவதும் எதிராகவுண்டாயிற்றென்று தோன்றுகிறது. ஒவ்வொரு பிக்ஷுவுக்கும் அநதரவாஸம்மென்றும், ஸங்காடியென்றும், உத்தராலங்கமென்றும் மூன்று காஷாய வஸ்திரமிருக்கவேண்டும். அநதரவாலங்கம் - உளளாடை. ஸங்காடி - அரையிற்கட்டும் ஆடை. உத்தராலங்கம் - மேற்போவை இநத மூன்றையுந் தோய்த்து உலர்த்தி உபயோகித்துக்கொள்வதற்கு உபகாரமாக வேறு மூன்றுவஸ்திரங்களே இருக்கலாம். உளளவஸ்திரங்கள் மலினமாகவும் சிதிலமாகவும் போய்விட்டால் வேறுவஸ்திரம் பெற்றுக்கொள்வதற்குத் தாமாகவே முயலலாகாது. இல்லாமலிருப்பதைப் பார்த்து யாராவது தாமாக்க கொடுத்தால் பெற்றுக்கொள்ளலாம்

* பிக்ஷுக்களுக்கு ஏதேனும் குற்றமேரிமொயின், அதற்குப்பரிசாரம் நநத வனத்துக்கு நீரிறைக்கையென்று தெரிவித்தது. இதனை, 'பிக்ஷுணிகளுக்குப்பிழைபுகுந்தாற் பிராயச்சித்தம் புத்தாகோயில் முற்றத்ததுக்கு மணற்கமக்கை, பிக்ஷுக்களுக்குப் பிராயச்சித்தம் நந்தவனத்துக்கு இறைக்கை' (நல்கேசித்திரட்டு, அருக்கசந்திரவாதச்சுருக்கம், உரு - ம் பாட்டுரை) என்பதெனலுணர்க

இருப்பிடம்:—காட்டில் மரத்தினடியில் தனித்து வாசஞ்செய்வது இந்திரிய நிக்கிரகத்துக்குச் சிறந்தவழியென்பது பெளத்தர்கள் கருத்து; ஆனால், கௌதமபுத்தர் தாம் 'தருமோபதேசஞ்செய்யத் தொடங்கின நாள் முதல் கிராமங்களுக்கும் பட்டணங்களுக்கும் அருகில் வாசஞ்செய்துகொண்டிருந்தார்; அநேகபிக்ஷுக்கள் தனியே காட்டிற்குச் சென்று மரத்தினடியில் வாசஞ்செய்துகொண்டிருந்தார்கள்; சில பிக்ஷுக்கள்தமக்கு இருப்பிடமாகப் பிறரால் கட்டிக்கொடுக்கப்பட்ட விஹாரங்களில் கூட்டங்கூட்டமாக இருந்தார்களென்றும் தெரிகிறது. *விஹாரங்கள்.—ஊருக்கு அருகிலுள்ள பெரிய தோட்டங்களில் பிக்ஷுக்கள் தங்குவதற்காக உபாஸகர் கட்டியமைத்தவை. கௌதமபுத்தரால்ததிலேயே சில விஹாரங்கள் அமைக்கப்பட்டிருந்தனவென்றும், அவர்காலத்துக்குப்பின் அங்கங்கே பற்பல விஹாரங்கள் அமைக்கப்பட்டனவென்றுஞ் சொல்லுவர். மலைக்குகைகளிலும், மலைகளில் சிறிதாகவும் பெரிதாகவும் சிற்பிகளாற் குடைந்தமைக்கப்பட்ட செயற்கைமுழைகளிலும் பிக்ஷுக்கள் தனித்தனியாகவாவது கூட்டங்கூட்டமாகவாவது தங்குவதுமுண்டு. அத்தன்மைபனவாகிய குகைகள் பல நமமுடைய தேசத்தில் இப்பொழுதும் ஆங்காங்குக் காணப்படுகின்றன. இப்படிப்பட்ட விஹாரங்களிலாவது குகைகளிலாவது பிக்ஷுக்கள் வருஷமுழுவதும் வசிக்கிறவழக்கமிலலை. அவர்கள் சாதாரணமாக வருஷகாலமொழிந்த மற்றைக்காலங்களில் ஓரிடத்திலிருந்து மற்றோரிடத்துக்குப்பெயர்ந்து சஞ்சரித்துக்கொண்டேயிருத்தல்வேண்டும். வருஷகாலத்தில் மாதிரிம ஓரிடத்திலேயே யிருத்தல்வேண்டும். வருஷகாலத்தில் வெளியில் மரத்தினடியில் வாசஞ்செய்யக்கூடாது; ஓரிடத்திலிருந்து மற்றோரிடத்துக்குச்

பிக்ஷுக்களின் தினசரியை:—புதியபிக்ஷுலாய்க் குருவினிடத்தில் பணிவிடை செய்துகொண்டு வருபவன், சூரியோதயத்துக்கு முன்னமே எழுந்து ஸ்நானஞ்செய்து, தானும் தன் ஆசிரியனும் இருக்கும் விஹாரத்தைச் சுத்திசெய்து †தாம் தொழும அசுவத்தவிருகூத்தின் அடியையும்

(நிலகேசித்திரட்டு, புத்தவாதச்சருக்கம், ௬௬ - ம் பாட்டுரை:) 'பள்ளியுட் சங்கத்தாரோடுகிடந்த உபாஸகன் நித்ராவசத்தாற் சங்கத்தாரமேற் காலைறட்டுவிழித்தால் அதற்குப் பச்சாத்தாப்படுவது பாவமுண்டென்று அஞ்சியன்றே', 'ஏ-ம் பாட்டுரை:) 'ஒருபார்வியுளிருந்த சங்கத்தார்பலருட் சிலனைத் தோஷவான்களென்றும் ஸஹபோஜனஸஹவாஸங்களுக்கு யோக்கியரல்லென்றுங்குழித்தால் ஒழிந்தாரெல்லாரும் யோக்கியரென்றவாறுபோலக் குற்றமென்று உன்னொற்குழி+கப்பட்ட நான்கு சொல்லுமொழித்து ஒழிந்தன புண்ணியகாரணமாம்' என்பனவற்றால், சங்கத்தாருறை தற்குரிய விஹாரமென்பது தமிழிற் பள்ளியென்று சொல்லப்படுமென்றுதெரிகிறது.

† பெளத்தர்களால் அரசமரம் தொழப்படுதலை, (நிலகேசித்திரட்டு, மொக்கலவாதச்சருக்கம், ௬௨ - ம் பாட்டுரை:) 'புத்தர்கட் பத்தியிற் போதி மரத்தொழின்' என்பதனாலும், 'அருள் அறிவு துறவில்லாத போதிமரத்தை நீதொழுதல் என்ன? புத்த பத்தியால், அவனிருந்த போதிமரம்போலும் போதிமரத்தொழுகின்றனாயின்,

சுத்திசெய்து ஒருநாள்முழுதும் தாம் பருகவேண்டிய நீராயெடுத்து வடிக்கட்டிவைத்தல் வேண்டும். பின்பு ஏகார்தமாகவிருந்து புத்ததரு மத்தைத் தியாநஞ்செய்யவேண்டும். பின்பு *தாதுகோபத்தையாவது போதிவிருகூத்தையாவது மலராலருச்சித்துத் தொழுது ஒருபிக்ஷாபாத் தீரத்தை பெடுத்துக்கொண்டு ஆசிரியனுடன் பிக்ஷையெடுக்கச் செல்ல வேண்டும். பிச்சையெடுத்துக்கொண்டுவந்தபின்பு ஆசிரியன் காலைக்கழு விக்கொவ்வதற்கு நீர்கொடுத்துப் பிக்ஷாபாத்தீரத்தை அவன்முன்வை தது அவனுந் தானுமுண்டபின்பு பிக்ஷாபாத்தீரத்தைச் சுத்திசெய்யவே ண்டும். மறுபடியும் புத்தரைத்தொழுது தியாநஞ்செய்யவேண்டும். பின்பு பெளத்தசமயநூலகளைப் படிக்கிறதும் எழுதுகிறதும் தனக் குத் தெரியாதவற்றை ஆசிரியனிடம் கேட்டு அறிகிறதும் சாயங்காலம் வரையில் அவன்செய்யவேண்டிய தொழில்கள்; சாயங்காலமானவுடனே விஹாரத்தைத் தூத்துச் சுத்திசெய்து விளக்கேற்றி அன்று தான் பெளத்தநூல்களிலிருந்து நெட்டுருப்பண்ணிய பகுதிகளைக் குருமுன் பே ஒப்பிதது, தான் ஏதாவது குற்றஞ்செய்திருந்தால் அதை ஆசிரி யனுக்கு அறிவித்தது கூயிக்குமபடி கேட்டுக்கொள்ளவேண்டும்; நிரம் பிய மனமுடையவனாய் இந்திரியங்களை வெல்லமுயன்றுகொண்டு தீரிகர ணங்களாலுஞ் சுத்தனாய்ச் சாந்திபுடன் வளர்ச்சியடைநது வரவேண்டும். டஸ்தவிரர்களான பிக்ஷுக்கள், இவ்வாறுசெய்யாகளால் உபசரிக்கப்பட்டு, தங்களுக்குள்ள காலத்தை, சீலாநுஷ்டானத்திலும் ஐந்தவிதமான பாவ னைகளிலும் தியானத்திலும் சமாதியைப்பெறுவதிலும் செலுத்திக்கொ ண்டி வருவார்கள. ஆசையைவென்று பற்றையறுத்து முற்பிறப்புக் களிலும் இப்பிறப்பிலும் செய்துவந்த கருமங்களின் ஸம்ஸ்காரங்களை யெல்லாம் நாசஞ்செய்துவிட்டு நிருவாணத்தைப்பெறுவதுதான், இவ்ருக் ளுடைய முயற்சிகளுக்கெல்லாம் பயன். இவ்வாறு சீலபாவனத்தியா நஸமாதிகளால், முறையே ஸ்ரோதாபநநரென்றும் ஸக்ருதாபாமியென் றும் அநாகாமியென்றும் அரஹத்தென்றும் படிப்படியாக உயர்ந்திருக

அவனிரந்த மண்டைபோலுமண்டையும அவன்தொட்ட செருப்புப்போலுஞ் செருப்பினையும் அவன குடைபோலுங்குடையினையுந்தொழுத" எனலும் அதனுலா யாலுமுணர்க.

* தாதுகோபம் - (புத்தருடைய) தாதுகளைப் பாதுகாத்தற்குக்கட்டிய கட்டிடம்; தாது - என்புமுதலியன, (நீலகேசித்தீரட்டு, அருக்கசந்திரவாதச்சருக்கம், உச - ம் பாட்டுணா.) 'புத்தனுடைய என்பாகிய தாதுஆழ்வார்' எனவும், (நீலகேசித் தீரட்டு, மொக்கலவாதச்சருக்கம், அஉ - ம் பரட்டுணா.) 'நீதாதுவினைத்தொழுவது புத்ததாது வென்றன்றே' எனவும் வருவனவற்றால், புத்ததாது பூசிக்கப்பட்டவந் ததை யறிந்துகொள்க.

† ஸ்தவிரர் - முதியபிக்ஷுக்கள்; இப்பெயர், (நீலகேசித்தீரட்டு, அருக்கசந்திர வாதச்சருக்கம், கச - ம் பாட்டுணா.) 'செங்கத்தரென்பாரொருஸ்தவிரர் ஸங்கா வாஸத்துப்போதியின்கணின் பிக்ஷுணியைதசயாசெய்யப்புக' என்பதில் உத்திருத் தல்காண்க.

கும வகை. நான்கு உண்டு; அச்செஷ்டரென்கிற ஐந்தாம்வகையொன்றும் இருப்பதாகச் சொல்வார்கள்.

“சங்கத்திலுறைபவன் வேறுசெய்தியைப்பற்றியும் அற்பவிஷயங் களைப்பற்றியும் பேசமாட்டான். தன்னுடைய சமயநூலையே விவரித்து வெளியிடவருவான்; அல்லது வேறொருவரை அவ்வாறு செய்யுத்தான் மெவான்; அல்லது தூய்மையான மெளனத்தை அதிகக்கொள்வதனுடைய பாராட்டிவருவான்” என்றுதிரிபிடகத்தில் ஓரிடத்தில் சொல்லியிருக்கிறது.

மாதத்தில் இருமுறை பருவகாலங்களில் சமீபித்த இடங்களிலுள்ள பிக்ஷுக்களெல்லாரும் ஒருங்குசேர்ந்து உபவஸ்தவிரதாதுஷ்டாநஞ் செய்துவருவது வழக்கம். உபவஸ்தயாவது உபவாஸம் [பட்டினியிருத்தல்]. கூடியிருக்கிற பிக்ஷுக்களுள் ஒவ்வொருவருந் தங்களுடைய கடமைகளையும் ஆசாரத்தையும் முறைப்படி நடத்திக்கொண்டுவந்ததாக ளாவென்று விசாரித்தறிந்து கொள்ளுதலும், குற்றஞ்செய்தவர்களை லாம தத்தமகுற்றத்தை அறுதாபத்துடன் வெளியிட்டிச சங்கத்தாருடைய கூலமையைப் பெற்றுக்கொள்வதுமே உபவஸ்தாதுஷ்டாநத்தின் முக்கியமான நோக்கம். ஒரெல்லைக்குட்பட்ட இடத்திலுள்ள பிக்ஷுக்களில் மூத்தவனுக்கு இந்த உபவஸ்த பிக்ஷு ஸங்கத்தைச் சேர்க்க அதிகாரமுண்டு. அச்சபைக்கு வரவேண்டிய பிக்ஷுக்களெல்லாரும், அந்ந மூத்தவன் நியமித்தபடி சமீபத்திலுள்ள விஹாரத்திலாவது மலையிலுள்ள குகையிலாவது வந்துசேரவேண்டும். ஒருபிக்ஷுவாவது வாராமலிருத்தல் கூடாது. பைத்தியமபிடித்திருந்தாலடமடமே வாராதிருக்கலாம். வரக்கூடாதபடி நோயை அதுபவித்துக்கொண்டிருப்பவர்கள், தாங்கள் விதியைக் கடந்து குற்றமொன்றுஞ் செய்யவில்லையென்று வேறொரு பிக்ஷுவைக்கொண்டு சங்கத்துக்குத் தெரிவிக்கக்கூடாமானால் வாராமல நின்றும்விடலாம்; இப்படிச்செய்யமுடியாவிடில் நோயாளியைச் சபைக்குத் தூக்கிக்கொண்டு வரவேண்டும்; அதுவும முடியாவிட்டால் சபையே அவ னிருக்குமிடஞ் செல்லவேண்டும்; இவ்வாறு வரவேண்டியவர்களெல்லா ரும்வந்தாலொழிய அநதச்சபையைநடத்த ஒருவருக்கும் அதிகாரமில்லை.

சூரியாஸ்தமயமான பின்பு தீபமொளியில் பிக்ஷுக்களெல்லாரும் உரிய இடங்களில் இருப்பார்கள். உபாஸகர்கள் ஒருவரும் அச்சபை கூடுங்காலத்தில் அங்கேயிருத்தலாகாது. பின்பு, சபையில், எல்லாருக் குமகேட்குமபடி ஸ்தவிரன் பிராதிமோக்ஷவாககியத்தைச் சொல்லுவான். பிராதிமோக்ஷமென்பது குற்றங்களை அறுதாபத்துடன் ஒத்துக்கொண்டு அவைகளின் பநதத்திலிருந்து விடுதிபெறுதல். “பூஜயாகனே! நான் சொல்வதைச் சங்கத்தார் அன்புடன் கேட்கவேண்டும்; இன்று, பகலத்தின் பதினாறாவதாகிய உபவஸ்த தினமாயிருக்கிறது; சங்கத்

தா ஸீத்தராயிருந்தால் உபவஸ்தாநுஷ்டாநஞ் செய்து பிராகி மோக்ஷத் தைக் கேட்கலாம். பூஜயாகளே! உங்களுடைய பரிசுத்தியைப்பற்றிச் சங்கத்தாருக்குத் தெரிவிப்புகள்; நீங்கள் குற்றஞ்செய்திருந்தால் அதை ஒப்புக்கொள்வதற்கு வேண்டிய வாக்கியங்களை நான் சொல்லுகிறேன்; கேளுங்கள்” என்று ஸ்தவிரன் சொன்னவுடன், சபையிலுள்ள பிக்ஷுக்கள யாவரும் “நாங்களெல்லாம் நீர் சொல்வதைக் கேட்டு அதற்கு ஏற்றவாறு நடந்துகொள்வோம்” என்று சொல்வார்கள்; பின்பு ஸ்தவிரன் பின்வருமாறு கூறுவான்:—“என்ன குற்றஞ்செய்திருந்தாலும் அதை அவன் ஒத்துக்கொள்ளவேண்டுமே; குற்றஞ்செய்யாதவன் மௌனமாயிருக்கலாம். பூஜயாகளே! உங்களுடைய மௌனத்திலிருந்து நீங்கள் குற்றஞ்செய்யவில்லையென்று நான் அறிந்துகொள்வேன். தனியே ஒரு வளை வினாவினால் அவன் எப்படி விடைபகாவானோ, அப்படியே, இச்சபையை நோக்கி மூன்றுமுறை நான்கேட்குவதென்கவிக்கு இங்குள்ள ஒவ்வொருவரும் தக்கவண்ணம் விடையளிக்க உரிமையுள்ளவாகளாய் விடுகின்றனர்.” இப்படி ஸ்தவிரன் மூன்றுதரம் கேள்வி கேட்டபின் நான் செய்த குற்றம் தன்னாபகத்திலுள்ளபொழுது அதை வெளிப்படையாகச் சொல்லி ஒத்துக்கொள்ளாத பிக்ஷு அநருதவாததோவத்தை [பொய்யொன்றை குற்றத்தை] அடைவான். மண்பூர்வமாகச் செய்யும் அநருதவாதம் நாசத்தைத் தருமென்று ததாகதா சொல்லியிருக்கிறார். ஆகையால், செய்த குற்றத்தை மறவாதிருந்து அதன் தோஷத்தினை நமர் நீங்குதலுத்தேடும் ஒவ்வொரு பிக்ஷுவும் தன் குற்றத்தை வெளிப்படையாகச் சொல்லி ஒத்துக்கொள்ளவேண்டுமே. இவ்வாறு வெளிப்படையாகச் சொல்லி ஒத்துக்கொண்ட தோஷத்தின்பாரம் மிகவுங்குறைந்தவிடம். பிரமசரிய விரதபங்கம், அஸ்தேய விரதபங்கம், அஹிம்ஸா விரதபங்கம், இருந்திசக்தியைப் பாராட்டாமையாகிய விரதத்தினை வழுவுதல் ஆகிய இவற்றைப்பற்றியும் வேறுள்ள விரதங்கங்களைப்பற்றியும் ஸ்தவிரன் மூன்றுமுறை கேட்டபின்பு, சபையில் எல்லோரும் மௌனமாயிருந்தால், அப்பொழுது அவன், “பூஜயாகளெல்லோரும் தோஷமில்லாமல் சுததராயிருக்கிறார்கள்; ஆகையாலேதான் அவர்கள் மௌனமாயிருக்கிறார்களென்று நினைக்கிறேன்” என்று சொல்லிப் பின்பு அந்த ஸ்தவிரன் சபையோரை நோக்கி, “நீங்கள் என்னிடத்தில் ஏதாவது ஒரு குற்றத்தைக் கண்டாவது கேட்டாவது அறிந்திருந்தாலும் எண்ணப்பற்றி ஏதாவது உங்களுக்குச் சந்தேகமிருந்தாலும் அவற்றைத் தயைசெய்து வெளிப்படையாக எனக்குத் தெரிவிக்கவேண்டும். நான் என் குற்றங்களை யறிந்துகொண்டு அவைகளுக்குரிய பரிசுத்தத்தைத் தேடுகிறேன்” என்று சொல்லிச் சபையாருடைய அநுமதியைப் பெற்றுக்கொண்டு சபையை முடித்துவிடுவான். உபவஸ்தத்தினத்தில் சாயங்காலத்துக்குமுன்பு பிக்ஷுக்கள் சோந்நிருக்குமிடத்திற்கு

உபாஸகர்களும் பிக்ஷுணிகளுமாகிய எல்லோரும்வந்து திரிபிடகத்தி லோருபர்கமாகிய விரயபிடகத்தைப் பிக்ஷுக்கள் படிக்கப் பத்தியுடன் கேட்பது வழக்கம். உபவஸ்தினங்கள் ஆதிகாலத்தில் மாதத்துக்கு இரண்டாயிருந்தன. பின்பு அஷ்டமீதிகளைபுஞ் சோத்து நான்காக்கினார்கள். இந்த உபவஸ்தாநுஷ்டாநமும் வருஷாகால நியமமும் ஆகிய இவ்விரண்டுமே பிக்ஷுக்களெல்லோரும் ஒன்றாயிருந்து செய்யவேண்டியவை. முன்பு கூறிய சீலம் தியானம் பாவனை முதலாகிய, தமமை நல வழிப்படுத்துதற்கு வேண்டியமுயற்சிகளை ஒவ்வொருவரும் தத்தம் ஆற்றலுக்கு ஏற்றபடி நடத்திக்கொண்டு வரவேண்டும். புத்தாபிநரத கபிலவாஸ்துவக்கும் அவருக்கு ஞானோதயமான புத்தககையக்கும் அவராதருமசக்கரப் பிரவர்த்தரஞ் செய்யத்தொடங்கிய இடமான காசிக்கும் அவர் பரிநிரவாணத்தை யடைந்த இடமான குசீநகரத்துக்கும் பெளத்த பிக்ஷுக்களும் பிக்ஷுணிகளும் உபாஸகர்களும் உபாஸிகைகளும் ஆகிய எல்லோரும் யாத்திரையாகச் செல்லுகிற வழக்கமுண்டு. ஸ்தூபங்கள், தூதுகோபங்கள், *சைத்தியாலயங்கள் முதலியவற்றில் வழிபடுதலும் நித்திபநைமித்திகங்களை நடத்துதலும் உபாஸகர்களுக்குரியவழியென்று புத்தா தமமுடைய பரிநிரவாணத்துக்கு முன்பு ஆநந்தனென்கிற சிஷ்யனுக்குச் சொன்னொன்று தெரியவருகிறது.

பெண்பாலாக்கு ஸந்யாஸ்யோக்கியதை உண்டென்பதும் அவர்களுக்கு ஸந்யாஸத்தைக் கொடுப்பதும்பெளத்தசமயத்திலேதான் விசேஷமாகவுள்ளனவென்று சொல்லுவதற்கிடமுண்டு. இந்தத்தேசத்திலுள்ள பிறமதங்களில பெண்பாலாரும் வைராக்கியத்தைப் பாராட்டலாம்; அதனால் அவர்களுக்கு மேன்மையுண்டென்கிற அபிப்பிராயம் இருப்பதாகத்தெரியவருகிறது. ஒருவிதமான நியமத்துக்கும் உட்படாமல் தமமுடைய அந்தக்கரணத்தையே தமக்கு அதிகாரியாக வைத்துக்கொண்டு ஆசையொன்றுமில்லாமல் தோஷங்களையெல்லாம் விட்டுச் சாந்திபெற்று ஸர்வஸ்வதந்திரமான நிலையாகிய ஸந்யாஸவழியில் இருப்பதற்கு இயற்கையானதகுதி பெண்பாலார்க்கு இல்லையென்றும், அந்த ஸந்யாஸநிலைமைக்குரிய ஸ்வாதந்திரியத்தைக் குற்றமில்லாமற் பாதுகாத்துவருதற்கு அவர்களால் இயலாதென்றும், இதேயபத்தில் தொன்றுதொட்டுப் பெரியோர்கள் அபிப்பிராயங் கொண்டிருந்தார்கள். அப்படியிருந்தும், புத்தா

* சைத்தியாலயங்கள்—புத்தப்படிமையுள்ள கோயில்கள்; இதனை, “சைத்தியங்காணிற் றிலையினை முட்டிம், பைத்தியங் கொண்டவர்” (நிலகேசித்திரட்டு, அருக்கசந்திரவாதச்சருக்கம், உக - ம பாட்டு:) என்பதனாலும், ‘புத்தபாதிமையது ஆலயந்தொழுபு’ என்னும் அதனுணையாலும், புத்தப்படிமையுபுசிக்கப்படுதலை, “ஏத்தினரோத்தக வென்றிறை போல்வன, பாத்தில பைம்பொற் படிமைசெய் தாலவை, யேத்துநர் பெய்தவ டொய்தவர்” (மொக்ஸலவாதச்சருக்கம், சுந்) என்னுஞ்செய்யுளாலும், ‘புத்தப்ரதிமைசெய்தாரக்கும் அதுகண்டு உபேகநியாது ஸத்கரித்துப் பூசனை செய்தொழுதாரக்கும் புண்ணியமுண்டு’ என்னும் அதனுணையாலுமுண்க.

தமது செவிநீத்தாயின் சொல்லிமறுத்தற்கு மனமில்லாதவராய் பெண்பாலார்க்கும் ஸர்யாஸாதிகாரத்தைக்கொடுத்தார். ஸர்யாவிகளின் ஸமுதாயத்துக்குப் பிசுஷுணீஸங்கமென்றும், ஸர்யாவிகளின் சமுதாயத்துக்குப் பிசுஷுஸங்கமென்றும், இவ்விரண்டன் ஸமுதாயத்துக்கு உபயநாஸங்கமென்றும் பெயர்.

புத்தர் பிசுஷுணிகளுக்கு நியமித்த கட்டளைகளெட்டுண்டு:—

க.—பிசுஷுணியானவள், தான் னாறுவருஷத்துக்குமுன் ஸர்யாஸம் பெற்றவளாக விருந்தாலும், அன்று ஸர்யாஸம் பெற்றுக்கொண்ட பிசுஷுவைக்கண்டால் கௌரவித்து அவனைவணங்கி எழுந்து நின்று கொண்டு கைகப்பித் தொழுது பாராட்டவேண்டும். இந்தநியமத்தை ஒவ்வொருவருபிசுஷுணியும் பரிசுத்தமானதாகவேண்ணிக் காப்பாற்றிக் கௌரவித்து வாழ்நாளிலே எப்பொழுதும் கடவாமற்கைக்கொண்டொழுகவேண்டும்.

உ.—பிசுஷுணியானவள் பிசுஷுக்களொருவருமில்லாத விடத்தில் மழைக்காலத்தைக் கழிக்கக்கூடாது. இந்தநியமத்.....வேண்டும்.

ங.—பிசுஷுணிகள் பசுத்திற்கொருமுறை பிராதிமோக்ஷாறுஷ்டாநமும், தருமோபதேசம்பெறுதலும் ஆகிய இரண்டுகாரியத்துக்காகப் பிசுஷுக்களினிடம் செல்லவேண்டும். இந்தநியமத்.....வேண்டும்.

ச.—வருஷாகாலம் முடிந்தவுடனே, பிசுஷுணிகள், ஸங்கத்தின் *உபயபாகத்தாரையும் அழைத்து, தம்மிடத்தில் யானோனு ஏதாவதும் குற்றத்தைக் கண்டிருந்தாலும் கேட்டிருந்தாலும் தம்மிடத்தில் யாருக்காவது ஏதாவதொருவிதமான ஸந்தேகமிருந்தாலும் அவற்றையெல்லாம் தெரிவிக்கவேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்ளவேண்டும். இந்தநியமத்.....வேண்டும்.

ரு.—பெருங்குற்றம் ஏதாவது செய்திருக்கிற பிசுஷுணி பசுத்துக்கு ஒருமுறை ஸங்கத்தின் உபயபாகத்தாருடையமுன்னிலையில் அவர்கள்விதித்த பிராயச்சித்தத்துக்கு உட்படவேண்டும். இந்தநியமத்.....வேண்டும்.

சு.—பெண்பாலார் இரண்டுவருஷகாலம் பஞ்சசீலம், அகாலபோஜநத்தியாகம் ஆகிய ஆறு தருமங்களையும் கைக்கொண்டொழுகியபின்பு தான் தம்க்கு ஸர்யாஸத்தைத் தரும்படி ஸங்கத்தின் உபயபாகத்தாரையும் வேண்டிக்கொள்ளலாம். இந்தநியமத்.....வேண்டும்.

ஏ — எப்பொழுதும் எவ்விதமான நிலைமையிலும் பிசுஷுணியானவள் பிசுஷுவை வைதலும் கடுமொழிகுறலும் ஆகா. இந்தநியமத்.....வேண்டும்.

* உபயபாகங்களாவன:—ப்ரவ்ரஜ்யை, உபஸம்பதையென்பன.

பெளத்த சங்கம்.

அ.—(ஸந்யாஸம்பெற்றுக்கொண்ட) அன்றுமுதல் பிக்ஷுக்கிடக்கு விரோதமாகப் பிக்ஷுணிகள் யாதொன்றும் பேசலாகாது. பிக்ஷுணிகளுக்கு எதிராகப் பிக்ஷுக்களின்சொற்கள் அவ்வாறு தடுத்தப்படா. இந்தவியமத்.....வேண்டும்.

நான

இந்த எட்டுநியமங்களையும் ஆராய்ந்துபார்த்தால், பெளத்தமதமும் ஸந்யாஸத்தால் பெண்பாலார்க்கு ஸ்வாதந்திரியம் அதிகமாகக்கொடுக்கிறது என்று நினைக்க இடமில்லை. பிக்ஷுணிகளுக்கு உபவஸதாதுஷ்டமனை இன்றியமையாதது; பிக்ஷுணிகளுக்கு உபதேசம் பண்ணவேண்டுமென்று பிக்ஷுக்களின் கடமை. சாதாரணமாகப் பிக்ஷுக்களும் பிக்ஷுஹர்களும் தனித்தனியே விருக்கவேண்டுமென்ற நிர்ப்பந்தம் உண்டு. பிக்ஷுணிகளின் இருப்பிடத்துக்கு, அவர்களுக்குத் தருமோபதேசஞ்செய்தாட்சுரிய பிக்ஷுவுங்கூட, எந்தப்பிக்ஷுணிக்குமும் தேக அசௌக்கியமிருந்தாலொழியப் போகலாகாது. பிக்ஷுணிகளோடுகூட வழிக்கொள்ளுதலும் ஓரிடத்திற்குச் செல்லுதலும் ஒருவருயில்லாமலிருக்கும்பொழுது அவர்களோடு ஏகாந்தமாகவிருத்தலும் பிக்ஷுக்களுக்குத் தகாதனவாம். பிக்ஷுக்களின் தினசரியைக்கும் பிக்ஷுணிகளின் தினசரியைக்கும் மிக்கவேறுபாடில்லை. எந்தக்காலத்திலும் பிக்ஷுக்களைக்காட்டிலும் பிக்ஷுணிகள் கணக்கிற் குறைவாகவிருந்தார்களென்று தெரிகிறது.

புத்தருடைய காலத்துக்குப் பின்பு பெளத்தமதத்துக்கு மூலாதாரம் ஸங்கந்தான். இப்பொழுதும், பெளத்தமதம் விளங்குவருந் தேசங்களில் பிக்ஷுக்களே அந்தமதத்தைப் பாதுகாத்து எல்லோர்க்கும் தருமங்களை உபதேசித்துப் பரவச்செய்து வருகிறார்கள். உபாஸகர்களுக்கும் உபாஸிகைகளுக்கும் சாதாரணமாக எல்லா மதத்தாரும் மதித்துக்கைக்கொண்டிருக்கிற பஞ்சசீலாதுஷ்டாநம் அல்லது அஷ்டசீலாதுஷ்டாநத்தை யன்றி இவர்கள் பெளத்தர்களென்று எடுத்துக்காட்டக்கூடிய விசேஷநியமம் ஒன்றும் எப்பொழுதுமேயில்லை. இதனால்தான், பெளத்தசமயம் அதிகமாகச் சங்கத்தைப் பின்பற்றி வளரவேண்டியதாயிற்று. ஒருதேசத்தில் பெளத்தசங்கத்தைச் சேர்ந்த பிக்ஷுக்களும் பிக்ஷுணிகளும் வேறுமதத்தை யடைந்தால், அத்தேசத்தாரெல்லாரும் பெளத்தமதத்தை விட்டுவிடும்படிநேரும்.

இதனாலே, பெளத்தர்களுடைய திரிமணியாகிய புத்ததருமசங்கங்களில் சங்கத்துக்கு உள்ள பெருமையையும் முதன்மையையும் அறிந்து கொள்க.

மணிமேகலா கீதைச் சூருக்கம்.

க.—விழாவறைகாதை.

பண்டைக்காலத்திற் காவிரிப்பூம்பட்டினத்தை வளப்படுத்த நினைந்த அதத்தியமுனிவருடைய கட்டளையின்படி, தூங்கெயிலெறிந்த தொடித்தோட்செம்பியனென்னுஞ்சோழன், இந்திரனைவணங்கிக் குறையிரந்து அவனனுமதிபெற்று இருபத்தெட்டுநாள் அந்நகரில் நடத்தியதும், அச்சோழன்காலத்திற்போலவே பிற்காலங்களில் அவன்பரம்பரையோராலும் வருடங்கள்தோறும் நடத்தப்பட்டுவந்ததுமாகிய இந்திரவிழாவை நடத்தக்கருதிய அந்நகரத்துள்ள பலசமயவாதிகளும் பிறரும் ஒருங்குகூடி, “இந்திரவிழாவை நாம் மறந்தால் முசுருந்தனது துயரைப் போக்கியதான நாள்ங்காடிப்பூதம் துன்பஞ்செய்யும்; பாவினைப் புடைத்துண்பதாகிய சதுக்கப்பூதம் இந்நகரை விட்டுநீங்கும்; ஆதலால், இவ்விழாவை நடத்துவேமாக” என்று தம்முள் நிச்சயித்துக்கொண்டு, அவ்விழா நடக்கப்போதலை நகரத்தாருக்கு அறிவிக்கும்படி முரசறைவோனுக்குச்சொல்ல, அவன், *வச்சிரக்கோட்டத்துள்ளமுரசை யாணையின் டிடரிலேற்றி, முதலில் ஊரைவாழ்த்தி, “மேகம் மாதந்தோறும் மும்மறைப்பொழிக; அரசன் செங்கோலினனாகுக. அறிஞர்களே, இந்திரவிழா நடக்குங்காலத்திற் சுவர்க்கலோகம் வறிதாகும்படி எல்லாத் தேவரும் அதனைநீங்கி இங்கே எழுந்தருளுவாரென்பது பெரியோர்களுடைய துணிபாதலால், வீதிமுதலியவற்றிற் பூரணகும்பங்களும் பொற்பாவிகைகளும் பாவைவிளக்குக்களும் ஆகிய இவற்றைப் பரப்பியின்; சூலைக்கமுகும் சூலைவாழையும் கரும்பும் வஞ்சிக்கொடியும் பூங்கொடியும் ஆகிய இவற்றைக் கட்டவேண்டிய இடங்களிற் கட்டுமின்; தூணங்களில் முத்துமலைகளை நூற்றுமின்; வீதிகளிலும் மன்றங்களிலும் பழமணலைமாரியிப் புதுமணலைப் பரப்பியின்; துகிற்கொடிவகைகளை மாடங்களிலும் வாயில்களிலும் கட்டுமின்; சிவபெருமான்முதல் சதுக்கப்பூதமியுதியாகிய தெய்வங்களுறையுங் கோயில்களிற் செய்யவேண்டிய காரியங்களை ஏற்பச்செய்யுமின்; தருமோபதேசஞ்செய்ய அறிந்தவர்களே, பந்தரிலும் அம்பலங்களிலுஞ்சென்று பிரசங்கம்புரியின்; சமயவாதிகளே, வித்தியாமண்டபத்தையடைந்து இருத்தற்குரிய இடத்திலிருந்து வாதம்புரியின்; யாரிடத்தும் பகைமையும் கோபமும் கொள்ளன்மியின்” என்று கூறி முரசறைந்து இந்திரவிழாவைத் தெரிவித்தான்.

* வச்சிரக்கோட்டம் - வச்சிரையுதநிற்குங்கோயில்.

மணிமேகலைக்கதைச்சுருக்கம்.

உ.—ஊரலருரைத்தகாலத.

காவிரிப்பூம்பட்டினத்தில் இந்நிரவிழா நடைபெற்றது; அவ்விழாக் காலத்திற் பண்டைவழக்கப்படியே ஆடுதற்பொருட்டு மணிமேகலையும் *மாதவியும் வாராமையால் மணம்புழுங்கிய †சித்திராபதி, ‡வயந்தமாலையை யழைத்து, “நீ மாதவிபாற்சென்று விழாவிற்கு வாராதிருத்தல பற்றி இவ்வூரர்க்குறும் பழிமொழியை அவளுக்குச்சொல்லிவா” என்று அனுப்ப, வயந்தமாலேசென்று மணிமேகலையோடு மாதவியிருந்த மலர் மண்டபத்தையடைந்து, அங்கே தவத்தால்வாடிய மாதவியினுடம்பைக் கண்டு வருத்தமுற்று அவளைநோக்கி, “நீ உன்மகளுடன் இந்நிரவிழா விற்குவாராமலும், உன்மரபிற்கு ஒவ்வாத தவவொழுக்கம்பூண்டிமிருத் தல்பற்றி ஊரர்க்குறும் பழிமொழிகள் இன்னவை” என்றுகற, மாதவி, “கணவன் கொலையுண்டதற்குப்பொருளாய் மிகசசினந்து மதுனையை பெரித்த பத்தினிக்கடவுளாகிய கண்ணகியினுடைய மகள் மணிமேகலை, தவவழியிற்செல்லுதற்கு உரியளையன்றி, மிகவுமிழிந்த பரத்தைமைத தொழிலுக்கு உரியளல்லளாதவின், அவன் அங்கேவாரான்; நான் இங்கேவந்து பெளத்தாசாரியராகிய அறவணவடிகளைவணங்கி, என்காதலன் மதுனையிற் கொலையுண்டதுமுதலிய பெருந்துன்பத்தை வருந்திச்சொல்லி முறையிட்டேன்; முறையிட்டஎனக்கு அவர்,

§“பிறந்தோ ருறுவது பெருகிய துன்பம்
பிறவா ருறுவது பெரும்பே ரின்பம்
பற்றின் வருவது முன்னது பின்ன
தற்றோ ருறுவ தறிச” என்றருளி, (௬௪-௬௭)

||பஞ்சசீலத்தையும் உபதேசித்து, “இவற்றைக்கடைப்பிடி” என்றும் அருள்புரிந்து, என்னைத் தவவழியிற்புகுத்தினராகலின், நானும் அங்கே வருதற்கு உரியேனல்லேன்; இச்செய்தியை என்னதொழிமார்களுக்கும என்னற்றாய் சித்திராபதிக்குஞ்சொல்” என்றுகற, அதுகேட்ட வயந்தமாலே, பெறுதற்கரியமாணிக்கத்தைக் கடலில் வீழ்த்தியவர்போலச் செயலற்றுமீண்டு சித்திராபதியிடஞ்சென்றாள்.

* மாதவி - மணிமேகலையின்தாய்.

† சித்திராபதி - மாதவியின்தாய்.

‡ வயந்தமாலே - மாதவியின்தொழி.

§ இதில் கால்வகைவாய்மைகளும் கூறப்பட்டுள்ளன; அவை துக்கம், துக்க நிவாரணம், துக்கோற்பத்தி, துக்கநிவாரணமார்க்கமென்பன; இம்முறையாலன்றி வேறு முறையாற்சொல்லுவதுமுண்டு.

|| பஞ்சசீலங்களாவன:—கொல்லாமை, கள்ளுண்ணாமை, பொய்யாமை, காம மின்மை, கள்ளாமையென்பன.

௩. — மலர்வனம்புக்கனாதை

இங்கே மாதவி வயந்தமாலைக்குச்சொல்லிய வருத்தச்சொல்லைக் கேட்ட மணிமேகலைக்கு அக்கேள்விவழியாகப் பற்றறுத்திருிய நற்காலம் (ஏதுநிகழ்ச்சி) வந்துற்றமையால், அவள், தன்னுடைய தாய்தந்தைகளான கண்ணகிக்கும் கோவலனுக்கும் மதுரையில்நேர்ந்த துயரச்செய்தி தன்காதுகளைச்சுட மணங்கலங்கி அழுது சிந்துகின்ற கண்ணீரால் தான் தொடுக்கின்ற மாலையை நனைத்துக்கொண்டிருப்ப, மாதவி, அதனைக்கண்டி கண்ணீரைத்துடைத்து அவளுடையதுக்கத்தை ஒருவகையாக மாற்ற நினைந்து, “இம்மாலை உன்கண்ணீர்க்கலப்பால் தூய்மையொழிந்ததாதலின், வேறுமாலைதொடுத்தற்கு நீ சோலைசென்று புதுமலர்பறித்துவா” என்றாள்.

அதனைக்கேட்ட சுதமதி, மாதவியைநோக்கி, “தாய்தந்தையர்க்கு சம்பவித்த பெருந்துன்பத்தைக்கேட்டு மிக்க துக்கத்தையடைந்த மணிமேகலையின் கண்ணீரைக்காணிற் காமன் தனது படைக்கலங்களை எறிநதுவிட்டு நடுங்குவான் ; இப்பாவையை ஆடவர் புறத்தே காண்பாராயின், விட்டுநீங்குவாரோ? நீங்கார்; இயற்கைத்தன்மைகுன்றுவர்; குன்றமல் நிற்பாராயின், அவர்கள் பேடியரன்றோ? அத்தன்மையனாதலால், இவளை இப்பொழுது வெளியில் பூப்பறித்தற்குத் தனியே அனுப்பலாகாது; இந்நகரத்தில் நான்வந்ததற்குரிய காரணங்களுவேன்; கேட்பாயாக: சண்பைநகரத்துள்ளானான கௌசிகனென்னும் அந்தணனுடையமகளாகிய யான், தனியேசெல்லுதற்கு அஞ்சாமல் ஆராய்ச்சியின்றி ஒரு சோலையிற்சென்று பூப்பறித்தேன்; அப்பொழுது இந்திரவிழாவைக்காண்டற்கு இந்நகரைநோக்கி ஆகாயவழியேவரும் மாருதவேகனென்னும் வித்தியாதரனொருவன் என்னைக்கண்டு எடுத்துக்கொண்டு மேலேசென்று, தன்வயமாககிச சிலநாள்கழித்தபின் இந்நகரத்தே என்னைவிட்டுவிட்டு நீங்கித் தன்னகரம்போயினன்; மகளிர் தனியேசெல்லுதலாலுண்டாகுந்திங்கு இத்தன்மையது; ஆதலால், மணிமேகலை தனியே போய்ச் சோலையிற் பூப்பறிக்குநதன்மையையுடையாளல்லள்; இவளுடையாரேனுஞ்செல்லவேண்டும்; * இலவந்திகைச்சோலைக்குச்சென்றால் அரசனுடைய பக்கத்திலுள்ளார் அங்கிருப்பர்; † உய்யானத்திற்குச் செல்லலாமோவெனின், அதில் தேவர்களாலன்றி மனிதர்களால் விரும்பப்படாதனவும் வண்டிகள் மொய்க்கப்பெறுதனவுமான மலர்களைபுடைய மரங்களெல்லாம் வாடாத பூமாலைகளைத்துக்குதலால், “இவ்வனம் பாசக்கையை

* இலவந்திகைச்சோலை - யந்திரவாவியையுடைய வயந்தச்சோலை.

† உய்யானம் - அரசர் விலாபாடுங்காவற்சோலை.

யுடைய பூதங்களாம் காக்கப்படும்” என்றுநினைந்து அவ்வனத்தை அறிவுடையோர் அடையார்; சூரியகிரணத்தாம் சிறையிழந்த சம்பாதிபிருந்த சம்பாதிவனமும், காவிரியின் தந்தையாகிய கவேரனிருந்த கவேரவனமும் மிக்கமுதுமையையுடையனவும் தீண்டிவருத்துவனவுமாகிய தெய்வங்களாம் காக்கப்படுதலின், அவற்றினிடத்தும் அறிவுடையோர் செல்லார்;

அருளு மன்பு மாருயி ரோம்பு

மொருபெரும் பூட்கையு மொழியா நோன்பிற்

பகர - மணிமேகலை மன்மரம் பூக்கும் (௫௬ - ௬௧).

உவவனமென்று ஒரு வனமுண்டு; அவ்வனத்தில் தன்னகத்துள்ளோருடைய ஓசையை வெளிப்படுத்தாமல் அவர்களுவனங்களைமட்டும் வெளிப்படுத்துவதாகிய *பளிக்குமண்டபம் ஒன்றுண்டு; அம்மண்டபத்தினுள்ளே மாணிக்கச்சோதிபரந்த பதமபீடம் ஒன்றுண்டு; அப்பீடத்திலிட்டால் அரும்புகள் மலரும்; அவருடஞ்சென்றாலும் அதில் இட்ட மலர்கள் வாடா; அம்மலர்களில் வண்டுகள் மொய்யா; இதுகாறும் அதன் பெருமையை உனக்குச்சொல்ல மறந்தேன்; கேட்பாயாக: ஒரு தெய்வத்தை நினைந்தோர் அத்தெய்வத்தின் அடிகளைத்தியானித்து மலர்களை அப்பீடத்திற்சேர்த்தால் அம்மலர்கள் அப்பீடத்தை நீங்கி அத தெய்வத்தின் அடிகளிடத்தே செல்லாநிற்கும்; யாதொரு நினைப்பினிற் அவற்றை அப்பீடத்தே சேர்ப்பின், அவைகள் அதனைவிட்டு நீங்கா; இதற்குக்காரணம் யாதென்று வினாவாயாயின், சொல்லுவேன்: “மனத்தோடு கூடாதவிடத்தும் கருமங்கள் பலிக்கும்” என்னும் விரதிகள் துன்பமடையவும், “மனத்தோடு கூடாதவழிக் கருமங்கள் பலியா” என்போர்க்குத் திருஷ்டாந்தமாகவும் மலரை இட்டிக் காட்டுதற்கு மயனென்னும் தெய்வத்தச்சனூல் அப்பீடம் நிரூபிக்கப்பட்டதாகும்; அவ்வனத்திலுள்ள உன்மகள் வேறுவனங்களிற் செல்லுதற்கு உரியளல்லள். அவளோடு பூப்பறித்தற்கு நானும் துணையாகச் செல்வேன்” என்று சொல்லிவிட்டு மணிமேகலையோடு சேர்ந்து சுதமதி போகும்பொழுது, உண்ண நோன்பியொருவனைத் தொடர்ந்து நின்று கள்ளையுண்ணும்படி வற்புறுத்திக்கூறும் கனிமகன்பின்னே நிற்கும் சனங்களும், ஒரு பித்தனுடைய விகாராசெயலைக்கண்டு வருந்தி நிற்கும் சனங்களும், பேடுடன் னுங்கூத்தைக்கண்டுநிற்கும் சனங்களும், தெருவின் இருபுறத்துமுள்ள

* இங்கே பளிக்குமண்டபத்தினுடைய தன்மையைச் சொல்லியிருக்கும்படி மிகப் பாராட்டற்பாலது.

† பதமபீடமென்றது புத்தருடைய பாதபீடிகையை; இப்படியே ‘பங்கயப் பீடிகை’ என்பர் பின்னும்; உஅ - ம் காதை, உகக.

‡ மயனை அசரத்தச்சனூலக் கூறுவதுமுண்டு.

சு.—பளிக்கறைபுக்ககாதை.

மாளிகைகளில் எழுதப்பட்டுள்ள சித்திரங்களைக்கண்டு, வியந்துநிற்கும் சனங்களும், சிறுதேரின்மீது செய்து வைக்கப்பட்டுள்ள யானையின்மேற் சிறுவர்களையேற்றி மகளிர் பாராட்டுதலைக் கண்டிதற்கும் சனங்களும் ஆகிய எல்லோரும், முன்னம் விராடநகரத்திற் பேடிவடிவங்கொண்டு சென்ற அருச்சுனைக்கண்டு வியந்து சூழ்ந்துகொண்டவர்களைப்போல மணிமேகலையைச் சூழ்ந்துகொண்டு, “மிக்க அழகையுடைய இவளைத் தவவழியிற் புகுத்திய தாய் மிக்கொடியவள்; இவள் பூப்பறித்தற்குச் சோலையிற் புகுவாளாயின், ஆங்குள்ள அன்னப்பறவைகள் முதலியன இவள் நடைமுதலியவற்றைக்கண்டு என்னபாடுபடா” என்று இவை போல்வனவற்றைச் சொல்லி அவளுடைய அழகைப் பாராட்டிக்கொண்டு மிகவும் வருந்தி நின்றனர்; மணிமேகலை, சுதமதியோடு மெல்லச் சென்று உவவனத்தில் மலர்கொய்தற்குப் புகுந்தாள்.

சு.—பளிக்கறைபுக்ககாதை.

புகுந்தவள், அச்சோலையின்வளங்களையும் ஆங்குள்ள பொய்கையி னழகையும் சுதமதிகாட்டக் காண்பாளாயினள்.

அவள் அங்கே அப்படியிருக்க, மதவெறுகொண்டு தெருத்தோ றும் சனங்களை வருத்தித் திரிந்ததான காலவேகமென்னும் யானையின் மதததையடக்கித் தேதோழிச் சேனையுடன்வரும் உதயகுமரன், நாட கக்கணிகையர் வீதியில் ஒரு மாடத்தே மலரணைமேற் காதற்பரத்தை யொருத்தியோடு, யாழின்கோட்டைத்தழுவிக்கொண்டு மயங்கிப் பாவை போலிருந்த எட்டிகுமரனைத் தெருப்பக்கத்துள்ள சாளரவழியாற் கண்டு, “நீ அடைந்த துன்பம் யாது” என்றான். உடனே அவன் துணுக் கென்றெழுந்து வினாந்து அருகேசென்று உதயகுமரனைவணங்கித் துதித்து, “இயற்கையழகுடெட்டு மலர்வளத்திற்கு இவ்வீதிவழியே நடந்துசெல்லும் மணிமேகலையைக் கண்டேன்; கண்டவுடன் அவளது தந்தையாகிய கோவலன் மதுரையிலடைந்த கொடுந்துன்பம் நினைவிற்கு வந்து என்மனத்திண்மையைமாற்றி இந்த யாழிலுள்ள பகைநரம்பில் என்கையைச் செலுத்தியது; இதுவே நான் அடைந்தவருத்தம்” என்று சொல்ல, பலநாளாக மணிமேகலையை விரும்பிக்கொண்டேயிருந்த உதய குமரன், அவன்சொல்லால், அவள் சோலைசென்றாளென்பது தெரிந்து மகிழ்ந்து, “அங்கேபோய் மணிமேகலையை என் தேரிலேற்றிக்கொண்டு வருவேன்” என்று அவனுக்குச் சொல்லிவிட்டுத் தேரைச் செலுத்திக் கொண்டு சென்று உவவனத்தின் மதில்வாயிலையடைந்தான்.

மணிமேகலை அத்தேரொலியைக்கேட்டுச் சுதமதியை நோக்கி, “உதயகுமரன் என்மேல் மிக்கநிரப்பமுடையவனென்று மாதவிக்கு

வயந்தமாலை சொல்லியதை முன்னங்கேட்டுள்ளேன்; இஃது அவனுடைய தேரொலிபோலும்; இத்துன்பத்திற்கு யாதுசெய்வேன்” என்றான்; அதைக்கேட்ட சுதமதி, அவளை ஆங்குள்ள *பளிக்கறையிற் புகுத்தித் தாடிக்கோலிட்டுக்கொண்டு உள்ளேயிருக்கச்செய்துவிட்டு, தான் அப்பளிக்கறைக்கு ஐந்துவிற்கிடைத்துரத்தே நின்றான்; அங்ஙனநின்ற சுதமதியைச் சோலையினுள்ளேவந்த உதயகுமரன் கண்டு, “யாருமில்லாத இவ்விடத்தே நின்றாய்; நீ மணிமேகலையுடன் வந்தாயென்று அறிந்து கொண்டேன்; அவள் †முதுக்குறைவுற்றனளோ? அவளுடைய செவ்வாய் நகைத்தலைப்பெற்றதோ? கண்கள் பிறழ்ந்து உலாவி வேட்கையைப் புலப்படுத்துமோ? அவள் பெளத்தசங்கத்தாரிருப்பிடத்தை நீங்கி இவ்விடம்வந்ததற்குக் காரணம் யாது? சொல்வாய்” என்று தனது வேட்கைதோன்ற வினாவினன்.

அப்பொழுது சுதமதி, வாயிலில்லாத அறையில் அகப்பட்டோரோ போல மனம்வருந்தி, “இளமைப்பருவத்திலேயே முதுமைவேடம் பூண்டு வழக்கைக்கேட்டு உணமையை வெளிப்படுத்திய சோழன்கரி காற்பெருவளத்தானுடைய வழித்தோன்றலே, நீ ஆண்டில் இளையையாயினும் அறிவில் முதியாயன்றோ? உனக்கு மகளிரா தெரிவித்தற்குரியனவும் உளவோ? இல்லை; ஆயினும் ஒன்று தெரிவிப்பேன்; கேட்டருளுக:—

வினையின் வந்தது வினைக்குவினை வாயது
புனைவன நீங்கிற் புலால்புறத் திடுவது
மூத்துவிளிவுடையது தீப்பிணி யிருக்கை
பற்றின் பற்றிடங் குற்றக் கொள்கலம்
புற்றடங் கரவிற் செற்றச் சேக்கை
யவலக் கவலை கையா றழுங்க
றவலா வுள்ளந் தன்பா லுடையது
மக்கள் யாக்கை யிடுவென வுணர்ந்து
மிக்கோ யிதனைப் புறமறிப் பாராய் (௧௧௩ - ௧௨௧).

என்று உடம்பினியல்பைக்கூறினள்; அவள் இங்ஙனங்கூறிய இனிய வார்த்தை உதயகுமரனதுகாதை அடையுமுன்னே பளிக்கறையுள்ளேயிருந்த மணிமேகலையினுருவம் அவன் கண்ணுக்குத் தோற்றியது.

௩.—மணிமேகலாதெய்வம் வந்துதோன்றியகாதை.

தேற்றியவுடன் அவ்வடிவத்தை மணிமேகலையின் வடிவமென்று நிச்சயித்து அப்பளிக்கறையினுள்ளே சென்றடைதற்கு நினைந்த உதயகுமரன், அதன்வாயில் காணப்படாமையால் அஃது இன்னவிடத்திலுள்ள தென்பதை அறிந்துகொள்ளுதற்குப் பளிக்குச்சுவரைக் கையால் தட

* பளிக்கறை - படித்தாலாகிய அறை.

† முதுக்குறைவு - பேரறிவு.

௩.—மணிமேகலைதெய்வம் வந்துதோன்றியகாலை.

விக்கொண்டு சூழ்ந்துவந்தான்; வந்தவன் சுதமதியைப்பார்த்து, “மணிமேகலை எத்திறத்தினள்? சொல்” என்றான்; என்றவனுக்குச் சுதமதி, “அவள் தவ்வொழுக்கமுடையள்; குற்றஞ்செய்தாரைச் சபிக்கும்வன்மையையுமுடையள்; சிறிதும் காமவிகாரமில்லாதவள்; ஆதலின், நீ அவளை விரும்புதல் தக்கதன்று” என்று கூறினள்; கூறவே “அவள் எத்தன்மையளாயினும் ஆகுத; எப்படியும் எனக்கு உரியளாகக்கடவள்” என்று சொல்லிக்கொண்டுசெல்பவன், மீட்டும் சுதமதியைப்பார்த்து, “துறவொழுக்கம்பூண்ட சமணமாதர்களின்நடுவே ஒரு வித்தியாதரனால் இடப்பட்டாய்” என்று எல்லாராலுங்கூறப்படும் நீ அவரைநீங்கிப் பௌத்தசங்கத்தைச்சார்ந்த மாதவியின் மகளுடன் வந்ததற்குக் காரணம் யாது? சொல்லுவாய்” என்றான்.

அதுகேட்ட சுதமதி, “அரசு, யான் சண்பைநகரத்துள்ள கௌசிகனென்னும் அநதணனுடையமகள்; என் இளமைப்பருவத்தில் அன்னையிறநதாள்; அவளிறந்தபின்பு தந்தையால ஆதரிக்கப்பட்டுவந்த நான் ஒருசோலையிறசென்று தனியேநின்று பூக்கொய்கையில் என்னை விரும்பி ஆகாயத்தே எடுத்துசென்று தன்வயமாக்கிக்கொண்ட வித்தியாதரனொருவனால் இடப்பட்டு இநநகரத்திருந்தேன்; இதையறியாத என் தந்தை என்னைக்காணாமல் வருந்தித் தேடிக்கொண்டே கன்னியாகுமரியாற்றிற்கு நீராட்செலபவர்களோடு சென்றான்; செல்லுக்கையில் இடையிலுள்ளதான இநநகரசு *சங்கமுகத்துறையில் நீராடுதற்கு அந்தணர்களோடு வந்து என்னை இநநகரிற்கண்டு, “நீ இங்கே எப்படிவந்தனை” என்று சொல்லி வருந்தி அநதணாகளோடுருத்தற்கு நான் தகுதியில்லேனாயினும் என்னிடத்து மிக்க அன்புடையவளுதலின், அவன் என்னைக் கைவிடாதவனாக மனைகடோறும் பிசசையெடுத்துண்டிடுத்துத் தானுமுண்டு பொழுதுகழிப்பானாயினன்; அப்படியிருக்கையில், ஒருநாள், அவன் பிசசையெடுத்தற்குசெல்லுமபொழுது இளங்கன்றையுடைய ஒருபசு அவனைமுட்டி வயிறறைகழித்துவிட்டது; அதனால் சரிந்தகுடலாக் கையிலேநதிக்கொண்டு, நானிருந்தவிடமென்று முன்பு அறிந்தவனுதலால் †சமணப்பள்ளியிற்புகுநது, “முனிவர்களே, யான் உங்களடைக்கலம்; என்னைப் பாதுகாக்கவேண்டும்” என்று முறையிட்டான்; அதைக்கேட்ட அவர்கள் சினந்து அவனை என்னோடும் புறத்தே ‡தள்ளிவிட்டனர்; நாங்க விருவரும் மிக்கதுக்கமுடையவர்களாய்ப் புறவீதியிற்சென்று, “சதியற்ற எம்மைப் பாதுகாக்கும் அறவோர் யாரேனுமுண்டோ?” என்று புலம்பி

* சங்கமுகத்துறை - காவிரி கடலொடுகலக்குந்தறை.

† சமணப்பள்ளி - சமணமுனிவர்கள் தங்குவதற்காக அமைந்த இடம்.

‡ தள்ளிவிட்டனரென்றதனால், சைனமுனிவருடைய இரக்கமின்மை கூறினான்.

மணிமேகலைக்கதைச்சுருக்கம்.

முறையிட்டேயுள்ள அப்பொழுது, மனைகடோறுஞ்சென்று ஐயமெரிக்கு
பாத்திரத்தையேந்திய கையை யுடையவனும் முழுமதிபோன்ற முக
னனும் பொன்னிறமுள்ள *சீவரவாடையனுமாகிய சங்கதருமனென்
முனிவன் விரைந்துவந்து, “என்னதுன்பமடைந்தீர்கள்?” என்று எம்மை
அருளுடன்பார்த்து இனியமொழிகளைக் காதுகளில்நிறைத்து எம்மனத்
தைக்குளிர்வித்து உடனே தன்கையிலுள்ள பிச்சைப்பாத்திரத்தை என்
கையிற்கொடுத்துவிட்டு எந்தந்தையின்துன்பம் முற்றும்நீங்கும்படி அவ
னைத்தழுமியெடுத்துக்கொண்டு சென்று பௌத்தசங்கத்தாரிராப்பிடத்
தைக்காட்டி என்றந்தையின் †மரணத்துன்பத்தையும் நீக்கினான் ; அம்
முனிவன் எனக்குச் செவியறிவுறுத்திய (பாதம்)

எங்கோ னியல்குண னேதமில் குணப்பொரு
ளுலக நோன்பிற் பலகதி யுணர்ந்து
தனக்கென வாழாப் பிறர்க்குரி யாள
னின்பச் செவ்வி மன்பதை யெய்த
வருளறம் பூண்ட வொருபெரும் பூட்கையி
னறக்கதி ராழி திறப்பட வருட்டிக்
காமற் கடந்த வாமன் (எக - எ௭.)

பாதங்கனையே என்னுடைய நாவானது இடைவிடாமற் பாராட்டுமேயல்
லாமல் வேறொன்றையும் சொல்லவறியாது ; அதுமுதல், பௌத்தசங்கத்
தைச்சார்ந்திருந்த மாதவியிடத்தில் உறைவேனுனென் ; அதனால் இவளு
டன்வந்தேன்” என்று கூறினன் ; அதுகேட்ட உதயகுமரன், “உனதுயல்
பை அழிந்துகொண்டேன் ; மணிமேகலையைச் சித்திராபதியால் இனிச்
சேர்த்துங்கூடும்” என்று சொல்லிவிட்டுக் காமபரவசனும் அச்சோலையி
னின்றும் போயினன் ; போனவுடன் மணிமேகலை பறிக்கறையினின்றும்
வெளியேவந்து சுதமதியைநோக்கி, “அன்பிலனென்றும் தவவுணர்ச்சியில்
லாதவனென்றும் வருணக்காப்பிலனென்றும் விலைமாதென்றும் என்னை
இகழ்ந்தானென்று நினையாமல், உதயகுமரன்பின்னே என்னுடைய
நெஞ்சமானது செல்லுதலுற்றது ; இதற்குக் காரணம் யாது? காமத்தி
னியல்பு இதுவோ” என்று சொல்லிக்கொண்டுநின்றான் ; நின்றபொழுது,
வந்து இந்திரவிழாவைக் காணுதலுற்ற மணிமேகலாதெய்வம், அவர்க
ளுக்குத்தெரிந்தவளும் மாயவித்தைசெய்பவளுமாகிய ஒரு மடந்தைவே
டம்பூண்டு அச்சோலையைடைந்து பறிக்கறையிலுள்ள ஸ்ரீபாதபீடிகை
யை வலங்கொண்டு உயர எழும்பினின்று,

“புலவன் நீர்த்தன் புண்ணியன் புராண
னுலக நோன்பி னுயர்ந்தோ யென்கோ

* சீவரவாடை - மருதந்துவர்நீரில்தோய்த்த பெளத்தபிக்ஷுக்களின் வஸ்திரம்.

† மரணத்துன்பத்தையும் நீக்கினானென்றதனாற் பெளத்தமுனிவனுடைய அரு
கூ ரினன்

சு.—சக்கரவாளக்கோட்டமுரைக்ககதை

சூற்றங் கெடுத்தோய் செற்றங் செறுத்தோய்
முற்ற வுணர்ந்த முதல்வா வென்கோ
காமற் கடந்தோ யேம மாயோய்
தீநெறிக் கடுப்பகை கடிந்தோ யென்கோ
வாயிர வாரத் தாழியன் றிருந்தடி
நாவா யிரமிலே னேத்துவ தெவன்” (கஅ - ௧௦௫)

என்று துதிக்கத்தொடங்கியது. இங்ஙனம் துதித்துக்கொண்டிருக்கையிற் பகற்காலரீங்க அந்நிமாலை வந்தது.

சு.—சக்கரவாளக்கோட்டமுரைத்தகதை.

வந்த அந்நிமாலைப்பொழுது ரீங்க, சந்திரன் உதயமாயினன் ; மணி மேகலாதெய்வம், மீட்டும்,

ஆதி முதல்வ னைவாழி யான்வோன்
பாத பீடிகை பணிந்தன ளேததி, (கக - ௧௨)

அங்கே வாடிநின்ற சுதமதியைப்பார்த்து, “ரீங்கள் இங்கேநின்றதற்குக் காரணம் யாது? என்னதுன்பமடைந்தீர்கள்?” என்றுகேட்க, சுதமதி உதயகுமரன் மணிமேகலைபைவிருமபிசு சொல்லிய சொல்லையும், பின்பு சித்திராபதியால் அவளைப் பெறலாமென்று அவன் எண்ணிசென்றதை யும் கூறினள் ; கூறலும், அதெய்வம், அவளைப்பார்த்து, “உதயகுமரனுக்கு மணிமேகலைபாலுள்ள ஆசை சிறிதும் தணிவுற்றிலது ; ‘இது முனிவர்களுடைய தவவனம் ; இதில் யாம தீங்குசெய்யலாகாது’ என்றெண்ணியே அவன் இச்சோலையைநீங்கினன் ; இவள் இதனைக்கடந்துசெல்வாளாயின், புறவீதியில் அவன் இவளை அகப்படுத்திக்கொள்ளுதல் சரதமே ; ரீங்கள் இச்சோலையைசூழ்ந்த மதிலின் மேற்றிசைக்கண்ணதாகிய சிறியவாயில்வழியேபோய் முனிவர்களுக்கிருப்பிடமாகிய சக்கரவாளக்கோட்டத்திறசெல்லுக ; சென்றால், ஒருபொழுதும் யாடுதொருதுன்பமும் அணுகாது” என்றுசொல்லியது ; சொல்லலும், சுதமதி, “மாருதவேக னும ரீயுமே அதனைச் சக்கரவாளக்கோட்டமென்று சொல்லுவீர் ; மற்றையோர்யாவரும் சமுகாட்டுக்கோட்டமென்றே சொல்லாநிற்பர் ; சக்கரவாளக்கோட்டமென்றதற்குக் காரணம்யாது? அதனைச் சொல்லுக” என்றாள்.

என்றலும், அத்தெய்வம், “காவிரிப்பூம்பட்டினம்தோன்றியகாலத்தே உடன்றோன்றியதான சமுகாடு இச்சோலையின் பக்கத்தேயுள்ளது. அது, நாற்புறத்தும் வாயில்களையுடைய மதிலாற்குழப்பட்டது ; காளிகோட்டத்தையும், அருந்தவர் அரசா கணவனிறக்க உடனேயிறந்தமடவார் ஆகிய இவர்களுள் இன்னொன்றார் இன்ன இன்னவிடத்தே புதைக்கப்பட்டாரொன்பதற்கு அழிசூழியாக அவரவர்களுடைய வருணம் ஆச

சிரமமுதலியவற்றிற்கும் அவரவர்களுடைய தகுதிக்குமேற்பச் சிறிதும் பெரிதுமாகப் கட்டப்பட்டுள்ள பற்பலகோட்டங்களையும், மயானதெய்வங்களுக்குப் பலியிடுதற்குரிய தூண்களையும், கற்களைநிறுத்திச்செய்யப்பட்டுள்ள திண்ணைகளையும், காவற்காரர் உண்பதற்கும் உறங்குவதற்கும் அமைந்துள்ள குடிசைகளையும், தோரணங்களையும், பந்தர்களையுமுடையது; பிணங்களைச் சுமத்தற்கும் சும்மாபோடுதற்கும் குழியிற்புதைத்தற்கும் உள்ளேவைத்து வாயிலையடைத்தற்கும் தாழியாற்கவித்தற்குமாக இரவுப்பகலும் வருபவர்களுடையவோசையும், அங்ஙனம் வந்துசெல்பவர்களுடைய ஓசையும், சாப்பறைகளினோசையும், இறந்ததுறவிகளைத் தொழுவவரோசையும், மற்றையோர்பொருட்டு அழுவவரோசையும், நரியின் கூக்குரலோசையும், செத்தோரையழைக்கும் பேரார்தைகளினோசையும், கோட்டானுடையகுரலும், ஆண்டலைப்பறவைகளின் குரலும் அம்மயானத்தில் மிகுதியாகவுண்டு; தான்றி ஒடுவை உழிஞ்சில் கான்றை சூரை கள்ளிமுதலிய பற்பல மரவிசேடங்களும் அங்கே அடர்ந்துள்ளன; பேய்களநெருங்கியுள்ள வாகைமரம்நிற்கும் மன்றங்களையும் நினைத்தோடு இறைசுகளைத்தின்று மகிழ்ந்து பறவைகள் தங்கியுள்ள விளாமரம்நிற்கும் மன்றங்களையும், காபாலிகசமயத்தோர் வாழும் வன்னிமரம்நிற்கும் மன்றங்களையும், விரதததாலினீத்த உடம்பையுடையசிலர் உடைந்ததலைகளை மாலையாகக்கட்டி இலந்தைமரம்நிற்கும் மன்றங்களையும், பிணங்களைத்தின்போர் களித்துவாழும் வெளியான இடங்களையுடைய மன்றங்களையும் அம்மயானம் உடையது; நெருப்பிருந்தபாண்டங்களும் மண்டைகளும் பாடைகளும் அறுத்தெறிந்த மலைகளும் உடைந்த குடங்களும் நெற்களும் பொரிகளும் சிறுபலியாக இடப்பட்ட அரிசிகளும் ளங்கும் பரவப்பெற்றது;

தவத்துறை மாக்கண் மிகப்பெருஞ் செல்வ
நீற்றினம் பெண்டி ராற்றிப் பாலகர்
முதியோ ரென்ன னினையோ ரென்ன
கொடுத்தொழி லானன் கொன்றனன் குவிப்பவீவ்
வழல்வாய்ச் சுடலை தின்னைக் கண்டுங்
கழிபெருஞ் செவ்வக் கள்ளாட் டயர்ந்து
மிக்க நல்லறம் விரும்பாது வாழு
மக்களிற் றிற்றந்த மடவோ ருண்டோ? (கௌ - ௯௦௪).

இத்தன்மையதான அச்சுகொட்டைப் பார்ப்பனச்சிறுவனாகிய சார்ங்கலனென்னும் ஒருவன் ஒருநகரமாக நினைந்து அதில் தனியேசென்று அங்கே களித்தாடிய பேயொன்றைக் கண்டு அஞ்சி அதனால் தாக்கப்

* மண்டை - நவபாண்டவிசேடம்.

† சிறந்த - மிகுந்த.

பட்டுக் கதறிக்கொண்டு ஓடித் தனது தாயாகிய கோதமையை யடைந்து, “சுடலையிலுள்ளபேய்ச்சு என்னுயினாக்கொடுத்தேன்” என்று சொல்லி அவள்முன் வீழ்ந்து இறந்தான்; உடனே கோதமை, “முதுமைப்பருவ மடைந்துதளர்ந்த பார்ப்பானும் யானும் கண்ணிழந்துள்ளேமென்பதையும் வேறுபுகலிலேமென்பதையும் நினையாமல் எங்கள் மைந்தனுடைய உயிரையுண்டது அணங்கோ! பேயோ! அழிகிலேனே” என்று புலம்பிக் கொண்டு தன் அருமைப்புதல்வனுடைய உடம்பையெடுத்து மார்போடு தழுவிச்சென்று சுகோட்டைச் சூழ்ந்த மதில்வாயிலே யடைந்துநின்று, “*சம்பாபதி, நீர்த்துறைகளிலும் மன்றங்களிலும் பழைய மரவடிகளிலும் கோட்டங்களிலும் வேற்றிடங்களிலுமிருந்து யாருக்கும் எந்தச் சமயத்தும் யாதொருதீங்கும் அணுகாவண்ணம் பாதுகாத்தருளும் நீ என்மகனைக் காவாதொழிந்ததற்குக் காரணம் யாது? நிற்பால் நடுவு நிலைமையிலேயோ; இனி யான் என்செய்வேன்” என்று வருந்தி முறையிட்டாள்.

முறையிடவே சம்பாபதிவந்து, “இவ்விரவில் இம்மயானத்திற் பேய்கள் போக்குவரவுசெய்யும் வாயிலில் நின்று மிக்க வருத்தமடைந்து நீ என்னை அழைத்ததற்குக் காரணம் யாது? சொல்வாய்” என்ன, கோதமை நிகழ்ந்ததைக் கூறினள்; சம்பாபதி, “உன் மகனுயினா அணங்கும் பேயும் கவர்ந்தில்; அவனுடைய அறியாமையையே பற்றுக்கோடாகக் கொண்டு இழவூழே அவனுயினாக் கவர்ந்து சென்றது” என்று கூறினள்; கூறலும், கோதமை, “என்னுயினா வாங்கிக்கொண்டு இவனுயினா நீ தந்தருள்வாயாயின், இவன் கண்ணற்ற தந்தையைக் காத்தனூப்பான்; ஆதலால், அங்ஙனம் செய்தருள்வாயாக” என்று வேண்டினள்; சம்பாபதி மனமிரங்கி, “உயிர உடம்பைவிட்டுநீங்கள் அது வினைவழியேசென்று வேறுபிறப்பை யடையாநிற்கும்; இதில் ஏதேனும் ஐயமுண்டோ? போனவையினா மீட்டளித்தல் என்னால் இயலுங்காரியமன்று; ஆதலால், மகன் இறந்ததுபற்றி நீ இரங்காதே;

உலக மன்னவர்ச் சூயிச்சூயி நீவோ
நிலரோ விந்த வீமப் புறங்காட்
டரசர்க் கமைந்தன வாயிரங் கோட்டம்
நிரயக் கொடுமொழி நீயொழி” என்றலும், (ககச - ககௌ).

கோதமை, “கேட்ட வரங்கூறியெல்லாம் தேவா தருவாரென்று நூல்கள் கூறுநிற்கும்; ஆதலால், யான் கேட்ட இவ்வரத்தை நீ தந்தருள்க; நாராயாயின், இவ்விடத்தில் இப்பொழுதே என்னுயினாத் துறப்பேன்” என்று சொன்னாள்; சொல்லவே சம்பாபதி, “நீ சொல்லியபடியே இச்

சம்பாபதியென்பது காவிரிப்பூம்பட்டினத்து அதிதேவதையின்பெயர்.

*சக்கரவாளத்துள்ள தேவர்களில் யாரோனும் நீ கேட்ட வரத்தைக் கொடுப்பாருளராயின் யானும் அதனைக் கொடுக்கும் உரிமையுடையேனாவேன்; என் ஆற்றலைக் காண்பாயாக” என்று சொல்லிவிட்டு, †நான்குவகை அருவப்பிரமகணங்களையும் புதினாவகை உருவப்பிரமகணங்களையும் இருசுடர்களையும் ‡அறுவகைத் தெய்வகணங்களையும் பலவகை அசரகணங்களையும் §எண்வகை நரசர்களையும் பல விண்மீன்கட்டங்களையும் அச்சவினிமுதலிய இருபத்தேழு நாட்களையும் கோட்களையும் தனக்குள்ளே அடக்கிக்கொண்டிருக்கும் இச்சக்கரவாளத்தில் வரங்கொடுக்கும் வன்மையையுடைய தேவர்களையெல்லாம் வருவித்துக் கோதமைக்குமுன்னே நிறுத்தி, “இவளுடையவருத்தத்தைக் கெடுத்திடுவீராக; இவளடைந்த வருத்தம் இதுவாகும்” என்று நிகழ்த்தவற்றைச்சொல்ல, அத்தேவர்கள் சம்பாபதி கூறியவாறே கூறிமுடித்தார்கள்; அதனைக்கேட்டு உண்மையறிந்து ஒருவாறு வருத்தமொழிந்தகோதமை தன்மகனைச் சுடுகாட்டிற் சேர்த்துவிட்டு இறந்துபோயினாள்.

அப்பால், சம்பாபதியின் வன்மையை யாவருக்கும் புலப்படுத்த வேண்டி, எல்லாத்தேவர்களும் கூடியவிடத்து அவர்கள் கூடியதற்கு அறிகுறியாக, இவ்வுலகின் நடுவேயுள்ள மேருமலையும் அதனைச் சூழ்ந்த ஏழுமலைகளும் நான்கு பெருந்தீவுகளும் இரண்டாயிரஞ் சிறுதீவுகளும் மற்ற இடவிசேடங்களுமாகிய இவற்றைப்புலப்படுத்தி ஆங்காங்கு வாழ்பவர்களுடைய உருவங்களையும்வகுத்து மயனால் நிரூபிக்கப்பட்டதாதலின், இது சக்கரவாளக்கோட்டமெனப் பெயர்பெற்றது; இது சுடுகாட்டைச் சூழ்ந்த மதிலின்புறத்தேயுள்ளதாதலாம் சுடுகாட்டுக்கோட்டமென்று எல்லாராலும் கூறப்படும்; இதன் வரலாறு இதுவாகும்” என்றுசொல்லக் கேட்டுக்கொண்டிருந்த மணிமேகலை, “மணிதர் வாழ்க்கை இத்தன்மைத்து” என்றுசொன்னாள். அவள் அங்கே அப்படியிருக்கையில், சுதமதி தூங்குதலுற்றனள்; அப்பொழுது அத்தெய்வம் தன்வித்தையால் மயக்கி மணிமேகலையைத் தழுவிடெடுத்துக்கொண்டு ஆகாயவழியே முப்பதுபோசனையளவு தெற்கேசென்று கடல்சூழ்ந்த மணிபல்லவமென்னும் சிறு தீவையடைந்து அதில் அவளைவைத்துவிட்டுச்

* எல்லாவுலகங்களையும் தன்னுள் அடக்கிக்கொண்ட கோளத்தைச் சக்கரவாளமென்றல் பெளத்ததூல்வழக்கு.

† பிரமகணங்களை இங்ஙனம் வகுத்துக்கூறுதல் பெளத்ததூல் வழக்கு; மணிமேகலைப் புத்தகத்தின் ௩ - ம் பக்கம் பார்க்க.

‡ அறுவகைத் தெய்வகணங்கள் தங்கும் உலகங்களின்பெயரை மணிமேகலைப் புத்தகத்தின் ௨ - ம் பக்கத்திற் பார்க்க.

§ எண்வகை நரசருடைய இருப்பிடங்களின்பெயரை மணிமேகலைப் புத்தகத்தின் ௬௬ - ம் பக்கத்திற் பார்க்க.

எ.—துயிலெழுப்பியகாதை.

சென்ற மணிமேகலாதெய்வம், “விடிந்தால் மணிமேகலையை எப்படியும் நான் அகப்படுத்திக்கொள்வேன்” என்று எண்ணிக்கொண்டு காம பரவசனாய்த் துன்பமுற்றுத் தூங்காமலேயிருந்த உதயகுமரன் முன்னே சென்று, அவன்காண நின்று,

“..... மன்னவன் மகனே
கோணிலை திரிந்திடிற் கோணிலை திரியும்
கோணிலை திரிந்திடிண் மாரிவறங் கூடும்
மாரிவறங் கூரின் மன்னுயி ரில்லை
மன்னுயி ரெல்லா மண்ணை வேந்தன்
றன்னுயி ரென்னுந் தகுதியின் ருகும்
தவத்திறம் பூண்டோ டன்மேல் வைத்த
வவத்திற மொழிக.” (எ - ௪௪).

என்று அவனுக்குச் சொல்லிவிட்டுப் பின்பு உவவனஞ்சென்று அங்கே தூங்குகின்ற சுதமதியையெழுப்பி, “யான் மணிமேகலாதெய்வம்; இந்நகரில் நடக்கும் இந்திரவிழாவைக்காணுதற்கு வந்தேன்; நீ அஞ்சாதே; பொளத்தசமயவழியே செல்லுதற்குரிய நற்காலம் மணிமேகலைக்கு உண்டாயிற்று; ஆதலால், அவளை எடுத்துக்கொண்டுசென்று மணிபல்லவத்தில் வைத்தேன்; தன்னுடைய முற்பிறப்பிலிருந்து செய்தியையும் அறிந்துகொண்டு அவள் இற்றைக்கு ஏழாவதுநாளில் இங்கே வந்துசேருவாள். இந்நகரில் வேறுவடிவங்கொள்வாளாயினும் அவள் உனக்கு ஒளிப்பாளல்லள்; அவள் இங்கே புகும்நாளில் இந்நகரின் கண்ணே பல அற்புதங்கள் நிகழும்; நான்வந்ததையும் மணிமேகலை நல்லவழியிற்சென்றதையும் மாதவிகுச் சொல்லவாயாக; அவள் முன்னமே என்னையறிவாள்; கோவலன், நமது குலத்தையவத்தின்பெயரை இக்குழந்தைக்கு இடிக’ என்றுசொல்லி, என்பெயரை இவளுக்கு (மணிமேகலைக்கு) வைத்தநாளின் இரவில் மாதவியின் கண்களிற்சென்று, “காமன் செயலற்று ஏங்கும்வண்ணம் ஆசையை முற்றக்கெடுக்கும் தவ மாதைப்பெற்றாய்” என்று நனவிற்கூறுவதுபோல யான் கூறியதுண்டு. இதனையும் அவளுக்கு நினைப்பூட்டுவாயாக” என்று கூறிப்போயிற்று.

அப்பாற் சுதமதியெழுந்து மணிமேகலையின்பிரிவால்வருந்தி அச்சோலையைச்சூழ்ந்த மதிலின்மேற்கேயுள்ள சிறிய வாயிலவழியேசென்று சக்கரவாளக்கோட்டத்தையடைந்து ஆங்குள்ள உலகவறவியின் ஒரு பக்கத்தேயிருந்தாள்; அவள் அப்படியிருக்கும்பொழுது அவ்விடத்தே தூணிலுள்ளபாவையொன்றை அறிவுத்திருக்குந் தெய்வமொன்று, சுதமதி மயங்கிஅஞ்சும்படி,

“இரவி வன்ம னொருபெரு மகளே
தூரகத் தானைத் துச்சவன் றேவி
தயங்கினார்க் கோதைத் தர்ணா சர்வமு
மயங்கி பாணமூன் மன்னுயிர் நீத்தோய்
காராளர் சண்பையிற் கொள்கின் மகளே
மாருத் வேங்கோ முந்நகர் புருந்து
தாணா தவ்வை தன்னொடு கூடிய
வீணா யாகிய சுதமதி கேளாய், (௧௮ - ௧௦௩).

தங்கையாகிய இலக்குமி தன்னுடைய முற்பிறப்பையும் உன்னுடைய முற்பிறப்பையும் அறிந்துகொண்டு இற்றைக்கு ஏழாநாளிரவில் இந்நகரத்தேவருவள்; அவள் பிரிந்ததுபற்றி நீ அஞ்சற்க” என்று தனது தெய்வவாக்காற் கூறிற்று; அதனைக்கேட்டு மணநடுங்கிய சுதமதி, பொழுதுபுலருமளவும் அவ்விடத்தேயிருந்து சூரியனுதித்தவுடன் எழுந்து புறப்பட்டு விதிவழியேசென்று மாதவியையடைந்து முதலாளில் நிகழ்ந்த வற்றைச் சொன்னவுடனே அவள் மாணிக்கத்தையிழந்த நாகம்போன்று மிக்கதுயரத்தோடிருந்தாள்; சுதமதி, மணிமேகலையின்பிரிவாற்றாமையால் உயிரிழந்த உடம்புபோலச் செயலற்றிருந்தாள்.

௮.—மணிபல்லவத்துத்துயருற்றகாதை.

சுதமதி இங்கே இப்படியிருக்க, மணிபல்லவத்திற் கடலருகே மணலிற்றுயின்ற மணிமேகலை, துயிலுணர்ந்து தனக்குத்தெரிந்த யாதொன்றும் அங்கே காணப்படாமையால், தான் முன்பிருந்த இடத்தைத்துறந்து வேற்றிடத்துச்சென்றுபிறந்த உயிர்போன்றவளாகித் திகைத்துக் கொண்டிருக்கையில் சூரியனுதித்தான்; உதித்தவுடன் அவள், “இவ்விடம், உவவனத்தில் முன்னங் கண்டறியப்படாத ஒரு பகுதியோ!

சுதமதி யொளித்தாய் துயரஞ் செய்தனை
நணவோ கனவோ வென்பதை யறியேன்
மனநடுக் குறுஉ மாற்றத் தாராய்
வல்விருள் கழிந்தது மாதவி மயங்கு
மெல்வளை வாராய் விட்டகன் றனையோ? (௨௦ - ௨௪).

இது, மாபவித்தையொடுதோன்றிய அம்மடநதைசெய்தவஞ்சமோ! ஒன்றுந்தெரியவில்லையே! தனியேயிருத்தற்கு மிகவும் அஞ்சுகின்றேன்; நீ விரைந்துவருவாயாக” என்று சொல்லிக்கொண்டு, பல நீர்த்துறைகளிலும் பல மணற்குன்றங்களிலும் சென்று தேடித் தனக்குத்தெரிந்த ஒரு வரையுங்காணாதவளாகிக் கூக்குரலிட்டு அழுதுவருநதுபவள், தன்மற்தை யைநினைந்து,

“கோற்றொடி மாதரோடு வேற்றுநா டடைந்து
வைவா ஞழந்த மணிப்பூ ணகலத்
தையா வோ” என் றழுவோண் முன்னர், (௪௧ - ௪௩).

கூ.—பீடிகைகண்டு பிறப்புணர்ந்தகாதை.

இந்திரனாவிடப்பட்டதும் தரிசித்தோர்க்குப் பழம்பிறப்பைத் தெரிவிப்பதுமாகிய புத்தபீடிகை தோன்றியது.

கூ.—பீடிகைகண்டு பிறப்புணர்ந்தகாதை.

தோன்றலும், அதனைக்கண்ட மணிமேகலை, விம்மித்ததால் தன்னை அறிபாளாயினாள்; அவளுடையகைகள் தலைமேற்குவிர்த்தன; பின்பு ஆனந்தக்கண்ணீரை உகுத்து அப்பீடத்தை மூன்றுமுறை வலம்வந்து பணிந்து எழுப்பவன், அப்பீடிகைக்காட்சியால் தன பழம்பிறப்பில்நிகழ்ந்த செய்திகளையறிந்து, “மாதவ, உறுதிப்பொருளையுணர்ந்தோய், காயங்க்காரையென்னும் நதிக்களையில் நீ சொல்லியவெல்லாம் உண்மையாதலை விளங்கவழிந்தேன்:—கார்தாரமென்னும் பெரியதொருநாடிலுள்ள ஸ்ருவதேசத்தில் இடவயமென்னும் நகரை இராசதானியாகக்கொண்டு அரசுபுரிந்துவாழும் அத்திபதியென்னும் அரசனுடைய மைத்துனனாகிய பிரமதரும, நீ அவவரசனிடத்திற்சென்று தருமோபதேசம்புரிகையில், “இசைமபுத்தியில் இற்றைக்கு ஏழாவதுநாளில் பூகம்பமுண்டாகும்; உண்டானபொழுது இந்நகரும் நாகநாட்டில் நானூறுயோசனைப்பரப்பும்பாதலத்தில்வீழ்ந்து கெட்டொழியும்; ஆதலால், நீ இந்நகரத்தைவிட்டு விரைவில் வேறுநகரம் புகுவாய்” என்றுசொல்ல, அவன் நகரத்தார்யாவருக்கும் அச்செய்தியைப் பறையறைவித்துசொற்றி எல்லாருடனும் அந்நகரைநீங்கி அதற்கு வடக்கேயுள்ள அவநதிநகரம் செல்லுதற்குப் புறப்பட்டு வழிக்கொண்டு இடையேயுள்ள காயங்க்காரையென்னும் நதிக்கரையையடைந்து அங்கே பாடிவிட்டு செய்துகொண்டிருந்தபொழுது ஐய! நீ உரைத்தபடியே குறித்தநாளிற் பூகம்பமுண்டாக இடவயநகரம் அழிந்துபோயிற்று; அதுதெரிந்த அரசனும் மற்றையோரும் உன்பால் அன்புமிக்கு உன்னைச் சரணமடைந்து சூழ்நதுநின்றகாலத்தில், அவர்களுக்கு முத்திவழியை உபதேசித்துக்கொண்டிருந்தாய்; இருந்தபொழுது, அசோதநகரத்தரசனாகிய இரவிவன்மனென்பவனுடைய தேவியான அமுதபதியென்பவள்வயிற்றிற் பிறந்து இலக்குமியென்று பெயாபெற்று, அத்திபதியென்னுமரசனுக்கு நீலபதியென்பவள்பாற்பிறந்த இராகுலனுக்கு மனைவியாய்ப்புக்கயான் என்கணவனோடுவந்து தருமங்கேட்டற்பொருட்டு வணங்கியவுடன், நீ என்னைநோக்கி, ‘இவ்விராகுலன் இற்றைக்குப் பதினாறுவதுநாளில் திட்டிவிடமென்னும் பாம்பாலிறப்பான்; நீ இவனோடு தீயிற் புகுவாய்; புகுந்து, பின்பு காவிரிப்பூம்பட்டினத்திற்சென்றுபிறப்பாய்; அவ்விடத்தில் உனக்கு ஒரு துன்பம்வரும்; அப்பொழுது மணிமேகலாதெய்வம் வந்துதோன்றி நள்ளிரவில் உன்னையெடுத்துக்கொண்டுசென்று காவிரிப்பூம்பட்டினத்திற்குத்தெற்கே கடலிலுள்ளிதுதிவொன்றில்வை

மணிமேகலைக்கதைச்சுருக்கம்.

த்துவிட்டுச்செல்லும்; சென்றபின் ஆங்குள்ள புத்தபீடிகையைத் தரிசித்
துத் தொழுவாய்; தொழுவதுடன் உனது முற்பிறப்பில் நிகழ்ந்தசெய்தி
களையறிந்து இன்று நான்சொன்ன மொழிகளையும் தெரிந்துகொள்வாய்’
என்று நீ சொல்ல, ‘என்கேள்வன் இன்னவாறு பிறப்பானென்பதை
புத்தெரிவிக்கவேண்டும்’ என்று கேட்டேன்; கேட்டவனக்கு ‘உன்னைக்
கொண்டுசென்ற தெய்வம் மீட்டுநதோன்றி உனக்கு அதனைப் புலப்படுத்
தும்’ என்று அருளிச்செய்தாய்; அத்தெய்வம் வரவில்லையே” என்று
ஏங்கி அழுதுகொண்டிருந்தாள்.

க0.— மந்திரங்கொடுத்தகாதை.

மணிமேகலை இப்படியிருக்கையில், — புத்தபீடிகைக்காட்சியால
இவள் பழம்பிறப்பையறிந்தாள்; இவளுடைய இயற்கையும் அழகிது—
என்றெண்ணிக்கொண்டு ஆகாயத்தினின்றும்பிறங்கிவந்த மணிமேகலை
தெய்வம், அவள்கேட்கும்படி,

“உயிர்க ளெல்லா முணர்வுபா முகிப்
பொருள்வழங்கு செவித்துளை தூர்ந்தறி விழந்த
வறந்தலை யுலகத் தறம்பாடு சிறக்கச்
சுடர்வழக் கற்றுத் தடுமாறு காலையோ
ரிளவன ஞாயிறு தோன்றிய தென்ன
நீயோ தோன்றினை நின்னடி பணிந்தே
னீயே யாகிநிற் கமைந்தவிவ் வாசனம்
நாமிசை வைத்தேன் றலையிசைக் கொண்டேன்
பூமிசை யேற்றினேன் புலம்பறுக” (எ - கஉ)

என்று புத்ததேவனுடைய பீடிகையை அவளுகவேமதித்துத் துதித்து
வலம்வந்து பூசித்து வணங்கியது; வணங்கியதெய்வத்தை மணிமேகலை
வணங்கி, “உன் திருவருளால் என்னுடைய முற்பிறப்பையறிந்தேன்;
அப்பிறப்பிற் கணவனாயிருந்த இராகுலன் எங்கே பிறந்தானன்?” என்று
கேட்டாள்.

கேட்டவளுக்கு அத்தெய்வம், “இலக்குமி! கேட்பாயாக; நீ ஒரு
நாள் சோலையொன்றில் இராகுலனோடு ஊடியிருந்தாய்; இருந்தபொழுது
அவன் ஊடலைத்தீர்த்தற்கு உனதடியைவணங்கினான்; வணங்குகையில்,
இரத்தினத்தீவஞ்சென்று அங்கே தருமசக்கரத்தைப் பிரவிருத்திக்கச்
செய்துவிட்டு வருபவனாகிய சாதுசக்கரனென்னும் பெளத்தசாரணமுனி
வனொருவன் உச்சிப்பொழுதில் ஆகாயத்தினின்றும் இறங்கிவர, நீ அவ
னைக்கண்டு மெய்நடுங்கி மயங்கிக் கலங்கி ஒல்கிப் பணிந்தாய்; அது
கண்ட இராகுலன், “இங்கே வந்தவன் யார்?” என்று கோபித்துக்கொ
ல்லலும், நீ அஞ்சி நடுநடுங்கி அவன்வாயைப் பொத்தி, “ஆகாயத்தினின்
றும்பிறங்கிய இப்பொரியோனுடைய மலரடியைவணங்காமலும் இவனைத்

துதியாமலும் இருந்தது எவ்வளவுபெரும்பிழை?” என்று அவனுக்குச் சொல்லி அவனோடுகூட அம்முனிவருடைய பாதங்களைவணங்கி, “யாங்கள் தேவரீருடைய அடியேமல்லேமாயினும்,

அந்தீர் தண்ணீர் ரமுதொடு கொணர்கேம் (௩௭)

அமுதுசெய்தருள்க; தேவரீருடைய திருவுளப்பாங்கின்படியே நடத்தற்கு உரிமையுடையே” என்று தெரிவித்தலும், அம்முனிவன், “தாயே! உண்பேன்; இங்கே கொண்பவருக” என்றுசொல்ல, நீ உடனே அவற்றைக்கொணர்ந்து அவனையுண்பித்தாய்;

அந்நா ளவனுண் டருளிய வவ்வறம்

நின்னாங் கொழியாது நின்பிறப் பறுத்திடும்; (௪0-௪௧).

அவ்விராகுலனே உவவனத்தில் உன்பால்வந்த உதயகுமரன்; அதனாலே தான் அவனுடையமனம் உன்னை விரும்பியதன்றி உன்மனமும் அவனை மிகப்பறறியது. அநதப்பற்றைமாற்றி நல்லழிப்படுத்தற்கு நினைந்து உன்னை இத்தீவிற்கொணர்நதுவைத்து இப்பீடிகையைக் காட்டினேன்; இலக்குமீ! இன்னுங்கேட்பாயாக; முற்பிறப்பில் உன்னுடைய தமக்கை மாராயிருந்த தாரையையும் வீரையையும் அங்கநாட்டுள்ள கச்சயநகரத் தரசனாகிய துசசயனென்பவன் மணஞ்செய்துகொண்டு ஒருநாள் அவர்க ளோடுசென்று மலைவளங்களைக்கண்டுவந்து கங்கைக்கரையை அடைந் திருந்தபொழுது, அறவணவடிகள் அங்கேவரக்கண்டு உடனே எழுந்து வணங்கிய அவன், “தேவரீர் யாவர்? எங்கே எழுந்தருளியது?” என்று கேட்க, அவர், “பாதபங்கயமலையைத் தரிசித்தற்குவநதேன்; ஆதிகால த்தே புத்ததேவன் எல்லாவுயிராகளும் துக்கத்தினின்றும் நீங்கி இன்புற் றிருக்கவேண்டுமென்று நினைந்து அவைகளையாவும் கேட்டு மகிழும்படி அம்மலையின் உச்சியில் நின்றுகொண்டு தருமோபதேசனீ செய்தபொ முது அவருடைய பாதசகவடுகள் தங்கப்பெற்றமையால் அஃது அப் பெயரையுடைத்தாயிற்று; குற்றமற்ற அழிவுடையீர்! நீங்களும் அதைத் தரிசித்து வழிபடுமின்” என்று கூறினர். அவர்கூறியவாறு உடனே சென்று அமமலையையடைந்து தரிசித்த புண்ணியவிசேடத்தால் தாரா யுமவீரையும் முறையே மாதவியாகியும் சுதமதியாகியும்வந்து உன்னோடு கூடினர்; மணிமேகலை! நீ பழம்பிறப்பையறிந்தாய்; தருமத்தின் தோற் றத்தையும் தெரிநதுகொண்டாய்; மற்றைசமயவாதிகளுடைய கொள்கைகளையும் இனி ஒருகாலத்திற்கேட்பாய்; அங்ஙனங்கேட்கும்பொ முது, உன்னை, “இளமைப்பருவத்தினள்” என்றுநினைந்து அவர்கள் தத் தம் சமயவுண்மைகளைச் சொல்லார்கள்; ஆதலால், அக்காலத்து நீ வேற் றுவடிவங்கொள்ளவேண்டுவது இன்றியமையாதது” என்கூறி வேற்

* நின்னாங்கொழியாது - நின்னிடத்தைநீங்காது.

றுவடிவைக்கொடுப்பதும் ஆகாயவழியே சஞ்சரிக்கச்செய்வதுமாகிய மந்திரங்களிரண்டை அவளுக்கு உபதேசித்து, “நீ புத்ததேவனருளிச்செய்த நல்லறவழியை நனுகுதல் ஒருதலையென்று உணர்வாயாக; இப்பீடிகையை வணங்கித்துதித்து ஊர்செல்வாயாக” என்று சொல்லிவிட்டு மேலேசெல்லுதற்கு எழுந்து, “இன்னும் ஒன்றைச்சொல்ல மறந்துவிட்டேனே” என்று அத்தெய்வம் மீட்டும் இறங்கிவந்து, “சிறந்த விரதவொழுக்கமுடையாய், கேட்பாயாக; மக்களயாக்கை உணவாலாகியதொகுதி; இம்மந்திரமோ பசியைத்தொலைக்கும்; இதனைக்கொள்வாயாக” என்று சொல்லி அம்மந்திரத்தை அவளுக்கு உபதேசித்துவிட்டு எழுந்து ஆகாயவழியே சென்றது.

கக.—பாத்திரம்பெற்றகாதை.

அப்பால், மணிமேகலை, அத்தீவிலுள்ள மணற்குன்றுகளையும் பூஞ்சோலைகளையும் குளிர்ந்த பொய்கைகளையும் பார்த்துக்கொண்டு மெல்ல உலாவியருகையில், ஒருத்திவந்துநின்று, “கப்பல்கவிழப்பெற்ற மகளிர் போல இங்குத் தனியேவந்தநீ யார்?” என்றுகேட்டாள்.

மணிமேகலை, “பொற்கொடிபோல்வாய்! ‘நீ யார்’ என்றது, என்னுடைய எந்தப் பிறப்பின் செய்தியைத் தெரிநதுகொள்ளுதற்கு? கேட்பாயாக; சென்றபிறப்பில் இலக்குமியென்னும் பெயரையுடையேன்; இராகுலனென்னும் அரசிளங்குமரனுக்கு மனைவியாகவிருந்தேன்; இப்பிறப்பில் நாடகக்கணிகையாகிய மாதவியின்வயிறற்றிப்பிறந்தேன்; என் பெயர் மணிமேகலையென்பது; மணிமேகலாதெய்வம் காவிரிப்பூம்பட்டினத்துள்ள உவவனத்திலிருந்து இத்தீவிற்கொண்டெவந்து வைத்தமையால், இந்தப் பீடிகையைத் தரிசித்து முற்பிறப்பை யறிநதுகொண்டேன்; இங்கே வந்தமையால் நான் அடைந்தபயன் இது; என்னுடைய வரலாறு இதுவாகும்; பூங்கொடிபோல்வாய்! உன் வரலாறுயாது?” என்று கேட்டவுடன், தீவதிலகை “இத்தீவிற்கு அயலிலுள்ளதான இரத்தினத்தீவத்திலே மிகவுயர்நதுவிளங்காநின்ற சமந்தகூடமலையின் உச்சியிலேயுள்ள புத்ததேவனது அடியிணைப்படிமைகளைத் தரிசித்துவிட்டு இத்தீவிற்கு முன்னொருகாலத்தில் வந்தேன்; வந்ததுமுதல் இநதிரன் கட்டளையால் இந்தத்தருமபீடிகையைக் காத்துக்கொண்டு இவ்விடத்திலேயேயிருக்கிறேன்; என்பெயர் தீவதிலகையென்பது. புத்ததேவனருளிச்செய்த நல்லறவழியேநடப்போர் யாரேனும் இதனைத் தரிசிப்பாராயின், அவர்கள் அந்தத்தரிசனவிசேடத்தால் உடனே தம்முடைய பழம்பிறப்புணர்ச்சியை அடைவது திண்ணம்; அத்தன்மையினையுடையோர் உலகத்தில் மிக அரியர்; அவர்களுக்கே தருமபதம் உரித்து; இஃது உண்

மை; பழம்பிறப்புணர்ச்சியை யடைந்தமையால், நீ மிகவும் பெரியை; இந்தப்பிடிக்கைக்குமுன்னே மாமலர்க்குவனையும் ரெய்தலும் மயங்கிய கோமுகியென்னும் கொழுநீரிலஞ்சியொன்று உள்ளது; அப்பொய்கையினுள்ளேயிருந்து அமுதசரபியென்னும் அக்ஷயபாத்திரமானது, ஒவ்வொருவருடத்தும், புத்ததேவன் அவதரித்த காலமாகிய வைசாகசுத்தபூர்ணிமைதோறும் மேலேவந்து தோன்றாநிற்கும்; இத்தினம் அப்பூர்ணிமையே; அது தோன்றும்வேளையும் இதுவே; இப்பொழுது அந்தப்பாத்திரம் உன்கையில் வருமென்று எண்ணுகிறேன்; அதிலிடப்பட்ட அன்னம் எடுக்கஎடுக்க மேன்மேலும் வளர்ந்துகொண்டேயிருக்கும்; அதன்வரலாற்றை உன்னூரிலுள்ள அறவணவடிகளிடத்தே இனிக்கேட்பாய்” என்று சொல்லலும், மணிமேகலை அதைப்பெறுதற்குநிரும்பிப் புத்தபிடிக்கையைவந்தித்து அவளோடுகூடிச்சென்று கோமுகிப்பொய்கையை வலஞ்செய்துவந்து நின்றவுடன், அப்பாத்திரம் அப்பொய்கையினுள்ளிருந்து மணிமேகலையின்கையை அடைந்தது; உடனே அவள் அளவுகடநதமகிழ்ச்சியுற்று நின்று,

“மாரினை வெல்லும் வீர நின்னடி
தீநெறிக் கடுமபகை கடிந்தோய் நின்னடி
பிறர்க்கற முயலும் பெரியோய் நின்னடி
தறக்கம் வேண்டாத் தொல்லோய் நின்னடி
யெண்பிறக் கொழிய விநந்தோய் நின்னடி
கணபிறக் களிகுருங் கண்ணோய் நின்னடி
தீமொழிக் கடைதத செவியோய் நின்னடி
வாய்மொழி சிறந்த நாவோய் நின்னடி
நரகர் துயர்கெட நடப்போய் நின்னடி
புரகர் துயர் மொழிப்போய் நின்னடி
வணங்குத லல்லது வாழ்த்தலென் னாவீர்
கடங்காது” (கக-௭௨)

என்று புத்ததேவனைத்துதித்தாள்; இங்ஙனனதுதித்தமணமேகலைக்கு உயிரகளுடைய பசித்துன்பததையும் அதனைத் தீர்ப்போருடைய பெருமையையும் தீவதிலகைசொல்லப்புகுந்து,

“குடிப்பிறப் பழிக்கும் விழுப்பங் கொல்லும்
பிடித்த கல்விப் பெருமபுனை விடே
நாணணி களையு மாணெழில் சிதைக்கும்
பூண்முலை மாதரொடு புறங்கடை நிறுத்தும்
பசிப்பிணி யென்னும் பாவிதது தீர்த்தோ
ரிசைச்சொ ளளவைக் கென்னு நிமிரது; (எசு - அக)

முன்னொருகாலத்தில், கௌசிகமுனிவர் மழையே இல்லாதுபோனமையால், பசியால் வருந்தி அதனைத்தீர்த்துக்கொள்ளுகதரு எங்குந்நிரிந்து சிறிதும் உணவுகிடையாததுபற்றி மெலிந்து பின் நாயிறைச்சிசையப்பெற்றுத் தின்னப்புகுந்து, முதலில் அவ்விதைச்சியின் ஒருபகுதியைத் தெய்வங்கட்குப் பலியிடுவாராயினா; அதுதெரிந்த இந்திரன் உடனே

எங்கும் மழைபெய்யச்செய்தமையால், உயிர்கள் களித்துவாழும்படி விளைவுபெருகியதென்பர்; அதை நீ கேட்டிருப்பாயே.

ஆற்றுநர்க் களிப்போ ரறவிலை பகர்வோ
ராற்றா மாக்க ளரும்பசி களைவோர்
மேற்றே யுலகின் மெய்ந்நெறி வாழ்க்கை
மண்டிணி ஞாலத்து வாழ்வோர்க் கெல்லா
முண்டி கொடுத்தோ ருயிர்கொடுத்தோரே; (௧௨ - ௧௬)

ஆதலால், பசியைப்போக்கி உயிரைக்கொடுத்தலாகிய தருமத்தைச்செய்வாய்” என்று கூறினன்; அதுகேட்டமணிமேகலை, “போனபிறப்பில் என்கணவனாகிய இராகுலன் திட்டிவிடமென்னும் பாம்பாலிற்றத்து பொருமல் யான் தீப்பாய்ந்து உயிரொடுவேவாரிற்கையில் முன்னம சாதுசக் கரமுனிவனை உண்பித்த நினைவையுடையேனானேன்; இறக்குங்காலத்தில எனக்கு அந்நினைப்பிருந்த புண்ணியவிசேடத்தாலேயே இறதப்பாத்திரம என்கையிற்புகுந்ததென்று எண்ணுகிறேன்; இதுநிற்க. பசியால்வாடிய குழந்தையின்முகத்தைக் கண்டு மனமிரங்கிப் பால்சரக்கும் தாய்முலை போலவே வயிறுகாய்ப்பெருமபசி அலைத்தற்கு இரங்கி வெயிலென்னும் மழையென்றும் பாராமல் எங்கும் வாடியலைதுதிரியும் ஏழைகளுடைய முகத்தைக்கண்டு இரங்கி இப்பாத்திரம் மேன்மேலும் அவர்களுக்கு அமுது சுரந்தளித்தலைக் காணும் விருப்பமுடையேன்” என்று சொல்லக் கேட்டு மகிழ்ந்த தீவதிலகை, அவளோடு பின்னுஞ் சிலநேரம் அளவளாவிக்கொண்டிருந்து, “இனி இப்பாத்திரத்தோடு உன் ஊருக்குச்செல்வாயாக” என்றுசொல்ல, மணிமேகலை, அவள்பாதத்தைவணங்கிப் புத்த பிடிகையைத்தொழுது வலஞ்செய்து ஆகாயமனமரதிரத்தை ஜபித்து மேலேயெழுந்து ஆகாயவழியேசென்று, தன்னைக் காணாதுவருந்தி திகைத்து மயங்கி வழியையேநோக்கிக்கொண்டேநிற்கும் சுதமதியையும மாதவியையும் பார்த்து, வியப்படையும்வண்ணம் அவர்களுடைய முற்பிறப்பை அவர்களுக்கு அறிவித்து, “மானிடயாக்கையாற் பெறுதற் குரிய தவவழியை அறவணவடிகளிடத்தே இனிப் பெறக்கடவீர்; இஃது ஆபுத்திரனுடையகையிலிருந்த அமுதசரபியென்னும் அக்ஷயபாத திரமாகும்; இதனைத் தொழுமின்” என்றுசொல்லி, அதனை அன்புடன் தொழுத அவர்களை அழைத்துக்கொண்டு அறவணவடிகளைத் தரிசித்தற் குச் சென்றாள்.

௧௨.—அறவணர்த்தொழுதகாதை.

சென்றவள், “அறவணவடிகள் எங்கேயுள்ளார்” என்று விசாரித்துக்கொண்டுபோய்,

நரைமுதிர் யாக்கை நடுங்கா நாவி
ஹரைமூ தாள ஹரைவிடங் குறுகி, (௩ - ௪)

கஉ.—அறவணர்த்தொழுதகாதை.

அவரைத்தரிசித்து மும்முறைபணிந்து துதித்துத் தான் உவவனஞ்சென்றதும், உதயகுமரன் அங்கேவந்து சொல்லிப்போனதும், பின்பு மணிமேகலாதெய்வம் தன்னையெடுத்துச்சென்று மணிபல்லவத்திலவைத்ததும், அத்தீவிலுள்ள புத்தபீடிகைக்காட்சியால் தன் பழம்பிறப்பைத் தானறிந்துகொண்டதும், “முற்பிறப்பிற்கணவனாகவிருந்த இராகுலனே உதயகுமரனாக வந்துபிறந்தான்; அப்பிறப்பில் உனக்குத் தமக்கைமார்களாக விருந்த தாரையும் வீரையுமேழாதவியும் சுதமதிபுமாக வந்தனர் ; அவர்கள் வரலாற்றை அறவணவடிகள்பால் நீ தெரிந்துகொள்” என்று மணிமேகலாதெய்வஞ்சொல்லி மூன்றுமந்திரங்களை யுபதேசித்துச்சென்றதும், அப்பால் தீவதிலகைவந்ததும், அவருடன்சென்று தோழுகிப் பொய்கையிலிருந்த அழகுதகரபிணைப்பெற்றதும், “ஊருக்குச்சென்று அறவணவடிகள்பால் ஆபுத்திரன்வரலாற்றை நீ கேள்” என்று அத்தீவதிலகைசொல்லத் தான்வந்ததும் ஆகிய இவற்றையெல்லாதெரிவிக்க, அம்முனிவாகேட்டு மகிழ்ந்து, “முன்பு ஒருமுறை நான் பாதபங்கயமலை பைவழிபட்டு மீண்டுவருகையில் துசசயராசனை ஒரு சோலையிற்கண்டேன் ; “அரசு, நீயும் உன்மணையரும் சுகமோ?” என்று யான்வினாவி, அவன் மனங்கலங்கி அரற்றிக்கொண்டு, வீரை மதுவின்மயக்கத்தால் ஓரியானைமுன்சென்று இறந்ததும், அச்செய்தியைக்கேட்டுவருந்திய தாரை ஒருமாதத்தின்மீதேறி விழ்ந்து மரித்ததுமாகிய பெருந்துன்பத்தைக்கூறி வருந்தினன் ; நான் “இது பழவினைப்பயனாகும் ; ஆதலால், நீ வருந்தாதே” என்று சொல்லிப்போந்தேன் ; அங்கனமிறந்த நீவிர் இப்போது கூத்தரைப்போல வேறுவேடம் பூண்டுவருதீர்கள்” என்று மாதவியையும் சுதமதியையும்பார்த்துச் சொல்லிவிட்டு, பின்னும் மணிமேகலையைப்பார்த்து, “இவ்வுலகிற் பெளத்ததருமங்கள் குறையப் பாவங்கள் மிகுத்தன ; ஆனாலும், சிறிதுசிறிது தருமமுண்டாதலுங்கூடுமென்று எண்ணி நான் தருமத்தை உபதேசித்துவருதலுமுண்டு ; அத்தருமத்தை இவ்வுலகத்திலுள்ள மாந்தரறியார் ; இவ்வுண்மையையறிந்த இச்சக்கரவாளத்துள்ள தேவாகளுடைய வேண்டுகோளால், * ஆயிரத்தறு நூற்றுப் பதினாறுமாண்டில் துஷிதலோகத்திலுள்ள தேவன் இவ்வுலகத்தில் அவதரிப்பான் ; அதற்குப்பிற்பாடு யாவருக்கும் அருளறத்தில் மனஞ்செல்லும் ;

புத்த ஞாயிறு தோன்றுங் காலத்
திங்களு ஞாயிறந் தீங்குரு வினங்கத்
தங்கா நாண்மீன் றகைமையி னடைக்கும்
வானம் பொய்யாது மாநிலம் வளம்படும்

* இங்கே கூறப்பட்டுள்ள ஆண்டு இன்னசகாப்தத்தைச்சார்ந்ததென்று புலப்படவில்லை ; ஆண்டு - வருடம்.

வானுடை யுயிர்க ளுறுதுயர் காணு
வளிவலங் கொட்கு மாதிரம் வளம்படும்
நளியிரு முந்நீர் நலம்பல தருஉம்
சுறவைவன் றூர்த்திக் கலநிறை பொழியும்
பறவை பயன்றுத் துறைபதி நீங்கா
விலங்கு மக்களும் வெருஉப்பகை நீங்கும்
கலங்களுர் நரகளும் பேயுங் கைவிடும்
கூணங் குருடு மூமுஞ் செவிடு
மாவு மருளு மன்னுயிர் பெறாஅ
அந்நாட் பிறந்தவ னுளுநங் கேட்டோ
ரின்னாப் பிறவி யிகந்தோ ராதவிற்
போதி மூலம் பொருந்திய சிறப்பி
னாதன் பாத நவைகெட வேத்துதல்
பிறவி தோறு மறவேன் மடக்கொடி” (அக - ௧௦௩)

இதுநிற்க ; மணிமேகலை ' இந்நகரத்தில் உன்னாலே சிலவிசேடங்கள் உள்ளனவாம் ; அவை நிகழ்ந்தபின்பன்றி யான்கூறுநதருமமொழி உன் மனத்தின்பொருந்தாது ; இவ்விருவரும் முற்பிறப்பிற் பாதபங்கயமலையை வழிபட்ட புண்ணியவிசேடத்தால் பிற்காலத்தில் உன்னோடுகூடிப் புத்தேதவனது திருவடிபைத்தொழுது வணங்கி வினைகளினின்றும் நீங்கி நிருவாணமடைவார்கள் ; உயிர்மருநதாகிய மிகச்சிறந்த அமுதசரபியை நீபெற்றனை ; எல்லாவுயிர்களுடைய பசியையும் தீர்ப்பாயாக ;

மக்க டேவ ரெனவிரு சார்க்கு
மொத்த முடிவி னோற முரைக்கேன்
பசிப்பிணி தீர்த்தல்” என்றே யவளுந்
தவப்பெரு நல்லறஞ் சாற்றினர். (கக௬ - ௧௧௭)

மணிமேகலையும் அங்ஙனமே செய்வேனென்றாள்.

௧௩.— ஆபுத்திரன் றிறமறிவித்தகாதை.

பின்பு அறவணவடிகள் மணிமேகலையைநோக்கி, “ஆபுத்திரன் வரலாற்றைக்கூறுவேன் ; கேட்பாயாக ; வாரணாசியென்னுமூரில் வேதமோதுவிப்பவளுகிய அபஞ்சிகனென்னும் அநதணன்மனைவி, சாலியென்பாள் ; அவள் நிபமந்தப்பியொழுகினமையால் உண்டாகிய பாவத்தைத் தீர்த்துக்கொள்ளும்பொருட்டு, தான் கருப்பிணியாகவிருந்தும் அதைப் பாராமல் கன்னியாகுமரிக்கு நீராடச்சென்றாள் ; சென்றவள் சூலால்வருநதி வழியிடையேபெற்ற குழந்தையிடத்தில் சிறிதும் இரக்கம்வையாமல் அக்குழந்தையை ஒரு தோட்டத்தில் இட்டு நீங்கினள் ; நீங்கவே அக்குழந்தை உணவுபெறாது பசியால் வருந்தியழுதது ; அவ்வழுகையோசையைக்கேட்டு ஒருபசுவானதுவந்து அதன் வருத்தந்தீரும்படி நாவால் நக்கிப் பாலுட்டி ஏழுநாள்வரையும் அப்புறஞ்செல்லாது பாதுகாத்துக்

௧௩.—ஆபுத்திரன் நறமறிவத்தகாதை

கொண்டிருந்தது; அப்படியிருக்கையில், வயனங்கோடென்னும் ஊர் லுள்ளவனாகிய பூதியென்னும் அந்தணனொருவன் தன் மனைவியோடும் அவ்வழியேவருபவன், அக்குழந்தையழுத கூக்குரலுக்கேட்டுச் சென்று தனியேகிடக்கும் அதைக்கண்டு மிக்க துன்பத்தோடு கண்ணீர்பெருங்கி, ‘இவன் பசுமகனல்லன்; என்மகனே’ என்றுகூறி அக்குழந்தையை யெடுத்து ஊர்சென்று வீட்டைந்து மகிழ்ச்சியுடன்வளர்த்து உரியகாலத் துத் தன்குலத்துக்குரிய கல்விகளை நன்குபயிற்றிவந்தான்; வருகையில், அச்சிறுவன், ஒருநாள் அவ்வூரில் ஓரந்தணன்வீட்டிற்குநுந்து, யாகசாலையில் ஒருபசு மாலையைச்சுற்றிய கொம்புகளையுடையதாய்ப் பின்பு தனக்குண்டாகும் துன்பத்திற்கு அஞ்சி வெய்துயிர்த்துப்புலம்பி வேடர்களுடைய வலையிற்பட்ட மான்போல அஞ்சிக் கதறுவதைக்கண்டு மனநடுங்கிக் கண்ணீருருத்து, ‘இவர்களறியாதவண்ணம் இப்பசுவைக் கவர்ந்து கொண்டு இரவிற்போய்விடுவேன்’ என்று தன்னுள் எண்ணிக்கொண்டே ஒருபக்கத்தில் ஒதுங்கியிருந்து அன்றிரவில் அப்பசுவைக் கையிற்பற்றி ஊருக்குவெளியே போய்விட்டான்; பசுவைக்காணாத அந்தணர்கள் பலர் அதனைத்தேடிச்சென்று, வழியில் பசுவையும் அதனைக் கவர்ந்துசென்ற அச்சிறுவனையுங்கண்டு அகப்படுத்திக்கொண்டு, அவன் கருத்தையறியாராய், “புலையா, இப்பசுவை இரவில் ஏன் கவர்ந்துசென்றாய்?” என்றுகேட்டு அவனைக் கோலாலடித்து ஒறுக்கத்தொடங்கினர். அப்பொழுது பசு, வருத்துகின்ற உபாத்தியாயனைமுட்டி வயிற்றைக்கிழித்துக் குடரைப்புறப்படச்செய்துவிட்டுக் காட்டில் விரைந்தோடிவிட்டது. ஆபுத்திரன் அவர்களைநோக்கி, “வருத்தன்யின்; யான் சொல்வனவற்றைக்கேண்மின்; நீங்கள் வருத்தும்படி இப்பசு என்னகுற்றஞ்செய்தது

விடுநில மருங்கிற் படுபுல் லார்த்த
நெடுநில மருங்கின் மக்கட் கெல்லாம்
பிறந்தநாட் டொட்டிஞ் சிறந்ததன் மீம்பா
லறந்தரு நெஞ்சோ டருள்சுரந் தூட்டு
மிதனெடு வந்த செற்ற மென்னை?” (௫௧ - ௫௫).

என்றுசொல்ல, அவர்கள், “நீ வேதவிதியையறியாமல் வேள்வியை இகழுகின்றாய்; ஆதலால், பசுமகனென்பதற்குப் பொருத்தமுடையை” என்று இகழ்ந்துகூறலும், ஆபுத்திரன்,

“ஆன்மக னசலன் மான்மகன் சிருங்கி
புலிமகன் விரிஞ்சி புளையோர் போற்று
நரிமக னல்லனோ கேச கம்பள
னீங்கிவர் துங்குலந் திருடி கணங்களென்
றோங்குயர் பெருஞ்சிறப் புரைத்தலு முண்டா
லாவொடு வந்த வழிகுல முண்டோ” (௫௬ - ௬௨)

என்று சொல்ல, அவர்களுள்ளே ஓரந்தணன், “இவனுடைய பிறப்பின்

மணிமேகலைக்கதைச்சுருக்கம்.

வரலாற்றை யான் அறிவேன்; முன்னொருநாள், கன்னியாகுமரியில் விதிப் படி நீராடிவிட்டு வருத்தத்தோடு வந்த சாலியென்னும் ஒரு பார்ப்பனியைக் கண்டு, “உன் ஊர் யாது? நீ எதற்காக இங்கே வந்தனை?” என்று நான் கேட்டதற்கு அவள், “யான், வாரணாசியென்னுமுரினுள்ள ஆரண உவாத்தியாகிய ஓரந்தணன் மனைவி; யானொழுகிய தீயவொழுக்கத்தாற் கணவனைப்பிரிந்து கன்னியாகுமரிக்கு நீராடச்செல்லுகையில், கொற்கை நகரத்துக்கு அப்பாற் காதவழித்தாரத்துள்ள இடையர்சேரியில் ஆண் குழந்தையொன்றைப் பெற்று இரக்கமின்றி அதனை அவருள்ள ஒரு தோட்டத்தில் இட்டுப்போனேன்; இப்படிப்பட்ட தீவினையொகிய எனக்கு நற்கதியுண்டோ” என்று மிகத் துன்புற்று அழுதாள்; அங்நவமழு தவன்பெற்ற அந்தமகனே இவன்; இதைச் சொல்லுதலால் யாதுபயனென்று இதுகாறும் உங்களுக்குத் தெரிவியாதிருந்தேன்; அசுத்ததைதலால் இவனைத் தொடாதொழியின்” என்று சொல்ல, ஆபுத்திரன், “திலோத் தமையின் புத்திரர்கள் பெரியமுனிவர்களாக இருததல் கேட்டிலிரோ; நீங்கள் *சாலிக்குத் தவறுகூறத் துணிந்தீர்களே” என்று சொல்லி அவர்களைப்பார்த்து நகைத்தான். வளர்த்த பூதியும் அசுத்தனென்று எண்ணி உடனே அவனை நீக்கிவிட்டான். பசுவைத்திருடின கள்வனென்று இகழ்ந்து அந்தணர்களுடைய கிராமங்களிலெல்லாம் அவ்வுடைய பிசசைப் பாத்திரத்திற் கல்லிடத்தொடங்கினார்கள்; அதனால், வேறு புகலின்றித் தென்மதுரையையடைந்து சிந்தாதேவியின்கோயிலாகிய கலையியமத்தின் முன்னேயுள்ள அம்பலத்தையே யிருப்பிடமாகக்கொண்டு கையிற் பிசசைப்பாத்திரத்தையேநதி விடுகின்றோமென்று சென்றுசென்று வாங்கிவந்த

காணர் கோளர் காண்முடப் பட்டோர்

பேணுந ரில்லோர் பிணிநடுக் குற்றோர்

யாவரும் வருகவென் றிசைத்துட னூட்டி, (ககக - ககக).

அவர்களுண்டொழித்த மிசசத்தையே தானுண்டு பிசசையோட்டைத் தலையணையாகவைத்துக்கொண்டு அவ்வம்பலத்தின்கண்ணே நாள்தோறும் இரவிற் கண்படைபுரிந்து காலங்கழித்துவந்தான்.

கசு.—பாத்திரமரபுகூறியகாதை.

அப்படி நிகழுங்காலத்தில், அவனுக்கு ஒருநாள் அங்கே நிகழ்ந்த செய்தியைச்சொல்லுவேன்; கேட்பாயாக; அவன் அவ்வம்பலத்தில் ஓரிரவில் தூங்கும்பொழுது, சிலர்வந்து, “பெரும்பசி எங்களை வருத்தாநின்றது” என்றார்கள்; அதைக்கேட்ட அவன் அத்துன்பத்தைத்தீர்த்தற்கு

* சாலியென்பதற்கு அருந்ததியென்றும் ஒருபொருள்தோன்றிற்று.

ஆற்றலில்லாதவனாய் மிக்க வருத்தமடைந்தான்; அச்சமயத்திற் சிந்தா தேவி எழுந்தருளிவந்து, “இதனைக்கொள்வாயாக; நாடெல்லாம் வறுமையுற்றாலும் இவ்வோடு வறுமைமையடையாது; கொடுக்கக்கொடுக்க இதில் உணவு வளர்ந்துகொண்டேயிருக்கும்” என்றுசொல்லித் தன்கையிலுள்ள அக்ஷயபாத்திரமொன்றை அவன்கையிற்கொடுத்தாள்; உடனே அவன், அளவுகடந்தமகிழ்ச்சியடைந்து,

“சிந்தா தேவி செழுங்கலை நியமத்து
நந்தா விளக்கே நாமிசைப் பாவாய்
வானோர் தலைவி மண்ணோர் முதல்வி
யேனோ ருற்ற விடர்களைவாய்” (கஎ - ௨௦).

என்று துதித்து அவனைப்பணிந்து, முன்பு பசித்துவந்திரந்தவர்களை ஊட்டி மகிழ்வித்து, அன்றுமுதல் எல்லாவுயிர்களுக்கும் உணவளிப்பா னாயினன்; உண்பதற்காக டுஷிதர்கள்பலர் அவனைச் சூழ்ந்துகொண்டா ர்கள்; விலங்குகளும் பறவைகளும் அவனைப் பிரியாவாய் அன்புடன் சுற் றிக்கொண்டன; அப்படியிருக்கையில், ஒருநாள் அவனதுபுண்ணியமிசு தியைத் தனது *பாண்டுகம்பளநடுக்கத்தால் அழிந்த இந்திரன், அவனுக்கு வரங்கொடுக்கினைந்து ஒரு முதியவேதியனது வடிவுகொண்டெவந்து நின்று, “நான் இரத்திரன்; வரங்கொடுத்தற்கு வந்தேன்; நீ விரும்பியது யாது? உன்னுடைய பெரிய தானத்தின்பயனைப் பெற்றுக்கொள்வாயாக” என்றுசொல்ல, ஆபுத்திரன் விலாவெலும்பு ஒடியும்வண்ணஞ் சிரித்து,

“அறஞ்செய் மார்கள் புறங்காத் தோம்புநர்
நற்றவஞ் செய்வோர் பற்றற முயல்வோர்
யாவரு மில்லாத் தேவர்நன னாடெக்
கிறைவ னாகிய பெருவிறல் வேந்தே! (சௌ - ௪௩).

வருந்திவந்தவர்களுடைய தீர்த்தற்கரியபசியினைத்தீர்த்து அவர்களு டைய இனியமுகத்தை யான் காணும்படிசெய்கின்ற எனது தெய்வப்பாத் திரம் ஒன்றே போதும்; வேறொன்றும் வேண்டற்பாலதன்று” என்று அவனை மதியாதுசொன்னான்; சொல்லவே இந்திரன் கோபித்துப் பசித் துன்பத்தால் வருந்துவோரில்லாமலிருக்கும்படி செய்வேனென்றுநினைந்து எங்கும் மழைபெய்வித்து மிக்க செல்வத்தையுண்டாக்கினன்; அதனால், பசித்துவருவோர் இலராயினர்; அதுகண்டு ஆபுத்திரன் முன்னிருந்த அம்பலத்தைநீங்கி ஊர்கள்தோறும்போய், “உண்போர்யாரேனுமுண் டோ?” என்று வினாவத்தொடங்கினான்; அதுகேட்டுச் செல்வக்களிப்பால் யாவரும் அவனை யிகழ்ந்தார்கள்; உண்போரைப் பெருமையால், அவன்

* பாண்டுகம்பளம் - வெள்ளைக்கம்பளம்; தனது பாண்டுகம்பள நடுக்கத்தைக் கொண்டு உலகிலுள்ள சில நிகழ்ச்சிகளை இந்திரன் அறிந்துகொள்வானென்று கூறு தல் பெளத்தர்களுடைய வழக்கமென்று தெரிகின்றது.

பெருஞ்செல்வத்தை யழிந்தோரைப் போல வருந்தித் தனியே செல்லுகையில், கப்பலில்லாத சிலர், அவனைக்கண்டு, சாவகநாடு மழையில்லாமை யால் மிகுந்த வறுமையுற்றதென்றும் அதிலுள்ளவியர்கள் பெரும்பாலும் பசியால் இறந்தனவென்றும் கூறினர்; அதனேட்டு அவன் அந்நாட்டிற் குச்செல்வெனென்று நினைந்து கப்பலேறினன்; அக்கப்பல் சென்று மணி பல்லவத்தினருகே ஒருநாள் தங்கிற்று; அவன் அத்தீவில் இறங்கினன்; மீகாமன், இறங்கிய ஆபுத்திரன் ஏறிவிட்டானென்று எண்ணி இருளில் அக்கப்பலைச் செலுத்திக்கொண்டுபோயினான். போனது தெரிந்து அவன் மிகுந்த வருத்தமடைந்து, பலர்க்கு உணவளிக்கும் இப்பாத்திரத்தை வைத்துக்கொண்டு யாருமில்லாத இத்தீவில் யான்மட்டும் இரேன்” என்று எண்ணி அப்பாத்திரத்தைத் தொழுது, “வருடத்திற்கு ஒருநாள் நீ தோன்றுவாயாக” என்று கூறிக் கோமுகிப்பொய்கையில் அதைவிடுபவன், “மிக்ககருணையோடுகூடித் தருமஞ்செய்தலையே மேற்கொண்டு எல்லாவு யிர்களையும் பாதுகாப்போர் யாரேனும்வரின் அவர்கையிற் புகுவாயாக” என்று சொல்லி அப்பொய்கையில் விட்டுவிட்டுத் தான் பட்டினியிருந்து உயிர் துறப்பானாயினான். அப்பொழுது அத்தீவிற்குச் சென்ற யான் அவனைக்கண்டு, “நீ யாதுதுன்பமடைந்தாய்” என்று கேட்க, நிகழ்ந்தவற் றைச் சொல்லி மணிபல்லவத்தில் உடம்பைப்போகட்டுவிட்டு எல்லாவுயிர் களையும் பாதுகாக்குமெண்ணத்தோடு சென்று சாவகநாட்டரசனுடைய பசுவயிற்றிலுதித்தான்.

கரு.—பாத்திரங்கொண்டு பிச்சைபுக்ககாதை.

மணிமேகலை! இன்னும் கேட்பாயாக; முன்பு ஆபுத்திரனுக்கு ஏழு நாள்வரையும் பாலுட்டிய பசுவானது, அப்புண்ணியவிசேடத்தால் சாவ கநாட்டில் தவளமலையில் தவஞ்செய்துகொண்டிருக்கும் மண்முகமுனிவ னிடத்தே, பொன்மயமாகிய கொம்புகளையும் குளம்புகளையும் உடைய தாய்ச்சென்று, ஈனுமுன்னமே பால்கூர்து எல்லாவுயிர்களையும் உண்ணச் செய்துகொண்டிருந்தது; அதனைக்கண்டு, முக்காலவுணர்ச்சியையுமுடைய அம்முனிவன், “இப்பசுவயிற்றில் எல்லாவுயிர்களையும் பாதுகாக்கும் ஒரு விசேடபுருடன் பொன்மயமான முட்டையினிடம் தோன்றுவான்” என்று கூறினான். தருமஞ்செய்தற்காகவே மணிபல்லவத்தில் இறந்த ஆபுத்திரன் தன்னைக் குழவிப்பருவத்தே காத்தளித்தபசுவை எப்பொழுதும் நினைத்துக்கொண்டிருந்தவனான, மண்முகமுனிவன்கூறியவாறே அப் பசுவயிற்றில் தோன்றினன்; அவன் தோன்றியகாலம் வைசாகசுத்த பூர்ணிமை; அப்பொழுது சில நன்னிமித்தங்கள் நிகழ்ந்தன. அதுதெரிந்த சக்கரவாளக்கோட்டத்துள்ள முனிவர்கள், “புத்தன் அவதரிக்குங்

ஆதிநாபிச்சையிட்டகாதை

காலதனலு தோன்றும் நிமித்தங்கள் இப்பொழுது நிகழ்வதற்குக் காரணம் என்ன?" என்று வியப்புற்று, அதனுண்மையைத் தெரிந்துகொள்ளுதற்குக் கந்திற்பாவையையடைந்து வினாவினார்கள்; அது, "மணிபல்லவத்தில் இறந்த ஒரு விசேடபுருடன் உயிர்களைப் பாதுகாத்தற்காகச் சாவகநாட்டிலுதித்தான்; அதனாலேதான் நன்னிமித்தங்கள் நிகழ்ந்தன. அவன் வரலாற்றை அறவணன்பாற் கேண்மின்" என்று சொல்லி என் பாலனுப்பி எனது நாவைவருத்தியது; மகப்பேரில்லாமல் வருந்துபவ னான அந்நகரத்தரசன் பூமிசந்திரனென்பவன் மண்முகமுனிவனைவணங்கி மேற்கூறிய பசப்பெற்ற குழந்தையை வாங்கிக்கொண்டுசென்று வளர்த்துவந்தான்; அச்சிறுவனை இப்பொழுது அரசரிமைபெற்று வாழ்கின்றான்; இதுநிறக; காவிரிமாநதி மாறாது நீர்பெருக இந்நாட்டைவளமுறச் செய்தும் யாதுகாரணத்தினாலே உயிர்கள் வறுமையால்வருந்துகின்றன; ஆதலால்,

வெண்டினா தந்த வழதை வாஜே

ருண்டொழி மிச்சில யொழித்துவைத் தாங்கு, (நக. - ௫௨).

மிகப் பயன்படுகின்ற இவ்வமுதசுரபியை நீ சும்மாவைத்திருத்தல் தகுதியன்று" என்று கூறினர். அதைக்கேட்ட மணிமேகலை, உடனே அவளை வணங்கித் துதித்துப் பிக்குணிக்கோலம்பூண்டு, அப்பாத்திரத்தைக் கையிலேந்தி வீதியையடைந்தாள்; அடையவே, உச்சயினிநகரத்தரசனாகிய பிரச்சோதனனென்பவன் உதயணனை வஞ்சித்துச் சிறைப்படுத்திய பொழுது, அவனைச் சிறைமீட்டற்கு அவன்மந்திரியாகிய யொளகந்தராயனென்பவன் வேற்றுவடிவங்கொண்டு வீதியையடைந்தகாலத்தில், அவனைக்கண்டு துன்புற்று அநேகர் சூழ்ந்தாற்போலப் பிக்குணிக்கோலத்தைபுடைய மணிமேகலையைக்கண்ட பலரும், "உத்யுகுமரனுடைய உள்ளத்தில் ஒளித்திருக்குமिवள் எல்லாருங்காணுபடி பிச்சைப்பாத்திரத்தையேந்தி வீதியையடைந்தது என்ன வியப்பு!" என்றுகூறித் துன்புற்று அவளைச் சுற்றிக்கொண்டனர். அப்பொழுது மணிமேகலை, "கற்புடைமாதர் இடம் யிவத்தையே முதலில் ஏற்றுக்கொள்ளுதல் தகுதி" என்றுசொல்ல, காயசண்டிகை "மழையைத்தரும் கற்புடைமாதர்களுள் மிகமேம்பட்டவளாகிய ஆதிரையென்பவளுடைய வீடு இது; நீ இதிற்புகவேண்டும்" என்று அவளுக்குக் கூறினர்.

கக. — ஆதிநாபிச்சையிட்டகாதை.

அங்கனங்கூறிய காயசண்டிகை, மீட்டும் மணிமேகலையைநோக்கி, "இந்த ஆதிரையின் கற்புவிசேடத்தைக் கேட்பாயாக; இவள்கணவுன் சாதுவனென்பான்; அவன் ஒருபரத்தையின் இணக்கத்தாற் கைப்பொருளினமர்வை வறுமையுற்று வேறுதேயம்போய்ப் பொருள்தேடுவெண்ணித்

சிலவணிகரோடு கப்பலேறிச் சென்றான்; செல்லுகையில் கடுங்காற்றால் அகத்தபுல்குழிந்தது; கவிழுவே சாதுவன் அதிலிருந்து ஒடிந்துவிழுந்த பாய்மரத்துண்டொன்றைத் தெப்பமாகப்பற்றிக்கொண்டு நீந்திச் சென்று, உடையில்லாது சஞ்சரிப்புவர்களாகிய நாகருடையமலைப்பக்கத்தை அடைந்தான்; அலிதங்குனமாக; அக்கப்பலினின்றும் நழுவி யமரத்தைப் பற்றிக் கடலில்நீந்திப் பிழைத்துக் காவிரிப்பூம்பட்டினம் வந்தோர், “கட்பலுடைய இறந்தவர்களோடு சாதுவனுமிறந்தான்” என்று ஆதிரைக்குக் கூறினர்; அதுகேட்ட அவன், மிக்க வருத்தமடைந்து இறக்கத்துணிந்து மயானத்திற் குழிதோண்டி அதில் விறகுகளை அடுக்குவித்துத் தீயைபூட்டி, “வினைப்பயனால் என்கணவனடைந்த இடத்தை நானுமடையக்கடவன்” என்று சொல்லி அதிற்புகுந்தான்; புகுந்தவனை அத்தீயானது சுட்டொழிந்தது; ஒழியவே அவன், “தீபுகுசுடாதபாவியேன் இனியாதுசெய்வேன்” என்று ஏங்குகையில், ஆகாயவாணியானது, “ஆதிரை! உன்கணவன் இறக்கவில்லை; அவன் பிழைத்துச்சென்று இப்பொழுது நாகரூபிலேயிருக்கிறான்; அங்கே பலவருடந்தங்கான்; சந்திரதத்தனென்னும் வாணிகருடைய கப்பல்வழியேவந்து உன்னையடைவான்; நீ வருந்தாதே” என்று கூறிற்று; அதைக்கேட்ட ஆதிரை வருத்தமொழிந்து விட்டையடைந்து கணவன் விரைநதுவருதலைக்குறித்து அதற்கேற்ற புண்ணியங்களை இடைவிடாது செய்துகொண்டிருந்தான்; அங்கே நாகரூபிலையடைந்த சாதுவன், ஒருமரநிழலைச்சார்ந்து அயர்ச்சியால் துயில் கொள்ள, அம்மலையிலுள்ளநாகர்கள்வந்து இவ்வுடம்பு நமக்கு நல்லவுணவாகுமென்றெண்ணி அவனை எழுப்பினர்; அவன் அவர்கள்பாஷையை விளங்கக்கற்றவனாதலால், அவர்களோடுபேச, அவர்கள் அவனைவருத்து தலைத் தவிர்த்து, “எங்களாசிரியன் ஒருவனிருக்கின்றான்; அவனிடம் நீ வரவேண்டும்” என்று அழைத்துச்சென்றார்; சாதுவன், அவர்களோடும் போய்,

சன்னடு குழியிங் கழிமுடை நாற்றமும்
வெள்ளென் புணங்கும் விரவிய விருக்கையி
வெண்குதன் பிணவோ டிருந்தது போலப்
பெண்டிட னிருந்த, (௬௩ - ௬௬)

அவர்களுடைய குருடிகளைக்கண்டு அவ்விடத்து அளவளாவி அவனைவயமாக் கிக்கொண்டான்; கொள்ளவே அக்குருமகன், “நீ இங்குவந்தது எதன் பெருநாடு?” என்ன, சாதுவன் நிகழ்ந்ததைக்கூறினான். அவன், “பசி யால் வருந்தியவிவனுக்கு வேண்டியவளவு அள்ளிபுழுதியுங்கொடுத்துப் பின் இரையளாகிய நங்கை ஒருத்தியையுங்கொடுமின்” என்றுசொன்னான். சாதுவன் அதுகேட்டு அவனுடைய அபியாமைக்குவருந்தி, “எனக்கு

கௌ.—உலகவறவிப்புக்காகாதே.

அவைவேண்டா” என்றான்; அவன், “பெண்டிரையும் உண்டியையும்விட்டு மார்தர்க்கு இன்பந்தருவது வேறே யாதுளது? இருந்தாற்சொல்வாய்” என்று கோபித்துச்சொல்ல, சாதுவன்,

“மயக்குங் கள்ளு மன்னுயிர் கோறலுங்
கயக்கறு மாக்கள் கடிந்தனர் கேளாய்
பிறந்தவர் சாதலு மிறந்தவர் பிறத்தலு
முறங்கலும் விழித்தலும் போன்ற துண்மையின்
நல்லறஞ் செய்வோர் நல்லுல கடைதலும்
அல்லறஞ் செய்வோ ரருநர கடைதலும்
உண்டென வுணர்ந்தலி லுரவோர் களைந்தனர்” (அச - ௧௦).

என்றுகூறினன்; பின்பு அவன்கேட்ட வினாக்களுக்கெல்லாம் தக்கவாறு விடைகூறி மறுபிறப்பும் புண்ணியபாவங்களும் அவற்றால்வரும் இன்ப துன்பங்களுமுண்டென்பதை அறிவுறுத்தி இறக்கும்வரையும் நடக்க வேண்டியமுறையையும் அவனுக்கு இயையத்தெரிவித்து விடைபெற்று, அவன்கொடுத்த சந்தனம் அகில் துகில் முதலியவற்றைக் கைக்கொண்டு, அங்குவந்த சந்திரதத்தனென்னும் வாணிகனுடைய கப்பலிலேறி இந் நகரையடைந்து இவளோடு வாழ்வானாகிப் பல தானங்களுஞ்செய்தான். அப்படிப்பட்ட மேம்பாட்டையுடையளாகிய இந்த ஆதிரையின்கையால் முதலிற் பிச்சைபெறுக” என்றுசொல்ல, மணிமேகலை, அவளுடைய மனையிற்புகுந்து வாய்பேசாமற் சித்திரம்போல நின்றாள்; நின்றவுடன்,

தொழுது வலங்கொண்டு துயரறு கிளவியோ
டமுத சுரபியி னகன்சுணா நிறைதர,
“பாரக மடங்கலும் பசிப்பினி யறுக”என
ஆதிரை யிட்டன *ளாருயிர் மருந்து. (௧௩௨ - ௧௩௫).

கௌ.—உலகவறவிப்புக்காகாதே.

ஆதிரையளித்த பிச்சையை முதலில் ஏற்றபின்பு அமுதசுரபியி லுள்ள சோற்றுத்திரளை,

அறத்தி னீட்டிய வொண்பொரு ளறவோன்
றிறத்து வழிப்படேஞ் செய்கை போல, (௧ - ௪).

எடுக்க எடுக்கக் குறையாமல் மேன்மேலும் வளர்ச்சியையடைந்து, வந் தோருடைய பசியைப் போக்கி விளங்கிற்று. அதுகண்ட காயசண்டிகை வியந்து மணிமேகலையை வணங்கி, “அன்னாய்! என்னுடைய தீராப்பசியை யும் தீர்த்தருளவேண்டும்” என்று வேண்டினன்; உடனே மணிமேகலை, அமுதசுரபியிலிருந்து ஒருபிடியமுதையெடுத்து அவளதுகையிலிட்டாள். அதனையுண்டு அப்பசிரோய்தீர்ந்து மகிழ்ந்த காயசண்டிகை, “வடநிசையி ல் வித்தியாதரருலகிலுள்ள காஞ்சனபுரமென்பது என்னுடைய ஊர்;

* ஆருயிர்மருந்து - அன்னம்.

மணிமேகலைக்கான தச்சுருக்கம்

தென்றிலுச்சுக்கண்ணதாசிய பொதியின்மலையின்வளங்களைக் காண்பதற்
குக் கண்வனும் யானும் புறப்பட்டுப்போந்து இடையேயுள்ள காட்டா
றென்றின் கரையிலிருந்தேம். இருக்கையில், விருச்சிகனென்னு முனிவ
னொருவன் பாரணஞ்செய்தற்குப் பன்ங்களிபோன்ற பருமையையுடைய
நாவற்கனியொன்றைத் தேக்கிலையில்வைத்துவிட்டு நீராட்ச்சென்றான்.
அக்கனி அம்முனிக்கு உணவாகுமென்பதனை அறியாதநான் முற்பிறப்பிற்
செய்த தீவினையின்புதிர்ச்சியாற்சென்று அக்கனியைக் காலாற் சிதைத்
துக்கெடுத்தேன்; நீராடி மீண்டுவந்த விருச்சிகன் அக்கனி. என்னாற்
சிதைந்திருத்தலையறிந்து கோபித்துத் தெய்வத்தன்மையுள்ளது பன்
னிரண்டுவருடத்துக்கு ஒருமுறை ஒருகனியைத்தருவதுமாகிய நாவன்
மரத்திலுண்டானது இது; இதையுண்டோர் பன்னிரண்டுவருடம் பசியொ
ழிந்திருப்பார்; நானே பன்னிரண்டுவருடம் பட்டினியிருந்து ஒருநாளு
ண்ணும் விரதமுடையேன்; உண்ணுந்தினமும் இன்றுதான்; யான் உண்
ணக்கருதிய கனியும் இதுவேகான்; இதனை நீ அழித்துவிட்டாய்; ஆத
லால் ஆகாயவழியேசெல்லுமந்திரத்தை மறந்து யானைத்தீயென்னும்
நோயாற் பன்னிரண்டுவருடம் தீராப்பசிகொண்டுவருந்திப் பின்பு இங்கு
இக்கனியை நான் உண்ணுந்தினத்தில் நீ பசியொழிவாயாக” என்றுகூறிப்
பசியால்வருந்திப்போயினன்; உடனே எனக்குப் பெரும்பசியுண்டா
யிற்று; அதனால் மிக்கவருத்தமடைந்தேன்; அதுகண்ட என்கணவன்
சிறந்த கனிகள் கிழங்குகள் காய்கள்முதலியவற்றை நிரம்பக்கொணர்ந்து
என்னையுண்பிக்கவும் அப்பசி தீரவில்லை; அந்தாளுசெல்லும் மந்திரமும்
என்னினைவுக்கு வரவில்லை; அப்பொழுது அதுகண்டுவருந்திய என்கண
வன், “நீ நடந்துசென்று இத்தமிழ்நாட்டில் ஆற்றாமாக்கட்கு அருந்
துணைவர்களாகிய பெருஞ்செல்வர்கள் வாழ்ந்திருக்கும் காவிரிப்பூம்பட்
டினத்தையடைந்து அங்கேயிருப்பாயாக” என்றுசொல்ல, நான் அவ்
வண்ணமேவந்து இங்கிருக்கின்றேன்; இங்கு இந்திரவிழாநடக்குங்கா
லத்தில் ஒவ்வொருவருடத்தும் என்கணவன்வந்து என்வருத்தத்தைப்
பார்த்துவிட்டுத் தானும்வருந்திச் செல்வான்.

தனிலில் வெம்பசி தவிர்ந்தனை வணங்கினேன்
மணிமே கலையென் வான்பதிப் படர்கேன்; (எக - எச)

இந்நகரில் முனிவர்தள் புலரிருக்கும் சக்கரவாளக்கோட்டமென்று ஒன்
றுண்டு; அதில் பலரும்வந்துபுகுதற்காகவே எப்பொழுதும் கதவுதிறந்
துள்ள உலகவற்றையென்னும்பெயரையுடைய அம்பலம்ஒன்றுண்டு. அதில்,

வருந்தாங்க-னுற்பசி யுழந்தோ
ராரு மின்னம்பலி ன்கும்பினி யுற்றோ
ரிடுவோர்த் தேக்தாங் கிருப்போர் புலர்; (எக - அ)

உதயகுமரன் அம்பலம்புக்ககாதை

ஆதலால் அவ்விடத்திற்கு செல்வாயாக” என்று சொல்லிவிட்டு, பின்னர்தன்னுருக்குப்போயினன்; போகவே மணிமேகலை, விதியின் ஒரு பக்கத்தே ஒதுங்கிச்சென்று உலகவறவியையடைந்து மூன்றுமுறை வலம்வந்து பணிந்து அதிலேயிச் சம்பாபதியையும் கந்திற்பாவையையும் வணங்கி,

வெயில்சுட வெம்பிய வேங்கரி காணத்துக்
கருவி மாமழை தோன்றிய தென்னப்
பசிதின வருந்திய பைதன் மாக்கட்
சமுத சுரபியோ டாயிழை தோன்றி, (கக - கச)

“இப்பாத்திரம் ஆபுத்திரன்கையிலிருந்ததாகிய அமுத்சுரபி; உண்ணுதற்கு விருப்பமுள்ள யாவரும் வருக” என்று சொல்ல, பலரும்வந்து உண்பாராயினர்; ஆகவே அவ்வம்பலத்தில் உண்ணுமொலிமிருந்தது.

கஅ.—உதயகுமரன் அம்பலம்புக்ககாதை.

மணிமேகலை பிக்குணிக்கோலங்கொண்டு பாத்திரமேந்தி ஐயமேற்று உலகவறவியிற் சென்றாளென்பதைக் கேட்ட சித்திராபதி, மனங்கொதித்து வெய்துயிர்த்துக் கலங்கி, “மணிமேகலையை இச்செயலினின்றும் நீக்குவேன்” என்றெண்ணிக்கொண்டு நாடகக்கணிகையரெல்லாரையும் பார்த்து, “கோவலன் இறந்ததுகேட்டு மாதவி எல்லாவற்றையுந் துறந்து முனிவர்களுடைய தவச்சாலையையடைந்து தாபதக்கோலம்பூண்டிருத்தல் நகைக்கத்தக்கதாக இருக்கின்றது; யாம கணவனுடன் இறக்கும் பத்தினிப்பெண்டிரல்லேம்; பாணன் இறந்தபொழுது அவனுடன் இறவாத யாழைப்போல்வேம்; பின்னும்,

நறுந்தா துண்டு நயனில் காலை
வறும்பூத் துறக்கும் வண்டு போல்குவம், (கக - உ)

தாபதக்கோலந்தாங்குவது நம்முடையகுலவொழுக்கத்திற்கு ஒத்ததன்று; மாதவிமகள் மணிமேகலையின் பிக்குணிக்கோலத்தைமாற்றி அவள்கையிலேந்திய பிச்சைப்பாத்திரத்தை,

பிச்சை மாக்கள் பிறர்கைக் காட்டி, (கஉ)

பலநாளாக விரும்பிக்கொண்டிருக்கும் உதயகுமரனால் அவளை அவனது தேரிலேற்றுவித்தே வருவேன். அங்ஙனஞ்செய்து வாரேனாயின் குடிக் குற்றப்பட்டு ஏழுசெங்கலைத் தலைமேலேற்றிக்கொண்டு நாடகவரங்கைச் சுற்றிவந்து பழியோடிருக்கும் நாடகமடந்தையாபோல இனி நான் நாடகக்கணிகையர்விட்டிருச் செல்லேனாகக் கடவேன்” என்று சபதஞ்செய்துவிட்டுத் தன்னைச் சிலர் சூழ்நதுவரச்சென்று உதயகுமரனுடைய அரண்மனையையடைந்து அவனைக்கண்டு துதித்து, மணிமேகலை உலகவற

வினய அடைந்திருக்கின்றனென்பதை அவனுக்குக் குறிப்பிக்க, அவன் உவவனத்தில் மணிமேகலையைக் கண்டது முதல் நிகழ்ந்தவற்றைக்கூறி அவளிடத்துள்ள நிசேதத்தன்மையைப் பாராட்டினன்; சித்திராபதி, அவனுடைய மனத்தை வேறுபடுத்துமவார்த்தைகள் பலவற்றைச் சொல்லிமுயல், அவன் உள்ளம்பிறழ்ந்து தேரேழி உலகவறவியையடைந்து, பலர்க்கும் உணவளித்துக்கொண்டிருக்கும் மணிமேகலையைக்கண்டு அழிந்தென்று, “நீ தவக்கோலம்பூண்டது யாதுகருதி” என்று வினாவினன்; மணிமேகலை, “பழம்பிறப்பிற் கணவனாக இருந்த இவனைவணங்குதல் முறையாகும்” என்று எண்ணி வணங்கி,

“பிறத்தலு மூத்தலும் பிணிப்பட் டிரங்கலு
மிறத்தலு முடைய திடம்பைக் கொள்கல
மக்கள் யாக்கை யிதுவென வுணர்ந்து
மிக்க நல்லறம் விரும்புதல் புரிந்தேன்” (ககக - ககக)

காள்ள நினைந்து அவனைநீங்கிக் கோயிலிலுள்ளே சென்று சம்பாபதியை வணங்கி, முன்பு மணிமேகலாதெய்வ முபதேசித்த மந்திரத்தை ஜபித்துக் காயசண்டிகைவடிவமுற்று அமுத சுரபியையெய்தி வெளிவேடிவந்துகின்றான்; அவள் அவ்வாறுவந்ததையறி யாத உதயகுமரன்—சென்றமணிமேகலை சம்பாபதி கோயிலுள்ளே ஒளித்துக்கொண்டாள்—என்று நினைந்துசென்று சம்பாபதியைவணங்கி, “பிச்சைப்பாத்திரத்தைக் காயசண்டிகையின் கையிற்கொடுத்துவிட்டு ஒளித்துச் சென்ற மணிமேகலையை இங்கேயுள்ள இவ்வளவுபாவைக்கூட்டடங்களுள்ளே நான் எவ்வாறு தெரிந்துகொள்ளுவேன்; நீ எனக்கு அவனைக் காட்டாயாயின், இவ்விடத்திலேயே *பாடுகிடப்பேன் பலநாள்கென்றாலுஞ் செல்லுக. மணிமேகலையை இங்கேவிட்டுவிட்டு நான்மட்டும் போகேன்; உன்னுடைய திருவடிபயைத்தொட்டேன்” என்று சபதங்கூறினன்.

ககக.—கிறைக்கோட்டமறக்கோட்டமாக்கியகாதை.

உதயகுமரன், சம்பாபதியைவணங்கி இங்ஙனஞ் சபதங்கூறுகையில், அவன்கேட்கும்படி, “நீ எம்பெருமாட்டியின்முன்னே ஆராய்ந்துபாராமல் வஞ்சினங்கூறினே; இங்ஙனங்கூறியதில் யாதொருபயனுமில்லை” என்று ஆங்குள்ள சித்திரங்களுள் ஒன்றை அதிட்டித்துநிற்கும் தெய்வங்கூறியது; அவ்வார்த்தையைக்கேட்டு அவன் மனங்கலங்கி வருந்தி “மணிமேகலையை மறப்பாய்” என்று முன்னங்கூறிய தெய்வத்தின் வார்த்தையும் வியப்பைத்தருகின்றது; தெய்வத்தன்மையுள்ளதாக இருந்தலின், அவள் ஏந்திய பாத்திரமும் வியப்பைத்தருகின்றது; இச்சித்திரம்

* பாடுகிடத்தல் - வரம்பெறுதற்குக் கிடத்தல்.

கக.—சிறைக்கோட்டமற்க்கோட்டமாகியகாதை.

பேசியதும் வியப்பை உண்டெண்ணுகின்றது; இவற்றையெல்லாம் மணிமேகலையின் செய்தியை அறிந்துகொண்டபின்பு அறிவோம்” என்று நிச்சயித்துக்கொண்டு காமபரவசனாய் வெய்துயிர்த்து மீண்டு தன் இருப்பிடத்தை யடைந்தான். மணிமேகலை, “இவ்வடிவத்தோடு திரிந்தால் உதயகுமரன் விட்டுநீங்கான்; கைப்பற்றிக்கொள்ள முயலுவன்; ஆதலால், நாம் காயசண்டிகைவடிவங்கொள்ளுதல் நன்று” என்றெண்ணி அவ்வடிவுகொண்டு சம்பாபதியின் கோயிலிலிருந்த அமுதகரபிஷயக் கையிலேந்திக்கொண்டு எங்கும்போய், பசித்துவந்த யாவருக்கும் உணவளித்துச் செல்லுபவள், ஒருநாள், அந்நகரத்துள்ள சிறைச்சாலையிற் புருந்து அங்கே தண்டிக்கப்பட்டிருந்து பசியால்வருந்துவோரை அருளுடன்பார்த்து மனமுருகி இனியமொழிகளைக்கூறி உண்பிப்பாளாயினள்; அதனைக்கண்ட காவலாளர் அவள் ஒரு பாத்திரத்திலிருந்தே பலருக்கு உணவளித்தலைத் தெரிந்து வியப்புற்று, “இப் பாத்திரத்தின் விசேடத்தையும் இவள் செய்தியையும் அரசனுக்குத் தெரிவிப்போம்” என்றுநினைந்து சென்று, ஒருமண்டபத்தில் மிக்கசிறப்புடன் சீர்த்தியென்னும் இராசமாதேவியோடு வீற்றிருக்கும் அரசனுடைய செவ்வியைப்பார்த்துச் சேய்மையில் வணங்கிநின்று,

“வலிகெழு தடக்கை மாவண் கின்ளி
யொளியொடு வாழி யூழிதோ றாழி
வாழி யெங்கோ மன்னவர் பெருந்தகை
சேளிது மன்னோ கெடுகின் பகைஞ்” (கஉஎ - கக0).

என்றுவாழ்த்தி, “யானைத்தீயென்னும்நோயால் வருந்தி உடல்மெலிந்து இந்நகரில் திரியுமங்கைபொருத்தி, சிறைக்கோட்டத்துள்ளேவந்து தேவரீனாவாழ்த்திக் கையின்கண் பிசைசப்பாத்திரம் ஒன்றையேவைத்துக் கொண்டு அதிலிருந்துண்டாகி வளரும் சோற்றால் அங்கேயுள்ள எல்லாருடைய பசியையுருதீர்த்து விளங்குகின்றான். இவ்வற்புதத்தைத் தெரிவிப்பதற்கே வந்தோம்” என்றார். அதைக்கேட்ட அரசன், “அம்மங்கையை இங்கே அழைத்துவருக” என்றான். உடனே காவலாளர்கள்வந்து அதனைச்சொல்ல, அவள்சென்று அரசனைக்கண்டு, “அரசு! உனது அருள் வாழ்க” என்றான். அரசன், “மிக்க தவமுடையாய் நீயார்? கையிலேந்திய பாத்திரம் எங்கேகிடைத்தது?” என்றான். அவள் “அரசே! நெடுங்காலம் வாழ்வாயாக; யான் விஞ்சைமகள்; இந்நகரில் வேற்றுவடிவங்கொண்டுதிரிந்தேன். இது பிசைசப்பாத்திரம்; இதனை அம்பலத்தேயுள்ள தெய்வமொன்று எனக்கு அருளியது; தெய்வத்தன்மையோடு கூடியது; யானைத்தீயென்னுந் தீராப்பசியைத் தீர்த்தொழித்தது; பசியால் மெலிந்தவர்களுக்கு மிருதசஞ்சிவினியாகவுள்ளது” என்று சொல்ல, அரசன் “யான் செய்யவேண்டுவது யாது?” என்கேட்டப, அவள் “சிறைச்

மணிமேகலைக்கதைச்சுருக்கம்.

நாயகியை அறச்சாலையாகச் செய்யவேண்டும்” என்றான் ; அரசன், அவள் விரும்பியவண்ணமே சிறைச்சாலையையழித்துத் தூய்மைசெய்து அவ் விடத்தைப் பலவகையான புண்ணியங்களும் நடத்தற்குரிய இடமாகச் செய்வித்தான்.

உ0.—உதயகுமரனை வாளாலெறிந்தகாதை.

அரசனுடைய கட்டளையால், சிறைச்சாலை, பலவகைப்புண்ணியங்களும் நிகழ்த்தற்குரிய அறச்சாலையாய் விளங்கிற்று; உதயகுமரன் இச்செய்திகளையெல்லாம் கேட்டு, “மணிமேகலை உலகவறவியை நீங்கி வெளியே வந்தபொழுது அவளைக் கைப்பற்றிக்கொணர்ந்து தேரிலேற்றி அவள் கற்ற வித்தைகளையும் அவள்கூறும் இனிய முதுமொழிகளையும் கேட்பேன்” என்று தன்னுள்ளே எண்ணிக்கொண்டுசென்று அவளிருக்கும் உலகவறவியில் ஏறினன். காஞ்சனென்னும் வித்தியாதரன், “பெரும்பதியால் வருந்தும்படி காயசண்டிகைக்குப் பொதியின்மலையைச்சார்ந்த காட்டாற்றின்கரையில் விருச்சிகமுனிவன் இட்ட சாபத்தை அவள் அநுபவித்தற்குரிய பன்னிரண்டு வருடங்களும் சென்றன ; சென்றும் அவள் வாராமைக்குக்காரணம் யாதோ” என்று மிக்க கவலையுற்று, தனது நகரை நீங்கி ஆகாயவழியேவந்து காவிரிப்பூம்பட்டினத்திலிறங்கிப் பூதசதுக்கமும் பல பூஞ்சோலைகளும் முனிவர்களுடைய தவச்சாலைகளும் மன்றங்களும் அம்பலங்களும் ஆகிய இடங்களிலெல்லாம் சென்றுசென்று தேடித்தேடித்திரிந்து, காயசண்டிகைவேடம்பூண்டு உணவளித்து மாந்தர்கள் பலருடைய பசிகளையும் மாற்றிக்கொண்டிருக்கும் மணிமேகலையை மணிமேகலையென்று அறியானாகிக் காயசண்டிகையென்றே நிசசயித்துக்கொண்டு அருகிற்சென்று அவளேநோக்கி, “நீ ஏந்திய இப்பாத்திரம் ஒன்றையிறந்தும் இதனால் அளிக்கப்படும் உணவை அருந்துவோர் பலராய் உள்ளா எனக்கு இது மிக்கவியப்பைத் தருகின்றது. உன்னைவருத்திய யானைத் தீயாகியநோயை ஒழித்தற்குத் தேவர்கள் இதனைக்கொடுத்தார்களோ” என்று சொல்லிப் பின்பு பழையநட்பினைப் புலப்படுத்துமொழிகள் பல வற்றைக்கூறிப் பாராட்டவும் அவள் அவற்றைச் சிறிதும் மதியாமல் அவளை நீங்கி உதயகுமரனையடைந்து அவனருகேநின்று இளமையின் நிலையில்லாமையை அவனுக்கு அறிவுறுத்தநினைந்து, அங்கே இயல்பாக வந்த முதுமைப்பருவத்தாளொருத்தியைக் காட்டி, முன்பு அழகையுடையவனவாயிருந்த அவளுடைய உறுப்புக்கள் வலிமைகுறைந்து அழகுநெட்டி வெறுக்கத்தக்கனவாக இருத்தலைப் பலவாற்றாலும் அவனுக்குப் புலப்படுத்துவாளாகி,

“தண்ணல் வண்ணம்.....

.....

பூவினுள் தூந்தினும் புலான்மறைத் தியாத்துத்
தூசினு மணியினுந் தொல்லோர் வருத்த
வஞ்சந் தெரியாய் மன்னவன் மகனே" (சக 4.கக.)

என்று கூறினான். அவள் அவ்வாறு கூறுதலுக்கேட்ட காஞ்சனன், “யான் பாராட்டிக்கூறுகின்ற சொற்களின் பொருளை இவள் கொள்ளுகின்றவள்; என்னை மதிக்கின்றவள்; அபலான் பின்னே செல்லுகின்றாள்; என்னை அயலானாகக்கருதுகின்றாள்; காதற்குறிப்பைப் புலப்படுத்திக்கொண்டே நீதிமொழிகளை இவனுக்குக் கூறுகின்றாள்; இவன் ஆசாநாயகனாதலினாலேயே இவள் இவ்விடத்திற்கு வந்தவளா என்பதாலும்” என்று நினைந்து மிக்க கோபங்கொண்டு புற்றிலடங்கும் பாம்பைப்போல அவ்வுலகவறவியினுள்ளே புகுந்து தீதுகருதி ஒளித்து அடங்கினான். அவன் அங்ஙனம் அடங்கியதை அறியாத உதயகுமரன், மிக்க வேட்கையை யுடையவனாகி, “மணிமேகலைதான் காயசண்டிகைவேடம்பூண்டு கையிற் பிசசைப் பாதத்திரத்தை ஏந்திக்கொண்டிருப்பது என்று நம்மை மயக்கினாள்; அறிந்தவன்போன்று பழமைகூறிய பாராட்டிய அயலானொருவன் இங்கே இருந்தலால், இவள் இன்றிரவில் இவ்விடத்தைவிட்டு நீங்குவாளல்லள்; இவள் செய்தியை இன்றிரவின் நடுயாமத்தேவர்து தெரிந்துகொள்வோம்” என்று தன்னுள் எண்ணிக்கொண்டே சென்று தன்னிருப்பிட மடைந்தான்; மணிமேகலையும் காயசண்டிகையுருவத்தோடே சம்பாபதி கோயிலை அடைந்து வந்தாள். அப்பால, எல்லாருந் தூங்கியபின்பு உதயகுமரன் முன்பு எண்ணியவாறே செல்லத்துணிந்து தனியேயெழுந்து அரண்மனையைநீங்கி உலகவறவியையடைந்து,

வேக வெந்தி நாகங் கிடந்த

போகுவார் புற்றனை புகுவான் போல (கஅ - கக)

அதனுள்ளே புகுந்தான். உடனே, அங்கே முன்னம்புகுந்து இவன்வரவை நோக்கிக்கொண்டே கோபத்துடனிருந்த காஞ்சனன், “இவன் இவளிடத்திலேயே வந்தான்” என்று ரிசசயித்து அதிவேகத்தோடுமெழுந்து, விறைந்துபோய், அவன் தோளையெட்டிவிழ்த்திவிட்டு, காயசண்டிகையைக் கைப்பற்றிக்கொண்டு ஆகாயவழியே செல்லுவோமென்று நினைந்து அவளருகே சென்றான்; அப்பொழுது அங்கேயுள்ள கந்திரபாவையானது, “காஞ்சன! செல்லாதே, செல்லாதே; இவள் உன்மனைவியாகிய காயசண்டிகையல்லள்; இவ்வடிவம் மணிமேகலைகொண்ட வேற்றுவடிவம்; காயசண்டிகை கடும்பகியொழிந்து ஆகாயவழியே செல்லுகையில் அவளுக்கு நோக்க துன்பத்தைக்கேட்பாயாக; ஆகாயசாரிகள் தூர்க்கையெழுந்தருளியிருக்கும் விந்தமலைக்குநேராக ஆகாயவழியிற் செல்லா. யாரேனுஞ் செல்லாராயின், அம்மலையைக்காக்கும் விந்தாகடிகையென்

பவன் அவர்களைச் சாயையினாலேயிழுத்துத் தன்வயிற்றில் அடக்கிக்கொள்வான். இதனையறியாத காயசண்டிகை அம்மலைக்குநேராக மேற்சென்று அவள்வயிற்றில் அடங்கிவிட்டாள். காஞ்சன ! இதனையுங்கேட்பாயாக : உதயகுமரன் ஊழ்வினையினால் இறந்தானையினும் நீ சிறிதும் ஆராயாதுவெட்டினமையால், அறிவில்லாதவனையாவாய் ; மிக்க தீவினையைச் செய்துவிட்டாய் ; அவ்வினை விடாதுதொடர்ந்து உன்னைவருத்தும்” என்று சொல்லியது. அதுகேட்டு மனம்வருந்திக் காஞ்சனன் தன்னகரத்திற்குச்சென்றான்.

உக.—கந்திற்பாவை வருவதுரைத்தகாதை.

அப்பால், சம்பாபதியின் கோயிலிலிருந்த மணிமேகலை, காஞ்சனன் செய்தியையும் உதயகுமரன் வெட்டுண்டுவிழ்ந்து இறந்ததையும் காஞ்சனனுக்குக் கந்திற்பாவைகூறிய அற்புதமொழியையுமறிந்து, உடனே யெழுந்து, தான்கொண்ட வேற்றுவுடிலத்தைத்தறந்து, “முற்பிறப்பில் திட்டிவிடத்தால் உன்னுயிர்போனகாலத்தில் நிற்பிரிவாற்றாது தீயிற்பாய்ந்து நானும் உயிர்துறந்தேன் ; உவவனத்திறகண்டபொழுது உன்பாற்கருத்தைச் செலுத்தியதுபற்றி மணிமேகலாதெப்பவம் என்னையெடுத்துச்சென்று மணிபல்லவத்திலவைத்துப் புத்தபிழைக்கக் காட்சியால் என்பழம்பிறப்பை எனக்குத் தெரிவித்து, உன் முற்பிறப்பையும் கூறிற்று. அதனால், நீ முன்பு கணவனாகவிருந்ததையறிந்து யான் உன்பால் அன்புற்று,

பிறந்தோ நிறத்தனா பிறந்தோர் பிறத்தனும்
அறந்தரு சால்பு மறந்தரு துன்பமும்
யானினக் குரைத்தனின் னிடர்வினை யொழிக்கக்,
காயசண் டிகைவடிவானேன் காதல, (கக - உஉ)

வித்தியாதரனுடைய வாட்படையால் வெட்டுண்டு விழ்ந்தனையே ; அந்தோ!” என்று புலம்பி வெய்துயிர்த்து வருந்தி அவனருகிற் செல்வாளாயினள் ; அப்பொழுது, அங்குள்ள கந்திற்பாவைத்தெய்வம், “நீ இவனிடத்திற் செல்லாதே ; செல்லாதே ; உனக்கு இவன் கணவனாகவிருந்ததும் இவனுக்கு நீ மனைவியாகவிருந்ததும் சென்ற பிறவியிலேமட்டும் நிகழ்ந்தனவல்ல ; அதற்கு முன்னும் எத்தனையோபிறவிகளில் நிகழ்ந்தன :

கிணக்கிவன் மகனா தோன்றிய தூஉ
மனக்கினி யாற்கு மகனாய தூஉம்
பண்டும் பண்டும் பல்பிறப் புளவாற்
கண்ட பிறவியே யல்ல காரிகை. (உக - கூஉ)

இங்கனம் தமொறும் பிறவித்துன்பத்தை ஒழித்துக்கொள்ளுதற்குமுயலும் அறிவினையுடையாய் ! இவனிற்றத்தபற்றி நீ துன்பமடைபாதே” என்று தனது தெய்வவாக்காற்சொல்லிற்று ; அதுகேட்ட மணிமேகலை

உக.—கந்திபாபை வருவதுரைத்தானது

சென்று, “இவ்வம்பலத்தில் யாவருக்கும் மெய்ம்மையைச் சொல்லிக் கொண்டு எழுந்தருளியிருக்குந்தெய்வம் ஒன்றுண்டென்பர்; அத்தெய்வம் நீதானே? உன் திருவடியை வணங்குகின்றேன்; சென்ற பிறவியில், திட்டிவிடத்தாலும் இப்பிறவியில் வித்தியாதரனுடைய வாளாலும் இவன் இறந்ததற்குள்ள காரணத்தை நீ அறிவையோ; அறிந்திருப்பாயாயின், அதனை அடிச்சிக்கு உரைத்தருளல்வேண்டும்” என்றான்; என்றலும், அத்தெய்வம், “புத்ததேவன் அவதரித்து வருதலைக்கூறி, காயங்கரையென்னும் ஆற்றங்கரையிலிருந்துகொண்டு மனிதருடைய அறிவின்மையைப்போக்கும் பிரமதருமமுனிவரை இராகுலனும் நீபும் வழிபட்டு அவருக்கமுதுசெய்விக்கநினைந்து அக்கருத்தை அவருக்கு அறிவித்து அவர் உடன்பாடுபெற்று, “விடியற்காலத்திலேயே அடிசில்முதலியவற்றை விரைந்து ஆக்குவாய்” என்று மடையனுக்குக்கூறினீர்; அவன் யாதுகாரணத்தாலோ அக்காலத்திலுவாராமல் சிறிதுபொழுது பாணித்துவந்து, அங்ஙனம் வந்த அசுசத்தால் வழுக்கும்றுக் கால்தளர்ந்து மடைக்கலஞ்சிதையும்படி வீழ்ந்தான்; வீழ்ந்ததனைக்கண்டும் இரங்காமல், “இவன் முனிவாக்குச் செய்யவேண்டிய காரியத்தை விரைந்துவந்து செய்யாது தாழ்த்தான்” என்று சினந்து தோளும் தலையும் துண்டுபட்டு வேறாகும்படி இராகுலன் அவனை வெட்டினான்; வெட்டிய அவ்வல்வியையே அப்பிறப்பில் அவனைத் திட்டிவிடத்தால் இறக்கசெய்ததன்றி இப்பிறப்பிலும் இங்கு வெட்டுண்டுவிழுசெய்தது. உதயகுமரன் இங்ஙனமிறந்ததற்குக் காரணம் இதுவே; வினை தன்பயனை ஊட்டாம லொழியாதென்பது திண்ணம்; இன்னுங் கேட்பாயாக; உதயகுமரனிறந்ததற்கு மிகவும் வருத்தமுற்ற சக்கரவாளக்கோட்டத்து முனிவரால் அச்செய்தியை யறிந்தவரசன் உன்னைச் சிறையில்வைப்பான்; அது தெரிந்த இராசமாதேவி உன்னைச்சிறைமீட்டுத் தன்காவலில் வைத்துக்கொள்வாள்; மாதவியின் வேண்டுகோளால்வந்த அறவணவடிகளுடையசொல்லால் அக்காவலினின்றும் நீங்குவை. அப்பால் நீ சாவகநாடுபோய் ஆபுத்திரனிடஞ்சென்று அவனோடு மணிபல்லவத்தை அடைவை; தன் வரலாற்றைப் புத்தபீடிகைக்காட்சியாலும் தீவதிலகையாலுமறிந்து அவ்வரசன் தன்னாட்டையடைந்தபின் நீ ஒரு முனிவன்வேடம் பூண்டு வஞ்சிகரம் புகுவாய்; புகுந்து அந்நகரத்துள்ள சமயவாதிகள் பலருடைய கொள்கைகளையுங் கேட்பை;

நீவினை யுறுதலுஞ் செத்தோர் பிறத்தலும்

வாயே யென்று மயக்கொழி மடவாய்! (கக௩ - ககச)

இதுநிற்க; என்வரலாற்றையுங் கேட்பாயாக; யான் தெய்வகணங்களைச் சார்ந்த ஒருவன்; என்பெயர் துவதிகனென்பது; இந்தப் பழையதுணில் எனக்குஒப்பாக மயனாற்செய்யப்பட்ட இந்தப் படிமத்தைவிட்டு ஒருபொ

மணிமேகலைக்கதைச்சுருக்கம்.

“முதல் நீங்குகன்” என்று தனது தெய்வவாக்காற் சொல்லியது. சொன்னவுடன், மணிமேகலை, “அப்பால் என்னுடைய மரணமியுதியாக நிகழுஞ் செய்திகளையெல்லாம் உரைத்தருளவேண்டும்” என்று பிரார்த்தித்தாள்; பிரார்த்திக்கவே, “மழையில்லாததுபற்றிக் காஞ்சிநகரத்தில் உயிர்கள் பசியால் வருந்துதலையும், மாதவி சுதமதியென்னும் இருவருடன் அறவணவடிகள் அந்நகரஞ்சென்று உன்னுடையவரவைப்பார்த்துக்கொண்டு தங்கியிருத்தலையும் வஞ்சிநகரத்தில் நீ அழிந்து உடனே அக்காஞ்சிநகரஞ் சென்று உணவளித்து எல்லாவயிர்களையும் பாதுகாப்பாய்; அந்நகரத்தே உன்னுடைய பற்பல அற்புதங்கள்நிகழும். அப்பால் வஞ்சிநகரிற்கேட்ட சமயவாதிகளுடைய கொள்கைகளையெல்லாம் அறவணவடிகளுக்கு நீ தெரிவிப்பாய்; அப்பொழுது, அவர்,

தவமுந் தருமமுஞ் சார்பிற் றேற்றமும்
பவமுறு மார்க்கமும் பான்மையி னுரைத்து,
“மறவீரு ளிரிய மன்னுயி ரேமுற
வறவெயில் விரித்தாங் களப்பி லிருத்தியொடு
புத்த ஞாயிறு தோன்றுங் காறும் (க௭௭ - க௭௮)

இந்தத் தலத்திலேயே இறந்தும் பிறந்தும் தருமோபதேசஞ் செய்து கொண்டு தங்காநிற்பேன்” என்று சொல்லுவார்; அவர் செய்த உபதேச மெழிகள் பிழையாமல் நல்லறங்கள் பலவற்றையும் செய்து இறந்து மேகிலவரும் பிறப்புக்களை *உத்தரமகத நாட்டிலேயேபெறுவாய்; அவைகளையாவும் உனக்கு ஆண்பிறப்பாகவே நிகழும்; அப்பிறப்புக்களுள் ஒவ்வொன்றிலும் அருளரத்தினின்றும் ஒழியாயாகிநின்று முடிவிற புத்த தேவனுக்கு முதல் மாணக்கனாகும் பெரும்பேறுற்றுப் பற்றற்று நிருவாணமடைவாய்; இன்னுங்கேள்; உன்குலத்து முன்னோர்களுள் தானந் தாங்கிச் சிலத்தில் மேம்பட்ட ஒருவனைக் கடலினின்றும் முன்னம் எடுத்தனித்த மணிமேகலாதெய்வம் நீ முற்பிறப்பில் சாதுசக்கரமுனிவனுக்கு உணவளித்த புண்ணியவ்சேடமுடையாயென்பதையறிந்து உவவனத்தினின்றும் உன்னையெடுத்து மணிபல்லவத்திற்கொண்டுசென்று புத்தபிடிக்கையைக் காணச்செய்தது” என்று தனது தெய்வவாக்கால் அத்தெய்வம் சொல்லிற்று; கேட்ட மணிமேகலை கவலையொழிந்து மயக்கம் நீங்கியிருந்தாள்; அவ்வளவிலே சூரியனுதித்தான்.

உஉ.—சிறைசெய்காதை.

சூரியனுதித்தவுடன், கந்திர்பாவையையும் சம்பாபதியையும் வழிபட்டவர்கள், அங்கே உதயகுமரன் வெட்டுண்டுகிடத்தலைக்கண்டு, அதனைச் சக்கரவாளக்கோட்டத்திலுள்ள முனிவர்களுக்குக் கூறினர். அம்

* புத்ததேவரவதரித்ததும், அவருக்கு ஞானோதயமானதும் மகதநாடாதலால், அது சிறந்த புண்ணியபூமியாகப் பெளத்தரால் மிகப் பாராட்டப்படும்.

முனிவர்களுள், “இவன் வெட்டுண்டதற்குக்காரணம் நீ அறிந்ததுண்டோ?” என்று மணிமேகலையைக்கேட்ப, அவள் நிகழ்ந்தவற்றைச் சொல்ல, அவர்கள் உதயகுமரனுடைய உடம்பையும் மணிமேகலையையும் வேறிடத்தில் ஒளித்துவைத்துவிட்டு அரண்மனைசென்று தம்முடையவரவை வாயில்காப்போரால் அரசனனுக்குத் தெரிவித்து உள்ளேபோய் அரசனையடைந்து அவனை வாழ்த்தியபின்பு, அவர்களுள் ஒருமுனிவர், “அரசே! இன்றுமட்டுமன்று; இந்நகரில் காமவிகாரத்தால் மயங்கிப் பத்தினிப் பெண்டிரை யடுத்து வன்மைசெய்தும் தவமகளினைவிரும்பியொழுகியும் ஒறுக்கப்பட்டு இறந்தோர் முற்காலத்தும் பலருண்டு; கேட்பாயாக: அரசர்களுடைய பரம்பரையை வேறுபடுத்த பரசுராமன் போர்செய்தற்குவந்தபொழுது, தூர்க்கை, அந்நாளில் இந்நகரையாண்ட காந்தனென்னும் அரசனைப்பாத்து, “நீ இப்பொழுது பரசுராமனோடு போர் செய்தற்குச்செல்லுதல் துக்குதியன்று” என்று கூறுதலால், வேறிடஞ்செல்லுதற்குரினைந்த அவ்வரசன் இந்நகரைப்பாதுகாத்தற்குரியோர் யாரென்று ஆராய்ந்து காவற்கணிகையின்புதல்வனும் வீரருள்வீரனுமாகிய ககந்தனென்பவனே இதற்குத் தகுதியுள்ளானென்று நிச்சயித்து, அவனை வருவித்து, “அரசாளுங்குலவுரிமை உனக்கின்மையால், அரசு பரம்பரையோரைக் கொல்லுதலையே விரதமாகக்கொண்ட பரசுராமன் உன்னோடு போர்செய்தற்குவாரான்; அகத்தியமுனிவருடைய கட்டளைபெற்று யான் மீண்டிருமளவும் இந்நகரை நீ பாதுகாக்கக்கடவை; உன்றை காக்கப்படுதலின், இந்நகர்க்குக் காகந்தியென்று பெயருண்டாகக்கடவது” என்று சொல்லிவிட்டு வேற்றுவடிவங்கொண்டு தான் கருதியவிடஞ்சென்றான்.

அவன் சென்றபின்பு ககந்தனென்பவனால் இந்நகரம் பாதுகாக்கப்பட்டுவந்தது; அப்பொழுது ஒருநாள், ககந்தனுடைய பிள்ளைகளுள் இளையவன், காவிரியில் நீராடிவிட்டுத் தனித்து வருபவளாகிய மருதியென்னும் பார்ப்பனியைக் காவிரிவாயிலிற்கண்டு காமபரவசனாய், “நீ வா” என்றழைத்தான்; அவள் மனங்கலங்கி, “இவ்வுலகில் மழைவளத்தைத்தரும் பத்தினிப்பெண்டிராயுள்ளார் பிறருடைய நெஞ்சிற்புகார்; நானோ இவனுடைய உள்ளத்திற் புகுந்தேன்; ஆதலால், இனி + அந்தணனுடைய முத்தியைப்பேணுந்தகுதி எனக்கு இல்லையே! இதற்குக் காரணம் யாது?” என்று துன்பமுற்றுத் தன்னுடைய வீட்டிற்குச்செல்லாமற் பூதச் சதுக்கம்புகுந்து மயங்கி, “தெய்வமே! கொண்டவனுக்கு யா

* காவிரிவாயில் - காவிரிக்கரையில் திருமுகத்துறைகழிசின்றவழி.

† அந்தணனென்றது கணவனை.

‡ சதுக்கம் - நாற்றெருக்கடமிடம்.

தொருகுற்றமுஞ் செய்திலேன்; அப்படியிருந்தும் பிறனுடைய நெஞ்சில் எளிதாகப் புகுந்தேன்; யான்செய்ததவறு இன்னதென்று எனக்கே புலப்படவில்லை; 'தவமறைந்தொழுதுவோர்முதலிய தீயவர்களைப் பாசங்கட்டிவர நீ இங்கே அறைந்துண்பை' என்று ஆன்றோர்குறக்கேட்டுள்ளேன்; இப்பொழுது என்னை அங்குஞ்செய்யாமையின், நீ சுண்டிருத்தல் பொய்யாமோ" என்று அவலித்து அரற்றினாள்; *அரற்றுப்பொழுது சதுக்கப்பூதந்தோன்றி, "மடக்கொடி! கேட்பாயாக;

†தெய்வந் தொழாஅன் கொழுந் நெழுதெழுவான்
பெய்யெனப் பெய்யும் பெருமழை பென்றவப்

‡பொய்யில் புலவன் பொருளுரை தோறும்; (கூ - சுச.)

பொய்க்கதைகளையும் நகையைவினைவிக்குமொழிகளையும் பிறர்வாய்க்கேட்டு நிருத்தகீதவாத்தியங்களையுடைய விழாக்களைவிரும்பித் தெய்வங்களை வழிபடுதியமத்தை மேற்கொண்டிருந்தனை; ஆதலின், உன் ஏவலால் மேகம் மழையைப்பெய்யாது; உத்தமப்பத்தினிப்பெண்டிரைப்போலப் பிறருடைய மனத்தைச்சுடுதன்மையும் உனக்கு இல்லாதுபோயிற்று. மேற்கூறிய வெற்றுச்செய்கைகளை விடுவாயாயின், மேகம் உனதுமொழி வழிப்பட்டு ஒழுகாநிற்கும்; மனமபோனவாதேயொழுகும் பெண்டிரைக் கட்டுவதுபோல உன்னை என்பாசம் கட்டுதல்செய்யாது; குற்றஞ்செய்தோரை ஏழுநாளவரையில் தண்டித்தல் அரசனுடைய முறைமை; அவன் அக்காலவரையறையுள் அதனைச்செய்யாதொழியின், அப்பால் தண்டிப்பது என்னுடைய முறைமையாகும்; இவ்வேழுதினத்திற்குள்ளே தானே இச்செய்தியைக் கேட்டுக் கசந்தன் உன்னைவிரும்பிய சிறுதொழிலாளனை வெட்டிவிடுவான்" என்று எடுத்துரைத்தது; அப்பூதமஉரைத்த ஏழுநாளைக்குள்ளே அச்சிறுதொழிலாளன் தாதையின்வாளால் தடியப்பட்டான்; மன்னவரேமே! இன்னுங்கேட்பாயாக:—

இந்நகரில் முன்பிருந்த பேரழகையுடைய தருமதத்தனென்னும் வாணிகனும் அவன் மாமன்மகளாகிய விசாகையென்பவளும் ஒருவர்பால் ஒருவர் மிக்க அன்புபாராட்டி உரையாடிக்கொண்டிருந்தமை பற்றி, "இவர் காந்தருவமணத்திற்கு உரியவராயினா" என்று ஊரிலுள்ளாரெல்லாரும் பழிகுறுவாராயினார். அதுபொறுத விசாகையானவள்சென்று உலகவறவியிலேறி, "கந்திற்பாவாய்! இப்பழியை ஒழிப்பாய்" என்று முறையிட்டாள். உடனே அத்தெய்வம் "நகருள்ளீர்! இவள் யாதொரு குற்றமும் இல்லாதவள்" என்று தனது தெய்வவாக்கால் அவளை உயர்த்த

* மருதி தன்குற்றத்தையெண்ணித் தவருந்தியதாக ஆசிரியர்கூறியது மிகப்பாண்டற்பாவது.

† திருக்குறள், ௫௫.

‡ பொய்யில் புலவன் - திருவள்ளுவநாயனார்.

திக்கறியது. அதுகேட்டு ஊரார் அவனை வியந்து புகழ்ந்தார்கள்; விசாகை, “இத்தெய்வம் தெளிவியாதாயின் இவ்வூராருக்கு என்பாலுண்டாகிய ஐயம் நீங்காது; மறுபிறப்பிலேதான் மைத்துனனுக்கு மனைவியாவேன்; இப்பிறப்பில் இவனை மணத்தல்தொய்யேன்” என்று தன்னுடைய நற்றாய்க்குச் சொல்லிவிட்டுக் கன்னிமாடம்^{*} இருந்து தவஞ்செய்துகொண்டிருந்தாள். அப்பால், தருமதத்தன் தன்பழியைப்போக்கிய கந்திற் பாவையைத்துதித்துக் காவிரிப்பூம்பட்டினத்தைக்கடந்து தென்மதுரையை யடைந்து, “விசாகையைன்றி வேறுமகளினாயான்விரும்பேன்; இப்பிறப்பு இங்ஙனம் ஒழிவதாக” என்று தன்னுட்கூறி விரதம்பூண்டவனாகி வாணிகஞ்செய்து அறவழியே பொருளிட்டிப் பெருஞ்செல்வமுற்று அரசனால்^{*} எட்டிப்பூப்பெற்று மிக்க செற்படைந்து அறுபதுபிராயம் வரையும் அந்நகரிற்மருகுவானாயினன். அப்பொழுது அவனிடத்தில் ஓரந்தண்ணென்று, “நீ விவாகமின்றி இந்நகரத்தே^{*} இருந்து என்னகாரியஞ்செய்தீன்? மனைவியில்லாதவர்கள் எவ்வளவு தருமஞ்செய்வாராயினும் தெய்வலோக மடையாடுதல்பதை நீ கேட்டறிந்திலையோ? இனித் தாழ்த்தலின்றி உன்னகாஞ்செல்வாயாக” என்றுகூறலும், தருமதத்தன் அந்நகராவீட்டு நீங்கிவந்து இந்நகரத்திற் புதுநதான். அவன்வந்தது கேட்டவிசாகை சிறிதும் நானமின்றிக் கன்னிமாடத்திலிருந்து புறத்தே வந்து அவனையடைந்து, “இப்பொழுது நமமுன் ஒருவனாயொருவர் நாம் அறிந்திலேம்; முன்பு நம்மைமயக்கிய அழகுகள் எங்கே ஒளித்துச் சென்றன? உனக்கு அறுபதுபிராயம் ஆயின; எனக்கும் கூந்தல் நரைத்தது. முன்பிருந்த இளமையும் நாமமும் எங்கே ஒளித்துப்போயின? உரைப்பாயாக. இப்பிறப்பில் யான் நின்னடியை யடைவேன். மறுமையில் நின்னை மணப்பது தின்னம்.

இளமையுந்நில்லா யாக்கையுந்நில்லா
வளவிய வான்பெருஞ் செல்வமுந்நில்லா
புத்தே ஞாலகம் புதல்வருந் தாரார்
மிக்க வறமே விழுத்துணை யாவது (கரு - கருஅ).

ஆதலால், தானஞ்செய்த” என்றுசொல்ல, அவன் தான் எட்டியபொருள் கோயெல்லாம் விசாகைக்குக்காட்டி அப்பொருள்களைக்கொண்டு அவனோடுசெய்த நல்லறங்கள் மிகப்பல; இதுசிறக; முன் இந்தவிசாகை கந்திற்பாவைத்தெய்வந்தான் பழிநீங்கிப் பலநடுவே விதியில்வருகையில், முன்பு மருதிபாஷ்டிநதானுடையமுத்தோன், அவ்விசாகையைக் கண்டு அதுமே கங்கெகொண்டு, நான் தலையில்ணிந்தமாலையைவாங்கி அவள்

* எட்டிப்பூ - அரசனால் வணிகர்களுக்குக் கொடுக்கப்படும் எட்டிப்பட்டத்திற்கு உரிய பொற்து.

கழுத்தில் இடுதற்குத்துணிந்து அம்மாலையெடுத்தற்காக நினைந்து தன்கையைக் குமியிற்செலுத்த அக்கை அதைவிட்டு நீங்காததாயிற்று. ஆகவே “விசாகையின் ஒழுக்கவிசேடத்தால் அவன்னை கிழே இறங்கிலது” என்று பலர்கூறக்கேட்ட ககர்தன் மிகுந்த கோபங்கொண்டு தன் மகனென்றுபாராமல் உடனே அவனை வெட்டிவிழ்த்தினான்” என்று கூறலும், அரசன், ‘இன்றுமட்டுமன்று’ என்று தொடங்கிப் பலவற்றை யுங்கூறினர். முன்புநிகழ்ந்ததாகக்கூறிய அத்தீபவொழுக்கம் இந்நாளி லும உளதோ? இப்படியின்” என்றுகேட்ப, ஒருமுனிவா,

“முடிபொரு ளுணர்ந்தோர் முதுநீ ருலகிற்
கடியப் பட்டன வைந்துள யவற்றிற்
களளும் பொய்யுங் களவுங் கொலையுந்
தள்ளா தாகுங் காமந் தம்பா
லாங்கது கடிந்தோ ரல்லவை கடிந்தோனொ
நீங்கின ரன்றே நிறைதவ மாக்க
ணீங்கா ரன்றே நீணில வேந்தே
தாங்கா நரகந் தன்னிடை யுழப்போர், (௩௬௬ - ௩௭௩)

தன் கணவனாகிய கோவலன் கொலையுண்டதுபாராமல் மாதவி உலக வாழ்வைவெறுத்து முனிவர்களுடைய தவச்சாலையை யடைந்தாள். அவள் பெற்ற மணிமேகலையென்பவன் இளமபருவத்தேதானே தவஞ் செய்பத்துணிந்து சிறியும பேரிலுஞ்சென்று யீபமெற்று அருந்தி ஊரம்பலமடைந்தாள்; அவள் அவ்விடமினனாகவுட, அவளை விழைந்து நிழல்போல்விட்டுநீங்காமற் காமபரவசனாய் நள்ளிருளில் உதயகுமரன் அங்ஙவம்பலத்தை யடைந்தான். அதுதெரிந்த மணிமேகலை, அவன் தன்னை நலியாதிருக்கவேண்டிக் காயசண்டிகைவடிவமபூண்டாள். அங் கே முன்னமிருந்தகாயசண்டிகையை அழைத்தாரசெல்லுதற்குவந்த அவள் கணவனாகிய வித்தியாதரன்கண்டு, அவள் மணிமேகலையென்பதை யறியாமல், அவளைத் தன்மனைவியாகிய காயசண்டிகையென்றும் அங்கே வந்த உதயகுமரனைத் தன்மனைவியைச் சோதற்கு வந்தவனென்றுந தானே நிச்சயித்துக்கொண்டு முறுகியகோபமுற்று உடனே அவளை வாளால் வெட்டி விழ்த்தினான்” என்று சொன்னார். அதுகேட்ட அரசன் தன் மகனிறந்ததற்குச் சிறிதும வருந்தாமல், சோழிவேளாண்மையிற் பார்த்து, “உதயகுமரனுக்கு யான் செய்பவேண்டிய நன்மைகளை யைத் தான் செய்தமையால் வித்தியாதரன் தகவிலனாவான்;

மாதவர் நோன்பு மடவார் கற்புங்

காவலன் காவ லின்றெனி னின்றால்; (௨௦௮ - ௨௦௯).

தன்மகனைப் பூமியிலே கிடத்தி அவன்மீது தேய்க்காலை யெலுத்தி முறை செய்த அரசர்பிரானுடைய பரம்பரையில் ஒருதிவினையான பிறந்தா

னென்பதை மற் றை அரர்கள் தேக்குமுன்னம் அவனைப் புறங்காட டைவித்துக் கணிகைமகளாகிய மணிமேகலையையும் சிறைப்படுத்துக்” என்றனன். அவன் அவ்வாறுசெய்தான்.

உரு.— சிறைவிகிதை.

பிற்பாடு, அரசன்கட்டியாயல், வாசநதவையென்னு முதியவனொரு த்தி, புத்திரசோகத்தாற் கலங்கி வருதலும் இராசமாதேவியை விரைந் தடைந்து தொழுது முன்னின்று வாழ்த்தி அவளுடையவருத்தம்நீங் குமவண்ணம் பலகட்டுரைகள்கூறி ஒருவாறு ஆற்றுவித்துப்போயினன். அவள் போனபின்பு இராசமாதேவி தன்னுடையவருத்தம் புறத்தேதோ ன்றுதவண்ணம் அடக்கிக்கொண்டவளாய், “மணிமேகலையை வஞ்சித்து வருத்துவேன்” என்று எண்ணி அரசனைச்சாராதது, “செங்கோல்வேந் தே! மணிமேகலையின் பிக்குணிக்கோலத்தைக்கண்டு தன்னறிவுவேறு பட்ட உதயகுமான் அரசாட்சிக்கு உரியவனல்லன்; அவன் அக்கொடுந் தொழிலால் இறந்தது தக்கதே; தனது இளமையைப் பரமற்றதாகச் செய்த பேரறிவுடையளாகிய மணிமேகலைக்குச் சிறைதகுதியன்று” என் றான். அரசன், “உன்கருத்து அப்படியாயின் அவளைச் சிறையினின்றும் விடுவி” என்று கூறினன். கேட்ட இராசமாதேவி சிறையினின்றும் விடுவித்து அவளை அழைத்துக்கொண்டு அரண்மனைபுட்சென்று, “இவ் வுரினுள்ளாரெல்லாரும் அடித்தவருத்துமபடி இவளைப்*பித்தியாகச்செ ய்வேன்” என்றெண்ணி மயக்குமருந்தை அவளுக்கு ஊட்டினன். அவள் மறுபிறப்புணாதவளாதலால் சிமிதம அறிவுவேறுபடாதிருந்தான். அப்பால் இராசமாதேவி அறிவிவியாகிய ஓரினைஞனை ஆழைத்து, “இவ ளுடம்பை எப்படியேனும் வேறுபடுத்தி ‘மணிமேகலை என்னைவிரும்பினா ன்’ என்று பலர்க்கும் சொல்வாயாக” என்று சொல்லிப் பொற்காசுகள் பலவற்றைக் கைநிறைப அவனுக்குக்கொடுப்ப, அவன் அத்தீச்செயற்கு டமபட்டு மணிமேகலையிருந்த இடத்தை அடைந்தான். அடைதலும் அவள் ‘இவன்வந்தது இராசமாதேவியின் வஞ்சததால்’ என்றுநிச்சயித்து வேற்றுருவெய்துவிக்கு மந்திரத்தைஜபித்து ஆண்வேடம்பூண்டு அங் கேயிருந்தான். அங்ஙனமிருந்ததனைக்கண்டஅறிவிவி. நடுநடுங்கி, “அர சருடைய அந்தப்புரத்தில் ஆடவர் அணுகார்; இக்கொடியவளின் தீய நினைப்பையானறிந்திலேன்” என்றுபயந்து அவ்விடத்தைவிட்டு விரைந்து புறத்தே ஓடிப்போயினன். அதன்பின் இராசமாதேவி நமது அருமைப் புதல்வனைமயக்கி மாளச்செய்த இவளை இனி உயிரோடுவையேனென்று

“நோய்மிகுதியால் இவளுக்கு உணவுசெல்லவில்லை” என்று

* பித்தி - பைத்தியங்கொண்டவள்.

அவள்பாற் பொய்ந்நோயொன்றைக்காட்டி அவனைப் *புழுக்கறையில் அடைப்ப, அவன் ஊடுநொழிமந்திரமுடையவளாதலின் அம்மந்திரத்தை ஐபித்துச் சிறிதும் வாட்டமின்றி அவ்வறையிலேயே இருந்தாள். அதனைக்கண்ட இராசமாதேவி ஆச்சரியமுற்று நடுநடுங்கி அவளைவணங்கி, “மகனையிழந்த பெருந்துன்பமபொறுக்கொற்றாது இத்திங்குகளைச்செய்தேன்; நீ இவற்றைப் பொறுத்தருளேவெண்டும்” என்று பலவாறுவேண்டினள். வேண்டவே மணிமேகலை, “சென்றநிறப்பில் நீபெதியின் வயிற்றிற்புரையிய இராகுலனைத் திட்டினிடமென்னுமரம்பு உயிருண்டபொழுது, அதனைப்பொறேறாகித் தீயிற்பாய்ந்து என்னுடைய உயிரைச்சுட்டநாளில்,

யாங்கிருந் தழுதனை யிளங்கோன் றனக்குப்
பூங்கொடி நல்லாய் பொருந்தாது செய்தனை
யுடற்கழு தனையோ வுயிர்க்கழு தனையோ
வுடற்கழு தனையே லுன்மகன் றனை
யெடுத்துப் புறங்காட் டிட்டனர் யாரே
யுயிர்க்கழு தனையே லுயிர்க்குப் புக்கில்
செயப்பாட்டு வினையாற் றெரிந்துணர் வரிய
தவ்வுயிர்க் கன்பினை யாயி னுய்தொடி
யெவ்வுயிர்க் காயினு மிரங்கல் வேண்டும் : (௭௧ - ௭௬)

உன்மகனை வித்தியாதாடுருவன் வெட்டிவிழ்த்தியதற்குக் காரணமான தீவினையை இன்னதென்றுகூறுவேன்; கேட்பாயாக; அது முற்பிறப்பில் மடைக்கலஞ்சிதையவிழ்ந்த மடைத்தொழிலாளனை வெட்டிவிழ்த்தியதா லுண்டாகியதீவினையே; அத்தீவினை அப்பிறப்பிலேயே நஞ்சுவிழியரவால் அவனுடைய நல்லுயிரைவாங்கி இப்பிறப்பிலும் விஞ்சையன்வாளால் வெட்டுண்ணச்செய்தது; ‘இச்செய்திகளையெல்லாம் நீ எப்படி அறிந்தாயோ?’ என்பையாயின், நடந்தது இவ்வாறாகும்” என்று தான் உவவனஞ்சென்றதுமுதலிய எல்லாவற்றையும் அவளுக்கு விளங்கக்கூறிப் பின்னுங்கூறுவாளாயினள்: “நீ மருந்தால் எனக்குப்பித்தேற்றினை; யான் மறுபிறப்புணர்ந்தேதைலின், சிறிதும் அறிவுபிறழாதிருந்தேன்; உன் ஏவலால் கல்லாக்கயவன் என்பாலவர வேற்றுருவெய்துவிக்கும் மந்திரவலியால் ஆணுருக்கொண்டிருந்தேன். யாதொருநோயுமில்லாத என்னைப் பொய்ந்நோய்காட்டி புழுக்கறையில் அடைத்தாய்; ஊடுநொழி மந்திரமுடைமையினாலேயே அத்துன்பத்தினின்றும் தப்பினேன். நீ சென்றநிறப்பில் எனக்குக் கணவனுயிருந்த இராகுலனை நன்றதாயாதலின், உளது துக்கத்தைக்களைந்து தீவினையைப்போக்கி உன்னை நல்வழிப்படுத்தற்பொருட்டே ஆகாயவழியேசெல்லுதலையும் வேற்றுருக்கொள்ளுதலையும் யான் நினைந்திலேன்; இதுநிற்க; இவ்வுலகத்துள்ளோர்க்குத்

* புழுக்கறை = வாயிலில்லாத அறை.

௨௪.—ஆபத்திராட்டைந்தகாதை.

பம் தருவனயாவையினின், காமம், கொலை, கள், பொய், களவெண்
னும் ஐந்துமாம். இவற்றைத்திறந்தோரே சீவமுடையோராவார்.

செற்றஞ் செறுத்தோர் முற்ற வணர்ந்தோர்
மல்லன்மா ஞாலத்து வாழ்வோ ரென்போ
ரல்லன் மாக்கட் கில்லது நிரப்பார்
திருந்தே ரெல்வளை செல்லுவ கறிந்தோர்
வருந்தி வந்தோ ரரும்பசி களைந்தோர்
துன்ப மறுக்குந் துணிபொரு ளுணர்ந்தோர்
மன்பதைக் கெல்லா மன்பொழி யார்" என
ஞான நன்னீர் நன்கனந் தெளித்துத்
தேன ரோதி செவிமுதல் வார்த்து
மகனறுயர் நெருப்பா மனம்விற காசு
வகஞ்சுடி வெந்தி யாயிழை யலிப்ப, (கஃக - கசக)

இராசமாதேவி, மனந்தெளிந்து மணிமேகலையைவணங்கினள் ; மணிமே
கலை அதனைப்பொருளாகி; “ நீ என்கணவனைப்பெற்றதாயாக இருத்த
லன்றி அரசனுடையமாபெருந்தேவியாக இருந்தும் என்னைவணங்குதல்
தகுதியன்று” என்று துதித்து அவளைத்தானும் அன்புடன்வணங்கினள்.

௨௪.—ஆபத்திராட்டைந்தகாதை.

மணிமேகலையை விருமபிச்சென்ற உதயகுமரன் விஞ்சையனுடைய
வாட்படையால் உலகவறவியில் வெட்டுண்டு இறந்ததையும் மணிமேகலை
சிறையில் வைக்கப்பட்டிருத்தலையுங்கேட்டு வருந்தி நடுங்கி அவளைச்
சிறையினின்றும் நீக்ககிறந்த சித்திராபதி, இராசமாதேவிபாறசென்று
வணங்கி, “ மாபெருந்தேவி ! கோவலனிறந்தானென்று மாதவி தனது
பரத்தைமைத்தொழிலை நீத்துத் தவச்சாலையையடைந்ததும், அவன்மக
ளாகிய *அரங்கக்கூத்தி பாத்திரமேந்தி வீடுகள்தோறஞ் சென்றுசெ
ன்று பிச்சையேற்றதும் யாவரும் அவமதித்துச்சிரித்ததற்கு இடமாயின
வேயன்றி வேறல்ல ; இதுநிற்க ; உதயகுமரனிறந்ததன்றி, மணிமேகலை
யால் இனி இந்நகரத்திற்கு உண்டாகும் பெருந்துன்பமுமொன்றுண்டு ;
கேட்பாயாக :

முன்னொருநாள், அரசன், இந்நகரிற் கடற்கரையைச்சார்ந்த புண்ணை
மரச்சோலையில் பேரழகினளாகிய ஒரு மங்கையைக்கண்டு விரும்பி அவ
ளோடும் இன்புற்று ஒருமாதம் அச்சோலையில் உறைவானாயினன் ; அம்
மங்கை அவனிடஞ்சொல்லாது தன்னிடஞ்சென்றுள் ; செல்லவே, அரசன்
சன், இளங்கொடி யாங்கொளித்தனமென்று பலவிடத்துந்தேடிக்கொண்
டிருக்கும்பொழுது, அற்புதசக்தியையுடைய ஒரு சாரணன்வர, அரசன்
கண்டு அவனைவணங்கி முன்னின்று, “என்உயிர்போல்பவளாகிய ஒருத்தி

* அரங்கக்கூத்தியென்றது மணிமேகலையை.

இங்கே ஒளித்தனள் ; அவளை அடிகள் கண்டதுண்டோ ? உண்டாயின் சொல்லுக” என்று கேட்ப, அந்தச் சாரணன், “அரச! அம்மடந்தையை யான் இப்பொழுது கண்டிலேனாயினும் முன்பு அறிந்தேன் ; கேட்பாயாக ; அவள் நாகநாட்டரசனாகிய வளைவனைன்பலனுடைய தேவியான ராசமாலைமெயன்பவளின் வயிற்றிற்றோன்றிய பிலிவளையென்பாள் ; அவள் பிறந்தநாளிற் சோதிடங்கு நவந்த கணி, “இவள் சூரியகுலத்தரசனொரு வனைச் சேர்ந்து கருவுற்று வருவாள்” என்று அரசனுக்குக் கூறின ; இது முன்பு நடந்தது ; அவளே நீகூறிய மடந்தை ; இனி, அவள் வயிற்றிற்றோன்ற மகனே வருவான் ; அவள் வாராள் ; நீ கவலாதிருக்கக்கடவை ; இன்னும் ஒன்றிகேட்பாயாக ; இந்திரவிழாச்செய்யாதநாளில் மணிமேகலா தெய்வத்தின் சொல்லால் உன்னகரத்தைக் கடல் கொள்ளும் ; இந்திர சாபமுயிருந்தலால், அதுதப்பாது ; ஆதலால், யான்கூறியதை உண்மையென்றே கினைந்து, இந்நகரைக் கடல்கொள்ளாதபடி இந்திரவிழாவை வருடந்தோறும் மறவாது செய்துவருக” என்று சொல்லிவிட்டுப் போயினன். அவன்போன அந்நாள் தொடங்கி, நகரத்திற்கு எப்பொழுதுகேடு வந்துவிடுமோமென்று இந்நகரத்தாரெல்லாரும் நடுங்கிக்கொண்டே யிருக்கின்றனர். தன்னுடைய பெயரைப்பெற்ற மடந்தை துன்பமுறுவாளாயின், அதனைப் பரிகரித்தற்கு மணிமேகலாதெய்வம் வருதலுங்குடிகோமென்று யானும் அஞ்சாநின்றேன்” என்று சொல்லிக் துதித்து, “நல்லமனமுண்டாகப்பெற்ற நாடகக்கணிகையை என்மனைக்குப்போத ரும்படி கட்டினாயிடுவா” என்று கேட்ப, இராசமாதேவி,

“கள்ளும் பொய்யும் காமழங் கொலையும்

உள்ளக் களவுமென் றுரவோர் துறந்தவை (எஎ - எஅ)

மேலானசெய்கையென்று கொண்ட உனது பரத்ததை மத்தொழிலை அசுத்தவழியெயன்றெண்ணிவந்த இவள் உன்னுடன்வருது உன்மனையிற் புருதாள் ; என்னோடுதானே இருத்தற்குரியள்” என்று சொல்லிக்கொண்டிருக்கையில், மணிமேகலையின் நிலைமையைக்கேட்ட மாதவி, சுதமதிக்குக் கூறி வருந்திச்சென்று அறவணவடிகளைவணங்கி அறிவித்து அவரை முன்னிட்டுக்கொண்டு அவளைச் சிறைமீட்டற்பொருட்டு இராசமாதேவியிடம்வர, இராசமாதேவி, அவரைக்கண்டவுடன் மற்றை இருவரோடு மெழுந்து எதிர்த்தென்று அவரடிபைவணங்கினாள் ; அவர் “அறிவுண்டாக” என்று ஆசிகூறினர். அப்பால் அவள் அவரைச் சிறந்த ஓர் அரண்மனைக்குத் திரும்பி அடிவிளக்கிச் சிறப்புச்செய்து, “எமது நல்லினையே மிகப்பெரியோராகிய உம்மை இங்கே எழுந்தருளச்செய்தது ;

நாத்தொலை வில்லா யாயினுந் தளர்ந்து

மூத்தவிய் யாக்கை வாழ்பபல் லாண்டு” (கக - கஃ)

உரு.—ஆபத்திரனாடு மணிபல்லவமடைந்தகாதை.

என்கூற, அவர், “யான் இத்தவவுடம்பிற் பொருந்தியிருந்தும் அத்தமிக்குஞ் சூரியன்போன்றேன்;

பிறந்தார் மூத்தார் பிணிகோ யுற்ற
ரிந்தார் ரென்கை யியல்பே யிதுகேள்” (க௦௩ க௦௪)

என்று பன்னிரு *நிதானங்களையும் அவளுக்கு விளங்குபதெடுத்து, “எப்பொழுதும் நல்லறத்தையே பேணிக் கேட்டு அவ்வாறேயொழுது” என்று சொல்லிப் பின்பு மணிமேகலையேரோக்கி, “மற்றைச்சமயதரு மங்களையெல்லாம் நீ கேட்டபின்பு இவற்றையும் இவற்றின்பகுதிகளையும் உனக்குவிளங்க உணர்த்துவேன்” என்கூறித் தம்மிடஞ்செல்லுதற்கு எழுதலும், மணிமேகலை எழுந்து அவரைவணங்கிப் பின்பு இராசமானே விழுதலையோரேரோக்கி, “அறவணவடிகள்கூறிய உபதேசமொழிகளை மறவன்மின்; அவாகூறியவாறே ஒழுகுமின்; யான் இரநகரிலிருப்பேனாயின், ‘உதயகுமரனுக்கு இவள் கூற்றாயிருந்தாள்’ என்று யாவருங்கூற வா; ஆதலால் இங்கேரேன்; இனி, ஆபத்திரனாட்டைந்து பின்பு மணிபல்லவஞ் சாரது புத்தாழி கையைத் தரிசித்துவிட்டு, அப்பால் வஞ்சிகரஞ் சென்று, புத்தினிகடவுளைத் தரிசித்தபின் எங்கு டீபோய் நல்லறஞ் செய்துகொண்டு ஒழுகாநிற்பேன்; எனக்கு இடருளதாகுமோவென்று நீர் சிவிலும கவலற்க” என்று சொல்லி அவர்களுமவணங்கி, சூரியாஸ்த மபத்திற்குப்பின் அரதிமலைப்பொழுதிலேசென்று, உலகவறவியையும் சமபாபதியையும் கந்திறபாவையையும் வலங்கொண்டுதித்து ஆகாயவழியே பறந்துசென்று, இரதிரனுடைபவழித்தோன்றலாகிய புண்ணிய ராசனது நகாப் பறந்தேபுள்ள றோலைக்குள்ளேயிறங்கி அபர்வுயிர்த்து, ஆங்குள்ள ஒருமுனிவனைவணங்கி, “இரநகரின்பெயரையாது? இதனையா றும் அரசன்யா?” என்றுகேட்டான்; அம்முனிவன், “இதன்பெயர் நாகபுரமென்பது; இதனையாபவன பூமிசந்திரன்மகனாகிய புண்ணியராச னென்பான்; இவன் பிறந்தகாலந்தொடங்கி இந்நாட்டில் மறழ் பிழைத் ததின்கை; பூமியும் மரங்களும் பிறவும் பலவளங்களையும் மிகத் தாராதற் கும்; உயிர்களுக்கு ஒருவகையான நோயுமில்லை” என்று அரசனுடைய பெருமையை அவளுடைய விளங்கக் கூறினான்.

உரு.—ஆபத்திரனாடு மணிபல்லவமடைந்தகாதை.

அப்பொழுது, புண்ணியராசன், தன்பெருந்தேவியோடு அச்சோலை யிற்புகுந்து ஆங்குள்ள தருமசாவகனென்னும் முனிவனைவணங்கி,

* நிதானம் - ஆதிசாரணம்; என்றது பேசைமைமுதலியனவற்றை.

† புத்தினிகடவுள் - கண்ணகி.

அறநா மறநா மரித்தமு ரித்தத்
திறநா தக்கமுஞ் செல்லயிற் புக்கிலஞ்
சார்பிற் றோற்றமுஞ் சார்பறத் தய்தியு
மாரிய னமைதியு மமைவுறக் கேட்டு, (௩-௬)

பின்பு, “இவள் ஒப்பற்றபேரழகினள் ; கையிற்பிச்சைப்பாத்திரமொ
ன்றையுடையவளாய்த் தருமங்கேட்கின்றாள் ; யார் ?” என்று வினாவு
கையில், அருகேநின்ற சட்டையிட்டபிரதானி அரசனைவணங்கி, “இவளை
யொப்பவர் யாருமில்லை ; முன்னொருகாலத்தில் கிள்ளிவளவனோடு நட்புக்
கொள்ளுதலைவிரும்பிக் காவிரிப்பூம்பட்டினத்திற்சென்றபொழுது, அங்
கேயுள்ள அம்வணவடிகள் இவள்வரலாறுகூறியெல்லாம் விளங்கக்கூறினா
ரென்று முன்னமே நான் உரைத்ததுண்டு ; அம்மடந்தையே இவள் ”
என்றுகூறினன் ; கூறலும், மணிமேகலை அரசனைப்பார்த்து, “உன்கையி
லிருந்தபாத்திரமே என்கையையடைந்தது ; செல்வத்தால் மயங்கினைபோ
லும் ; என்செய்தனை ? மணிபல்லவஞ்சென்று புத்தபிடிக்கையைத் தரிசித்
தாலன்றி உனதுபழம்பிறப்பின்செய்தியையறியாய் ; ஆதலால், அரச !
அங்கேவருவாயாக ” என்றுசொல்லிவிட்டு, எழுந்து ஆகாயவழியே
சென்று சூரியாஸ்தமபத்திற்சூழமுன்னமே மணிபல்லவத்திலிருங்கி வலங்
கொண்டு புத்தபிடிக்கையைத் தரிசித்தாள். அது பழம்பிறப்பை அவளுந்
குத்தெரிவித்தது. அதனையறிந்து வியந்து அவள் அங்கே இருக்க, புண்
ணியரசன், அச்சோலையைநீங்கி நகறிப்புகுநது, தன்னை வளர்த்ததா
யாகிய அமரசுந்தரியைக் கண்டு வினவித் தன்வரலாறுமுழுவதையும்
அவள்குறக்கேட்டு வருந்தி அரசாட்கியில்வெறுப்புற்றுத் துறத்தற்குத்
துணிந்து தன்கருத்தைவெளியிட்டான் ; அதனைக்கேட்ட சனமித்திரனெ
ன்னுமந்திரி அவனைவணங்கி,

“எங்கோ வாழி யென்சொற் கேண்மதி ; (௭௭)

உன்னை அரசன்பெறுவதன்முன் இந்நாட்டில் பன்னிரண்டுவருடம்
மழையில்லாமற்போயிற்று ; வறுமைமிக்கது ; அதனால் எல்லாவுயிர்க
ளும் வருந்தின ; அக்காலத்தில் நீ தோன்மினை ; தோன்மியின் இந்நாட்
டில் எல்லாவளங்களும் நிரம்பின ; உயிர்கள் துயரமநீங்கி வாழ்வனலா
யின ; நீ நீங்குவாயாயின், எல்லாவுயிர்களும் தாயைப்பிரிந்த குழந்தை
கள்போலக் கூவாநிற்கும் ; இநதலையைபுடைய உலகத்தைக் காவாமல்
உனதுபயனையெவ்ரும்பிச் செல்லுதல் தகுதியன்று ;

தன்னுயிர்க் கிங்கான் பிறவுயி ரோம்பு
மன்னுயிர் முதல்வ னைமுமி தன்றால்.” (௭௭-௭௮)

என்கூற, அரசன்கேட்டு, ‘ மணிபல்லவத்தை வலங்கொள்ளவேண்டு
மென்று எனக்குண்டாகிய வரம்புகடந்த ஆரை தணித்தற்கு அரிபது ;

உரு.—ஆபுத்திரனோடு மணிபல்லவம்மைத்தகாதை.

ஆதலால், அங்கே போய்வருவேன்; ஒருமாதகாலம் இந்நகரைப்பாது ஊத்தல் உனதுகடன்” என்றுகூறிப் புறப்பட்டு வழிக்கொண்டு கடற்க லாயைச்சார்ந்து நாவாயேறி மணிபல்லவத்தையடைந்தான்; உடனே மணிமேகலைவந்து அழைத்துச்சென்று அவனோடு அத்தீவைவலம்வந்து, “பழம்பிறப்பையுணர்விக்கும தருமபீடிகை இது” என்றுகாட்ட, அரசன், அதைததரிசித்து வலங்கொண்டு துதித்தான்; துதிக்கவே அப் பீடிகை பழம்பிறப்பின்செய்தியை அவனுக்கு விளங்கத் தெரிவித்தது. அதனையறிந்து வியப்புற்று, தனக்குப் பழம்பிறப்பில் அமுதசுரபியென் னும் அகூடியபாத்திரத்தையளித்த சிறுதாதேவியைபுதுதித்து மணிமே கலையோடுமெழுந்தது தென்மேற்குற்சென்று கோமுகிக்கையில் புன்னை மரத்தின் நிழலிலேயிருந்தான்; இருக்கையில், ஆபுத்திரனோடு மணிமே கல்வந்திருந்ததைத் தீவதிலகையறிந்துவந்து, “அமுதசுரபியைக் கையி லேந்தி உயிர்களின்பெருந்துயரத்தைத்தீர்த்த பெரியோனே! அக்காலத் தில், மறந்து உன்னை இத்தீவில் தனியேவிட்டுவிட்டுக் கப்பலேறிச்சென்று பின்பு உன்னையினைநது மீண்டுவந்து இங்கே நீ இறந்திருந்ததேயறிந்து உடனே தம்முயினாரீத்த ஒன்பதுசெட்டிகளின் உடலென்புகள் இவை. காண்பாயாக. அச்செட்டிகள் உண்பிக்கவுண்டு உடன்வந்தோர்கள், அவர்கள் இறந்ததுதெரிந்து தாமும் இறந்தார்; அவர்களுடைய என்பு கள் இவைகள்காண்; அலைகள்தொகுத்த மணலால்முடப்பட்டுப் புன்னை நிழலின்கீழே உனது பண்டையுடம்பு இருந்ததைப் பார்ப்பாயாக.

நின்னுயிர் கொன்றாய் நின்னுயிர்க் கிரங்கிப்
பின்னான் வந்த பிறருயிர் கொன்றாய்
கொலை வல்லையோ கொற்றவ னாயினே” (கௌ-கௌச.)

என்று அரசனோரகக்கூறிப் பின்பு மணிமேகலையைப்பார்த்து, “காவி ரிப்பூமபட்டினத்தைக் கடலகொண்டது; அதற்குக்காரணங் கேட்பா யாக : நாகநாட்டரசன்மகனாகிய பீலிவனையென்பவன் தான்பெற்ற குழந் தையுடன்வந்து இத்தீவையும் புத்தபீடிகையைவும் வலமவந்துதுதிக்கும பொழுது, கம்பாசசெட்டியின்கப்பல வந்துதங்க, பீலிவனை அவனிடஞ் சென்று, “இவன் அரசன்புதல்வன்; இவனை அவனிடஞ்சேர்ப்பாயாக” என்றுசொல்லி, குழந்தையை அவன்கையிற்கொடுக்க, அவன் பெருமகி ழ்ச்சியடைந்து வாங்கிக் கப்பலேறிச்செல்லுகையில் அஃது உடைந்து போயிற்று. போகவே கப்பலிலிருந்தோரிற்சிலர் மெல்லப் பிழைத்துச் சென்று காவிரிப்பூம்பட்டினத்தையடைந்து புதல்வனைக்கொடுத்ததெய்தி யை அரசனுக்குத்தெரிவித்தார். அதுகேட்டு அவன்பொறாமல் செயலற் றுக் கடற்களையையடைந்து மகனைத்தேடிக்கொண்டு அலைந்தமையால், நகரம் இந்நகரனுக்குவிழாசெய்தலை விட்டொழிந்தது; ஒழியவே அதனை

ப்பொறுக்காமல் மணிமேகலாதெய்வம், “இந்நகரைக் கடல்கொள்ளுக” என்றுசபிக்கக் கடல் நகரை மூடியது; மூடவே அரசன் வேறிடஞ்சென்றான். அறவணவடிகளோடு மாதவியும் சுதமதியும் யாதொருவருத்தமுமின்றிப்போய் வஞ்சிநகரம் புகுந்தார்” என்று சொல்லிப்போயினள்; அவள்போனபின்பு புண்ணியராசன் அவ்விடத்தே மணலைத்தாண்டி, அங்கேதோன்றிய தன்னுடைய பழைய உடம்பின் என்னைக்கண்டு மயக்கமுற்றான். மணிமேகலை தேற்றித் தருமோபதேசஞ்செய்து அவனை நகரத்திற்கு அனுப்பிவிட்டுத் தான் வஞ்சிநகரஞ்செல்லநின்றது ஆகாயத்திலெழுந்தாள்.

உகா.—வஞ்சிமாநகர்புக்ககாதை.

எழுந்தவள் ஆகாயவழியேசென்று வஞ்சிநகரப்பறத்தேயிறங்கி, தாய்கண்ணகியையும் தந்தைகோவலனையும் தரிசிக்கவேண்டுமென்கிற ஆசை தூண்டுதலாற் கோயிலிற்புகுந்து கண்ணகியைவணங்கித் துதித்து “கணவனிறந்ததுதெரிந்து உடனிறவாமலும் கைமமைநோன்பை நோலாமலும் சினங்கொண்டு மதுரையைஅழித்ததற்குக் காரணங்கூறியருள வேண்டும்” என்று பிரார்த்திக்க, பத்தினிக்கடவுளாகிய கண்ணகி, “எனது தலைவனுக்குநேர்ந்த மரணத்துன்பத்தைப் பொறுக்கமுடியாமையால் மதுரையை எரித்தழிக்கத்தொடங்கினேன்; அப்பொழுது மதுரபதியென்கிற அந்நகர்த்தெய்வம் எனக்குமுன்னேதோன்றி, “இத்துன்பத்தை நீங்களனுபவித்தல் முற்பிறப்பிற்செய்த வினையினாலேயே, அதனைக்கூறுவேன்:

முன்பு கலிங்கநாட்டிலுள்ள சிங்கபுரத்தரசனாகிய வசுவென்பவனும் கபிலபுரத்தரசனாகிய குமரனென்பவனும் தமமுட் பகைமைகொண்டு போர்செய்வாராயினர்; அப்பொழுது மனைவியுடன் சிங்கபுரத்துக் கடைவீதியிற்சென்று பண்டம்விறுக்கொண்டிருந்த சங்கமனென்னும்வணிகன்பாற் பொறுமையுற்று, அந்நகரத்தரசனிடம் தொழிலெடுத்துகொண்டிருக்கும் பரதனென்பவன், “இவன் பகைவனுடையஒற்றன்” என்று அரசனுக்குச்சொல்லி, யாதொரு குற்றமும்இல்லாத அரசங்கமனை அவ்வரசனைக்கொண்டு கொலைசெய்வித்தான். சங்கமன்மனைவி நீலியென்பவள், அதனைத்தெரிந்து, ஏங்கி அழுது பெரியமலைமீதேறி வீழ்ந்து உடம்பைதூறக்கஞ்ச்சயித்து, “எமக்குத்துன்பஞ்செய்தோர் மறுபிறப்பில் இத்துன்பத்தையே அடைவார்களாக” என்று சபித்துவிட்டு இறந்தாள் அப்பரதனை கோவலனாகப் பிறந்தான்; அவ்வினையால் இத்துன்பமடைந்தீர்கள்; பழம்பிறப்பிற்செய்த வினையின்பயனை யாரும் நுகர்ந்தே ஒழிக்கல்வேண்டும்” என்கிற உண்மைமொழியைக் கூறியது; அததெய்வம்

உஎ.—சமயக்கணக்கர் தந்திறங்கேட்டகாதை.

கூறியபின்னும் என்கோபம் அடங்காமையால், நகரத்தை எரித்தழித்தேன்; முன்புசெய்த நல்வினையாலே நானும் என்கணவனும் தேவர்களாகிச் சென்றோம். இந்நல்வினையினிதுதியிற் கோவத்தாலுண்டாகிய பாவப்பயனை நுகர்தல்கடும்; இப்படிப் பிறந்துமிறந்தும் புண்ணியத்தினிதுதியிற் பாவப்பயனையும் பாவத்தினிதுதியிற் புண்ணியப்பயனையும் நுகர்ந்து நுகர்ந்து உழலாநிற்பேம். அப்பால் மகதநாட்டிற் கபிலையம்பதியிற் புத்தஞாயிறு உதித்ததுப் போதிமரத்தினடியில் எழுந்தருளியிருந்து நால்வகைசத்தியங்களையும்பிறந்து பன்னிரண்டுசார்புகளின் தோற்றங்களையும் அவற்றின் அழிவையும் விளங்கக்கூறி இச்சக்கரவாளமுழுவதும் தருமவொளியை விசங்காலத்தில், யாம் அவ்வுபதேசமொழிகளைக்கேட்டுத் துறந்து நிருவாணமடைவேம்; இப்பயனை யாம் அடைதற்குக்காரணம், முன்பு காவிரிப்பூம்பட்டினத்திற் புத்தசைத்தியத்திலுள்ள இந்திரவிகாரமேழினையும் உன்தரதைபுடன் ஏத்தியபுண்ணியமே; யாம் நிருவாணத்தை யடைவது பலநாளேக்குப் பின்பேயாயினும், அதுகாறும் பலவகையாகிய சித்திகளையும் செய்துகொண்டிருப்பேம். இதுநிற்க, நீ இந்நகரிலுள்ள பல சமயவாதிகள் கூறும் கொள்கைகளையெல்லாங்கேட்டு அவற்றுள் ஒன்றும் உனக்கு உண்மையென்றுதோன்றாமையால் பின்பு பெளத்தசமயத்தைப் பற்றி யொழுக்குவா” என்று சொன்னவுடன், மணிமேகலை வணங்கி வேற்றுருவெய்துவிக்கு மந்திரத்தைஐபித்து ஒரு முனிவன்வேடங்கொண்டு,

தேவ குலமூந் தெற்றியும் பள்ளியும்

பூமலர்ப் பொழிலும் பொய்கையு மிடைந்து

நற்றவ முனிவருங் கற்றடங் கிணரு

நன்னெறி *காணிய தொன்னூற் புலவரும் (உஎ-உரு.)

எங்கணும் விளங்கிய வஞ்சியமபதியில், செங்குட்டுவனென்னும் சேரர்பெருமானது புகழ் விளங்கும்படி சென்றுபுகுந்தான்.

உஎ.—சமயக்கணக்கர் தந்திறங்கேட்டகாதை.

புகுந்தமணிமேகலை, சமயவாதிகள் பலருடைய கொள்கைகளையும் அறியவிரும்பி, அவருள்ளே வைதிகவழியைச்சாராத அளவைவாதியை முதலிலடைந்து, ‘உன்கொள்கையை உரை’ என்றுவினவி, அவன் தன்கோட்பாட்டைக் கூறக்கேட்டும், அப்பாற சைவவாதியையும், அப்பாற பிரமவாதியையும், அப்பால் வைணவவாதியையும், அப்பால் வேதவாதியையும், அப்பால் ஆசீவநவாதியையும், அப்பால் நிகண்டவாதியையும், அப்பாற் சாங்கியவாதியையும், அப்பால் வைசேடிகவாதியையும், அப்பாற் பூதவாதியையுஞ் சார்ந்துசாராது வினவிவினவி, அவா தங்கொள்கைகளைக் கூறக்கேட்டும் அவற்றை அறியுதுகொண்டாள்.

* காணிய - கண்ட.

மணிமேகலைக்கதைச்சுருக்கம்.

உஅ.—கச்சிமாநகர்புக்ககாதை.

அதன்பின், மாதவியையும் சுதமதியையும் அறவணவடிகளையும் காணவிரும்பிப் புறநகரத்தைக் கடந்துசென்று வஞ்சிகரத்தினுள்ளே போய்ப் பலவகைச் சாதியாருமிருத்தற்குரிய வீதிகளையும் வேறுள்ள பலஇடங்களையும் முறையேகண்டு மகிழ்ச்சியுற்றுசெல்பவன், பெளத்ததருமங்களைச் சொல்லுமுனிவர்கள் தங்கியிருக்குந் தவச்சாலையிற் புருந்து, அங்கே தவஞ்செய்துகொண்டிருந்த *மாசாத்துவானைப் பணிந்து, எடுக்கவெடுக்க உணவுவளரும் அமுதசுரபியின் விசேடத்தையும் அப்பாத்திரத்தைக்கொண்டு செய்த தானவிசேடத்தால் ஆபுத்திரன் புண்ணியராசனாகப் பிறந்து சாவகநாட்டை ஆண்டவரும் பெருமையையும் தான் அவனை மணிபல்லவத்திற்கு அழைத்துவந்து புத்தபிடிசையைக் காட்டப் பழம்பிறப்புணர்ச்சியை அவன் பெற்றதையும் தீவதிலகை வெளிப்பட்டதையும் காவிரிப்பூம்பட்டினத்தைக் கடல்கொண்டமையால் மாதவியும் சுதமதியும் அறவணவடிகளும் சாதனின் தீ இந்நகரில்வந்து புருந்தார்களென்று தான் தீவதிலகைபாற் கேட்டதையும் புண்ணியராசன் நாகபுரஞ்செல்லத் தான் மணிபல்லவத்தைவிட்டுவந்ததையும் தாயாகியகண்ணகியைத் தரிசித்ததுமுதலியவற்றையும் பின் வேற்றுருக்கொண்டு பலசமயவாதிகளைச்சார்ந்து அவர்களுடையகொள்கைகளைக் கேட்டதையும் அக்கோட்பாடுகளெல்லாம் பொருத்தமில்லாமையால் தான் அவற்றை மனங்கொள்ளாததையும் பெளத்ததருமத்தைக் கேட்கவிரும்பி அறவணவடிகளைத் தேடிக்கொண்டுவந்ததையுஞ்சொன்னான். இவற்றையெல்லாங்கேட்ட மாசாத்துவான், “உன்னைநான்கண்டது எனதுநலவினையினாலேயே; உனதந்தைகோவலனும் தாய் கண்ணகியுமடைந்த வருத்தங்களும் மதுரையம்பதி அழிவுற்றதும் ஆகிய இவற்றைக்கேள்வியுற்று எல்லாவற்றையுறதுறந்து பெளத்தமதத்தைச்சார்ந்து தவஞ்செய்தலை மேற்கொண்டேன்; கொண்ட யான் இங்கேவந்ததற்குக் காரணன்கேட்பாயாக:—

முற்காலத்தில் இந்நகரையாண்ட இமயவரமபன் நெடுஞ்சேரலாதனென்னுமரசன் தந்தேவிமாரோடும இச்சேரலையைச் சார்ந்து இருந்த பொழுது, இலங்காதீவத்துள்ள சமனொளியென்னு மலையைடைந்து தரிசித்து வலங்கொண்டு ஆகாயவழியேமீள்வோராகிய சாரணர் இச்சேரலையிற்றங்கி ஒரு சிலாதலத்திலிருந்தாா; அங்ஙனமிருக்கக்கண்ட அரசன் அவர்களைவணங்கி உபசரித்து அமுதுசெய்வித்துத் துதிக்க, அவர்கள்,

பிறப்பிற் துன்பமும் பிறவா வின்பமு
மறத்தகை முதலவ னருளிய வாய்மை

* மாசாத்துவான் - கோவலனுடைய தந்தை.

உஅ. - கச்சிமாநகர்புக்ககாதை.

யின்ப வாரமு திறைவன் செவிமுதற்
முன்ப நீங்கச் சொரியு மந்நான், (486 - 488)

நிந்தந்தைக்கு ஒன்பதுதலைமுறை முன்னோனாகி கோவலனென்பவன் அவ்வரசனுக்குக் காதற்பாங்குதலால், இங்கேவந்திருந்து, அச்சாரணர் அரசனுக்குக்கூறிய அறமொழிகளைக் கேட்டு, தானிட்டிய பலகோடிதனங் களையும் முன்னோர்கள் தருமவழியே தேடிய பொருள்கள் பலவற்றையும் ஏழுதினத்துள் இரவலர்க்குகொடுத்துவிட்டுப் பின்பு தவஞ்செய்வானாயி னன்; அவன் அக்காலத்திற் புத்ததேவனுக்குக் கட்டுவித்த சைத்தியத் தைத்தரிசித்தற்காகவே வந்தேன்; காவிரிப்பூம்பட்டினத்தைக் கடவியு முங்கியுமென்ற செய்தியை என்முள்ள முனிவாசன துணிந்துகறக்கேட்டு அநகரஞ்செல்லாமல் இவ்விடத்திலேயே இருந்துவிட்டேன்; தீவினை யுடைமையாற் கொலையுண்டிருந்த உன்றநதை, நலவினையால் தெய்வயாக் கையைப் பெற்றுப் பின்னூர் தீவினைப்பயனை அனுபவித்தது, அப்பால், புத் ததேவன் அவதரித்துசெய்யுந் தருமோபதேசத்தைக் கேட்டு விட்டை வானென்று அந்நிரதோர்கூறக் கேட்டேன்; நானும் அக்காலத்தில் அவ் வறமொழிகளைக் கேட்பேன்; உனது பிற்காலசெய்திகளை நீ கந்திற் பாவையாலறிந்தாயென்று அறவணவடிகளாலறிந்தேன்; அமமுனிவர், உனக்குத் தருமோபதேசஞ்செய்தற்கு அமைநதவிடம் காஞ்சிரகரமெ ன்மெண்ணி இங்கிருந்து அங்கேசென்றா; மாதவியும் சுதமதியும் அவ ருடன் அநகரம் போயினா; இன்னுங்கேட்பாயா; மழையிலலாமை யாற் காஞ்சிரகரத்தில் மிக்க வறுமையுண்டாயிற்று; பலவுயிர்கள் இற ந்தன; அந்நகரில் ஐயமிடுவோ இல்லாமற்போனமைபால், அங்கே யிருந்தமுனிவர்கள் இவ்விடம் வந்துவிட்டார்கள்; ஆதலால், அந்நகர மடைந்து எல்லாவுயிரகளையும் பாதுகாத்தல் உனக்குக் கடனாகும்" என்று சொல்ல, மணிமேகலை அவனைவணங்கி, அமுதசுரபியைக் கையிலேநதிக்க கொண்டு, வஞ்சிரகரத்தின் மேற்புச்சையினின்று மேலேயெழுந்து ஆகா யவழியே வடதிசைக்கட்டுசென்று, மிக்கசெல்வங்குளறி வறுமைபுற்று அழுகுகெட்டுப்போயிருக்குங் காஞ்சிரகரத்தைக்கண்டு மனமிரங்கி வலம் வந்து அநகரகிரிமேயிறங்கி, அங்கே கொடுகழற்குள்ளியின் துணையி லுள்ளியாற் கட்டுவிககப்பட்டுள்ள புத்தாலயத்தை வணங்கி அதற்குத் தென்மேற்கிற்சென்று ஒரு சோலையில் தங்கினா; அந்நாள் தெரிந்த ஒரு வன், விரைந்துசென்று அரசனைவணங்கி, 'அரசு' கோவலன்புதல்வி; சிற ந்த தவஞ்செய்தொழுநபவன்; இச்சமப்புத்திவில் எல்லாருள்ளுஞ்சிறந்த வன்; அவன் கையிலேநதிய அமுதசுரபியெனும் பாததிரத்தோடு இந் நகரிலவந்து தருமதவனத்தே உறைகின்றான்' என்றான். அதுகேட்ட அரசன் கந்திற்பாவை முன்பு நமக்குக்கூறியது உண்மையென்று மதி

த்து அத்தெய்வத்தைவந்தித்து மந்திரிகளுடன் விரைந்துசென்று மணி
மேகலையையடைந்து அவளேநாக்கி,

“செங்கோல் கோடியோ செய்தவம் பிழைத்தோ
கொங்கலிழ் குழலார் கற்புக் குறைபட்டோ
நலத்தகை நல்லாய் நன்னு டெல்லா
மலத்தற் கால யாகிய தறியேன்; (௧௮௮ - ௧௯௧)

இனிச்செய்வது யாது?” என்று மயங்கிக்கொண்டிருந்தேன்; இருந்தபொ
ழுது, ஒரு பெரியதெய்வம் எனக்கு முன்னேவந்தது, “நீ வருநதற்கு;
உனது நல்வினைபால் ஒருமடந்தை இங்கே தோன்றுவள்; அவளுடைய
கையிலுள்ள தெய்வப்பாதத்திரத்திலிருந்து எடுக்க எடுக்கக் குறையாமல்
மேன்மேலுமுண்டாகிற உணவால் இவ்வுலகமெல்லாமுப்பும்; அவளு
டைய கருணையால் மேகமும் மிகமழைபொழியும்; அவள் இந்நகரத்
திற்குவந்தபின்பு உண்டாகும் விசேடங்கள் பலவாம்; கார்வறங் கூரினும்
நீர்வறங் கூராது; அவள் வந்திருத்தற்காகக் கோமுகியென்னும் பொய்
கையும் அதனையுடைய மணிபல்லவமென்னுநதீவும இங்குவந்தனவே
ன்று சொல்லும்படி, இந்நகரவீதியில் ஒருபொய்கையையும் அதனைச்
சூழ ஒரு சோலையையும் உண்டுபண்ணுக” என்று சொல்லிவிட்டுப் போ
யிற்று; அத்தெய்வம் போனபின்பு அது கட்டளையிட்டபடியே செய்
துவைத்த இடம் இஃது” என்று சொல்லி அவ்விடத்தைக் காட்ட, மணி
பல்லவம்போன்ற அச்சோலையையடைந்து அதையும் பொய்கையையுங்
கண்டு மகிழ்ச்சியுற்ற மணிமேகலை, தனது பழம்பிறப்பை அறிவுறுத்திய
புத்தபீடிகையை அச்சோலையில் இயற்றுவித்துத் தீவதில்கையையும்
மணிமேகலாதெய்வத்தையும்வழிபடுதற்குரிய கோயிலையும் அங்கே
உண்டாக்கி நித்தியபூசையையும் திருவிழாவையும் அரசனைக்கொண்டு
செய்வித்துத் தான் வந்தித்துத்துதித்து மேற்கூறியபுத்தபீடிகையில் ஆரு
யிர்மருநதெனும் அமுதசரபியை வைத்து, உண்ணுதற்கு எல்லாவுயிர
களும் வருகவென்று அழைத்தனள்; அழைக்கவே,

மொய்த்த மூவறு பாடை மாக்களிற்
காணர் கேளார் காண்முட மாளோர்
பேணு மாக்கள் பேசார் பிணித்தோர்
படிவ நோன்பியர் பசினோ யுற்றோர்
மடிநல் கூர்ந்த மாக்கள் யாவரும்
பன்னூ றுயிரம் விவங்கின் நெருகியு
மன்னுயி ரடங்கலும் உந்தொருங் கீண்டி, (௨௨௧ - ௨௨௭)

உண்ணவுண்ண அவ்வுணவு மேன்மேலும் பெருகிப் பசித்துன்பத்தை
அகற்றி விளங்கியது; அப்புண்ணிய விசேடத்தால், எங்கும் மழைபெய்
தது; வளங்கள் மிகுந்தன. அப்படி நிகழுங்காலத்தில், அறவணவுகள்,

௩௦.—பவத்திறமறுகெனப் பாவைநோற்றகாதை.

அந்நிகழ்ச்சிகளைக் கேட்டு மாதவியோடும் சுதமதியோடும் அறச்சாலை யை யடைந்தனர்; கண்ட மணிமேகலை வினாந்துசென்று அன்புடன் வணங்கி அவரடிகளைவிளக்கி ஆதனத்திலிருத்தி அறுசுவைப்போனகம் அமுதுசெய்வித்து, “யான் செய்த புண்ணியம் தப்பாது பலித்திடுக” என்றுசொல்லி மீட்டும் வணங்கினள்.

௨௯.—தவத்திறம்பூண்டு தருமங்கேட்டகாதை.

வணங்கிய மணிமேகலைபை வாழ்த்திச்சொல்லும் அறவணவடிகள், “பீலிவளைபெற்ற குழந்தைபை கம்பளசெட்டி கடலிற் கெடுத்ததுதெரிந்த அசன் வருத்தமுற்று அக்குழந்தையைத் தேடியலைந்த மையார் காவிரிப்பூம்பட்டினத்தில் இரதிரவிழாச செய்யப்படாது போயிற்று; மணிமேகலாதெய்வம் அதுதெரிந்து ‘நகரைக் கடல்கொள்ளுக’ என்று சபித்தது; இரதிரனும் சபித்தான். அதனால், அநநகரம் கடலால் விழுங்கப்பட்டது. அப்பால் உன் தாயரும் யானுமாக உன்பொருட்டு இநநகரம் அடைந்தோம்” என்று கூறினர்; கூற்றை மணிமேகலை அவருடைய அடியிணையை வணங்கி, “மணிபல்லவத்தில் புத்தபீடிகையைக் காத்துக்கொண்டிருக்கும் தீவதிலகையென்பவளும் இச செய்தியைச் செப்பினள். நான் வேற்றுருகொண்டுசென்று வஞ்சிகரமடைந்து ஆங்குள்ள பலசமயவாதிசன்கூறிய கொள்கைகளையாவும் மனத்திற்குப் பொருந்தாமைபால் அவற்றையும் முன்புகொண்டிருந்த வேற்றுவடிவத்தைபுற துறந்து இநநகரமடைந்து நுமமைச் சரண்புகேன்; தேவரீர் அடிச்சிக்கு உண்மைப்பொருளை யுணர்த்திபருளவேண்டும்” என்று பிரார்த்திக்க, அவர் பிரத்திபக்கம், அனுமானமென்னும் இரண்டு அளவைகளின் இலக்கணங்களையும் அவற்றின்போலிவகைகளையும் உண்மையறிவுண்டாதற்குககருவியாக அவளுக்கு விளங்கக்கூறினா.

௩௦.—பவத்திறமறுகெனப் பாவைநோற்றகாதை.

தானஞ்செய்தலை மேற்கொண்டு சிலத்தில் முதன்மைபாக நின்று பழமபிறப்பின் உணர்ச்சியையடைந்த மணிமேகலை, அப்பால், ‘புதகம் சரணங்கசசாமி’, ‘தர்மமசரணங்கசசாமி’, ‘ஸங்கமசரணங்கசசாமி’ என்பவற்றை மூன்றுமுறைசொல்லி, முமமணிகளையும் மூன்றுமுறைவணங்கி அறவணவடிகளைச் சரணாகதியாக அடைந்தாள்; அடையவே பௌத்த தருமத்தை உபதேசிக்கத்தொடங்கிய அவர், “இதனைக்கேட்பாயாக:—உயிர்களெல்லாம் அறிவில்லாமல் இருந்தகாலத்தில் தேவர்கள் பிரார்த்திக்கத் துடிதலோகத்தினின்றும் இவ்வுலகிலவதரித்து அரசமரத்தினடியிலேயிருந்து தத்துவத்தை ஆராய்ந்தறிந்து மாரணவென்று முக்குறம்

றங்களையும் அறுத்து விளங்கிய புத்ததேவன் அருளிச்செய்த இன்பம் மாகிய கட்டுமையாகும் இது; பண்டைக்காலத்தில் அவதரித்த அளவற் புத்தர்கள் கருணையிருந்து திருவாய்மலர்நதருளியதும் இதுவே” எனச் சொல்லி, பேதைமைமுதலிய பன்னிருநிதானங்களின்தோற்றவொடு கங்களையும் பிறவற்றையும் முறையே விளங்க உபதேசித்து உன்மன திருள் நீங்கு” என்றுகூறி ஞானதிபத்தை நன்குகாட்டினர்; மணிமேகலை அவற்றைக்கேட்டு ஐயநதிரிபறவுணர்ந்து, “பிறவித்துன்பம் ஒழிவதாக என்று அந்நகரிலேயே நோற்றுக்கொண்டிருந்தாள்.

அபிதான விளக்கம்.

பதி - பதிசம்.

அந்நிதிபன்:—ஒரு தெய்வமுனிவர்; தமது கமண்டலத்திலிருந்த காவிரியைக் காந்தனென்னுமரசனுடைய வேண்டுகோளார் பூமியிற் பெருகச்செய்தோர் அவ்வரசன் பரசராமருக்கு அஞ்சித் தம்பாலடைக் கலம்புகுந்தபொழுது அவனைப் பாதுகாத்தவர், தூங்கெய்லெறிந்ததொடித்தோட்செம்பியனைக்கொண்டு காவிரிப்பூம்பட்டினத்தில் இந்திரவிழாவை எடுப்பித்தோர். (பதி) ௧௧, ௧௧, *(௧) ௩, (௨௨) ௩௫.

அவ்நாடு:—துச்சயனென்னும் அரசனுடையது, இந்நாட்டின் இராசதானி கச்சயநகரம். (௧௦) ௫௨.

அங்காடிப்பூதம்.—(௧) ௨௦.

அலன்:—பசுவயிற்றிற்பிறந்த ஒருமுனிவர். (௧௧) ௬௬.

அநோதம்:—இரவிவன்மென்னும் அரசனுடைய நகரம். (௧) ௩௮.

அந்நிதி:—காந்தாராட்டுள்ள பூருவ தேசத்தரசன்; நீலபதிசனவன்; இராசகுலனுடைய தந்தை, இவனது இராசதானி இடவயமென்பது, தனதுமைத்துனனும் துறவுமுண்டானாகிய பிரமதருமனென்பவனது கட்டளையால் அந்நகரைநீங்கிப் பின்பு அதனவடகேயுள்ள அவந்திநகரை இராசதானிபாகக் கொண்டான். (௧) ௧௪, ௪௨.

அந்நிதி:—தூர்க்கை; இவளுக்கு விந்தமலையில் ஓராலயமுண்டு, இவளுடைய வலச்செய்பவன் விந்தாகடிகையென்பவன். (௨௦) ௧௧௬.

அபந்நிதி:—காசியிலுள்ள ஓரந்தணன்; இவன் வேதமோதுவிக்குத் தொழிலை உடையோன், சாலியென்பவளுடைய கணவன். (௧௬) ௪.

அந்நிதி:—பூமிசந்திரனென்னுமரசனுடைய மனைவி; புண்ணியராசனை வளர்த்ததாய். (௨௫) ௭௬.

அழகநாடு:—தென்மதுரையிற் கலாநியமதுள்ள சிந்தாதேவியால் ஆபத்திர

யுள்ள ஒருபாத்திரம், இது, தன்னுட்பெய்த அன்னத்தை எடுக்கெடுக்கக் குறையாது மேன்மேலும் வளரச்செய்யத் தன்மையைபுடையது, சிலகாலம் ஆபத்திரன்கையிலிருந்து பலவுயிர்களுக்குப் பசித்துயரத்தைப்போக்கி, மணிபல்லவத்துள்ள கோமுகியென்னும் பொய்கையில் அவ்நாட்டிப்பட்டு அதிர்சிலநாட்டிடுத்து அப்பால் மணிமேகலைகையிற் சென்று தங்கிப் பலவுயிர்களுடைய பசித்துயர்களைப்போக்கியதன்நிக் காயசண்டிகையென்னும் ஒரு வித்தியாதரம்கையினது தீராப்பசியாகிய பல்லகவியாதியையும் போக்கிற்று; இஃது அறநேடு, ஆருயிர் மருந்து, உயிர்மருந்து, ஐயகடிகளு, ஒடி, கடவுட்கடிகளு, கடிகளு, தெய்வப்பாத்திரம், பசிப்பிணிமருந்து, பலர்தொழுபாத்திரம், பாத்திரம், மாபெரும்பாத்திரம், வணங்குறுபாத்திரம், விஞ்சைப்பாத்திரமெனவும் இஃதுலுள்ளே வழங்கப்படும். (11) (௧௪), (௧௫) ௧௪, ௧௫, ௧௬, ௧௭, (௧௮) ௧௮, ௧௯, ௨௦, ௨௧, ௨௨, ௨௩, ௨௪, ௨௫, ௨௬, ௨௭, ௨௮, ௨௯, ௩௦, ௩௧, ௩௨, ௩௩, ௩௪, ௩௫, ௩௬, ௩௭, ௩௮, ௩௯, ௪௦, ௪௧, ௪௨, ௪௩, ௪௪, ௪௫, ௪௬, ௪௭, ௪௮, ௪௯, ௫௦, ௫௧, ௫௨, ௫௩, ௫௪, ௫௫, ௫௬, ௫௭, ௫௮, ௫௯, ௬௦, ௬௧, ௬௨, ௬௩, ௬௪, ௬௫, ௬௬, ௬௭, ௬௮, ௬௯, ௭௦, ௭௧, ௭௨, ௭௩, ௭௪, ௭௫, ௭௬, ௭௭, ௭௮, ௭௯, ௮௦, ௮௧, ௮௨, ௮௩, ௮௪, ௮௫, ௮௬, ௮௭, ௮௮, ௮௯, ௯௦, ௯௧, ௯௨, ௯௩, ௯௪, ௯௫, ௯௬, ௯௭, ௯௮, ௯௯, ௧௦௦, ௧௦௧, ௧௦௨, ௧௦௩, ௧௦௪, ௧௦௫, ௧௦௬, ௧௦௭, ௧௦௮, ௧௦௯, ௧௧௦, ௧௧௧, ௧௧௨, ௧௧௩, ௧௧௪, ௧௧௫, ௧௧௬, ௧௧௭, ௧௧௮, ௧௧௯, ௧௨௦, ௧௨௧, ௧௨௨, ௧௨௩, ௧௨௪, ௧௨௫, ௧௨௬, ௧௨௭, ௧௨௮, ௧௨௯, ௧௩௦, ௧௩௧, ௧௩௨, ௧௩௩, ௧௩௪, ௧௩௫, ௧௩௬, ௧௩௭, ௧௩௮, ௧௩௯, ௧௪௦, ௧௪௧, ௧௪௨, ௧௪௩, ௧௪௪, ௧௪௫, ௧௪௬, ௧௪௭, ௧௪௮, ௧௪௯, ௧௫௦, ௧௫௧, ௧௫௨, ௧௫௩, ௧௫௪, ௧௫௫, ௧௫௬, ௧௫௭, ௧௫௮, ௧௫௯, ௧௬௦, ௧௬௧, ௧௬௨, ௧௬௩, ௧௬௪, ௧௬௫, ௧௬௬, ௧௬௭, ௧௬௮, ௧௬௯, ௧௭௦, ௧௭௧, ௧௭௨, ௧௭௩, ௧௭௪, ௧௭௫, ௧௭௬, ௧௭௭, ௧௭௮, ௧௭௯, ௧௮௦, ௧௮௧, ௧௮௨, ௧௮௩, ௧௮௪, ௧௮௫, ௧௮௬, ௧௮௭, ௧௮௮, ௧௮௯, ௧௯௦, ௧௯௧, ௧௯௨, ௧௯௩, ௧௯௪, ௧௯௫, ௧௯௬, ௧௯௭, ௧௯௮, ௧௯௯, ௨௦௦, ௨௦௧, ௨௦௨, ௨௦௩, ௨௦௪, ௨௦௫, ௨௦௬, ௨௦௭, ௨௦௮, ௨௦௯, ௨௧௦, ௨௧௧, ௨௧௨, ௨௧௩, ௨௧௪, ௨௧௫, ௨௧௬, ௨௧௭, ௨௧௮, ௨௧௯, ௨௨௦, ௨௨௧, ௨௨௨, ௨௨௩, ௨௨௪, ௨௨௫, ௨௨௬, ௨௨௭, ௨௨௮, ௨௨௯, ௨௩௦, ௨௩௧, ௨௩௨, ௨௩௩, ௨௩௪, ௨௩௫, ௨௩௬, ௨௩௭, ௨௩௮, ௨௩௯, ௨௪௦, ௨௪௧, ௨௪௨, ௨௪௩, ௨௪௪, ௨௪௫, ௨௪௬, ௨௪௭, ௨௪௮, ௨௪௯, ௨௫௦, ௨௫௧, ௨௫௨, ௨௫௩, ௨௫௪, ௨௫௫, ௨௫௬, ௨௫௭, ௨௫௮, ௨௫௯, ௨௬௦, ௨௬௧, ௨௬௨, ௨௬௩, ௨௬௪, ௨௬௫, ௨௬௬, ௨௬௭, ௨௬௮, ௨௬௯, ௨௭௦, ௨௭௧, ௨௭௨, ௨௭௩, ௨௭௪, ௨௭௫, ௨௭௬, ௨௭௭, ௨௭௮, ௨௭௯, ௨௮௦, ௨௮௧, ௨௮௨, ௨௮௩, ௨௮௪, ௨௮௫, ௨௮௬, ௨௮௭, ௨௮௮, ௨௮௯, ௨௯௦, ௨௯௧, ௨௯௨, ௨௯௩, ௨௯௪, ௨௯௫, ௨௯௬, ௨௯௭, ௨௯௮, ௨௯௯, ௩௦௦, ௩௦௧, ௩௦௨, ௩௦௩, ௩௦௪, ௩௦௫, ௩௦௬, ௩௦௭, ௩௦௮, ௩௦௯, ௩௧௦, ௩௧௧, ௩௧௨, ௩௧௩, ௩௧௪, ௩௧௫, ௩௧௬, ௩௧௭, ௩௧௮, ௩௧௯, ௩௨௦, ௩௨௧, ௩௨௨, ௩௨௩, ௩௨௪, ௩௨௫, ௩௨௬, ௩௨௭, ௩௨௮, ௩௨௯, ௩௩௦, ௩௩௧, ௩௩௨, ௩௩௩, ௩௩௪, ௩௩௫, ௩௩௬, ௩௩௭, ௩௩௮, ௩௩௯, ௩௪௦, ௩௪௧, ௩௪௨, ௩௪௩, ௩௪௪, ௩௪௫, ௩௪௬, ௩௪௭, ௩௪௮, ௩௪௯, ௩௫௦, ௩௫௧, ௩௫௨, ௩௫௩, ௩௫௪, ௩௫௫, ௩௫௬, ௩௫௭, ௩௫௮, ௩௫௯, ௩௬௦, ௩௬௧, ௩௬௨, ௩௬௩, ௩௬௪, ௩௬௫, ௩௬௬, ௩௬௭, ௩௬௮, ௩௬௯, ௩௭௦, ௩௭௧, ௩௭௨, ௩௭௩, ௩௭௪, ௩௭௫, ௩௭௬, ௩௭௭, ௩௭௮, ௩௭௯, ௩௮௦, ௩௮௧, ௩௮௨, ௩௮௩, ௩௮௪, ௩௮௫, ௩௮௬, ௩௮௭, ௩௮௮, ௩௮௯, ௩௯௦, ௩௯௧, ௩௯௨, ௩௯௩, ௩௯௪, ௩௯௫, ௩௯௬, ௩௯௭, ௩௯௮, ௩௯௯, ௪௦௦, ௪௦௧, ௪௦௨, ௪௦௩, ௪௦௪, ௪௦௫, ௪௦௬, ௪௦௭, ௪௦௮, ௪௦௯, ௪௧௦, ௪௧௧, ௪௧௨, ௪௧௩, ௪௧௪, ௪௧௫, ௪௧௬, ௪௧௭, ௪௧௮, ௪௧௯, ௪௨௦, ௪௨௧, ௪௨௨, ௪௨௩, ௪௨௪, ௪௨௫, ௪௨௬, ௪௨௭, ௪௨௮, ௪௨௯, ௪௩௦, ௪௩௧, ௪௩௨, ௪௩௩, ௪௩௪, ௪௩௫, ௪௩௬, ௪௩௭, ௪௩௮, ௪௩௯, ௪௪௦, ௪௪௧, ௪௪௨, ௪௪௩, ௪௪௪, ௪௪௫, ௪௪௬, ௪௪௭, ௪௪௮, ௪௪௯, ௪௫௦, ௪௫௧, ௪௫௨, ௪௫௩, ௪௫௪, ௪௫௫, ௪௫௬, ௪௫௭, ௪௫௮, ௪௫௯, ௪௬௦, ௪௬௧, ௪௬௨, ௪௬௩, ௪௬௪, ௪௬௫, ௪௬௬, ௪௬௭, ௪௬௮, ௪௬௯, ௪௭௦, ௪௭௧, ௪௭௨, ௪௭௩, ௪௭௪, ௪௭௫, ௪௭௬, ௪௭௭, ௪௭௮, ௪௭௯, ௪௮௦, ௪௮௧, ௪௮௨, ௪௮௩, ௪௮௪, ௪௮௫, ௪௮௬, ௪௮௭, ௪௮௮, ௪௮௯, ௪௯௦, ௪௯௧, ௪௯௨, ௪௯௩, ௪௯௪, ௪௯௫, ௪௯௬, ௪௯௭, ௪௯௮, ௪௯௯, ௫௦௦, ௫௦௧, ௫௦௨, ௫௦௩, ௫௦௪, ௫௦௫, ௫௦௬, ௫௦௭, ௫௦௮, ௫௦௯, ௫௧௦, ௫௧௧, ௫௧௨, ௫௧௩, ௫௧௪, ௫௧௫, ௫௧௬, ௫௧௭, ௫௧௮, ௫௧௯, ௫௨௦, ௫௨௧, ௫௨௨, ௫௨௩, ௫௨௪, ௫௨௫, ௫௨௬, ௫௨௭, ௫௨௮, ௫௨௯, ௫௩௦, ௫௩௧, ௫௩௨, ௫௩௩, ௫௩௪, ௫௩௫, ௫௩௬, ௫௩௭, ௫௩௮, ௫௩௯, ௫௪௦, ௫௪௧, ௫௪௨, ௫௪௩, ௫௪௪, ௫௪௫, ௫௪௬, ௫௪௭, ௫௪௮, ௫௪௯, ௫௫௦, ௫௫௧, ௫௫௨, ௫௫௩, ௫௫௪, ௫௫௫, ௫௫௬, ௫௫௭, ௫௫௮, ௫௫௯, ௫௬௦, ௫௬௧, ௫௬௨, ௫௬௩, ௫௬௪, ௫௬௫, ௫௬௬, ௫௬௭, ௫௬௮, ௫௬௯, ௫௭௦, ௫௭௧, ௫௭௨, ௫௭௩, ௫௭௪, ௫௭௫, ௫௭௬, ௫௭௭, ௫௭௮, ௫௭௯, ௫௮௦, ௫௮௧, ௫௮௨, ௫௮௩, ௫௮௪, ௫௮௫, ௫௮௬, ௫௮௭, ௫௮௮, ௫௮௯, ௫௯௦, ௫௯௧, ௫௯௨, ௫௯௩, ௫௯௪, ௫௯௫, ௫௯௬, ௫௯௭, ௫௯௮, ௫௯௯, ௬௦௦, ௬௦௧, ௬௦௨, ௬௦௩, ௬௦௪, ௬௦௫, ௬௦௬, ௬௦௭, ௬௦௮, ௬௦௯, ௬௧௦, ௬௧௧, ௬௧௨, ௬௧௩, ௬௧௪, ௬௧௫, ௬௧௬, ௬௧௭, ௬௧௮, ௬௧௯, ௬௨௦, ௬௨௧, ௬௨௨, ௬௨௩, ௬௨௪, ௬௨௫, ௬௨௬, ௬௨௭, ௬௨௮, ௬௨௯, ௬௩௦, ௬௩௧, ௬௩௨, ௬௩௩, ௬௩௪, ௬௩௫, ௬௩௬, ௬௩௭, ௬௩௮, ௬௩௯, ௬௪௦, ௬௪௧, ௬௪௨, ௬௪௩, ௬௪௪, ௬௪௫, ௬௪௬, ௬௪௭, ௬௪௮, ௬௪௯, ௬௫௦, ௬௫௧, ௬௫௨, ௬௫௩, ௬௫௪, ௬௫௫, ௬௫௬, ௬௫௭, ௬௫௮, ௬௫௯, ௬௬௦, ௬௬௧, ௬௬௨, ௬௬௩, ௬௬௪, ௬௬௫, ௬௬௬, ௬௬௭, ௬௬௮, ௬௬௯, ௬௭௦, ௬௭௧, ௬௭௨, ௬௭௩, ௬௭௪, ௬௭௫, ௬௭௬, ௬௭௭, ௬௭௮, ௬௭௯, ௬௮௦, ௬௮௧, ௬௮௨, ௬௮௩, ௬௮௪, ௬௮௫, ௬௮௬, ௬௮௭, ௬௮௮, ௬௮௯, ௬௯௦, ௬௯௧, ௬௯௨, ௬௯௩, ௬௯௪, ௬௯௫, ௬௯௬, ௬௯௭, ௬௯௮, ௬௯௯, ௭௦௦, ௭௦௧, ௭௦௨, ௭௦௩, ௭௦௪, ௭௦௫, ௭௦௬, ௭௦௭, ௭௦௮, ௭௦௯, ௭௧௦, ௭௧௧, ௭௧௨, ௭௧௩, ௭௧௪, ௭௧௫, ௭௧௬, ௭௧௭, ௭௧௮, ௭௧௯, ௭௨௦, ௭௨௧, ௭௨௨, ௭௨௩, ௭௨௪, ௭௨௫, ௭௨௬, ௭௨௭, ௭௨௮, ௭௨௯, ௭௩௦, ௭௩௧, ௭௩௨, ௭௩௩, ௭௩௪, ௭௩௫, ௭௩௬, ௭௩௭, ௭௩௮, ௭௩௯, ௭௪௦, ௭௪௧, ௭௪௨, ௭௪௩, ௭௪௪, ௭௪௫, ௭௪௬, ௭௪௭, ௭௪௮, ௭௪௯, ௭௫௦, ௭௫௧, ௭௫௨, ௭௫௩, ௭௫௪, ௭௫௫, ௭௫௬, ௭௫௭, ௭௫௮, ௭௫௯, ௭௬௦, ௭௬௧, ௭௬௨, ௭௬௩, ௭௬௪, ௭௬௫, ௭௬௬, ௭௬௭, ௭௬௮, ௭௬௯, ௭௭௦, ௭௭௧, ௭௭௨, ௭௭௩, ௭௭௪, ௭௭௫, ௭௭௬, ௭௭௭, ௭௭௮, ௭௭௯, ௭௮௦, ௭௮௧, ௭௮௨, ௭௮௩, ௭௮௪, ௭௮௫, ௭௮௬, ௭௮௭, ௭௮௮, ௭௮௯, ௭௯௦, ௭௯௧, ௭௯௨, ௭௯௩, ௭௯௪, ௭௯௫, ௭௯௬, ௭௯௭, ௭௯௮, ௭௯௯, ௮௦௦, ௮௦௧, ௮௦௨, ௮௦௩, ௮௦௪, ௮௦௫, ௮௦௬, ௮௦௭, ௮௦௮, ௮௦௯, ௮௧௦, ௮௧௧, ௮௧௨, ௮௧௩, ௮௧௪, ௮௧௫, ௮௧௬, ௮௧௭, ௮௧௮, ௮௧௯, ௮௨௦, ௮௨௧, ௮௨௨, ௮௨௩, ௮௨௪, ௮௨௫, ௮௨௬, ௮௨௭, ௮௨௮, ௮௨௯, ௮௩௦, ௮௩௧, ௮௩௨, ௮௩௩, ௮௩௪, ௮௩௫, ௮௩௬, ௮௩௭, ௮௩௮, ௮௩௯, ௮௪௦, ௮௪௧, ௮௪௨, ௮௪௩, ௮௪௪, ௮௪௫, ௮௪௬, ௮௪௭, ௮௪௮, ௮௪௯, ௮௫௦, ௮௫௧, ௮௫௨, ௮௫௩, ௮௫௪, ௮௫௫, ௮௫௬, ௮௫௭, ௮௫௮, ௮௫௯, ௮௬௦, ௮௬௧, ௮௬௨, ௮௬௩, ௮௬௪, ௮௬௫, ௮௬௬, ௮௬௭, ௮௬௮, ௮௬௯, ௮௭௦, ௮௭௧, ௮௭௨, ௮௭௩, ௮௭௪, ௮௭௫, ௮௭௬, ௮௭௭, ௮௭௮, ௮௭௯, ௮௮௦, ௮௮௧, ௮௮௨, ௮௮௩, ௮௮௪, ௮௮௫, ௮௮௬, ௮௮௭, ௮௮௮, ௮௮௯, ௮௯௦, ௮௯௧, ௮௯௨, ௮௯௩, ௮௯௪, ௮௯௫, ௮௯௬, ௮௯௭, ௮௯௮, ௮௯௯, ௯௦௦, ௯௦௧, ௯௦௨, ௯௦௩, ௯௦௪, ௯௦௫, ௯௦௬, ௯௦௭, ௯௦௮, ௯௦௯, ௯௧௦, ௯௧௧, ௯௧௨, ௯௧௩, ௯௧௪, ௯௧௫, ௯௧௬, ௯௧௭, ௯௧௮, ௯௧௯, ௯௨௦, ௯௨௧, ௯௨௨, ௯௨௩, ௯௨௪, ௯௨௫, ௯௨௬, ௯௨௭, ௯௨௮, ௯௨௯, ௯௩௦, ௯௩௧, ௯௩௨, ௯௩௩, ௯௩௪, ௯௩௫, ௯௩௬, ௯௩௭, ௯௩௮, ௯௩௯, ௯௪௦, ௯௪௧, ௯௪௨, ௯௪௩, ௯௪௪, ௯௪௫, ௯௪௬, ௯௪௭, ௯௪௮, ௯௪௯, ௯௫௦, ௯௫௧, ௯௫௨, ௯௫௩, ௯௫௪, ௯௫௫, ௯௫௬, ௯௫௭, ௯௫௮, ௯௫௯, ௯௬௦, ௯௬௧, ௯௬௨, ௯௬௩, ௯௬௪, ௯௬௫, ௯௬௬, ௯௬௭, ௯௬௮, ௯௬௯, ௯௭௦, ௯௭௧, ௯௭௨, ௯௭௩, ௯௭௪, ௯௭௫, ௯௭௬, ௯௭௭, ௯௭௮, ௯௭௯, ௯௮௦, ௯௮௧, ௯௮௨, ௯௮௩, ௯௮௪, ௯௮௫, ௯௮௬, ௯௮௭, ௯௮௮, ௯௮௯, ௯௯௦, ௯௯௧, ௯௯௨, ௯௯௩, ௯௯௪, ௯௯௫, ௯௯௬, ௯௯௭, ௯௯௮, ௯௯௯, ௧௦௦௦.

அழகநாடு:—இரவிவன்மென்னும் அரசன்மனைவி, தாரா, வீரா, இலக்குமி யென்னும் மூவரையும் பெற்றவன். (௧) ௪௦ (௧௧) ௧௧௫.

அநாப்பிரமம்:—உலகம் முப்பத்தொன்றுள்ள இருபத்தெட்டாவதாகிய ஆகாசநந்தியாயதனலோகமுதலிய நான்கு உலகங்களிலும் முறையேதங்கும் நான்குவகைப் பிரஹ்மகணங்கள்; இவர்களைத்

* () இவ்விருதலைப்பிறைகளுக்குட்பட்ட எண்கள் காதைகளையும் மற்றை எண்கள் அடிகளையும் தெரிவிப்பன.

அபிதான விளக்கம்

தியானம் ஐந்தனுள் ஐந்தாவதிற்தேறிப் ப
னர்களைன்பர்; இந்நூற்பதிகத்தின் உ-
உக-ம் அடிக்குறிப்பைப் பார்க்க. (8)
கஎசு.

அரம்:—புண்ணியம்; இஃது அரு
றம், அன்புகொளறம், தாங்காநல்லறம்,
நல்லறம், பெருமைசால்நல்லறம், மரீ
யாவறம், மிக்கவறம், முன்னவன்போ
யினல்லறமென்று இந்நூலுள்ளே வழி
கப்படும். (நி) எடு; (க) கூசு; (க)
கஉ; (கஉ) ௩௮, ௬௬, ௧௧; (க௧) ௧௧;
(௨௧) ௧௭௬; (௨௨) ௧௭௮; (௨௪) ௧௩௧
(௨௩) ௨௨௬, ௨௨௮; (௨௮) ௧௬, ௩௦
௧௨௬, ௧௪௧, ௧௬௧.

அரவணவழிகள்:—காவிரிப்பூம்ப
டினத்திலிருந்த புத்தகங்கத்துள்ள ஓ
முனிவர்; கோவலன் கொலையுண்ட
கேட்டு வருந்தியடைந்த மாசவிக்குத் த
மோபதேசஞ்செய்து துன்பகற்றித் துற
பூண்ட்செய்தோர்; பாதுபங்கயமலையை
தாம் தரிசித்ததன்றித் துச்சயனெ
னும் அரசனையும் மனைவியரோடுசென்
அதனைத் தரிசிக்கும்படிக்குஞ்செய்தவர்
மணிமேகலைக்கு ஆபுத்திரன்வரலாற்ற
யும், அமுதகரபியின் பெருமையையு
உணவளித்தவின் விசேடத்தையும் எடு
துக்கறிப் பலருடைய பசித்துன்பங்
ளையும் போக்கும்படிசெய்ததன்றித் த
மோபதேசஞ்செய்து அவனைநல்லறிப்ப
த்திய ஆசிரியரும் இவனே. தீவதிஷை
யாலும் கந்திர்பாவைத்தெய்வத்தாலும்நி
ம்ப்புகழப்பட்டவர்; காவிரிப்பூம்பட்டி
ணத்தைச் கடல்சொண்டபின்பு வஞ்ச
நகரத்தையடைந்து அவ்விடத்தே துறவ
பூண்டிருந்த கோவலன்நந்தையோடு அ
ளவளாவி அப்பாற் காஞ்சிநகரஞ்சென்ற
அங்கே தவம்புரிந்திருந்தார். தம்பை
வணங்குவோர்க்கு “அறிவுண்டாக” என்
றும் “வாய்வுதாக நின்மனப்பாட்டறம்”
என்றும் இவர் ஆசிரியரையாற்றால், எ
லோரும் எப்பொழுதும் ஞானமுடையவ
ராகவும் தருமமுடையவராகவும் இருத்
தல்வேண்டிமென்று எண்ணியிருந்தாரெ
ன்றும், “நனாமுநிர் யாக்கை நடுங்கா
நாவி, னுரைமூ தாளன்” என்றும் “நாத
தொலைவில்லா யாயினுந் தளர்ந்து. மூத்த
லிவ்யாசனை வாழ்க்பவ் லாண்டி” என்
றும் கூறப்பட்டிருத்தலால், இவர் மிக்க
மூப்புற்றும் சிறிதும் சொல்வனையாகுள்

ருகிருந்தாரென்று தெரிகின்றது. இ
னும் “பழதழ மாதவன்” என்றும், “த
பொருண் மாதவன்” என்றும், “நன்ற
மாதவன்” என்றும், “மறவண நீத்தமாசு
சேள்வீ, யறவண கடிசன்” என்றும், “அ
ல்லவை கடித்த வறவண வடிகள்” என்
றும், “அறந்திசுந் நாவி நறவணன்” என்
றும் இந்நூலில் ஆங்காங்குச் சிறப்பித்துங்
கூறப்பட்டிருத்தலால், இவரது தாய்பை
முதலியன இனிதுவிளங்கும். (பதி) ௩௭
(௨) ௧௧; (௧௦) ௩௮, (௧௧) ௩௨, ௧௪௦,
௧௪௩; (௧௨) ௧, ௧௧, ௨௭, ௩௦, ௩௪
(௧௩) ௩௮, ௩௩. (௨௧) ௭௮, ௮௦, ௧௩௬,
௧௩௩, ௧௬௨, ௧௭௨; (௨௪) ௭௭, ௧௦௦,
௧௨, ௧௪௮, ௧௩௦, (௨௩) ௧௭, ௨௦௩
(௨௮) ௧, ௮௧, ௧௩௦, ௨௬௬; (௨௬) ௨,
௩௭.

அதித:—சாதுவன்மனைவி; ஒப்புயர்
வில்லாக் கற்பினன். இவள் தன்கணவ
னிறந்தானென்பதுகேட்டு உயினாவிடுத்
தற்குத் தீயிற்பாய்ந்து அதுகடாமையால்
வருத்தமூற்றிருந்து, “உன்கணவன்வினா
வில்வருவான்” எனக்கூறிய அசுரீரியைக்
கேட்டுப் பின்பு அவ்வண்ணமே கணவன்
வாப்பெற்று, அவனோடுகூடி வாழ்ந்திருந்
தான்; மணிமேகலை இறந்தபொழுது “பா
ரகமடங்கலும் பசிப்பினி யறுக” என்று
சொல்லி அமுதகரபியில் முதலிற் பிச்சை
யிட்டவள் இவளே; பத்தினிப்பெண்டி
ரென்றும், வான்றற கற்பினனென்றும்
இந்நூலிற் சிறப்பிக்கப்பட்டவள். (௧௩)
௭௧ (௧௬) ௩, ௨௨, ௩௭, ௧௨௮, ௧௬௩.

அபிதித:—சாலியின்புத்தவன்; பிற
ந்தநாள் தொடங்கி எழுநாளளவும் ஒருபசு
பாலூட்டிவளர்க்க வளர்ந்தமையால், இவ
ன் இப்பெயர்பெற்றான்; அன்பும் அருளு
முடையோன், தென்மதுரையிற் கலாநய
முததுள்ள சிந்தாதேவியால் அமுதகரபி
யென்னும் பாத்திரம்பெற்றுப் பலவயிர்
களுக்கும் உணவளித்துப்பாதுகாத்து
மணிபல்லவத்தில் இறந்து பின்பு சாவசு
நாட்டுள்ள நாகபுரத்திற் (Nagpore) பசு
வயிற்றிற் பொன்முட்டையிற்றங்குப்பிற
ந்து புண்ணியராகனென்று பெயர்பெற
வன். (பதி) ௩௭, ௩௬, ௮௨; (௧௧)
௬௪, ௧௪௨; (௧௨) ௨௩, ௨௭; (௧௩) ௨,
௧௨; (௧௪) ௩௩, ௬௩, ௬௮; (௧௭) ௧௩;
(௨௧) ௮௨, ௮௧; (௨௪) ௧௩௬; (௨௮) ௭௩.
புலவரின் உச்சிப்புகையென்னு மாசு

அபிதான விளக்கம்.

ஹுடைய நகரம்; இது காந்தாரநாட்டிற் பூருவதேசத்திலுள்ளது; இஃது தீமுவய மெனவும் வழங்கும். (க) ௨௭.

இரீதிவிநாயம் ஏழு:—காவிரிப்பூம் பட்டினத்துள்ள புத்தாலயத்தில் இந்திர னால் நிருமிக்கப்பட்டுள்ள ஏழரங்குக் கன் ல்காரம் - கையாற் கருவியாற் பண்ணப் படாது மனத்தால் நிருமிக்கப்பட்டதென பர், இவை, சிலப்பதிகாரத்துள்ளுந் கூற ப்பட்டுள்ளன (காமகாண்டகாதை, ௧௪; நீர்ப்பெனக்காதை, ௧௨); புத்தசங்கத்தோடா இருத்தற்கு இடமாக இருந்தவை; சார ணர்கள் இவற்றிலிருந்து பொதத்தாகவ களை உபதேசித்தாரகனென்று தெரிகி ருது. (௨௬) ௨௫, (௨௭) ௭)

இரீதிவிழா:—அகத்தியமுனிவர்கட் டனையின்படி தூங்கெயிலெறிந்ததொடித் தோட்செம்பியென்னும் அரசனால் தொடங்கப்பட்டு வருடந்தோறும் காவி ரிப்பூம்பட்டினத்திற் சோழபரமபனா யோரால் இந்திரனுக்கு நடத்தப்பட்டுவ ருத உத்தவம்; இதனை நெடுமுடக்கினளி ரென்னு மரசன் செய்யாதொழிந்தமையா லேதான் காவிரிப்பூம்பட்டினம் கடலாற் கொள்ளப்பட்டது. இஃது, ஆயிரநகண் டேணவிழாவெனவும், இந்திரகோடணை யெனவும், இந்திரகோடணைவிழாவென வும், தீவச்சாந்தியெனவும் இந்நூலில் வழங்கும். இந்திரனுக்கு விழாச்செய்தற் குக் காரணம், தோட்செம்பியர், அகத்தி ணையிபலிலுள்ள “மாயோன்மேய” என் னும் குத்திரத்தினி ல்சேடவுமையிற் ஆசிரியர் நச்சிற்சூக்கியிரொழுதியிருக்கிற னார். (க) ௨௬, ௩௧; (௨) ௩ (௩) ௩௪, ௩௫, ௪௭; (௫) ௩௪ (௭) ௧௭ (௪௭) ௩௬; (௨௪) ௩௨ ௩௩ (௨௫) ௩௬.

இரீதி:—தேவராசன்; இவன் தூங் கெயிலெறிந்ததொடித்தோட்செம்பிய னால் விழாக்கொள்ளும்படி வேண்டப்பட் டான்; மணிபல்லவத்தில் புத்தபீடிகை யை நிருமித்து, தரிசித்தோருடைய பழம் பிறப்பைப் புலப்படுத்தும் பெருமையை அதற்குண்டாக்கி, அந்நினைப்பாதுகாக்கும் படி தீவதிவகையென்னும் தெய்வப்பெ ண்ணையும் நியமித்தான். உயிர்களைப் பா துகாக்கும் ஆபத்திரனுக்கு வாமனித்தற்கு வந்து தன்வார்த்தையை அவன்மறியாத துதெரிந்து, இரப்போரைக் காணாது அவன் வருந்தும்வண்ணம் மழைபெய்

வித்து கவ்விடத்தும் உண்டாக. ய்தான். தனது ஆசனமாகிய பாண்டெழும் பனத்தினது கடுக்கத்தால் உலகிலுள்ள அறவியல்புடையார்க்குச் செய்யவேண்டி யவற்றை யறிந்து வினாந்து செய்பவன்; சாவகாட்டுள்ள நாகபுரத்தரசர், இவன் பரம்பனாயோர். (பதி) ௩௩; (௧) ௩, ௬; (௧௧) ௨௮, ௨௯; (௧௪) ௨௮, ௩௩, ௪௬; (௧௨) ௧௩, (௧௬) ௧௨; (௨௪) ௧௬௪; (௨௫) ௨௩.

இமயம்:—ஒருமலை செங்குட்டுவ னென்னுஞ்சேரன் பத்தினிக்கடவுளாகிய கண்ணகியருவத்தைச் சமைப்பித்தற்கு வருவித்த கல் இம்மலையினதே. (௨௬) ௮௨.

இரத்தினநீலம்:—இது மணிபல்லவத் திற்கு அயலிலேயுள்ளதாகிய ஒருசிறுநீ வு. இலங்காதீவமென்றுந்குறப்படுமீ; இ தில் புத்தருடையபாதப்படிமை யமைக் கப்பெற்ற உச்சியையுடைய மலையொன் றுண்டு. (௧௦) ௨௫, (௧௧) ௨௬.

இவன்மன்:—அசோதநரசரத் தரச ண் இவன் அமுதபதியிண்கணவன்; இவ ன்குமியின்தந்தை. (௭) ௧௮; (௬) ௩௬; (௧௧) ௧௩௩.

இராதலன்:—அத்திபதியென்னு மர சனுக்கு நீலபதியறிற் பிறந்தவன்; இலக்குமியிண்கணவன், திட்டிலிடமென் னும் பாம்பால் இறந்து பின்பு உதயகுமர னாகப் பிறந்தான் இவனே. (௬) ௪௬, ௪௮; (௧௦) ௩௧, ௪௬; (௧௧) ௧௨; (௧௨) ௧௨௮ (௨௧) ௩௩, (௨௩) ௪௮.

இராமாதேவி:—நெடுமுடக்கின்ளி யின்மனைவி, உதயகுமரனுடையதாய்; மணிமேகலையுடைய அறமொழிகேட்டுப் புத்திரசோகன்கிணவன். இவளது இயற் பெயர் சீர்த்தியென்பது, இவள் மாவலி பரம்பனாயிற் பிறந்தவன். (௨௬) ௭௬; (௨௩) ௭, ௮௦. (௨௪) ௭௪.

இராமர்:—(௨௭) ௩௩.

இராவணன்:—(௨௭) ௩௪.

இலக்கு:—இராவணனுக்கு அமுத பதியறிற் பிறந்தவன்; தானா வீணா யெனபவர்களின் தங்கை; இராகுவனு டையமனைவி; திட்டிலிடத்தாற்கணவனி றந்தவுடன் தீப்பாய்ந்து உயிரா நீத்த வன், சாதுசக்க. என்னு முனிவனுக்கு உணவளித்த புண்ணியத்தால் இவளே மணிமேகலையாகவந்து பிறந்து பொத்த

அபிதான விளக்கம்.

தருமங்கேட்டனனென்று தெரிகின்றது.
(எ) ௧௦௮; (க) ௪௧; (க௦) ௨௦, ௩௦.

இலங்காதிபம்:—இஃது இரத்தினதிவமென்றும் பெயர்பெறும், இதின் புத்தபாதப்படிமையுள்ள உச்சியையுடையதும் சமந்தம், சமனெனியென்றுபெயர்பெற்றதுமாகிய மலையொன்றுண்டு. (௨௦) ௧௦௭.

இாங்கோவேர்கன்:—இவர் மலைநாட்டில் வஞ்சிகாத்திருந்து அரசுசெய்த சேரலாதனென்னும் அரசனுடைய புத்திரர், சேரன்செங்குட்டிவனுடையதம்பி, இதனால், இவர் முதலில் இளங்கோவேர்தனென்றும் இளங்கோவென்றும், துறவுபூண்டமையார் பின்னர் இளங்கோவாடிகளென்றும் பெயர்பெற்றார்; சிலப்பதிகாரநாலாசிரியர் இவரே; மதுரைக்கூலவாணிகன்சாத்தனார் மணிமேகலையை இயற்றி இவரைக்கேட்டபித்தாரென்று இந்நூற்பதிகத்தாற் றெரிகின்றது; இவரைச் சேரமுனியென்றுங் கூறுவர். (பதி) ௧௦௬.

உந்நர:—உச்சசனரி—இஃது அவந்திநாட்டின் தலைநகரம், பிரச்சோதனென்னும் அரசனுடைய இராசதானி. (௧௩) ௧௪௪.

உத்தமகதநாடு.—(௨௧) ௧௭௩.

உதயகுமரன்:—காவிரிப்பூம்பட்டினத்தரசனாகிய நெடுமுடிக்கிள்ளியின்புதல்வன்; மணிமேகலைபால்விருப்பற்றுப் பலமுறை அவளிடஞ்சென்று இரந்துபின்னின்றோன்; முடிவில் அவள் காயசண்டிகையென்னும் வித்தியாதரமங்கையின் வடிவங்கொண்டுநிற்ப அவ்விடத்துச்சென்று அவ்வித்தியாதரமங்கையின் கணவனாகிய காஞ்சனென்னும் வித்தியாதரனுடையவாளால் வெட்டுண்டான். இவன்பெயர் இளங்கோனெனவும் வழங்கப்படும். (பதி) ௩௧, ௩௧; (௪) ௨௮; (௭) ௪; (௧௦) ௪௩; (௧௨) ௮; (௧௩) ௬௭, (௧௮) ௨௭, ௪௨, ௬௦, ௧௧௨, ௧௩௧, ௧௭௨; (௧௬) ௭, ௧௬, ௨௪; (௨௦) ௧௧, ௩௧, ௭௩, ௮௨; (௨௧) ௬, ௨௪, ௭௦, ௭௩; (௨௨) ௪, ௧௦, ௧௧௩; (௨௪) ௧, ௨௩.

உருப்பிரமரி:—உலகம்முப்பத்தொன்றனுள் பன்னிரண்டாவதாகிய பிரஹ்மகாயிகளோகமுதலிய பதினாறுமிகுக்கும் உருப்பிரஹ்மகணங்கள்; இவர் பதினாறுவகையினர்; இதனை இந்நூற்பதிகத்தின் ௨௮-௨௯-ம் அடிகளின்குறிப்பாலும், ௬-ம் காதை ௭௭-ம் அடிக் குறிப்பாலுணரணம்.

உலகவாவி:—ஊர்ப்பலம்; இது காவிரிப்பூம்பட்டினத்திற் சக்கரவாளக்கோட்டத்துள்ள சம்பாபதிகோயிலின் முன்புள்ளது; பலரும்வந்துதங்குதற்குரிய தருமசாலை; இதுபோன்றதை 'உலோகோபகாரிகா' என்பர் வடநூலார், "பலர்புகத்திறந்த பருவாய் வாயி, லுலக வறவி" என்று இந்நூலிற் சிறப்பித்துக் கூறப்பட்டுள்ளது; அம்பலப்பீடிகையென்றும், பொதியிலென்றும், மன்றமென்றும், மன்றப்பொதியிலென்றும் கூறப்படும் கந்திரபாயுள்ள இடமுமிதுவே, செல்லுந்தோறும் மணிமேகலை இதனைவலஞ்செய்துதொழுதே இதிலேறினென்று தெரிகின்றது. (பதி) ௬௬, (௭) ௧௩, (௧௧) ௧௦௭; (௧௪) ௧, ௩௧; (௧௭) ௭௭, ௮௬, ௧௧௮, (௧௮) ௧௨, ௧௧௪, (௧௯) ௧௩௧ (௨௦) ௧௩, ௨௧, ௭௧, ௭௭, ௧௭ (௨௧) ௬, (௨௨) ௧௦, ௧௮, ௧௧௬ (௨௪) ௧௬

உவவனம்:—காவிரிப்பூம்பட்டினத்தைச்சார்ந்த ஒருபூஞ்சோலை புத்தபாதபீடிகையுள்ள ஒருபளிக்காயைபுடையது, மணிமேகலை பூப்பித்தற்குச் சென்றனென்பதுகேட்டி, உதயகுமரன் அவளைக்கண்டு கைக்கொண்டுசெல்லுதற்கு முதலில்வந்துமுயன்றவிடம் இதுவே; மணிமேகலாதெய்வம் அவளுக்குக் காட்சிக்கொடுத்து அவளை மணிபலவத்திற்குக் கொண்டுபோனவிடமும் இதுவே. (பதி) ௪௩: (௬) ௬௨, ௧௬௧, (௭) ௧௩; (௮) ௧௧, (௧௦) ௪௨; (௨௧) ௧௬, ௧௮௩. (௨௩) ௮௮.

எட்டிதருமன்:—காவிரிப்பூம்பட்டினத்துள்ள ஒருவணிகன்; அரசனாகொடுக்கப்படும் எட்டிப்பட்டம் பெற்றோன்; மணிமேகலை உவவனஞ்சென்றதை உதயகுமரனுக்கறிவித்தவன் இவனே. (௪) ௩௮, ௬௪.

ஒவியக்கோனன்:—சித்திரசேனென்னுங் கந்தருவன்; கந்திரபாவையில் அதிட்டித்திருக்கும் துவதிகனென்னுந் தெய்வத்தின் நண்பன். (௨௧) ௧௬௩.

கந்தகன்:—காந்தனென்னுமரசனுடைய காவற்கணிகையின்புதல்வன்; அவ்வரசன் போர்செய்யவந்த பரசுராமருக்கு முன்னே தோன்றாதொளித்தபொழுது அவர்கட்டளையார் காவிரிப்பூம்பட்டினத்திலிருந்து செங்கோல்செலுத்தியவன்; தன்புதல்வாரிருவருள் இனையோன் பார்ப்பனிரகுதியையும், மூத்தோன் வணிகமா

அபிதான விளக்கம்.

தாகிய விசாகையையும் விரும்பித் தீங்கு செய்யமுயன்றான்பதைக்கேள்வியுற்று அவளை வாளாற்றடிந்தவன்; இவளுற் பாதுகாக்கப்பட்டமையின் காவிரிம்பூம் பட்டினம் காக்கதியென்று பெயர்பெற்றது. பரசராமர்மரணமும் இவன்காலமும் ஒன்றென்றுதெரிகின்றது. (உஉ) ௩௨, ௩௩, ௪௩, ௪௪, ௪௫, ௪௬.

கயிலை:—ஒருநதி; இதன்கரையில் மனைவியரோடு துச்சயராசன்தங்கியிருந்தபொழுதுதான் பாதபங்கயமலையைத்தரிக்கவந்த அறவணவடிக்கன்கண்டு அம்மலையைத்தரிசிகுமபடி அவனுக்குக்கூறினர். கண்ணகிவடிவஞ்சமைத்தற்காகக் கற்கொணர்த்தருகு இமயஞ்சென்ற சேரன் செங்குட்டுவன் நால்வரைச்சேனைகளோடும் இசைன்கரையில் தங்கியிருந்தான். (௧) ௩௫, (௨௫) ௨௪.

கந்தையர்:—துச்சயராசனது இராசதானி, இஃது அங்கநாட்டிள்ளது. (௧) ௩௩ (௨௨) ௩௬

கண்ணகி:—காவலன்மனைவி, இவளது கற்புமுதலியவற்றை வெளிப்படுத்தற்பொருட்டே சிலப்பதிகாரஞ் செய்யப்பட்டது. இவளை மறக்கற்புடையாளென்பர்; திருமாதபதினி, பத்தினிக்கடவுள், மங்கலமடந்தை, மாபெருந்தபதினி, வீரபத்தினியென்பன இவளுடைய பரிபாய நாமங்கள். வஞ்சிக்காப்புறத்துள்ளதாகிய தன்கோயிலைச்சார்ந்துதரிசித்துத்தனனை வினாவிய மணிமேகலைக்குத் தான்மதுளையை அழித்ததுமுதலியவற்றையும, தனது பிற்காலச்செய்தியையும், அவளுடைய பிற்காலச்செய்தியையும்கூறினாள். இவள் புத்தசமயச்சார்புடையாளென்று இந்நூலாலும், சைனமதச்சார்புடையாளென்று சிலப்பதிகாரத்தாலும் தெரிகின்றது. (௨) ௪௬, ௩௩; (௩) ௪௬, (௨௪) ௪௩; (௨௫) ௨, ௧௦; (௨௬) ௩௩.

கந்திர்ப்பாவை:—சக்கரவாளக்கோட்டத்திற் சம்பாபதிகோயிலின் கிழக்கே யுள்ள தூணில் மயனாள் நிருமிக்கப்பட்ட ஒரு பிரதிமை; துவதிகனென்னுந் தேவனுடைய வடிவமாகவுள்ளது இஃது எல்லாராலும் பூசித்து வழிபாடு செய்யப்படுதலின், இதை அதிட்டித்துநின்ற துவதிகன், கோட்போர்க்கு இதன்வாயிலாக முக்காலச் செய்தியையுங் கூறுவன்; இதனால், இது நாவுடைப்பாவையென்றுங் கூறப்படும்.

தாணிவிருத்தல்பற்றி, இதனைக் கந்தென்றும் கந்தமென்றுங் கூறுவர். இந்நூல் எம் காதை, ௧௪-௧௫-ம் அடிகளின்குறிப்பைப்பார்க்க. (௧௫) ௩௪; (௧௩) ௧௦; (௧௬) ௪, ௪௪; (௨௦) ௧௧௧, ௧௨௩; (௨௧) ௧, ௩, ௩௩, ௩௪, ௪௪, ௪௫; (௨௨) ௨, ௪௬, ௪௭, ௪௮, ௪௯; (௨௩) ௧௪௨; (௨௪) ௧௪௩.

கபிலை:—இப்பெயருள்ளவாய் இந்நூலில்வந்துள்ளநகரங்கள் இரண்டு. அவற்றுள்:—

௧-ம் கபிலை.—இது, கலிங்கநாட்டுள்ளது குமரனென்னும் அரசனுடைய இராசதானி. (௨௬) ௧௩.

௨-ம் கபிலை.—இது, மகதநாட்டுள்ளது; கபிலனாப்பெரிய ஒருமுனிவர் தன்டாற்றவஞ்செய்யப்பெற்றமையின், இஃது இப்பெயர்பெற்றதென்பர்; கபிலவாஸ்துவென்று கூறப்படுவது இதுவே; இந்நகரிலேதான் கௌதமபுத்தர் அவதரித்தனர். (௨௬) ௪௪; (௨௬) ௧௪௩.

கம்பாச்செட்டி:—ஒருவணிகன் கப்பல்யாத்தினைசெய்பவன். பீலவனையென்பவன், நெடுமுடிக்கிள்ளிக்குத் தான்பெற்றகுழந்தையை அவனிடம்சேர்ப்பிக்கும்படி இவனிடத்தேதான் ஒப்பித்தனர். இவன் இயற்பெயர் இன்னதென்று தெரியவில்லை. (௨௬) ௧௪௪, (௨௬) ௪௬.

கந்திர்ப்பாவை:—காவிரிப்பூம்பட்டினத்தையாண்ட ஒருசோழன்; நெருப்பாற்கரிந்த காலையுடையனாதலின், இவன் இப்பெயர்பெற்றான். இதனை “முச்சக்காழ் மனப்பதற்கு நீட்டியகா, லிச்சக்கரமேயளத்தாற்-செய்ச்செ, யரிசான்மேற்றேற்றெடுக்கு மாய் புனனீர் நாடன், கரிகாலன் காணெருப் புற்று” என்னும் (பொருநராறுப்படையிறதியிலுள்ளது) வெண்பாவாலும், “சுடப்பட்ட டியிருந்த சோழன் மகனும், பிடர்த்தலைப் பேராணைப் பெற்ற-கடைக்காற், செயிறறு செங்கால் செவிலியினு னில்லை, யுறுதடையா யெந்தா லினை” எனவும் (புறமுறாழி, ௧௦௩) வெண்பாவாலுமுணர்க; வடநாட்டரசர்களைவென்றுசென்று இமயமலையில் தன்புலிப்பொறியை வணர்ந்தான்; இவன், உருவப்பட்டுநோர்நாடுகேட்டுசேனையின் புதல்வனென்றும், சோழநாட்டிள்ள வெண்ணியென்னுமூறிற்சேரபாண்டியர்களை ஒருகாலத்துப் பொருதுவென்றுவெண்

றும் பெருநாற்றுப்பனடயால் - தெர்
ன்றது; சோழன் கரிகாற்பெருவளத்
தென்னும் கூறப்படுவன், இன்னும், இ
வ்வரவாற்றினை இந்நூல் ௪ - ௮ காண
கல - ௧௦௮ - ம் அடிகளின்குறிப்பாலு
புரநாணு அச்சப்படுத்தத்தில், பாடப்
ட்டோர்வரவாற்றிலுள்ள சோழன்காற்
பெருவளத்தானென்னும் பெயர்க்குற்
பாலு முணர்ந்துகொள்க (௧) ௩௬, (௨)
௧௦௮.

கலிங்கநாடு: - தாயமன்னவாகிய வ
ருமரென்னும் இருவர்க்குரியது இத்
தின்குபுமென்றும் கலியென்றும் பெ
யர்பெற்ற இரண்டு நகரங்க ளிருந்த
(௨௬) ௧௦.

கலையியல்: - தென்னதுளையிலுள்ள
சிந்தாதேவியின்கோயல்; எல்லாச்சய
தாராலும் புதுப்பிவது, கலாநாய
கிய சிந்தாதேவிக்கு இடமாயிருந்த
ற்றி, இஃது இப்பெயர்பெற்றது. கல
வித்தை, நியமம் - கோயில். பலருள்வந்த
தங்குதற்குரிய அம்பலமொன்று இக்கே
யிலின் முன்னேயிருந்தது, இவ்வம்பல
அம்பலப்பீடிகையென்றும் கூறப்படு
இதிலிருக்கும்பொழுதுதான் ஆபத்தி
அமுதசுரப்பையப்பெற்றான். (௧௬) ௧௦௬,
(௧௭) ௧௦, ௧௧.

கலையாணி - காவேரி இந்நூல் கூ-
காதை, ௩௨-ம் அடிக்குறிப்பைப்பார்க்க.

கலையாணி: - இராசருஷியும் யோகி
களிற்சிந்தவரும் காவேரியினத்தையு
மாகிய கலையொன்பவர் தவஞ்செய்து
கொண்டிருந்த வனம் இது காவிரிப்பூ
பட்டினத்தினருகேயுள்ளது; இந்நூல்
க-ம் காதை, ௩௨-ம் அடிக்குறிப்பைப்பா
ர்க்க. (௧) ௧௬.

கலையாணி: - ஒரிராசருஷி; இந்நூல்
க-ம் காதை, ௩௨-ம் அடிக்குறிப்பைப்பா
ர்க்க. (௧) ௧௬.

கலையாணி: - தூர்க்கை, சம்பாபதியுமாம்.
இவன் போர்செய்தற்குவந்த பாசாமன்
முன்னே நீசெல்லாதேயென்று காந்த
தென்னும் அரகனுக்குக் கூறினான். (௨௨)
௨௧.

கனகவிசய: - கனகனும் விசயனும்;
இவர்கள் ஆரியநாட்டரசருள் ஒருசாரார்;
இவ்விருவரும் பாசுமரென்னுமரசன்
புதல்வர்; கண்ணகிவடிவஞ்சமைத்தற்பொ
ருட்டிச் சிலைகொணர்தற்காக இமயஞ்செ

ன்ற சேன்செங்குட்டுவனால் வெல்லப்ப
ட்டு அவன்கட்டளைப்படி இமயச்சிலை
யைத் தலையீடுசுமர்தோர். (௨௬) ௧௬.

காந்தி: - காவிரிப்பூம்பட்டினம். மு
ன்னொருகாலத்திற் கந்தனென்னுந்தலை
வறை பாதுகாக்கப்பட்டமையின், இந்ந
கர் இப்பெயர்பெற்றது; நீலகேரியில்
வேதவாதச்சருக்கத்தில், "காதம் பலவுங்
கடந்தபின் காந்திக் கடிநகருள்" என
இப்பெயருள்ள நகரமொன்று கூறப்பட்ட
ிருக்கிறது. (௨௨) ௩௧.

காந்தியாணி: - வித்தியாதரநகரங்
களொன்று; காஞ்சனனும், காயசண்டி
கையும் இந்நகரத்தோடு இது, விஞ்சை
மாநகரொன்றும் வழங்கப்படும். (௧௩)
௮௧, (௧௪) ௨௨.

காந்தியாணி: - ஒருவித்தியாதரன்; காய
சண்டிகையின்கணவன்; இவனதுநகரம்
காஞ்சனபுரம்; உலகவறவியில் உத்யுகுமர
னுக்கஞ்சிக் காயசண்டிகையின்வடிவமெ
ய்திய மணிமேலையை ஆவ்வுத்யுகுமரன்
தொடர்ந்ததுகண்டு, காசுண்டிகையின
சோ நாயகனென்றநின்றது, அவனை வா
ள-ல் வெட்டிவிழ்த்தினான். (௧௩) ௧௩,
(௨௧) ௨௧, ௨௨, ௧௩௨, ௧௩௩, ௧௩௪, ௧௩௫,
(௨௬) ௧௩, ௧௪, (௨௨) ௧௩௧, ௧௩௨, ௨௧௩,
(௨௪) ௧௩.

காந்தி: - ஒருநகரம்; இதில் முக்காலச்
செய்திகளையும் நன்குபெரிவிக்கும் கந்தி
ந்பாவைதெய்வமும, துணையளகுகிள்ளி
யென்பவறை கட்டப்பட்டுள்ள புத்தா
லயமொன்றும், தென்மேற்குமூலையில்
தருமதவனமென்றுபெயருள்ள ஒருசோ
லையுமிருந்தன, மணிமேலையை பலநாட்ட
குகியிருந்து அன்னவளித்தப் பலவுரிய
ளையும் பாதுகாததுத் தவத்திற்பூண்டு
அறவணவடிகளபால் தருமக்கேட்டு மரி
ததவிடமும் இந்நகரமே. இது கச்சிமென
வும் வழங்கப்படும். (௧௩) ௧௩; (௨௧)
௧௩௧, ௧௩௨, ௧௩௩; (௨௮) ௧௩௬.

காந்தி: - ஒருசோழன்; அகத்தியமு
னிவர்பால் மிக்கபத்தியையுடையோன்,
இவன் வேண்டிகொளுக்கிரங்கியே அவர்
தமது கமண்டலத்திருந்தகாவிரியை நதி
வடிவாக நிலத்திற்பெருக்கச்செய்து சோழ
நாட்டை நீர்வளமுள்ளதாக்கினார். பாச
ராமர் போர்செய்தற்குவந்தபொழுது, கன்
னி (தூர்க்கை யின் கட்டளையால் அவரு
க்கமன்னேசெல்லாது வேர்நாக்கொ

ண்டு சிலநாள் வேறிடத்திருந்தான்; இதனால்; இவன் பரசுராமருடையகாலத்தவனென்று தெரிகின்றது; இவ்வரசன் காந்தமன்னவன், காந்தமன்னவனெனவும் இந்நாலுட் கூறப்படுவன். (பதி.) ௧௦, (௨௨) ௨௭.

காந்தாரம்:—சிலதேசங்களைத் தன்னுட்கொண்ட மிகப்பெரியதொரு நாடு, இதிலுள்ள தேசங்களுள் பூருவதேசமென்பது ஒன்று. (க) ௨௨.

காயங்கா:—ஒரு நதி, பிரமதருமனெனப்பெரிய ஒரு பெளத்தமுனிவன் இதன் கரையில் வதிந்து தவஞ்செய்தனன், அத்திபதியெனனு மாகன இடவயமெனனு நகரத்தினின்று நீங்கி அவந்திக்குச் செல்லும்பொழுது நால்வகைச்சேனையோடு இத்தன்பக்கத்துள்ள சோலையிறநங்கியிருந்தான். (க, ௧௦, ௨௧; ௨௧) ௪௭, ௨௫) ௩௭

காயங்கா:—ஒருவித்தியாதரமங்கை, காஞ்சனை மனைவி இவள் அவளோடு பொதியினமலையின் வளங்காணச் சென்று, உண்டவர்களுக்குப் பன்னிரண்டு வருடமளவும் பசியையொழிக்கும் ஒரு நாவறகனியைக் காலாற் சிதைத்து, அக்கனியை யுண்ணுதற் கெண்ணிவந்த பட்டினி நோன்பியாகிய விருசகிகரென்னும் ஒருமுனிவருடைய சாபத்தாற் பன்னிரண்ட வருடமளவும் யானாததியென்னும் பெருமபசிரோயால் வருந்தி மணிமேகலை கொடுத்தவுணவால் அப்பசி முற்றவொழியப்பெற்றதத் தனது நகரஞ்செல்லுகையில் இடையேயுள்ள விநதமலைபைப் பாதுகாக்கும் விந்தாகடிகையென்பவன் சாயையாலிழக்க அவன் வயிற்றிற் சென்று அடங்கினான். (பதி) ௧௫, ௭௩, (௧௫) ௧௬, (௧௬) ௨; (௭௭) ௧; (௧௧) ௧௪௧, ௧௫௪, (௧௧) ௩௩, ௧௩௨, (௨௦) ௨௬, ௧௫, ௧௦௨, ௧௧௪; (௨௨) ௧௧௧, ௧௧௧, ௧௧௦, ௧௧௧.

காரா:—சுண்பை நகரத்துள்ளார், இந்நூல் ௩ - ம் காதை, ௨௮ - ௨௯ - ம் அடிகளின் குறிப்பையும், ௭ - ம் காதை ௧௦௨ - ம் அடிக்குறிப்பையும் பார்க்க.

காரியாறு:—ஒருநதி, இந்நூல் ௧௬-ம் காதை, ௧௨௬-ம் அடிக்குறிப்பைப்பார்க்க.

காலவேதம்:—ஒரு யானை; இந்நூல் ௪ - ம் காதை, ௪௪-ம் அடிக்குறிப்பைப்பார்க்க.

காவி:—ஒருநதி; இச்சொல், காலைரிபென்னும் வடமொழிச்சொல்; இது, கலோகன்னி, காவிரிப்பாவை, சோழர் குலக்கொடி, தமிழ்ப்பாவை, நீப்பாவையெனவும் வழங்கப்படும். இந்நதி கடலொடுகலங்கும் சங்கமத்துறையானது சிறந்த புண்ணிய தீர்த்தமென்று பல நூல்களாலுங் கொண்டாடப்படும்; இந்நூல் ௧ - ம் காதை, ௫௨ - ம் அடிக்குறிப்பைப்பார்க்க. (பதி) ௧௨, ௧௬, ௨௩, ௨௫; (௬) ௫௫; (௫) ௩௬ (௧௫) ௪௨ (௨௨) ௪௦.

காவிரிபூமி:—சோழர்களுடைய பழைய இராசதானி; இதில் இந்நதிருளிருமிக்கப் பட்டிள்ள ஏறாங்குடைய ஒரு புத்தாவமுண்டு; இந்நகரத்தின் பழையபெயர் சம்பாதிதெயன்பது இதுகாந்தியென்றும்புகாரென்றுங் கூறப்படும். (க) ௫௬; (௧௭, ௬௫; (௨௫) ௧௬ (௨௨) ௧௫.

காவிரியாயில்:—காவிரிக் கரையிலிருமுத்தறைகழிதென் வாயில்; இது காவிரிப்பூம்பட்டினத்துள்ளது. (௨௨) ௪௬

கருநாபுரி:—ஒருமுனிவர்; பிரமாணவாதநூலாகிரியர்களுளொருவர்; பிரத்தியக்முதலிய பிரமாணம் பத்தினுள் இவரார் கொள்ளப்பட்ட பிரமாணங்கள் எட்டே. (௨௭) ௧.

கள்ளவாண:—ஒருசோழன். (௨௫) ௧௪, ௧௨௦.

குந்தரத்தூதக:—சம்பாபதியின்கோயில். ௧௮) ௧௪, ௧௫௨

குந்தர்:—கலிங்காட்டிள்ள கபிலநகரத்தாசன். (௨௬) ௧௬.

குமரி:—ஒருநதி இது கன்னியாகுமரியெனவுங் கன்னியெனவுங் கூறப்படும்; பலரும் தத்தம்பாவல்களைப் போக்குதற்குச்சென்று ஆடிவருவதோர் புண்ணிய தீர்த்தம்; தன்னருகே புஷ்பஹாவியென்றுபெயர்பெற்ற குமரித் தெய்வமெழுந்தருளியிருக்கும் ஆலயமொன்றையுடையது. (௫) ௩௭, (௧௬) ௭, ௪௪, ௮௩.

கூலநாண்தன்சாத்தன்:—இவர்மணிமேகலைநூலாகிரியர், சிலப்பதிகாரநூலாகிரியராகிய இளங்கோவடிக்கும் அவர்தமையன் சேரன்செங்குட்டுவனுக்கும் மிக்கநட்பினர். இவர் மதுரைக்கூலநாண்கன்சாத்தனானவன் சீத்தலைச்சாத்தனொனவுங் கூறப்படுவர், “தண்டமிழாசா

அபிதான வரிக்கம்.

ஸ்தாத்தன்" என்று சிலப்பதிகாரம், காட்சிக்காதையில் இவர் சிறப்பிக்கப்பட்டிருக்கின்றார். (பதி) ௬௬.

கோகற்பாண்:—நரிவயிற்றிற்பிறகு ஒருமுனிவர். அசிதகேசகம்பளரென்ற ஒருபெயர் பெளத்ததனங்களிற் காணப்படுகின்றது. (க௬) ௬௫.

கோவிலை:—பாண்டியர்களின் பழைய இராசதானி; இதற்கு ஒருகாததூரத்திற் அப்பாலுள்ள இடைச்சேரியிலேதான் சாலியென்பவன் ஆபத்திரனைப்பெற்றது. (க௬) ௮௪.

கோசுமபி:—கௌசாம்பிககரம் இப்புவில் கந்-ம் காதை, ௬௧-ம் அடிக்குறிப்பைப்பார்க்க.

கோதழை:—ஒருபார்ப்பணி, சார்க்கு மெண்பவனுடைய தாய் (௪) ௧௪௧, ௧௮௨.

கோழி:—மணிபல்லவத்துள்ள கோபையகை. (௧௧) ௬௬, (௫௬) ௧௪, (௨௫) ௧௫௪. (௨௮) ௨௦௨.

கோவலன்:—இந்தூலில் இப்பெயரையுடையவர் இருவருள் அவர்களுள்:—

க-ம் கோவலன்—மணிமேகலையின் தந்தை; கண்ணகியின் கணவன்; சிலப்பதிகாரத்தாசனாயகன். வஞ்சிகரப்பிறத்தேயுள் கோயிலிற் கண்ணகியடிவத்தோடு இவரவடிவமும் பூசிக்கப்பட்டிருந்தது. (௨௫) ௦, ௬௬; (௬) ௫; (௪) ௮௨; (௭) ௬௪ (௧௮) ௭: (௨௬) ௬; (௨௮) ௬௬.

உ-ம் கோவலன்—மேற்கூறியகோவலனுக்கு ஒன்பதுதலைமுறை முன்னோன் இமயவரம்பன் நெடுஞ்சேரலாதனுக்குக் காதற்பாங்கன்; அவ்வெந்தனுக்குச் சாணர்கூறிய உபதேசமொழியைத் தானுங்கேட்டித் தான் தேடியவையுந் தன்முன்னோர்தேடியவையுமாகிய பொருள்களையெல்லாம் எழுகாளிற் ருணஞ்செய்துவிட்டுப் பின்னர்த் தவம்புரிந்தோன்; வஞ்சிகரத்தே புத்தருக்குச் சைத்தியாலயமொன்று கட்டுவித்தோன். (௨௮) ௧௨௪.

கோசிக்கன்:—சண்பைநகரத்துள்ள ஒருந்தன்ன்; சுதமகியின் தந்தை. (௬) ௨௬; (௭) ௧௦௨.

கோதமழயினன்:—இவர் அகலையின் கணவர்; அவருடைய கற்பையுழித்ததுபற்றி இந்திரனுக்கு ஆயிரங்கண்களுண்டாகும்படி சாபங்கொடுத்தனர். (௧௮) ௧௦௨.

சங்கரவாணக்கோட்டி:—புத்திரசோக

த்தால் வருந்திய கோதமையின் துன்பத்தைப் போக்குதற்காக இவ்வகத்துள்ள எல்லாதேவர்களையும் சம்பாபதி வருவத்துக்காட்டியவிடத்து அக்காட்சியை எககாலத்தும் யாவருங்காணும்வண்ணம் மடலால் நிருமிக்கப்பட்டதுபற்றி இஃது இப்பெயர்பெற்றது. (சக்கரவாளம்—௨௭) முப்பத்தொன்றையும் தன்னுள்ளே அடக்கிய கோளம். கோட்டம்—அறை) காவிரிப்பூம்பட்டினத்தின் புறத்தேயுள்ள மயானத்தின் பக்கத்துள்ளது இதலால் இத்குக்காட்டுக்கோட்டமெனவுகூறப்படுமினில் முனிவர்பலரிருந்து தவஞ்செய்தார்; சம்பாபதிசோயில், கந்திர்பாவை உலகவறுவி என்னுமிம்முன்றும் இதைச் சார்ந்துள்ளவையே. (௬) ௨௪, ௬௦, ௬௧ ௨௦௨; (௭) ௬௧; (௧௫) ௬௧, (௧௭) ௭௬ (௨௨) ௫.

சங்கரவாணக்கோட்டி:—க-ம் காதை ௧-௧௬-1 வரிகளில் பார்த்து (௧௦) ௧௦௦ (௧௨) ௫௨.

சங்கரநுரண்:—ஒருபெளத்த முனிவர் இவர்கதமதிக்கும் அஃருடையதந்தைக்கும் தருமோபதேசஞ்செய்தவர்; (௫) -ம் காதை, ௭௦-ம் அடிக்குறிப்பைப்பார்க்க.

சங்கமன்:—ஒருவணிகன், நீலியின் கணவன் முற்பிறப்பிற் காரணமின்றி இவனைக் கொல்வித்த பாவத்தாலேயே கோவலன் கொலையுண்டிற்றதான். (௨௬) ௨௬.

சண்பை:—ஒருநகரம், கடலோரத்துள்ளது; ௬-ம் காதை, ௨௮-௨௯-ம் அடிகளின் குறிப்பையும், ௭-ம் காதை, ௧௦௨-ம் அடிக்குறிப்பையும் பார்க்க.

சதுக்கப்பூதம்:—(௧) ௨௪, ௨௫, (௨௨) ௭௭.

சந்திரநத்தன்:—சப்பலிற்சென்று வானிகஞ்செய்யும் ஒருவணிகன்; சாதுவனை நாகர்மலையிலிருந்து காவிரிப்பூம்பட்டினத்திற்குக் கப்பலிலேற்றி அழைத்துவந்தவன் இவனே. (௧௬) ௪௧, ௧௨௪.

சம்பாதி:—ஒருபறவை. (௬) ௫௪.

சம்பாதிவனன்:—காவிரிப்பூம்பட்டினத்தைச் சார்ந்துள்ள ஒருசோலை; யேலேபறந்துசென்றபொழுது சூரியகிரணத்தாற் சிறையிழந்துவிழுந்த சம்பாதியென நும்பறவை இருத்தற்கிடமானதுபற்றி, இஃது இப்பெயர் பெற்றது. (௬) ௫௪.

சம்பாதி—சம்பட்டிலென்கின் வகிசே

வதை, இஃது இவ்வுருக்கியற்பெயர்; சமபு
மரத்தினகீழிருந்து நோற்றமையின
இவள் சமபுவெனவும் பெயர்பெற்றவள்,
சிவந்தநிறமும் சடையுமுடையவள் இவ
ளிருந்தமைபற்றி ஆதிகாவததே சம்பாப
தியென்று பெயர்பெற்றிருந்தநகரம், கா
வேரிரதியின் சம்பந்தத்தாற் பின்பு காவ
ரிப்பூம்பட்டினமென்று பெயாபெற்றது,
புத்திரசோகமுற்ற கோதமைக்கு இச்சச
சக்கரவாளத்தாள் எல்லாததேவாகளை
யும் வருவித்துக்காட்டி அச்சோகத்தை
மாற்றி அபிஷேததேற்றுவதெவள், இவளு
டையகோயில் குச்சராகுடிசையென்று
கூறப்படும; அருந்தவமுதியோள், கணனி,
குச்சரக் குடிசைக்குமரி, சமபு, சமபுத்தீவக
காவற்றெய்வம், சாபுத்தீவத்தெய்வம்,
தொன்முதாட்டி, பொன்னின்பொலிந்த
நிறத்தாள், முடியாள முதுமுதாட்டி,
முந்தைமுதல்வியென இந்நூலில் இவள்
வழங்கப்படுவள். (பதி) ௨, ௪, ௨, ௧௯,
௧, ௨௦, ௨௬, (௨) ௨ (௬) ௧௬௮, ௧௮,
௧௮௭, ௧௮௯, ௧௯௦, (௨௭) ௨௮௨; (௬)
௧௪௪, ௧௪௭, ௧௮௨, ௧௯௧ (௧௧) ௧, ௧௬,
௧௯, ௨௧) ௧, ௧௮௮, (௨௨) ௬.

சுயம் - சம்பாபதி. (116) 1.

பயிற்சி - எனக்கும்தான் வினாள் ஒன்
று, இது நாவலத்தெனவும் வழங்கப்ப
ப்டும். (சு) சுள, (சக) கலா (சந) உ
(கல) கூஉ (உஉ) உக, (உநு) கஉ (உஅ)
கல.

சுமந்தநிர் - சமந்தகூடம் சமனெனியெ
னறும் பெயர்பெறம் (சுக) உஉ இதன
வரலாற்றை மணிமேகலைப் புத்தகத்தின
கிள-ம பக்கத்திற் பார்க்க

சமனெளி — இலங்கைச் சீர்திருத்த உள்ள ஒரு மலை இதுபுத்தரதுபாசப்படிமையுள்ள உச்சியையுடையது சமநகமெனறும் பெயர் பெறும் இருத்தி (வரித்தி) பெற்றரசாரணரால் வலமவருதுநிசிககப்பபிவது. (கக்) உஉ. (உஉ.) க(௭).

சாவுணி:—இமயமலையிலுள்ள ஒரு பொய்கை. (கா) கூட.

சாமிநீதிநாள்—புண்ணியாரச் சூரிய
மந்திரிகளால் ஒருவன், அரண்மனைப் புத்தேய
கையைத்தரித்திருந்த மணிபலவருசெ
னநெடுமுது நாகபுரத்தை ஒருமாதமவ
ராயிற் பாதுகாத்தவன். (உரு) கவி.

சாகுபக்கான்:—ஒருமுனிவன், ஆகாய
கமனமுடையவன், சன்முற்பிறப்பில்

இவ்வீன ஒருபொழுதுண்பித்த புண்ணிய
மே மணிமேகலை நல்வழிப்பதெற்கு ஏது
வாயிறென்பர், இந்நூல் கடும காதை
உசு-ம அடிக்குறிப்பைப்பார்க்க. (கக)
கடுங், (உக) கஅந

பாப்பன்:—ஆதிரையின்கணவன், நா
கர்களுக்கும் அவர்களுக்கும்கூடும் சில
நீதிகளாகுறி, அவர்களை நல்வழிப்படுத்தி
னான் (சுசு) ச, உக, எ.உ.

சார்நிலை—கோதமையின்புதல்வன்; இவன் மயானத்திற் பேய்மகளாடியதைக் கண்டு அஞ்சி உயிரையிழந்தான். (சு) க() சு.

தமிழ்:- ஒருபார்ப்பணி, அபஞ்சிகன்
மனைவி ஆபத்திரனுடைய தாய் (கரு) 1,
எரு, கரு

திருமலை: ஒருநாடி, இதன்தலைநகர் நாமக் கட்டாம், இதில் தவளமலையென்று பெயர் பெற்ற ஒருமலையுண்டு. இவ்வூர் அபுத்திரா னுடனென்று கூறப்படும். (13) ௧௨, (1௪) என், (15) ந, (௧6) ந, (17) என், (18) ௧௨, (19) ௧௨, (20) ௧௨, (21) ௧௨, (22) ௧௨, (23) ௧௨, (24) ௧௨, (25) ௧௨, (26) ௧௨, (27) ௧௨, (28) ௧௨, (29) ௧௨, (30) ௧௨, (31) ௧௨, (32) ௧௨, (33) ௧௨, (34) ௧௨, (35) ௧௨, (36) ௧௨, (37) ௧௨, (38) ௧௨, (39) ௧௨, (40) ௧௨, (41) ௧௨, (42) ௧௨, (43) ௧௨, (44) ௧௨, (45) ௧௨, (46) ௧௨, (47) ௧௨, (48) ௧௨, (49) ௧௨, (50) ௧௨, (51) ௧௨, (52) ௧௨, (53) ௧௨, (54) ௧௨, (55) ௧௨, (56) ௧௨, (57) ௧௨, (58) ௧௨, (59) ௧௨, (60) ௧௨, (61) ௧௨, (62) ௧௨, (63) ௧௨, (64) ௧௨, (65) ௧௨, (66) ௧௨, (67) ௧௨, (68) ௧௨, (69) ௧௨, (70) ௧௨, (71) ௧௨, (72) ௧௨, (73) ௧௨, (74) ௧௨, (75) ௧௨, (76) ௧௨, (77) ௧௨, (78) ௧௨, (79) ௧௨, (80) ௧௨, (81) ௧௨, (82) ௧௨, (83) ௧௨, (84) ௧௨, (85) ௧௨, (86) ௧௨, (87) ௧௨, (88) ௧௨, (89) ௧௨, (90) ௧௨, (91) ௧௨, (92) ௧௨, (93) ௧௨, (94) ௧௨, (95) ௧௨, (96) ௧௨, (97) ௧௨, (98) ௧௨, (99) ௧௨, (100) ௧௨, (101) ௧௨, (102) ௧௨, (103) ௧௨, (104) ௧௨, (105) ௧௨, (106) ௧௨, (107) ௧௨, (108) ௧௨, (109) ௧௨, (110) ௧௨, (111) ௧௨, (112) ௧௨, (113) ௧௨, (114) ௧௨, (115) ௧௨, (116) ௧௨, (117) ௧௨, (118) ௧௨, (119) ௧௨, (120) ௧௨, (121) ௧௨, (122) ௧௨, (123) ௧௨, (124) ௧௨, (125) ௧௨, (126) ௧௨, (127) ௧௨, (128) ௧௨, (129) ௧௨, (130) ௧௨, (131) ௧௨, (132) ௧௨, (133) ௧௨, (134) ௧௨, (135) ௧௨, (136) ௧௨, (137) ௧௨, (138) ௧௨, (139) ௧௨, (140) ௧௨, (141) ௧௨, (142) ௧௨, (143) ௧௨, (144) ௧௨, (145) ௧௨, (146) ௧௨, (147) ௧௨, (148) ௧௨, (149) ௧௨, (150) ௧௨, (151) ௧௨, (152) ௧௨, (153) ௧௨, (154) ௧௨, (155) ௧௨, (156) ௧௨, (157) ௧௨, (158) ௧௨, (159) ௧௨, (160) ௧௨, (161) ௧௨, (162) ௧௨, (163) ௧௨, (164) ௧௨, (165) ௧௨, (166) ௧௨, (167) ௧௨, (168) ௧௨, (169) ௧௨, (170) ௧௨, (171) ௧௨, (172) ௧௨, (173) ௧௨, (174) ௧௨, (175) ௧௨, (176) ௧௨, (177) ௧௨, (178) ௧௨, (179) ௧௨, (180) ௧௨, (181) ௧௨, (182) ௧௨, (183) ௧௨, (184) ௧௨, (185) ௧௨, (186) ௧௨, (187) ௧௨, (188) ௧௨, (189) ௧௨, (190) ௧௨, (191) ௧௨, (192) ௧௨, (193) ௧௨, (194) ௧௨, (195) ௧௨, (196) ௧௨, (197) ௧௨, (198) ௧௨, (199) ௧௨, (200) ௧௨, (201) ௧௨, (202) ௧௨, (203) ௧௨, (204) ௧௨, (205) ௧௨, (206) ௧௨, (207) ௧௨, (208) ௧௨, (209) ௧௨, (210) ௧௨, (211) ௧௨, (212) ௧௨, (213) ௧௨, (214) ௧௨, (215) ௧௨, (216) ௧௨, (217) ௧௨, (218) ௧௨, (219) ௧௨, (220) ௧௨, (221) ௧௨, (222) ௧௨, (223) ௧௨, (224) ௧௨, (225) ௧௨, (226) ௧௨, (227) ௧௨, (228) ௧௨, (229) ௧௨, (230) ௧௨, (231) ௧௨, (232) ௧௨, (233) ௧௨, (234) ௧௨, (235) ௧௨, (236) ௧௨, (237) ௧௨, (238) ௧௨, (239) ௧௨, (240) ௧௨, (241) ௧௨, (242) ௧௨, (243) ௧௨, (244) ௧௨, (245) ௧௨, (246) ௧௨, (247) ௧௨, (248) ௧௨, (249) ௧௨, (250) ௧௨, (251) ௧௨, (252) ௧௨, (253) ௧௨, (254) ௧௨, (255) ௧௨, (256) ௧௨, (257) ௧௨, (258) ௧௨, (259) ௧௨, (260) ௧௨, (261) ௧௨, (262) ௧௨, (263) ௧௨, (264) ௧௨, (265) ௧௨, (266) ௧௨, (267) ௧௨, (268) ௧௨, (269) ௧௨, (270) ௧௨, (271) ௧௨, (272) ௧௨, (273) ௧௨, (274) ௧௨, (275) ௧௨, (276) ௧௨, (277) ௧௨, (278) ௧௨, (279) ௧௨, (280) ௧௨, (281) ௧௨, (282) ௧௨, (283) ௧௨, (284) ௧௨, (285) ௧௨, (286) ௧௨, (287) ௧௨, (288) ௧௨, (289) ௧௨, (290) ௧௨, (291) ௧௨, (292) ௧௨, (293) ௧௨, (294) ௧௨, (295) ௧௨, (296) ௧௨, (297) ௧௨, (298) ௧௨, (299) ௧௨, (300) ௧௨, (301) ௧௨, (302) ௧௨, (303) ௧௨, (304) ௧௨, (305) ௧௨, (306) ௧௨, (307) ௧௨, (308) ௧௨, (309) ௧௨, (310) ௧௨, (311) ௧௨, (312) ௧௨, (313) ௧௨, (314) ௧௨, (315) ௧௨, (316) ௧௨, (317) ௧௨, (318) ௧௨, (319) ௧௨, (320) ௧௨, (321) ௧௨, (322) ௧௨, (323) ௧௨, (324) ௧௨, (325) ௧௨, (326) ௧௨, (327) ௧௨, (328) ௧௨, (329) ௧௨, (330) ௧௨, (331) ௧௨, (332) ௧௨, (333) ௧௨, (334) ௧௨, (335) ௧௨, (336) ௧௨, (337) ௧௨, (338) ௧௨, (339) ௧௨, (340) ௧௨, (341) ௧௨, (342) ௧௨, (343) ௧௨, (344) ௧௨, (345) ௧௨, (346) ௧௨, (347) ௧௨, (348) ௧௨, (349) ௧௨, (350) ௧௨, (351) ௧௨, (352) ௧௨, (353) ௧௨, (354) ௧௨, (355) ௧௨, (356) ௧௨, (357) ௧௨, (358) ௧௨, (359) ௧௨, (360) ௧௨, (361) ௧௨, (362) ௧௨, (363) ௧௨, (364) ௧௨, (365) ௧௨, (366) ௧௨, (367) ௧௨, (368) ௧௨, (369) ௧௨, (370) ௧௨, (371) ௧௨, (372) ௧௨, (373) ௧௨, (374) ௧௨, (375) ௧௨, (376) ௧௨, (377) ௧௨, (378) ௧௨, (379) ௧௨, (380) ௧௨, (381) ௧௨, (382) ௧௨, (383) ௧௨, (384) ௧௨, (385) ௧௨, (386) ௧௨, (387) ௧௨

சிவபுரி:—ஒருநகரம், கலிங்கநாட்
 டுள்ளது; இதனரசன வசுவென்பவன்,
 இஃது அரிபுரமெனவும் வழங்கப்பெறும்.
 (உஈ) கள, ௨௨

சித்திரம்.-சீதராமனுடையநகர். (க)
பு.

பித்திரபதி:—மாசுவியின்நற்றூய், பணி
மேகலையை உதயகுமரனோடு கூட்டுதற்
குப் பலவகையாக முயன்றவன், மிகக்
விரகுளாவன (பகி) சுரு, (உ) கூ, எக்,
(ச) எக் (இ) அஉ, (கஅ) ஸ், ஸக், (உஉ)
கக்ள (உச) உ, அக்.

சிக்நாப்திவி.-ஸரஸவதிதேவி, இவளது கருத தெனமதுனாயிற் கலாநிமமெனறு பெயாபெற்ற ஓராவமிருந்தது, இவள் ஆபததிரனுக்கு அமுதசுபியை அளித்த வா, இவ்வினச சித்தாவின்செனறுறு கூறுவா 111 திநி-சு0 சு-ம காத்த, த0சு சு-ம காத்த, சு0 12-ம் காத்த, சு0 சு-சு0-ம அடி கவின குறிப்பைப் பார்க்க.

(2) க, கூ, க, உ.
சிநிவசு. - மானவயிற்றிற் பிறந்த ஒருமு
னிவா. (கந) கூந.

சிபிபெருமாள்:—இவர்பெயர், ஆலமர் செல்வன், துதல்விழிநாட்டத்திறையோ னென இந்நூலில் வழங்கும். (க) இசு; (உ) கபசு

சீதரன்:—சித்திபுத்தரன் நீலபதியென்பவளுக்குத் தந்தை (க) சக.

சீர்தி:—மாவலிபரம்பரையிலுதித்த ஓரசன் புத்திரி, நெடுமுடிக்கிள்ளியின் மனைவி, உதயகுமரனுடையதாய், இராசமா தேவியென்று கூறப்படுவள். (கக) (ரு), கஅ.

சுநநா:—புத்தன. (உஅ) கூரு

சுநமதி:—கௌசிகனென்னுமந்தன்னுடையபுத்திரி மாருதவேகனென்னும ஒரு வித்தியாதரனால் முன்பு கயாநதுகொண்டு போகப்பட்ட இவள் பின்பு அவனாற் காவிரிப்பூம்பட்டினத்திலிடப்பட்டு மாசலியின் உயிரத்தோழியாயிருந்தாள் மணிமேகலைபால் மிக்க அன்புடையவள் சங்க தருமனிடத்துத் தருமங்கேட்டவள். (பதி) சக, (க) கௌ, கௌ, (ச) உரு, அக, கௌ, (ச) கௌ, கஅ, (க) கச, (எ) கச, கக, கௌ, கச, (உ) உௌ, (கௌ) கௌ, (கக) கௌ; (கஉ) கௌ, ககௌ, (உச) அ.

செவதுருவா:—சேரலாசனபுத்திரன், இளங்கோவடிகளின் தமையன் இவன், கண்ணகி தனனாட்டையடைந்த கணவனோடு சுவர்க்கமபுகுந்தாளென்பதைக்கேட்டு இம்மயலையிலிருந்து சிலைகொணாந்து அவள்வடிவமைத்துப் பிரதிஷ்டை செய்வித்துப்பூசையுமலிழவநடத்தினோன், இந்நூலாசிரியாகிய மதுரைக்காண்டியாணந்தர் காந்தாரபால் மிக்க அன்புடையன். (உக) எௌ, (உஉ) உ.

சேடி—வித்தியாதாருலகு (கௌ) உக காமரி—ஒருமுனிவா அளவைவாத நூலாசிரியாக ஒருளாருவா, பிரத்தியக்ஷமுதலியபத்தினுள் இவர்கொண்ட பிரமாணம் ஆறே (உௌ) க.

சோழி—(பதி) கௌ, (கக) சஉ, ககௌ; (உஉ) கஉ, கௌ, ககௌ, உகரு.

சோழியேறு—நெடுமுடிக்கிள்ளியின் மந்திரிகளுளொருவன், உஉ-ம் காதை, உௌ-ம் அடிக்குறிப்பைப்பார்க்க. தங்கனாமதுரை:—தென்மதுரை, (கக) கௌ, (உஉ) கௌ, ககௌ.

சுநில—கற்பகதருநிற்குங் கோயில், இது காவிரிப்பூம்பட்டினத்துள்ள கோயில்களுளொன்று. (ரு) ககச.

சுநமந்தரன்:—அறவாழி; கௌ-ம் காதை, உக-ம் அடிக்குறிப்பைப் பார்க்க. (ரு) கௌ, (ச) கக.

சுநமகாவநன்—நாகபுரத்தின் அயலிடத்தாகிய ஒருசோலையிலுள்ள பௌத்த முனிவன் இவன் புண்ணியராசனுக்குத் தருமோபதேசஞ் செய்தான். (௨௨) ௨.

சுநமநந்தன்:—காவிரிப்பூம்பட்டினத்துள்ள ஒருவணிகன், இவன் மதனாசென்று பெருமபொருளிட்டி எட்டிப்பட்டம பெற்றான் மரிக்குமவையிற கலியாண மினறியிருந்தான். (உஉ) அஉ, கௌ, கௌ.

சுநமநாணர்—காஞ்சினகரத்தின் தென்மேற்கிலுள்ளதோர் சோலை. (உஉ) கஅ.

சுநமநாணர்—சாவகநாட்டிலுள்ள தோர் மலை. (க) க.

சுநமநா:—வீணர் இலச்சுமியென்டவரினதமகை இரவிவணபுத்திரி, தசசயராசனயனை யானையால் வரை இறந்தாளென்பது கேட்டு மாதத்துள்ள நிலாமுற்றத்திலிருந்து பூமியிலிருந்திறந்தாள், அடிச்சிறப்பில் மாதவியாகவந்து பிறந்தவள் இவளே. (எ) கௌ, கௌ; (க) கௌ, (கக) கௌ, (கஉ) கௌ, கஅ, கௌ.

சுநமநந்தன்:—பிரதீமகாயிகலோகியபிரமலோகம் இருபதிலுள்ள இருபதுவகைப்பட்ட பருநீரகணபின்டங்குள், சு-ம் காதை, கௌ-கௌ-ம் அடிகளினகுறிப்பைப் பார்க்க. (பதி) உௌ.

சுநமநா:—கண்ணில்விடமுடையதோர் பாம்பு, இஃது அழகுநாகம், நஞ்சு விழியரவெனவும் வழங்கப்படும், இந்நூல் சு-ம் காதை, சு-ம் அடிக்குறிப்பைப்பார்க்க, நாகஅரசர்கள், (விரதவயசுஅரசர்) நிகழுகிற அருவிகளென்று சிறப்பிக் கப்படுவா Epigraphia Indica, Vol. III P 232 பார்க்க. (கக) கௌ, (உக) கௌ, கௌ, (உக) கௌ, கௌ.

சுநமநா:—இவாபெயர், இந்நூலுள்ள நெடியோன, மன்னுயிரமுதலவனென வழங்கப்படும், (கக) கஅ, (கௌ) கௌ, (கக) கௌ.

சுநமநா:—திருக்குறளியற்றிய ஆசிரியர், “தெய்வ தொழாஅன் கொழுநற் றெழுதெழுமாள், பெய்யெனப் பெய்யும் பெருமழை யென்றவப், பையியல் புலவர்” என்று இந்நூலிற் சிறப்பிக்கப்பட்டுள்ளவர், இந்நூல் திருநாட்டு இந்நூலுக்கு முந்தியதென்பதும், திரு

அபிதான விளக்கம்.

வளஞர் இந்நூலாசியர்க்கு முற்காலத்தவரென்பதும் பெறப்படுகின்றன. ௨௨-ம் காத்தை, ௬௧-ம் அடிக்குறிப்பைப்பாக்க.

நீயநிலை — மணிபலவத்துள்ள புத்தபீடிகையை இந்நிறனகட்டளைப்படியே பாதுகாத்திருப்பவனான ஒருதெய்வமங்கை, மணிபலவத்துத்தனியேயிருந்தவருந்திய மணிமேகலையை முதலிறகணி அளவளாவியவன். புண்ணியராசனுடைய பூர்வசன்மசரிம மணலிற்புதைந்துகிடந்ததினை அவனுக்குக்காட்டியவன் (பரி) ௫௬, (௧௧) ௬, ௨௦, ௨௬, ௫௫, ௭௫, ௧௨௦, (௧௨) ௨௬, (௨௧) ௮௮, (௨௫) ௧௫௬, ௨௬௬; (௨௦) ௨௬௨; (௨௬) ௬௬

நுபுரபர் — அங்கநாட்டினகண்ணதாயி கச்சயநகரத்தரசன், தானா, லீனா பெண்பவர்களின் கணவன். (௭) ௧௬, (௧௦) ௫௪, (௧௧) ௧௨௪, (௧௨) ௪௦.

நுபுரபர் — துஷிதலோகம்-உலக முப்பத்தொன்றை ஒன்பதாவது, மகா ஸ்ரீகலோகமுதலிய தெய்வலோகமூற்றவன் நான்காவது, இவனுள்ள பிரபுபாவனென்ற தேவனை புத்தனாக அவதரித்தானென்பா (௧௨) ௭௬ (௧௧) ௬
நுபுரபர் — காஞ்சிநகரத்திற்புத்தாலயங்கட்டியிருந்த ஒருசோழன், தொழிற்புகளவியின் பிணவன். (௨௮) ௧௭௨.

நுபுரபர் — சககரவாணக்கோட்டத்துள்ள கருவிறபாவையை அரிட்டதந்தன்று முக்காலச்செய்தியைப்புகுதும் ஒருசேவன், இவனைத்திரிசேனனுக்கு நண்பன் (௨௬) ௧௬௬, ௧௨௬, ௧௨௭, (௨௮) ௧௨௬

நுபுரபர் — நுபுரபர் — கோவிரிபுரப்பட்டினத்திலமுதலில் அக்கரையுமாயிருந்த கட்டளையினபடி இந்நிறுவனத்திற்புத்த ஒருசோழன் இந்நூல் முதற்காலத்தே ௪-ம் அடிகுறிப்பைப்பாக்க.

நுபுரபர் — உலகம் முப்பத்தொன்றை மகாஸ்ரீகலோகமுதலிய தெய்வலோகமாற்றினவான அது உலக தெய்வகணபிண்டங்கள் ௬ ம காத்தை, ௧௧௨-௬௬-ம் அடிகளின் குறிப்பைப்பாக்க (பரி) ௨௮.

நுபுரபர் — காஞ்சிநகரத்திற்புத்த ஒருசோழன்; துணையளவுகளவியின் முன்னோன். (௨௮) ௧௭௨

நுபுரபர் — மணிபலவத்துள்ள

புத்தபீடிகையை எடுத்துச் செல்லமுயன்று சமமுப்பகைமைகொண்டுபோசெய்த இரண்டரசர். (௮) ௫௫ (௧) ௫௮.

நாநாடு: — இப்பெயருள்ள நாடுகள் இந்நூலில் இரண்டிடத்து வந்துள்ளன. அவற்றுள் —

ஒன்று — புத்தபீடிகையை எடுத்துச் செல்லமுயன்று பகைமைகொண்ட அரசாருடையது, இது சீழ்த்திசையிலுள்ளது. (௮) ௫௪; (௧) ௨௧.

மற்றொன்று — வேளவனென்னும் அரசனுடையது. (௨௪) ௫௪, (௨௫) ௧௭௮; (௨௬) ௬.

நாநாடு — புண்ணியராஜனுடைய இராசதானி, சாவகநாட்டுள்ளது. இது சிலாசாசனங்களில் போகவதிபுரமென்று வழங்கும். (௨௪) ௧௬௬.

நாநாடு: — மணிதரில் ஒருவகையினர்; இவர்க்காரணமானது இந்நூலிற் கூறப்படுவது; இந்நூல் ௮-ம் காத்தை, ௫௪-ம் அடிகுறிப்பைப்பாக்க. (௧௬) ௧௫, ௬௬, ௬௬.

நாநாடு: — இதிலுள்ளவர்களாகிய நாகா உடையல்லாமற் சஞ்சரித்தவரென்றும் இழிவானதொழில்கள் பலவற்றைச் செய்துகொண்டிருந்தவொன்றுத் தெரிகின்றது (௧௬) ௧௫, ௬௬

நாநாடு: — (௨) ௧, (௬) ௧௭, (௧௧) ௧௦௭, (௧௫) ௨௦

நாநாடு: — சீதரென்னுமாசனபுத்திரி, அதிபதியைனுமாசன மனைவி, இராசுலனுடையதாய் (௬) ௪௪, (௨௬) ௬௭.

நெடுநெடுமியன்: — ஒருபாண்டியன், சிலமன்னிமித்தம் கோவலனைக் கொலைசெயலித்தவன். (௨) ௫௪

நெடுநெடுமியன்: — ஒருசோழன்; இவன்காரியாற்றிற்போசெய்து சேரபாண்டியர்களை வென்றவன், கிளவியவன், மாணிகளளி, வடிவேல்களளி, வென்வேற்களளியென்றும் இந்நூலிற் கூறப்படுவன, (௨௪) ௨௬ ௪௧, ௫௮, (௨௫) ௧௪, ௧௮௦, ௧௯௬, (௨௬) ௬.

நெடுநெடுமியன்: — திருமாவின் ஆவதாரமுத்திகளுள் ஒருவா இவா போசெய்யவந்தபொழுதுதான் காந்தனென்னுஞ் சோழனொருவன் ஒளித்துக்கொண்டான், இவா, மழுவானெடியோனென்று இவளாவிர் கூறப்படுவா (௨௨) ௨௫, ௨௬

நெடுநெடுமியன்: — புத்ததரசனாகிய வசுவ

ன்பவனுடைய வேலைக்காரரான் ஒருவன்; இவன் காணமின்றிச் சங்கமனென்னும் வணிகனைக்கொல்லுவித்தமைப்பற்றி அவனுடையமனைவியாகிய நீலியென்பவளார் சபிக்கப்பட்டோன், கோவலனாகப் பிறந்தவன் இவனே. (உசு) உரு.

பலதேவன்:—கண்ணனுக்கு முன்னவன். (கசு) சுரு, எள.

பனிக்நைமண்டபம்:—காவிரிப்பூம்பட்டினத்தைச்சார்ந்த உவவனத்திலுள்ளது, இதிற் புத்தபாதபீடிகை யொன்றுண்டு; மணிமேகலை, தன்னை உதயகுமரன்கவாவந்தபொழுது முதலில் இம்மண்டபத்திலேதான் ஒளித்துக்கொண்டான். (உ) சுசு.

பாண்டிநாடு:—(கசு) ருரு.

பாண்டியன்:—(கசு) அசு.

பாண்டுகம்பாய்:—இந்திரனுடைய ஆசனம், இதன்சலனத்தால் இந்திரன் சிலவற்றையறிந்து கொளவான்; இந்நூல்கசு-ம் காதை, உஅ-உசு-ம் அடிசுவின் குறிப்பைப் பார்க்க (உசு) உசு.

பாதபங்கயமலை:—புத்ததேவன் எல்லாவயர்களுக்கும தருமசிற்தையையுண்டாக்கினைந்து, அவைகளெல்லாங் கண்டு கேட்கும்படி இதனமேலே நின்று தருமோபதேசஞ்செய்தபொழுது அவன்பாதச்சுவடி தங்கப்பெற்றமையின, இஃது இப்பெயர்பெற்றது, இதனை, “ஆதி முதல்வனறவாயி யான்வோன், மாதய மொவ்மககளை நீக்கி, விலங்குந் தரமுன் வெருஉமபகை நீக்கி, யுடங்குயர் வாழ்கவென் றுள்ளம் கசிந்துகத, கொனறுகாலத்து நின்றற முனாதத, குனற மருங்கிற் குற்றங் கெடுக்கும், பாத பங்கயங்கிடத்தலி னீங்கிது, பாதபங் கயமலை யெனும்பெயர்ந்தாயது” (கசு-ம் காதை, சுசு-சுசு) என்பதனு லுணர்க; இது பாதபங்கயமென்றும் வழங்கப்படும். இம்மலையைக்கிருத்திரகூடமென இக்காலத்திற்கூறுகின்றனர்; இது, மகத்தேசத்தின ஞ்ராதானியாயிருந்த ஞ்ராதக்ருகங்கரத்தின் சபிபத்திலுள்ளது. (கசு) சுசு; (கஉ) ருஅ, கபக.

பாதிபீடிகை:—புத்தனுடையபாதப்படிமங்க ளுள்ள பீடம். இஃது இலங்கைத்தீவு, காவிரிப்பூம்பட்டினம், மணிபல்லவத் தீவு முதலிய இடங்களிலிருந்ததென்றும் பண்டைக்காலத்துப் பொளத்தால் வழி

பாடுசெய்யப்பட்டெந்ததென்றற் தெரிகின்றது; இப்பீடிகை, தருமபீடிகையென்றும், தாமரைப்பீடிகையென்றும், புத்தபீடிகையென்றும், மாமணிப்பீடிகையென்றும் இந்நூலில் வழங்கப்படும். (பதி) சுசு, (ரு) சுசு; (ரு) கசு; (சு) கஉ. (அ) ரு, (ரு) கசு, (சு) கஉ; (கசு) க, கசு, சுசு; (கசு) கசு, உரு, உள, ருள, ருசு, கஉசு; (கஉ) கசு, (உசு) கசு; (உரு) ருசு, சுசு, கசு (உசு) எள, உகள, (உசு) ருசு. பிற்றைய:—நப்பின்னைப்பிராட்டியார். (கசு) சுசு.

பீடகம்:—பொளத்தாமம்; இதுவியைபீடகம், குத்திரபீடகம், அபிதர்ப்பீடகமென மூன்றுவகைப்படும், இந்நூல் உசு-ம் காதை, சுசு-ம் அடிக்குறிப்பைப் பார்க்க.

பிராந்தமார்:—ஒருபொளத்தமுனியவன்; அததிபதியின்மைத்தனன், காயங்கொயெனனும் நதிக்கையிலிருந்து நோற்றோன, முக்காலவுணர்ச்சியு முள்ளவன, பின்னிகமுந்நீங்குகளை மெருகிய அத் திபதிக்கு எதெதுக்கூற்றினவன், இவர்க்கு மிககு மறுபிறப்பினிகமுஞ்செய்திகளைத் தெரிவித்தவன் புத்தபீடிகையால தனது பழம்பிறப்புணர்ந்த மணிமேகலை இம்முனியவனகூறியதையும் அப்பீடிகையாலறிந்து இவனை மிகத்துதித்துப் பாராட்டினள் (சு) கரு (உசு) ருப.

பிரமர்:—பரஹ்மா (பதி) உசு; (கசு) ருஅ, சுசு.

பிரியை:—வீராவணனென்னும் அரசன்மகள் காவிரிப்பூம்பட்டினத்தின்கழிக்கானற்சோலையை அடைந்து நெடுமுடிக்கின்ளியோடு ஒருமாதமிருந்து கருவற்றுப் பின்பு தன்னுடையடைந்தவள (உசு) ருள (ரு) கசு, (சு) சு

பிராணியோன்:—நா டபுரத்தரசன், பசுவயிற்றிற் பொனமுட்டையிற்றங்கிப்பிறத்தோன்; இவனப் பறதகாலத்திற் புத்தன்பிறந்தபொழுது நிகழ்ந்த நற்குறிக்கெல்லாம நிகழ்ந்தமையின, அவன்பெயராகிய தருமாதனைப்பது பெயர்த்து இவனுக்கு இடப்பட்டதென்று தெரிகின்றது; தருமசாவகனெனும் முனியவனிடத்து அறக்கேட்டோன், மணிமேகலையோடு மணிபல்லவமடைந்து புத்தபீடிகைககாட்சியால தன்பழம் பிறப்புணர்ந்தவன இவன், ஆபத்தினைவவும், சாவக

ம.ப.ந.இ.திருநாள்:—புத்தன் வைசாக
சுத்தபூண்மையில் ஞானம்பெற்ற
மையின, அஃது இப்பெயர்பெறும்
பொததரால் நிரம்பக்கொண்டாடப்ப
டும். (க) அ.உ.

மாபாப்துவா ி:—கோவலன்நந்தை; இவன் கோவலன் இந்நததைக்கேளவியுற்றுத் தன்கையிலுள்ளபொருளனைத்தையுந் தான்ஞ்செய்துவயிட்டுப் பொளத்த மதச்சார்பினனாய்த் துறவபுண்டு வஞ்சிநகருஞ்சென்று தவஞ்செய்துகொண்டிருந்தான் அறவணவடிகளைக் காணுதற்குக் காஞ்சிநகருஞ்செல்லுமபடி மணிமேகலையைத் தூண்டினவன் இவனே. (உஉ) எஃ.

மாதவி:—ஒருநாடகக்கணிகை, கோவலனுடைய காதற்பரததையாயிருந்து மணிமேகலையைப் பெற்றாள், கோவலன கொலைபுண்டதுகேட்டுத் துறந்து அரவணவடிகள்பாலதருமங்கேட்டி அவருடன காஞ்சிசென்று நோற்றிருந்தாள (பதி) ௩௬ (உ) ௪, ௨௦, ௬, ௩௭, ௩) ௧, ௧௧, ௬௬, (௪) ௬௭, ௮௧ (௭) ௧௩௦, (௮) ௨௩, (௧௦) ௭௬, (௧௧) ௧௪, (௧௨) ௧௭, (௧௩) ௭௧, (௧௪) ௮, ௨௩, ௩௬, (௨௧) ௭௮, ௧௩௨, ௧௭௦, (௨௨) ௧௭௬, (௨௪) ௪௪, ௨௦, ௮௬, ௧௦.

மாநா:—தருமவிரோதியான இசைசகளை மனத்திலுண்டாக்குமொருதேவன். இந்நூலி-ம காதை, ௭௭-ம அடிகுறிப்பைப் பார்க்க. (௧௧) ௬௧, (௩௦) ௧௧.

மாநாநேயன்:—ஒரு வீரபாத்தரன், இந்நிரலிழாசசேவித்தற்குக் காவிரிப்பூம்பட்டினத்திற்குவருகையிற் சண்பைநகரத்திற் சுதமியெனலும் பாப்பனியைக் கவாநதுகொண்டவன். (௬) ௩௬, (௬) ௨௭; (௭) ௧௩.

மாநாநகர்:—ஒருசோழன் (௧௧) ௧௨௭, ௧௩௮, ௧௪௪, ௧ ௬, (௨௪) ௨௬, ௩௮ (௨௩) ௧௪, ௧௮௦, (௨௮) ௧௭௨; (௨௬) ௩.

மாநாநி:—ஒரரசன் நெடுமுடிக்கிள்ளியினையெவியாகிய சாத்தியென்பவன். இவன்குலத்தினனென்று கூறப்பட்டிருக்கிறான். (௧௧) ௩௪.

முநகநகர்:—சூரியகுலத்திற் பிறந்த ஒருசக வாத்நி. இவன் காவிரிப்பூம்பட்டினத்திலிருந்து முன்னமரசாண்டவன். (௧) ௧௬.

முநகநகர்:—(௧) ௧௪௪, (௩) ௧௬. (பொருள்:—ஒருமலை, இது சக்கரவாளத்தின் நடுவெயுள்ளது, சுமேருவென்றுகூறப்படும். (பதி) ௩; (௬) ௧௬ (௧௮) ௧௨.

பாணநதி:—தணியாப்பசியைவிளைவிப்பதோர் நோய்; இதனா காயசண்டிகை பணனிரண்டவருடம் மிகத்தனப்புற்றுப் பின்பு மணிமேகலை அனித்தணவால் அத்துன்பமொழிந்தாள். (பதி) ௬௬; (௧௭) ௭, ௪௪, ௭௬, (௧௬) ௧௬௧, ௧௩௩; (௨௦) ௩௩, ௧௧௪.

பூகி:—யௌகந்தராயணனென்று பெயர்பெற்ற ஒருநதன்; கரு - ம காதை, ௬௪-ம் அடிகுறிப்பைப் பார்க்க.

வச்சிந்நோட்டம்:—வச்சிராயுத்திற்குங் கோயில், இஃது அக்காலத்திற் காவிரிப்

பூம்பட்டினத்திலிருந்தது. (௧) ௨௭; (௩) ௧௬.

வச்சி:—ஒருநகரம். (௧) ௨௮.

வசு:—ஒரரசன், இவன் கலிங்கநாட்டுள்ள சிவபுரத்தை ஆண்டவன். (௨) ௬௬.

வச்சி:—சேரர்களுடைய இராசதானி, இஃது ஒருகொடியன்பெயரைப் பெற்றனபா கருவூனெனவுங் கூறப்படும். (பதி) ௮௬, (௧) ௪௬ (௧௬) ௧௨௦, (௨௧) ௧௧, (௨௪) ௧௩௩ (௨௩) ௨௦௬, ௨௬௮; (௨௬) ௭௮; (௨௮) ௨, ௧௦௧.

வடிவேல்காள்:—ஒருசோழன். (௩) ௧௧௬

வந்தவன்:—வதஸராஜனாகிய உதயணன் (௧௩) ௧௨.

வயந்நாலை:—மாதவிதோழி இவளாக் கூனியென்றுகூறுவாள். (பதி) ௧௬, (௨) ௮, ௧௦, ௧௭, ௭௪, (௩) ௧; (௪) ௮௧

வயந்நோடு:—பாண்டிநாட்டுள்ள தாகிய ஒருர். அபுத்திரன் இச்சஹியுள்ள சூதியென்பவனுடையவீட்டிலேதான் வளரத்தான்; இது வயவனங்கோடெனவும் வழங்கப்படும். (௧௬) ௧௩.

வயவன்:—நாகநாட்டரசன், வாசமயிலையின்கணவன், பீலவளையின்றநதை. (௨௪) ௩.

வயந்நாலை:—ஒருமுதியவன், இவள் இராசமாதேவி முகலியோர்க்கு மனத்தானபமுண்டானபொழுது பலந்திமொழிகளைக் கூறி அதனைப்பாக்குபவன். (௨௬) ௧.

வாசமயிலை:—வளவனனெனவி, பீலவளையினதாய் (௨௪) ௩.

வாணன்:—பாணசான். (௬) ௧௨௬

வாணன்:—காசி; இதுவாரணவாசியெனவும் வழங்கும். (௧௬) ௩, ௭௮.

வச்சி:—ஒருவணிகமாதா, இவள் மரணபரியாதம் விவாகமின்றித் தனனிமாடத்திருந்தே காலங்கழித்தவள். (௨௨) ௮௩, ௮௬, ௧௦௮, ௧௨௪, ௧௧௩.

விசுவாமிந்நதி:—ஒருமுனிவர். இவர் வறட்காலமொன்றிற் பசித்ததுன்பப்பொறுக்கலாற்றாது நாயின்இறைச்சியைத்தின்னுதற்குமுயன்றா, “அரசுதலை நீங்கிய வந்தனை” என்று கூறப்பட்டிருக்கிறார். (௧௧) ௮௪.

விடச்சிலைபொறிந்நேவீர்தன்:—ஒருசேரன் இவன் இமயவரம்பன் நெடுருசேரலாதனனெனவுங் கூறப்படுவன், கோவ

லனுக்கு ஒன்பதாலைமுறை முன்னேனாகியேகாவலனுக்குக் காதற்பாங்கன் (உஅ) ௧௦௪.

விநீதி:—ஒருமலை;இச்சொல் விந்தியமென்னும் உடமொழிச்சிதைவு, இத்தில் தர்க்கை யெழுந்தருளியிருக்கும் ஆலயமொன்றென்க: இதனைக்காப்பவன் விந்தாகழிகையெனபவன். (உ௦) ௧௧௭, ௧௨௦.

விந்தாட்டிகள்:—ஒருசெய்வப்பெண் விந்தமலையினமேல் யாரேனுஞ்செல்லு வாராயின், அவரைச் சாயையாலிழுத்துத் தன்வயிற்றிலிடுபவன். (௨௦) ௧௨௦

விபாசர்:—இவர் பிரமாணவாதநூலாசிரியர்களுள் ஒருவர்; இவர்கொண்டபிரமாணம் பத்து. (௨௭) ௫௧.

விநாடன்:—ஒரரசன், இவன் மந்திரிகாபாரதத்திற் கூறப்பட்டவன். (௬) ௧௪௬.

விநீதி:—இவர் புலிவயிற்றிற் பிறந்த ஒருமுனிவர். (௧௬) ௬௪.

விநீதிநீதி:—இவர் பொதியின் மலைசாரலில் தவஞ்செய்துகொண்டிருந்த ஒரு முனிவர் பன்னிரண்டுவருடத்திற்கு ஒரு முறையுண்ணும் பட்டினிவிரதி, தாமபாரணம் செய்யக்கருதிவைத்த நாவற்பழகதைச் சிதைத்ததுபற்றிக் காயசண்டிகையைச் சபித்தவர். (௧௭) ௨௨, ௧௩.

விநா:—இலக்குமி, தாரா எனபவரின் சகோதரி, துச்சயன்மனைவி, மதுமயக் கத்தால் யானையின்முனைசென்று உயிரை விட்டவள், சுதமதியாகப் பிறந்தவள் இவளே. (௭) ௧௦௪; (௧௦) ௫௧; (௧௧) ௧௬௬ (௧௨) ௧௦, ௧௧, ௧௧௦.

வெண்ணெய்க்கொளி:—ஒரு சோழன். (௨௬) ௧௩.

மணிமேகலை

ப த் தி ர ம்.

பக்கம்.

பதினம்.....க.

- க. விழாவறைகாதை.....க
உ. ஊரலருணாத்தகாதை.....கசு
ங. மலாவனம்புக்ககாதைஉஉ
ச. பளிக்ஈறைப்புக்ககாதைஙச
ரு. மணிமேகலாடுய்வம்வருதுதோன்றியகாதை.....சச
சு. சக்கரவாளக்கோட்டமுணாத்தகாதைருச
எ. துயிலெழுப்பியகாதைசுசு
அ. மணிபல்லவத்துத் துயருற்றகாதை.....எஅ
கூ. பீடிசைகண்டுபிறப்புணர்ந்தகாதைஅங
கௌ. மந்திரங்கொடுத்தகாதை...அஅ
கக. பாத்திரமபெற்றகாதைசுசு
கஉ. அறவணாத்தொழுதகாதை.....கௌ
கங. ஆபுத்திரன்மிறமயிவித்தகாதைககசு
கச. பாத்திரமரபுசூரியகாதைகஉச
கரு. பாத்திரங்கொண்டுபிசசைபுக்ககாதைகஙங
கசு. ஆதினாபிசசையிட்டகாதைகஙசு
கஎ. உலகவறவிபுக்ககாதைகசுசு
கஅ. உதயகுமரன் அமபலம்புக்ககாதை...கருஉ
ககூ. சிறைக்கோட்டமறக்கோட்டமாக்கியகாணைகசுரு
உௌ. உதயகுமரனைக்காஞ்சன்வாளாலெயிர்த்தகாதைகஎஎ
உக. சுந்திரபாவைவருவதுணாத்தகாதைகஅரு
உஉ. சிறைசெய்காதைகசுசு
உங. சிறைவிகாாதைஉௌஎ
உச. ஆபுத்திரனுடைந்தகாதைஉகஎ
உரு. ஆபுத்திரனோடுமணிபல்லவமடைந்தகாதை.....உஉசு
உசு. வஞ்சிமாநகர்புகககாதைஉசௌ
உஎ. சமயக்கணக்கார்த்தந்திரங்கேட்டகாதைஉசஅ
உஅ. கசசிமாநகர்புக்ககாதை.....உசஎ
உகூ. தவத்திறமபூண்டுதருமங்கேட்டகாதைஉஅங
ஙௌ. பவத்திறமறுகெனப்பாவைநோற்றகாதை.....உககூ

கணபதி துணை.

மணிமேகல.

பதுகம்.

[கதைபொதிபாட்டு.]*

இளங்கதிர் ஞாயி நெள்ளுந் தோற்றத்து
விளங்கொளி மேனி விரிசடை யாட்டி
பொன்றிகழ் நெடுவரை யுச்சித் தோன்றித்
தென்றிசைப் பெயர்ந்தவித் தீவத் தெய்வதஞ்
ரு சாகைச் சம்பு தன்கீழ் நின்று
மாநில மடந்தைக்கு வருந்துயர் கேட்டு
வெந்திற லரக்கர்க்கு வெம்பகை நோற்ற
சம்பு வென்பாள் சம்பா பதியினள்
செங்கதிர்ச் செல்வன் நிருக்குலம் விளக்குங்
கரு கஞ்ச வேட்கையிற் காந்தமன் வேண்ட

இதுவும், இதுபோல் இந்தாலின் ஒவ்வொருபாகத்தின் தலைப்பில் இருதலைப் பகரத்தினுள்ளே பதிப்பிக்கப்பட்டுள்ள வாககியங்களும், கிடைத்த கையெழுத்துப் பிரதிகளுள் மிகப் பழமையானதும் இந்துற்பரிசோதனைக்கு இன்றியமையாததாக இருந்ததுமாகிய மீதிலைப்பட்டி வழகிய சிற்றிப்பலக்கவிராயரவர்கள் வீட்டுப் பிரதியிற் காணப்பட்டன. பதிகத்தினிழையியில் “ஆறாம் பாட்டினுள் அறிய வைத் தன்னென்” என்றிருத்தலால், இந்துற்பகுதிகளின்றிப்பெயர் காதையென்றிருத் தலினும் பாட்டென்றிருத்தலே பொருத்தமுடை

க. ஞாயிறு - ஞரியன். எள்ளும் - இஃ மும்; உவமவுருபுமாம். ‘எள்ளுந் தோறல்’ எனவும்பாடம்.

க-உ. “பொன்னிற் பொலிந்த நிறத் தா டோன்ற” என்பர் பின்னும் (சு - ம் காதை, கசடு - ம் அடி).

க. வரை - மேரு. உச்சி - உச்சியில்.

ச. இத்தீவம் - சம்புத்தீவு.

ரு. சாகை - கிளை. சம்பு - நாவல்.

எ. வெம்பகைநோற்ற - வெவ்வியபகை பாகநோற்ற.

அ. சம்பாபதியினள் - சம்பாபதியினி டத்தேயிருந்தாள். சம்பாபதியென்பது காலிரிப்பூம்பட்டினத்தின்பழையபெயர்.

க. செங்கதிர்ச்செல்வன் நிருக்குலம் - ஞரியகுலம்.

கரு. கஞ்ச வேட்கையின் - நீருண்டா கரும் விருப்பத்தையுடைய; (கம் - நீர்). காந்தமன் - காந்தஞ்சியமன்; காந்தனெ ன்பது ஒரு சோழனபெயர்; “கண்ணியே வலிற் காந்தமன்னவன்” (உஉ-ம் காதை- உஎ) என்று பின்வருதல காண்க.

ம ணி மே க லை.

- வமர முனிவ எனத்தியன் றனது
 கரகங் கவிழ்த்த காவிரிப் பாவை
 செங்குணக் கொழுகியச சம்பா பதியுற
 பொங்குநீர்ப் பரப்பொடு பொருந்தித் தோன்ற
 கடு வாங்கினி திருந்த வருந்தவ முதியோ
 னோங்குநீர்ப் பாவையை யுவந்தெதிர் கொண்டாங்
 காணு விசும்பி னுகாய கங்கை
 வேணவாத் தீர்த்த விளககே வாவெனப்
 பின்னிலை முனியாப் பெருந்தவன் தேட்டங்
 ௨௦ கன்னை கேளில் வருந்தவ முதியோ
 னின்னால வணங்குந் தகைமையன் வணங்கெனப்
 பாடலசால சிறப்பிற் பரதத் தோங்கிய
 கோடாச் செங்கோற் சோழர்தங் குலககொடி
 கோனிலை திரிந்து கோடை நீடினாந்
 ௨௧ தானிலை திரியாத் தண்டமிழ்ப் பாவை
 தொழுதன னிற்பவத் தொன்மு தாட்டி
 கழுமிய வுலகையிற் கவாற்கொண் டிருந்து
 தெய்வக கருவுந் திசைமுகக் கருவுரு
 செம்மலர் முதியோன் செயத வந்நா

சு. “அமர முனிவ எனத்தியன் றனது” என இவ்வடியே பின்னும்வரும்; (௨௨ - ம்காதை - கரு).

௧௨. கரகம் - குண்டுகை; “நீரற வறியாக கரகத்து” என்பது புறநானூறு, சு. ‘கரகங் கவிழ்த்த’ எனவும் பாடம். காவிரிப்பாவை - சாவிரியாகியபாவை; “நீர்ப் பாவை” (பதிகம்-௧௬) என்பர் பின்னும்.

௧௩. செங்குணக்கு - செவ்விய கிழக்கு; செம்மை - நேர்மை.

௧௪. ஆணு - நேயம்; “ஆணுப் பைங்கினி யாண்டுப் பறந்ததே” என்பது சீவக சித்தாமணி, குணமாலையாரிலம்பகம், கரு. ௨. ‘ஆணு உலகம்பின்’ எனவும் பாடம். ஆதாய்கங்கை - பெயர்.

௧௫. வேணவா - வேட்டையாலாகிய அவா.

௧௬. பின்னிலைமுனியா - பின்நின்றிலை வருத. பெருந்தவன் - அகத்தியன்.

௨௦. அன்னை - விரி. அன்னையென்றது, காவிரியை.

௨௧. ‘தன்மையன்’ எனவும் பாடம்.

௨௨. பரத்தா - பரதகண்டத்தில்.

௨௩. சோழர்தங்குலககொடி - வேற்பு வேந்தரணுகாமையால் சோழர்தங் குலக கொடியாயுள்ளாள். இப்படியே வையை நதியை, “வையை யென்ற பொய்யாக குலககொடி” என்று இரங்குவோவடிகள் கூறியிருத்தல் காண்க; சிலப்பதிகாரம், புறஞ்சேரியிறுத்தகாசை, சு. ௭௦.

௨௪. ‘கோணிலை திரிந்து’ எனவும் பாடம்.

௨௫. தண்டமிழ்ப்பாவை - சாவிரி.

௨௬. தொழுதனணிநப - தொழுது நிற்ப.

௨௭. கழுமிய - கலந்த. கவான் - துடை.

௨௮ - ௨௯. தெய்வக்கரு - உலகம் முப்பத்தொன்றனுள் மகாராஜிகலோகமுதலிய தெய்வலோகம் ஆறினுமுள்ள அறுவகைத் தெய்வகண்பிண்டங்கள்; தெய்வலோகம் ஆறவன:— (க) மகாராஜிகலோகம், (உ) திரயத்திரிம்சலோகம், (௩) யாமலோகம், (௪) துவதிதலோகம், (௫) நிருமாணரதிலோகம், (௬) பரநிருமி, வசநிருததிலோகம் என்பன; இந்துலகம்

ப தி க ம்.

௩௦ நொன்பெயர்ப் படுத்தவிய் விரும்பெயர் மூதூர்
நின்பெயர்ப் படுத்தே னீவா ழியவென
விருபாற் பெயரிய வருகெழு மூதூர்
ரொருநூறு வேள்வி யுரவோன் மனக்குப்
பெருநிழா வறைந்ததும் பெருகிய தலரொன்சு

கயிற், பெருவணப் பெய்திய் தெய்வதக் கணங்களும்” என்று பின்வருதல் காண்க; (சு - ம் காதை, க௭௮ - க௭௯). திசைமுகக்கரு - ப்ரஹ்ம காயிகலோக முதலிய ப்ரஹ்மலோகம் இருபதினுமுள்ள இருபதுவகைப்பட்ட ப்ரஹ்மகணபிண்டங்கள். ப்ரஹ்மலோகம் இருபதாவது:— (௧) ப்ரஹ்மகாயிகலோகம், (௨) ப்ரஹ்மபுரோகிதலோகம், (௩) மஹாப்ரஹ்மலோகம், (௪) பரீத்சாபலோகம், (௫) அப்பிரமாணபலோகம், (௬) ஆபாஸ்வரலோகம், (௭) பரீத்சுபலோகம், (௮) அப்பிரமாணசுபலோகம், (௯) சுபகிருஸ்ஸலோகம், (௧௦) பிரகத்பலலோகம், (௧௧) அஸம்ஞ்ரயாஸத்துவலோகம், (௧௨) அப்பிரகலோகம், (௧௩) அத்பலோகம், (௧௪) ஸுதர்சலோகம், (௧௫) ஸுதர்சிலோகம், (௧௬) அகரிஷ்டலோகம், (௧௭) ஆகாசானந்தியாயதனலோகம், (௧௮) விஞ்ஞானானந்தியாயதனலோகம், (௧௯) அகிஞ்சந்யாயதனலோகம், (௨௦) நைவஸம்ஜ்ஞாயதனலோகமென்பன. இவற்றுள், (௧) ப்ரஹ்மகாயிகலோகமுதலிய பதினொன்றையும் உரூபப்பிரஹ்மலோகமென்றும், (௧௭) ஆகாசானந்தியாயதனலோகமுதலிய நான்கையும் அரூபப்பிரஹ்மலோகமென்றும் கூறுவர், “நால்வகை மரபி னுரூபப் பிரமரு, நானூலவகையி னுரூபப் பிரமரு” என்று இந்நூலுள்ளே பின்பு வருதல்காண்க; (சு-ம் காதை, க௭௯ - க௭௭). மேற்கூறியவற்றுள், செய்வலோகங்கள் ஆறும் ஸகாமலோகங்களென்றும், பிரஹ்மலோகங்கள் இருபதும் நிஷ்காமலோகங்களென்றும் கூறப்படும். செம்பலர் முதியோன் - மஹாப்ரஹ்மா. இவை, பேளத்தநூலிற் காணப்பட்டன. அந்நான் - அந்நாளில்.

௩௧. என்பெயர்ப்படுத்த - என்பெயர்ப்படச்செய்த; என்றதனால், சம்பாபதியென்னும் பெயர், சம்புத்தீவதெய்வத்திற்கு இயல்பாகவே உண்டென்பது பெறப்பட்டது. இதனை, “தவ்யை கொல

லோ சம்பாபதி” (சு - ம் காதை, க௭௮) என்று பின்வருதலாலுணர்க. சிலப்பதிகாரத்திலும் இந்நூலிலும் தென்மதுரையையும் அதன் அதிதேவதையையும் மதுராபதியென்று வழங்கியிருத்தல் காண்க. சோழர்களின் பழைய இராசநாயகதலின், இந்நகரம், மூதுரெனப்பட்டது. இப்படியே இந்நூலிற் பலவிடத்தும் இந்நகரை மூதுரென்றுவழங்குவர்; (௨-ம் காதை ௩௪, ௪௦; ௩-ம் காதை ௩௪; ௪ - ம் காதை ௨௮; ௧௮ - ம் காதை ௬௧; ௨௦ - ம் காதை ௨௮; ௨௧ - ம் காதை ௧௧௯). “ஆரங்கண்ணிச் சோழன்மூதூர்” (பதிகம் - ௧௨) எனவும், “வீங்குநீர் வேலியுலகிற் கவன்குலத்தோ, டோங்கிப் பரந்தொழு கலான்” (மங்கலவாழ்த்துப் பாடல், “பூம்புகார்.”) — எனவும் சிலப்பதிகாரத்தும் வருதல் காண்க.

௩௨. இருபாற் பெயரிய - சம்பாபதி காவிரிப்பூம்பட்டினம் என்னும் இருவகைப்பெயரினையுடைய, உருகெழுமூதூர் - பகைவர்க்கு அச்சத்தைச்செய்தல் பொருந்திய பழைய ஊர். இவ்வடியே, ௪ - ம் காதையிலிருக்க - ம் அடியாய் வந்திருத்தல் காண்க.

௧ - ௩௨. விரிசடையாட்டி தெய்வதம் சம்புவென்பான், சம்பாபதியினன்; (அக காலத்துக்) காவிரிப்பாவை ஓழுகி அச்சம்பாபதியயலில் தோன்ற, ஆங்கிருந்த முதியோன் நீர்ப்பாவையை எதிர்கொண்டு விளக்கே வாவென, (அதனைப்) பெருந்தவன் கேட்டு, வணங்கென, குலக்கொடி தண்டமிழ்ப்பாவை அம்முதியானைத் தொழுதுநிற், அம்மூதாட்டி, அவளைக் கவானிற் கொண்டிருந்து, அந்நாளில், என்பெயர்ப்படுத்தி இம்மூதானா நின்பெயர்ப்படுத்தேன், நீவாழியவென் தலாஸ இருபாற்பெயரிய மூதுரென்க.

௩௩. நூறுவேள்வியுரவோன் - இந்நிரன்; சதமகன்.

௩௪. அவர்பெருகியதென்று; அவர் - பலரறியரிக்கத்தக்கவர்கள்.

மணிமேகலை.

- ௩௫ சிதைந்த நெஞ்சிற் சித்திரா பதிகான்
வயந்த மாலையான் மாதவிக் குரைத்தது
மணிமே கலையான் மாமலர் கொய்ய
வணிமலர்ப் பூம்பொழி லகவயிற் சென்றது
மாங்கப் பூம்பொழி ரெசினங் குமரனைப்
- ௪௦ பாங்கிற் கண்டவள் பரிக்கறை புக்கதும்
பரிக்கறை புக்க பாவையைக் கண்டவன்
றுளக்குறு நெஞ்சிற் றுயரொடும் போயபின்
மணிமே கலாதெய்வம் வந்துதோன் றியது
மணிமே கலையைமணி பல்லவத் துய்த்தது
- ௪௫ முவவன மருங்கினவ் வுரைசா ரெய்வதஞ்
சுதமதி தன்னைத் துயிலெடுப் பியது உ
மாங்கத் தீவகத் தாயிழை நல்லா
டான்றுயி லுணர்ந்து தனித்துய ருழந்தது
முழந்தோ ளாங்கனெ ரொளிமணிப பீடிகைப்
- ௫௦ பழம்பிறப் பெல்லாம பான்மையி னுணர்ந்தது

௩௫. சித்திராபதி-மாதவியின் நற்றாய். இதனை, பின்பு, “எற்பயந்த - சித்திரா பதிக்குஞ் செப்புநீ” (உ - ம் காதை, எ-௦-௭௧) என்று மாதவி கூறுதலாலுணர்க.

௩௬. வயந்தமலை - மாதவியின்தோழி; “தன்மக டோழி, வயந்த மாலையை வரு கெனக் கூஉய்” எனப் பின்னர்க்கூறுதல காண்க; (உ - ம் காதை, எ-௮). இவ்வகை கூ னியென்றும் வழங்குவர். மாதவி - மணி மேகலையின் தாய்; நாடகக்கணிகை.

௩௭. பொழில் - உவவனம். அகவ யின் - உள்ளிடத்தே.

௩௮. பொழில் - பொழில்லில். அரசி ளங்குமரன் - உதயகுமரன்.

௪௦. பரிக்கறை - பரிங்காலாகிய அறை.

௪௧. பாவை - மணிமேகலை. அவன் - உதயகுமரன்.

௪௨. துளக்குறுநெஞ்சு - நிலைகலங் குதலுற்ற நெஞ்சு; “அடிமரந் துளங்கிய காவும்” என்பது புறநானூறு, ௨௩. ‘பெயர்ந்தபின்’ என்றும் பாடம்.

௪௩. மணிமேகலாதெய்வம் - இத்தீவி லுள்ளவரை அரக்கர்வரதைப் பண்ணாமல் இந் திரனேவலாலே பாதுகாத்துக்கொ ண்டிருந்ததையுடையது; கோவல னு டைய குலதெய்வம்.

௪௪. மணிபல்லவம் - ஒரு சிறிதீவு; இதனை அந்தரத்தீவென்றும் வழங்குவர். ‘மணிப்பல்லவம்’ எனவும் பாடம். இந் தூலில் இப்பெயர்வருமிடங்களிலெல் லாம் இப்பாடங்கொள்க.

௪௫. உவவனம் - உண்டாக்கப்பட்ட வனம்; உபவனமென்னும் வடமொழிச் சிதைவு; இதனை ஆராமமென்றும் வழங் குவர். உரைசால் - புகழ்மைந்த.

௪௬. சுதமதி - மாதவியின் தோழியா கிய ஒரு பார்ப்பணி. துயில் எடுப்பிய தூஉம் - துயில் எழுப்பியதும்; “உரவு நீர்ப் பரப்பி னூர்துயி லெடுப்பி” என் பது, சீலப்பதிகாரம், அந்திமாலச்சிறப் புச்செய்காதை, ௭௬. ‘துயிலெழுப்பி யதூஉம்’ எனவும் பாடம்.

௪௭. நல்லான் - மணிமேகலை.

௪௮. தனித்துயருழந்ததும் - ஒப்பற்ற துயரால் வருந்தியதும்; “அருந்தய ருழக்குநின் றிருந்திழை யரிவை” என பது புறநானூறு, ௧௪௬. ‘தான்றயிடுவ முந்து’ எனவும் பாடம்.

௪௯. ‘உழந்தோண்முன்னர்’ எனவும் பாடம். ஒளிமணிப்பீடிகை - செவ்வொ ளியையுடைய மாணிக்கத்தாலாகிய (புத் தனுடைய) பாத்தீடம். பீடிகை - பீடி கையால்.

முணர்ந்தோண் முன்ன ருயர்தெய்வந் தோன்றி
மனங்கவ லொழிகென மந்திரங் கொடுத்ததுந்
தீவ திலகை செவ்வனந் தோன்றி
மாபெரும் பாத்திர மடக்கொடிக் களித்ததும்
ருடு பாத்திரம் பெற்ற பைந்தொடி தாயரோ
டியாப்புறு மாதவத் தறவணர்த் தொழுத்து
மறவண வடிக ளாபுத் திரன்றிற
நறுமலர்க் கோதைக்கு நன்கன முரைத்தது
மாங்கப் பாத்திர மாபுத் திரன்பாற்
சு0 சிந்தா தேவி கொடுத்த வண்ணமு
மற்றப் பாத்திர மடக்கொடி யேந்தி
பிச்சைக் கவ்வூர்ப் பெருந்தெரு வடைந்ததும்
பிச்சை யேற்ற பெய்வளை கடினூயிற

ருக. உயர்தெய்வம் -
ய்வம்.

ருஉ. கவல் - கவலுதல்; முதனிலத்
தொழிற்பெயர். மந்திரம் - வேற்றுரு
அடைவிப்பதும், அந்தரந்திரியச்செய்வ
தும், பசியைஒழிப்பது மாகிய மூன்று
மந்திரங்கள். கொடுத்ததும் - உபதேசித்
ததும். 'ஒழியென' எனவும் பாடம்.

ருக. தீவதிலகை - மணிபல்லவத்திலு
ள்ள புத்தனுடைய பாத்திரிகையை இந்
திரனேவலாற்காவல்பூண்டு ஒருகுபவன்;
தீவுக்கு அலங்காரமாக உள்ளவ ளென
பது பொருள். செவ்வனம் - செவ்வி
தாக; "தீவ திலகை செவ்வன முகாக
கும்" (கக - ம் காதை, உ0) எனவும்,
"சிறந்தோர்க் கலலது செவ்வனஞ் சுர
வாது" (கக - ம் காதை, கஉக) எனவும்
பின்னர் இம்மொழி இப்பொருளில் வழ
ங்குவருதல் காண்க.

ருச. மாபெரும்பாத்திரம் - அமுதசுர
பியென்னும்பெயருள்ள பிஷாபாத்திரம்;
பாத்திரம் - பாத்திரத்தை. மடக்கொடி
க்கு - மணிமேகலைக்கு.

ருடு. தாயரோடு-மாதவி சுதமதியென்
னும் இருவரோடு; "ஆங்கத் தாயரோ
டறவணர்த்தோந்து" (பதிகம், அக)
எனவும், "பொற்றொடி தாயரு மப்பதிப்
படர்ந்தனர்" (உஅ - ம் காதை, கருச)
எனவும், "நகர்கடல் கொள்ளின் ருய
ரும் யானும்" (உக - ம் காதை, கரு) என
வும் இவ்விருவரையும் மணிமேகலையின்

தாயரென இந்துலுள்ளே யாண்டும் வழ
ங்குவதால் காண்க.

ருசு. யாப்பு - கட்டு; அறவணர் - புத்த
சங்கத்தாரான ஒரு முதியமுனிவர்.

ருஎ. ஆபுத்திரன் - ஓர்ந்தணன்; தன்
னைப்பெற்றவடன் தாய் நீங்கிவிட, ஏழு
நாள் வரையில் ஒரு பசுவாற்பாலாட்டிக
காக்கப்பட்டமையின், இவன் இப்பெயர்
பெற்றான். திறம் - வரலாறு.

ருஅ. 'நறுமணக்கோதைக்கு' எனவும்
பாடம்.

ருக. 'அங்கைப் பாத்திரம்' எனவும்
பாடம்.

சு0. சிந்தாதேவி - ஸரஸ்வதியேவி.
யாவருக்கும் சிந்தையிற்றேன்றிச் சொற
பொருளுணர்ந்துபவனென்பது பொ
ருள்; இந்துலுள்ளே, "நாமிசைப் பா
வாய்" (கச - ம் காதை, கஅ) என
வும், "செழுங்கலைப் பாவாய்" (உரு - ம
காதை, ககக) எனவும், "உணர்விற
றேன்றி யுணர்ப்பொருளுணர்த்து, மணி
திக முயிரொளி மடந்தை" (உடு - ம் கா
தை, கசஅ - கசக.) எனவும் வழங்குத
லால், இஃது உணரப்படும்.

சுக. மடக்கொடி - மணிமேகலை.

சுஉ. பிச்சைக்கு - பிசைக்கு. அவ்
வூர் - காவிரிப்பூம்பட்டினம்.

சுக. 'பெருந்தகைகடினூ' எனவும்
பாடம். கடினூ - பிச்சைப்பாத்திரம்;
"தோமறு கடினூயும்" என்பது சிலப்
பதிகாரம், நாகொண்காதை, கஅ.

- பத்தினிப் பெண்டிர் பாத்தூ ணீத்ததூங்
 ௬௫ காரிகை நல்லான் காயசண் டிகைவயிற்
 றுணைத் திக்குகெடுத் தம்பல மடைந்தது
 மம்பல மடைந்தன ளாயிழை யென்றே
 கொங்கலர் நறுந்தார்க் கோமகன் சென்றது
 மம்பல மடைந்த வரசிளங் குமரன்முன்
 ௭0 வஞ்ச விஞ்சையன் மகள்வடி வாழி
 மறஞ்செய் வேலோன் வான்சிறைக் கோட்ட
 மறஞ்செய் கோட்ட மாடகிய வண்ணமுங்
 காயசண் டிகையென விஞ்சைக் காஞ்சன
 னாயிழை தன்னை யதலா தனுசுலும்
 ௭௫ வஞ்ச விஞ்சையன் மன்னவன் சிறுவனை
 மைந்துடை வாளிற் றப்பிய வண்ணமு
 மையரி யுண்க ணவன்றுயர் பொறாஅ
 டெய்வக் கிளவியிற் றெளிந்த வண்ணமு
 மறைகழல் வேந்த னாயிழை தன்னைச்
 ௮0 சிறைசெய் கென்றதுஞ் சிறைவிடு செய்தது
 நறுமலர்க் கோதைக்கு நல்லற முரைத்தாங்

௬௪. பத்தினிப்பெண்டிர் - ஆதினாமு
 தவியோர். பாத்தூண் - பகுத்துண்ணுமு

௬௫. காயசண்டிகை - ஒரு வித்தியா
 தாமகள்.

௬௬. ஆனைத்தீ - எதனாலும் தணியாத
 பெரும்பசியைச் செய்வதோர் வியாதி;
 இதனைப் பஸ்மகவியாதியென்பர் ஸ்ரீ
 ஷண்மூடையார். இதனியல்பை சீவக
 சித்தாமணி, நாமகளிலம்பகம், ககக,
 ஈகக, ஈகச - ம் பாடல்களாலுணர்க.
 அம்பலம் - உலகவறவி.

௬௮. கோமகன் - உதயகுமரன்.

௭0. விஞ்சையன்மகன் வடிவு - காஞ்ச
 னென்னும்தலத்தியாதரனுடைய மனை
 வியாகிப் காயசண்டிகையினது உருவம்.
 மகன் - மனைவி. இந்துலுள்ளே “நின்க
 கிவன் மகதை தோன்றிய தூஉ - மன்க
 கினி யாற்குநீ மகளாய தூஉம்” (உக-ம்
 காதை, உக-௯0) என்புழி மகனென்பது
 இப்பொருளதாதலுணர்க. ‘மகன் வடி
 வாயதும்’ எனவுமபாடம்.

௭௧. வேலோன் - சோழன். சோழனு
 டைய சிறைக்கோட்டத்தை. சிறைக்
 கோட்டம் - சிறைச்சாலை.

௭௬. ‘காஞ்சையன்’ எனவும் பாடம்.

௭௪. அனுசுலும் - உதயகுமரன் அனு
 சுலும்.

௭௬. மைந்து - வலி. தப்பிய - வெட்
 டிய; “வாளிற் றப்பியவல்லவினை யன்றே”
 (உக - ம் காதை, ௯0) என்றவிடத்துத்
 ‘தப்பிய’ என்பது இப்பொருளதாதலை
 யுணர்க.

௭௭. ‘அழுதுயர் பொறாஅள்’ எனவும்
 பாடம். ‘நெடுநிலை கந்தினின் றபாவை,
 வருவதுரைத்து மயங்கொழி யென்றது,
 மகன்றுயர் பொறாஅ மன்னவன் மாத
 ரைச், சினங்கொண் டாங்கோர் சிறை
 யிடை யிட்டதுஞ், சிறைவிடு செய்த
 விராசமா தேவ், பொறைகொண் டிரப்
 பச் சிலங் கொடுத்ததுந், தாழ்கழல் வேந்
 தன் சாவக மன்னனுக், காயிழை தன்னை
 யகற்றிய வண்ணமும்’ எனவுமபாடம்.

௭௮. தெய்வக்கிளவி - கந்திற்பாவை
 யாகிய தெய்வத்தின் மொழி.

௭௯. அறைகழல்வேந்தன் - மாவண்
 கிள்ளி.

௮0. வீடு - விடுதல்.

௮௧. நறுமலர்க்கோதைக்கு - இராச
 மாதேவிக்கு. நல்லறம் - பௌத்த சாஸ்திரம்.

ப தி க ம்.

காய்வோ யாபுத் திரனா டடைந்தது
 மாங்கவன் றன்னோ டணியிழை போகி
 யோங்கிய மணிபல் லவத்திடை யுற்றது
 அந் முற்றவ ளாங்கோ ருயர்தவன் வடிவாய்ப்
 பொற்கொடி வஞ்சியிற் பொருந்திய வண்ணமு
 நவையறு நன்பொரு ளுரைமி னோவெனச
 சமயக் கணக்கர் தந்திறங் கேட்டது
 மாங்குத் தாயரோ டறவணர்த் தேர்ந்து
 கூ0 பூங்கொடி கச்சி மாநகர் புக்கதும
 புக்கவள் கொண்ட பொய்யுருக் களைந்து
 மற்றவர் டாதம வணங்கிய வண்ணமுந்
 தவத்திறம் பூண்டு தருமங் கேட்டுப்
 பவத்திற மறுகெனப் பாவை நோற்றது
 கூடு மிளங்கோ வேந்த னருளிக் கேட்ப
 வளங்கெழு கூல வாணிகன் சாததன்

மம்; இதனை அருளறமென்றுங் கூறு
 வர். 'நறுமலர்க் கோதை நல்லற முரைத்
 தாங்கு' எனவும் பாடம்.

அஉ. ஆபுத்திரனாடி - சாவகநாடி.

அரு. ஆங்கவன றன்னோடி - ஆபுத்தி
 ரனோடி.

அசு. புத்தனுடையபாதிபீடிகையினை
 யுடைத்தாதலின், 'ஓங்கிய மணிபல்ல
 வம்' என்றார்

அடு. உயர்தவன்வடிவாய் - (மணிமே
 கலை) உயர்ந்த முனிவன்வடிவங்கொண்
 டு; "மையறு கிறப்பிற் றெய்வதந் தநச,
 மந்திரமோதியோர் மாதவன் வடிவாய்"
 (உசு - ம் காதை, ௭0 - ௭௧) என்று பின
 வருதல காண்க.

அசு. வஞ்சி - சேரனிராசுதானி; கரு
 ளார். 'பொற்கொடிமுதூர்' எனவும் பா
 டம்.

அஎ. நவையறு - குற்றமற்ற. நன்
 பொருள் - நல்லதத்துவங்களை.

அஅ. சமயக்கணக்கர் - சமயவாதியர்;
 இஃது இப்பொருளதானை, "சமயக் கண
 க்கர் மதிவழி கூறுது" (கல்லாடம்-௧௭)
 எனவும், "மாறுகொண் டறையு மதி
 தூற் கடலுளர், சமயக் கணக்கா சந்நி

றவ கடந்து" (கல்லாடம் - கூடு) என
 வும் வருவனவற்றாலுணர்க.

அக. ஆங்கு - வஞ்சிநகரத்தில்.

க0. பூங்கொடி - மணிமேகலை. கச்சி -
 காஞ்சிநகரம். 'காஞ்சிமாநகர்' எனவும்
 பாடம்.

கக. பொய்யுரு - முன்னங்கொண்ட
 சுவடிபடி.

கஉ. அவர் - அறவணவடிகள்.

கக. தருமம் - பௌத்ததருமம்.

கசு. பாவை - மணிமேகலை.

கடு. இளங்கோவேந்தன் - சிலப்பதி
 கார தூலாசிரியராகிய இளங்கோவடி
 கள். அருளிக்கேட்ப - அருள்புரிந்து
 கேட்பு; கேட்டருளவென விசுவாசமிரு
 துக் கூட்டினும் அமையும்.

கசு. கூலவாணிகன் சாத்தன் - கூல
 வாணிகனான சாத்தன்; கூலம் எண்வ
 கைத்து; அவை நெல்லு, புல்லு, வரகு,
 தினை, சாமை, இறங்கு, சோரை, இரா
 கியென; பதினெண் வகைத்தென்பர்
 கூத்ததூலாரா, அதனை, "பதினெண்
 கூலமு முழுவர்கு மிகு" என்பதனா
 லுணர்க, இது மதிவாணி நாடகத்தமிழ்
 நூல்.

மாவண் டமிழ்த்திற மணிமே கலைதுற
வாறைம பாட்டினு ளறியவைத் தன்னென.

பதிகம் முற்றிற்று.

- க. அரியேறு ன்னுயர்த்த வாதியான் வண்டின்
புரியேறும் போதி நிழற்கீழ்ப் - பெரியோ
னடித்தா மமாமலலா யன்போடுஞ் சென்று
பிடித்தார் பிறவார் பெயர்ந்து.
- உ. பூத்தபுனற் பூம்பொய்கைப் பூம்புகார் மாதவிக்கு
வாய்த்த மணிமே கலைதுறவைச் - சாத்தன்
மணிமே கலை.....

* இந்த இரண்டிசெய்யுளும், இந்தவண்ணமாக மீதிலேப்பட்டி அழகிய சிந்
றப் பலக்கவிராயவர்களிடீர்தியிலும்பெயிருந்தன.

கௌ. தமிழ்த்திறம் - தமிழிலக்கணத்
தின் பாகுபாடு; திறத்தால். மணிமே
கலை துறவு - மணிமேகலைதுறவென்
னும் பெயருள்ள இந்துலை. இந்துலுக்கு
மணிமேகலைதுறவென்னும் பெயருண்
மை, நீலகேசியுணாமுதலியவற்றிற் கா
ணப்படும்; ஆயினும் மணிமேகலையென்
னும் பெயர் இருவகைவழக்கிலும் மிகு
தியாக வழங்குதல்பற்றி, அப்பெயரே,
சுண்டு எடுத்தாளப்பட்டது. இனி, மணி
மேகலை துறவென்பதனை தூற்பெயரா
கக்கொள்ளாது அதற்கு மணிமேகலை
யென்பவருடைய துறவென்று பொருள்
கொள்ளினும் பொருந்தும். 'வண்டமி
ழத்தின் மணிமே கலைதிறம்' எனவும்
பாடம்.

கஅ. ஆறைம்பாட்டினுள் - முப்பது
பாட்டினுள். எனவென்னும் அசைச்

சொல் ஆசிரியப்பாவிற்குமுடிபு சிறப்பு
டைத்து.

கஉ - கஅ. மூதூர் விழாவறைந்தது
முதல் பாவை நோற்றது ஈராகவுள்ள
மணிமேகலைதுறவை இளங்கோவேந்
தன் கேட்பக கூலவாணிகள் சாத்தன்
ஆறைம்பாட்டினுள் அறிய வைத்தன
- - -

எல்லாவடியும் நேரடியாய் வந்து முடி
தலின், இப்பாட்டு, நிலைமண்டில ஆசிரி
யப்பா.

சிலப்பதிகாரத்தை இந்துலாசிரியர்
கேட்டனரெனச் சிலப்பதிகாரப்பதிகத்
திறுதியிலும், இந்துலைச் சிலப்பதிகார
தூலாசிரியர் கேட்டனரென இந்துர்பதி
கத்திறுதியிலும் கூறியிருத்தலால் இந்த
இரண்டு தூலாசிரியரும் ஒரு காலத்தின
ரென்பது பெறப்பட்டது.

மணிமேகல.

முதலாவ

விழாவிறகாத.

[முதலாவது விழாவிறைந்தபாட்டு.]

உலகந் திரியா வோங்குயர் விழுச்சீர்ப்
பலர்புகழ் மூதூர்ப் பண்புமேம் பட்டிய
வோங்குயர் மலயத் தருந்தவ னுணைப்பத்
தூங்கெயி லெறிந்த தொடித்தோட் செம்பியன்
(ந) விண்ணவர் தலைவனை வணங்கிமுன் னின்று
மண்ணகத் தென்றன் வான்பதி தன்னுண்

க - கூ. உலகம் - நன்மக்களுடைய ஒழுக்கம். திரியா - வேறுபடாத. ஓங்குயர் விழுச்சீர் - மிகவுமுயர்ந்த சிரிய - புகழ். திரியாமூதூர்; சிரிணையடைய மூதூரென்க. “உலகம் புகழ்ந்த வோங்குயர் விழுச்சி, ரீலவாய்” என்பது திருமுருகாற்றுப்படை, கடச - கடகூ. பலர்புகழ் மூதூர் - பலசேசத்தாரும் சொண்டாமும் பழமையாகிய நகரம், என்றது காவிரிப்பூம்பட்டினத்தை. பலருமபுகழ்தலை, “பூம்புகார் போற்றுதும் பூம்புகார் போற்றுதும்” (சிலப்பதிகாரம், உங்கல வாழ்த்துப்பாடல்) எனவும், “வாழிய ரோ .. புகழாலமைந்த புகார்” (சிலப்பதிகாரம், புகார்காண்டத்தினிற்றுதிச் செய்யுள்) எனவும் வருவனவற்றாலும் பிறவற்றாலும் உணர்க. பலர் - பல சமயத்தாரும். மூதூர்ப் பண்பு மேம் பட்டிய - மூதூரினது தன்மைகள் மிகும் பொருட்டு. ‘மேம்படுத்தல்’ எனவும் பாடம். மலயம் - பொதியினமலை. அருந்தவன் - அகத்தியன். மேம்பட்டிய வுணைப்பவென்க. ‘ஆங்குயர் மலயத் தருந்தவ னுணைப்ப’ எனவும் பாடம்.

ச. தூங்கு எயில் எறிந்த - (தேவர்கட்குப் பகைவராகிய அசுரர்களுடைய) ஆதாயத்திலே யசைகின்ற மதில்களை அழித்த, தொடித்தோட் செம்பியன் - வீரவளையையணிந்த தோளையுடைய சோழன்; இவன் சோழருள் ஒருவன்; இவன் தூங்கெயிலழித்தகூடப் பின்வருவனவற்றாலுணர்க; “ஒண்ணுருட்டுந் துன்னருங்கடுத்திற், தூங்கெயி லெறிந்த நின் னூங்கண்ணர்” என்பது புறநானூறு, கூ. “தூங்கெயின் மூலநெற்றக சோழன்காணம்மாண, சோழன் புகார்நகரம் பாடேலோ மம்மாண” என்பது சிலப்பதிகாரம், வாழ்த்துபாடல், “வீங்குநீர்”. “வீங்குதோட் செம்பியன்” என்றும் விறல்விசுப்பிற், தூங்கு பெய்தோ தோலைத்தலால்” என்பது, பழனிநாடு, கூ. (ந). விண்ணவர் தலைவன் - முந்தின். கூ - கூ. அருந்தவன் உணர்ப்பச் செம்பியன் வணங்கியென்க; உணர்ப்ப எறிந்தவெனவுமியையும்.

சு. ‘மண்ணகத்து’ என்பது முட்டை சோழன்வார்த்தை. வான்பதிதன்னுள் நன்றாகிய காவிரிப்பூம்பட்டினத்தில்.

மேலோர் விழைய விழாக்கோ னெடுத்த

நாலேழ் நாளினு நன்கினி துறைகென

வமரர் தலைவ னாக்கது நோந்தது

க0 கவராக் கேள்வியோர் கடவா ராகவின்

மெய்த்திறம் வழக்கு நன்பொருள் வீடுனா

மித்திறத் தத்த மியலிபினிற் காட்டுஞ்

சமயக் கணக்கருந் தந்துறை போகிய

வமயக கணக்கரு மகலா ராகித்

ச0 கரந்துரு வெய்திய கடவு ளாருந்

பாந்தொருங் கீண்டிய பாடை மாக்கரு

மைம்பெருந் குழுவு மென்பே ராயமும்

எ. விழாக்கோள எடுத்த - விழாவெ
டுத்தலை மேற்கொண்ட.

அ. நாலேழ் நாளினும் - இருபத்தெட்டு
நாளிலும், “நாலேழ் நாளினும்” என
பர் மேலும் (க - காளை, சுஎ).

இ - அ. முன்னின்று உறைகென ;
உறைகென - உறைகவென்று சோழன்
வேண்ட.

க. நோந்தது - இத்திரன் உடன்பட்
டது, இது பெயர்; விழாவையென்றபடி.

க0. கடவார் - பிழையார்.

கஉ. மெய்த்திறம் - மெயம்மையை
ணர்த்துவனவாகிய தூலவகைகள், வழ
க்கு - உலகியல் ; நன்பொருள் - நன்றா
கிய தத்துவங்கள்; வீடு-முத்தி; “மெய்த
திறம் வழக்கென விளம்புகின்ற, வெத்தி
றத்தினும்” (உஎ - ம் காளை, க0சு -
க0எ) என்பர் மேலும். இப்படியே
“அருமறை விதியு முலகியல வழக்குங்,
கருத்துறை பொருளும் விதிப்பட நினை
ந்து” என்றார் கல்லாடத்தும், சுசு.

கஉ. இத்திறம் - இவ்வகைகளை.

கக. சமயக்கணக்கர் - சமயவாதியர்.
தந்துறைபோகிய - தம்முடையவழியிற்
கைதேர்ந்த.

கச. அமயக் கணக்கரும் - காலங்களை
எண்ணிச்சொல்லவாராகியசோதிடரும்.
கணக்கரென்பது கணக்கென்னும் வட
மொழிச்சிதைவு. அகலாராகி - இங்கரை
விட்டு நீங்காராகி.

கடு. கரந்துரு வெய்திய கடவுளான
ரும் - மக்கள்கண்கள் காணப்பொருவெ
ன்று தமது மிக்க ஒளிபெயுடைய தெய்

வயாக்கையைமறைத்து அககண்கள்பொ
றுக்குமளவின்வாகிய உருவங்களை நிரூபி
த்துக்கொண்டதேவரும். இதனை, “அந்
தரத் துள்ளோ ரறியா மரபின், வந்து
காண்குறும் வானவன் விழவும்” (சில
ப்பதிகாரம், கடலாடுகாதை, எஉ - எக)
எனவும், “அவளுக்குப் - பூவந்த வுண்
கண் பொறுக்கென்று - மேவித்தன், மூ
வா விளநலங் காட்டி” (சிலப்பதிகாரம்,
களுத்திறமுறைத்தகாதை, கக - கக) என
வும் வருவனவற்றாலும், இவற்றின் உரை
யாலும் உணர்க

கசு. ஒருவகீண்டிய - ஒன்றுபடத்திர
ண்ட. பாடைமாககள் - மொழிவேறுப
ட்டமாக்கள்; இவர்கள், மரக்கலந்தரு
ஞ் செலவப்பொருட்டாலவந்த பரதேசி
கள்; இவரை, “புலம்பெயர்மாக்கள்”
(சிலப்பதிகாரம், இத்திரவிழவுறெடுத்தகா
லை, கக) எனவும், “மொழிபெயர் தே
த்தோர்” (சிலப்பதிகாரம், கடலாடுகா
லை, கசக) எனவும்கூறுவர்.

கஎ. ஐம்பெருங்குழு - அமைச்சர்,
புரோகிதர், சேனாபதியர், தூதுவர், சா
ணரென்னுமிவர்கள். என்பேராயம் -
கரணத்தியலவர் முதலியோர். இதனை,
“அமைச்சர் புரோகிதர் சேனாபதியர்,
தவாத்தொழிற் தூதுவர் சாரண ரெண்
றியர், பார்த்திபர்க்கைம்பெருங் குழுவெ
னப் படுமே,” “கரணத் தியலவர் கரும
விதிகள், கணகச் சுற்றங் கடைகாப் பா
ளர், நகர மாந்தா நளிபடைத் தலைவா,
யானை வீர ரிவுளி மறவு, ரிணைய ரெண்பே
ராய மென்ப” எனபனவற்றாலுணர்க ;

க.—விழாவறைகாதை.

வந்தொருங்கு குழீஇ வான்பதி தன்னுட்
கொடித்தேர்த தானைக் கொற்றவன் துயரம்

உ0 விடுதக பூதம் விழாக்கோண் மறப்பின்
மடித்த செவ்வாய் வல்லெயி நிலங்க
விடிஞ்சுரன் முழக்கத் திடுமடை செய்திடுந்
தொடுத்தபா சத்துத் தொல்பதி நகரைப்
புடைத்துணும் பூதமும் பொருந்தா தாயிடு
உரு மாயிரு ஞாலத் தரசுதலை யீண்டு

மாயிரங் கண்ணேன் விழாக்கால கொள்ளென

இவை தீவாகரம்; “ஐம்பெருங் கு
மென்பே ராயமும்” என்பது, கெ
கதையுள் இலாவாண காண்டத்த
மண்ணுநீராட்டலிலும், சிலப்பதி
த்து இந் திரவிழவூரெடுத்தகாதைய்
(கடுஎ - ம் அடி) வருதல்காண்க.

கஅ. ஒருங்கு குழீஇ - ஒன்று
கூடி. ‘குழீஇய’ என்றும் பாடம்;
ற்குக் கடவுளாளர் முதலியோர்க்கு
வான்பதியென இயைத்துப் பொ
காக்க. ‘வான்பதிதன்னுள்’ என்றது
வியன, சமயக்கணக்கர் முதலியோர்
ததை.

கக. கொற்றவன் - முசுருந்தன்.
ரம் - அவனுடைய கண்ணுமனமும்
ளும்வண்ணம் அசுரர்விட்ட தாம்.
திரத்தால அவனுக்குளதாகிய துன்பம்.
துயரம் - துயரத்ததை. ‘துயர’ என்றும்
‘துயரிற்’ என்றும் பாடம்.

உ0. விடுத்தபூதம் - முசுருந்தற்கு
சூர்மந்திரமுபதேசித்தது அவ்விருளைப்
போகிய, பட்டினப்பாகசம் மருபூர்ப்
பாக்க மிரண்டற்கும் இடையேயுள்ள
நாளங்காடியிடத்துப் பூதம். இதனைப்
பின்வருவனவற்றாலும் அவற்றின் உரை
யாலுமுணர்க; “வெற்றிவேன மன்னற்
குற்றதை யொழிதகென பீடி
தை” (சிலப்பதிகாரம், இந் திரவிழவூரெ
டுத்தகாதை, சுரு - சுஎ); “கடுவியை யவு
ணர் .. யிடனுங் காண்கும்” (சிலப்
பதிகாரம், கடலாடுகாதை, ஏ - கரு).
விழாக்கோள் - விழாவெடுத்தல்.

உக. வல்லெயிறு - வலியுபட. ‘வல்
லெயி தரும்ப’ எனவும் பாடம்.

உஉ. முழக்கத்து - முழக்கத்தோடி.
இடுமடை - துன்பம்.

உ0 - உஉ. பூதம் மறப்பின் இடுமடை
செய்திடு மெனக.

உக - உச. தொடுத்த-கட்டிய, நகர்-
தமமைப் பிறர் நம்புவதற்குத் தவவேட
ததில் மறைந்து நின்று அத்வைத்திற்
கிழுக்கானவற்றின் கண் ஒழுகும் பொய்
வேடத்தார முதலிய அறுவகையோர்.
புடைத்து - அறைந்து. பூதம் - மேற்
கூறிய பொய்வேடத்தார் முதலிய அறு
வரைத் தன்பாசங் கட்டிவர அவரை
யறைநதுண்ணும் சதுக்கப்பூதம்; இத
னை, “மாதூய ரெவ்வமொடு மனையகம்
புகாஅள் . சேயிழை யரற்றலும்”
(உஉ - ம் காதை, சுரு - கரு) என இந்
தூலுள்ளும், “தவமறைந் சொழுகுந்
தனையி லாளு ரவமறைந் சொழுகு
மலவைப் பெண்டி, ரறைப்போ கமைச்சர்
பிறாமனை நயப்போர், பொய்க்கரி யாளர்
புறங்கூற் றாளனென, கைக்கொள் பாசத்
துக கைப்படு வோரெனக், கருநான்
குங் கடுங்குர லெடுப்பிப், பூதம் புடைத்
துணும் பூத சதுக்கமும்” (இந் திரவிழவூ
ரெடுத்தகாதை, சுஉஅ - கருச); “பத்தி
னி யெருத்தி .. உயிர்முன் புடை
ப்ப” (அடைக்கலக்காதை, எசு - அசு)
எனக் சிலப்பதிகாரத்ததுள்ளும் கூறிய
பற்றலுணர்க.

உரு. மாயிருஞ்ஞாலம் - மிகப் பெரிய
பூமி. ஈனமும் - கூடும்.

உச. ஆயிரங்கண்ணேன் - இந் திரவன்.
கால்கொள்கென - தொடங்குகவென்று
சொல்ல; “கால்கொள் விழவின் கடை
நிலை சாற்றி” என்பது சிலப்பதிகாரம்,
இந் திரவிழவூரெடுத்தகாதை, கசச.

ம ணி டே ம க லை.

வச்சிரக் கோட்டத்து மணங்கெழு முரசங்

கச்சை யானைப் பிடர்த்தலை யேற்றி

யேற்றுரி போர்த்த விடியுரு முழக்கிற்

௩௦ கூற்றுக்கண் விளிகருங் குருதி வேட்டை

முரசு கடிப்பிலே முதுக்குடிப் பிறந்தோன்

றிருவிழை மூதூர் வாழ்கென் நேத்தி

வானமும மாரி பொழிக மன்னவன்

கோணிலை திரியாக் கோலோ னாகு

௩௧ தீவகச் சாந்தி செய்தரு நன்னு

௨௭. வச்சிரக்கோட்டம் - வச்சிராயுதம் நின்ற அகோயில், “வச்சிரக்கோட்டம்” என்பது சிலப்பதிகாரம், கருத்திற்முறைத்தகாதை, ௧௨. மணங்கெழுமுரசம் - விழா முரசு, ‘மணமுழாவாங்கி’ எனவும் பாடம்.

௨௮. கச்சை - கீழ்வயிற்றிற் கட்டிற் கச்சை. பிடர்த்தலை - பிடரிடம்.

௨௯ - ௩௦. “வச்சிரக் கோட்டத்து மணங்கெழு முரசங், கச்சை யானைப் பிடர்த்தலை யேற்றி” எனச் சிலப்பதிகாரத்தும் இவ்வுட்குணை வந்திருத்தலானாக; (இத்திரவிழுவிரெடுத்தகாதை, ௧௪௧ - ௧௪௨.)

௩௧ - ௩௨. ஏற்றுரிபோர்த்தமுரசு-வென்ற ஏற்றினது உரியைப்போர்த்தின முரசு. இங்குத்தனைப் பினைவருவனவற்றையுணர்ந்; “ஏற்றண்டென் மடுத்த, வென்றதன் பச்சை சேவாது போர்த்த, முரசம்” என்பது புறநானூறு, ௨௮௮; “சாற்றிடங் கொண்ட வேற்றரி முரசம்” என்பது பெருங்கதை, உஞ்சைக் காண்டம், விழாவாத்தினா; “ஏற்றுரி முரசு னிறைவன் மூதூர்க்கு” என்பது பெருங்கதை, உஞ்சைக்காண்டம், ஊர் தியிட்டது. “ஏற்றுரி முரசு நாண்” என்பது தீவகசிந்தாமணி, மண்மகளிலம்பகம், ௪௧. இடியுருமுழக்கின் முரசு=உருமிடிமுழக்கின் முரசு-உருமேற்றினது இடிப்புயிப்போல முழக்கினையுடைய முரசு; “உருமிடி முரசுமொடு” என்பது திருமுருகாற்றுப்படை, ௪௨௧. ‘இடியுருமுழக்கின்’ எனவும் பாடம்; இதற்கு உறு - உவமவுருபு; “தோளுற்றொத்தெய்வத்துணை வயத்துயர் தீர்த்தவாறும்” (தீவகசிந்தாமணி, பதிகம், ௮) என்புழிப்போல;

கூற்றுக்கண்விளிக்கு முரசு - கூற்றையழைக்குமுரசு; கண் - அசைநிலையுமாம்; “மீன்க ணற்றதன் சுனையே” (புறநானூறு, ௧௦௧) என்புழிப்போல. குருதி வேட்டை முரசு - குருதிப்பலிகொள்ளும் விருப்பத்தையுடைய முரசு; “குருதி வேட்டை யுருகெழு முரசம்” என்றார் புறநானூற்றிலும், ௮௦. கடிப்பு - முரசுடிக்குங்குறுநாடி.

௩௨. வாழ்கென்று - வாழ்கவென்று.

௩௩. ‘வானமுமமாரி’ முதலியன முரசறைவோன்கூற்று. வானம் - மேகம், மாரி - மழை. ‘வானமும் மாரியும்’ எனவும் பாடம்.

௩௪. கோணிலை திரியாக் கோலோ னாகு - கொள்கன் நிறகுமநிலை குலையாமைக்குக் காரணமாகிய செங்கோலையுடையோனாகு; “கோணிலை திரிந திழற கோணிலை திரியும்” என இந்து லள்ளும்” (௭ - ம் காதை, ௮), “கோணிலை திரிந்து மரசுகோல் கோடினென்றான்” எனச் தீவகசிந்தாமணியுள்ளும் (நாமகளிலம்பகம், ௨௨௪) வருதல் காண்க.

௩௫. தீவகச்சாந்தி - தீபசாந்தி; என்றது இந்திரவிழாவை; சம்புத்தீவக்காவற்றெய்வம், முற்காலத்து இத்தீவிலுள்ளார்க்கு அசுரராலவரும் தீங்கைப் பரிசுரித்தறப்பொருட்டு இந்திரனுக்குச் செய்தமையால், இவ்விழா இப்பெயர்பெற்றது; இதனை, “நாவ லோங்கிய மாபெருந்தீவினுட், காவற் றெய்வதந்தேவர்கோற்கெடுத்த, தீவகச்சாந்தி” என்று ௩௭ வருதலாலுணர்ந்; (௨ - ம் காதை, ௧ - ௧). ‘தீபசாந்தி’ எனவும் பாடம். இனி, காரத்திற்கு உணவாகும் தீங்குகளைப் பரி

க.—விழாவறைகாதை.

ளாயிரங் கண்ணோன் றன்னோ டாங்குள
நால்வேறு தேவரு நலத்தகு சிறப்பிற்
பால்வேறு தேவரு மிப்பதிப் படர்ந்து
மன்னன் கரிகால் வளவனீங் கியநா

சௌ எரிநகர் போலவதோ ரியல்பின தாகிப்
பொன்னகர் வறிதாப் போதுவ ரென்பது
தொன்னிலை யுணர்ந்தோர் துணிபொரு ளாதலிற்
ரோண வீதியுந் தோமறு கோட்டியும்
பூரண குமபமும் பொலம்பா லிகைகளும்

சௌ பாவை விளக்கும் பலவுடன் பரப்பின்
காய்க்குலை உழுகும வாழையும் வஞ்சியும்
பூக்கொடி வலலியுங் கரும்பு நடுமின்
பத்தி வேதிகைப் பசுமபொற் றுணதது
முத்துத் தாம முறையொடு நாற்றுமின்

கரிததற்பொருட்டுச் செய்யப்படுங் இவ்
விழா, தீவிர்துச் செய்வதொடுக்க
மென்பதற்பற்றித் திவகச்சாந்தியெனப்
பட்டதெனினுமையும்; இவ்வூர்ப்பல
ததை “உலகவறவி” என இத்தாலுள்
ரும் (எ - ம காண, கூக; நஎ - ம காண,
எஅ, அக), இவ்வூர்வாயிலை, “உலக
விடைகழி” எனச் சிலப்பதிகாரத்துள்
ரும் (நாகொண்காணை உஎ), இவ்வூர
சனை “உலகமன்னவன்” என (க - ம
காண, சக) இத்தாலுள்ளும் கூறியிருத்
தல காண்க.

கௌ. நால்வேறு தேவர் - முப்பத்து
மூவர்; அவர் வசக்களென்றும், திவா
கார் பன்னிருவரும், உருத் திரப்பதினொ
ருவரும், மருத்துவரிருவருமாவார்.

கஅ. பாலவேறு தேவர் - பதினெண்
கணங்கள்; பால்-பகுதி, படர்ந்து-கிளை
ந்து, “இப்பதியடர்ந்து” எனவும்பாடம்.

கக. கரிகால் வளவன் - புகாரையா
ண்ட ஓர் சோழன். நீங்கிய நான் - பகை
வனா வெல்ல வடதிசையை நோக்கி
அவன் போன காளில்; “இருநில மருங்
கின் புண்ணியத் திசைமுகம்
போகிய வந்ளான்” என்று சிலப்பதிகா
ர்த்து வருதல் காண்க; இத்திரவியுரெடு
த்தகாணை, அக - கச.

சக. பொன்னகர் - தேவலோகம்.
வறிதா - வறுமையையுடையதாக. தே

வர் பலரும் விழாச்சாண இந்நூர்க்கு
வந்துவிதெல்பற்றி, இவ்வாறு கூறப்பட்ட
து.

சௌ - சக. ஆகி வறிதாவென்க.

சக. கோட்டி - சபை; கோயிலவாய்
லென்பர் சிலப்பதிகார அநுரப்பகவுரை
யாசிரியர்; வறந்தருகாணை, உஉ. ‘தோ
ட்டி’ எனவும் பாடம்.

சச. பொலம் பாலிகை - பொற்பா

சௌ. பாவைவிளக்கு - பிரதிமை விள
க்கு; “பாவை விளக்குப் பசுமபொற்
படாணை” என்பது சிலப்பதிகாரம், இந்
திரவியுரெடுத்தகாணை கடுச. உடன
பரப்பின் - ஒருங்குபரப்பின்.

சக. வஞ்சி - டரவிசேடம்; கொடியி
சேடமுமாம்; வஞ்சி நகரத்தை, “பொற்
கொடிப் பெயர்ப்படேம் பொன்னகர்”
எனப் பின்னாகுகுறுதல் காண்க; உஉ -
ம் காண, கஉ.

சௌ. பூக்கொடியவலலியென்றார், துதி
ற்கொடியெயர்த்துத்தற்கு; “கதலிகைக்
கொடியுங் காழன்று வல்லோதமும்,”
எனப் பின்வருதல் காண்க. ‘கரும்பொடு
நடுமின்’ எனவும் பாடம்.

சஅ. பத்தி - வரிசை. வேதிகை -
திண்ணை. துணம் - துண்.

சக. தாமம் - மாலை. முகையொடு
காற்றியின்’ எனவும் பாடம்.

- ௫௦ விழவுமலி மூதூர் வீதியு மன்றமும்
பழமணன் மாற்றுமின் புதுமணற் பரப்பின்
கதலிகைக கொடியுங் காழுன்று விலோதமு
மதலை மாடமும் வாயிலுஞ் சேர்த்துமி
னுதல்விழி நாட்டத் திறையோன் முதலாப்
- ௫௫ பதிவாழ் சதுக்கத்துத் தெய்வம் றுக
வேறுவேறு சிறப்பின் வேறுவேறு செய்வினை
யாறறி மரபி னறிந்தோர் செய்யுமின்
றண்மணற் பந்தருந் தாழ்தரு பொதியிலும
புண்ணிய நல்லுரை யறிவீர் பொருந்துமி
- ௬௦ ஒட்டிய சமயத் துறுபொருள் வாதிசுள்
பட்டிமண் டபத்துப் பாங்கறிந் தேறுமின்
பற்றா மாக்க டமமுட னாயினுஞ்
செற்றமுங் கலாழுஞ் செய்யா தகலுமின்
வெண்மணற் குன்றமும் விரிபுஞ் சோலையுந்

௫௦. மன்றம் - ஊர்க்கு நடுவாய் எல்
லாருமிருக்கும் மாததழ்; “மன்றமும்
பொதியிலும்” என்றார் தீநழநுகாற்றுப்ப
டையில், உஉசு.

௫௧. ‘பழமணற் பாற்றுமின்’ எனவும்
பாடம்.

௫௨. கதலிகைக்கொடியுங் காழுன்று
விலோதமும் - துகிற்கொடி விசேடங்
கள்; காழ் - காமு. ‘கதலிக்கொடியும்’
எனவும் பாடம்.

௫௩. மதலை - கொடுங்கை; பற்றுக்
கோமோம்.

௫௪. துதல்விழி நாட்டத்திறையோன் -
இறைவி சண்புதைத்தபொழுது நெற்றி
யிற் புறப்பட விட்ட கண்ணையுடைய
தலைவன்; என்றது சிவபெருமானை; வி
ழிநாட்டம் - வினைத்தொகை. இனி, துத
லில் இமையானாட்டமென்றமாம்; “து
தல்விழி நாட்டத் திறையோன் கோயி
லும்” என்பது சிலப்பதிகாரம், ஊர்கா
ண்காதை, எ.

௫௫. சதுக்கத்துத் தெய்வம் - சதுக்கப்
பூதம்; என்றது, முன்னர்க்குறிய (அறு
வகை நாகைப் புடைத்துண்ணும்) பூத
த்தை. சதுக்கம் - நாற்றெருக்கூடுமிடம்.

௫௬. செய்வினை - செய்வினையை.

௫௭. ஆறறிமரபினறிந்தோர் - நிருத்த
முதலிய ஆறங்கங்கனையுமுணர்ந்த மு

றைமையுடைய அந்தணர்; “ஆறறியந்த
ணர்க்கு” என்பது கலித்தொகை, கட
வுள் வாழ்த்து. அறிந்தோர் - முன்னி
லைப்பெயர்.

௫௮. ‘தண்மணப் பந்தர்’ எனவும் பா
டம். பொதியில - அம்பலம்.

௫௯. புண்ணியநல்லுரை - தருமபதம்.
‘அறிந்தோர்பொருநதுமின்’ என்றும் பா
டம்.

௬௦. ஒட்டிய - சபதஞ்செய்த. ‘ஒட்டி
யதுறுபொரு ளுணர்ந்தவாதிகள்’ என
வும் பாடம்.

௬௧. பட்டிமண்டம் - வித்தியாமண்
டபம்; ஒலக்கமண்டபமென்றங்கூறுவர்.
“பட்டிமண்டப மேற்றினையேற்றினை”
(தீநவாசகம், திருச்சதகம், ௪௬) என
வும், “படைப்புறத்துக் கொடுத்த பட்டி
மண்டபமும்” (சிலப்பதிகாரம், இந்திர
விழவுரெடுத்தகாதை, ௧௦௨) எனவும்
வருதல்காண்க. பாங்கு - உரிய இடம்.

௬௨. பற்றாமாக்கள் - பணகவர்.

௬௩. செற்றம் - பணகமை நெடுங்கா
லம் நிகழும்கோபம்; “செற்ற நீச்சிய
மனத்தினர்” என்பது தீநழநுகாற்றுப்
படை, ௧௩௨. கலாம் - போர்; “புலாற்
கனஞ் செய்த கலாஅத் தானையன்” என
பது புறநானூறு, ௬௧.

சுரு தண்மணற் றுருத்தியுந் தாழ்ப்புந் துறைகளுந்
 தேவரு மக்களு மொத்துடன் றிரிதரு
 நாலேழ் நாளினு நன்கறிந் தீரென
 வொளிறுவாண் மறவருந் தேரு மாவுந்
 களிறுஞ் சூழ்தாக் கண்முர சியம்பிப்
 எ0 பசியும் பிணியும் பகையு நீங்கி
 வசியும் வளனுஞ் சுரக்கென வாழ்த்தி
 யணிவிழா வறைந்தன எனநகர் மருங்கென.

விழாவறைகாதை முற்றிற்று.

தாழ்ப்புந்துறைகள் - ஆழ்ந்தபொ
 யுடைய நீர்த்துறைகள்.

சுஅ. ஒளிறுவாள் - விளங்கும்வாள்;
 “ஒளிறுவாண் மன்னர்” என்பது புறநா
 னூறு, களே. மறவர் - வீரர். ‘வெளிறு
 வாண் மள்ளரும்’ எனவும் பாடம்.

சுஈ. கண்முரசு - முகத்தையுடைய
 முரசு, “கடிப்பிடு கண்முரசம்” என்பது
 நாலடியார், ஈகை, க0. முரசின் முகத்
 தைக் கண்ணென்றல் மரபு.

எ0. பகை - உட்பகை.

எக. வசியும் வளனுஞ் சுரக்கென வாழ்
 த்தி - மழையும் செல்வமும் சுரக்கென
 று வாழ்த்தி.

எ0 - எக. “பசியும் பிணியும் பகையு
 நீங்கி, வசியும் வளனுஞ் சுரக்கென வாழ்
 த்தி” என இவ்வடிகளே சிலப்பதிகாரத்
 தும் வந்திருத்தல்காண்க; இத்திரவிழவு
 ரெடுத்தகாதை, எஉ - எக.

எஉ. அகநகர் - உண்ணகர்; எனறது
 பட்டினப்பாக்கத்தை.

க - எஉ. அருந்தவன் உடைப்பச் செ
 ம்பியன் விண்ணவர்தலைவனை நாலேழ்
 நாளினும் வான்பதிதன்னுள் உறைகெ
 ன அவனேர்ந்ததைக் கேள்வியோர் கட
 வாராசலின், சமயச்சணக்கர் முதலி
 யோர் சூழீஇ ‘மறப்பின் இடும்பைசெய்
 திடம் பொருந்தாதாயிடம் கால்கொள்க’
 என முதுக்குடிப்பிறந்தோன் முரசத்தை
 ஏற்றி இயம்பி ஏததிச் சுரக்கெனவாழ்த்
 திப் பொழிக ஆகுக நன்கறிந்தீர் துணி
 பொருளாதலின் நாலேழ்நாளினும் பர
 ப்புமின நடுமின் நாற்றுமின மாற்று
 மின் பரப்புவின் சேர்த்துமில் செய்யு
 மின் பொருந்துமின் ஏறுமின அகலு
 மின் என அகநகர்மருங்கு விழாவை
 அறைந்தன னென்க.

எல்லாவடியும் நேரடியாய் வந்து முடி
 தலின், இப்பாட்டு, நிலைமண்டில ஆசிரி
 யப்பா.

இரண்டாவது

ஊரலருரைத்தகாதை.

[இரண்டாவது ஊரலருரைத்தபாட்டு.]

நாவலோங்கிய மாபெருந்தீவினுட்
காவற் றெய்வதந் தேவர்கோற் கெடுத்த
திவகச சாந்தி செய்தரு நன்னுண்
மணிமே கலையொடு மாதவி வாராத்
ரு தணியாத் துன்பந் தலைத்தலை மேல்வரச்
சித்திரா பதிதான் செல்லலுற் றிரங்கித்
தத்தரி நெடுங்கட் டன்மக டோழி
வயந்த மாலையை வருகெனக் கூஉய்ப
பயங்கெழு மாநக ரலுருநித் துனையென
க0 வயந்த மாலையு மாதவி துறவிக்
கயர்ந்துமெய் வாடிய வழிவின ளாதலின்
மணிமே கலையொடு மாதவி யிருந்த
வணிமலர் மண்டபத் தகவயிற் செலீஇ
யாடிய சாய லாயிழை மடந்தை
சரு வாடிய மேனி கண்டுளம் வருந்திப்
பொன்னே ரனையாய் புகுந்தது கேளா

க. நாவலோங்கிய மாபெருந்தீவு-சம் புத்தீவு; இது, மகாதவீபம் நானகனுள் ஒன்றாதலின், மாபெருந்தீவெனப்பட்டது; இக்கருத்து, “நாலவகை மரபின் மாபெருந்தீவும்” என்பதனால் விளங்கும் (க - ம் காதை, கரு).

க. நான்-நானில். “திவகச் சாந்து செய்தரு நன்னுண்” என்பது (க - காதை, கரு) முன்னும் வந்துள்ளது ‘திப சாந்திசெய்தரு மந்நான்’ எனவும் பாடம்.

ச. ‘மாதவிபாரா’ எனவும் பாடம்.

அ. கூஉய் - அழைத்து.

க. பயம் - பிரயோசனம். ஆலர் - பலரறிய நிகழ்த்துஞ்சொல். உனாயென - (அலகை) மாதவிக்குச்சொல்லென்று

பிரபதிசொல்ல. ‘அலர்படுத்தா யென’ எனவும் பாடம்.

க0. துறவிக்கு - துறவுக்கு.

கக. அயர்ந்து - மணந்தனர்ந்து. அழிவினள் - வருத்தமுடையாள்.

கங. மலர்மண்டபம் - பூத்தொடிகரு மண்டபம். அகவயிற்செலீஇ - உள்ளிடத்தேசென்று.

கச. சாயல் - மென்மை. மடந்தை - மாதவியினது.

கரு. வாடியமேனி - தவத்தால்வாடிய மேனியை.

கக. பொன் - திருமகன். ‘பொன்னேரனையாய்’ என்பது முதலியன வயந்த மாலகூற்று. புகுந்தது - சம்பவித்ததை.

உ.- ஊரலருரைத்தகாதை.

யுன்றோ டிவ்வு ருற்றதொன் றுண்டுநொல்
வேத்தியல் பொதுவிய லென்றிரு திறத்துக்
கூத்தும் பாட்டுந் தூக்குந் துணியும்

உ௦ பண்ணியாழ்க் கரணமும் பாடைய் பாடலுங்
தண்ணுமைக் கருவியுந் தாழ்த்திங் குழலுங்
கந்துநக் கருத்து மடைதூற் செய்தியுந்
சுந்தரச சண்ணமுந் தூநீ ராடலும்

பாயற் பள்ளியும் பருவச் தொழுக்கமுங்
உரு காயக கரணமுங் கண்ணிய துணர்தலுங்
கட்டுரை வலையுங் கரந்துறை கணக்கும்
வட்டிகைச் செய்தியு மலராய்ந்து தொடுத்தலுங்
கோலங் கோடலுங் கோவையின் கோப்புங்
காலக க வங் கலைகளின் துணியு

க௭. உற்றதொன்றெண்டுநொல் - உற்
றதாபிய பகைமையொன்றெண்டோ.
'நின்றோ டிவ்வுந் நின்றதொன் றெண்டு
நொல்' எனவும் பாடம்.

க௮. வேத்தியல் - அரசர்க்காங்கு
த்து; பொதுவியல் - எல்லார்க்குமொப்ப
ஆங்குசுது; திறம் - வகை; "வேத
திபல் பொதுவிய லென்றிரு திறத்து,
மாத்நிறை யறிந்து மயங்கா மரபி, னூட
லும்" என்பது சிலப்பதிகாரம், ஊர்கா
ண்காதை, சுச௮ - கரு௦.

க௯. பாட்டு - இசை. தூக்கு - தாளங்
களின் வழியேவரும் செந்துகமுதலிய
எழுதுக்குக்கள்; "ஒருசீர் செந்துக கிரு
சீர் மதலை, முச்சீர் துணிவு நாற்சீர்
கோயி, லெஞ்சீர் நிவப்பே யறுசீர் கழா
லே, யெழுசீர் நெடுத்துக்கென்முனர் புல
வர்" என்பதனுணர்சு. துணிவு-தாளங்
கள்; துணிந்து நிகழ்த்தப்படுதலின் இப்
பெயர் பெற்றதுபோலும்.

உ௦. யாழ்க்கரணம் - யாழ்க்குரியசெ
ய்கை. 'யாழ்க்கானமும்' எனவும், 'யாழ்
த்தானமும்' எனவும் பாடம். பாடைய்
பாடல் - அகநாடகங்களுக்கும் புறநாட
கங்களுக்கும் உரிய உருக்கள்.

உ௧. கருவி - வாச்சியம். குழல் -
வங்கியம்.

உ௨. கந்துகம் - பந்து. மடைதூல் -
பாகசாத்திரம்.

உ௩. சுந்தரச்சண்ணம் - நிறத்தையு
டைய வாசனையப்பொடி; "சுந்தரச்சண்

னத்து" என்பது சிலப்பதிகாரம், இந்
திரவிழ்வுரெடுத்தகாதை, கருடு.

உ௪. பாயற்பள்ளி - பாயலிடம். பரு
வத்தொழுக்கம் - காலங்கட்கேற்ப ஒழு
கும் ஒழுக்கம்.

உ௫. காயக்கரணம் - காயத்தாற்செய்
யப்படும் அறுபத்துநான்குவகைக் கர
ணம். கண்ணியதுணர்தல் - பிறர் கரு
தியதை அறிந்துகொள்ளுதல்.

உ௬. கட்டுரைவகை - தொடுத்துக்கூ
றும் சொல்வன்மை. கரந்துறைகணக்கு -
மறைந்துறையும்வகை; "அடிசில் வீளை
யும் யாழின் துறையுங், கடிமலர்ச் சகிப்
பமுங் கரந்துறை கணக்கும், வட்டிகை
வரைப்பும் வாக்கின் விகற்பமுங், கற்ற
வை யெல்லாங் காட்டுமி னமக்கென்"
என்பது பெருங்கதை, உஞ்சைக்காண்
டம், யாழ்கைவைத்தது. 'கண்ணியது
ரைத்தலும்' எனவும் பாடம்.

உ௭. வட்டிகை - எழுதுகோல்; "வட்
டிகைச் செய்தியின் வரைந்த பாவை"
என்பர் பின்னும்; ச - ம் காதை, ருசு.

உ௮. கோலம் - அவ்வக்காலங்கட்
கேற்பக்கொள்ளும் ஒப்பனை; "இரவிற்
கோர், கோலங் கொடியுடையார் தாங்
கொள்ள" என்பது சிலப்பதிகாரம்,
கருத்திறமுரைத்தகாதை, ஈ - ச. கோப்
பு கோத்தல். 'கோவையுங் கோப்புங்'
என்றும் பாடம்.

உ௯. காலகணிதம் - சோதிடம்;
"ஆயுள் வேதருங் காலக் கணிதரும்" என்

௩௦ நாடக மகளிர்க்கு நன்கனம வகுத்த
வேலியச செந்நா லுனாதுற் கிடககையுங்
கற்றுத் துறைபோகிய பொற்றொடி நங்கை
நற்றவம் புரிந்தது நானுடைத் தென்றே
யல்கின் மூதூ ரான்றவ ரல்லது

௩௧ பலர்தொகு புணாக்கும் பண்பில வாய்மொழி
நயம்பா டில்லை நானுடைத் தென்ற
வயந்த மாலுக்கு மாதவி யுரைசுருங்
காதல னுற்ற கடுந்துயர் கேட்டுப்
போதல் செய்யா வுயிரொடு நின்றே

௪௦ பொற்கொடி மூதூர்ப் பொருளுரை யிழந்து
நற்றொடி நங்காய் நானுத் துறந்தேன்
காதல ரிறப்பிற் கணையெரி பொத்தி

பது சிலப்பதிகாரம், இந்திரவிழவுரெடுத்தகாதை, ௪௪. கலைகள் - பரததையர்க்குரியவென்று தூல்களிற் கூறப்பட்ட யாழ்வாசினமுதலிய அறுபத்துநான்கினுள் இப்பாட்டில் முன்னும்பின்னுங் கூற தொழிந்த கலைகள்; பரததையர்க்குரியகலைகள் அறுபத்துநான் தென்பதைப் பின்வருவனவற்றாலுணர்க; “யாழ்முதலாக வறுபத் தொருநான், கேரின் மகளிர்க் கியற்கையென் றெண்ணிக், கலையுற வகுத்த காமக் கேள்வி” என்பது பேரங்குதை, உஞ்சைக்காண்டம், நருமதைச்சம்பந்தம், “கலைவலார் லெஞ்சிற் காமமே போன்றும்” என்பது சீவகசிந்தாமணி, மண்மகளிலம்பகம், ௬. “பண்ணுங் கிளையும் பழித்த திஞ்சொ, லெண்ணெண் கலையோ ரிருபெரு வீதியும்” என்பது சிலப்பதிகாரம், ஊர்காண்காதை, ௧௬௬ - ௧௬௭. “எண்ணுன் கிரட்டியிருங்கலை பயின்ற, பண்ணியன் மடநதையர்” என்பது சிலப்பதிகாரம், அழற்புகொதை, ௧௬௮ - ௧௬௯.

௩௦. நன்கனம்வகுத்த - நன்றாகவகுக்கப்பட்ட; “நாணமு முடையு நன்கன நீத்து” (௩ - ம் காதை, ௮௮) எனவும், “தாலிடை நன்னா னன்கன நவிறி” (௪௬ - ம் காதை ௨௪) எனவும், “நாத்தொலை வின்றி நன்கன மறிந்தபின்” (௧௬ - ம் காதை, ௨௬) எனவும் நன்கனமென்பது இப்பொருள்பட்டு இத்தாலுள்ளே பயின்றுவருதல் காண்க.

௩௧. ஒலியச்செந்நால் - ஒலியதூல். இப்பெயருள்ள தூல் ஒன்றுண்டென்பதைப் பின்வரும் வாக்கியத்தாலுணர்க. ‘ஒலியதூலுள் நிறல இருத்தல் கிடத்தல் இயங்குதலென்னும் இவற்றின் விகற்பங்கள் பலவுள்’ என்பது சிலப்பதிகாரம், வேனிற்காதை, ௨௩ - ௨௪; அடியார்கீதநல்லாநுரை.

௩௨. துறைபோகிய - சுற்றவகைகளிற் கைதேர்ந்த.

௩௩ - ௩௬. நற்றவம்புரிந்தது நானுடைத்தென்று பலர் கூடி உரைக்கும் வாய்மொழியென்க.

௩௪. நயம்பாடிலை - அழகுண்டாசலில்லை; ‘நலம்பாடிலை’ எனவும் பாடம்.

௩௮. காதலன் - கோவலன். கடுத்துயர் - மிக்கதுயர்; என்றது கொலையுண்டதை; “கணவற் குற்ற கடுத்துயர்” (௨ - ம் காதை, ௧௦), “காதலனுற்ற கடுத்துயர்” (௨ - ம் காதை, ௬௬) என்பர்பின்னும். “கண்டா எவன்றனைக் காணுக்கடுத்துயர்” என்றார் சிலப்பதிகாரத்துழி; ஊர்குழுவரி, ௩௮.

௪௦. பொருளுரை - புகழொரை.

௪௧. நங்காயென்றது, வயந்தமாலையை.

௩௮ - ௪௧. கேட்டு நின்று இழந்து துறந்தேனென்க.

௪௨. கணையெரி - மிக்ககெருப்பு; “கணையெரியுறிய மருங்கும்” என்பது புறநானூறு, ௨௩. பொத்தி - மூட்டி;

பூதுலைக் குருகி னுயிர்த்தகத் தடங்கா
தின்னுயி ரீவ ரீயா ராயி

சரு னன்னீப் பொய்கையி னனியெரி புகுவர்

நனியெரி புகாஅ ராயி னன்பரோ

டுடனுறை வாழ்ககைக்கு நோற்றுடம படுவர்

பத்தினிப் பெண்டிர் பரப்புநீர் ஞாலத்

தத்திறத் தாளு மல்லெனம் மாயிழை

டுடு கணவற் சூற்ற கடுந்துயர் பொருஅண்

“காணவர் பொத்திய குெவிதீ விளக
கதது” என்பது புறநானூறு, உசௌ.

ச௬. ஊதுலைக் குருகி னுயிர்த்து-உலை
யிலாதும் துருத்திழக்கைப்போலவே
அழலெழுவயிர்த்தது; “காதலர்ப் பிரிந்த
நோயோடு எவங்கனன, ஊதுலைக் குருகி
னுயிர்த்தன ரொங்கி” (அந்திமாலச்
சிறப்புச்செய் காதை, ௧௮ - ௧௯) என்
றும், “காதலற் கெடுத்த நோயோடு எவங்
கனன், ஊதுலைக் குருகி னுயிர்த்தனன்”
(அழற்பிகாதை, ௧௮௧ - ௧௮௨) என்றும்
சிலப்பதிகாரத்து வருசலகாண்க.

ச௭. இன்னுயிரீவர் - இனியஉயிராக்
கொடுப்பார்; என்றது, காதலரிற்சுதமை
கேட்டபொழுதே இறப்ப ரென்றபடி;
பாண்டியன்நேடுநேழியளிப்ப அவ
ன்மனைவியாகிய பெருங்கோப்பென்டும்
உடனே இறந்தசரித்திரம் இங்கே அறி
யத்தக்கது; அதுவருமாறு—“அரிமா
னேந்திப் பவளியிசை யிருந்த, திருவிழ்
மார்பிற் றென்னர் கோமான், நயங்கி
ணர்க் கோதை தன்மூயர் பொருஅண்,
மயங்கினன் கொல்லென மலரடி வரு
டித், தலைத்தா ணெடுமொழி தன்செவி
கேளான், கலக்கங்கொள்ளான் கடுந்துயர்
பெருஅண், மன்னவன் செலவுழிச் செ
ல்க யானெனத், தன்னுயிர் கொண்டவ
னுயிர்தே டுண்போற், பெருங்கோப்
பெண்டு மொருங்குடன் மாய்ச்சுணன்”
என்பது, சிலப்பதிகாரம், காட்சிக்காதை,
௭௮ - ௮௯. இவ்வாறிறத்தலை மூதானந்த
மென்பர்; “கயலேர் சுண்ணி கணவ
னெடுமுடிய, வியனெறிச் செலவோர்
வியந்துரைத் தன்று”.—“ஒருயி ராக
வுணர்க் வுடன்கலந்தார்க், கீருயி ரென்ப
ரிடைதெரியார் - போரில், விடனேந்
தும் வேலோற்கும் வெள்வனையி னாட்கு,
முடனே யுலந்த் துயிர்” என்பது புறப்

பொருள்வெண்பாமாலை, பொதுவியற்
படலம், ௧.

ச௨ - சடு. நனியெரி - செறிந்தநெரு
ப்பு; “நன்மர னனிய நறுந்தண் சாரல்”
என்பது புறநானூறு, ௧௮௦. காதலரிற்ப்
பிற் பொய்கையிற்புகுவதுபோலச் செ
றிந்த நெருப்பிற்புகுவர் பத்தினிப்பெண்
டர்; “பெருந்தோட் கணவன் மாய்ந்
தென வரும்பற, வள்ளித் தழவீழ்ந்த தா
மரை, நள்ளிரும் பொய்கையுந் தீயுமோ
ரற்றே” என்பது புறநானூறு, உச௯.
கணவனையிழந்த பத்தினிப்பெண்டிர்க்
குப் பொய்கையுந் தீயும் ஒருதன்மையின்
வென்றபடி.

ச௮ - சடு. பின்வரும்வாக்கியத்தில்
இவ்வுடிகளின்கருத்து அமைந்திருத்தல்
காண்க; “காதலன் வீயக் கடுந்துய ரெய்
திப், போதல் செய்யா வுயிரொடு புல
நது, நனியிருமபொய்கையாடுந் போல,
முனியெரி புகுஉ முதுக்குடிப் பிறந்த,
பத்தினிப் பெண்டிர்”; (மணிமேகலை,
௧௮ - ம் காதை, ௧௧ - ௧௨).

ச௭. நோற்றுடம்படுவர் - சைம்மை
நோணை நோற்று உடம்பைவருத்து
வார். கைம்மையோன்பு இன்னதென்
பதைப் பின்வரும் மேற்கோள்களாலு
ணர்க. “வெள்ளெட் சாநதொடு புளி
ப்பெய் தட்ட, வேளை வெந்தை வல்சி
யாகப், பரற்பெய் பள்ளிப் பாயின்று
வதியு, முயவற் பெண்டிர்” என்பது
புறநானூறு, உச௯. “இன்புததங்கணவ
ரிடரெரி யகமூழ்கத், துன்புத வனநோ
ற்றுத் துயருது மகனினாப்போல்” என்
பது சிலப்பதிகாரம், துன்பமால. “நோ
ற்றுடன்படுவர்” என்றும் பாடம்.

ச௮. பரப்புநீர் - கடல்.

ச௯. ஆயிழை - கண்ணகி.

மணமலி கூந்தல் சிறுபுறம் புதைப்பத்
கண்ணி ராடிய கதிரிள் வனமுலை
திண்ணிதிற் றிருகத் தீயழற் பொத்திக்
காவலன் பேரூர் கணையெரி யூட்டிய
௫௫ மாபெரும் பத்தினி மகண்மணி மேகலை
யருந்தவப் படுத்த லல்லதி யாவதுந்
திருந்தாச் செய்கைத் தீத்தொழிற் படாஅ
ளாங்குன மன்றியு மாயிழை கேளா
யிங்கும் மாதவ ருறைவிடம் புரகுந்தேன்
௬௦ மறவண நீத்த மாசறு கேள்வி
யறவண வடிக ளடியிசை வீழ்ந்து
மாபெருந் துன்பங் கொண்டிள மயங்குக
காதல னுற்ற கடுந்துயர் கூறப்
பிறந்தோ ருறுவது பெருகிய துன்பம்
௬௫ பிறவா ருறுவது பெருமபே ரின்பம்

இக. சிறுபுறம் - பிடர்; “செய்த்தகு
கோவையிற் சிறுபுற மறைத்து” என
பது சிலப்பதிகாரம், கடலாடுகாதை,
௧௦௨. புதைப்ப - மறைப்ப; கூந்தல் அ
வீழ்ந்துகிடப்பவென்றபடி.

இஉ - இக. முலைநுகி - இடமுலை
யை வலக்கையாற்றிநுகி; “இடமுலை
கையாற்றிநுகி” என்பது சிலப்பதிகா
ரம், வஞ்சினமால, ௬௩. அழற்பொத்தி-
அழல்மூட்டி.

இச. காவலன்பேரூர் - பாண்டியனது
பெரிய ஊராகிய மதுரையை.

இடு. மாபெரும்பத்தினி - கண்ணகி.

இசு. அருந்தவப்படுத்தல்லது - செ
ய்தற்கரிய தவவழியிற்சேர்த்தலையன்றி.
யாவதும் - சிறிதும். ‘அருந்தவம்படுத்த
தல்லது’ எனவும் பாடம்.

இஎ. திருந்தாச்செய்கைத் தீத்தொழி
ல் - பரத்தைமைத்தொழில்; “என்றும்
பொய்யுங் காமமுங் கொலையு, முள்ளக
களவுமென் றுரவோர் துறந்தவை, தலை
மையாக் கொண்டநின் றன்னையில் வா
ழ்க்கை” என்று சித்திராபதியைநோக்கி
இராசமாதேவி பரத்தைமையைஇழித்து
ச்சொல்லியதாகப் பின்னுங் கூறுவர்;
உச - ம் காதை, எ - கக.

இஊ - இஎ. மணிமேகலை தவவழியிற்
சேர்க்கப்படுவாளன்றிப் பரத்தைமைத்
தொழிலிற் சேர்க்கப்படுவாளல்லள்; இப்
படியே, “மணிமே கலையை யான்றயரு
தக்குங், கணிகையர் கோலங் காணு

தொழிக” என்று மாதவி கூறியதாகச்
சிலப்பதிகாரத்துங் கூறினா; நீர்ப்ப
டைக்காதை, ௧௦௫ - ௧௦௬.

இகூ. மாதவர் - சங்கத்தார் ‘உறை
வீடம் புருந்து’ எனவும் பாடம்.

௬௦. மறவணீத்த - பாவத்தன்மை
களைத் துறந்த; பாவங்கள் பத்துவகை
ப்படும்; சாயத்திற்றேன்றவன மூன்
றும், சொல்லிற்றேன்றவன நான்கும்,
உள்ளத்திற் றேன்றவன மூன்றுமென,
இதனை, “தீயனை யெனப்பதி யாதென
வினவி, கொலையே களவே கா
மத் தீயிழை, வலையா வுடம்பிற் றேற்
றவ மூன்றும், பொய்யே குற்றை கடுந்
சொற் பயனில, சொல்லெனச் சொல்லி
ற் றேற்றவநான்கும், வெஃகல வெஞ்
ல் பொல்லாக் காட்சியென், துள்ளந்தன்
னிலுருப்பனமூன்றுமெனப், பத்துவகை
யால” என்பதுஹனுணர்ச; உசும காதை,
௧௨௪ - ௧௩௨; ௬௦ - ம காதை, ௬௪ - ௭௨.

௬௧. ‘அறவண வடிக ளடியினை வீழ்
ந்து’ எனவும் பாடம்

௬௩ கூற - அறவணவடிகட்டுக்கூற.
இனி, துக்கம், துக்கநிவாரணம், துக்
கோற்பத்தி, துக்கநிவாரணமார்த்தகமென்
னும் வாய்மைகள் நான்கு முறையே
கூறப்படும்.

௬௪. பிறந்தோ ருறுவது பெருகிய து
ன்பம் - துக்கம்.

௬௫. பிறவா ருறுவது பெரும்பேரின
பம் - துக்கநிவாரணம்.

பற்றின் வருவது முன்னது பின்ன
தற்றே ருறுவ தறிசென் றருளி
யைவகைச சீலத் தமைதியுங் காட்டி
யுய்வகை யிவைகொளென் றுரவோ னருளினன்
எ0 மைத்தடங் கண்ணார் தமக்குமெற் றயந்த
சித்திரா பதிக்குஞ் செப்பு நீயென
வாங்கவ னுரைகேட் டருப்பெறன் மாமணி
யோங்குதிரைப் பெருங்கடல் வீழ்த்தோர் டோன்று
மைய நெஞ்சமொடு வயந்த மாலையுங்
எரு கையற்றுப் பெயர்ந்தனள் காரிகை திறத்தென.

ஊரலருரைத்தகாதை முற்றிற்று.

சுசு பற்றின் வருவது முன்னது -
துக்கோற்பத்தி; “பற்றெனப் படுவது
பைசுதிய வறிவே” (க0 - ம் காதை,
கஉ.) என்று பின்னர்க்கூறுவா.

சுசு - சுஎ. பின்னது அற்றே ருறு
வது - துக்கவிவாரணமார்க்கம்.

சுஎ. அறிகென்றருளி - துக்கமுதலி
யவாய்மை நான்கினையு மறிந்துகொள்வா
யென்றுபதேசித்து, இப்படியே, “துன்
பந்தோற்றம் பற்றே காண, மின்பம்
வீடே பற்றிலி காரண, மொன்றிய வு
ளையே பாய்மை நான்காவது” என்பர்
பின்னும்; க0 - ம் காதை, கஅசு - கஅஅ.
வாய்மை, சத்திய மென்று வழங்கப்
படும்.

சுஅ. ஐவகைச்சீலம் - சாமம், கொலை,
கள், பொய், களவு என்னும் இவ்வைந்
தையும் முற்றித்துறத்தல்; “களஞ்
பொப்பயுங் காமமுங் கொலையு, முள்ளக
களவுமென் றுரவோர் துறந்தவை” என்
பர் பின்னும்; (உச - ம் காதை, எஎ -
எஅ) “சீல நிவகாச்செய்தவதேசோகரு”
(உக-ம் காதை, ௫௭), “சீலந் தாங்கித்
தானந் தலைநின்று” (உச - ம் காதை,
ககஅ), “தானந் தாங்கிச் சீலந் தலைநி
ன்று” (க0-ம் காதை, க) என இத்தூலுள்ளே
சீலமென்பது பயின்றுவருதல் காண்க.

சுக. உய்வகை இவைகொளென்று -
பிறப்பிறப்பினையு மதப்புமவகை நால்
வகைவாய்மையும் ஐவகைச் சீலமுமா
கும்; இவற்றைக கொள்வாயாகவேன்று.
உரவோன் - அறவணவடிசுள்.

சுசு - சுக. வாய்மையும் சீலமும் இன

றியமையாதனவென்பதை, “வழுவாச்
சீலம் வாய்மையிற் கொண்ட, பாணமை
யின்” (உக - ம் காதை, உ0) என்பதலு
லுணர்க.

எ0. மைத்தடங்கண்ணார் - ஆயத்தார்.
எஉ - எக. பெறுதற்கரிய மாணிக்கத்
தைப் பெரியகடலில் வீழ்த்தியவர்களை
யொத்து; “ஆங்கது கேட்ட வரசனு நக
ரமு, மோங்கிய நன்மணி யுருகடல் வீழ்
த்தோர், தமமிற் றுன்பந் தாநனியெய்த”
என்பது சிலப்பதிகாரம், வரந்தருகா
தை, உக - க0.

எ௫ கையற்று - செயலற்று. காரி
கைதிறத்து - மாதவியிடத்தினின்றும்.

க - எ௫ நன்னிலில் மாதவ்வாராதது
ன்பம் மேலவரத்தித் திராபதி இரங்கி வ
யந்தமாலையைக்கூவி அவரை மாதவிகு
உரையென்றுசொல்ல, வயந்தமலை, மாத
வியிருந்த மண்டபத்துச்சென்று கண்டு,
வருந்தி, அனையாய், கௌய, உண்டு
கொல்! பண்பிலவாய்மொழி நாணு
டைததென்ற வயந்தமாலையு உரைந
கும் மாதவி, கேட்டு நின்று இழந்தநாணு
த்துறந்தேன்; மணிமேகலை தீத்தொழிற்
படாஅள்; இன்னுங்கேள்; புருந்து
வீழ்ந்து மயங்கித் துயரைக்கூறி, உர
வோன் அறிகென்றருளிக் காட்டி இவ
ற்றைக கொள்ளென்றருளினன்; இத
னைக் கண்ணார்மக்கும் சித்திராபதி
க்கும் நீ செப்பென்றுசொல்ல, வயந்தமா
லையும்கேட்டு மணியைக் கடலிலவீழ்த்
தோர்போன்று கையற்றுப் பெயர்ந்தன
னென முடிக்க.

மலர்வனம்புக்ககாதை.

[மூன்றாவது மலர்வனம்புக்கபாட்டு.]

வயந்த மாலேக்கு மாதவி யுரைத்த
 வுயங்குநோய் வருத்தத் துரைமுன் றேன்றி
 மாமலர் நாற்றம போன்மணி மேகலைக்
 கேது நிகழ்ச்சி யெதிர்துள தாதலிற்
 ௫ றந்தையுந் தாயுந் தானி யுழந்த
 வெந்துய ரிடுமெய் செவியசம் வெதுப்ப
 காத நெஞ்சங் கலங்கிக காரிகை
 மாதர் செங்கண் வரிவனப் பழித்துப்
 புலம்புநீ ருருட்டிப் பொதியவிழ் நறுமல
 ௧௦ ரிலங்கிதழ் மாலையை யிட்டுநீ ராட்ட
 மாதவி மணிமே கலைமுக நோககித்
 தாமரை தண்மதி சேர்ந்தது போலச்

க - ௨. உரைத்த உரைமுன் தோன்றி - சொல்லிய சொல்லினிடமாக உதித்தது.

ச. கன்மங்களாகிய காரணங்கள் தத் தம்பயனைக் கொடுத்தற்குத் தோற்று தலை, 'எது நிகழ்ச்சி' என்பது பெளத்த னால் வழக்கு; இதனை ஷேதுப்பரபவ தர் மமென்பர்; "எது நிகழ்ச்சி யிங்கின் றாதலின்" (க - ம் காதை - ௫௧) எனவும், "எது நிகழ்ச்சி யாவும் பலவுள்" (௧௨ - ம் காதை - ௧௫) எனவும், "எது நிகழ்ச்சி யாவும் பலவுள்" (௨௧ - ம் காதை - ௧௬௦) எனவும், இந்துலுள்ளே இப்பெயர் பின் புய்வுருதல்காண்க இஃது 'எது' எனவும் வழங்கும். எதிர்த்துளதாதலின் - தோற்றியதாதலால்; "சுணங்கெதி ரிள முலை" என்பது மதுரைக்காடிக், ௪௧௬.

௨ - ச. மணிமேகலைக்கு எதுநிகழ்ச்சி மலர் நாற்றம்போல் தோன்றி எதிர்த்து ளதாதலினென இயைக்க.

௫. தந்தையுந் தாயும் - கோவலனும் கியும். உழந்த - வருந்திய. 'தாழ்துய ருழந்த' என்றும் பாடம்.

சு. வெதுப்ப - சுட.

எ. காரிகை - மணிமேகலை.

அ. மாதர்-காதல்; உரிச்சொல்; "மாதர் காதல்" என்பது தொல்காப்பியம், சொல்லதிகாரம், ௩௨௮. வரிவனப் பழித்து - மையெழுதிய அழகைச்சிதைத்து; "வரிவனப் புற்ற" என்பது புறநானூறு, ௩௩. 'வரிவனப் பழித்து' என்றும் பாடம்.

க. புலம்புநீ ருருட்டி-வருத்தத்தாலு ண்டாகிய கண்ணீரை உதிர்த்து 'புலம்புநீ ருட்டி' என்றும் பாடம்.

எ - ௧௦. காரிகை அழித்து மாலையை நீராட்ட. 'இலங்குதண் மாலையை யிடுநீ ராட்ட' என்றும் பாடம்.

௧௨. தாமரை - ஐழுவாய். மதி - மதியை. தாமரைமலர் மாதவிகைக்கும், மதி மணிமேகலைமுகத்திற்கும் உவமை.

- காமர் செங்கையிற் கண்ணீர் மாற்றித்
தூநீர் மாலை தூத்தகை யிழந்தது
கரு நிகர்மலர் நீயே கொணர்வா யென்றது
மதுமலர்க் குழலியொடு மாமலர் தொடுக்குஞ்
சுதமதி கேட்டுத் துயரொடுங் கூறுங்
குரவர்க் குற்ற கொடுந்துயர் கேட்டுத்
தணியாத் துன்பந் தலைத்தலை யெய்து
௨௦ மணிமே கலைதன் மதிமுகந் தன்னு
ளணிதிகழ் நீலத் தாயமல ரோட்டிய
கடைமணி யுகுநீர் கண்டன னாயிற்
படையிட்டு நடுங்குங் காமன் பாவையை
யாடவர் கண்டா லதறலு
௨௧ பேடிய ரன்றோ பெற்றியி னின்றிடி
னங்கன மன்றியு மணியிழை கேளா
யிங்கிந் நகரத் தியான்வருங் காரணம்
பாரா வாரம பலவளம் பழுதியு
காராளர் சண்பையிற் கௌகிசு நென்போ
௩௦ னிருபிறப் பாள நெருமக ளுள்ளோ
நெருதனி யஞ்சே றோரா நெஞ்சமோ
டாரா மத்திடை யலர்கொய் வேன்றினை

கூ. காமர் - விருப்பம்.

கசு. தூநீர் மாலை தூத்தகை யிழந்தது -
தூய நீர்மையையுடைய மாலையானது
கண்ணீரில் நீண்டு தூய தன்மையை
யிழந்தது.

கரு. நிகர்மலர் - ஒளியையுடைய ம
லர்; "நீர்வார் நிகர்மலர் கடுப்ப" என்பது
அகநானூறு, கக. "அரும்பலிழ் முல்லை,
நிகர்மலர் நெல்லொடு தூஉய்" என்பது
சிலப்பதிகாரம், கதைத்திறமுரைத்த கா
தை, க - ௨

கசு. மதுமலர்க்குழலி - மணிமேகலை.

கஅ. குரவர்க்கு - தாய் தந்தையர்க்கு.

௨௨. கடைமணி யுகுநீர் - கண்மணிக்
கடையினின்றும் உருகின்ற நீர், "ஆ
வின் கடைமணி யுகுநீர் நெஞ்சுசுட" என
பது சிலப்பதிகாரம், வழக்குரைகாதை,
கூசு.

௨௩. படையிட்டுக் காமன் நடுங்கும் -
படையை எறிந்துவிட்டுக் காம
வான்,

௨௪. உண்டோ, ஓ - எதிர்ப்பறை.

௨௫. பெற்றியின் - தங்கள் இயற்கை
த்தன்மை திரியாமல்; நின்றியின் - (இ
வ்வீன விரும்பாது) நிற்பாராயின்.

௨௭ - ௨௬. யான்வருங் காரணத்தைக்
கேளாய்.

௨௮ - ௨௯. பாராவாரம் - கடல். பழு
திய - முதிர்ந்த; "பெருவளம் பழுதி"
என்பது புறநானூறு, ககூ. "பாராவாரப்
பல்வளம் பழுதியு" என்றும் பாடம். கா
ராளர் - பூவையினர். சண்பை - ஒரு
நகரம்; சீகாழியுமாம், அங்கநாட்டிற்
கங்கைக் கரையிலுள்ளதாகிய சமையெ
ன்னு நகரமுமாம்; இவ்வுரைக்குக் காரா
ளரென்பதனைக் கராளரென்பதன் விகா
ரமாகக் கொள்க; காராளர் - ஒரு சாதி
யார்; "காராளா சண்பையிற் கௌகி
கன் மகளே" என்பா பின்னும்; எ - ம்
காதை, க0௨.

௩௧. ஒருதனி - ஒப்பில்லாததனி.

௩௨. ஆராமம் - உபவனம்.

மாருத வேகனென் பாரேர் விஞ்சையன்
 நிருவிழை மூதூர் தேவர்கோற் கெடுத்த
 கூடு பெருவிழாக் காணும் பெற்றியின் வருவோன்
 றுரன் மாலையன் மமனியப் பூணினை
 பாரோர் காணுப் பலாதொழு படிமைய
 னெடுத்தன னெற்கொண் டெழுந்தனன் விசும்பிற்
 படுத்தன னாங்கவன் டான்மையே னாயினே
 ௪௦ னாங்கவ னீங்கெனை யகன்றுகண் மாறி
 நீங்கினன் றன்பதி நெட்டிடை யாயினு
 மணிப்பூங் கொம்பர் மணிமே கலைதான்
 றனித்தலர் கொய்யுந் தகைமைய ளல்லன்
 டன்மல ரடுக்கிய நன்மரப் பந்த
 ௪௧ ரிலவந் திகையி னெயிறபுறம் போகி

கூ. விஞ்சையன் - வந்தியாதரன்.
 கூச. மூதூர் - சாவிரிப்பூம்பட்டினம்.
 கூச - கூ. தாரன் - பூமாலையையுடையவன்; மாலையன் - மணிமாலையையுடையவன்; "தாரமாலையன்" என்பா டமோதிமந்தாரமாலையையுடையவனெ ன்னுமமையும். தமனியப் பூணினை - பொற் பூணியையுடையவன்; பாரோர் காணு - மக்கள் கண்ணிற்குப் புலப்படாத, பலா தொழுபடிமையன் - தேவர் பலருந் தொழும் தெய்வவடிவையுடையவன்; படிமை - செய்வவடிவு. "தாரன மாலையன் மமனியப் பூணினை, பாரோர் காணுப் பலாதொழு படிமையன்" என இவ்வடிகளே சீலப்பதிகாரத்தும் வருத்தல காண்க; அடைக்கலக்காதை, கௌ - கடுஅ.

கூ - கூ. படிமையனும் வருவோனுமாகிய விஞ்சையன்.

கூ. எடுத்தனன் - எடுத்து. விசும்பி லெழுந்தனனென்க.

கூ. படுத்தனன் - அகப்படுத்திக் கொண்டான். அவன் பான்மையனாயினேன் - அவனுடைய இன்பத்தின் பகுதியையுடையனாயினேன்; "பனியிரு விசும்பிற் றேவர்பான்மையிற் றென்று சொன்னான்" என்பது சீவநசித் தாமணி, காந்தருவதத்தையாரிலம்பகம், கூ.

௪௦ - ௪௧. ஆங்கவன் - மாருதவேகன்.

௪௧ - இந்நகரத்திடத்து. கண்மாரி

என அகன்று நீங்கினன் - விழித்த கண் இமைக்கும் அளவிலே மறைந்து என்னவிட்டு நீங்கினன். கண்மாரி - விழித்த கண் இமைக்கு மளவிலே மறைத்தல்; "கண்மா ரூடவ ரொடுக்க மொற்றி" என்பது மதுரைக்காஞ்சி, ௪௪௨. தன்பதி நெட்டிடையாயினும் நீங்கினனெனக் கூட்டுக. சுதமதியை மாருத வேகன் இந்நகரத்து விட்டு நீங்கினனென்பதை, "அஞ்செஞ் சாயலரந்தா னத்தாளார், விஞ்சைய னிட்ட விளங்கிழை யென்றே, கலவென் பேரூர்ப் பலலோ ருராயினே" என்று உதயகுமரன் கூறியவாற்றானு முணர்க; ௫ - மகாதை, உக - உடு. 'ஆங்கவ னென்னை யகன்று' என்றும் பாடம்.

௪௨. மணிப்பூங் கொம்பர் மணிமேகலை - மாணிக்கப் பூங்கொம்பு போலும் மணிமேகலை; எழுவாய்.

௪௩. 'தன்மைய ளல்லன்' என்றும் பாடம்.

இனிப் பூக்கொய்தற்குரிய இடங்கூறுகின்றான்.

௪௪ - ௪௫. பலமலர்களை நிரைத்த நல்ல மரநிலையுடைய இலவந்திகையினது மதிவின் புறத்தே சென்றால்; மரப்பந்தர் - சோலையுமாம். இலவந்திகை - யந்திர வாலி; இது, "நிறைக்குறி னிறைத்துப் போகுகுறிற் போகும், பொறிப்படை யமைந்த பொங்கில வந்திகை" என்பதனா லுணர்க; இது

ங. — மலர்வனம்புக்ககாதை.

னுலக மன்னவ னுழையோ ராங்குளர்
விண்ணவர் கோமான் விழாககொ ணண்ணன்
மண்ணவர் விழையார் வானவ ரல்லது
பாடுவண் டிமிரா பன்மரம யாவையும

௫௦ வாடா மாமலர் மாலைக டேககலிற்
கைபெய் பாசத்துப் பூதங் காக்குமென்
துய்யா னத்திடை யுணர்ந்தோர் செல்லார்
வெங்கதிர் வெம்மையின் விரிசிறை யிழந்த
சம்பாதி யிருந்த சம்பாதி வனமுந்

௫௫ தவாரீர்த் காவிரிப் பாவைதன் றுதை
கவேரனங் கிருந்த கவேர வனமு
மூப்புடை முதுமைய தாக்கணங் குடைய
யாப்புடைத் தாக வறிந்தோ ரெய்தா

பெருங்கதை, உஞ்சைக்காண்டம், உவர்
தவை காட்டல். ‘இலவந்திகை - நீரா
வ்யைச்சூழ்ந்த வயந்தச்சோலை; அஃது
அரசனும் உரிமையு மாடும் காவற்சோலை’
என்பர் அடியார்க்குநல்லார். “பன
மல ரடுக்கிய நன்மரப் பந்த, நிலவந் திகை
யி னெயிற்புறம் போகி” என இவ்வடி
களே, சிலப்பதிகாரத்தும் வந்திருத்தல்
காண்க; நாகொண்காதை, ௩௦ - ௩௧.

௪௬. உலகமன்னவன் - சோழன்.
உழையோர் பககத்திலுள்ளோரா, உ
ழை - பக்கம்.

௪௭. நன்னாள் - நன்னாளில்.

௪௮. வானவரல்லது - தேவா விரும்பு
தலையன்றி; அல்லது மண்ணவா விறை
யாரென இயைக்க.

௪௯. தேவர்கள் விரும்பினமையால்
மரங்களில் வண்டுகள் இமிராவாயின;
சுரும்பு மூசாச் சுடர்ப்பூங் கார்த்தட்,
பெருந்தண் - மிலைந்த சென்னி
யன்” என்பது திருமுருகாற்றுப்படை,
௪௯ - ௪௪.

௪௯-௫௦. மரம் யாவையும மாலைகளைத்
தூக்கலின்; தூக்குதல் - தொங்கவிடல்.
வாடாத மலர்மாலைகள், தேவர்களால்
நிருமிக்கப்பட்டன; “வாடாமாலை வா
ர்தளிர்ப் பிண்டி வாம” எனபது நீலக
சிந்தாமணி, முத்தியிலம்பகம், ௪௨௦.

௫௧. கைபெய்பாசம் - கையினிடத்
துக் கொண்ட பாசம். மரங்கள் வாடா

மாலைகளைத் தூக்குதலால் பூதங்காததல்
உணரப்பட்டது.

௫௨. உய்யானம் - உதயானம்; அர
சர் விளையாடும் காவற்சோலை; “உய்யா
னத்தி னுறுதுணை மகிழ்ச்சியும்” என்
பது சிலப்பதிகாரம், ஊர்காண்காதை,
௧௨௭.

௫௩. வெங்கதிர் - சூரியன்.

௫௪. சம்பாதி - சடாயுவி னுடன்பிற
ந்தவன். புள்ளிருத்தவேளூர், சம்பாதி
புரமென்று வழங்கப்படுதலாலும், காலி
ரிப்பும்பட்டினத்திற்குச் சமீபமாக இ
ருத்தலாலும், அது முற்காலத்துச் சம்
பாதிவனமாக வருத்தல் கூடுமென்பது
ஊகிக்கப்படுகின்றது.

௫௫ - ௫௬. தாதையாகிய கவேரன்.
“கவேர கன்னிப் பெயரெடு விளங்
கிய, தவாக்களி மூதூர்” என்பர் பின
னும்; ௯ - ம் காதை, ௫௨ - ௫௩.

௫௭. முதுமைய முதுமையையுடைய.
தாக்கணங்கு - தீண்டுவருத்துந் தெய்
வம்; “தாக்கணங்கு, தானைக்கொண்
டன்ன துடைத்து” என்பது திருக்குறள்,
௧௦௮௨. “வேம்முது பேய்க்கென னுயிர்
கொடுத்தேன்” என்று பின்னும் வருதல்
காண்க; ௬ - ம் காதை, ௧௩௦.

௫௮ - ௫௭. சம்பாதிவனமும் கவேரவ
னமும் தாக்கணங்குடையன.

௫௮. யாப்புடைத்தாக - உறுதியுடை
த்தாக; யாப்பு - உறுதி; “யாப்பறை

ரருளு மன்பு மீருயி ரோம்பு

சு0 மொருபெரும் பூட்கையு மொழியா நோன்பிற்

பகவன தாணையிற் பன்மாம் பூக்கு

முவவன மென்பதொன் றுண்டத னுள்ளது

விளிப்பறை போகாது மெய்புறத் தீடெம

பளிக்கறை மண்டப முண்டத னுள்ளது

சுரு தூநிற மாமணிச் சுடரொளி விரிந்த

தாமரைப் பீடிகை தானுண் டாங்கிடி

னரும்பவிழ் செய்யு மலர்ந்தன வாடா

சுரும்பின மூசா தொல்யாண்டு கழியினு

மறந்தே நதன்றிற மாதவி கேளாய்

எ0 கடம்பூண்டோர் தெய்வங் கருத்திடை வைத்தோ

ராங்கவ ரடிக்கிடி னவரடி தானுறு

நீங்கா தியாங்கனு நினைப்பில ராயிடி

மாக்க ளியல்பிற் கொள்ளார்” என்பது சிலப்பதிகாரம், உளர்காண்காதை, சு0.

சுக. அருள் - அன்புகாணத்தால் தோன்றும்அளி. அன்பு - அருட்கு முதலாகி மனத்தின்கண் நிகழும் நேயம்.

சு0. பூட்கை - மேற்கோள்; “அறத் தாறு துவலும் பூட்கை” என்பது புறநானூறு, க.

சுக. பகவனது ஆணையின் - புத்தனது கட்டளையினாலே.

சுஉ. உள்ளது - உள்ளிடத்தது.

சுக - சுச. விளிப்பு அறைபோகாது - ஓசை அறைபோகாமல், மெய்புறத்து இடேம - தன்னைச்சார்ந்தா ருடம்பைமட்டும் புறத்தே தோன்றுவிக்கும், பளிக்கறைமண்டபம் - பளிக்குமண்டபம்; தன்னுட் புருந்தவர்களுடைய ஓசையை வெளிப்படுத்தாமல் அவர்களுருவத்தை மட்டும் வெளிப்படுத்துவதென்று அப்பனிவரு மண்டபத்தின் தன்மைகூறியவாறு. விளிப்பறை - இருபெயரொட்டிமாம்; அறை - ஓசை.

சுஉ - சுச. அதன் உள்ளதாகிய மண்டபமெனக்கூட்டுக.

சுச. அதனுள்ளது - அம்மண்டபத்தின் உள்ளிடத்தது.

சுரு - சுச. மணிச்சுடரொளியிரிந்த தாமரைப்பீடிகை - மாணிக்கச்சோதி பரந்த பதுமபீடம். என்றது புத்தன்

பாதபீடத்தை; புத்தன் பாதத்தை மணி பதமென்றதும், அதனை வழிபடுவோர் அதுபற்றி, ‘ஓம் மணிபதமேஷும்’ என்ற மந்திரத்தை ஜபித்ததும் பௌத்த மத ஸம்பிரதாயம்.

சுச - சுச. உள்ளதாகிய பீடிகை மென்க.

சுச. ஆங்கு இடின் - அப்பீடத்தே இட்டால்.

சுஎ. அவிழ்செய்யும் - அவிழ்சலைச்செய்யும்.

சுஎ - சுஅ. தொலயாண்டு கழியினும் வாடா மூசா வென்க. காலம் தொனமைத்தாதலின், ‘தொலயாண்டு’ என்றார். ‘சுரும்புமூசா’ என்றும் பாடம்.

சுக. ‘மறந்தே னிதனிறம்’ என்றும் பாடம்.

எ0. கடம்பூண்டு - முறைமையால் மேற்கொண்டு; “நிழல்வாய் நேமி, கடம்பூண்டுருட்டுங் கௌரியர்” எனபது சிலப்பதிகாரம், அடைக்கலசகாதை, க-உ. ஓர் தெய்வம் - ஒரு தெய்வத்தை.

எக. அவர் - அததேவருடைய, அடிக்கு ஆங்கு இடின் - அடியின்பொருட்டு (மலரை) அப்பீடத்தே இட்டால், அவரடிதானுதம் - (அம்மலர்) அததேவருடைய அடியை அடையும்.

எஉ. நினைப்பிலராய் இடின் யாங்க னும நீங்காது.

னீங்கிதன் காரண மென்னை யென்றியேற்
 சிந்தை யின்றியுஞ் செய்வினை யுறுமெனும்
 எடு வெந்திற னேன்பிகள் விழுமங் கொள்ளவுஞ்
 செய்வினை சிந்தை யின்றெனின் யாவது
 மெய்தா தென்போர்க் கேது வாகவும்
 பயங்கெழு மாமல ரிட்டுக காட்ட
 மயன்பண் டிழைத்த மரபின ததுதா
 அ0 எவ்வன மல்ல தணியிழை நின்மகள்
 செவ்வனஞ் செல்லுஞ் செமமை தானிலண்
 மணிமே கலையொடு மாமலர் கொய்ய
 வணியிழை நல்லா யானும் போவலென்
 றணிப்பூங் கொம்ப ரவனொடுங் கூடி
 அரு மணித்தேர் வீதியிற் சுதமதி செல்வழிஇச்
 சிமிலிக் கரண்டைய னுழைகோற் பிரம்பினன்
 றவலருஞ் சிறப்பின ராந்தா ணத்துளோ
 ணுணமு முடையு நன்கன நீத்துக்

எச - எடு. சிந்தையின்றியுஞ் செய்வி
 னை யறுமெனும் வெந்திறல் நோன்பி
 கள் - மனமில்லா திருக்கவும் அறமும்பா
 வழு முளவாகுமென்று சொல்லுகின்ற
 வெவ்விய திறலையுடைய விரதிகள், விழு
 மங்கொள்ளவும் - வருத்தங்கொள்ளவும்.
 எசு - எஎ. சிந்தையின்றெனின் செய்
 வினை யாவதும் எய்தாது என்போர்க்கு
 ஏதுவாகவும் - மனமில்லையாயின் அற
 மும்பாவமும் சிறிதும் உளவாகா வென்
 று கூறுவோருக்கு குறியாகவும்.

எச - எஎ. மனமுள தாயவழி வினையு
 முளதாமென்பதும் மனமில் தாயவழி வி
 னையுமில் தாமெனபதுமாகிய இவற்றை,
 பின் வருந தீங்கிதற்களாலும் அவ
 ற்றிற்குப் பரிமேலழகருமுதிய உரை
 யாலு முணர்க. (ககசு)—“இன்னு வெ
 னத்தா னுணராந்தவை துன்னமை, வே
 ண்டும் பிறன்கட் செயல்”, (ககஎ)—
 “என்ததானு மெஞ்ஞான்று மியாககு
 மனத்தானு, மாணசெய் யாமை தலை.”
 எஅ. பயம் - பயன். ‘இட்டுக்காட்டி’
 என்றும் பாடம்.

எக. அது - அப்பீடிகை.

அக. செவ்வனஞ் செல்லும் - வேறு
 கச்செல்லுமென்றமாம்; “திருமகளிரு
 என்பது

சிலப்பதிகாரம், கடலாகுகாதை, கடஎ.
 அச. அவளொடும் - மணிமேகலை
 யோடும்.

அசு. சிமிலிக்கரண்டையன் - உ4
 லேவைத்த குண்டுகையையுடையன்;
 “கலப்பொளிந் தன்ன விட்டுவாய்க் கரண்
 டைப், பலபுரிச் சிமிலி னாற்றி” என்பது
 மதுரைக்காஞ்சி, சஅஉ - சஅக. துழை
 கோற் பிரம்பினன் - துண்ணிதாகத்
 திரண்ட பிரம்பையுடையன். ‘உழைத்
 தோற் பிரம்பினன்’ என்றும் பாடம்.

அஎ. தவலருஞ்சிறப்பின ராந்தாணத்
 துளோன் - கேழல்லாத மேன்மையாளர்
 களுடைய இடத்தேயுள்ளான்; ஆந்தர
 ணம் - இடம்; இது னைவாழ்மணிவர்களு
 டையஇடத்திற்கேயுரியபெயராக வழங்
 குகின்றது; இதனை ஆஸ்தாநமென்னும்
 வடமொழிச்சிதைவென்பா; இதற்கு
 நடுவென்று பொருள்கொண்டு, இதனை
 அந்தராளமென்னும் வடமொழிச்சிதை
 வென்றாவது அந்தஸ்தாநமென்னும் வ
 டமொழிச்சிதைவென்றாவது கொள்ளி
 னும் அமையும்; இவ்விரண்டுசொற்களும்
 முறையே அந்தராளமென்றும் அந்ததா
 ணமென்றும் கன்னடபாஷையில் வழங்
 குகின்றன. “அஞ்செஞ் சாயல ராந்
 தா ணத்தான்” என்பர் பின்னும்; இ - ம்

காண வுயர்களுங் கையற

கூ0 யுண்ண நோன்பொ மயவ வியானையின்
மண்ண மேனியன் வருவோன் றன்றை
வந்தி ரடிகனும் மலரடி தொழுதே
னெந்த மடிக ளெம்முரை கேண்மோ
வழுக்குடை யாககையிற் புருந்த துமமுயிர்

கூரு புழுக்கறைப் படடோர் போன்றுளம வருந்தா
திமமையு மறுமையு மிறுதியி லின்பமுந்
தன்வயிற் றரூஉமென் றலைமக னுரைத்தது
கொலையு முண்டோ கொழுமடற் றெங்கின்
விளைபூந் தேறலின் மெய்த்தவத் தீரோ

கூ00 யுண்டு தெளிந்திங் போகத் துறுபயன்
கண்டா லெம்மையுங் கையுதிர்க் கொண்மென
வுண்ண நோன்பி தன்னொடுகு சூளுந்

காதை, உக. 'ஆந்தானம்' எனவும், 'அந்தானம்' எனவும் பாடம்.

அக. காண வுயர்களுங் கையற் றேங்கி - துண்ணிய உடம்புடைய உயிர்கட்கும் நடத்தல் இருத்தல் கிடத்தல் நின்றன் முதலிய தனறொழிங்களால் துன்பபரிசுமோவென்று செயலற்றேங்கி.

கூ0. உயவல் யானை - வருந்துதலையுடைய யானை; "உயவற்பாண" என்பது புறநானூறு, கூக.

கூக. மண்ணமேனியன் - சுழுவாத மேனியையுடையன். வருவோன்றன்

கூக. கேண்மோ - கேளும்; ஓ - அசைநிலை; "முதுமறை மாக்கண் முன்னிய துறாமோ" (கூ - ம் காதை, ௫௬) எனவும், "மாமறை மாக்கள் வருகுலங் கேண்மோ" (கூ - ம் காதை, கூ) எனவும் இர்துலுள்ளே பின்பு வருதல்காண்க.

கூச. அழுக்குடையாககையென்றான், மண்ணமேனியாதலால். 'புருந்தது தும்முயிர்' என்றும் பாடம்.

கூடு. புழுக்கறைப்பட்டோர் - புழுங்கச் செய்யும் அறையி லகப்பட்டோர். 'போன்று வருந்தாது' என்றும் பாடம்.

கூச - கூடு. தும்முயிர் பட்டோர்போன்று உளம் வருந்தாது. வருந்தாது - வருந்தாதவண்ணம்.

கூச - கூஎ. இம்மைப்பயன் முதலிய முன்றையும் தன்வயிற்றரூஉந் (கூக - ம் அடி) தேறலெனவும், உரைத்ததாகிய (கூக - ம் அடி) தேறலெனவுமியைக்க; தரூஉந்தலைமகனென இயைப்பினு மமையும்.

கூஎ. "தன்மையிற்றரூஉம்" என்றும் பாடம்.

கூ00. யோகமென்றது, அம்முனிவனது தவநெறியை; மருந்துமாம்; சேர்க்கையுமாம்.

கூ0க. எம்மையும் கையுதிர்க்கொண்மென - தேறலையன்றி எம்மையும் அகற்றிவிடுமென்று. சிலமில்லாதவனாக்காணின், அவரோடுபேசாமல, அவரைப் போகும்படி கையசைத்துக்குறிப்பித்தல் சைனமுனிவர்க்கு இயல்பு; இப்படியே "மையறு படிவதது மாதவர் புறத்தேமைக், கையுதிர்க் கோடலின்" எனப்பின்னும் வருதல்காண்க; ஓ - ம் காதை ௫௫. 'கைவதிர்க் கொண்மென' என்றும் பாடம்.

கூ0உ. உண்ணநோன்பி - இரண்டு உவாவும் அட்டியும் முட்டுப்பாடும் பட்டினிவிட்டுண்ணும் வீரதி; என்றது சைனமுனிவனை; "பட்டினிநோன்பிகள்" என்று சிலப்பதிகாரத்து வருதல்காண்க; அடைக்கலங்காதை, கசுச. (சூளுந் - சபதஞ்செய்

றுண்மென விரக்குமோர் களிமகன் பின்னருங்
கணவிரி மாலையிற் கட்டிய திரள்புயன்
க0டு குவிமுகி மெருக்கிற் கோத்த மாலையன்
சிதவற் றுணியொடு சேனோங்கு நெடுஞ்சினைத்
ததர்வீழ் பொடித்துக் கட்டிய வுடையினன்
வெண்பலி சாந்த மெய்ம்முழு துறீஇப
பண்பில் கிளவி பலரொடு முரைத்தாங்
கக0 கழுஉம் விழுஉ மரற்றுங் கூஉந்
தொழுஉ மெழுஉஞ் சுழலலுஞ் சுழலு
மோடலு மோடு மொருசிறை யொதுங்கி
நீடலு நீடு நிழலொடு மறலு
மைய லுற்ற மகன்பின் வருந்திக்
ககடு கையறு துன்பங் கண்மிநிற் குநருஞ்
சுரியற் றுடி மருள்படு பூங்குழற்
பவளச் செவ்வாய்த் தவள வாணகை
யொள்ளரி நெடுங்கண் வெள்ளிவெண் டோட்டுக்
கருங்கொடிப புருவத்து மருங்குவளை பிறைறுதற்

க0௩. உண்மென - உண்ணுமென்று. ஓர்களிமகன்பின்னரும் - ஒருகட்டுடி யன்பின்னே நிற்போரும்.

அசு - க0௩. கரண்டையன், பிரம்பி னன், உளோன் என்பன-உண்ணோன் பிக்கு அடை; "ஆர்த்த வாய னூர்க்களி மூர்க்கன், செவ்வழிக் கீதஞ் சிதையப் பாடி, யவ்வழி வருமோ ரந்த னானைச், செல்ல லாணை நிலவிவ னீயென, வெய்தச் சென்று வைதவண் விலக்கி, வழத்தினே முண்ணுமில் வடிநறுந் தேறலைப், பழிப்புக் கூறுநின் பார்ப்ப னக் கணமது, சொல்லா யாயிற் புலலு வேன் யானெனக், கையிலத் தோடு மோர் களிமகன் காண்மின்" என்பது பெருங்கதை, உஞ்சைக்காண்டம், உவந் தவைகாட்டல்.

க0௪. கணவிரிமாலை - அலரிமாலை. "கணவிரி மாலை ஓககொண்டென்ன" எனப் பின்னுங்குறுவர்; ௫ - ம் காதை, சஅ. 'கணவீர மாலை கட்டிய திரணை யன்' எனவும் பாடம்.

க0௫. சிதவற்றுணி - சிதரினசிகா

க0௬-க0௭. சினைத் ததர் வீழ்பு - களிலுள்ள செறிந்த சுள்ளிகள்; வீழ்பு -

சுள்ளிகளுக்கு ஆகுபெயர்; ததர் - கொ த்துமாம்; "சிதர்நனை முருக்கின் சே னோங்கு நெடுஞ்சினைத், ததா" என்பது சிறுபாணுறுப்படை, உடுச - உடுடு.

க0௮. வெண்பலி - வெண்ணீறு; சா ந்தம் - சந்தனம். 'வெண்பலிச் சாந்தம்' என்றும் பாட்டி.

கக௧. சுழலலுஞ்சுழலும் - சுழலுதலை யுஞ் செய்வன். இவ்வாறு பின்வருவன வற்றிற்கும் இப்படியே பொருள்கொள்க. "இயங்கலு மியங்கு மயங்கலு மயங் கும" என்பது சிலப்பதிகாரம், அழற் படுகாதை, கடுச. 'சுழலினுஞ் சுழலும்' என்றும் பாடம்.

கக௨. மையலுற்றமகன் - பித்தன்.

கக௩. தாடி - மோவாய்.

கக௮. வெள்ளிவெண்டோடு - சங்கி னுஞ்செய்த காதணி. 'வெள்ளை வண் டோடு' என்றும் பாடம்.

கக௯. கருங்கொடிப் புருவம் - கரிய ஒழுங்காகிய புருவம்; "கருங் கொடிப் பு ருவ மேரு" என்பது சீவகசிந்தாமணி, காந்தருவத்தையாரிலம்பகம், கக௯. இ தனை, வடமொழியில் ப்ருவதா என்பத னோடு ஒப்பிடுக.

கஉ௦ காந்தளஞ் செங்கை யேந்திள வன(
 யகன்ற வல்கு லந்துண் மருங்கு
 லிகந்த வட்டுடை யெழுதுவரிக் கோலத்து
 வாணன் பேரூர் மறுகிடைத் தோன்றி
 நீணில மளந்தோன் மகன்முன் னுடிய

கஉ௧ பேடிக்கோ லத்துப் பேடுகாண் குநரும்
 வம்பு மாதகள் கம்பலை மூதூர்ச்
 சுடும னோங்கிய நெடுநிலை மனைதொறு
 மையறு படிவத்து வானவர் முதலா
 வெவ்வகை யுயிர்களு முவமங் காட்டி

கஉ௨ வெண்சுதை விளககத்து வித்தக ரியற்றிய
 கண்கவ ரோவியங் கண்டுநிற் குநரும்

கஉ௨. வட்டுடை - முழந்தாளளவாக உடுக்கும் உடைவிசேடம்; “வட்டுடைப் பொலிந்த தானை வள்ளலை” என்பது சீவகசிந்தாமணி, கோலத்தையாரிலம்பகம், சு௦; “வட்டுடை மருங்குல் சேர்த்தி” என்பது, சீவகசிந்தாமணி, காந்தருவத்தையாரிலம்பகம், உஎ௬. எழுதுவரிக் கோலம் - கொங்கை முதலிய வற்றில் எழுதிய பத்திக்கீற்று; “எழுதுவரிக் கோல முழுமெயு முறீஇ” எனபது சிலப்பதிகாரம், இந்திரவிழுவூரெடுத்தகாதை, உ௨௪.

கஉ௩ - கஉ௪. வாணன் - பாணசுரன்; ஊர் - சோநகரம்; நீணிலமளந்தோன் - கண்ணன்; மகன் - காமன் (பிரத்தியும் நன்). “வாணன் பேரூர் மறுகிடை நடந்து, நீணில மளந்தோ னுடிய” என்பது சிலப்பதிகாரம், கடலாகொதை, ௫௪ - ௬௬.

கஉ௫. பேடு - புறநாடகம் பதினென்றனுள் ஒன்று; அப்பதினென்றையும் அவற்றை நிகழ்த்தியவர்களையும் பின்வரும் வெண்பாவாலுணர்க; “கடையமயி ராணிமரக் காலவிந்தை கந்தன், குடைதுடிமா லல்லியும் கும்பஞ் - சுடர்விழியார், பட்டமதன் பேரீ திருப் பாவைய ரன் பாண்டரங்கங், கொட்டியிவை காண் பதினோர் கூத்து.” இஃது உழைகாரணமாக வாணனாற் சிறைவைக்கப்பட்ட தன்மகள் அநிருத்தனைச் சிறைமீட்டுக் காமன் சோநகரத்தாடிய ஆடல், உழை -

வாணன்மகள். “பேடுகாண் குநரும்” என்றும் பாடம்.

கக௬ - கஉ௫. “ஆண்மை திரிந்த பேடிக்கோலத்துக், சாமனாடிய பேடியாடலும்” என்பது சிலப்பதிகாரம், கடலாகொதை, ௫௪ - ௫௭. “சுருளிடு தாடி மருன்படு பூங்குழ, லரிபரத் தொழுகிய செழுங்கய நெடுங்கண், விரி வெண்டோட்டு வெண்ணகைத் துவர்வாய்ச், சூடக வரிவளை யாடமைப் பீணத்தோள், வளரிள வனமுலைத் தளிரியன் மின்னிடைப், பாடகச் சீறடி யாரியப் பேடி” என்பது சிலப்பதிகாரம், நீர்ப்படைக காதை, க௮௧ - க௮௬.

கஉ௬. வம்பமாக்கள் - புதியோர்; வம்பு - புதுமை; “வம்ப மாக்க டம்பெயர் பொறித்த” என்பது சிலப்பதிகாரம், இந்திரவிழுவூரெடுத்தகாதை, கக௧. கம்பலை - முழக்கம். மூதூர் - மூதூரில்.

கஉ௭. சுடுமண் ஒங்கிய - செங்கலாற் செய்யப்பட்டு உயர்ந்த; “சுடும னோங்கிய நெடுநகர் வணாப்பு” என்பது பெரும்பாணாற்றுப்படை; ௪௦௫. “சுடும னெடுமதில்” என்பது புறப்போருள்வெண்பாமாலை, உழிஞைப்படலம், கக. “சுடும னோறு .. கடிமனை” என்பது சிலப்பதிகாரம், ஊர்காண்காதை, க௪௬-க௪௭.

கஉ௮. படிவம் - தெய்வவடிவம்.

கஉ௯ - க௩௧. சுதை - சுண்ணச்சாந்து. வித்தகர் - ஈண்டு, கிற்பாசாரிகள்; “வித்தக ரியற்றிய விளங்கிய கைவினைச்,

விழுவாற்றுப் படுத்த கழிபெரு வீதியிற்
பொண்ணுண் கோத்த நன்மணிக் கோவை
யையவி யப்பிய நெய்யணி முச்சி
க௩௫ மயிர்ப்புறஞ் சுற்றிய கயிற்கடை முக்காழ்
பொலம்பிறைச் சென்னி நலம்பெறத் தாழச்
செவ்வாய்க் குதலை மெய்பெறா மழலை
சிந்துபு சின்னீ னாம்படை நனைப்ப
வற்றங் காவாச் சுற்றுடைப் பூந்துகி
க௪0 நெடுத்தமணிக் கோவை யுடுப்பொடு துயல்வரத்

நிரச் செய்கைப் படாம்” என்பர் - பூம்; ௩ - ம் காதை, க௪௭ - க௪௮. விளக்கத்தையுடைய சுதையா வியற்றிய ஒவியம்; ஒவியம் - சித்திரம். இவ்வழக னோடு பின் வருவனவற்றை ஒப்பிடுக; “எவ்வகைச் செய்தியு முவமங் காட்டி, நண்ணிதி னுணர்ந்த துழைந்த நோக் கிற், கண்ணுள் வினைஞரும்” என்பது மதுரைக்காஞ்சி, ௫௧௬ - ௫௧௮. “மய னெனக் கொப்பா வருத்த பாவையி, னீங்கே னியான” என்பது மணிமே கலை, ௨௧ - ம் காதை, ௧௩௨ - ௧௩௩.

௧௩௨. விழவு ஆற்றுப்படுத்த = விழவை வழிப்படுத்தின; நடத்திய என்றபடி; “முருகாற்றுப் படுத்த வருகெழு வியனக் ற்” என்பது திருமுருகாற்றுப்படை, ௨௪௪.

௧௩௪. ஐயவி யப்பிய நெய்யணி முச்சி - வெண்சிறுகடுகையப்பிய நெய்யையணி ந்தமயிர்ப்புறம்; பேய்தீண்டி வருத்தாவண்ணம் குழந்தைகளின் மயிர்ப்புறத்தில் நெ ய்யணிந்து வெண்சிறுகடுகை அப்புதல் மரபு. வெண்சிறுகடுகிற்றுக் கடிப்பகையெ ன்ணும் பெயர் வந்ததற்குக் காரணமிது வே; கடி - பேய்; “குறாடைப் புதல்வ ர்க்குக், காவற் பெண்டிர் கடிப்பகையெ றிந்து, தூபங்காட்டித் தூங்குதுயில் வதி யவும்” (எ - ம் காதை, ௫௭ - ௫௯) எனவும், “அரவாய்க் கடிப்பகை யைய விக் கடிப்பகை” (எ - ம் காதை, ௭௩) என வும் பின்பு வருதல் காண்க; சந்திரா பீடனென்பவனது தலையில் வெண்சிறு கடுகு அப்பியிருந்ததாக “காதம்பி” என்னும் வடநூலிற் கூறப்பட்டுள்ளது. முச்சி - முச்சியில்.

௧௩௫ - ௧௩௬. கயிற்கடை - கொக்கு வாய் (கொக்கியென்று வழங்குகின்ற

து); “கயிற்கடையொழுகிய காமர் தூ மணி, செயததகு கோவை” என்பது சிலப்பதிகாரம், கடலாகோதை, ௧௦௧ - ௧௦௨. முக்காழ் - மூன்று கோவையா கிய முத்துவடம். பிறைச்சென்னி - பிறை வடிவமாகிய ஆபரணத்தின் இர ண்டு கோடுகள். சென்னி - சென்னி யில். முக்காழ் தாழ் வென்க.

௧௩௭. “மெய்பெறா மழலை” என்று ஈண்டுக்கூறியதுபோல, ‘வியையா மழ லை’ என்று பின்னுங்கூறுவர்; ௪ - ம காதை, ௧௩௬.

௧௩௮. ஐம்படை - ஐம்படைத்தாலி; சாததற் கடவுளான திருமாவின் சங் கம் சக்கரம் கதை கட்கம் சார்ங்கம் என் னும் ஐந்து ஆயுதங்களின் வடிவமாக அ மைப்பது; இதனைப் பஞ்சாயுதமென் றும், ஐந்தாவது மாதத்தில் பிள்ளைகளு க்கு இதனைத் தாரணஞ்செய்தல் மரபெ ன்றும் கூறுவர் வடநூலார். இதற்கு விதி, ‘கிருகியர்த்நம்’ என்னும் வடநூ லி லுள்ளது. “அமளித் துஞ்சு மைம் படைத் தாலிக், குதலைச் செவ்வாய்க் குறு நடைப் புதல்வர்” என்பர் பின்னும்; எ - ம் காதை ௫௬ - ௫௭. இது தாலியெனவும் தாலியைம்படை யெனவும் வழங்கும்; “தாலி களைந்தன்று மிலனே பால்விட், டயினியு மின்றியின்றனை” என்பது புறநானூறு, ௭௭. “எழிலார் திருமார் பிற் கேற்கு மிவையென், நழுகிய வைம் படையுமாரமுந் கொண்டு, வழுவில் கொ டையான் வயிச்சி ரவண்ண, நெழுது வனாய் நின்றான் றுலேலோ தூமணி வண்ணனே தாலேலோ” என்பது பெரி யாழ்வார்திருமொழி, முதற்பத்து, ௩ - ம் திருமொழி, ௫.

தார்நடை தாங்காக் கிளர்நூட் புதல்வரைப்
 பொலந்தேர் மீமிசைப் புகர்முக வேழத்
 திலங்குதொடி நல்லார் சிலர்நின் தேற்றி
 யாலமர் செல்வன் மகன்விழாக் கால்கோள்
 கசடு காண்மி னேவெனக் கண்டுநிற் குந்ரும
 விராடன் பேரூர் விசயனும் பேடியைக்
 காணிய சூழ்ந்த கம்பலை மாககளின்
 மணிமே கலைதனை வந்துபுறஞ் சுற்றி
 யணியமை தோற்றத் தருந்தவப் படுத்திய
 கடு தாயோ கொடிய டகவில வீங்கிவண்
 மாமலர் கொய்ய மலர்வனந் தான்புகி
 னல்லிள வன்ன நாணு தாங்குள
 வல்லுந கொல்லோ மடந்தை தன்னடை
 மாமயி லாங்குள வந்துமுன் னிற்பன
 கடு சாயல்கற் பனகொலோ தைய தன்னுடன்
 பைங்கிளி தாழுள பாவைதன் கிளவி

கசடு - கசு. பொற்றேரின்மேலுள்ள யானையிற் புதல்வனாயேற்றி; “பொற்சிறு தேர்மிசைப் பைம்பொற போதக, நற்சிறு ரூர்தவின்” என்பது. சீவநகித் தாமணி, நாமகளிலம்பகம், சு. ‘சிலர் நன்றேற்றி’ என்றும் பாடம்.

கசசு. ஆலமர் செல்வன் - சிவபெருமான்; மகன் - முருகக்கடவுள்; “ஆலமர் செல்வன் புதல்வன வரும்” என்பது சிலப்பதிகாரம், குன்றகஞ்சுவை. சிறுநா முருகக்கடவுளாக எண்ணினர். விழாக் கால்கோள் - விழாவின் தொடக்கம்.

கசடு. என - என்றுசொல்ல.

கசு - கசு. வீதியில நல்லார் சிலர், கோவையையும் முச்சியையும் குதலையையும் மழலையையும் பூணையுமுடைய புதல்வனாக வேழத்து முககாழ்தாமத து கிவ் தயல்வர ஏற்றிக் காணமினே வென்றுசொல்ல, அதினைக்கண்டு நிற்பவர்களும் என்க.

கசசு. பேரூர் - பேரூரில். விசயனும் பேடியை - அருச்சுனனாகிய பேடியை.

கசசு. காணிய - காண. கம்பலைமாக்கன் - வேறுதிலகாட்சிகண்டு முழங்கித் திரியுமவர்; “கம்பலைமாக்கன் கணவனைத்

தாங்காட்ட” என்பது சிலப்பதிகாரம், ஊர்சூழ்வரி, உக.

கசசு. வந்து புறஞ்சுற்றி - பின்னரும் கண்டுநிற்குநரும் காண்குநரும் கண்டு நிற்குநரும் கண்டுநிற்குநரும் வந்துபுறத்தேசூழ்ந்து.

கசசு - கடு. அணி யமை தோற்றத்து - ஆபரணங்க ளில்லாத தோற்றத்தை யுடைய; “உப்பமை காமத தூப்பின்” (நாமகளிலம்பகம், எசு) எனவும், “நிகரமைந்த முழந்தாளும்” (நாமகளிலம்பகம், கசசு). எனவும் சீவநகித்தாமணியில் ‘அமை’ என்பது இப்பொருளில் வருதல்காண்க. யருந்தவப்படுத்திய - அரிய தவநெறியிற் சேர்த்த. தாயோ - மாதவியோ. “மணிமேகலை, யருந்தவப் படுத்த லலவ தியாவதுந், திருந்தாச் செய்கைத் தீத்தொழிற் படாஅன்” என்று மாதவி முன்பு கூறியருத்தல் காண்க; உ - ம் காலை, கடு - கடு.

கடு. இவன் - மணிமேகலை.

கடு - கடு. ஆங்குள அன்னம் நாணு மடந்தைதன்னடைவல்லுநகொல்லோவென இயைக்க.

கடு. ‘சாயல கொல்லோ’ என்றும் பாடம்.

கெஞ்சல கொல்லோ விசையுந வல்ல
 வென்றிவை சொல்லி யாவரு
 செந்தளிர்ச் சேவடி நிலம்பு வுறுமற்
 கக௦ குரவமு மரவமுங் குருந்துங் கொன்றையுந்
 திலகமும் வகுளுமுஞ் செங்கால் வெட்சியு
 நாந்தமு நாகமும் பரந்தலர் புன்னையும்
 பிடவமுந் தளவமு முடமுட் டாமையுந்
 குடசமும் வெதிரமும் கொழங்கா லசோகமுந்
 கக௧ செருந்தியும் வேங்கையும் பெருஞ்சண் பகமு
 மெரிமல ரிலவமும விரிமலர் பரப்பி
 வித்தக ரியற்றிய விளங்கிய கைவினைச்
 சித்திரச செய்கைப் படாமபோர்த ததுவே
 யொப்பத் தோன்றிய வுவவனந் தன்னைத்
 க௭௦ தொழுதனள் காட்டிய சுதமதி தன்னொடு
 மலர்கொய்யப் புகுந்தனன் மணிமே கலையென.

மலர்வனம்புக்ககாதை முற்றிற்று.

க௭௭. இசையுந அல்ல-ஒப்பனவல்ல.
 க௭௮. இனைந்து உக - வருந்திச்சிந்த.
 க௭௯. சேவடியும் நிலமும் வடுவுறு
 மல்; மெல்ல நடந்தாளென்றபடி.

க௮௦. குரவம் - குராமரம். மரவம்-
 வெண்கடப்பமரம். "குந்தமுங் கொன்
 றையும்" என்றும் பாடம்.

க௮௧. திலகம் - மஞ்சாடிமரம். வகு
 ளம் - மகிழ்.

க௮௨. நரந்தம்-நாரத்தை. நாகம் - சுரபு
 ன்னை; "நனைசினையன நகுவினையன நல
 னுடையன நாகம்" என்பது நீலகேசி.

க௮௩. பிடவம் - குட்டிப்பிடவமென்
 னுங்கொடி. தளவம் - செம்முல்லை;
 இதனைக் குறித்திப்பாட்டுவாயாலுணர்க.
 "குருதிக்கூரெயிறு கூத்தியங்கட் கொ
 ண்ட கொடித்தளவமே" என்பது கீவக
 சிந்தாமணி, கணகமாலையாரிலம்பகம்,
 க௮. முடம் - விளைவு.

க௮௪. குடசம்-வெட்பாலை விசேடம்;
 வெதிரம் - மூங்கில்; "குடசமும் வெதி
 ரமும் கொழங்கொடிப் பகன்றையும்"
 என்பது சிலப்பதிகாரம், புறஞ்சேரியி
 லுத்தகாதை, க௭௭.

க௮௫. எரிமலரிலவம் - நெருப்பைப்
 போலச் சிவந்தபூவையுடைய இலவமரம்.

க௮௬. சித்திரச்செய்கைப்படாம் - சி
 த்திரத்தொழிலமைந்த துகிலு.

க௭௦. தொழுதனள் காட்டிய - வன
 தேவதையைத் தொழுது உவவனத்தைக்
 காட்டிய; புத்தன்பாதபீடிகையுள்ளவன
 மாதலால் தொழுதனனென்றமாம்.

க - க௭௧. மாதவியுரைத்த உராமுன்
 றேன்றி மணிமேகலைக்கு ஏதுநிகழ்ச்சி
 எதிர்ந்துளதாதலின் அக்காரிகை வெது
 ப்பக் கலங்கி அழித்து உருட்டி ஆட்ட
 மாதவி நோக்கி மாற்றிக் கொணர்வாயெ
 ன்றலும் அதனைக்கேட்டுத் துயரொடுகூ
 ளும் சுதமதி 'நீர்ணடனனாயிற் காமன்
 நிற்கும்; ஆடவர் அகமலமுண்டோ,
 நின்றிடிற் பேடியுரன்றோ, அன்றியும்,
 யான் இந்நகரத்துவருங்காரணம்கேளாய்,
 கொய்வேனை விஞ்சையன் எடுத்தனன்,
 எழுந்தனன், படுத்தனன், ஆயினேன்,
 அவன் ஈங்கு என்னையகன்று தன்பதி
 நீங்கினன், ஆதலால், மணிமேகலை, தன்
 மையளவலன்; போகின், உழையோராங்
 குளர்; செல்லார்; எய்தார்; உவவன
 மென்பதொன்றுண்டு; உண்டு; உண்டு;
 மரபினது அதுதான்; செம்மை தானி
 லன்; யானும் போவல்' என்று கூடிச்
 செலவுழி, பின்னரும் நிற்குநரும் காண்
 குநரும் நிற்குநரும் நிற்குநரும் மணிமே
 கலையைச்சுற்றி இணைந்துக, மணிமேகலை
 சுதமதிதன்னொடு மலர்கொய்யப் புகுந்த
 னென முடிக்க.

பளிக் கறை புக்க காதை.

[நான்காவது மணிமேகலை உதயகுமரனைக்கண்டு
பளிக்கறைபுக்கபாட்டு.]

பரிதியஞ் செல்வன் விரிகதிர்த் தானைக்
கிருள்வளை வுண்ட மருள்படு சூமபொழிற்
குழலிசை தும்பி கொளுத்திக் காட்ட
மழலை வண்டின நல்லியாழ் செய்ய

ரு வெயினுழை பறியாக் குயினுழை பொதுமடர்
மயிலா டாங்கின் மந்திகாண் பனகாண்
மாசறத் தெளிந்த மணிநீ ரிலஞ்சிப்
பாசடைப் பரப்பிற் பன்மல ரிடைநின்

யோங்கிய விமைமலர்த் தாமரை

க. செல்வனுடைய கதிர். கதிர்த்தா
னைக்கு - கிரணங்களாகிய சேனைக்கு.

உ. பொழில் - சோலை. 'இருள்வளை
ப்புண்டன்' என்றும் பாடம்.

ஈ. தும்பி குழலிசை கொளுத்திக் கா
ட்ட - தும்பிகள் வேய்ங்குழலின் ஓசை
யைப் பொருத்திக் காட்ட; தும்பி -
வண்டின்கிளைகளுள் ஒருசாதி. 'கொழு
திக் காட்ட' என்றும் பாடம்.

ச. 'மழலைவரி வண்டினம்' என்றும்
பாடம்.

ஈ - ச. இவ்வடிகளின் பொருள்கொ
ண்டே, "கொம்பர்த் தும்பி குழலிசை
காட்டப், பொங்கர் வண்டின நல்லியாழ்
செய்ய" என்று பின்பு வந்திருத்தல்கா
ண்க; கக - ம் காதை, டுஎ - டுஅ.

இ. வெயில் துழைபு அறியாப் (பொ
தும்பர்) - ஞாயிற்றின்கதிர் தோன்றிய
காலத்தும் படுகின்றகாலத்துமுட்படச்
சிறிதும் செல்லுதலறியாத இளமரக்கா;
சூயில் துழை பொதுமடர் - இலைநெருக்
கத்தாலே சூயில்கள் துழைந்துசெல்லும்
இளமரக்கா; 'வெயினுழை பறியாக்
சூயினுழை பொதுமடர்' என்பது பே
தும்பாஹ்றுப்படை, ஈஎச.

க - கூ. பொழிலிற் காட்டச் செய்ய
மயில் ஆடுகின்ற பொதும்பாகிய அரங்
கில இருந்து காண்பனவாகிய 'மந்தி
களேக காண்பாயாக.

எ. மணிநீரிலஞ்சி - பளிங்குபோலும்
நீனாபுடைய பொங்கை; நீலமணிபோலு
நீனாபுடைய இலஞ்சியென்றுமாம். இல
ஞ்சி - இலஞ்சியில்.

கூ. ஒருதனி - ஒப்பிலாததனி; "ஒப்
புடைய தானையு னொருதனிய ஓகி"
என்பது சீவகசிந்தாமணி, நாமகளில்
பகம, உடுக; "ஒருதனி நினாய்" (ச - ம
காதை, கக) எனவும், "ஒருதனி யோங்
கிய திருமலர்" (கடு - ம் காதை, எச) என
வும், "விமைமலர்த் தாமரை யொருதனி
யிருந்த, திரு" (கசு - ம் காதை, ஈக - ஈச)
எனவும், "உலக வறவியி னொருதனி
யேறி" (கஎ - ம் காதை, அச) எனவும்,
"ஒருதனி போயின னுலக மன்னவன்"
(உடு - ம் காதை, உஸ) எனவும் 'ஒரு
தனி' என்பது இந்துலுள்ளே பயின்று
வருதல காண்க.

அ - கூ. இவ்வடிகளின்பொருள், பி
ன்பு, "குளனணி தாமமாக கொழுமலர்
நாப்ப, னொருதனி யோங்கிய திருமலர்

க௦ யரச வன்ன மாங்கினி திருப்பக்

ககாநின் றுலு மொருமயி றனக்குக்

கமபுட் சேவற் கனைஞரன் முழுவாக்

கொம்ப ரிருங்குயில் விளிப்பது காணு

யியங்குதேர் வீதி யெழுதுகள் சேர்ந்து

கரு வாய்கொளி மழுங்கிய மாதர்நின் முகம்போல்

விமைலர்த தாமரை ககாநின் றேங்கிய

கோமடைத் தாழைக் கொழுமட லவிழந்த

வாலவெண் சுண்ண மாடிய திதுகாண்

மாதா நினகண் போதெனச் சேர்ந்து

உ௦ தாதுண் வண்டின மீதுகடி செங்கையி

ளஞ்சிறை விரிய வலர்ந்த தாமரைச்

செங்கயல் பாயந்து பிறழ்வன கண்டாங்

கெறிந்தது பெறாது திணையிழந்து வருந்தி

மறிந்து நீங்கு மணிச்சிரல் காணென்ப

உரு பொழிலும் பொய்கையுஞ் சுதமதி காட்ட

மணிமே கலையம மலாவனங் காண்புழி

மதிமருள வெண்குடை மன்னவன்

போன்று” என்ற அடிகளில் வந்திருக்கி

‘கக - கக - ம் காதை, எஞ - எசு.

கக. ஆலும் - ஆமெ; ஆவாரித்தழை
சுருமெனதுமாம்; “மாலவரைச் சிலம்
பின் மகிழ்சிறந் தாலும், பீலி மஞ்ஞை
யின்” என்பது பெரும்பாணுற்றுப்படை,
௩௩௦ - ௩௩௧. ‘ககாநின்றோடும்’ என்றும்
பாடம்.

கஉ. கம்புள் - சம்பங்கோழி. சேவ
லினது குரல் முழுவொலியாக.

க௩. கொம்பர் - கொம்பரில். விளிப்
பது - பாடுதல்; “விளியாதான் கூத
தாட்டுக் காண்டலும்” எனபுழி விளித்
தல் இப்பொருள்பட்டு வருதல் காண்க.

கசு. எழுகின்ற துகள்.

‘கள. கோடு - கிளை, ‘கொடுமடலவீழ்
ந்த’ என்றும் பாடம்.

கது. வால்வெண்கண்ணம் - தூய வெ
ள்ளிய சுண்ணம்; “ஊர்தி வால்வெள்
” என்பது புறநானூறு, க. ௨௨

இத்தாமரைமலரினை.

கசு - கது. துகள் சேர்ந்து ஒளிமழு
ங்கிய நினமுகம்போற் சுண்ணமாடிய

தாகிய இத்தாமரைமலரினைக் காண்பா
யாக.

உக. ‘அஞ்சிறை யிரிய’ என்றும் பா
டம்.

உக. அது - அதுயொருமை. இரை-
முன்புகளவியிருந்த உணவு.

உக - உக. அஞ்சிறைவிரிய எறிந்
தென இயைக்க.

உச. மணிச்சிரல் - நீலமணிபோன்ற
சிச்சிலிப்பறவை; “புலவக் கயலெறி
ந்த பொனவாய் மணிச்சிரல்” என்பது
சிறுபாணுற்றுப்படை, கதுக.

கக - உச. நின்சண்ணைப் போதென்
றெண்ணிச் ‘சேர்ந்து உண்ணுகின்ற
வண்டினங்களைக் கழியும் நின்செங்கை
போலத் தாமரைமலரிற்பாய்ந்து பிறழ்
வனவாகிய செங்கயல்களைக்கண்டு’ எறி
ந்து அவற்றைப்பெறாமல் இணையய
மிழந்து வருந்தி மீண்டுங்கும் ‘சிரலைக்
காண்பாயாக.

உஎ. மருள் - உவம்வீருபு; “மதிமரு
ள் வெண்குடை” என்பது புறநானூறு,
கசு. மன்னவன் - சோழன்.

ஊதய குமா ஹுகெழு மீதூர்
மீயா னடுங்க நடுவுநின் றோங்கிய

௩௦ கூம்புமுதன் முறிய வீங்குபிணி யவிழ்ந்து
கயிறுகால் பரிய வயிறுபாழ் பட்டாங்
கிதைசிதைந் தார்ப்பத் திடைபொரு முநீர்
ரியங்குதிசை யறியா தியாங்கணு மோடி
மயங்குகா லெடுத்த வங்கம் போலக்

௩௧ காழோர் கையற மேலோ ரின்றப்
பாகின் பிளவையிற் பணைமுகந் துடைத்துக்
கோவியன் வீதியுங் கொடித்தேர் விதியும்
பீடிகைத் தெருவும் பெருங்கலக் குறுத்தாங்
கிருபாற் பெயரிய வருகெழு மூதா

௪௦ ரொருபாற் படாஅ தொருவழித் தங்காது
பாகும் பறையும் பருந்தின் பந்தரு

௨௮ - ௨௯. உருகெழு மீது ஊர் மீயா
ன் - அச்சம்பொருந்திய மேலிடத்தே
ஊர்ந்திருக்கின்ற மாலுமி; மீயான் -
மேலிடத்துள்ளான்; 'மீதூர் மீயான்'
என்று வந்தமையின், மீயானென்பது
இதிகுறிப் பெயர்மாத்தினாயாய் நின்
றது. மீயானென்பதற்குப் பொருள்
மாலுமியென்பதை, "ஆழ்கடற் பெள
வத் தருங்கல மியக்கு, மீயான் போல"
என்பதனாலுணர்ச்சு; இது, பெருங்கலை,
உஞ்சைக்காண்டம், முல்லைநிலங்கடந்
தது. "உருகெழு மூதூர், நணிதா னடு
ங்க" என்றும் பாடம்.

௩௦. கூம்புமுதல் முறிய - பாய்மரம்
அடியிலே முறியும்படி. 'முதன்முறிய'
என்றும் பாடம்.

௩௦ - ௩௧. வீங்கு பிணி அவிழ்ந்து
கயிறுசால்பரிய - இறுகின் பிணிப்பவிழ்
ந்து பாய்கட்டின்கயிறு அறுபட.

௩௧ - ௩௨. வயிறு பாழ்பட்டு இதை
கிதைத்து ஆர்ப்ப - நடுவிடம்பாழாகிப்
பாய் பீதுண்டு ஒலிப்ப.

௩௨. கால்வெத்த வங்கம் - கெடுக்காற்றி
னால் அழிக்கப்பட்ட மரக்கலம்.

௩௩. காழோர் - குத்துக்கோற்காரர்;
"காழோர், கெடுக்களிறு கவனம் கைப்ப"
என்பது மதுரைக்காந்தி, ௧௮௮ - ௧௯௧.

௪௦ - செயலற, மேலோரின்னி - பா

கரின்றி; என்பது பாகரை வீசியென்
றபடி.

௩௧. பாகின் பிளவையிற் பணைமுகம்
துடைத்து - பாகனாலுண்டாகிய பிள
வையினையுடைய பரியமுகத்தைக் கை
யாற்றுடைத்தது; பிளவை - அங்குசத்
தாற் பிளக்கப்பட்ட புணை.

௩௨. கோவியன்வீதி - இராசப்பெருந்
தெரு கொடித்தேர்வீதி - கொடியணர்ந்த
தேரோடும் வீதி.

௩௩. பீடிகைத்தெரு - கடைத்தெரு.
பெருங்கலக்குறத்து - பெரிய கலக்கத்
தையுண்டாகுகி.

௩௪ - ௩௮. இவ்வடிகள்போன்ற அடி
கள், சிலப்பதிகாரம், இந்திரவியலுர
ைத்தகாதையில் வந்திருத்தல் காண்க;
(௪௦ - ௪௧.)

௩௬. இவ்வடியே, பதிகத்தில், ௩௨ - ம்
அடியாக வந்துள்ளது.

௪௧. பாகு - பாகன். பறை - பறைய
டிப்போர்; யானைக்குமுன்பு பறை அடிச்
சப்படுதல் மரபு; இதனை, "கிறையழி
கொல் யானை, நீர்க்கு விட்டாங்குப் ப
றையறைத் தல்லது போகற்க வென்னு,
வீறையே தவறுடை யான்" என்பதனா
லுணர்ச்சு; இது கலித்தொகை, குறிஞ்சி,
௨௦.

மாதுல மாக்களு மலவுற்று விளிப்ப
நீல மால்வரை நிலெனெடு படர்ந்தெனக்
கால வேகங் களிமயக் குற்றென

சடு விடுபரிக் குதினாயின் வினாந்துசென் றெய்திக்
கடுங்கண் யானையின் கடாத்திற மடககி
யணித்தேர்த் தானையொ டரசினங் குமரன்
மணித்தேர்க் கொடிஞ்சி கையாற் பறற்க
காரலர் கடம்பு னல்ல னென்ப

௩௦ தாரங் கண்ணியிற் சாற்றினன் வருவோ

சஉ. ஆதுல மாக்கள் - மிக்க வறுமையையுடையோர்; 'வாதுவ மாக்களும்' என்றும் பாடம். அலவுற்று - சுழன்று; "நறையும் விளையு மோச்சியு மலவுற்று" என்பது துறிக்சிப்பாட்டு, எ. விளிப்ப - கூப்பிட.

சக. இலபொருளுவமை

சச. காலவேகமென்பது அவ்யானையின்பெயர்; கட்டியங்காரணடைய பட்டத்துயானையை அகனவேகமென்றும், தடயித்தன் பட்டத்துயானையை வளையகந்தாமென்றும் கீவகசிந்தாமணியிற் கூறியிருத்தல்காண்க. களிமயக் குற்றென-மதமயக்குற்றுத் திரிந்ததாக; களி - மதத்திற்கு ஆகுபெயர். 'கால மேகங் களிமயக் குற்றென' என்றும் பாடம்.

உக - சச. மீயான் நடுங்கக் கூம்பு முதல்முறியக் கயிறுகால்பரிய இதைசிதைந்தார்ப்ப முந்நீரில் யாங்கணும் ஒடி மயங்குகின்ற வங்கம்போலக் காழோர் கையறுப் பாகன் முதலியோர் அலவுற்று விளிப்ப மூதாரில் மேலோரின்றித் துடைத்துப்பெருங்கலக்குறுத்து ஒருபாற்படாது ஒருவழித்தங்காது நீலமால்வரைபடர்ந்தெனக் காலவேகம் களிமயக் குற்றதாகவென முடிக்க.

வங்கம் யானைக்கும், காற்று மதத்திற்குமுதலமை. வங்கம்போலக் காலவேகம் களிமயக்குற்றென வெனவியையும். இப்படியே, "வீங்குபணி னோன்கயிறிடு யிதைபுடையூஉக், கூம்புமுதன் முருங்க வெற்றிக் காய்ந்துடன், கடுங்காற் றெடுப்பக் கல்பொரு துணாஇ, நெடுஞ்சுழிப்பட்ட நாவாய் போல, விருதலைப் பணில மார்ப்பச் சினஞ்சிறந்து, சோலோர்க் கொன்று மேலோர் வீசி,

மென்பிணி வன்றொடர் பேணுது காழ் சாய்துதுக், கந்துநீத் துழிதருங் கடாஅ யானையும்" என பதுரைக்காட்சியில் வந்திருத்தல்காண்க; ௩௭௬ - ௩௮௬.

சடு. பரிக்குதினா, பரி - செலவு; "பகைப்புலங் கவாநத பாய்பரிப் புரவ்" என்பது மதுரைக்காட்சி, ௩௮௬.

சக. கடுங்கண் - தற்கண்மை; அது கடுக்ககொல்லுதல்; "நெடுஞ்சுழிப்பட்ட கடுங்கண் வேழத், துரவுச்சினன் தணித்து" என்பது மலைபடுகடாம், ௩௨௩ - ௩௨௬. கடாததிறம் - மதத்தின் கூறுபாடுகள்.

சஅ. கொடிஞ்சி - 'தாமரைப்பூவுழுவ மாகப்பண்ணிதேர்த்தட்டின்முனனே நடுவது' என்பர் ஆதிர்யார் நச்சினர்க்கினியர்; "கொடிஞ்சி நெடுந்தேர்க டெம் வீசி" என்பது மதுரைக்கா எஃக; "நெடுந்தேர்க் கொடிஞ்சி பொலிய நின்றோன்" என்பது புறநானூறு, ௭௭.

சக. காரலர் கடம்பன் அல்ல னென்பதை - கார்காலத்து அலர்கின்ற கடம்பின் அலரார்றெடுக்கப்பட்ட மாலையையுடைய முருக்கக் கடவுளல்லென்பதை; "கார்நறுங் கடம்பின்" (புறநானூறு, ௨௬) என்பதனாற் கடம்பு கார்காலத்திற்கு உரியதென்பதும், "பராஅரை மராஅத, துருள்பூந் தண்டார் புரன் மார்பினன்" (திருமுருகாற்றுப்படை, ௧௦ - ௧௧) என்பதனால் முருக்கடவுள் கடப்பமாலையையுடையவென்பதும் அறியப்படும்.

௩௦. ஆரங்கண்ணி-ஆத்திமாலை; இது சோழர்களுக்குரிய அடையாளமாலை; "ஆரங் கண்ணிச் சோழன்" என்பது சிலப்பதிகாரப்பதிகம், ௧௨.

ஹைத மடந்தையர் நலங்கெழு
யாடகச செய்வினை மாடத் தாங்கட்
சாளம பொளித்த கால்போகு பெருவழி
வீதிமருங் கியன்ற பூவணைப் பள்ளித்
தகரக் குழலா டன்னொடு மயங்கி
மகர யாழின் வான்கோடு தழீஇ
வட்டிகைச செயதியின் வரைந்த பாவையி
னெட்டி குமா னிருந்தோன் றன்னை
மாதா தன்னொடு மயங்கினை யிருந்தோ
கூ0 யாதுநீ யுற்ற

சக - ௩0. அழகாலும் ஆண்மையா
லும் உதயகுமரனை முருகக்கடவுளென்
றெண்ணிக் கடப்பமாலையின்மையா
னும் ஆத்திமாலையுண்மையானும் அவ
னைச் சோழன்மகனென்று கண்டோர்
துணிந்தமையின், இவ்வாறு கூறப்பட்ட
டது.

உஎ - ௩0. மன்னவன்சிறுவன், உதய
குமான், அரசினங்குமரன் சென்றெய்தி
அடக்கிப் பற்றி அலவனென்பதைச் சா
ற்றித்தானையொடு வருவோனென்க.

௩௧. நாடகமடந்தையர் - நாடகக்கணி
கையர்; இவரைப் பதியிலாரென்பர்,
அடியார்க்குநல்லார். வீதி - வீதியில்.

௩௨. ஆடகம் - நாலவகைப் பொன்
னுள் ஒன்று. செய்வினை - செய்தொ
ழில். மாடத்தாங்கண் - மாடத்திட
த்தே.

௩௩. கால்போகுபெருவழி - காற்றுச்
செல்லும் பெரியவழி; கால்போகு பெரு
வழியாகிய பொளித்தசாளம். 'சாள
மொழித்த' என்றும் பாடம்.

௩௪. வீதி மருங்கு இப்பன்ற - வீதி
யின் பக்கத்தே இயற்றிய. பூவணைப்
பள்ளி - மலரணையாகிய சேக்கையில்.

௩௫. தகரம் - மயிர்ச்சாந்து. தகர
குழலானென்றது, ஒரு கணிகையை;
'தாதவீழ் குழலான்' என்றும் பாடம்.

௩௬. மகரயாழ் - நால்வகையாழன் ஒ
ன்று; அது பதினெழு நரம்புடையது.
கோடு யாழ்த்தண்டு; "அங்கோட்டுச்
செறிந்த வலிழ்ந்து வீங்கு திவவு" என்
பது சிறுபாணாரூபப்படை, ௨௨௨; "கரு
ங்கோட்டுச் சிறியாழ்" என்பது நெடுநல்

வாடை, ௭0. தழீஉ - தழுவி 'மாதர்
வீணையின்வான்கோடு' என்றும் பாடம்.

௩௭ வட்டிகை - எழுதுகோல்; "வட்
டிகைச் செய்தியும்" என்றார் முன்னும்,
௨ - ம் காதை, ௨௭.

௩௮. எட்டி - வைசியர் பெறும் பட்
டப்பெயர்; "எட்டிப் பூப்பெற் றிரு
முப் பதிற்றியான், டொட்டிய செலவத
துயர்ந்தோ னுயின்ன" என்பர் பின்னும்;
௨௨ - ம் காதை, ௧௧௩. "எட்டி குமா
ரனினிதி னியக்கு, மின்னெலி வீணைப்
பண்ணெலி வெரீஇ" என்பது பெருங்
கதை, அவந்திககாண்டம், உவந்தவை
காட்டல்; "எட்டி காவீதிப் பட்டத் தா
ங்கி" என்பது பெருங்கதை, அவந்திக
காண்டம், கட்டிலேற்றியது. "எட்டி
சாயல னிருந்தோன் றனது" என்பது
சிலப்பதிகாரம், அடைக்கலக்காதை,
௧௬௩. "எட்டி காவீதி யென்பன தேய
வழக்காகிய கிறப்புப்பெயர்" என்பர் ஆசீ
ரியர் நச்சினர்க்கினியர்; இதனைத் (தா
ல்காப்பியம், எழுத்ததிகாரம், தொகைம
ரபு, ௧௨ - ம் சூத்திரவுரையிற் காண்க.

௩௯. மயங்கினை யிருந்தோம் - மயங்
கியிருந்தோம்.

௪0. இடுக்கண் - துன்பம்.

௩0 - ௪0. அங்ஙனம் வருவோன் வீதி
யில் மாடத்துப் பள்ளியிற் குழலாடன்
றொடுமயங்கிக் தழீஇப் பாவையினிருந்
தோன் றன்னை, இருந்தோம், நீயுற்ற இ
டுக்கணயாதென்றலுமென்க.

எட்டிகுமரன் வீதிமருங்கியன்ற சா
ளர்ச்சேக்கையிலிருந்தமையின், உதயகு
மரன் அவனைக்கண்டான்.

மாங்கது கேட்டு வீங்கிள முலையொடு
பாங்கிற் சென்று தான்றெழு தேத்தி
மட்டவி ழுலங்கன் மன்ன குமரற்
கெட்டி குமா னெய்திய துரைப்போன்
௬௫ வகைவரிச் செப்பினுள் வைகிய மலர்போற்
றகைநலம வாடி மலாவனம புகூஉ
மாதவி பயந்த மணிமே கலையொடு
கோவல னுற்ற கொடுத்துயர் தோன்ற
நெஞ்சிறை கொண்ட நீர்மையை நீக்கி
௭௦ வெம்பகை நரமபி னென்கைச் செலுத்திய
திதுயா னுற்ற விடும்பை யென்றலு
மதுமலர்த தாரோன் மனமகிழ் வெய்தி
யாங்கவ டன்னையென் னணித்தே ரேற்றி
யீங்கியான் வருவே னென்றவற் குரைத்தான்
௭௫ கோடுமழை கிழியு மதியம் போல

௬௨. பாங்கு - பககம். தொழுது -

௬௩. மட்டு - தேன்.

௬௪. எய்தியது - நேர்ந்ததை.

௬௦ - ௬௪. என்றலும் அதுகேட்டு எட்டிகுமரன் கணிகையொடுஞ்சென்று தொழுது ஏததி மன்னகுமரற்கு உரைப்போன்.

௬௫. செப்பினுள்வைகியமலர் புழக் கத்தால் வாடும்.

௬௬. தகைநலம் - மிக்கவழகு.

௬௭ - ௬௮. பயந்த - பெற்ற. மணி மேகலையைக் கண்டவுடன் எட்டிகுமரனுக்குக் கோவலனைடைந்ததுன்பம் நினைவிற்கு வந்தமையின, 'மணிமே கலையொடு, கோவல னுற்ற கொடுத்துயர் தோன்ற' என்றான்; இப்படியே "இளங்கோன்கண்டவிளம்பொற் பூங்கொடி, .. உருவி லாளனொடு நெயும் பெயர்ப்ப" என்பர் பின்னும், ௫ - ம் காதை, ௧ - ௬.

௬௯. நெஞ்சு இறைகொண்ட நீர்மையை = மனம் தங்குதல்கொண்டதன்மையை; "வண்டிறை கொண்ட கழ்ப்பும் பொய்கை" என்பது மதுரைக்காஞ்சி, ௨௫௩.

௭௦. பகைநரம்பு - நின்றநரம்பிற்கு சூராவதும் மூன்றாவதுமாகிய நரம்புகள்;

"நின்ற நரம்பிற் காறுமூன்றுஞ், சென்றுபெற நிற்பது கூட மாகும்" என்றார். கூடம் - பகை.

௬௪ - ௭௧. உரைப்போன் மலர்போல் நலமவாடி வனம்புகூஉம் மணிமேகலையொடு கோவலனுற்ற துயர்தோன்ற அததுயரம் நீர்மையைநீக்கி என் கையைப் பகைநரம்பிற் செலுத்தியது; யானுற்ற இடமைய இதுவென்றலுமென்க.

௭௨. தாரோன் - உதயகுமான். முனி வருடைய உறைவிடத்தைநீங்கி மலர்வனத்திற்குச் சென்ற மணிமேகலையை இனி எளிதிற்பெறலாமெனது மகிழ்ந்தான்.

௭௩. அவன்தன்னை - மணிமேகலையை.

௭௪. அவற்கு - எட்டிகுமரற்கு.

௭௫. கிழியுமதியம் - கிழிதற்குக் காரணமாகிய மதியம். மதியம்போல - சந்திரன்போல, கலையிரம்பினமையின், உதயகுமானுக்கு மதி உவமையாயிற்று; "நான்வாய் நிறைந்தநகைவெண்மதி செல்வ தொத்தான்" என்பது சீவகசிந்தாமணி, கோவிந்தையாரிலம்பகும், ௪௪. மாடங்கட்டு மழையையும், தேருக்கு மதியத்தையு முவமையாக்கினும் பொருந்தும்.

மாட வீதியின் மணித்தோ கடைஇக்
காரணி பூம்பொழிற் கடைமுகங் குறுகவத்
தேரொலி மாதர் செவிமுத லிசைத்தலுஞ்
சித்திரா பதியோ நெய குமரனுந்

அ௦ நென்மேல வைத்த வுள்ளத் தானென
வயந்த மாலை மாதவிக கொருநாட்
கிளந்த மாறநங் கேட்டே னுதவி
னாகவன் நேரொலி போலு மாயிழை
யீவடுவன் செவிமுத லிசைத்ததென் செய்கென

அரு வமுதுறு தீஞ்சொ லாயிழை யுரைத்தலுஞ்
சுதமதி கேட்டுத் துளக்குறு மயில்போற்
பளிக்கறை மண்டபம் பாவையைப் புருகென்
றொளித்தறை தாழ்கோத் துள்ளகத் திரீஇ
யாங்கது தனக்கோ னாவிலின் கிடககை

௬௦ நீங்காது நின்ற நேரிழை தன்னைக்
கல்லென் றுனையொடு கடுந்தேர் நிறுத்திப்
பன்மலர்ப பூம்பொழிற் பகன்முனைத் ததுபோற்

எக. கடைஇ - செலுத்தி; “காலி
பக் கன்ன கதம்பரி கடைஇ” என்பது
மதுரைக்காஞ்சி, ௪௪௦.

எள. கடைமுகம்-வாயிலிடம். குறுக-
அடைய.

எழ. மாதர் - மணிமேகலை. செவி
முதல் - செவியிடம்.

எக - எழ. என்றலும் மகிழ்வெய்தி,
நவனை எந்தேரேற்றி இங்குவருவே
ன்’ என்று அவனுக்குரைத்து மதியம்
போலத்தேனாக கடைஇப் பொழிலின்
கடைமுகங்குறுக, அத்தேரொலி செவி
முதலிசைத்தலுமென்க

அஉ. கிளந்த - சொல்லிய.

அக. ஆயிழை - விளி.

அச. என்செய்கு - யாதுசெய்வேன்.

அடு. அமுதுறு தீஞ்சொ லாயிழை -
மணிமேகலை. ‘அமுதுறு தீஞ்சொல்’
என்றும் பாட்டம்.

எக - அடு. உதயகுமரன் என்மேல்
வைத்த உள்ளத்தானென்று வயந்தமலை
சித்திராபதியொழிந்து முன்னொருநாள்
மாதவிக்குக் கிளந்தமாற்றத்தை நான்
கேட்டேன்; ஆதலின், ஆயிழைய், என்
செவிமுதலிசைத்த ஒலி, அவன் தேரொ

லிபோலும்; இதற்கு யான் யாதுசெய்
வேனென்று மணிமேகலையுரைத்தலு
மென்க.

அக. துளக்குறுமயில் - தளர்ச்சியுற்ற
மயில்.

அஎ. மண்டபத்தில். பாவையை -
மணிமேகலையை. புருக என்று.

அஅ. ‘தாட்கோத்து’ என்றும் பா
ட்டம். இரீஇ - இருக்கச்செய்து.

அக. ஐந்துவிற்கிடை நீளத்தே நிற்
றல் மரபு; “ஐவிலி னகல நின்றங் கடி
தொழு திறைஞ்சி னுறஞ்” என்பது சீவ
கசித்தாமணி, கனகமாலையாரிலம்பகம்,
௧௪௮. “இருந்த மன்னவற் கெழுகோ
லெல்லையுட், பொருந்தல்செல்லாது புக்
கவ ணிறைஞ்சு” என்று எழுகோலெல்
லைகடறுவர் பெருங்கதை துலாசிரியர்;
உஞ்சைக்காண்டம், உரிமைவிலாவனை.

அசு - ௬௦. கேட்டு மண்டபத்திற் புருக
வென்று பாவையையொளித்துத் தாழ்
கோத்து இருத்தி அது தனக்கு ஐந்து
விற்கிடக்கையில் மயில்போல் நின்ற
நேரிழையாகிய சுதமதிதன்னை.

கக. கடுந்தேர், கடுமை - வினாவு.

கஉ. பகல் - சூரியன்.

பூமாச் சோலையும் புடையும பொங்கருந்

தாமரைச் செங்கண் பரப்பினன் வருநஉ

௬௫ மாசினங் குமா னுருமி லொருசிறை

யொருதனி நின்ற யுன்றிற மறிந்தேன்

வளரிள வனமுலை மடந்தை மெல்லிய

றளரிடை யறியுந் தன்மையன் கொல்லோ

வினாயா மமுலை வினாந்து மெல்லியன்

௬௦௦ முனையெயி றரும்பி முத்துநினைத் தனகொல்

செங்கய நெடுங்கண் செவிமருங் கோடி

வெங்கணை நெயிலேன் வியப்புணாக் குங்கொன்

மாதவ ருறைவிட மொர் இமணி மேகலை

தானே தமிழளிங் கெய்திய துனையெனப்

௬௦௫ பொதியறைப் பட்டோர் போன்றுளம் வருந்தி

மதுமலர்க் கூந்தற் சுதமதி யுரைக்கு

மிளமை நாணி முதுமை யெய்தி

யுரைமுடிவு காட்டிய வுரவோன் மருகற்

௬௬. பொங்கர் - ஈண்டிக் கட்டெலை;
மரக்கிளையென்றுமாம்.

௬௭. பரப்பினன் - பரப்பி.

௬௮. ஒருசிறை - ஒருபக்கம்; 'வானவ
ருறையும் பூநா றொருசிறை' என்பது
சிலப்பதிகாரம், நாகோணக்காதை, ௧௮௮.

௬௯. திறம் - இயல்பு.

௭௦. மெல்லியல் - மணிமேகலை.

௭௧. தளரிடை - ஆடவர் காமத்தாற்
றளர்ந்த சமயத்தை; இடை - காலம்;
"உடையோர் போல் விடையினறு
குதுகி" என்பது புறநானூறு, ௩௪.
'தளர்நடை யறியுந் தன்மையை கொல்
லோ' என்றும் பாடம்.

௭௨. "வினாயா மமுலையின் விரித்
துனா யெழுதி" என்பது சிலப்பதிகா
ரம், வேணிநகாதை, ௬௭.

௭௩. "முனையென ரிளங்கையே முழு
மதிபுணாமுகமே" என்பது சிலப்பதிகா
ரம், கானல்வரி, ௬௬, "முனையிள வெண்
பன் முதுக்குறை நங்கை" என்பது சில
ப்பதிகாரம், அடைக்கலக்காதை, ௨௦௨.

௭௪. வெங்கணை - விருப்பத்தைச்
செய்யும்பு.

௭௫. மாதவர் - சங்கத்தார்; அறவ
ணவருகளுள் துறமாம். வீரர் - வீரன்.

௭௬. தமிழன் - தனித்தவளாய்.

௭௭ - ௭௮. தானையொடு தேரைப்
புறத்தே நிறுத்திப் பொழிலில் பகன்
முனைத்ததுபோல் வருங்குமரன், சுதமதி
யைக்கண்டு, ஒருசிறை தனிநின்றாய்,
உன்றிறமறிந்தேன்; மணிமேகலை அறி
யுதன்மையன் கொல்லோ; அவன் முனையெய்தி
முத்துநினைத்தனகொல்; அவன்
கண்கள் வேள்வியப்புணாக்குங்கொல்;
அவன் மாதவருறைவிடத்தையொர் இத்
தமியளாய் இவகு எய்தியதற்குக் காரண
முனையென்று கேட்பவென்க.

௭௯. பொதியறைப்பட்டோர் - து
வாரமில்லாத கீழுறையில் அகப்பட்டோர்;
"போதார் பிறவிப் பொதிய
றை யோரென" என்பது சிலப்பதிகா
ரம், நாகோணக்காதை, ௬௬. 'போ
ன்றுமெய்வருந்தி' என்றும் பாடம்.

௮௦ - ௮௧. இளமைநாணி முதுமை
யெய்தி உரைமுடிவுகாட்டியவுரவோன் -
இளமைப்பருவத்தைநாணி முதுமைப்
பருவத்தையடைந்து, தம்முட்பகைமை
கொண்டெயந்தா நிருவருடைய சொல்லை
ஆராய்ந்து அவற்றின் முடிவை அவர்க
ளுக்கு விளக்கிய அறிவுடையோனாகிய
கரிநாற்பெருவளத்தா நென்னுள்

கறிவுஞ் சால்பு மாசியல் வழக்குஞ்
 கக0 செறிவனை மகளிர் செப்பலு முண்டோ
 வனைய தாயினும் யானென்று கிளப்பல்
 வினைவிளங்கு தடக்கை விறலோய் கேட்டி.
 வினையின் வந்தது வினைக்குவினை வாயது
 புனைவன நீங்கிற் புலாப்புறத் திடுவது
 ககரு மூத்துவிளிவுடையது தீப்பிணி யிருக்கை
 பற்றின் பற்றிடங் குற்றக் கொள்கலம்
 புற்றடங் காவிற் செற்றச சேக்கை
 யவலக் கவலை கையா றமுங்க
 றவலா வுள்ளந் தன்பா லுடையது
 கஉ0 மக்கள் யாக்கை யிடுவென வுணர்ந்து

சோமுன். இவ்வரலாற்றை அடியில்வரும் பழமொழிவேண்பாவாலும், அதன் உரையாலுமுணர்க; உக — “உரைமுடிவு காணு னிளமையோ னென்ற, நரைமுது மக்க ளுவப்ப - நரைமுடித்துச், சொல்லான் முறைசெய்தான் சோமுன் குலவிச்சை, கல்லாமற் பாகம் படும்.” என்பது - தம்முள் மதுதலையாயினு ரிருவர் தமக்கு முறைமையெய்யவேண்டி வந்து சில சொன்னால் அச் சொன முடிவுண்டே ஆராய்ந்து முறைசெய்ய அறிவுநிறம்பாத இளமைப்பருவத்தானென்றிகழ்ந்த நரைமுதுமக்களுவக்கும்வகை நரைமுடித்துவந்து முறைவேண்டிவந்த இருதிறத்தாரும் சொல்லிய சொற்கொண்டே ஆராய்ந்தறிந்து முறைசெய்தான் கரிகாற்பெருவாத்தானென்னுஞ் சோமுன்; ஆதலால், தத்தம் குலத்துக்குத்தக்கவிச்சைகள் கற்பதற்குமுன்னே செம்பாகமுளவா மென்றவாறு. இது பற்றியே, “முதியோ, ரவைபுகு பொழுதிறம் பகைமுரண் செல்வம்” என்று பொருநராற்றுப்படையிற் கூறியிருத்தல் காண்க; கஅஎ-கஅஅ. உரவோன்மருகத்து - கரிகாற்பெருவளத்தான் வழித்தோன்றலாகிய உணக்கு; மருகன்-வழித்தோன்றல்; “உலக மாண்ட வயர்ந்தோர் மருக” என்பது மதுரைக்காஞ்சி, உக.

க0க. சால்பு - அமைதி. அரசியல்வழக்கு - அரசநீதி.

க0ரு - கக0. அதுகேட்டு உளம்வருங் திடுபுணாக்குஞ்சுமதி மருகற்கு அறிவு

முதலியவற்றை மகளிர்செப்புதலும் உளதாகுமோவென்றாலென்க.

கிளப்பல் - சொல்லுவேன்.
 ககஉ. வினை - போர். “கேணி” என்றும் பாடம்.

இனி, மணிமேகலையை அவன் விரும்பாமலிருத்தற்கு உடம்பின் தூய்தனமையைச் சொல்லுவான்:—

ககக. வினையின்வந்தது - கன்மத்தால் வந்தது. வினைக்குவினாவாயது - கன்மத்திற்கு வினைநிலமாகவுள்ளது.

ககச. புனைவன - சந்தனம் மலர்முதலியவைகள்.

ககரு. மூத்துவிளிவுடையது - முதுமையுற்றுச் சாதலையுடையது. தீப்பிணியிருக்கை - கொடியநோய்களுக்கு இருப்பிடமாகவுள்ளது.

ககஎ. அரவு அடங்கு புற்றினேன இயைக்க. செற்றம் - பகைமை நெடுபகால நிகழ்வது. சேக்கை - தங்குமிடம்.

ககஅ. அவலம் - வருததந்தோன்றி நின்றல்; கவலை - யாதுசெய்வவென்றல்; கையாறு-மூர்ச்சித்தல்; அமுங்கல்-வாய் விட்டமுதல்; இஃது அரற்றெனப்படும். “கையாற்றமுங்கல்” என்றும் பாடம்.

ககஅ - ககக. அவல முதலியவைகள் நிகழாததாகிய உள்ளத்தினைத் தன்னிடத்தே உடையது.

கஉ0. யாக்கை இடுவென - யாக்கை

ன்றது, ‘வினையின்வந்தது’ என்றது முதலியவற்றை.

மிக்கோ யிதனைப் புறமறிப் பாரா
யென்றவ னுரைத்த விசைபடு தீஞ்சொல்
சென்றவ னுள்ளஞ் சேரா முன்னர்ப்
பளிங்குபுறத் தெறிந்த பவளப் பாவையி
னிளங்கொடி தோன்றுமா விளங்கோ முன்னென.

பளிக்கறைபுக்ககாதை முற்றிற்று.

கஉக. இதனை - இவ்வுடம்பை. புறமறி
ப்பாராய் - புறமறியாகப் பார்ப்பாயாக;
பார்ப்பின், இதன் தூய்தன்மை விளங்கு
மென்றபடி; “மற்றதனைப் பைம்மறி
யாப் பார்க்கப் படும்” என்பது நூலடி
யார், தூய்தன்மை, உ. ‘பைம்மறியா
நோக்கப் பருந்தார்கருந் சகைமைதது’
என்பது, இறையனாரகப்பொருளின்
முதற் சூத்திர உரையிற் காணப்பட்டது.

கஉஉ. அவள் - சுதமதி.

கஉச. “பளிங்குபுறத் தெறிந்த பவ
ளப் பாவை” என்பா பின்னும்; கஅ - ம்
காதை, எஃ; “பளிக்கறைப் பவளப் பா
வை பரிசெனத் திகழுஞ் சாயல்” என
பிது சீவகசிந்தாமணி, நாமகளிலம்
பகம், கக௩.

கஉ௩. தோன்றும் - தோன்றாநின்றாள்.

கஉ௨ - கஉ௩. என்று அவள் உரை

த்தசொல் அவனுள்ளம் சென்று சேரா
முன்னர், இளங்கொடி பாவைபோல
இளங்கோமுன் தோன்றமென்க.

க-கஉ௩. காண்பனகாண் காணய் காண்
காண் காணெனச் சுதமதிகாட்ட மணி
மேகலை வனங்காண்புழி, மன்னவன்சிறு
வன் உதயகுமரன் அரசிளங்குமரன் வரு
வோன், இருந்தோன் தன்னை, இருந்
தோய், யாதென்றலும், உரைப்போன்,
என்றலும், மகிழ்வெய்தி உரைத்துக்
கடைஇக் குறுகத் தேரொலி இசைத்த
லும் என்செய்கெனவரைத்தலும் கேட்டு
இஃஇ நின்ற நேரிழைதனனை, நின்றாய்,
அறிந்தேன்; தன்மையன்கொல்லோ,
நிரைத்தனகொல், உரைக்குங்கொல்,
உரையென, சுதமதி, செப்பலுமுண்
டோ; கிளப்பீ; கேட்டி என்று உரைத்
தசொல் சேராமுன்னர் இளங்கொடி
தோன்று மெனமுடிக்க.

ஐந்தாவது

மணிமேகலாதேய்வம் வந்துதோன்றியகாதை.

[ஐந்தாவது மணிமேகலை உதயகுமரன்பால் உள்ளத்தாளேன
மணிமேகலைதனக்கு மணிமேகலாதேய்வம்
வந்துதோன்றியபாட்டு]

இளங்கோன நண்ட விளம்பொற பூங்கொடி
விளங்கொளி மேனி விண்ணவர் வியப்பப்
பொருமுகப் பளிங்கி னெழினி வீழ்த்துத்
திருவின் செய்யோ ளாடிய பாவையின்
நி வினாமல னாங்களை மீன விலோதனத்
துருவி லாளனொ டிருவம் பெயர்ப்ப
வோவிய னுள்ளத் துளளியது வியப்போன்

க. இளங்கோன - உதயகுமரன்.
பொற்பூங்கொடி - காமவல்லிபோன்ற
மணிமேகலை.

உ. விளங்கொளி மேனி விண்ணவர் -
தேவர்; சு - ம் காதை, சு - க0.

க. பொருமுகப் பளிங்கின் எழினி -
பளிங்காகிய பொருமுகவெழினியை;
எழினி - திராச்சீலை; பொருமுகவெ
ழினி - மூவகைத் திராச்சீலைகளுள்
ஒன்று; “ஒருமுக வெழினியும் பொரு
முக வெழினியும், கருதுவர வெழினி
யும் புரிந்துடன் வகுத்து” எனபது
சீலப்பதிக்காரம், அரங்கேற்றுகாதை,
க0க - கக0.

ச. திருவின் செய்யோன் - இலக்குமி;
இன் - சாரிபை; “செம்மலர்த் திருவின்
பாவாய்” என்புழிப்போல. இது சீவ
கசிந்தாமணி, நாமகனிலம்பகம், உஅசு.
பாவை - பதினோரடலுள் ஒன்று;
அஃது, போர்செய்தற்குச் சமைந்தசோ
லத்தோடு அசுரர் மோகித் துவிழர்ப்படி
கொல்லிப்பாவைவடிவாய்த் திருமகன்
ஆடியது; இதனை, “செருவெங் கோல

மவுணர் நீங்கச், திருவின் செய்யோ
ளாடிய பாவையம்” எனபதனுணர்க;
இது சீலப்பதிக்காரம், கடலாகிகாதை,
சு0 - சுக; “பாவை திருமக ளாழ்ந்
றதற்குறப், போவாம லொன்றடனே
யொன்று.” பாவையின் - பாவைபோல;
பாவையாடிய திருமகன்போல வெனி
னும் பொருந்தும்.

டு. மலனாங்களை - மலராகிய ஐந்து
பாணம். விலோதனம் - கொடி.

சு. உருவிலானன் - அரங்கன். ‘உருவி
லாளனொ டிருவம் பெயர்ப்ப’ என்ற
ரேனும், இவருருவத்தைக் காண்பவாக
ருக்கு உடனே மன்மதபாதை உண்
டாகின்றதென்பது கருத்தாகக்கொள்க.
ச - ம் காதை, சுஎ - சுஅ.

க - சு. பூங்கொடி, பாவையின் உரு
விலாளனொடு உருவம் பெயர்ப்பவென்க.

எ. ஒவியன் - சித்திரமெழுதுவோன்;
உள்ளியது - சித்திரம் எழுதுவதற்காக
நினைந்ததை; மணிமேகலையுருவத்தைச்
சித்திரமென்று கருதினனென நவாரூய்
ற்று; இது, “சித்திரக கைவினை தினை

௩.—மணிமேகலாதெய்வம் வந்துதோன்றியகாதை. ௪௫

காவியங் கண்ணி யாகுத நெளிந்து
தாமொளி மண்டபந் தன்கையிற் றடைஇச்

க0 குழுவோன் சுதமதி தன்முக நோக்கிச்
சித்திரக் கைவினை திசைதொறுஞ் செறிந்தன
வெத்திறத் தாணின் னிளங்கொடி யுடையெனக்
குருகுபெயர்க் குன்றங் கொன்றே னன்னநின்
முருகச் செவ்வி முகந்துதன் கண்ணாற்

க௫ பருகா ளாயிற் பைந்தொடி நங்கை
பூழ்தரு தவத்தன் சாப சரத்தி
காமற் கடந்த வாய்மைய ளென்றே
தூமலர்க் கூந்தற் சுதமதி யுடாப்பச்
சிறையு முண்டோ செழுமபுனன் மிககுழிஇ
௨0 நிறையு முண்டோ காமங் காழ்கொளிற்

தொறுஞ் செறிந்தன, வெத்திறத்தா
ணின் னிளங்கொடி யுடையென” (௫ - ம்
காதை, கக - க௨) எனவும், “மேவிய
பரிங்கின் விருந்திற் பாவையிலு, தோலி
யச் செய்தியென் றெழிவேன் முன்
னர்” (௧௮ - ம் காதை, சுசு - சுள) என
வும், “நங்கிம் மண்ணீட்டி யாரென
வுணர்வேன்” (௧௮ - ம் காதை, க௫சு)
எனவும் பின் வருவனவற்றால் துணியப்
படம், வியப்போன் - ஆச்சரியமடை
வோன்; இது பெயர்; இனி, ‘ஓவியன்’
என்பதற்கு உதயகுமரன் ஆச்சரியத்
தால் சித்திரம்போன் நவனாய் நின்றென
தும், ‘அது’ என்பதற்கு அவ்வடிவத்தை
யென்றும் பொருள்கூறினும் பொருந்
தும்.

௮. காவியங்கண்ணியாகுதல் - மணி
மேகலையாதலை.

௭ - ௮. வியப்போன் தெளிந்தென்க.

௯ தாழ் ஒளி மண்டபம் - தங்கிய
ஒளியையுடைய பரிக்குமண்டபத்தை
தடைஇ - தடலிப்பார்த்து; மண்டபத்
துள்ளே செல்லக் கூறுதியவன் வாயில்
காணுதற்கு முயலுகின்றான்

௧௨. எத்திறத்தான் - எவ்விடத்திலுள்
ளான். நின் இளங்கொடி எத்திறத்தான்.

௧0 - ௧௨. குழுவோன் நோக்கி உரை
யென.

௧௩. குருகுபெயர்க்குன்றம் - கிரவுஞ்
செறி, கொன்றேன் - முருகக்கடவுள்;

“குருகு பெயர்க்குன்றங் கொன்ற நெடு
வேலே” எனவும், “குருகு பெயர்க்குன்
றங் கொன்றான் மடவன்” எனவும் வரு
தல்காண்க; இவை, சிலப்பதிகாரம்,
குன்றக்குறவை

௧௪. முருகச்செவ்வி - இளமைப்பரு
வத்தின அழகை.

௧௫. ஆயின் - ஆராயுமிடத்து.

௧௪ - ௧௫ நங்கை நின் செவ்வியைப்
பருகாளெனவியைக்க.

௧௬. ஊழ் - முறை; பெளத்தர்களு
க்கு ஊழ்வியைக்கூடனபாடாகலின், ஊழ்
வியைமால் தரப்பட்ட தவத்தையுடைய
எனன்றமாம். சாபசரத்தி - சாபமாகிய
அம்பையுடையான்; சாபம் - சபிததல்;
வல்லையும் அம்பையு முடையாளென்
தும் ஒருபொருள் தோன்றிற்று. தவத்
தினனாச் சாபசரென்பர் வடதுலார்.
‘ஊழ்தரு தவத்தர் சாபச் சாதகி’ எனவும்
பாடம்.

௧௭. செழுமபுனல் மிக்குழிச் சிறையு
முண்டோ - வளவ்யபுனல் மிக்கவிட
த்து அந்நைத தாகும் அரணுமுண்
டோ; இல்லையென்றபடி; “நாம்கிற்
சிறையு மல்ல தீம்கின், மன்னுயிர்
நிழற்று நிழலு மில்லை” என்பது புராந
ணாயு, ௫௧

௨0. காமம் காழ் கொளின் நிறையம்
உண்டோ - காமம் அடிப்படின் அதனை
நிறுத்துந்தன்மையும் உளதாகுமே;

செவ்விய ளாயினென் செவ்விய ளாகென
வவ்விய நெஞ்சமொடகல்வோ னாயிடை
யஞ்செஞ் சாயல ராந்தா ணத்துளோர்
விஞ்சைய னிட்ட விளங்கிழை பென்றே
உரு கல்லென் பேரூர்ப் பல்லோ ருளாயினை
யாங்கவ ருறைவிட நீங்கி யாயிழை
யீங்கிவ டன்னே டெய்திய துரைமென
வார்கழல் வேந்தே வாழ்கநின் கண்ணி
தீநெறிப படரா நெஞ்சினை யாகுமதி
௬௦ யீங்கிவ டன்னே டெய்திய காரணம்
வீங்குநீர் ஞால மாள்வோய் கேட்டருள்
யாப்புடை யுள்ளத் தெம்மனை யிழந்தோன்
பார்ப்பன முதுமகன் பழிம வுண்டியன்
மழைவளந் தருஉ மழலோம் பாளன்
௬௫ பழவினைப் பயத்தாற் பிழைமண மெய்திய
வெற்கெடுத்தித் திரங்கித் தற்றக வுடைமையிற்

காழ் - னுவம். நிறை - நிறுத்துந்
தன்மை; “பிறிது மாருப காமங் காழ்
கொளினே” என்பது தறுநீதோதை.

உக. ‘செவ்வியளாகென’ என்றும்
பாடம்.

உஉ. ஓளவியம் - பிறர்க்கு இவன் உரி
யளாதல் கூடுமோவென்பதால் உளதா
கிய பொறுமை. ஆயிடை - அப்பொ
ழுது. ‘அகல்வோ னாயிழை’ எனவும்
பாடம்.

உ௩ அஞ்செஞ்சாயலர் - மகளிர்;
என்றது ஐயுன ஸ்வயாவிரிகளை. ஆந்தா
ணம் - அவர்களிடம். ‘ஆந்தாணத்திடை’
எனவும், ‘ஆந்தாணத்திடை’ எனவும்
பாடம்.

உ௪. விஞ்சைபன் - வித்தியாதரன்;
என்றது மாருதவேகனை.

உ௫. உளாயினை - உளையையுடை
யாய்.

உ௬ - உ௭. இவர்களிடத்தில் சுதமதி
மாருதவேகனால் இடப்பட்டானென்
பதை, “என்மக ளிருந்த விடமென்
றெண்ணித், தன்னுறு துன்பந் தாங்
காது புருந்து, சமணீர் காணுஞ் சர
ணென் றேனை” என்பதனுணர்ச்சு;
இ - ம் காதை, ௭௦ - ௭௨.

உ௭. உளாயென - சொல்லென்று
உதயகுமரன் சொல்ல.

உ௮. “வாழ்கதுங் கண்ணி மாதோ”
என்பது சீவகசிந்தாமணி, விமலையாரி
லம்பகம், உ.

உ௯. படரா - செல்லாத, நெஞ்சினை
யாகுமதி - நெஞ்சையுடையாயாக ஆகக்
கடவாய்; மதி - முன்னிலைபயசை.

௬௦ - ௬௧. காரணம் கேட்டருள்.

௬௨. யாப்பு - உறுதி. எம்மனை - எம்
அன்னை; “எம்மனை காணாய்” (சு - ம
காதை, ௧௨௬) என்பர் பின்னும்; “எம்
மனை தமியை யாகி யில்விட ருற்ற
தெல்லாம்” என்பது சீவகசிந்தாமணி,
நாமகளிலம்பகம், உ௮௬.

௬௩. பழிமவுண்டி - நோற்றுப்பட்டினி
விட்டுண்ணும் உணவு; “பழிம வுண்டிப்
பார்ப்பன மகனே” என்று வருதல்
காண்க.

௬௫. மாருதவேகனுக்குத் தான் சில
நாள் உரியளானதுபற்றி, ‘பிழைமண
மெய்திய’ என்றான்; “ஓத லந்தணர்க்
கொவ்வே னாயினும்” என்று பின் வரு
தல் காண்க; ௭ - ம் காதை, ௪௬.

௬௬. எற்கெடுத்து இரங்கி - என்னைக்
காணப்பெறுது இரங்கி; “அரசுகெடுத்

நு.-மணிமேகலாதெய்வம் வந்துதோன்றியகாதை. ௪௭

குரங்கு செய்கடற் குமரியம் பெருந்துறைப்
பாந்துசென் மாக்களொடு தேடினன் பெயர்வோன்
கடன்மண்டு பெருந்துறைக் காவிரி யாடிய

௪௦ வடமொழி யாளரொடு வருவோன் கண்டங்
கியாங்கனம் வந்தனை யென்மக ளென்றே
தாங்காக் கண்ணீ ரென்றலை யுதிர்த்தாங்
கோத லந்தணர்க் கொவ்வே னுயினுங்
காதல் னுதலிற் கைவிட லீயா

௪௧ னிரர்தூண் டலைக்கொண் டிந்நகர் மருங்கிற்
பாந்துபடு மனெதொறுந் திரிவோ னெருநாட்
புனிற்றூப் பாய்ந்த வயிற்றுப் புண்ணினன்
கணவிரி மாலை கைக்கொண் டென்ன
நிணநீடு பெருங்குடர் கையகத் தேந்தி

௫௦ யென்மக ளிருந்த விடமென் றெண்ணித்
தன்னுறு துன்பந் தாங்காது புருந்து
சமணீர் காணுஞ் சரணென் றேனை
யிவணீ ரல்லவென் றென்னொடும வெகுண்டு
மையறு படிவத்து மாதவர்

தலமரு மல்லந் காலை” எனபது சிலப்
பதிகாரம், அந்திமாலைசுழிப்புச்செய்
காதை, ௮. தன் தக உடைமையின் -
தண்ணைத் தககிருக்குமபடி உடைமையி
னாலே.

௩௭. “குரங்குசெய் கடற்றுறை” என
வும், “குரங்கு செய்கடற் குமரி” என
வும் பாடம். குமரி - கன்னியாகுமரி.

௩௮ - ௩௮. குற்றமுற்ற குலமகளிர்
அக்குற்றத்தைப் போக்குதற் பொருட்
டு குமரியாடச் செல்லுதல் மரபாத
லால், இவன் கன்னியாகுமரியாற்றிற்
குச் செல்பவர்களோடு சேர்ந்து சுதமதி
யைத்தேடிச்சென்றான்; “பார்ப்பனி
சாலி காப்புக்கடை கழிந்து, கொண்
டோற் பிழைத்த தண்டமஞ்சித், தென்
றிகைச் குமரியாடிய வருவோன்” என்று
வருதல் காண்க; ௧௩ - ம் காதை, ௫ - ௭.
௩௯. கடன்மண்டு பெருந்துறைக்கா
விரி - சங்கமுகத்துறை.

௪௦. வடமொழியாளர் - பார்ப்பார்;
பார்ப்பனியை, “வடமொழி யாட்டி”
என்று பின்னர்க்குறுவர், ௧௯ - ம
காதை, ௭௬.

௪௧. மகள் - விளிப்பெயர்.

௪௨. “என்றலையுருத்து” எனவும்
பாடம்.

௪௪. கைவிடலீயான் - கைவிடான்;
“காவலன் மகனோ கைவிட லீயான்”
என்பர் பின்னும்; ௧௧ - ம் காதை, ௩௨.
“காட்டிய தாதலிற் கைவிட லீயான்”
என்பது சிலப்பதிகாரம், புறஞ்சேரியி
றுத்தகாதை, ௮௫.

௪௭. புனிற்று - ஈன்ற அணிமையை
யுடைய பசு. “வயிற்றுறு புண்ணினன்”
எனவும் பாடம்.

௪௮. கணவிரிமாலை - அலரிமாலை;
௩ - ம் காதை, ௧௦௪. “கணவீரமாலை”
எனவும் பாடம்.

௪௯. “கையகத்தடக்கி” எனவும்
பாடம்.

௫௨. சமணீர்கான் - சமணர்களே.

௫௩. இவண் நீர் அல்ல என்று - இவ்
விடத்திற்குரிய தன்மையன்றென்று.

௫௪. படிவம் - தவவேடம். மாதவர் -
சைனமுனிவர்.

- ௫௫ கையுதிர்க் கோடலிற் கண்ணிறை நீரோ
மறவோ ஞானீரோ வாருமி லோமெனப்
புறவோர் விதியிற் புலம்பொடு சாற்ற
மங்குளேய் மாட மனைதொறும் புகூஉ
மங்கையிற் கொண்ட பாத்திர முடையோன்
- ௬௦ கதிர்க்கு மமயத்துப் பணிமதி முகத்தோன்
பொன்னிற் நிகழும் பொலம்பூ வாதைய
னென்னுற் றனிரோ வென்றெமை நோக்கி
யன்புட னனையு வருண்டொழி யுகை
லஞ்செவி நிறைத்து நெஞ்சகங் குளிர்ப்பித்துத்
- ௬௫ தன்கைப் பாத்திர மென்கைத் தந்தான்
கெந்தைக் குற்ற விடுமபை நீங்க
வெடுத்தனை றழீஇக் கடுப்பத் தலையேற்றி
மாதவ ருறைவிடங் காட்டிய மறையோன்
சாதுயர் நீகைய தலைவன் றவமுனி
- ௭௦ சங்க தருமன் றுனெமக் கருளிய
வெங்கோ னியலகுண னேதமில் குணப்பொரு
ளுலக நோன்பிற் பலகதி யுணர்ந்து

௫௫, கையுதிர்க்கோடலின் - கைய
சைத்துப்போப் லீடுகவென்று குறிப்பி
த்தலால்; "காண மிலியெனக் கையுதிர்க்
கோடலும்" என்று பின்னும் வரும்;
(௬௬ - ம காதை, ௪௦); இவ்வழக்கம் மலை
நாட்டில் மிகுதியாகவுள்ளது. சண்ணி
றை நீரேம - கண்களில் நிறைந்த நீரா
யுடையேமாய். 'கண்ணறைநீரென' என
வும் பாடம்.

௫௬, பாதுகாப்போர் யானாயுமில்
லெம்.

௫௭, புறவோர் - மற்றையோர்.

௫௮, பாத்திரம் - பிச்சைப்பாதத்திரம்.
இதனைக் கோரையென்பர்.

௬௦, இல்லறத்தோர் எல்லோருமுண்
டபின்பு, பௌத்த சந்யாசிகள் பகலில்
உச்சிப்பொழுதிற் பிச்சைக்குச் செல்ல
வேண்டுவது விதியாதலின், "கதிர்க்கு
மமயத்து" என்றார். இப்படியே, "தரும
சக்கர முருட்டினன் வருவோன், வெங்
கதிர்மயத்து வியன்பொழி லகவயின்,
வந்து தோன்றலும்" (௧௦ - ம் காதை,
௨௧ - ௨௮) எனவும், "வெயில்விளங்
கமயத்து விளங்கித் தோன்றிய, சாது

சக்கரன் றனையோ னூட்டிய" (௬௧ - ம்
காதை, ௪௦௨ - ௪௦௩) எனவும் பின்னர்
வருதல் காண்க.

௬௧, மருதந்தவரில் தோய்க்கப்பட்டு
மஞ்சள்நிறமுள்ளதாதலால், 'பொன்
னிற் நிகழும் பொலம்பூ வாதை' எனப்
பட்டது. இதனைச் சீவரமென்பர்.

௬௨, அனையு - கலந்த; "இன்சொ
லா லீரமனையுப் படிநிலவாளு, செம்
பொருள் கண்டார்வாய்ச் சொல்" என
புது நிருத்தினர், ௬௬.

௬௬, 'இடுமபைக் கண்க' எனவும்
பாடம்.

௭௦, சங்கதருமன் - பெயர்; புத்ததர்ம
சங்கமென்னு மூன்றனுள் சங்கத்திற்
குரிய தருமத்தை அனுசரித்து நடப்பவ
னென்று பொருள்.

௭௧, எங்கோன் - எம்முடைய சுவாமி;
இயல் குணன் - இயல்பாகவே தோன்
றின குணங்களையுடையோன்; "இறை
வன் குரவ னியல்குண னென்கோன்"
என்பது சிலப்பதிகாரம், நாடுகான்
காதை, ௮௮௪.

௭௨, உலககோன்பு - உலகசீலம்; பங்

1.—மணிமேகலாதெய்வம் வந்துதோன்றியகாதை. ௪௯

தனக்கென வாழாப் பிறர்க்குரி யாள

னிற்பச் செவ்வி மன்பதை யெய்த

எடு வருளறம் பூண்ட வொருபெரும் பூட்கையி

கதி உணர்ந்து - பலபிறப்புக்களிலும்
பிறந்துபிறந்து உணர்ந்து; கதி - பிறப்பு.
‘புத்தன் கைவந்தமுத்தியைவிட்டுக் கன்
மவசத்தாலன்றிக் கருணையாற் பரிசுத்த
ஞானத்துடன் பலவிலங்கிற் பிறந்தும்
இறந்தும் பிணிப்பட்டும் மூத்தும் தர்
மோபதேசம்பண்ணி ஒழியாமல் உலகம்
யககொண்டான்’ என்றும், ‘கனமவசத்
தாற் பிறந்தானெனில், விலங்காய்ப் பிற
ந்து பேசுதலும், யானையாய் மருப்பீத
லும், முயலாய் மாமஸமீதலும் பிறவும்
கிழா’ என்றும் கூறுவா; இது, நீல
கேசிவிருத்தி சமயதிவாகரத்திற் கண்
டது. புத்தன் கருணையாற் பலவகைப்
பிறப்பும் எடுத்தானென்பதைப் புத்த
ஜாதங்கதைகளிற் பரககககாணலாம்;
“எறம்புகடை யயன்முதலா வெண்ணி
றந்த வென்றுகாககப், பிறந்திறந்த
யோனிடொறும் பிரியாது சூழ்போகி,
யெவ்வுடம்பி லெவ்வுயிர்க்கும் யாதொ
னரூ விடரெய்தி, எவ்வுடம்பி லுயிர்க்கு
யிரா யருள்பொழியுந் திருவுள்ளம்” என
வும், “மீனூரு வாகி மெயமமையிற் படிந
தனை, மாணுரு வாகியே வான்குண மிய
ற்றினை” எனவும்வருவன வீரசோழியம்,
யாப்புப்படலம், கக - ம் கவித்துறை
யுதாரணங்கள். “வாளுமெப் பரியாயு
மரிணை மாயும் வனகேழற் களிரையு
மணைகாற் புண்மான, றுறையும் பனை
யெருமை யொருதத் லாயுந் தடக்கை
யிளவு களிரையுந் சடங்க மாயு, மீனாயு
முயலாயு மன்ன மாயு மயிலாயும் பிறவா
யும் வெல்லுஞ் சிங்க, மாறையுந் கொலை
களவு கட்பொய் காமம வொந்தவர்தா
முறைநதபதி மாணு வுரே” என்பது,
நீலகேசிவிருத்தி சமயதிவாகரத்திற்
கண்டசெய்யுள்.

௪௯. தான்சிலித்திருத்தல் தனக்கெ
ன்றுநினையாமல் பிறர்க்கே உரிமைபூண்
டொழுதுபவன். இதனை, “முன்னுன
பெரு மைக்கணின் ருன்முடி வெய்து
காறு, நன்றே ரினைந்தான் குணமொழிந்
தானற னக்கென், றென்று னு முன்னான்
பிறர்க்கே யுறுதி துழிந்தா, னன்றே
வன வன்னுன்சர ணங்க னன்றே”

(இது வீரசோழியம், யாப்புப்படலம்,
க - ம் கவித்துறையுயிலுள்ள உதார
ணச்செய்யுள்) எனவும், “இருட்பார
வினைநீக்கி யெவ்வுயிர்க்கும் காவலென,
வருட்பாரந் தனிசுமந்த வன்றுமுத ல்ன்
றளவு, மதுவொன்று மலாடிககீழ் வந்
தடைந்தோர் யாவர்க்கும், பொதுவன்றி
நினக்குரித்தோ புண்ணியநின் நிரு
மேனி”, “தீதியல் புலியது பசிகெடு
வகைகின் திருவரு வருளிய திறமலி
பெருமையை.” (இவை வீரசோழியம்,
யாப்புப்படலம், கக - ம் கவித்துறை
யுதாரணங்கள்) எனவும் வருவனவற்று
லுணர்க. “பிறர்க்கற முயலும் பெரி
யோய் நின்னடி” (கக - ம காதை ௬௬),
“தன்னுயிர்க் கிரங்கான் பிறவுயி ரோ
ம்பு, மன்னுயிர் முதல்வன்” (உ௬ - ம்
காதை, கக௪ - க௬௭) என்பர் பின்னும்.

௪௯. இன்பச் செவ்வி மனபதை எய்த -
நிருவாணமடைதற்குரிய பருவத்தை
உயிர்ப்பன்மைகள் அடையுமபடி; மன
பதை - உயிர்ப்பன்மை; “மனபதை
சாகசுரின் புணமை” என்பது புறநா
லாறு, உக௦.

௪௯. அருளறம்பூண்ட ஒரு பெரும்
பூட்கையின் - காரணயததைப்பூண்ட
ஒப்பற்ற பெரிய மேற்கோளினாலே;
அருளறம், நல்லறம், காரணயம், தயா
தருமம் என்பன ஒருபொருட்சொற்கள்;
இதனை “அறமில்லா பரமோதர்மா” என
பதிற்காண்க. சித்தகோவிந்தத்தில் திரு
மாலின் தசாவதாரத்தை எடுத்துச்சொல
விய “வேதா துத்தரதே” என்னும்சுலோ
கத்திற் பெனத்தாவதாரத்தின் பெருமை
யைப்பற்றி, “காருண்ய மாதந்வேதே”
என்று ஸ்ரீஜயதேவர் பாராட்டியிருக்
கின்றனா.

௪௯ - ௪௯. எய்தப் பூண்டவென்க.
உயிர்ப்பன்மைகள் இன்பச் செவ்வியை
அடையுமபடி புத்தன் அருளறம்பூண்ட
மையை, “உயிசு ளெல்லா முணர்வுபா
ழாகிப், பொருள்வழங்கு செவித்துனை
தூர்ந்தறி விழநத், வறந்தலை யுலகத் தறம்
பாடு சிறக்கச், சடர்வழக் கற்றுத் தடு
மாறுகாலையோ, ரிளவன ஞாயிறு தோன்

ஊறக்கதி ராழி திறப்பட வருட்டிக்
காமற் கடந்த வாமன் பாதந்
தகைபா ராட்டுத லல்லதி பாவது
மிகைநா வில்லேன் வேந்தே வாழ்கென
அ0 வஞ்சொ லாயிழை நின்றிற மறிந்தேன்
வஞ்சி துண்ணிடை மணிமே கலேதனைச்
சித்திரா பதிபாற் சேர்தலு முண்டென்
றப்பொழி லாங்கவ னயர்ந்து போயபின்
பளிக்கறை திறந்து பனிமதி முகத்துக்
அடு களிக்கயல் பிறழாக் காட்சிய ளாகிக்
கற்புத் தானில ணற்றவ வுணர்விலள்
வருணக் காப்பிலள் பொருள்விலை பாட்டியென்

றிய தென்ன, நீயோ தோன்றினை நின்
னடி தொழுதேன்” (க0 - ம் காதை,
எ - கஉ) எனவும், “மாதுய ரெவ்வ
மக்களை நீக்கி, விவங்குந்தம்முள் வருஉ
ம்பகை நீக்கி, யுடங்குயிர் வாழ்கவென்
றுள்ளங் கசிந்துகத், தொன்று காலத்து
நின்றற முறைத்த, குன்றக மருங்கில்”
(க0 - ம் காதை, சுஉ - சுசு) எனவும் இந்
தலுள்ளே பின்னர் வருவனவற்று
லுணர்க.

எசு. அறக்கதிர் ஆழி திறப்பட உரு
ட்டி - தருமசக்கிரத்தை உலகத்திற் பல
வகையாக உருள்செய்து; தருமத்தைச்
சக்கிரமாகக் கூறிபதற்கேற்ப “உருட்டி”
என்றார். ‘திறப்பட’ என்றதனால், பல
வகையாக அவன் தருமோபதேசஞ்செய்
தமை கூறியவாறாயிற்று. இதுபற்றியே
புத்தனைத் தருமசக்கிரப் பிரவர்த்தனா
காரியனென்பர்; “ஆதி முதல்வ னை
வாழி யான்வோன்” என்பர் பின்னும்;
க0 - ம் காதை, சுசு. “அருளாழி நயந்
தோய்நீ, யறவாழி பயந்தோய்நீ, மரு
ளாழி தூந்தோய்நீ, மறையாழி புந்
தோய்நீ” என்பது வீரகோழியும், யாப்
புப்படலம், கசு - ம் கலித்துறையின்
உதாரணத்திலுள்ளது.

எஎ. காமற்கடந்த - மாரணவென்ற;
மாரன் - தர்மவிரோதிகளான இச்சை
களை மனத்தில் உண்டாக்கும் ஒரு
தேவன்; மகாபோதிவிருட்சத்தின்கீழே
தவவொழுக்கம்பூண்டு கோற்றிருக்கை
வில் இவனாற்செய்யப்பட்ட இடையூறுக

ளனைத்தையும் வென்றுமேம்பட்டு விளங்
கினமையால், புத்தனை ‘காமற் கடந்த
வாமன்’ என்றார்; “மாரண வெல்லும்
வீர நின்னடி” (கசு - ம் காதை, சுசு)
எனவும், “போதி மூலம் பொருந்தி
யிருந்து, மாரண வென்று வீர னாகி”
(க0 - ம் காதை, க0 - கசு) எனவும் பின்
னர் வருதல்காண்க. ‘மாரன்’ என்ப
தற்குப்பொருள் மன்மதனன்றென்பது
பௌத்த ஸம்பிரதாயமாதலால், இங்
னில், காமனென்று வருமிடமெல்லாம்
மாரனென்று பொருள்கொள்க. வாமன் -
புத்தன்; அழகுள்ளவனென்றுபொருள்.
பாதம் - பாதத்தை.

எ0 - எஎ. அருளிய பாதம்.

எஅ. தகை பாராட்டுதல் என்பன -
ஒரு சொன்னீரவாய்த் துதித்தலென்ற
பொருளில்வந்தன. யாவதும் - சிறிதும்.
‘அல்லதையாவதும்’ எனவும் பாடம்.

எக. மிகைநா - மிகைக்கின்ற நா;
மிகைத்தல் - வேறுபொருள்களைச் சொல்
லுதல். “காமனை வென்றே னாயிரத்
தெட்டு, நாம மல்லது கவிவா தென்னு”
என்பது சிலப்பதிகாரம், காடுகான்
காதை, ககசு - ககஎ.

அ0. நின்றிறம் - நின்வரலாறு.

அக. அப்பொழிலில். அயர்ந்து - தன்
னைமற்றது; விரும்பியென்றுமாம்.

அடு. களிக்கயல் - கண்ணன்.

அசு. “நற்றவப்புணர்விலன்” எனவும்
பாடம்.

அஎ. வருணக்காப்பு - வருணத்திற்கே

இ. — மணிமேகலாதெய்வம் வந்துதோன்றியகாதை. 66

றிகழ்ந்தன னுகி நயந்தோ னென்னுது
புதுவோன் பின்றைப் போனதென் னெஞ்சு
கூ0 மிதுவோ வன்னாப் காமத் தியற்கை
யிதுவே யாயிற் கெடுகதன் றிறமென
மதுமலர்க் குழலாண் மணிமே கலேதான்
சுதமதி தன்னொடு நின்ற வெல்லையு
ளிந்திர கோடணை விழாவணி விரும்பி
கூடு வந்து காண்குறாஉ மணிமேக லாதெய்வம்
பதியகத் துறையுமோர் பைந்தொடி யாகி
மணியறைப் பீடிகை வலங்கொண் டோங்கிப்
புலவன் றீர்த்தன் புண்ணியன் புராண
னுலக நோன்பி னுயர்ந்தோ யென்கோ
கூ00 குற்றங் கெடுத்தோய் செற்றஞ் செறுத்தோய்
முற்ற வுணர்ந்த முதல்வா வென்கோ
காமற் கடந்தோ யேம மாயோய்
தீநெறிக் கடும்பகை கடிந்தோ யென்கோ
வாயிர வாரத் தாழியன் றிருந்தடி

ற்ற காவல்; வருணமாகிய காவலென்று
மாம். பொருள் விலையாட்டி - விலைமாது.

அஅ. நயந்தோன் - விரும்பினான்.

அக. 'புதுவோன் பின்னர்' எனவும்
பாடம்.

கக. தன்னென்றது, காமத்தை. 'கெ
டுகவிதன் றிறமென' எனவும் பாடம்.

கச. இந்திர கோடணைவிழா (= இந்திர
ரவிழா) இந்திர கோடணையாகிய விழா;
பலவகைப்பட்ட முழக்கங்களுமுடைய
மையின், விழா, கோடணையெனப்பட்
டது; கோடணை - முழக்கம்; அலங்கார
மென்றும் கூறுவர்; "இந்திர கோடணை
பிந்தரர்க் காண, வந்தேன்" (எ - ம்
காதை - சுஎ - கஅ) எனவும், "இந்திர
கோடணை விழுவணி வருநான்" (கஎ - ம்
காதை, கூக) எனவும் பின்பு வருதல்
காண்க.

கக. சு-ம் காதை, கக. ஓர் பைந்தொடி
பாகி - ஒரு பெண்வடிவுகொண்டு.

கஎ. மணியறைப் பீடிகை - பளிக்க
றையிலுள்ள பாதபீடத்தை.

கக. 'உலவா நோன்பின்' எனவும்
பாடம்.

கூ00. குற்றம் - காமவெகுளி மயக்கங்

கன்; "யாமே லுரைத்த பொருள்க ளெல்
லாங், காம வெகுளி மயக்கங் காரணம்"
(கூ0 - ம் காதை, உடுஉ - உடுக.) என்று
பின்னர்க்கூறுவர்; "பூமகனே முதலா
கப் புருந்தமர ரெண்டிசையுந், தாமலரா
ஷ்டமலனைத் தொழுதிரந்து வினவிய
நாட், காமமுந் கடுஞ்சினமுங் கழிப்
பரிய மயக்கமுமாய்த், பீமைரால் கட்
டினுக்குத் திறற்கருவி யாப்க்கிடந்து,
நாமஞ்சார் நமர்களுஞ் சூ நயப்படுமா
றினிதுரைத்துச், சேமஞ்சார் நன்னெறி
க்குச் செல்லுமா நருளினையே" என்
பது வீரகோழியர்; யாப்புப்படலம்,
கக - ம் கவித்துறையின் உதாரணத்தி
லுள்ளது. 'குற்றங்கடிந்தோய்' எனவும்
பாடம்.

கக. குற்றவுணர்ந்த முதல்வா - சர்
வஜ்ஞா.

கூஉ. எமமாயோய் - பாதுகாவலாக
வுள்ளோய்; எமம் - இன்பமுமாம்.

கூக. தீநெறியாகிய கடும்பகை; தீ
நெறி - குமார்க்கம். 'கடிந்தோ யென்
கோ' என்றும் பாடம்.

கூச. ஆயிரவாரத் தாழியன் - பாதத்
தில் ஸதஸ்ராரசக்காரேகையையுடைய

க௦௫ நாவா யிரமிலே னேத்துவ தெவனென்
 நெரிமணிப் பூங்கொடி யிருநில மருங்குவந்
 தொருதனி திரிவதொத் தோதியி னெனுகி
 நிலவரை யிறந்தோர் முடங்குநா நீட்டும்
 புலவரை யிறந்த புகாரெனும் பூங்கொடி
 க௦௬ பன்மலர் சிறந்த நன்னீ ரகழிப்
 புள்ளொலி சிறந்த தெள்ளரிச் சிலம்படி
 ஞாயி லிஞ்சி நகைமணி மேகலை
 வாயின்மருங் கியன்ற வான்பனைத் தோளி
 தருநிலை வசசிர மெனவிரு கோட்ட
 க௦௭ மெதிரெதி ரோங்கிய கதிரிள வனமுலை
 யாபுனை வேந்தறகுப பேரள வியறறி
 யூழி யெண்ணி நீடுகின் றோங்கிய
 வெருபெருங் கோயிற றிருமுக வாட்டி
 குணதிசை மருங்கி னுண்முதிர் மதியமும்
 க௦௮ குடதிசை மருங்கிற் சென்றுவிழ் கதிரும்
 வெள்ளிவெண் டோட்டொடு பொற்றோ டாக
 வெள்ளறு திருமுகம பொலையப் பெய்தலு

யவன்; 'ஆயிர நாமத் தாழியன்' எனவும் பாடம்.

க௦௬. எத்துவது எவன் - துதிப்பது எத்தன்மையது; என்னாவில் அடங்குவ தன்று என்றபடி. கக-ம் காணத், எக-எஉ.

க௦௭. ஒதியின் - மெய்ஞ்ஞானத் துடன். 'ஒதியினேதி' எனவும் பாடம்.

க௦௮. நிலவரை இறந்து - நிலவெல லையைக் கடந்து. ஓர் - இடைச்சொல். நீட்டும் - நீட்டுகின்றான்; சொல்லுகின் றுள்ளென்றபடி. இனி, நிலவெலலையைக் கடந்தோராய் தேவர் தலைகுனிவதற் குக் காரணமாகிய தன்னு நாவை நீட்டு கின்றாளுென்றுமாம்.

க௦௯. புலவரையிறந்த - அறிவின் எல் லையைக் கடந்த; "புலவரையிறந்தோய் போருசல் பொதேனன்" என்பது சிலப் பதிகாரம், நடுகற்காணத், க௭௭. புகார்- காவிரிப்பூம்பட்டினம்.

க௧௧. அரி - பருக்கைக்கல்.

க௧௨. ஞாயில் - மதியுறுப்புக்களில் ஒன்று; அஃது, ஏப்புழைக்கு நடுவாய் எய்து மறையுஞ் சூட்டென்பர் ஆசிரியர்

நச்சினர்க்கினியர், குருவித்தலையென்பர் அடியார்க்குநல்லார். இஞ்சி - மதில.

க௧௩. பனை - மூங்கில், இது தோரண கம்பமெனப்படும்.

க௧௪ - க௧௬. அகழியாகிய அடியினையும், இஞ்சியாகிய மேகலையையும், பனையாகிய தோளினையுமுடையான்.

க௧௭. தருநிலை - கற்பகதரு நிற்குப் கோயில்; வச்சிர (நிலை) - வச்சிராயத் நிற்குங்கோயில்.

க௧௮. ஆர்புனை வேந்தன் - சோழன்.

க௧௯ - க௧௮. இருகோட்டமாகிய கொங்கைகளையும், சோழன் கோயிலாகிய திருமுகதையுமுடையான்.

க௧௯. குணதிசை - கீழ்த்திசை.

க௨௦. தோடு - காசணியிசோடம்.

க௨௧. எள்ளறு - இகழ்ச்சியற்ற. பெய்தலும் - அணிந்துகொள்ளவும்.

க௨௨ - க௨௩. மதியமும் கதிரும் முறையே வெள்ளித்தோடும் பொற்றோடும் மாகத் திருமுகத்திற்பெய்தலும்.

க௨௪ - க௨௩. பூங்கொடி தோளி மு.

௩.—மணிமேகலாதேய்வம் வந்துதோன்றியகாதை. ௩௩

- மன்னச் சேவ லயர்ந்துவினை யாடிய
தன்னுறு பெடையைத் தாமரை யடக்கப்
கஉ௩ பூம்பொதி சிதையக் கிழித்துப் பெடைகொண்
டோங்கிருந் தெங்கி னுயர்மட லேற
யன்றிற் பேடை யரிக்குர லழைஇச்
சென்றுவிழ் பொழுது சேவற் கிசைப்பப்
பவளச் செங்காற் பறவைக கானத்துக்
கஉ௪ குவளை மேய்ந்த குடக்கட் சேதா
முல்பொழி தீமரா லெழுதுக ளவிப்பக்
கன்றுநினை குரல மன்றுவழிப் படர
வந்தி யந்தணர் செந்தீப் பேணப்
பைந்தொடி மகளிர் பலர்விளக கெடுப்ப
கஉ௫ யாமோரா மருகத் தின்னரம புரளக்
கோவலர் முல்லைக குழன்மேற் கொள்ள
வமரக மருங்கிற் கணவனை யிழந்து
தமரகம புகூஉ மொருமகள் போலக்
கதிராற்றுப் படுத்த முதிராத் துன்பமோ
கச௦ டந்தி யென்னும் பசலைமெய் யாட்டி
வந்திறுத் தனளான் மாநகர் மருங்கென.

மணிமேகலாதேய்வம் வந்துதோன்றியகாதை முற்றிற்று.

யாட்டி அவள், திருமுகம் பொலியப்
பெய்தலும்=சூரியன் அல்தமிக்கவும்.

கஉ௩. அயர்ந்து - மெய்ம்மறந்து; வீரு
ம்பியென்றுமாம்.

கஉ௩ - கஉ௪. அன்னச் சேவல்
பெடைகொண்டு தெங்கின் மடலேற.

கஉ௪. அரிக்குரல் - மெல்லிய குர
லால், அழைஇ - அழைத்து.

கஉ௪ - கஉ௫. பேடை, அழைஇப்
பொழுதைச் சேவற்கு இசைப்ப.

கஉ௬. செங்காற் பறவை - அன்னப்
புள். கானமென்றார், மிகுதிப்பற்றி.

கஉ௭. குடக்கண் (?) சேதா - செவ்
விய பசு.

கஉ௮. குரல - குரலவாய்.

கஉ௯ - கஉ௮. சேதா பால் துகளையவி
ப்பக் குரலவாய்ப் படர.

கஉ௯. (?)

கஉ௯. முல்லை - முல்லைப்பண்.

“குழல்வளர் முல்லையிற் கோவலர் தம்
மொடு, மழலைத் துமபி வாய்வைத் தூத்”
என்பது சிலப்பதிகாரம், அந்திமாலைச்
சிறப்புச்செய்காதை, கஉ-க௬. “முல்லை
குழன்மேற் கொள்ள” எனவும் பாடம்.

கஉ௯. அமரகம் - போர்க்களம்.

கஉ௯. தமரகம் - தம்மவர்களிடம்.

கஉ௯. சூரியனைப்போக்கிய.

கச௦. அந்திப்பொழுதாகிய மங்கை;
பசுலை மெய்யாட்டி. யென்றார், கணவ
னைப் பிரிந்தானென்பது புலப்பட.

கச௧. இறுத்தனன் - தங்கினான்.

கச௦ - கச௧. பசுலைமெய்யாட்டி மாந
கர்மருங்கு வந்திறுத்தனன்.

க - கச௧. இளம்பொற்பூங்கொடி உரு
வம் பெயர்ப்ப, சூழ்வோன சுதமதி முக
நோக்கி உரையென, உரைப்ப, அக்ல
வோன் எய்தியது உரையென, கேட்ட
ருள; சங்கதருமனருளிய வரமன் பாதத்
தைப் பாராட்டுதலல்லது மிகைநாவில்
லேனென, அவன் போயபின், மணிமே
கலை சுதமதியொடு நின்ற வெலையுள்,
மணிமேகலாதேய்வம், பைந்தொடியா
கிப் பீடிகையை வலங்கொண்டு ஒங்கி
ஒதுங்கி நாட்டி; நீட்டப் புகாரெனும்
பூங்கொடி பெய்தலும், பசுலைமெய்யா
ட்டி முதிராத் துன்பமோடு நகர்மருங்கு
வந்திறுத்தனனென்று முடிவு.

ஆறுவது

சக்கரவாளக்கோட்டமுரைத்தகாதை.

[ஆறுவது மணிமேகலைதனக்கு
மணிமேகலாதேய்வம் சக்கரவாளக்கோட்டமுரைத்து
அவளை மணிபல்லவத்துக்கொண்போனபாட்டு.]

அந்தி மாலை நீங்கிய பின்னர்
வந்து தோன்றிய மலர்கதிர் மண்டிலஞ்
சான்றோர் தங்க ஡ெய்திய குற்றந்
தோன்றுவழி விளங்குந் தோற்றம் போல
இ மாசறு விசும்பின் மறுநிறங் கிளர
வாசறு விளங்கிய வந்தீந் தண்கதிர்
வெள்ளிவெண் குடத்துப் டாட்சொரி வதுபோற்
கள்ளவிற்பூம்பொழி விடையிடை சொரிய
புருவு கொண்ட மின்னே போலத்
க0 திருவி விட்டுத் திகழ்தரு மேனிய

உ. மலர்கதிர் மண்டிலம் - சந்திரமண்டிலம்.

க. சான்றோர்-உயர்ந்தருமையிற்றிறந்த மேன்மக்கள். எய்திய - உண்டாகிய.

ச. தோன்றுவழி - தோன்றுமிடத்து. 'தோன்றுவழி விளங்கும்' என்றும் பாடம்.

இ. மாச - குற்றம். விசும்பு - ஆகாயம். மறு - களங்கம். நிறம் கிளர - நிறம் விளங்கித்தோன்ற; நிறம் - மார்பி வென்றுமாம்.

க - இ. சந்திரனிடத்துள்ள தூய்மையாலும், தான் அதற்குமாதிரி இருத்தாலும், களங்கம், சான்றோரிடத்துண்டாகிய குற்றம்போல விளங்கித் தோன்றியதென்பதாம்; இது, "குடிப்பிறந்தார் கண்விளங்கும் குற்றம்விசும்பின், மதிக்கண் மறுப்போ லுயர்ந்து," என்றும் கடுகு - ம தீநீக்குறளின் கருத்தை ஒருவாறு நழுவி, ஆண்டென்ன பொருளை

யும் உலமத்தையும் முறையே உலமமாகவும் பொருளாகவும் பெற்றுவந்தமை காண்க. "அங்கண் விசும்பி னகனி லாப் பாரிக்குந், திங்களுஞ் சான்றோரு மொப்பர்" என்பது நாலடியார்.

சு. ஆச - குற்றம். தண்கதிர் - நிலாவை.

எ. சந்திரனுக்கு வெள்ளிக்குடமும், நிலாவிற்குப் பாலும் உவமை. 'குடத்திற்பால்' என்றும் பாடம்.

உ - அ. மண்டிலம் மறுநிறங்கிளர்ப்பால்சொரிவதுபோல் தண்கதிரை இடையிடையே சொரியாநிற்க.

க. இல்பொருளுவமம். 'உருவுகண்ட' என்றும் பாடம்.

க0. இத்திரவில்லைப்போல ஒளிவிட்டு அழகைத்தருகின்ற திருமேனியையுடையனாய்; "திருவி விட்டுத் திகழ்தரு மேனியன்" என்பது கலப்பதிகாரம், அடைக்கலக்காதை, கடுக. இத்திரவில் இன்னவாறு தோன்றமெனப் புலப்ப

ளாதி முதல்வ னறவாழி பான்வோன்
பாத பீடிகை பணிந்தன ளேத்திப்
பதியகத் துறையுமோர் பைந்தொடி யாகிச்
சுதமதி நல்லா டன்முக நோக்கி

கரு யீங்கு நின்றீ ரென்னுற் றீரென
வாங்கவ ளாங்கவன் கூறிய துரைத்தலு
மாசினங் குமா னாயிழை தன்மேற்
றணியா நோக்கந் தவிர்த்தில னாகி
யறத்தோர் வனமென் றகன்றன னாயினும்

உ0 புறத்தோர் வீதியிற் பொருந்துத லொழியான்
பெருந்தெரு வெழுதித்திப் பெருவனஞ் சூழ்ந்த
திருந்தெயிற் குடபாற் சிறுபுழை போகி
மிக்க மாதவர் விரும்பின ருறையுஞ்
சக்கர வாளக் கோட்டம் புக்காற்

உரு கங்குல் சுழியினுங் கடுகவை யெய்தா
தங்குரீர் போமென் றருந்தெய்வ முரைப்ப
வஞ்ச விஞ்சையன் மாருத வேகனு

டாமையினால், அங்ஙனந்தோன்றுகின்ற தெய்வங்கட்கு அஃ ௨ உவமமாயிற்று; “மற்றவன் நேவ னாகி வாழிடு சிலையிற் றேன்றி” (குணமாலையா ரிலம்பகம், ௧0௧) எனச் சீ வந்சிந்தாமணி யிலும், “வானிடு வில்லின் வரவறியா வாய்மை யாற், காணிலந்தோயாக் கடவுளை” (கட வன்வாழ்த்து) என நாலடியாரிலும் கூறியிருத்தல்காண்க.

கக. ௧0 - ம் காதை, சுக. அறவாழி யான்வோன் - புத்தன்.

கஉ. பாதபீடிகை - உவவனத்திற் பளிக்கறையிலுள்ள பாதபீடம். பணிந்தனளேத்தி - பணிந்தேத்தி.

கங. ௫ - ம் காதை, கசு.

கடு. நின்றீரென்றது, மணிமேகலை யையும் உளப்படுத்தி. என்னுற்றீர்-யாது துன்பமுற்றீர். என - என்று மணிமேகலாதெய்வங்கேட்ப.

௧0 - கடு. மேனியன், எத்தி ஆகி நோக்கி என்னுற்றீரெனவென்க.

கசு. அவன் - சுதமதி. அவன் - உதய குமரன். கூறியது - ‘சித்திராபதியாற் சேர்தலு முண்டு’ என்றது; ௫-ம் காதை, அஉ.

கஎ. ஆயிழைதன்மேல் - மணிமேகலை யிடத்து.

கஅ. ‘தவிர்தல னாகி’ என்றும், ‘தணிந்தில னாகி’ என்றும் பாடம்.

கக. அறத்தோர் வனமென்று - முனிவர்களுறைகின்ற வனமென்றுநினைந்து.

உ0. புறத்தோர்வீதியில் - புறத்திலுள்ளவர்களுடைய வீதியினிடத்தே.

கஎ - உ0. குமரன் தவிர்த்தில னாகி அகன்றனனாயினும் வீதியிற் பொருந்துதலொழிபானென்க.

கக - உ0. ௫ - ம் காதை, ௫௧ - ௫௪.

உக. பெருந்தெருவென்றது, முன்பு கூறிய புறத்தோர்வீதியை.

உஉ. ஏ - ம் காதை, அக. எயில் - மதில். குடபாற் சிறுபுழை - மேற்றிசையினிடத்தேயுள்ள சிறியவாயில்.

உங - உச. கடு - ம் காதை, ௧௧, ௧௨; கஎ - ம் காதை, ௪௫ - ௪௬; உஉ - ம் காதை, ௫ - ௬.

உடு. கடுகவை - உதயகுமரனுற் பற் றப்படுகை.

உசு. அங்கு - சக்கரவாளக்கோட்டத்திடத்தே.

கசு - உக. அவன் உரைத்தலும், அருத்

மஞ்செஞ் சாய னீயு மல்லது
 நெடுநகர் மருங்கி னுள்ளோ ரெல்லாஞ்
 ௩௦ சுமிகாட்டுக் கோட்ட மென்றல துரையார்
 சக்கர வாளக் கோட்ட மல்தென
 மிக்கோய் கூறிய வுரைப்பொரு ளறியே
 னீங்கிதன் காரண மென்னை யோவென
 வாங்கதன் காரண மறியக கூறுவன்
 ௩௫ மாதவி மகளொடு வல்விருள் வரினு
 நீகே ளென்றே நேரிழை கூறுமிந்
 நாமப பேரூர் தன்னொடு தோன்றிய
விமபு புறங்கா டங்கித னயல
 தூரா நற்றே ரோவியப படுத்துத்
 ௪௦ தேவர் புகுதருஉஞ் செழுங்கொடி வாயிலு
 நெல்லுங் கருமபு நீருஞ் சோலையு
 நல்லவழி யெழுதிய நலங்கிளர் வாயிலுட
 வெள்ளி வெண்சுதை யிழுகிய மாடத
 துள்ளுரு வெழுதா வெள்ளிடை வாயிலு
 ௪௫ மடித்த செவ்வாய்க் கடுத்த நோகுகுந்
 ரொடுத்த பாசத்துப் பிடித்த சூலதது
 நெடுநிலை மண்ணீடு நின்ற வாயிலு

தெய்வம், 'அரசினங் குமரன் பொருந்
 துத லொழிபான்; ஆதலாற் போகிப்
 புக்காற் கடுகவை யெய்தாது; நீர் அங்
 குப்போம்' என்றனாப்பவென்க.

௩௬. அஃது சக்கரவாளக்கோட்டமெ
 ன்று. 'கோட்டமீதென' என்றும்பாடம்.

௩௭. என்னையோவென - யாதென்று
 சுதமதிகேட்ப. 'என்கொ லோவென'
 என்றும் பாடம்.

௩௮. கூறுவல் - கூறுவேன்.

௩௯ - ௪௦. மாதவிமகளொடு நீ கேள்.
 நேரிழை - மணிமேகலாதெய்வம்.

௪௧. ஈமப்புறங்காடு-மயானம்; ஈமம்-
 பிணஞ்சுடுதற்கு அடுக்கும் விறகடுக்கு;
 "கரிபுற விறகி னீம லொள்ளமுல்" என்
 பது, புறநானூறு, ௨௩௬. இதன் - இந்த
 உவவனத்தின். புறங்காடு இதன் அய
 லிடத்துள்ளது. "ஈமப்பெருங்காடு" என்
 றும் பாடம்.

௪௨. ஊராநற்றேர் - விமானம். ஒலி
 வப்படுத்து - சித்திரம்போல ஆகாயத்தே

நிற்கும்படி செய்து. 'ஒலியகப் படுத்து'
 என்றும் பாடம்.

௪௩. வெள்ளிவெண்சுதை - மிகவு
 ண்மையையுடைய சுண்ணச்சாந்து.
 இழுகிய - பூசிய. 'எழுதிய மாடத்து'
 என்றும் பாடம்.

௪௪. உரு - வடிவங்கள். வெள்ளிடை -
 வெள்ளிபாண இடம்.

௪௫. கடுததநோகுகு - கோவித்துப்பா
 ரத்த பாரவை.

௪௬. தொடுத்த பாசம் - பிறணாக் கட்
 டிய கயிறு; க - காதை, உரு.

௪௭. நெடுநிலை மண்ணீடு - நீண்ட
 தோற்றத்தையுடைய பூதவடிவம்; என்
 றது மயானத்தைப் பாதுகாப்பதோ
 தெய்வவிசேட வடிவமென்பர். மண்ணீ
 டென்பதற்குச் சுதையாற்செய்யப்
 பட்ட பாவையென்று பொருள், "பாங்
 குற மண்ணீட்டிற் பண்புற வகுத்தி"
 (௬ - ம் காதை, ௨௦௦), "ஈங்கிம் மண்
 ணீட் டியாரென வுணர்கேள்" (௧௧ - ம்

நாற்பெரு வாயிலும் பாற்பட் டோங்கிய

காப்புடை யிருசிக் கடிவழங் காரிடை

௫௦ யுலையா வுள்ளமோ யெயர்க்கட னிறுத்தோர்

தலைதாங்கு நெடுமரந் தாழ்ந்துமுந் சுற்றிப்

பீடிகை யோங்கிய பெரும்பலி முன்றிற்

காடமர் செலவி கழிபெருங் கோட்டமு

மருந்தவர்க் காயினு மரசர்க் காயினு

௫௫ மொருங்குடன் மாய்ந்த பெண்டிர்க் காயினு

காதை, க௭௭) என இந்நூலுள்ளும், “கண்ணுள் வினைஞரு மண்ணீட்டாளரும்” (இந்திரவிழுவெடுத்தகாதை, ௩௦) எனச் சிலப்பதிகாரத்துள்ளும் வருதல் காண்க. மண் - ஈண்டுச்சுதை; “மண் மாண புண்பாவையற்று” (௪௦௭), “மண்ணே டியைந்த மரத்தையேயர்” (௭௭௭) என்பன திருந்தூள்.

௪௮. நாற்பெருவாயிலும் - செழுங்கொடிவாயிலும் நலங்கிளர்வாயிலும் வெள்ளரிடைவாயிலும் நின்றவாயிலுமாகிய நான்கு பெரியவாயிலும். பாற்பட்டு - பகுதிப்பட்டி.

௪௯. காப்பு - காவல். இஞ்சி - மதிவ். கடி வழங்கு ஆரிடை-பேய்கள சஞ்சரிக்கின்ற அரிய இடம்; என்றது மயானத்தை.

௪௮ - ௪௯. ஓங்கிய ஆரிடையென்க.

௫௦. உலையாவுள்ளமோடு - தளராத உள்ளத்தோடு, உயர்க்கடனிறுத்தோர் - உயிராகிய கடனைக்கொடுத்தோர், உயர்க்கடனிறுத்தலைச் சிலப்பதிகாரம், இந்திரவிழுவெடுத்தகாதை, ௮௭ - ௮௮ - ம் அடிகளின் உரையிற் காண்க. இவர்களை, சம்சானவாவினியது மந்திரஸாதகரான பைரவவேஷதாரிகளென்றும், காபாலிகமத்தினரென்றும் கூறுவர்; இஃது அலிப்பலியெனப்படும்; “சிரந்தெரிந்தன வரிந்த ரிந்துருவை செய்த பயிரவர்கள் செந்நிலம், பரிந்தெ ரிந்துபொடி செய்ய மற்றவை பரிப்ப மற்றவர் சிரிப்பே” என்பது தக்கயாகப்பரணி, காடு பாடியது.

௫௧. தலைதாங்குநெடுமரம் - உயர்க்கடனிறுத்தோருடைய தலைகள் தொங்கப் பெற்ற நீண்ட மரங்கள். பலிகொடுப்போர் சிதைகைய மரத்தில் முடிந்துவிட்

தத் தலையையரிந்து தூர்க்கைக்குப் பலிகொடுத்தல் மரபாதலால், இங்ஙனங்கூறினர். “வீங்குதலை நெடுங்கழையின் மிசைதோறும் திசைதோறும் விழித்து நின்று, தாங்குதலை சிரிப்பனகண் நெங்குதலை மறந்திருகஞ் சுடர்க்கட் குர்ப்பேய்” என்பது கலிங்கத்துப்பரணி, கோயில் பாடியது, ௨௧. இதுபோன்ற ஒழுக்கம், வடநூலில் தசதுமாரகரித்திரத்தில் உபஹாரவர்மாவின் சைசவவிருத்தார்த்தத்தில் சொல்லப்பட்டுள்ளதென்பர். ‘தலை தாங்குநெடுமரம்’ என்றும் பாடம்.

௫௨. பீடிகை - பீடம். பெரும்பலி பீடிகையோங்கிய முன்றிலென்க.

௫௩. காடமர்செல்வி - தூர்க்காதேவி; சண்டிகையென்றுக்கூறுவர்; ௧௮ - ம் காதை, ௧௧௫. கோட்டம் - கோயில். “கோளியாலமுல் கோழனா மரங்களுங்குழுமித், தூண் யார்த்தசெழு சுடலையு முடலமுந் துவன்றி, மீளி யாக்கைய தாககியுண் பேய்க்கண மிகைகும், கூளி தாய்க்கெண் வாக்கிய கோட்டமொன்றுளதே” என்னும் நீலகேசிச் செய்யுளாலும் மயானத்தில் தூர்க்கையாலயம் இருந்ததாகத் தெரிகின்றது.

௫௦ - ௫௩. இறுத்தோருடைய தலைகள் தாங்குகின்ற மரங்கள் சுற்றப்பட்டுப் பலிபீடிகை ஓங்கிய முன்றிலையுடைய கோட்டம்.

௫௫. ஒருங்குடன்மாய்ந்த பெண்டிர் - கணவனுடன் நிறந்தமகளிர்.

௫௬ - ௫௭. ஆயினும் - ஓர் எண்ணிடைச்சொல்; “பொதியி லாயினு மிமய மாயினும், புகாரே யாயினும்” என்புழிப்போல; இது சிலப்பதிகாரம், மங்கலவாழ்த்துப்பாடல்.

நால்வேறு வருணப் பால்வேறு காட்டி
யிறந்தோர் மருங்கிற் சிறந்தோர் செய்த
குறியவு நெடியவுங் குன்றுகண் டன்ன
சுடும னேணங்கிய நெடுநிலைக் கோட்டமு
௬௦ மருந்திறற் கடவுட் டிருந்துபலிக் கந்தமு
நிறைக்கற் நெற்றியு மிறைக்களச் சந்தியுந்
தண்டு மண்டையும் பிடித்துக் காவல
ருண்டுகண் படுககு முறையுட் குழுகையுந்
தூமக் கொடியுஞ் சுடர்த்தோ ரணங்களு
௬௫ மீமப் பந்தரு மியாங்கணும் பரந்து
சுடுவோ ரிடுவோர் தொடுகுழிப் படுப்போர்
தாழ்வயி னடைப்போர் தாழியிற் கவிப்போ

௩௬. நால்வேறுவருணம் - பிரஹ்ம
கூத்திரிய வைசிய சூத்திரவருணங்கள்.
௩௭. இறந்தோர்மருங்கில் - இறந்தவ
ருடம்பைப் புதைத்தவ்விடத்தே.

௩௮. குறியவும் நெடியவுமாகிய சிறிய
மலைகளைக்கண்டாலொத்த; சிலப்பதி
காரம், நீர்ப்படைக்காதை, கடுக.

௩௯. சுடுமண் - செங்கல். கோட்டம் -
அறை; “ஈமப் புறங்காட், டரசர்க்
கமைந்தன வாயிரங் கோட்டம்” என்
பர் பின்னும்; சு-ம் காதை, கசுக-கசுக

௩௮ - ௩௯. கண்டன்ன கோட்டம்.
௪௦. அருந்திறல் கடவுள் திருந்து
பலிக் கந்தம் - பெறுதற்கரிய திறலையு
டைய தெய்வங்களையுடைய, திருந்திய
பலியிதெற்குரிய தூண்கள்; கந்தம் -
ஸ்கந்தமென்னும் வடமொழிச்சிதைவு.
இப்படியே, இது, “இலவோளிக் கந்த
மும்” (௨௪ - ம காதை, கசுக) என இந்நூ
லுள்ளும், “கலிகெழு கடவுள் கந்தங்
கைவிடப், பலிகண் மாரிய பாழ்படு
பொதியில்” (௩௨) என்ப புறநானூற்றி
லும் வருதல்காண்க.

௪௧. நிறைக்கற்றெற்றி - நிறுத்திய
கல்லாலாகிய திண்ணை. மிறைக் களச்
சந்தி - விளைந்த இடத்தினையுடைய பல
வழிகளுங்கூடின சந்து; மிறை - விளைவு.
“மிறைக்கொளி திருத்தி னானே” என்
பது கீவகசிந்தாமணி, நாமகளிலம்ப
கம், ௨௩௩. “நிறைகற் நெற்றியும்”
என்றும் பாடம்.

௪௨. மண்டை - உண்ணுதற்குரிய

ஒருவகை மண்கலம்; ஏற்கும்பாத்திரமெ
ன்றுங்கூறுவர்; “கலிழ்த்த மண்டை மல
ர்க்குநர் யாரென”, “பாணர் மண்டை
நிறையப் பெய்ம்மார்”, “ஏலாது கலிழ்
ந்தவெ னிரவன் மண்டை” என்பன புற
நானூற்றுச் செய்யுள்; ௧௦௬, ௧௧௩, ௧௧௬,
காவலர் - மயானங்காப்போர்.

௪௬. குழுகை - பர்ணசாலை; ‘குழுகா’
என்னும் வடமொழிச்சிதைவென்பர்,
இஃது இக்காலத்துக் குழுகையென
வழங்குகின்றது.

௪௭. தூமக்கொடி - புகையொழுங்கு,
“மினசுடு புகையிற் புலவநாறு நெடுவ
கொடி” என்பது புறநானூறு, ௩௨.

௪௮ - ௪௯. சுழிபெருங்கோட்டமும்,
நெடுநிலைக்கோட்டமும், பலிககந்தமுப,
தெற்றியும், சந்தியும், குழுகையும், கொ
டியும், தோரணங்களும், பந்தரும யாங்
கணும் பரந்தென்க.

௪௯. சடுவோர் - பிணங்களைச்சுடுவோர்,
இடுவோர் - கொணர்ந்து அவற்றைச்
சும்மா போகடுவோர். தொடுகுழி - தோ
ண்டப்பட்டகுழி, கசு - ம் காதை, ௨௩.

௪௭. தாழ்வயின் அடைப்போர் - பன்
ளமாகிய இடங்களில் பிணங்களை அடை
த்துவைப்போர்; தாழ்வயின் - தாழ்ந்த
இடம். “தாழ்வாயி னடைப்போர்” என்
றும் பாடம். தாழியிற்கவிப்போர் - பிண
ங்களைத் தாழியினாலே கவிப்போர்; இந்
னை, “தேவ ருலக மெய்கின னாசலி,
என்னோற் கவிக்குங் கண்ணகன் ருழி”
(௨௨௮) எனவும், “கலிசெந் தாழிச்

சு.—சக்கரவாளக்கோட்டமுனாத்தகாதை. ௮௧

- நிரவும் பகலு மிளிவுடன் நரியாது
வருவோர் பெயர்வோர் மாறச் சம்பையு
எ௦ மெஞ்சியோர் மருங்கி னீமஞ் சாற்றி
நெஞ்சு நடுக்குறாஉ நெய்த லோசையுந்
துறவோ நிறந்த தொழுவிளிப் பூசலும்
பிறவோ நிறந்த வழுவளிப் பூசலு
நீண்ட முக நரியின் நீவிளிக கூஉஞ்
எ௧ சாவோர்ப் பயிருங் கூகையின் குரலும்
புலவூண் பொருந்திய குராவின் குரலு
மூண்டலை துற்றிய வாண்டலைக் குரலு
நன்னீர்ப் புணரி நளிகட லோதையி
னின்னா விசையொலி யென்றுநின் றறதுது

குவிபுறத் திருந்த' (௨௩௮) எனவும்,
“சமத் தாழி, யகலி தாக வணமோ”
(௨௩௯) எனவும், “தாழிய பெருங்கா
டெய்திய ஞான்றே” (௩௪௪) எனவும்
வரும் புறநானூற்றுப் பாடல்களாலுண
ர்க்க; இது, முதுமக்கட்டாழி யெனவும்
வழங்கும்.

சுஅ. இளிவுடன் - அருவருப்புடன்.
‘இரவும் பகலும் பெயாவீ டினறி’ என
தும் பாடம்.

சுக. சமமை - ஒலி.

எ௦. எஞ்சியோர் - சிவந்திருப்போர்.
‘எஞ்சினர் மருங்கின்’ என்றும் பாடம்.
சமஞ் சாற்றி - சமமுண்டெனபதைச்
சொல்லி.

எக. நெய்தலோசையும் - சாப்பறையின்
ஒசையும்; “ஒரி னெய்தல் கறங்க
வோரி, லீர்ந்தண் முழவின் பாணி
ததும்ப” என்பது புறநானூறு, ௧௧௪.
“பல்லவார் கிரங்கும் பாடியிழ் நெய்தல்,
கலலென வொலிக்குவ காடி” என்பது
புறப்போருங் வேண்பாமாலை,
காஞ்சிப்பொதுவியற்பால, சு.

எஉ. தொழுவளிப்பூசல் - துதிமுழக்கம்;
துறவோராதலால், தொழுவளிப்
பூசல் கூறப்பட்டது.

எக. பிறவோர் - இல்லறத்தோர்.

எச. ‘தீவினிக் குரலும்’ என்றும் பாடம்.

எ௧. சாவோர்ப் பயிரும் கூகையின்
குரலும் - இறப்போரை அழைக்கும்
பேராந்தையின் ஒலியும்; பேராந்தை
செத்தோரை அழைக்குமென்றுங் கூறு

வர்; “போழ்வாய்க் கூகை, சுட்டுக் குவியெனச்
செத்தோர்ப் பயிருங், கள்ளியம் பறந்தலை”
என்பது புறநானூறு, ௨௪௦.

எச. குரால் - கோட்டான். ‘புலா
லுண் பொருந்திய’ என்றும் பாடம்.

எ௧. உணவாகத் தலைமூனையைக் கடித்துண்ட
ஆண்டலைப்பறவைகளின் குரலும்; ஆண்டலைப்
பறவை-ஆண்மகனது தலைபோன்ற வடிவமுள்ள
ஒருவகைப் பறவை; இதனை, “நீண்டபலி
பீடத்திலிருந்து வையத நெடுங்குஞ்சித் தலை
யைத்த விண்மென் நெண்ணி யாண்டலைப்பு
எருகனைந்து பார்க்கு மா லோ
வனைதலும்ச் சிரமச்ச முறுத்து மா லோ”
என்பது ஞானாங்க; இத்தாழிசை கலிங்கத்துப்பராணி,
கோயில்பாடியது, ௧௪. “அழகுறத்
கூகையோ டாண்டலைவ்விப்பவும்”
என்பது பட்டினப்பாலை, ௨௧௮. “ஆண்டலை
பாட” என்பது கானாக்காலம்மையார்
முத்தநிரப்பதிகம், ௩. “சமத் தாமமு
மெரிகளு மிருளொடு விளக்கா, லுமைக்
கூகையு மோரிய முறமுறற் கதிக்கும்,
யாமத் தீண்டிவர் நாண்டலை மாண்பில
வழைக்குந், தீமைக் கேயிடையுதோர்
செமமலை யுடைத்தே” என்பது நிலகேடு.
‘ஊன்றலை துற்றிய’ என்றும் பாடம்.

எஅ. புணரி நளிகடல் - அலைகளையுடைய
பெரிய கடல். ஒதையின் - ஒசையோல.
‘நளிகடல்’ என்றும் பாடம்.

எக. இன்னா இசை ஒலி - துன்பத்தை
இசைக்கின்ற ஒலிகள்.

அ0 தான்றியு மொடுவையு முழிஞ்சிலு மோங்கிக்
கான்றையுஞ் சூரையுங் கள்ளியு மடர்ந்து
காய்ப்சிக் கடும்பேய் கணங்கொண் டெண்டு
மாலமர் பெருஞ்சினை வாகை மன்றமும்
வெண்ணிணர் தடியொடு மாந்தி மகிழ்சிறந்து

அரு புள்ளிறை கூரும் வெள்ளின் மன்றமுஞ்
சுடலை நோன்பிக ளொடியா வுள்ளமொடு
மடைதீ யுறுக்கும் வன்னி மன்றமும்
விரத யாக்கைய ருடைதலை தொகுத்தாங்
கருந்தொடர்ப் படுக்கு மிரத்தி மன்றமும்

௬௦ பிணந்தின் மாக்க ணினப்படு குழிசியில்
விருந்தாட் டயரும் வெள்ளிடை மன்றமு
மழற்பெய் குழிசியும் பிழறபெய் மண்டையும்
வெள்ளிற் பாடையு முள்ளிட் டறுவையும்

௬௧ - ௭௬. மாறாச் சம்மையும், நெய்த
லோசையும், தொழுவளிப் பூசலும், அழு
விளிப் பூசலும், கூவும், குரலும், குர
லும், குரலும் ஆகிய இன்னாவைசைகள்
அறு திருக்கப்பெற்று.

அ௧. 'கள்ளியும் படர்ந்து' என்றும்
பாடம்.

அ௦ - அ௧. தான்றி முதலிய மரவிசே
டங்கள் நெருங்கப்பெற்று. 'கள்ளியும்
படர்ந்து' என்றும் பாடம்.

அ௨. காய்பசி - மிக்கபசி; சு - ம்
காதை, ககன; க௬ - காதை, ௬௬. கணம் -
கூட்டம்.

அ௩. மால் - மேகம். சினை - கினை.
பலபேய்கள் கூட்டங்கொண்டிருத் த
ற்கு இடமானதுபற்றி, வாகையடி
மன்ற மெனப்பட்டது. பின் வருவன
வற்றையும், இப்படியே கொள்க. ஊரு
க்கு நடுவாய் எல்லாருமிருக்கு மரத்தடி
யை மன்றமென்பர், ஆசிரியர் நச்சினை
நீக்கியதீ, திருமுருகாற்றுப்படை,
௨௨௬.

அ௪. தடி - தகை. மாந்தி - உண்டு.
அரு. புள் - பேராந்தை, கோட்டான்
கழுகு, பருந்து, காக்கை, ஆண்டலைப்
புள் முதலியவைகள். இறைகூரும் -
தங்குதல் மிக்க. வெள்ளில் - விளா
மரம்.

அ௧. சுடலை நோன்பிகள்-காபாலிகள்;

"இறைவி கோட்டத்து வீரிரு திங்கள்
தகவை, யுறையு ளாகவவ வுறையருங்
காட்டகத் துறைவான், பொறையு மாற
தலும் பூமியு மேருவு மனையான், சிறை
செய் சிந்தையா னந்தமில் பொருள்
களைத் தெரிந், தான்" எனனும் நீலகேசிச்
செய்யுளால் 'முனிசந்திரன்' என்ற ஒரு
முனிவன் டயானத்திலிருந்து தவஞ்செ
ய்தானென்று தெரிகிறது. ஒடியாவுள்
ளம் - தளராதவள்ளம்.

அ௭. மடை - சோறு. வன்னி - வன்
னீமரம்.

அ௮. உடைதலைகளைச் சேர்த்தது.

அ௯. இருந்தொடர்ப்படுக்கும் - பெரிய
மாலையாகச் செய்யும், இரத்திமன்றம் -
இலந்தைமரநிற்கும் மன்றம்; "இரத்தி
நீடிய வகன்றலை மன்றத்து" எனபது
புறநானூறு, ௬௪.

௬௦. குழிசி - பாலை.

௬௧. வெள்ளிடைமன்றம் - வெளியான
இடத்தையுடைய மன்றம்; "உள்ளந்
புனிக்கும் வெள்ளிடை மன்றமும்"
என்பது சீலப்பதிகாரம், இத்திரவிழி
ரெடுத்தகாதை, ககன.

௬௨. பிழல் (') 'பிழம்பெய் மண்டை
யும்' என்றும் பாடம்.

௬௩. வெள்ளிற் பாடை - இருபெய
ரொட்டு. உள்ளீட்டறுவை - உள்ளே
பண்டங்கள் இடுதலைப்பெற்ற உரி;

சு. — சக்கரவாளக்கோட்டமுறைத்தகாஸ்த. சுக

பரிந்த மாலை முடைந்த கும்பமு

கரு நெல்லும் பொரியுஞ் சில்பலி யரிசியும்

யாங்கணும் பார்த வோங்கிரும் பறந்தலை

தவத்துறை மாக்கள் மிகப்பெருஞ் செல்வ

ரீற்றிளம் பெண்டி ராற்றாப் பாலகர்

முதியோ ரென்னு னினையோ ரென்னுன்

க00 கொடுத்தொழி லாளன் கொன்றனன் குவிப்பவ்வ

வழல்வாயசு சுடலை தின்னக் கண்டுங்

கழிபெருஞ் செல்வக கள்ளாட் டயர்ந்து

மிக்க நல்லறம் விரும்பாது வாழு

மககளிற சிறந்த மடவோ ருண்டோ

க00 வாங்கது தன்னையோ ராருங்கடி நகரெனச்

சார்ங்கல நென்போன் றனிவழிச சென்றோ

நென்புந் தடியு முதிரமு மியாக்கையென்

றன்புறு மாககட் கறியச் சாற்றி

வழுவொடு கிடந்த புழுவுன் பிண்டத்

“சுவன்மே லறுவையும்” என்பது சிலப் பதிகாரம், நாடு காண்காலை, க01. அறுவை - சிலையாதலால், உள்ளிட்டையுடைய கிழியுமாம்.

க02. பரிந்த மாலை - பாதையிற்கட்டி அறுத்தெறியப்பட்டமாலை; “வெள்ளின் மாலையும் விரிந்தவெண் டலைகளுங் கரிந்த, கொள்ளி மாலையுங் கொடிபடு கூரையு மகலும், பள்ளி மாறிய பாதையு மெலும்புமே பரந்து, கள்ளி யாரிடைக் கலந்ததோர் தோற்றமுங் கடிதே” என்பது நீலகேசி.

க03. சில்பலி யரிசி - சிறுபலியாகிய அரிசி; “தாவென் ளரிசி, சில்பலிச் செய்து” என்பது திருமுருகாற்றுப்படை, உ00 - உ02.

க04. பறந்தலை - பாழிடம்.

அ00 - க05. வாகைமன்றமும், வெள்ளின்மன்றமும், வன்னிமன்றமும், இரத்திமன்றமும், வெள்ளிடை மன்றமும் ஆகிய இம்மன்றங்களையாங்கணும் அழற்பெய்குழிசி முதலியவைகள் பரந்த பறந்தலையெனக்.

சு00 - க05. பரந்து அருது பரந்த பறந்தலையெனக்.

க06. எ - ம் காலை, அக.

க00. கொடுத்தொழிலாளன் - காலன். சு00 - க05. ஆரிடை பறந்தலை சுடலை தின்னக்கண்டம.

க02. மிகப்பெரிய செல்வமாகிய கள்ளையுண்டு விளையாடுதலைச்செய்து.

க03 மடவோர் - மூடர்

க04. அதுகண்ணை - அம்மயானத்தை. கடி - காவல்.

க05. தனிவழிச் சென்றோளுகிய சார்ங்கலன்.

க06. அன்புறு மாக்கட்கு - உடம்பினிடத்தே அன்புமிகுத்த மனிதர்கட்கு. மாக்கனென்றார், ஐம்புலவுணர்ச்சியே யன்றி மனவுணர்ச்சியில்லாதவரென்று; “மாவு மாககளு மையறி வினவே” என்பது தோல்காப்பியம், மரபியல், க02.

க07 - க09. மாக்கை என்புமுதலியனவாமென்று மாக்கட்குச் சாற்றி.

க00. வழு - தாதுவிசேடம்; வழுவொடு-வழுவதலுடனென்றுமாம். பிண்டமென்றது, உடம்பை.

க01 - க05. சாற்றிக் கிடந்தவென்க; இனி, சாற்றி வாய்க்கொண்டு உணக்கும் நரியோதையுமெனினுமமையும்.

கக0 தலத்தக முட்டிய வடிநரி வாய்க்கொண்
 லெப்பி லின்பமோடுகோக்கு மோதையுங்
 கலைப்புற வல்குல் கழுகுகுடைந் துண்டு
 நிலைத்தலை நெடுவிளி பெடுக்கு மோதையுங்
 கடகஞ் செறித்த கையைத் தீநா

ககரு யுடையக் கவ்வி யொடுங்கா வோதையுஞ்
 சாந்தந் தோய்ந்த வேந்திள வனமுலை
 காய்ந்தபசி பெருவை கவர்த்தா னேணதையும்
 பண்புகொள் யாக்கையின் வெண்பலி யாங்கத்து
 மண்கணை முழுவ மாத வாங்கோர்

கஉ0 கருந்தலை வாங்கிக் கையகத் தேந்தி
 யிரும்பே ருவகையி னெழுந்தோர் பேய்மகள
 புயலோ குழலோ கயலோ கண்ணோ
 குமிழோ முக்கோ விதழோ கவிழோ
 பல்லோ முத்தோ வென்னா திரங்காது

கஉரு கண்டொட் டெண்டு கவையடி பெயர்த்துத்
 தண்டாக் களிப்பி னுடுங் கூத்துக்
 கண்டனன் வெரீஇக் கடுநவை பெய்தி

கக0. அலத்தகம் - செம்பஞ்சுக்கு
 ழம்பு.

ககக. உலப்பு இல் இன்பமோடு - கே
 டில்லாத இன்பத்தோடு.

ககக. 'நிலத்தலை' என்றும் பாடம்.

ககச. தீநாய் - மயானத்திற்குரியும்
 ஒருவகையாய்.

கக௭. காய்ந்தபசி - மிக்க பசி; கூ - ம்
 காதை, அஉ; கக-ம் காதை, கூ. எருவை-
 தலைவெழுத்து உடல் சிவந்திருக்கும்
 பருந்து; கழுகுமாம்; "விசும்பா பெரு
 வை பசுந்தடி மலிப்ப" என்பது புரநா
 னாறு, கூச.

ககஅ வெண்பலி யாங்கத்து - சாம்
 பற்குவையாகிய அரங்கத்திலே.

ககக. மண் கணை முழுவமாக - மார்க்
 சணையமைந்த திரண்ட சண்ணுமையொ
 சையாக; சண்ணுமை - ஆடற்குரிய ஒரு
 வகைத் தோற்குவி.

ககக - ககக. உனைக்கு மோதையும்,
 எடுக்கு மோதையும், ஒடுங்கா வோதை
 யும், கவர்த்தானேதையும் ஆகிய இவை
 கள் முழுவமாகவென்க.

கஉ0. கருந்தலையென்றது, ஒரு பெண்
 பிணத்தின் தலையை.

கஉக. பேய்மகள் - பெண்பேய்.

கஉக. குமிழ் - குமிழும்பு. கவிர் -
 முள்ளுமுருட்டைப்பூ 'அத்தோகவிழோ'
 என்றும் பாடம்.

கஉச. என்னாது - என்று கருதாமல்.

கஉரு. கண் தொட்டு உண்டு - கண்
 னைத் தோண்டி உண்டு. கவையடி பெ
 யர்த்து - கவைத்த அடிகளைப்பெயர்த்து;
 "கருமறிக் காதிற் கவையடிப் பேய்ம்
 கள்" என்பதனாற் பேய்மகளுக்குக் கவை
 யடியுண்டென்பது அறிந்துகொள்க.
 இது சிறுபாணுற்றுப்பாட, கக௭. 'கவை
 யடிப்பெயர்த்து' எயவும் பாடம்.

கஉச. தண்டாக் களிப்பு - தணியாத
 களிப்பு; "தண்டா வீகைத் தகைமான
 குமெ" என்பது, புரநா னாறு, கூ.

ககக - கஉச. உனைக்குமோதை முத
 வியன முழுவமாக வெண்பலியாகத்
 தின்று ஒரு பேட்டான் கவையடி பெயர்த்த
 ஆடுங் கூத்தைப்பென்க.

கஉ௭. கண்டனன் - கண்டு, கடுநவை

சு. — சக்கரவாளக்கோட்டமுரைத்தகாதை. ௩௩

விண்டோர் திசையின் விளித்தனன் பெயர்ந்திங்
கெம்மனை காணு யீமச் சுடலையின்

௧௩௦ வெம்முது பேய்க்கென் னுயிர்கொடுத் தேனெனத்
தம்மனை தன்முன் வீழ்ந்துமெய் வைத்தலும்
பார்ப்பான் றன்னொடு கண்ணிழந் திருந்தவித்
தீத்தொழி லாட்டியென் சிறுவன் றன்னை
யாருமி றமியே நென்பது நோக்கா

௧௩௧ தாருயி ருண்ட தணங்கோ பேயோ
துறையு மன்றமுந் தொல்வலி மரனு
முறையுளுங் கோட்டமுங் காப்பாய் காவாய்
தகவிலை கொல்லோ சம்பா பதியென
மகன்மெய் யாக்கையை மார்புறத் தழீஇ

௧௩௨ யீமப் புறங்காட் டெயிற்புற வாயிலிற்
கோதமை யென்பான் கொடுத்துயர் சாற்றக்
கடிவழங்கு வாயிலிற் கடுத்துய ரெய்தி
யிடையிருந் யாமத் தென்னையிங் கழைத்தனை
யென்னுந் றனையோ வெனக்குரை யென்றே
௧௩௩ பொன்னிற் பொலிந்த நிறத்தா டோன்ற

யெய்தி - அப்பேயாற் பிடிக்கப்பட்டு;
“கழல்கட் கூளிக் கடுகவைப் பட்டோர்”
என்ப ஏ சிலப்பதிகாரம், இத்திரவியு
ரெடுத்தகாதை, ௧௨௩.

௧௩௪ - ௧௨௪. செனரேனாகிய சார்ங்
கலனென்போன் கண்டு.

௧௨௫. விண்டு - நீங்கி. விளித்தனன்
பெயர்ந்து - கூப்பிட்டுக்கொண்டு பெயர்
ந்து. ‘விளித்தனன்’ என்றும் பாடம்.

௧௨௬. எம்மனை - எந்தாயே.

௧௨௭. தம்மனை தன்முன் - தனது
தாயின் முன்னே, மெய்வைத்தலும் -
இறக்கவும். ‘மெய்வைப்ப’ என்றும்
பாடம்.

௧௨௮ - ௧௨௯. சார்ங்கலனென்போன்
வீழ்ந்து மெய்வைத்தலும்.

௧௩௦. பார்ப்பானென தந்து, சார்ங்
கலன் தந்தையை; ‘பார்ப்பான் றன்
னொடு கண்ணிழந் திருந்த’ என்று இங்
கே சொல்லுதலாலும், “கண்ணில் கண்
வனை” (சு - ம் காதை, ௧௩௩) என்று
பின்பு வருதலாலும், சார்ங்கலனுடைய
தந்தைதாயிரிருவரும் கண்ணையிழந்தோ
ரென்பது பெறப்பட்டது.

௧௩௧ - ௧௩௩. சிறுவன் றன்னை ஆருயி
ருண்டது.

௧௩௪. சு - ம் காதை, ௧௨௪.

௧௩௫. அணங்கோ பேயோ: ௧௨௫,
௧௩௦. அணங்கு - காமநெறியான் உயிர்
கொள்ளுந் தீதவமகனென்பர், ஆசிரி
யர் பரிமேலழகர், திருக்குறள், ௧௧௫.

௧௩௬. துறை - நீர்த்துறைகள். மன்
றம் - ஊர்க்குருவெய் எல்லாருமிருக்கு
மரத்தடி. தொல்வலி மரன - பழைய வலி
யையுடைய மரம். ‘தொல்பதி மரனும்’
என்றும் பாடம்.

௧௩௭. உறையுன் - தங்குமிடம்.
காவாய் - காவாமலிருந்தாய்.

௧௩௮ - ௧௩௯. தீருமுருகாம்புப்படை,
௨௨௧ - ௨௨௪.

௧௩௫. தகவிலை கொல்லோ - தகவின்
மையையுடையாயோ; தகவு நின்னிட
மில்லையோவெனதுமாம்.

௧௩௬. கோதமை - அவன்பெயர், கொ
டுத்துயா - தன்மகன் இறந்தானென்பது.

௧௩௭. இருளையுடைய இடையாம்.

௧௩௮. பொன்னிற் பொலிந்த நிறத்
தான் - சூரியனைப்போல் விளங்கிய நிறத்

வாருமி லாட்டியென் னறியாப் பாலக
னீமப் புறங்காட் டெய்தினேன் றன்னை
யணங்கோ பேயோ வாருயி ருண்ட
துறங்குவான் போலக கிடந்தனன் காணென

கரு0 வணங்கும் பேயு மாருயி ருண்ணு
பிணங்குறான் மார்பன் பேதுகந் தாக
ஆழ்வினை வந்திவ னுயிருண்டு கழிந்தது
மாபெருந் துன்பநீ யொழிவா யென்றலு
மென்னுயிர் கொண்டிவ னுயிர்தந் தருளிலென்

கரு1 கண்ணில கணவனை யிவன்காத் கோம்பிடு
மிவனுயிர் தந்தென் னுயிர்வாங் கென்றலு
முதுமு தாட்டி யிரங்கினன் மொழிவோ
கைய முண்டோ வாருயிர் போனாற்
செய்வினை மருங்கிற் சென்றுபிறப பெய்துத

கரு2 லாங்குது கொணர்ந்துநின் னாரிடர் நீக்குத
லீங்கெனக காவதொன் றன்றுநீ யிரங்கல
கொலையற மாமெனுங் கொடுந்தொழின் மாகக
ளவலப் படிற்றுரை யாங்குது மடவா
யுலக மன்னவர்க் குயிர்க்குயி ரீவோ

கரு3 ரிலரோ விந்த வீமப் புறங்காட்
டரசர்க் கமைந்தன வாயிரங் கோட்ட

தினையுடைய சம்பாபதி; பொன் - சூரி
யன்; "இளங்கதிர் ஞாயி ரெள்ளுந்
தோற்றதது, விளங்கொளி மேனி விரி
சடை யாட்டி" என்று இத்தூற்பதிகத்
தின் முதலில வருதல்காண்க; க - உ.

கசக. சு - ம் காதை, கசக.

கசக. என - என்று கோதமை
சொல்ல.

கருக. மார்பன் - சார்ங்கலன். பேது
கந்தாக - அறியாமை காரணமாக.

கருக. என்றலும் - என்று சம்பாபதி
சொல்லலும்.

கருடு. கண்ணில் கணவனை: சு - ம்
காதை, கருஉ. ஒம்பிடும்-பாதுகாப்பான்.

கருசு. என்றலும் - என்று கோதமை
சொல்லலும்.

கரு௭. முதுமுதாட்டி - சம்பாபதி.

கரு௭ - கரு௮. பிறப்பெய்துதலில் ஐய
முண்டோ? "செய்வினை வழித்தா யுயிர்

செலு மென்பது, பொய்யில் காட்சி
யோர் பொருளுரை யாதலின்" என்பது
சிலப்பதிகாரம், நடுகற்காதை, கச௭ -
கச௮.

கரு0. அது - அவ்வுயிரை. ஆரிடர் -
தீர்த்தற்கரிய துன்பம்.

கசக. எனக்கு ஆவதொன் றன்று -
எனக்கு இயலுவதான ஒரு காரியமன்று.

கசக. அவலப்படிற்றுரை-கேட்டைத்
தருகின்ற பொய்யுரை. அது அவலப்
படிற்றுரையென்க. 'அலவலைப் படிற்று
ரை' என்றும் பாடம்.

கருடு. இலரோ-உளர். புறங்காட்டில் -
கசக. ஆயிரம் கோட்டம் அமைந்தன்;

ஆயிரம் - அநேகம். "இறந்தோர் மருங்
கிற் சிறந்தோர் செய்த, குறியவு நெடி
யவுங் குன்றுகண் டன்ன, சுமெனோங்
கிய நெடுநிலைக் கோட்டமும்" என்றார்
முன்னும்; சு - ம் காதை, க௭ - கரு.

நிரயக் கொடுமொழி நீயொழி யென்றலுந்
தேவர் தருவர் வரமென் றொருமுறை
நான்மறை யந்தணர் நன்னு லுரைக்கு
கஎ௦ மாபெருந் தெய்வ நீயரு ளாவிடின்
யானே காவே னென்னுயி ரீங்கென
ஆழி முதல்வ னுயிர்தரி னல்ல
தாழித் தாழி யகவரைத் திரிவோர்
தாந்தரின் யானுந் தருகுவன் மடவா
கஎ௫ யீங்கெ னுற்றலுங் காண்பா யென்றே
நாவ்வகை மரபி னரூபப் பிரமரு
நானால் வகையி னுரூபப் பிரமரு
மிருவகைச் சுடரு மிருமு வகையிற்

கச௭. நிரயக் கொடுமொழி - நகத்
தைத்தரும் கொடிய வார்த்தை; என்
றது, 'இவனுயிர் தந்தென் னுயிர்வாங்கு'
(சு - ம் காதை, க௫௬) என்றதை. என்
றலும் - என்று சம்பாபதி சொல்லலும்.

கச௯. தால் - வேதம்.

கஎ௦. தெய்வமாகிய நீ.

கஎ௧. யான் என்னுயினைத் துறப்
பேன். என - என்று கோதமைசொல்ல.
'என்னுயிரென்றபின்' என்றும் பாடம்.

கஎ௨. ஊழிமுதலவன் - மஹாபிர
ஹ்மா. "தெய்வக் கருவுந் திசைமுகக
கருவுஞ், செம்மலர் முதியோன் செய்த
வந்நான்" (உஅ - உ௯) என்று பதிகத்தில்
வருதல்காண்க; இகரத்தை அசைநிலை
யாக்கி ஊழ்வீணையாகிய முதலவனைக்
கூறினும் பொருந்தும்.

கஎ௩. சக்கரவாளமாகிய தாழியினு
டைய உள்ளிடத்தே சஞ்சரிப்பவர்கள்.
'அகவயிற்றிரிவோர்' என்றும் பாடம்.

கஎ௪. தரினெனவே தரலின்மை பெற
ப்பட்டது.

கஎ௬ - கஎ௪. இறந்துபோன உயிரை
மீட்டுக்கொடுக்குமாற்றல் இந்தச் சக்கர
வாளத்திலுள்ள தேவர்களுக்கு எங்ஙன
மில்லையோ அங்ஙனமே எனக்குமில்லை
யென்றபடி.

கஎ௭. ஆற்றல்-சக்தி. என்று-என்று
சம்பாபதிசொல்லி.

கஎ௮. நாவ்வகை மரபின் அரூபப் பிர
மரும் - உலகம் முப்பத்தொன்றனுள்
இருபத்தெட்டாவதாகிய 'ஆகாசநந்தி

யாயதனலோகம்' முதலிய நான்கு உல
கங்களிலுமுள்ள அரூபப்பிரஹ்மசாக்ஷியா
ராகிய நாவ்வகையினரும்; இவர்களைத்
தியானம் ஐந்தனுள் ஐந்தாவதில் தேறிய
வர்களென்பர். 'அரூபப்பிடமரும்' என்
றும் பாடம்.

கஎ௭. நாவ்வகையின் அரூபப் பிர
மரும் - மேற்கூறிய உலகங்களுள், பன்
னிரண்டாவதாகிய 'பிரஹ்மகாயிக
லோகம்' முதலாகிய உலகம் பதினாறு
லுமிருக்கிற அரூபப்பிரஹ்ம சாக்ஷியா
கிய பதினாறுவகையினரும்; இவர்களில்
க௨, க௬, க௮-ம் உலகங்களிலுள்ளவர்களை
'ஸிரோதாபீதி' என்னும் முதலாவது
தியானத்தில் தேறியவர்களென்றும்,
க௭, க௮, க௯ - ம் உலகங்களிலுள்ளவர்களை
'ஸகிருதாநாயி' என்னும் இரண்
டாவது தியானத்தில் தேறியவர்களென்
றும், க௮, க௯, உ௦-ம் உலகங்களிலுள்ள
வர்களை 'அநாகாயி' என்னும் மூன்றா
வது தியானத்தில் தேறியவர்களென்
றும், உ௧ - வது முதலிய எழுலகங்களி
லுள்ளவர்களை 'அஹந்தி' என்னும் நான்
காவது தியானத்தில் தேறியவர்களென்
றாக் கூறுவர். 'உரூபப்பிடமரும்' என்
றும் பாடம்.

கஎ௮ - கஎ௭. இவ்வடிகளிற்கூறிய
இருவகைப் பிரஹ்மலோகங்கள் இருப
தின்பெயர்களையும் இந்நூற்பதிகத்தின்
உஅ - ம் அடிகளின் உரையிற்காண்க.

கஎ௯. இருவகைச்சுடர் - சந்திர சூரி
யர்கள்.

பெருவனப் பெய்திய தெய்வத கணங்களும்
 கடிபு பல்வகை யசாரும் படுதுய நுறுஉ
 மெண்வகை நாகரு மிருவிசம் பியங்கும்
 பன்மீ வீட்டமு நாளும் கோளுந்
 தன்னகத் தடக்கிய சக்கர வாளத்து
 வரந்தரற் குரியோர் தமைமுன் னிறுத்தி
 கடிநு யாந்தை கெடுமிவ ளருந்துய ரிதுவெனச்
 சம்பா பதிதா னுரைத்தவம் முறையே
 யெங்குவாழ் தேவரு முரைப்பக் கேட்டே
 கோதமை யுற்ற கொடுந்துயர் நீங்கி
 யீமச் சுடலையின் மகனையிட் டிறந்தபின்
 ககூ சம்பா பதிதன் னுற்ற றேன்ற
 வெங்குவாழ் தேவருங் கூடிய விடந்தனிற்
 சூழ்கடல் வளைஇய வாழியங் குன்றத்து
 நடுவு நின்ற மேருக குன்றமும

கடிபு - ககூ. இருமு வகையிற் பெருவனப் பெய்திய தெய்வதகணங் கள் - மேற்கூறிய உலகம் முப்பத்தொன் றனுள் ஆறாவதாகிய 'மஹாராஜிக்' மூசலிய உலகம் ஆறிலுமுள்ள அறு வகைதெய்வகணங்கள். இந்த உலகங் கள் ஆறினுடைய பெயரையும் பதிகத் தின் உடி - ம் அடியின் உரையிற் காண்க. 'பெருவனப் பெய்திய' என்றார், விளங் கொளிமேனியராதலின்.

கடிபு. படுதுயர் - மிக்க துன்பம்.

கடிபு. எண்வகை நாகர் - மேற்கூறிய உலகம் முப்பத்தொன்றனுள் முதலாவ தாகிய நாகரிகலோகத்தின் பருதிகளான மஹாநிரயம், ரௌரவம், காலஸூத்ரம், ஸஞ்சீவனம், மஹாலிசி, தபனம், ஸம் பிரதாபனம், ஸம்ஹாதம் என்னும் எட்டு நாகங்களிலுமுள்ளவர்கள்.

கடிபு. ஈட்டம் - கூட்டம். நான் - இருபத்தேழு கட்சத்திரங்கள்.

கடிபு. மேற்கூறிய அருப்பிரஹ்மக ணமுதலியவற்றைத் தன்னுள் அடக்கிய கோனத்தைச் சக்கரவாளமென்பர்; "சக் ரவாளத்துத் தேவரெல்லாம்" (கஉ - ம் ஸாலை, எஉ) எனவும், "எண்ணருஞ் சக் ரவாள மெங்கனும்" (உசு - ம் காலை, ஊஉ) எனவும் வருதல் காண்க.

கடிபு. வரந்தரற் குரியோர் - தேவர், முன்னிறுத்தி - கோதமைக்கு முன்னே ள்றுத்தி.

கடிபு. அரந்தை - துன்பம், கெடுமி - கெடுமின. என - என்று சம்பாபதி சொல்ல.

கடிபு - கடிபு. சம்பாபதி உரைத்தமு றையினை, சு - ம் காலை, ககூ - கசு - ம் அடிகளிற் காண்க.

கடிபு. இறக்கத் துணிந்தமையால் கோதமை கொடுந்துயர் நீங்கினாள். இது போன்ற நிகழ்ச்சியைச் சிலப்பதிகாரம், காட்சிக்காலை, அஉ - ம் அடிமுதலியவ ற்றிற் காண்க.

கடிபு. ஈடம் - பிணஞ்சுடுத்தற்கு அடி க்கும் விறகடுக்கு.

ககூ - ககூ. தோன்றக் கூடிய விட மென்க, 'கூட்டியவிடம்' என்றும் பாடம்.

ககூ. சூழ்கடல் - பெரும்புறக்கடல். ஆழியங்குன்றத்து - சக்கரவாளகிரியின் உட்பட்ட இடத்தில்.

ககூ. நடுவிடத்தே நின்றதாகிய, என் பத்திராயிரம் யோசனை உயரமும் அவ்வு யரத்திற்குத் தக்க பருமையும் அமைந் துள்ள மேருமலையும்.

புடையி னின்ற வெழுவகைக் குன்றமு
 ௧௯௫ நால்வகை மரபின் மாபெருந் தீவு
 மோரீ ராயிரஞ் சிற்றிடைத் தீவும
 பிறவு மாங்கத னிடவகை யுரியன
 பெறுமுறை மரபி னறிவுவாக் காட்டி
 யாங்குவா முயிர்களு மவ்வுயி ரிடங்களும்
 ௨௦௦ பாங்குற மண்ணீட்டிற் பண்புற வகுத்து
 மிக்க மயனா விழைக்கப் பட்ட
 சக்கர வாளக் கோட்டமீங் கிதுகா
 ணிடுபிணக் கோட்டத் தெயிற்புற மாதலிற்
 சுடுகாட்டுக் கோட்ட மென்றல துரையா
 ௨௦௫ ரிதன்வர விதுவென் றிருந்தெய்வ முரைக்க
 மதனி னெஞ்சமொடு வான்றுய ரெய்திப்
 பிறந்தோர் வாழ்க்கை சிறந்தோ ளுரைப்ப
 விறந்திருள் கூர்ந்த விடையிருள் யாமத்துத்

௧௯௪. அம்மேருவின் பக்கத்தே அதி
 லிருந்து உயரத்தில் ஒன்றற்கொன்று
 வரவரப் பாதி பாதிபளவு குறைந்து
 குறைந்து ஒன்றைச்சுற்றி யொன்றாகச்
 சூழ்ந்துள்ள ஏழுகலகிரிகளும்.

௧௯௫. மேற்கூறிய மேருவும் அதனை
 சூழ்ந்துள்ள ஏழுகலகிரிகளும் அககுல
 கிரிகள் ஒவ்வொன்றையும் சூழ்ந்து
 அவ்வக்கிரியின் உயர அளவுள்ள ஆழ
 மும் அகலமுமமைந்த ஏழு கடல்களும்
 ஆகிய இவற்றையெல்லாம் சூழ்ந்து கிட
 க்கும் பெரும்புறக்கடலிலுள்ள சம்புத
 தீவு முதலிய நான்கு மகாதவீபங்களும்.
 இந்த நான்கினுள் செற்கேயுள்ளது சம்
 புத்தீவு. இதனை “நாவ லோங்கிய மா
 பெருந் தீவு” (உ - ம் காதை, ௧), “நாவ
 லொடு பெயரிய மாபெருந் தீவுத்து”
 (௧௧ - ம் காதை, ௧௦௭) என்பவற்றாலு
 ணர்க.

௧௯௬. மேற்கூறிய மஹாதவீபம் நான்
 கினுள் ஒவ்வொன்றையும் தனித்தனியே
 ஐந்துறு ஐந்துறுகச் சூழ்ந்துள்ள இரண்
 டாயிரம் சிறு தீவுகளும்; இச்சிறு தீவுகள்,
 அந்நரத்தீவுகளென்றுஞ் சொல்லப்படும்.

௧௯௭ - ௧௯௯. “அந்நரத் தீவினு மகன்
 பெருந் தீவினு” என்று பின்வருதல்
 காண்க; ௨௫ - ம் காதை, ௨௨௪.

௧௯௯ - ௧௯௯. இவ்வடிகளுக்கு எழுதி
 யவை, பரிமாநேசத்துப் புத்ததூலிந்
 து தெரிந்துகொள்ளப்பட்டன.

௧௯௭-௧௯௮. உரியனவற்றைக்காட்டி.
 ௧௯௯. உயிர்களென்றது, அவ்வவ்வுயி
 ர்கள் வாழுகின்ற உடம்புகளை.

௨௦௦. பாங்கு - பகுதித்திரள்; “அடி
 யோர் பாங்கு மாயமு நீங்கி” என்றா
 சிலப்பதிகாரத் தும்; கொலைக்களக்
 காதை, ௮௫; அழகுமாம். மண்ணீட்
 டிண - சதையார் செய்யப்பட்டுள்ள பா
 வைவடிவமாக.

௨௦௧. மயன் - தெய்வத்தச்சன்; அசு
 ரத்தச்சனென்றுங் கூடவர்.

௨௦௨. இதெல் - போகதெல். பிணக்
 கோட்டம் - மயானம்.

௨௦௪. சு - ம் காதை, ௩௦.

௨௦௫. இருந்தெய்வம் - மணிமேகலர
 தெய்வம்.

௨௦௬. மதனில் நெஞ்சமொடு - செரு
 க்கற்ற மனத்துடனே.

௨௦௭. சிறந்தோள் - மணிமேகலை;
 வாழ்க்கையென்று, நிலையாமையை.
 வாழ்க்கையைச் சிறந்தோள் உரைப்ப.*

௨௦௮. இடையிருள் யாமத்து - நியா
 மத்தில், சு - ம் காதை, ௧௪௩.

தூங்குதுயி லெய்திய சுதமதி பொழியப்
 ௨௧0 பூங்கொடி தன்னைப் பொருந்தித் தழீஇ
 யந்தர மாற வாரைந் தியோசனைத்
 தென்றிசை மருங்கிற் சென்றுதிரை யுடுத்த
 மணிபல் லவத்திடை மணிமே கலாதெய்வ
 மணியிழை தன்னைவைத் தகன்றது தானென.

சக்கரவாளக்கோட்டமுறைத்தகாதை முற்றிற்று.

௨௧0. பூங்கொடிதன்னை - மணிமே
 கலையை.

௨௧௧. அந்தரம் ஆற - ஆகாயமே
 வழியாக.

௨௧௧ - ௨௧௨. முப்பதுயோசனைதூரம்
 தென்றிசைக்கண்ணே சென்று.

௨௧0 - ௨௧௪. கூ - ம் காதை, ௫௫ -
 ௫௭.

௧ - ௨௧௪. கதிர்மண்டிலம் சொரிய,

மேனியன் ஏத்தி நோக்கி என்னுற்றீ
 ரென, அவன் உரைத்தலும், அருந்தெய்வ
 முறைப்ப, சுதமதி என்னையோவென,
 நேரிழை கூறும்; அங்ஙனங்கூறுகின்ற
 தெய்வம், இதன் வரவு இதுவென்றுரை
 க்க, சிறந்தோளுரைப்ப, தெய்வம் இடை
 யிருள்யாமத்துச் சுதமதியொழியப் பூங்
 கொடிதன்னைத் தழீஇச் சென்று மணி
 பல்லவத்தில் வைத்து அகன்றதென
 முடிக்க.

ஏழாவது

துயிலெழுப்பியகாதை.

[ஏழாவது மணிமேகலாதேய்வம் உவவனம்புகுந்து
சுதமதியைத் துயிலெழுப்பியபாட்டு.]

மணிமே கலைதனை மணிபல் லவத்திடை
மணிமே கலாதெய்வம் வைத்து நீங்கி
மணிமே கலைதனை மலாப்பொழிற் கண்ட
வுதய குமர னுறுதுய ரெய்திக்

டு கங்குல் கழியிலென் கையகத் தானெனப்
பொங்குமெல் லமனியிற் பொருந்தா திருந்தோன்
முன்னாத் தோன்றி மன்னவன் மகனே
கோணிலை திரிந்திடிற் கோணிலை திரியுங்
கோணிலை திரிந்திடின் மாரிவறங் கூரு

க0 மாரிவறங் கூரின் மன்னுயி ரில்லை

மன்னுயி ரெல்லா மண்ணுள் வேந்தன்
றன்னுயி ரென்னுந் தகுதியின் றுகுந்
தவத்திறம் பூண்டோ டன்மேல் வைத்த
வவத்திற மொழிகென் றவன்வயி னுரைத்தபி

ங. மலர்ப்பொழிற் கண்ட - உவவனத்
திற்கண்ட.

ச. உறுதுயர் - மிக்க துன்பம்.

டு. கையகத்தான் - கையினிடத்தே
யுள்ளான்.

சு. பொருந்தாது - துயிலாது.

க. வறம் - வறமை.

கஉ. 'தன்னுயி ரென்னுந் தகுவை
யாயின்' என்றும் பாடம்.

அ - கஉ. 'பதிகம்' உச - ம் அடியைப்
பார்க்க. இதுபோலவே, "கோணிலை
திரிந்து நாழி குறைபடப் பகலகண்
மிஞ்சி, நீணில மாரியின்றி விளைவஃகிப்
பசியு நீடிப், பூண்முலை மகளிர் பொற்
பிற் கற்பழிந் தறங்கண் மாறி, யாணையிவ்
வுலகு கேடா மரசுகோல் கோடி னென்
றன்" என்று சீவகசிந்தாமனியிலும்

வருதல் காண்க; நாமக ளி ல ம ப க ம்,
உஉச.

கங. தவத்திறம் - தவத்தின்கூறுபாடு.
கச. அவத்திறம் - கேடுசெய்யுங்காரி
யம்; "தவஞ்செய்வார் தங்கருமஞ் செய்
வார்மற் றல்லா, ரவஞ்செய்வா ராசை
யுட் பட்டு" என்ற உசசு - ம் நீநீத்தற
ளில் 'அவம்' என்பது இப்பொருள்
பட்டு வருதல்காண்க. 'அவ்வயினுரை
த்தபின்' என்றும் பாடம்.

சு - கச. கஅ - ம் காதை, அ0 - அங்.

க - கச. மணிமேகலாதேய்வம் மணி
மேகலையை மணிபல்லவத்திடை வை
த்து நீங்கிப் பொருந்தா திருந்தோனா
கிய உதயகுமரன் முன்னர்ததோன்றி
அவத்திறம் ஒழிகவென்று உரைத்தபி
னென்க.

கடு னுவவனம் புகுந்தாங் குறுதுயில் கொள்ளுந்

சுதமதி தன்னைத் துயிலிடை நீக்கி

யிந்திர கோடணை யிந்நகர்க் காண

வந்தே னஞ்சன் மணிமேகலையா

னாசான் முனிவ னறவழிப் பழே

௨0 மேது முதிர்ந்த திளங்கொடிக்க் காதலின்

விஞ்சையிற் பெயர்த்துநின் விளங்கிழை தன்னையோர்

வஞ்சமின் மணிபல் லவத்திடை வைத்தேன்

பண்டைப் பிறப்பும் பண்புற வுணர்ந்திங்

கின்றேழ் நாளி லிந்நகர் மருங்கே

௨௫ வந்து தோன்று மடக்கொடி நல்லாள்

களிப்புமாண் செல்வக் காவற் பேரந்

ரொளித்துரு வெய்தினு முன்றிற மொளியா

ளாங்கவ லிந்நகர் புகுந்த வந்நா

ளீங்கு நிகழ்வன வேதுப் பலவுள

௩0 மாதவி தனக்கியான் வந்த வண்ணமு

மேதமி னெறிமக ளெய்திய வண்ணமு

முரையாய் நீயவ ளென்றிற முணருந்

திரையிரும பெளவத்துத் தெய்வமொன் றுண்டெனக்

கோவலன் கூறியிக் கொடியிடை தன்னையென்

கள. இந்திரகோடணை - இந்திரவிழா.

கஅ. இதுபோன்ற அடி, சிலப்பதிகாரம், அடைக்கலக்காதை, ௩௩ - ம அடியாகவும் வந்திருத்தல்காண்க. அஞ்சல் - அஞ்சாதே.

கக. ஆதிசால்முனிவன் - புத்தன்.

௨0. ஏது முதிர்ந்தது - ஏதுநிகழ்ச்சி முற்றியது.

௨௧. விஞ்சையின் - வித்தையினாலே.

௨௨. இன்றேழ்நாளில் - இன்றைக்கு ஏழாவதுநாளில்; கக - ம் காதை, க௨௩.

௨௩. தோன்றும் - தோன்றுவான். நல்லாள் - மணிமேகலை. 'வந்து காண்குறம்' என்றும் பாடம்.

௨௪. பேரூர் - காவிரிப்பூம்பட்டினத்தில்.

௨௫. உருவைமறைத்து வருவாளாயினும். 'ஊன்றிற மொழியான்' எனவும், 'ஊன்றிற மொழியான்' எனவும் பாடம்.

௨௬. நிகழ்வனவாகிய ஏதுக்கள்.

௩௦. ஏதமில்நெறி - குற்றமில்லாத

வழி; அஃதாவது விசுத்திமார்க்கம், 'ஏதமி னின்மகள்' எனவும் பாடம்.

௩௨. அவன் - மாதவி, என்றும் உணரும் - என்வரலாற்றை உணர்வான். 'உணர்ப்பொரு ளுணரும்' என்றும் பாடம்.

௩௩. பெளவத்து - கடலினிடத்து. தெய்வமொன்று உண்டென - எனது குலமுதல்வனை விபத்தினின்றிழைப்பாதுகாத்த தெய்வமொன்று உன்னதென்று.

௩௪. நன்னாளிற் செறிந்த இருளிடத்தே. 'நல்லிருள்' என்றும் பாடம்.

௩௬-௩௭. இவ்வடிகளின் பொருளோடு சிலப்பதிகாரம், அடைக்கலக்காதை, ௨௮ - ம் அடிமுதலியவற்றின் பொருளை ஒப்பிடுக.

௩௮. கையற - செயலற்றப்போக; சிலப்பதிகாரம், வரந்தருகாதை, ௨௭ - ௨௮. 'காமன் கையிற் கடுகவை' என்றும் பாடம்.

கூடு மூமஞ் செய்த நன்னு ணள்ளிருட்

காமன் கையறக் கடுவை யறுக்கு

மாபெருந் தவக்கொடி யின்றனை யென்றே

நனவே போலக் கனவகத் துரைத்தே

னீங்கிவ் வண்ண மாங்கவட் குரையென்

சு0 மந்தரத் தெழுந்தாந் கருந்தெய்வம் பேராயபின்

வெந்துய ரெய்திச் சுதமதி யெழுந்தாந்

ககன்மனை யரங்கத் தாகிரியர் தமமொடு

வகைதெரி மாக்கட்டு வட்டனை காட்டி

யாடல் புணர்க்கு மாங்கியன் மகளிரிற்

சுரு கூடிய குயிலுவக் கருவிகண் டியின்று

பண்ணுக்கிளை பயிரும் பண்ணியாழ்த் தீந்தொடை

கொனைவல் லாயமோ டிசைசுட் டிண்டு

வளைசேர் செங்கை மெல்விர லுதைத்த

வெம்மைவெய் துறுது தன்மையிற் றிரியவும்

ரு0 பண்பில் காதலன் பரத்தமை நோன

கரு-சு0. மணிமேகலாதெய்வம் புருந்து நீக்கி, 'இந்நகரில் இந்திரவீழாக்காண வந்தேன்; யான் மணிமேகலாதெய்வம்; இளங்கொடிக்கு ஏது முதிர்ந்ததாதலால் அவளை மணிபல்லவத்தில் வைத்தேன்; அவள் இந்நகரில் இற்றைக்கு ஏழாநாளில் தோன்றுவள்; ஏதுப்பலவுள்; மாதவிக்குரை; அவள் என்றிறமுணரும்; இவ்வண்ணம் அவட்கு உரை' என்று பேராயபினென்க.

சஉ. அகல் மனை அரங்கத்து - விசாலித்த வீடாகிய நடனசாலையில், ஆசிரியர் தம்மொடு - இயலாசிரியனும், ஆடலாசிரியனும், யாழாசிரியனும், இசையாசிரியனும், குழலோனும், தண்ணுமையோனுமாகிய இவர்களோடு நின்று.

சக. வகைதெரிமாக்கட்டு - அவியமுதலியகூறுபாடுகளைத் தெரிகின்ற மாதர்களுக்கு. வட்டனை காட்டி - கமலவர்த்தனையைக்காட்டி; கமலவர்த்தனையாவது கைத்தலங்காட்டல்; சீவகசிந்தாமணி, காந்தருவத்தையாரிலம்பகம், கஅக.

சச. அரங்கியல் மகளிரின் - நாடக மகளிர்போல; மகளிருடனென்றமாம்.

சடு. கூடியகுயிலுவகருவி - சேர்ந்த

குழல் யாழ் மத்தளம் குடமுழா இடக் கையென்பவைகள்; "கூடிய குயிலுவக் கருவிக ளெல்லாந், குழல்வழி நின்றதி யாமே யாழ்வழித், தண்ணுமை நின்றது தகவே தண்ணுமைப், பின்வழி நின்றது முழுவே முழுவொடு, கூடியின் றிசைத்த தாமந் திரிகை" என்று வருதல்காண்க; இது சிலப்பதிகாரம், அரங்கேற்றுகாதை, ககஅ - கசஉ. கண்டியின்று - ஒலியாதலங்கி. 'மகளிரின்' (எ-ம் காதை, சச) என்றதனால் அவர்கள் துயின்றமையும் பெறப்பட்டது.

சக - சக. பண்ணுக்கிளை - பண்ணின் வகைகளை, பயிரும் - இசைக்கும். 'பயிற்ரும்' என்றும் பாடம். தீந்தொடை - இனியநரம்புகள். கொனைவல் ஆயமொடு - பாட்டில் வல்ல மகளிர்கூட்டத்துடனே; கொனை - ஒற்றறுத்தலுமாம். கூட்டுண்டு - சேர்ந்தனுபவித்து. 'வளையார்செங்கை' என்றும் பாடம். உதைத்த - செறித்த. உறுது - உறுமையால். தொடை திரியவுமென்க.

ரு0 - டுக, பரத்தமை - பரத்தன் தன்மை; பரத்தையை துக்ரவான் பரத்தன்; "பெண்ணியலா ரெல்லாரும் கண்ணிற் பொதுவுண்பர், கண்ணேன்

துண்கண் சிவந்தாங் கொல்குகொடி போன்று
தெருட்டவுந் தெருளா தூடலொடு துயில்வோர்
விரைப்பும் பள்ளி வீழ்துணை தழுவவுந்
தளர்நடை யாயமொடு தங்கா தோடி
ருரு விளையாடு சிறுதே ரீர்த்துமெய் வருந்தி
யமளித் துஞ்சு மைம்படைத் தாலிக்
குதலைச் செவ்வாய்க் குறுநடைப் புதல்வர்க்குக்
காவற் பெண்டிர் கடிப்பகை யெறிந்து
தூபங் காட்டித் தூங்குதுயில் வதியவு
கூ0 மிறையுறை புறவு நிறைநீர்ப் புள்ளங்
காவுறை பறவையு நாவு ளழுந்தி
விழவுக்களி யடங்கி முழவுக்கண் மெய்ன்று
பழுவிறன் மூதூர் பாயல்கொ ணடுநாட்
கோமகன் கோயிற் குறுநீர்க் கன்னவின்
கூரு யாமங் கொள்பவ ரோத்தொலி யரவமு
முறையுணின் றெடுங்கிய வுண்ண வுயக்கத்து
நிறையழி யாணை நெடுங்கு விளியுந்
தேர்வழங்கு தெருவுஞ் சிற்றிடை முடுக்கரு
மூர்காப் பாள ரெறிதுடி யோதையு
எ0 முழங்குநீர் முன்றுறைக கலம்புணர் கம்மியர்
துழந்தி கள்ளின் ரொப்பியுண் டயர்ந்து

பரத்தநின் மார்பு" என்பது திருக்குறள்,
கககக; "வறுமொழி யானரொடு வம்
பப் பரத்தொடு" என்பது சிலப்பதீ
காரம், கொலைக்களக்காதை, கூக, 'பார்த்
தமைநோனது' என்றும் பாடம். நோ
னது - பொருமல். துயில்வோர் - ஊடி
யமகளிர். 'துயில்வோன்' என்றும்
பாடம். வீழ்துணை - விரும்பியகணவன்.
துயில்வோர் தழுவவும்.

சு0 - சுக. தளர்நடையாயம் - சிறுர்
கூட்டம், 'தாங்காதோடி' என்றும்
பாடம். ஈர்த்து - இழுத்து. காவற்
பெண்டிர் - செவிலித்தாயர். காவற்
பெண்டிர் துயில்வதியவும்.

கூ0. இறை - இறப்பு.

கூக. கா - சோலை.

கூஉ. களி - களிப்பு; கூத்துமாம்.

கூக. நடுநாள் - நடு இரவில்.

கூக - கூக. தன்மையற்றிரியவும், வீழ்
துணைதழுவவும், துயில்வதியவும், கருவி

கண்டியின்று நா உள்ளழுந்தி முழவுக்
கண்டியின்று ஊர் பாயல்கொள் நடுநாள்
லென்க.

கூச. கன்னவின் - நாழிகைவட்டி
லால். 'குறிநீர்க்கன்னவின்' என்றும்
பாடம்.

கூரு. யாமங்கொள்பவர் - நாழிகைக்
கணக்கர்; சிலப்பதிகாரம், இந்திரவீழ்
வூரெடுத்தகாதை, சக.

கூக. உண்ண உயக்கம் - உண்ணமை
யாலுண்டாகியவருத்தம்.

கூஎ. நெடுங்குவிளி - நெடியகூப்பிடு
தலின் முழக்கம்; எ - ம் காதை, ககடு.

கூஅ. சிற்றிடைமுடுக்கர் - சிறிய இட
ங்களையுடைய முடுக்குத் தெருக்கள்.

கூக. துடி - ஒருவகைத் தோற்கருவி.

எ0. கலம்புணர் கம்மியர் - கப்பலிற்
சேர்ந்து தொழில் செய்வோர்.

எக. துழந்து அடு கள்ளின் தொப்பி
உண்டு அயர்ந்து - துழாவிச் சமைத்த

பழஞ்செருக் குற்ற வனந்தர்ப் புணியு
மரவாய்க் கடிப்பகை யையவிக் கடிப்பகை
விரவிய மகளி ரோந்திய தாமத்துப்

- எடு புதல்வரைப் பயந்த புனிதுதீர் கயக்கந்
தீர்வினை மகளிர் குளனு டாவமும்
வலித்த நெஞ்சி னுடவ ரின்றியும்
புலிக்கணத் தன்னோர் பூத சதுக்கத்துக்
கொடித்தேர் வேந்தன் கொற்றங் கொள்கென
- அ0 விடிக்குரன் முழக்கத் திடும்பலி யோதையு
மீற்றினம் பெண்டி ராற்றாப் பாலகர்
கடுஞ்சூன் மகளிர் நெடும்பு ணுற்றோர்
தந்துயர் கெடுக்கு மந்திர மாக்கண்
மன்றப் பேய்மகள் வந்துகைக் கொள்கென
- அடு நின்றெறி பலியி னெடுங்குர லோதையும்
பல்வே ரோதையும் பரந்தொருங் கிசைப்பக்

கள்ளுகளில் நெல்லாற் சமைத்த கள்ளை யுண்டு தம்மைமறந்து; “இல்லடு கள் ளின் ரொப்பிருகி” என்பது பெரும் பாணியுட்படை, ௧௪௨. ‘துழந்த கள் ளின்’ என்றும் பாடம்.

௭௨. அனந்தர் - கள்ளையுண்டமையா லுண்டாகிய செருக்கு; “அனந்தர் நடு க்க மல்லதியாவதும்” என்பது பொரு நூற்றுப்படை, ௧௪.

௭௩. கடிப்பகை - பேய்க்குப் பகை யாகவுள்ளதென்று பொருள்; அரவாய்க் கடிப்பகை - அரம்போன்றவாயினையு டைய வேப்பிலை. ஐயவிக்கடிப்பகை - சிறுகடுகு. பேய்முதலியவைகள் அணு காதிருத்தற்கு இருவகைக்கடிப்பகையும் கூறப்பட்டன.

௭௪. ‘இரவியன் மகளிர்’ என்றும் பாடம். தாமத்து - புகையுடன்.

௭௬ - ௭௪. மகளிரேந்திய அரவாய்க் கடிப்பகை ஐயவிக்கடிப்பகைவிரவிய தாமம் ஆகிய இந்த இரண்டிடன்சென் றென ஒருசொல் வருவிக்க.

௭௮ - ௭௬. புனிதுதீர்மகளிர்; கயக்க தீர்மகளிரென்க; கயக்கம் - கயங்குதல். ‘புனிதுதீ ருயக்கந், தீர்வியன் மகளிர்’ என்றும் பாடம்.

௭௯ - ௭௬. புதல்வரைப்பெற்றுப்

புனிதுதீர்ந்த மகளிர் இரவின் சென்று குளத்தில் நீராடுதலை, “கணவ ருவப் பப் புதல்வர்ப் பயந்து, பணைத்தேந் தின முலையமுத மூறப், புலவுப்புனிது தீர் ந்து பொலிந்த சுற்றமொடு, வளமனை மகளிர் குளநீ ரயர்” என்னும் மதுரைக் காந்தியாலுணர்க; ௬௦௦ - ௬௦௩. புதல்வரைப்பெற்றமகளிர் எழுந்துசென்று பத் தாவது இரவுக் கிராடவேண்டிமென்று ஆபஸ்தம்பக்நூலுயத்தின் ௧௮ - ம் கண் டத்துள்ள ௮ - ம் ஸூத்திரத்தாலும், அந்தூல அனுஸரித்துத் தோழப்பெரெ ன்று வழங்குகிற வைதிகஸார்வபௌம ரியற்றிய கிருவ்யாசநந்தில் ௬ - ம் கண் டத்தில் ‘நாமகரணப்பிரகரணத்திலுள்ள “தசமேஷமி” என்னும் ஸூத்திரத்தாலும் தெரிகின்றது.

௭௭. வலித்த நெஞ்சின் ஆடவர் இன் றியும் - பகைமையைக்கருதிய நெஞ்சினை யுடைய வீரர் இல்லாதிருக்கவும்.

௭௮. புலிக்கணத் தன்னோர் - வீரர். பூத சதுக்கத்து - பூதத்தையுடைய சதுக் கத்திலே; சதுக்கம் - நாற்புத்தி.

௮௧. ௬ - ம் காதை, ௧௮.

௮௨. கடுஞ்சூல் மகளிர் - முதற்கூலையுடைய மகளிர்; “கடுஞ்சூன் முண்ட

கேட்டுளங் கலங்கி யூட்டிரு ளழுவத்து
முருந்தே ரிளங்கை நீங்கிப் பூம்பொழிற்
றிருந்தெயிற் குடபாற் சிறுபுழை போகி
கூ0 மிக்கமா தெய்வம் வியந்தெடுத் துரைத்த
சக்கர வாளக் கோட்டத் தாங்கட்
பலர்புகத் திறந்த பருவாய் வாயி
லுலக வறவியி னொருபுடையிருத்தலுங்
கந்துடை நெடுநிலைக் காரணங் காட்டிய
கூரு வந்தி லெழுதிய வற்புதப் பாவை

கங் கதிர்மணி கழாஅலவும்” என்பது
சிறுபாணுற்றுப்படை, கசஅ.

அஎ. ஊட்டிருளழுவத்து - ஊட்டி
னற்போன்ற இருட்பரப்பில். ‘யூட்டிரு
ளழுவத்து’ என்றும் பாடம்.

அக. சு - ம் காதை, உஉ.

கஉ - கூக. கஎ - ம்காதை, எஎ - எஅ.
உலக அறவி - ஊரம்பலம்; இஃது, எல்
லாச்சாதியாரும் வந்து தங்குதற்குரிய
தருமசாலை; இதனை ‘உலோகோபகா
ரிகா’ என்பர் வடதுலார்.

சக - கூக. சுதமதியெழுந்து நடுநாளில்
எத்தொலியரவமும், நெடுங்கூவினியும்,
துடியோதையும், அனந்தரப்பாணியும்,
குளஞ்சுவரமும், பலியோதையும், நெடு
ங்குரலோதையும் ஆகிய பல ஒசைகளையு
ம் கேட்டு உளங்கலங்கி நீங்கிப்போகிச்
சக்கரவாளக்கோட்டத்திடத்தே உலக
வறவியின் ஒருபுடையிருத்தலுமென்க.

கச - கூடு. நெடுநிலை உடைக் கந்து
அந்தில் - நெடியதோற்றத்தையுடைய
துணுகிய அவ்விடத்தே, காரணம் காட்
டிய - பழவினையாகிய காரணத்தை யாவ
ருக்கும் காட்டுதற்பொருட்டி, எழுதிய -
மயனென்னும் தெய்வத்தச்சுலல் நிரு
மிக்கப்பட்ட, அற்புதப் பாவை - யாவ
ருக்கும் ஆச்சரியத்தை உண்டெண்ணு
கின்ற பாவை; இது, மேற்கூறிய உல
கவறவியிற் சம்பாபதிகோயிலின் கிழக்
கேயுள்ள துணென்றில் தெய்வகணத்
தொனுகிய துவத்கனென்பவனுடைய
வடிவம்போல மயனாள் நிருமிக்கப்பட்ட
பாவை; இது முக்காலச்செய்தியையும்
கேட்போர்க்குச் சொல்லும் இயல்பையு
டையது; பேசுதல்பற்றி இது காவுடைப்

பாவையென்றஞ் சொல்லப்படும். இவ
ற்றை, “கந்துடை நெடுநிலைக் கடவு
ளெழுதிய, வந்திற் பாவையருளுமாயி
டின்” (கடு - ம் காதை, கூக - கூச) என
வும், “கந்துடை நெடுநிலைக் காரணங்
காட்டிய, தன்முனைப் பாவையை”
(கஎ - ம் காதை, அக - கூ0) எனவும்,
“நெடுநிலைக் கந்தினிடவயின் வினங்கு,
கடவு ளெழுதிய பாவையாங் குறைக்
கும்” (உ0 - காதை, கக0 - ககக) என
வும், “கடவு ளெழுதிய நெடுநிலைக்
கந்தின், குடவயி னமைத்த நெடுநிலை
வாயின், முதியாள் கோட்டம்” (உக - ம்
காதை, க - கூ) எனவும், “என்றிலை
சொல்லி யிருந்தெய்வ முறைத்தலும்”
(உக - ம் காதை, கூடு) எனவும், “மன்
பெருந் தெய்வ கணங்களி னுள்ளேன்,
றுவதிக் கெனப்பென் றென்றுமுதிர் கத்
தின், மயனெனக் கொப்பா வருத்த
பாவையி, னீங்கேன்” (உக - ம் காதை,
கக0 - ககக) எனவும், “நெடுநிலைக் கந்தி
னின்ற பாவை” (உஉ - ம் காதை, உ)
எனவும், “இலகொளிக் கந்தி னெழுதிய
பாவாய்” (உஉ - ம் காதை, கூக) எனவும்,
“நாவுடைப் பாவை நங்கையை யேத்த
லும்” (உஉ - ம் காதை, கச) என
வும், “நாவுடைப் பாவையை நலம்பல
வேத்தி” (உஉ - ம் காதை, க0ச) என
வும் வருவனவற்றாலுணர்க. எழுதிய
பண்ணிய; “கடவு ளெழுதவோர் கற்று
ராரெனின்” (காட்சித் காதை, கக0) என
வும், “கடவு ளெழுதவோர் கற்கையா
லின்” (காட்சித் காதை, ககக) எனவும்,
“கடவு ளெழுதவோர் கற்கொண்ட
லது” (காஸ்கோட்காதை, கச) எனவும்
சிலப்பதிகாரத்துவருதல்காண்க.

மைத்தடங் கண்ணுண் மயங்கினள் வெருவத்
திப்பிய முரைககுந் தெய்வக் கிளவி
னிரவி வன்ம றெருபெரு மகளே
தூரகத் தானைத் துச்சயன் றேவி

க00 தயங்கினர்க் கோதைத் தாரை சாவுற
மயங்கி யானைமுன் மன்னுயிர் நீத்தோய்
காராளர் சண்பையிற் கௌசிகள் மகளே
மாருத வேகலே டிந்நகர் புகுந்து
தாரை தவ்வை தன்னெடு கூடிய

க0௫ வீரை யாகிய சுதமதி கேளா
யின்றேழ் நாளி லிடையிருள் யாமத்துத்
தன்பிறப் பதெடு நின்பிறப் புணர்ந்தீந்
கிலக்குமி யாகிய நினக்கினை யாள்வரு
மஞ்சலென் றுரைத்த தவ்வரை கேட்டு

க௬. மைத்தடங் கண்ணுள் - சுதமதி.
க௭. திப்பியம் - இது, திவ்யமென்
னும வடமொழிச்சினைது; தேவலோகத்
திலிருப்பதென்று பொருள்; இவ்வாறு
இறந்தகால எதிர்காலச் செய்திகளைக்
கூறுதல் பெரும்பாலும் இவ்வுலகவழக்க
மன்மையின், இதனை, 'திப்பியம்' என்
றார். "செங்கோல் காட்டிய தெய்வமுந்
திப்பியம், பையர வல்குல் பலர்பசி கிள
யக், கையி லேந்திய பாத்திரத் திப்பிய,
முந்தை முதல்வியடிபிழைத் தாயெனச்,
சித்திர முறைத்த விதூஉந் திப்பியம்"
என்று இந்துலுள்ளே 'திப்பியம்' என்
பது இப்பொருளில் வருதல்காண்க;
க௬ - ம் காதை, க0 - க௬. தெய்வக்கிள
வியினல் திப்பியமுறைக்கும். தெய்வக்
கிளவி - தெய்வத்தன்மையுள்ளசொல்;
வடசொல்லாலெனினுமமையும்.

க௭. இரவிவன்மன் - அசோதரநகரத்
தரசன்; இவன் சுதமதியென்பவளுடைய
பூர்வஜன்மபிதா.

க௮. க௬-ம் காதை, க௬. துச்சயன் =
துர்ஜயன் - பகைவர்களால் வருத்தமு
ற்று வெல்லப்படுபவனென்று பொருள்;
இவன் அங்கநாட்டிலுள்ள கச்சயமெ
ன்னு நகரத்தரசன்; சுதமதியென்பவ
ளுடைய பூர்வஜன்மநாயகன், க0 - ம்
காதை, ௫0 - ௫௪.

க00. தானா - இவள் வீரையின் முன்

பிறந்தவள்; வீரை யானையால் இறந்தது
கேட்டு இவள் இறந்தமையால், 'சாவுற'
என்றார்; க௭ - ம் காதை, ௪௫ - ௪௭.

க0௧. மயங்கி - மதுவைக் குடித்தமை
யால் மயங்கி. 'மயங்கியல் யானை' என்
றும் பாடம்.

க0௨. சண்பையென்பதற்குப்பொருள்
அங்கநாட்டிற் கங்கைக்கரையிலுள்ளதா
கிய சம்பாநகரமென்று கொள்ளும்பொ
ழுது காராளரென்பது காராளரென்பதின்
விகாரமென்றும், கொடுமையென்று
பொருள்படுகின்ற காராளர் அவ்வுலகு
காராளரையென்பது இச்சொற்குப் பகுதி
யென்றும், இவர்கள் தூர்க்காபூஜைசெ
ய்து நரபலிகொடுப்போரென்றும், இப்
பெயர் இக்காலத்து மஹாராஷ்டிர தேச
த்திற் கராமிகளென்று வழங்குகின்ற
தென்றுங் கூறுவர். ௩ - ம் காதை, ௨௬.

க0௪. தானா தவ்வை - தானாயாகிய
தவ்வை; தவ்வை - முன்பிறந்தவன்.
தானா - மாதவியென்பவளுடைய பூர்வ
ஜன்மநாமத்தேயம்.

க0௫. வீரை - சுதமதியென்பவளு
டைய பூர்வஜன்மநாமத்தேயம்.

க0௭. இலக்குமி-மணிமேகலையென்ப
வளின் முற்பிறப்பின் பெயர்; தானா, வீ
ரை, இலக்குமி இம்மூவரும் சகோதரிகள்.

க0௬. அஞ்சல் - அஞ்சாதே. தெய்
வம் உரைத்தது.

கக௦ நெஞ்ச நடுக்குறாஉ நேரிழை நல்லாள்
காவ லாளர் கண்டியில் கொள்ளத்
தூமென் சேக்கைத் துயில்கண் விழிப்ப
வலம்புரிச் சங்கம் வறிதெழுந் தார்ப்பப்
புலம்புரிச் சங்கம் பொருளொடு முழங்கப்

கக௧ புகர்முக வாரண நெடுங்கு விளிப்பப்
பொறிமயிர் வாரணங் குறுங்கு விளிப்பப்
பணைநிலைப் புரவி பலவெழுந் தாலப்
பணைநிலைப் புள்ளும் பலவெழுந் தாலப்
பூம்பொழி லார்கைப் புள்ளொலி சிறப்பப்

க௨௦ பூங்கொடி யார்கைப் புள்ளொலி சிறப்பக்
கடவுட் பீடிகைப் பூப்பலி கடைகொளக்
கலம்பகர் பீடிகைப் பூப்பலி கடை கொளக்
சூயிலுவர் கடைதொறும் பண்ணியம் பார்தெழக்
கொடுப்போர் கடைதொறும் பண்ணியம் பார்தெழ

க௨௧ ஆர்துயி லெடுப்ப வுரவுநீ ரழுவத்துக்

கக௦. நல்லாள் - சுதமதி.

கக௨. சேக்கைத் துயில் கண் - படுக்கையில் தூங்குகின்ற ஆடவர் மகளிரென்றும் இருபாலாருடைய கண்கள்.

கக௩. 'வலம்புரி சங்கம்' என்றும் பாடம். வறிதெழுந்தார்ப்ப - பொருளின் நி முழங்க.

கக௪. புலம் - அறிவு. சங்கம் - புலவர் கூட்டம்; 'புலம்புரிசங்கம்' என்றும் பாடம்.

கக௫. வாரணம் - யானை. நெடுங்கு விளிப்ப - நெடியகப்பீட்டைச்செய்ய; எ - ம் காதை, கள. கூ - கூப்பீடு; "வினைபுனை நல்லி வினைகூஉக் கேட்பவும்" என்பது புறநானூறு, ௪௪.

கக௬. வாரணம் - கோழி.

கக௭. பணை - குதிரைப்பந்தி. ஆல - ஆட.

கக௮. பணை - இளை. 'கணைநிலைப்புள்ளும்' என்றும் பாடம். ஆல - முழங்க.

கக௯ - கக௮. 'பலவெழுந் தார்ப்ப' என்றும் பாடம்.

கக௯. பூம்பொழில் ஆர்கைப் புன் ஓலி சிறப்ப - பொலிவு பொருந்திய சோலையினிடத்தே நிறைதலையுடைய பறவைகளின் முழக்கம் அதிகரிக்க.

க௨௦. பூங்கொடியார் - மகளிர். புன்கைவளை; "புட்கை போகிய புன்றலை மகாஅர்" என்பது மலைபடுகடாம், ௨௫௩.

க௨௧. தெய்வங்களுக்குரிய பீடங்களுக்குக் கொடுக்கப்படும் பொலிவுபெற்ற பலிகளானவை முடிவுகொள்ள.

க௨௨. அணிகலங்கள் விற்கப்படுகின்ற அங்காடவீதியில் மலரார் செய்யப்படும் ஆர்ச்சனைகளைக் கடையிடங்கள் கொள்ள; "பூப்பலி செய்து காப்புக் கடைநிறுத்தி" என்பது சீலப்பதிகாரம், நடுகற் காதை, ௨௩௧; வாயில்களில் இல்லுறை தெய்வங்களின் பொருட்டுக் காலையிற் பூவிதெல் மரபு.

க௨௧ - க௨௨. 'கடிக்கொள்' என்றும் பாடம்.

க௨௩. தோற்கருவி வாசிப்பாருடைய இடங்களிலெல்லாம் செவ்வை செய்யப்பட்ட வாந்தியங்கள் பரவியெழு; பண் - இசையென்றுமாம்.

க௨௪. உபகாரிகளுடைய வாயில்கடோறும் கொடுத்தற்குரிய பல பண்டங்களும் பரவுதலுற்றுமிக.

க௨௫. எடுப்ப - எழுப்ப. 'ஊர்துயி லெடுப்பிய' என்றும், 'ஊர்துயி லெடு

எ. — துயிலெழுப்பியகாதை.

௪௪

காரிருள் சீத்துக் கதிரவன் முளைத்தலு
மேவுறு மஞ்ஞையி னினைந்தடி வருந்த
மாநகர் வீதி மருங்கிற் போகிப்
போய கங்குலிற் புகுந்ததை யெல்லா
கூட மாநதி தனக்கு வருவின் றுரைத்தலு
நன்மணி யிழந்த நாகம் போன்றவ
டன்மகள் வாராத் தனித்துய ருழப்ப
வின்னுயி ரிழந்த யாக்கையி னிருந்தன
னெனிய துரைத்த. சுதமதி தானென.

துயிலெழுப்பியகாதை முற்றிற்று.

பிய' என்றும் பாடம். உரவுநீரழுவத்து -
கடற்பரப்பில்.

கஉசு. சீத்து - அழித்து.

கஉஎ. ஏ - அம்பு; “சுதமதி கேட்
டுத் துளக்குறு மயில்போல்” என்றார்
முன்னும்; ச - ம் காதை, அசு.

கஉகூ. போயகங்குலில் - சென்ற இர
வில்.

ககக. இப்படியே, “மன்னவன் மக
னுக் குற்றது பொறாஅ, னன்மணி யிழ
ந்த நாகம் போன்று” என்று இவ்வுவ
மையே பின்னும்வரும்; உடு - ம் காதை,
ககசு - ககடு; “இருநிதிக் கிழவனும்
பெருமனைக் கிழத்தியு, மருமணி யிழந்த
நாகம் போன்றதும்” என்பது சிலப்பதி
காரம், புறஞ்சேரியிறுத்தகாதை, இஎ -
இஅ. அவன் - மாதவி.

ககக. “இன்னுயி ரிழந்த யாக்கை
யென்னத், தன்னிய சுற்றந் துயர்க்
கடல் வீழ்ந்ததும்” என்புழியும் இவ்வு
வமை வருதல்காண்க; சிலப்பதி
காரம், புறஞ்சேரியிறுத்தகாதை, இக -
சுடு.

க - ககசு. மணிமேகலாதெய்வம் நீங்
கித்தோன்றி உரைத்தபின் புகுந்து நீக்கி
உரையென்று போயபின், சுதமதி எழு
ந்து கேட்டு உளங்கலங்கி நீங்கிப் போகி
ஒருபுடையிரீத்தலும், பாவை உரைக்
கும்; அது ‘வரும், அஞ்சல்’ என்ற
ரைத்தது; அதனைக்கேட்டு நடுக்குறநல்
லாள், கதிரவன் முளைத்தலும் போகி மா
தவிக்குரைத்தலும், அவன் துயருழப்பத்
தான் உயிரிழந்த யாக்கைபோல் இருந்த
னெனென முடிக்க.

மணிபல்லவத்துத்துயருற்றகாதை.

[எட்டாவது மணிமேகலை
மணிபல்லவத்துத்துயிலேழுந்து துயருற்றபாட்டு.]

ஈங்கிவ என்னண மாக விருங்கடல்
வாங்குதிரை யுடுத்த மணிபல் லவத்திடைத்
தத்துநீ ரடைகரைச் சங்குழு தொடுப்பின்
முத்துவிளை கழனி முரிசெம் பவளமொடு
ரு விரைமா முருட்டுந் திரையுலாப் பரப்பின்
ஞாழ லோங்கிய தாழ்கண் ணசம்பி
னும்பலுங் குவளையுந் தாம்புணர்ந்து மயங்கி
வண்டுண மலர்ந்த குண்டுநீ ரிலஞ்சி
முடக்காற் புன்னையு மடற்பூந் தாழையும்
க0 வெயில்வா வொழித்த பயில்பூம் பந்த
ரறல்விளங்கு நிலாமண னறுமலர்ப் பள்ளித்
துஞ்சு துயிலெழுஉ மஞ்சி லோதி

க. இவன் - சுதமதி. 'ஈங்கிவ ரிங்ஙன மாக' என்றும் பாட்டம்.

க. அடைகலையில். தொடுப்பு - விதை
ப்பு; "தொடுப்பி னாயிரம் வித்தியது
விளைய" என்பது மதுரைக்காஞ்சி, கக;
"தொடுப்பே ருழவ ரோதைப் பாணியும்"
என்பது சிலப்பதிகாரம், நீர்ப்ப
டைக்காதை, ௨௯௦.

க - ச. அடைகலையாகிய கழனியி
லென்றுமாம்.

டு. வினாமரம் - சந்தனம் அகில முத
வியன; "வினாமர மென்றுகில்" என்பர்
மேலும்; கக - ம் காதை, ௧௨௨; "வீங்கு
திரை கொணர்ந்த வினாமர விறகின்"
என்பது சிறுபாணாற்றுப்படை, ௧௮௮.

க. ஞாழல் - புலிகக்கொன்றை;
"பொன்னுறு ஞாழற் பூவுடன் கடுக்
கும், பேழ்வாய்ப் புலியுகிர்" என்பது
கல்லாடம், ௮௨. அசும்பு - சேறு; "வார

சும் பொழுது முன்றில்" என்பது புற
நானூறு, ௧௧௪.

எ. மயங்கி - கலந்து.

அ. குண்டு நீர் இலஞ்சி - ஆழமான
நீரையுடைய பொய்கைக்கரை; இலஞ்சி -
ஆகு பெயர்.

க. முடம் - வளைவு.

க0. பந்தர் - நிழல்.

க - க0. புன்னையும் தாழையும் வெயி
வின் வரவை யொழித்த பந்தர்.

கக. அறல் - நீர் அரித்து ஒழுகுதலா
லுண்டாவது; "மட்டற னலயாற்று"
என்பது புறநானூறு, ௧௭௭. நிலாமணல் -
நிலாவைப் போன்ற வெள்ளிய மணல்.
மலர் - உதிர்ந்து கிடப்பன; மலர்ப்ப
ள்ளி - மலராலாகிய படுக்கையில். 'துற
ல்விளங்கு நிலாமணற் றாமலர்ப் பள்ளி'
என்றும் பாட்டம்.

௧௨. அஞ்சிலோதி - அழகிய சிலவா

- காதற் சுற்ற மறந்து கடைகொள
வேறிடத்துப் பிறந்த வுயிரே போன்று
கடு பண்டறி கிளையொடு பதியங் காணுள்
கண்டறி யாதன கண்ணிற் காணு
நீலமாக்கட னெட்டிடை யன்றியுங்
காலை ஞாயிறு கதிர்விரித்து முளைப்ப
வுவவன மருங்கினி லோரிடங் கொல்லிது
உடு சுதமதி யொளித்தாய் துயரஞ் செய்தனை
நனவோ கனவோ வென்பதை யறியேன்
மனநடுக் குறாஉ மாற்றந் தாராய்
வல்லிருள் கழிந்தது மாதவி மயங்கு
மெல்வளை வாராய் விட்டகன் றனையோ
உடு விஞ்சையிற் றேன்றிய விளங்கிழை மடவாள்
வஞ்சஞ் செய்தனள் கொல்லோ வறியே
னொருதனி யஞ்சுவென் றிருவே வாவெனத்
திரைதவழ் பறவையும் விரிசிறைப் பறவையு
மெழுந்துவீழ் சில்லையு மொடுங்குகிறை முழுவது
௧௦ மன்னச் சேவ லரச னாகப்
பன்னிறப் புள்ளினம் பரந்தொருங் கிண்டிப்
பாசறை மன்னர் பாடி போல

னமயிரினையுடையாள்; “அஞ்சி லோதி யரசனுக் கொருநாள்” என்பர் மேலும்; உக - ம் காணத், உச; “அஞ்சி லோதி யசையல்” என்பது துறிஞ்சிப்பாட்டு, ௧௮௦.

க - கஉ. மணிபல்லவத்திற் களையிற் கழனியிற் பரப்பில் இலஞ்சிக்களையில் மணலிற் பள்ளியில் துயிலெழுந்த மணி மேகலை யென்க.

கக. கடைகொள - முடிவுகொள்ள.

கடு. காணுள் - காணுளாகி.

கக. கண்டறியாதனவற்றை. காணு - கண்டு.

கஎ. நெட்டிடை - நெடிய இடம்.

கஅ. ‘கால ஞாயிறு’ என்றும் பாடம்.

கக. ‘உவவனம்’ என்பது முதல் மணிமேகலை கூற்று.

உ௦. சுதமதி - விரி.

உக. இந்தநிலை நனவோ கனவோ.

உக. மயங்கும் - மயங்குவாள்.

உச. மெல்லிய வளையினையுடையாய்; எவ்வளவுமாம்.

உடு. விஞ்சையிற் றேன்றிய - வித் தையினாலே தோன்றிய.

உஎ. ஒருதனி - ஒப்பற்றதனிமையை. வாவென - வாவென்று சொல்லிக்கொ ண்டு.

உஅ - உக. அலையில் தவழ்ந்துசெல் லும் பறவைமுதலிய நீர்வாழ் பறவைச சாதிகள் நான்கும்.

உக. ‘ஒடுங்கு சிறை முழுவதும்’ என் தும், ‘ஒடுங்குகிறை மூயும்’ என்றும் பா டம்.

௧க. ‘பன்னிறப் புள்ளும்’ என்றும் பாடம்.

உஅ - ௧க. திரைதவழ் பறவைமுதலிய னவாகிய பன்னிறப் புள்ளினம்.

௧உ. போர்குறித்துவந்து படைவீ டுகளில் விட்ட பகையரசரிருவருடைய படைகளிரண்டும் எதிரெதிரிருத்தல் போல. பாடி - படைவீடு.

விசுரீர்ப் பரப்பி நெதிரெதி ரிருக்குந்
 துறையுந் துறைஞ்ஞம் நெடுமணற் குன்றமும்
 ௩௩ பாங்கணுந் திரிவோள் பாங்கினங் காணுள்
 குற்றலைக் கூந்தல் குலைத்துபின் வீழ
 வாற்றினள் கூஉ யமுதன ளேங்கி
 வீழ்துய ரெய்திய விழுமக் கிளவியிற்
 ருழ்துய ருறுவோ டந்தையை யுள்ளி
 ௪௦ பெய்மிதிற் படுத்தும் வெவ்வினை யுருப்பக்
 கோற்றொடி மாதரொடு வேற்றுநா டடைந்து
 வைவா ஞழந்த மணிப்பூ ணகலத்
 தைபா வோவென் றமுலோண் முன்னர்
 விரிந்திலங் கவிரொளி சிறந்துகதிர் பரப்பி
 ௪௧ யுணாபெறு மும்முழ நிலமிசை யோங்கித்
 திசைதொறு மொன்பான் முழநில மகன்று
 விதிமா ணுடியின் வட்டங் குயின்று
 பதும் சதுர மீமிசை விளங்கி

௩௩. 'எதிரெதிர் நிற்கும்' என்றும்
 புரடம்.

௩௪ - ௩௪. திணைதவழ்பறவை முதலி
 யன, அன்னச்சேவல் அரசனாக நீர்ப்பர
 ப்பில் எதிரெதிரிருக்குந் துறையென்க.
 இப்படியே, "கம்புட் கோழியுங் கனை
 குர னொயுஞ், செங்கா லன்னமும்
 பைங்காற் கொக்குந், காணக் கோழியு
 நீர்நிறக் காக்கையு, முன்னு ஸ்ராவம்
 புன்னும் புதாவும், வெவ்போர் வேந்தர்
 முனையிடம் போலப், பல்வேறு குழைக்
 குரல் பரந்தவோதையும்" என்றார் சிலப்
 பதினாறந்தும்; நாகொண்காதை, ௧௧௪ -
 ௧௧௬.

௩௪ - ௩௬. துறையும் குன்றமுமாகிய
 பாங்கணும். திரிவோள் - மணிமேகலை.
 பாங்கினம்பக்கத்திலுள்ள இனங்களை.

௩௪ - ௩௬. திருவே வாவெனத் திரி
 வோள்.

௩௬. குற்றலைக் கூந்தல் - பூங்கொ
 ள்தை இடத்தையுடைய கூந்தல்; "குர
 ற்றலைக் கூந்தற் குடசம் பொருந்தி"
 என்பது சிலப்பதிகாரம், ஊர்காண்
 நாதை, ௮௪; "குற்றலைக் கூந்தல் குலை
 இதுபின் வீழ்" என்பது சிலப்பதிகாரம்,
 பரந்தருகாதை, ௩௮.

௩௪. கூஉய் - கூலி.

௩௮. விழுமக்கிளவியின்-துன்பத்தைப்
 புலப்படுத்தும் சொற்களால்.

௩௬. தந்தையையுள்ளி - கோவலனை
 நினைந்து.

௪௦. எம்மிதிற்படுத்தும் வெவ்வினை -
 எம்மை இத்துன்பத்தினிடத்தே அகப்
 படுத்தும் வெவ்வின வினை; "என்னிதிற்
 படுத்த வேந்தல்" என்பது சீவகசிந்தா
 மணி, காந்தருவதத்தை யாரிலம்பகம்,
 ௨௨௧. உருப்ப - முதிர்; "ஊழ்வினை
 யுருத்தென" என்பது சிலப்பதிகாரம்,
 கொலைக்களக்காதை, ௨௧௪; கோபிக்க
 வென்றுமாம். 'எம்மிகற்படுத்தும்' என்
 றும் 'எம்மிதற் படுத்தும்' என்றும்பாடம்.
 ௪௧. கோற்றொடிமாதர் - கண்ணகி.
 வேற்றுநாடு - பாண்டிநாடு.

௪௨. வைவா ஞழந்த - கூரியவாளால்
 வெட்டுண்டு வருந்திய. அகலம் - மார்பு.

௪௬. நிலமிசை மும்முழமோங்கி.

௪௬. ஒன்பான்முழம் - ஒன்பதுமுழம்.

௪௭. விதிமாண் - விதி மாட்சிமைப்
 பட்ட, ஆடியின் வட்டங்குயின்று - பளி
 க்கினால் வட்டஞ் செய்யப்பட்டு, 'வட்ட
 வினை குயின்று' என்றும் பாடம்.

௪௮. பதும்த்தையுடையசதுரம்; பதி

யறவோற் கமைந்த வாசனமென்றே

௫௦ நறுமல ரல்லது பிறமாஞ் சொரியாது

பறவையு முதிர்சிறை பாங்குசென் மதிராது

தேவர்கோ னிட்ட மாமணிப் பீடிகை

பிறப்புவிளங் கவிடொளி யறத்தகை யாசனங்

கீழ்கில மருங்கி னாகநா டாளு

௫௫ மிருவர் மன்னவ ரொருவழித் தோன்றி

யெமதி தென்றே யெடுக்க லாற்றார்

தமபெரும் பற்று நீங்கலு நீங்கார்

செங்கண் சிவந்து நெஞ்சபுகை யுயிர்த்துத்

தம்பெருஞ் சேனையொடு வெஞ்சினம் புரிநா

௬௦ ளிருஞ்செரு வொழியி நெமதி தென்றே

பெருந்தவ முனிவ ளிருந்த மூலாக்கும்

மமென்றதற்குப் புத்தனுடைய பாங்கு
கொணினும் பொருந்தும். மீயிசை -
மேற்பட்ட இடம்.

சுசு. அறவோற்கு புத்தனுக்கு.

சச- சக. சிறந்து பாப்பி ஒங்கி அக
ன்று குயின்று விளங்கி அமைந்த ஆச
னமென்க.

இ௦. பிற - பிறவற்றை. மரங்கள் நறு
மலரையே சொரியும்.

இசு. பறவையும் அப்பீடிகையின் பக்
கத்திற்சென்று சிறையொலியைச் செய்
யாது. 'பாங்குசென் மதிராது' என்
றும் பாடம்.

இசு. பிறப்பு விளங்கு ஆசனம் - காண்
போருடைய பழம்பிறப்புக்கள் அவர்க
ளுக்கு விளங்குதற்குக் காரணமாகிய ஆச
னம்.

இசு. கீழ்கிலம் - கீழ்த்திசையிலுள்ள
இடம். நாகரென்னும் ஒருவகை மணிதர்
வாமூரோடு நாகநாடென்பர்; இந்நாட்டின்
பெயர், "நாகநன் னாட்டு காணாறி யோ
சனை" (க - ம் காதை, உசு) எனவும்,
"நாக நாடு நடுக்கின் றான்பவன்" (உசு-ம்
காதை, இசு) எனவும், "நாக நன்னா
டாள்வோன்" (உரு - ம் காதை, கஎஅ)
எனவும், "நாகநா டாள்வோன்" (உசு-ம்
காதை, ஈ) எனவும் இந்நூலுள்ளே பின்பு
வருதல் காண்க நாக இலச்சினையை
(=பாம்பின் அடையாளத்தை) யுடை
மையின், இவர்களுக்கு இப்பெயரும்

தகுகரென்ற பெயரும் வந்தனவென்று
ஊகிக்கின்றனர்.

இசு. எடுக்கல் ஆற்றார் - எடுக்கும் வன்
மை இலராய்.

இஎ. தம பெரும்பற்று - தம்முடைய
பெரிய விருப்பம், நீங்கலு நீங்கார் - நீங்
குதலையும் செய்யார்; "சுழலலுஞ் சுழலு,
மோடலு மோடு மொருசிறை யொது
ங்கி, நீடலு நீடும்" என்றார் முன்னும்;
ஈ - ம் காதை, ககக - ககஈ; "கறைமிட
றணியலு மணிந்தன் றக்கறை" என்பது
புறநானூறு.

இஅ. நெஞ்சு புகையுயிர்த்து - மனங்
கொதித்து; "வஞ்சினஞ் சாற்றி நெஞ்
சுபுகை யுயிர்த்து" என்பர் மேலும்;
கஅ - ம் காதை, ஈஎ; "ஊதுலை தோற்க
வுயிர்க்குமென் நெஞ்சன்றே" என்றார்
சீலப்பதிகாரத்தும்; துன்பமாலே.

சுசு. பெருந்தவ முனிவன் - புத்தன்;
பொறிகளை யடக்கி நெடுநான் மிக்க
நியமத்தோடருந்து அரியசுவஞ்செய்தது
பற்றி "இவனைப் பெருந்தவ முனிவனெ
ன்றார்; "ஆதிசான் முனிவ னறவழி"
(எ - ம் காதை, கசு) எனவும், "பொது
வறி விசுத்து புலமுறு மாதவன்" (க௦-ம்
காதை, அசு) எனவும், "பேரதி மாதவன்
பூமியிற் றேன்றும்" (கரு - ம் காதை,
உசு) எனவும், "பிணிப்பறு மாதவன்
பீடிகை" (உரு - ம் காதை, ஈசு) எனவும்
இந்நூலுள்ளே வருதல் காண்க; "பொ

பொருவறு சிறப்பிற் புளையோ ரேத்துந்
தரும் பீடிகை தோன்றிய தாங்கென.

மணிபல்லவத்துத்துயருற்றகாதை முற்றிற்று.

ருந்து போதியி, விருந்த மாதவர், திருந்
துசேவடி, மருந்து மாருமே" எனவும்,
"காமருபூம் போதி, யேரார் முனிவரா"
எனவும், "பூதலத்து னெவ்வுயிர்க்கும்
பொதுவாய திருமேனி, மாதவனீ" என
வும், "மாதவரின் மாதவனீ வானவ
ருள் வானவனீ" எனவும், "மருளுறுத்த
பெரும்போதி மாதவனாக் கண்டிலமா
ல்" எனவும் வருவன முறையே விரகோ
ழியத்தின் யாப்புப்படலத்துள்ள ௩, ௧௧,
௧௩ - ம் கவித்துறை யுதாரணங்கள். 'பெ
ருந்தகை முதல்வன்' என்றும் பாடம்.

௪௨. புளையோர் - ஈண்டுப் பொளத்த
ரில் உயர்ந்தோர்; "புளையோர்ப் பேணிப்
போகணும் போருவை" (௨௧ - ம் காதை,
௮௩) எனவும், "ஆரசவீற் றிருந்து புளா
யோர்ப் பேணி" (௨௩ - ம் காதை, ௮௪)
எனவும், "புளையோர் தாமும் பூம்பொழி
லிழிந்து" (௨௮ - ம் காதை, ௧௧௨) என
வும் பின்னர் வருதல் காண்க.

௩௨ - ௪௩. மாமணிப் பீடிகை, அறத்
தகையாசனம், தரும் பீடிகை அது
தோன்றியது.

௪௩ - ௪௩. அழுவோள் முன்னர்த்
தோன்றிய தென்க.

௩௪ - ௪௩. இவ்வடிகளிற்கூறிய வன்
ணமே "வேகவெந்திற ஞகநாட்டரசர்,
சினமா சொழித்து மனமாச தீர்த்தார்,
கறச்செலி திறந்து மறச்செலி யடைத்
துப், பிறவிப்பிணி மருத்துவ னிருந்தற
முரைக்குந், திருந்தொளி யாசனம்"
என்று பின்னுங்கூறுவர்; ௩ - ம் காதை,
௩௮ - ௪௨.

௪ - ௪௩. இவள் இன்னணமாக, மணி,
பல்லவத்திடைத் துயிலெழும் அஞ்சி
லோதி, போன்று காணாய்க் கண்டு,
திருவே வாவென்று அழுவோள் முன்
னர்த் தரும் பீடிகை ஆங்குத் தோன்றிய
தென்க.

பீடிகைகண்டுபிறப்புணர்ந்தகாதை.

[ஒன்பதாவது மணிமேகலை மணிபல்லவத்திடைப்
பீடிகைகண்டு பிறப்புணர்ந்தபாட்டு.]

ஆங்கது கண்ட வாயிழை யறியாள்
காந்தளஞ் செங்கை தலைமேற் குவிந்தன
தலைமேற் குவிந்த கையள் செங்கண்
முலைமேற் கலுழ்ந்துமுத் தத்திர னருகுத்ததி
ரு னிடமுறை மும்முறை வலமுறை வாராக்
கொடியின் முகிலொடு நிலஞ்சேர்ந் தென்ன
விறுதுசுப் பலச வெறுநிலஞ் சேர்ந்தாந்
கெழுமேவாள் பிறப்பு வழுவின றுணர்ந்து
தொழுதகை மாதவ துணிபொரு ளுணர்ந்தோய்
க0 காயங் களாயினீ யுரைத்ததை யெல்லாம்
வாயே யாகுதன் மயக்கற வுணர்ந்தேன்
காந்தார மென்னுங் கழிபெரு நாட்டுப்

க. அதுகண்ட - புத்தபீடிகையைக் கண்ட, ஆயிழை - மணிமேகலையானவள், அறியாள் - தன்னை அறியாளாயினள்; இது புதுமைபற்றிவந்த மருட்கையென்னுமெய்ப்பாடு.

ங - ச. செங்கண் கலுழ்ந்து - சிவந்த கண்கள் கலங்கி, முலைமேல் முத்தத் திரள் உகுத்து - கொங்கைகளின்மேலே நீர்த்துளிகளைச் சொரிந்து, அதின - அப் பீடிகையின்,

இ. (?)

க. மின்சொடி மணிமேகலையினுடைய உருவத்திற்கும், முகில் அவள் கூந்தலுக்கும் உவமை.

எ. அலச - அலைய, 'இறுதுசுப் பலைய' என்றும் பாடம். நிலஞ்சேர்ந்து - வணங்கி.

அ. எழுமேவாள் தனது முற்பிறப்பின் செய்தியை என்றாக வறிந்து.

க. 'தொழுதகை மாதவ' என்பது முதல் 'என்றேறித் தோதின்' என்பது றுதியாகவுள்ளவை, பிரமதருமனென்னு முனிவன் முற்பிறப்பில் தனக்குக் கூறியவற்றைப் புத்தபீடிகைக் காட்சியாவறிந்து, அம்முனிவனை எதிர்பெய்து, மணிமேகலை கொண்டு கூறுகின்றவையெனக்கொள்க.

க0. காயங்களை - ஒரு நதியின்பெயர். உரைத்ததை, ஐ - சாரியை; பன்மையொருமை மயக்கம்.

கக. வாயேயாகுதல் - உண்மையாதலை; வாய் - உண்மை; "பொய்பயறியா வாய்மொழியால்" என்பது மதுரைக்காஞ்சி, கக.

கஉ. பல நாடுகளைத் தன்னுள்ளே பெற்றதென்பார் 'காந்தாரமென்னுங் கழிபெருநாட்டு' என்றார்.

- பூருவ தேயம் பொறைகெட வாழு
மத்திப் பதியெனு மரசான் வேந்தன்
- ௧௫ மைத்துன னாகிய பிரம தரும
ஞங்கவன் தனபா லணைந்தற னுரைப்போய்
திங்கனி நாவ லோங்குமித் தீவிடை
யிந்தேழ் நாளி லிருநில மாக்க
ணின்னுநடுக் கெய்த நீணில வேந்தே
- ௨௦ பூமி நடுக்குறா உம் போழ்தத் திந்நகர்
நாகநன் னுட்டு நானூறி யோசனை
வியன்பா தலத்து வீழ்ந்துகே டெய்து
மிதன்பா லொழிகென ஹிருநில வேந்தனு
மாபெரும் பேரூர் மக்கட் கெல்லா
- ௨௫ மாவு மாவுங் கொண்டுகழி கென்றே
பறையிற் சாற்றி நிறையருந் தானையோ
டிடவய மென்னு மிரும்பதி நீங்கி
வடவயி னவந்தி மாநகர்ச் செல்வோன்
காயங் கண்டெனும் பேரியாற் றடைகரைச்
- ௩௦ சேடியர் பூம்பொழிற் பாடிசெய் திருப்ப
வெங்கோ னீயாங் குரைத்தவந் நாளிடை
தங்கா தந்நகர் வீழ்ந்துகே டெய்தலு
மருளறு புலவனின் மலரடி யகனை
யாசொடு மக்க ளெல்லா மீண்டிச்

௧௬. பொறை - பாரம; என்றது பாலத்தை.

௧௭. பிரமதருமன் - விளி.

௧௮. அவனென்றது, அத்திபதியென்னும் அரசனை.

௧௯. சம்புத்திலில்.

௨௦. எ - காலை, ௨௪. (?)

௨௧ - ௨௦. இன்றேழ்நாளில் பூமி நடுக்குறம்பொழுதில்.

௨௨ - ௨௨. இத்தநகரும் நாகநாட்டில் காணுதலோசனைப் பரப்பும்பாதலத்தில் விழுந்து கெடுத்தலும்.

௨௩. இதன்பால் ஒழிகளை-இந்நகரின் புறத்தே செல்வாயாக வென்றுசொல்ல.

௨௪. ஆ - பசு; மக - மற்றை விலங்குகள்; சிறிதும் திங்கு செய்யத் தகாத சாதியாதலின், பசு முற்றெடுப்பட்டது; புறநானூறு, ௧.

௨௬. நிறை அருந்தானையோடு - பகை மேற்செல்பொழுது நிறுத்துதலரிய சேனையோடு; "நிறையருந் தானை வேந்தனுநோந்து" என்பது சிலப்பதிகாரம்; காட்சிக்காதை, ௧௭௮. 'நிறையருந்தானை' என்றும் பாடம்.

௨௭. இடவயம் - அத்திபதியின் காரம். 'இடவயம்' என்றும் பாடம்.

௨௮. 'வசந்திமாநகர்' என்றும் பாடம்.

௨௯. பொழிவில். 'பாடிசெய் திருத்தோன்' என்றும் பாடம்.

௩௦ - ௩௦. செல்வோன் இருப்ப.

௩௧. எங்கோனென்றது - பிரமதருமனை.

௩௨. நகர்க்கெய்தியது கூறவே நாகநாட்டில் காணுதலோசனைப்பரப்பினதாகேமே உறியதாயிற்று.

௩௩. 'எல்லாம் வீழ்ந்து' என்றும் பாடம்.

- கூடு சூழ்ந்தனர் வணங்கித் தாழ்ந்துபல வேத்திய
வருளறம் பூண்ட ஸொருபே சீன்பத்
துலகுதுயர் கெடுப்ப வுருளிய வந்நா
ளாவத் கடலொலி யசோதர மாளு
மிரவி வன்ம னொருபெருக் தேவி
- சு0 யலத்தகச் சிறடி யமுத பதிவயிற்
நிலக்குமி யென்னும் பெயர்பெற்றுப் பிறந்தே
னத்தி பதியெனு மரசன்பெருந் தேவி
சித்திபுர மாளுஞ் சேதரன் நிறுமக
னீல பதியெனு நேரிழை வயிற்றிற்
- சுடு காலைஞா யிற்றுக் கதிர்போற் றேறன்றிய
விராகுலன் றனக்குப் புக்கே னவனொடு
பராவரு மசினின் பாதம் பணிதலு
மெட்டிரு நாளிலிவ் விராகுலன் றன்னைத்
திட்டி விடமுணுஞ் செல்லுயிர் போனாற்

கூடு. ஏத்திய - ஏத்த.
கூக - கூடு. நின்மலரடியதனை ஏத்த.
கூஎ. அருளிய - உபதேசித்த.
கூச - கூஎ. இன்பத்தை அருளிய அந்
ராளில்.
கூஅ. கடலரவம்போன்ற ஒலியையு
டைய அசோதர நகரம்; “மலீதேரான்
சீசிய மாகடலுந் தம்மு, ஸொலியும்
பெருமையு மொக்கும்” என்று வருதல்
ரான்க.
கூக. ‘ஒருபெரு மகளேன்’ என்றும்
பாடம்.
சு0. அலத்தகம் - அலத்தம் - அரக்கு.
கூக - சு0. தேவியாகிய அமுதபதி.
சுக. பிறந்து இலக்குமியென்னும்
பெயர்பெற்றேனென விசுவநிபிரித்துக்
ட்டெக
சுக. ‘சித்திரபுரம்’ என்றும் பாடம்.
சேராகுலன் மகன்’ என்றும் பாடம்.
சுஉ - சுச. பெருந்தேவியும் மகளாய்
யெ நீலபதி.
சுக. இராகுலனென்பது புத்தனு
டைய புத்திரன்பெயர்; அது புத்தனி
-த்துள்ள பத்திரியும் இவனுக்கு இட
ப்பட்டதுபோலும்.
சுக - சுச. மணிதர்சனாடைய பிறப்பி
ய்புக்களுக்கு முறையே ருரியனுடைய

உதயால்தமனங்களை உவமை கூறுதல்
பெளத்த ஸம்பிரதாயமாதலால், ‘காலை
ஞா யிற்றுக் கதிர்போற் றேறன்றிய
விராகுலன்’ என்றான்; இதனை, “ருண
திசைத் தோன்றிக் காரிருள் சித்துத்,
குடதிசைச் சென்ற ஞாயிறு போல,
மணிபல் லவத்திடை மன்னுடம் பிட்
டுத், தணியாமன்னுயிர் தாங்குங் கருத்
தொடு, சாவது யானுத் தலைத்தான் வே
ந்த, ஞாயிறு றுதித்தன ஞங்கவன்றா
னென்” (கச - ம் காதை, கூக - க0ச)
எனவும், “தேவி கேளாய் செய்தவ யாக்
கையின், மெயினே ஞாயினும் வீழ்கதிர்
போன்றேன்” (உச - ம் காதை, க0க -
க0உ) எனவும், “சாக்கா டென்ப தருவு
ருத் தன்மை, யாக்கை வீழ்கதி ரென
மறைத் திடுதல்” (க0 - ம் காதை, க0உ -
க0க) எனவும் வருவனவற்றனுணர்க.
சுஎ. ‘மரபிற் பாதம்’ என்றும் பாடம்.
கூச - சுஎ. அக்காளில் யான் இராகுல
னொடு நின் பாதம் பணிதலும்.
சுக. ‘எட்டிருநாளில் - பதினொறா
ளில்.
சுக. திட்டிலியம் - சன்னிலம். விட
ருடைவதோர் பாம்பு; இதன் விழிக்கு
கதிர்ப்பட்டோர் இடம்பா; இதனை, “தி
ட்டி விடமுணர் செல்லுயிர் போவுழி”

- ௫௦ தீயழ வவனெடு சேயிழை மூழ்குவை
யேது நிகழ்ச்சி யிங்கின் ழுதவிற்
கவேர கன்னிப் பெயரொடு விளங்கிய
தவாக்களி மூதூர்ச் சென்றுபிறப் பெய்துதி
யணியிழை நினக்கோ ரருந்துயர் வருநான்
- ௫௫ மணிமே கலாதெய்வம் வந்து தோன்றி
யன்றப் பதியி லாரிரு னெடுத்ததுத்
தென்றிசை மருங்கிலோர் தீவிடை வைத்தலும்
வேக வெந்திற னுகநாட் டரசர்
சினமா சொழித்து மனமாச தீர்த்தாங்
- ௬௦ கறச்செவி திறந்து மறச்செவி யடைத்துப்
பிறவிப்பிணி மருத்துவ னிருந்தற முரைக்குந்
திருந்தொளி யாசனஞ் சென்றுகை தொழுதி
யன்றைப் பகலே யுன்பிறப் புணர்ந்திங்

(கக - ம் காதை, ௧௦௦) எனவும், “திட்டி விடமுண நின்னுயிர் போநான்” (உக - ம் காதை, ௧௧) எனவும், “திட்டி விடமுணச் செல்லுயிர் போயதும்” (உக - ம் காதை, ௪௦) எனவும், “அழங்க னாக மா ருயிருண்ண” (உக - ம் காதை, ௬௧) எனவும், “நத்கவிழியரவி எல்லுயிர்வாங்கி” (உக - ம் காதை, ௮௪) எனவும் இன்னவள்ளே வருவன வற்றாலும், ‘புத்தன் திருஷ்டிவிஷமாய்ப்பிறந்த ஜாதகத்தி.....கண்விழிப்பிற் பிராணிகன் சாமென்றறிந்து தன் கண்விழியாதேகிடத்தையின்’ எனவும், ‘நீ திருஷ்டிவிஷமானகாவத்து நினக்குக் கொண்புன்னில்பெயினும் கண்விழிக் கிற் பிராணிகன் சாமென்றறிந்து அதற்கஞ்சி விழியாது கிடத்தது என்னோ’ எனவும்வரும் நிலகேதிலந்தீயமயநீவாகுத்தாலும் உணர்க. ‘விடமுண்டி’ என்றும் பாடம். “கண்விழித் துமிழ்விடக் கணவரா வரச” எனத் தாடகைவைத்தபடவத்தும், “திட்டியின் விடமன்னகற்பின் செவ்வியை” எனக் கும்பகண்ணபடவத்தும் கம்பகீ கூதியிருத்தல் காண்க.

௫௨. இளசருவியும் யோதிகளிடமிருந்தகருமாவிய கவேரொன்பலக் மூத்தி பெறுவாயிருப்பிற் பிரஹ்மதேவனைக்கு நிந்து அரிய தலம் செய்து அவருளால்

விஷ்ணுமாயையைத் தமது புத்திரியாக வடைந்து மூத்தி பெற்றனரென்றும், பின்பு அக்கன்னிப் ப்ரஹ்மதேவன் கட்டையின்படி கதிவடிவுகொண்டு பிரவசித்தமையால் அந்நதி கவேரகன்னி யென்றும் காவேரியென்றும் பெயர் பெற்றதென்றும், ஜகத்யபுராணத்தின் இரண்டாம்பாகத்துள்ள காவேரிமாகாத்மியத்தின் உக - ம் அத்தியாயத்தால் தெரிவின்றது; க - ம் காதை, ௫௫ - ௬௧, ௫௬ மூதூர் - காவிரிப்பூம்பட்டினம். எய்துதி - அடைவாய்.

௫௪. அருந்துயரென்றது, உதயருமா னால் மணிமேகலைக்கு உண்டாகும் சிந்த வேறுபாட்டை.

௫௬. சினமாக - கோபமாகிய குற்றம். மனமாக - காமமும் மயக்கமும்.

௫௮ - ௫௯. ௮ - ம் காதை, ௫௪ - ௬௧, ௬௦. அறச்செவி - அறத்தைக் கேட்டற்குரிய காது; திறந்தென்றார், கேட்பினும் கேளாத்தகையவாதலின்; தீநீக்குநன், ௪௧௮. மறம் - பாவம். ‘மறச்செவியடைப்ப’ என்றும் பாடம்.

௬௧. பிறவிப்பிணி மருத்துவன் - புத்தன். மருத்துவன் - வைத்தியன்.

௫௪ - ௬௨. வைத்தனும் சென்ற சூதத்தைக் கைதொழுவாய்.

௬௬. ‘கின்பிறப் புணருதி’ என்றும் பாடம்.

சு.—பீடிகைகண்டுபிறப்புணர்ந்தகாதை. அள

சுரு வுரைதெளி வாபெனச்
 சுரு சாதாயர் கேட்டுத் தளர்ந்துகு மனத்தேன்
 காதலன் பிறப்புங் காட்டா யோவென
 வாங்குனைக் கொணர்ந்த வரும்பெருந் தெய்வம்
 பாங்கிற் றேன்றிப் பைந்தொடி கணவனை
 யிங்கிவ னென்னு மென்றெடுத் தோதினை
 எடு யாங்கத் தெய்வதம் வாரா தோவென
 வேங்கன ளமுஉ யிளங்கொடி தானென.

பீடிகைகண்டு பிறப்புணர்ந்தகாதை முற்றியு.

சுச. என - என்று நீ சொல்ல.
 சுரு. சாதாயர் கேட்டு - இராகுலன்
 இறப்பானென்னும் துன்பமொழியைக்
 கேட்டு.
 சுசு. காதலன் - கணவன். பிறப்பும்,
 உம்மை - இறந்துதழீஇய எச்சப்பொ
 ருளது.
 சுஎ. 'ஈங்குனைக் கொணர்ந்த விரும்
 பெருந் தெய்வம்' என்றும் பாடம்.
 சுசு. என்னும் - என்று சொல்லும்.
 சுஎ. இளங்கொடி - மணிமேகலை. அ
 முஉம்-அமுவான், இளங்கொடி அமுஉம்.
 சு - சுசு. அதுகண்ட ஆயிழை தனை
 அறியாளாயினன்; அப்பொழுது அவன்
 கைகள் தலைமேற்குவித்தன; அவ்வணங்
 குவிந்த கையளாய் உருத்து வந்து சேர்
 ந்து எழுவோன் பிறப்பையுணர்ந்து,

"மாதவ, உணர்ந்தோய், நீ உரைத்ததை
 பெல்லாம் மயக்கறவுணர்ந்தேன், பிரம
 தருமன், உரைப்போய், இத்தீவிடை இன்
 றேழ்நாளில் பூமி கிக்குறுஉம் போழ்த
 த்து இந்நகரும் நாகராட்டு நானுறு யோ
 சனைப் பார்ப்பும் வீழ்ந்துகேடெய்தும்,
 இதன்பாவொழிக" என்றசொல்ல, வேந்
 தனும் சாற்றி நீங்கிச் செல்வோன் இரு
 ப்ப, எங்கோன், நீ உரைத்தகாளில் நகர்
 கேடெய்தலும், நின்மலாடியை எல்லாம்
 ஏத்த அருளியுஅள்ளி, புகேசன் அவ
 னொடு நின்பாதம் பணிதலும், 'சூழ்
 குவை, எய்துதி, வருநாளில், வைத்தலும்,
 கைதொழுதி, தெளிவாய்' என்று நீ சொ
 ல்ல, காட்டாயோவென்று யான்கேட்ப
 ஓதினை; 'அத்தெய்வம் வாராதோ' என்று
 இளங்கொடி எவ்வி அமுமென.

பத்தாவது

மந்திரங்கொடுத்தகாலை.

[பத்தாவது மணிமேகலாதேய்வம் வந்துதோன்றி
மந்திரங்கொடுத்தபாட்டு.]

அறவோ ஞ்சனத் தாயிழை உறிந்த
பிறவிய ளாயினள் பெற்றியு மைதென
வினாமல ரோந்தி விசம்பூ டிழிந்து
பொருவறு பூங்கொடி பூமியிற் பொலிந்தென
ரு வந்து தோன்றிய மணிமே கலாதெய்வ
முத்தைப் பிறப்பெய்தி நின்றோள் கேட்ப
வுயிர்க ளெல்லா முணர்வுபா ழாகிப்
பொருள்வழங்கு செவித்துளை தூர்ந்தறி விழந்த
வறந்தலை யுலகத் தறம்டாடு சிறக்கச்
க0 சுடர்வழக் சுற்றுத் தமொறு காலையோ
ரிளவள ஞாயிறு தோன்றிய தென்ன

க. அறவோன் - புத்தன், ஞ்சனத்து - ஞ்சனத்தால்.

க - உ. அறிந்த பிறவியன் ஞ்சினன் - அறியப்பட்ட பிறவியை உடையாளாயினான்; என்றது முற்பிறப்பை அறிந்தா ளென்றபடி. பெற்றியும் ஐது - இவன் பெற்ற பேறும் அழகிது, பெற்றி - பேறு; "பிணிப்பறத் தோர்ந்தம் பெற்றி யெய்தவும்" என்பது சிலப்பதிகாரம், அடைக்கலக்காதை, ௧00. என - என்று மணிமேகலாதேய்வம் நினைந்து. "பெற்றியு மஃதென" என்றும் பாடம்.

- இ. பூங்கொடி எந்தி இழிந்து பூமியில் விளங்கினாற் போலத் தோன்றிய தெய்வமென்க.

சு. முத்தைப் பிறப்பு - முற்பிறப்பு; நின்றோள் கேட்ப - நின்ற மணிமேகலை கேட்கும்படி. "அறிபிறப் புற்றனை" என்பர் பின்னும்; ௧0 - ம் காதை, எடு.

எ. 'உயிர்க ளெல்லாம்' என்பது முதல் புத்தனுடைய பாதபீடிகையை

வணங்கும் மணிமேகலாதேய்வத்தின் வார்த்தை. உணர்வுபாழாகி - அறிவின்றி.

அ. பொருள் - தருமம்; "பொரு ணீங்கிப் பொச்சாந்தார்" என்பதிற் காண்க; இது திருக்குறள், ௨௦௬. தூர் தென்றார், அறத்தைக் கேளாசொழித் தலின்; மூன்பு "அறச்செவி திறந்து" (௬ - ம் காதை, ௧0) என்றதும் இது பற்றிப் போலும்.

க. வறம் தலை உலகத்து - வறமையைத் தன்னிடத்தேயுடைய உலகத்தில், அறம் பாடு சிறக்க - தர்மோத்தி அதிகரிக்க; பாடுபெதல் - உண்டாதல்; "அறம்பா டுறிந்தனை" என்ற பின்னும்வரும்; ௧0 - ம் காதை, எடு; பாடு சிறக்க - பெருமை சிறக்கவென்று மாம்.

க0. சுடர் - சூரியன், வழக்கு - வழக்குதல். கால - காலத்தில்.

கக. இளவள ஞாயிறு - பால் சூர்யன்.

க0.—மந்திரங்கொடுத்தகாழை.

நீயோ தோன்றினை நின்னடி பணிநீ
 னீயே யாகிந் கமைந்தவிவ் வாசன
 நாமிசை வைத்தேன் றலைமிசைக் கொண்டேன்
 கரு பூமிசை யேற்றினேன் புலமாது கென்றே
 வலங்கொண் டாசனம் வணங்குவோண் முன்னர்ப்
 பொலங்கொடி நிலமிசைச சோந்தெனப் பொருந்தி
 யுன்றிரு வருளா லென்பிறப் புணர்ந்தே
 எனெடுநுநு கணவன் யாங்குள னென்றலு
 ௨0 மிலக்குமி கேளா யிராகுலன் றன்றெடு
புலத்தகை யெய்தினை பூமபொழி லகவையி
னிடைங்கழி காடமொ டடங்கா னுயவன்
 மடந்தை மெல்லியன் மலாடி வணங்குழிச
 சாது சுககரன் மீவிசுமபு திரிவோன்

க௨. பீடிகையைப் புத்தனாகவே பாவித்தமையால், 'நீயோ தோன்றினை' எனறார்; 'நீயேயாகி' என்ற பின்னர்க்கூறவதும் இக்கருக்கூப்பற்றியே, பின் வருவனவற்றிற்கும் இஃது ஒக்கும். 'நீயே தோன்றினை' என்றும் பாடம்.

க௩. புலம்பு - வருத்தம்: 'புலம்புசேண்கலப்புதுவி ராசுவிர' என்பது மலைபடுகடாம்; சக௨. என்று - என்று சொல்லி.

க௪. மாணிமகளாய் நின்றவின், 'வணங்குவோன்' எனத் தெய்வத்தை உயர்திணையாற் கூறினார்; 'யான்செய்த பாவமென்றான்' எனபுழிப்போல, இறுதீவகசிந்தாமணி, நாமகளிலமபகம, உஅக.

க௫. பொலங்கொடி - பொற்கொடி; என்றது காமவல்லியை. பொருந்தி - வணங்கி.

க௬ - க௭. கேட்பப் புலம்பறகவென்று ஆசனத்தை வலங்கொண்டு வணங்குவோண்முன்னர்ப் பொருந்தியினைச.

க௮. அவனைத் தெய்வமாகவறிந்தே மணிமேகலை 'உன்றிருவருளால்' என்றாள்.

க௯. என்றலும் - என்று மணிமேகலை கேட்பவும்.

௨0. 'இலகுகுமி' என்பதுமுதல் மணிமேகலாதெய்வத்தின் வார்த்தை. முந்தைப் பிறப்பெய்தி நின்றோ ளாதலின்,

மணிமேகலையை அததெய்வம் இலகுகுமியெனறழைத்தது.

௨௧. புலத்தகையெய்தினை - ஊழனும்; புலத்தல்-ஊழ்தல். அகவையின்-உள்ளிடத்தே.

௨௨. இடங்கழி காமமொடு - வரம்புகடந்து எழுதற்குக் காரணமாகிய காமமோடு; இப்படியே, உசயகுமானைப்பற்றிச் சொல்லுமபொழுது, "இடங்கழி காமமொட்டங்காளுய்" என்பர் பின்னும்; க௮ - ம காளை, க௯ "இடங்கழியான் மால்" என்பதற்கு 'இராகவேகத்தையுண்டாகும் மயக்கமுடைய மாலைக்காலம்' என்று பொருள்கூறுவர், புறப்பொருள்வேண்பாமாலை யுரையாசிரியர்; பெருந்திணைப்படலம், ௩. "வம்பப் பரத்தை" என்பதற்கு 'இடங்கழிகாமத்தளாகிய குண்டககணிகை' என்று பொருள்கூறுவர் அடியார்க்குநல்லார்; சீலப்பதிகாரம், நாகொண்காளை, உ௧௧.

௨௩. நின்னடியை வணங்கும்பொழுது.

௨௪. சாதுசக்கரன் - காரணப்பெயர்; பெரியோர்கூட்டத்திலுள்ளவனென்றவாறு. சககரம் - மண்டலம்; இனி, இதற்கு 'ஓம் மணிபதமேஹம்' என்ற மந்திரம் சுற்றுப்பகந்தில எழுதப்பட்டுள்ள உலோகத்தாலாகிய சக்கரமொன்றை வலக்கையிலவைத்து மேற்கூறிய மந்திரத்தை உருவேற ஜபித்துக்கொண்

உரு நெருமா லொழித்தாங் கிரத்தின தீவத்துத்
தரும சக்கர முருட்டினன் வருவோன்
வெங்கதி ரமையத்து வியன்பொழி லகவயின்
வந்து தோன்றலு மயங்கினை கலங்கி

டேனும் ஐயியாமலேனும் அச்சக்கரத்
தைச சமுற்றிக்கொண்டிருத்தல் பௌத்
தர்களிற் சிலருடைய ஸம்பிரதாயமாத
லால், இவன் அங்கனம் செய்யப்பட்டு
ள்ள நல்ல சக்கரத்தைச் சமுற்றிக்கொண்
டிருத்தலையுடையனென்று பொருள்கூ
றினும் பொருந்தும். இஃது இக்காலத்து
'தீபேத' சேசத்துப் புத்தர்களுடைய
வழக்கமாகக் காணப்படுகின்றதென்றும்,
இம்மந்திரத்தை இங்ஙனம் ஐயித்தலால்
வரும்பயன, நரகலோகமுதலியவற்றில்
முறையேயிறவாமல் தாண்டிச்சென்று
நிருவாணமடைதலென்றுக்கூறுவர்.
மீ விசம்பு திரிவோன் - டேலையுள்ள
ஆராயத்திற் சஞ்சரிப்பவன்; பௌத்த
ரில் இருந்தி (=வித்தி) பெற்றோர் ஆகா
யவழியேயென்று அவ்வவ்விடங்களில்
இறங்கிப் புத்தனுடைய பாசபீடிகை
முதலியவற்றைத் தரிசித்தலும், பக்குவி
களுக்குத் தருமோபதேசஞ்செய்தலும்,
என்கிறார். எண்ணியவற்றையளித்த
தலும் மரபு; இத்தன்மையையுடையோர்
சாரணரென்றும் சொல்லப்படுவர்.
இதனை, "நிலத்திற் குளித்து நெய்வி
சும் பேறிச் சலத்திற் நிரியுமோர் சார
ணன் றேன்ற" (உச - ம் காதை, ௪௬ -
௪௭) எனவும், "தரும சாரணர் தங்கிய
குணத்தோர், தருமுகிற் படலத்துக்
கணத் தியங்குவோ, ரரசற் கேது வவ்
வழி நிகழ்தலிற், பனாயோர் தாமும்
பூம்பொழி விழிந்து" (உஅ - ம் காதை,
௧௦௬ - ௧௧௨) எனவும் பின்பு வருவன
வற்றாலுணர்க. இப்படியே சமணரில்
இருத்திபெற்றோரும் சாரணரென்று
சொல்லப்படுவர்; "நீ ரினிற் பூவில்
வானி னினைத்துழி யொதுங்கு கின்ற,
சாரண னென்ம ராவர் சமணரி லிருத்தி
பெற்றோர்" என்று வருதல்காண்க; இது
தூடாமணிநிகண்டு, இரண்டாவது மக
கட்பெயர்தொகுதி, ௪.

உரு. நெருமால் - மனக்கவற்சி, "செய்
யார் தேள் நெருமால் கலிப்ப" என்பது

பொருநராற்றுப்படை, ௧௩௪. இரத்தின
தீவத்து - இரத்தின தீபத்தில்; இது மணி
பல்லவமென்னுந் தீவத்திற்கு அவ்வி
லுன்னதோர் சிறுதீவு இதிற் புத்தனு
டைய பாத்தருகிகள் பொருந்திய உச்சி
யையுடைய மலைபொன்றுண்டு. அதன்
பெயர் சமந்தகூடமென்பது; இதனை,
"எங்கித னயலகத் திரத்தின தீபத்,
தோங்குயர் சமந்தத் துச்சி மீயிசை, யந்
வியங் கிழுவோ னடியினை யாகிய, பிறவி
யென்னும் பெருங்கூடல் விடே, மரவி
நாவா யாங்குளது" என்று மேல்வருத்
தாலுணர்க; ௧௧ - ம் காதை, ௨௧ - ௨௫.
உச. உருட்டினன் - வினைவழிச்சு
முற்று. தருமம் முதலும் முடிவுமில்லாத
நித்தியப்பொருளென்பார் தருமசக்கர
மென்றும், அதனைத் தடையினறிச்செ
லுத்துகின்றனென்பார் உருட்டினன்
வருவோனென்றுக்கூறினார், இப்படியே
"அறக்கதி ராழி திறப்பட வருட்டி"
என்றார்முன்னும்; ௩ - ம் காதை, ௭௪;
தருமத்தை ஸநாதனென்று வடநூலார்
கூறுதல்காண்க. தருமத்தைச் சக்கரமா
கவும், அதன் அங்கங்களைச் சக்கரத்திற்
குரிய அங்கங்களாகவும் உருவகஞ்செ
ய்துநூல்கள் கூறும்; அதனை, அகிலகோ
வர்போதி ஸத்துவரென்பவரால் வட
மொழியிற் செய்யப்பட்டுள்ள புத்தகரித்
காவ்யமென்னு நூலில் தர்மசக்கரபீ
ரவரீத்தனுத்தியேவண மென்னும் பரி
ணந்தாம் வர்க்கத்தினிறுதியிற காண்க.
இனி, முன்னர்க்கூறிய உலோகசக்கரத்
தைக் கையிலவைத்துச் சமுற்றிவருவோ
னென்னும் பொருந்தும்; இப்பொருள்
சாதுசக்கரென்னென்றும் பெயருக்குப் பொ
ருத்தமுடைத்தாதல்காண்க.

உ௭. வெங்கதி ரமையத்து - உச்சிப்
பொழுதில்; ௩ - ம் காதை, ௪௪, ௧௧ - ம்
காதை, ௪௦௨.

உச - ௨௮. சாதுசக்கரன் திரிவோன்
வருவோன் அவன் வந்து தோன்றலு
மென்க.

க0.—மந்திரங்கொடுத்தகாதை.

மெல்லியல் கண்டனை மெய்நடுக் குற்றனை

கூ0 நல்கூர் நுகப்பினை நாணினை யிறைஞ்ச
விராகுலன் வந்தோன் யாரென வெகுளலும்
விராமலர்க் கூந்த லவன்வாய் புதையா
வானூ டிழிந்தோன் மலரடி வணங்காது
நாநல கூர்ந்தனை மென்றவன் றன்மெடு

கூரு பகையறு பார்த்தியன் பாதம பணிந்தாங்
கமர கேணின் றமரல மாயினு
மந்தீந் தண்ணீ ரமுதொடு கொணர்கே
முண்டி யாமுன் குறிப்பின மென்றலு
மெம்மனை யுண்கே லீங்குக் கொணர்கென

சு0 வந்நா எவனுண் டருளிய வவ்வற
நின்னாங் கொழியாது நின்றிறப் பறுத்திடு
முவவன மருங்கி லுன்பாற் றேறவ்றிய
வுதய குமர எவனுன் னிராகுல
ஹங்கவ னன்றியு மவன்பா லுள்ள

சுரு நீங்காத் தன்மை நினக்குமுண் டாகலிற்

உக-கூ0. மெய்நடுக்குதுதல முதலியன இறைபொருளாகப்பிறந்த அசசமென்னு மெய்ப்பாடு.

கூ. சாதுசகரனைத் தன் மனைவி இறைஞ்சக்கண்டு வெகுண்டமையின், இது குடிகோள்பற்றிவந்த வெகுளி யென்னு மெய்ப்பாடு. 'வந்தோயாரென' என்றும் பாடம்.

கூச. நாநல் கூர்ந்தனை - நாவறுமை யுற்றாய்; என்ற து-சாரணனைத் துதியாது வீணையிருந்தாயென்று இகழ்ந்தபடி, "நாடாது துணிந்தநா நல்கூர்ந்தனை" என்பர் பின்னும்; கக - ம் காதை, ச.

கூரு. பாததியன் - (புத்தனுடைய) பாதத்திற்கு அன்பன்; "திருவாசலுர்ச் சிவபாததியன்" என்பதில் 'பாததியன்' என்பது இப்பொருளில் வருதல்சாண்க. இது நம்பியாண்டார்ப்பிகன் திருவாசு. 'பகையறு பார்த்தியன்' என்றும் பாடம்.

கூச. நின் தமரலம் ஆயினும் - யாம் நினக்குச் சிறந்த அன்பரல்லேமாயினும்.

கூ. அமுது - அன்னம்; இஃது அமி

ர்தமென்னும் வடமொழிச்சிதைவு. இதனை ஆரூயிர் மருந்தென்று இந்துலுள்ளே பலவிடத்துங்கூறவர்.

கூஅ. உண்டி - உண்பாய். என்ற லும் - என்று நீ சொல்லலும்.

கூ. எம்மனை - தாயே. கொணர்க என - கொண்டுவருகவென்று சாதுசக் கரன் சொல்லி.

சு0. அவன் உண்டருளிய அவ்வறம் - சாதுசக்கரன் அமுதுசெய்தமையா லுண்டாகிய அந்தப்புண்ணியம். 'அவனுண் டருளிய வவ்வமுது' என்றும் பாடம்.

சக. நின்னாங்கொழியாது - நின்னை விட்டு நீங்காது; நின்னாங்கு:—சக - ம் காதை, சக.

சு0 - சக. அவ்வறம் நின்றிறப்பை அறுத்திடும.

சக. உதயகுமரனாகிய அவன்.

சச. அவனனறியும்-அவன் உன்பால் நீங்காதுவிருப்பத்தைச் செலுத்துவதல லாமலும்.

சச - சுரு. உதயகுமரனை மணிமேகலை இடைவிடாது நினைத் திருந்தாளென

கந்த சாலியின் கழிபெரு வித்தோர்
வெந்துரு வெண்களர் வீழ்வது போன்மென
வறத்தின் வித்தாங் காகிய வுன்னையோர்
திறப்படற் கேதுவாச சேயிழை செய்தே

௫௦ னின்னுங் கேளா யிலக்குமி நீதின்
றவ்வைய ராவோர் தானாயும் வீளையு
மாங்கவர் தம்மை யங்கநாட் டகவையிற்
கச்சய மாளுங் கழற்கால வேந்தன
றுசசய நெனபோ நெருவன் கொண்டன

௫௫ னவருட னுங்கவ னகன்மலை யாடிக
கங்கைப பேரியாற் றடைகரை யிருததுழி
மறவண நீத்த மாசறு கேள்வி
யறவண னுங்கவன் பாறசென் றோனை
யிங்கு வந்தோ யாரென் றெழுந்தவன்

௬௦ பாங்குரி மாதவன் மாதம் பணிதது

பதை, உதயகுமரன் வெட்டுண்டு இறந்த
பொழுது, “உவவன மருகி னின்பா
லுள்ளத், தவிர்விலே னாதலிற் றிலைம
கோன்றி, மணிபல லவத்கிடை பென
னைபாங் குய்த்துப், பிணிப்பற மாசயன
பீடிமை காட்டி, பென்பிறப் புணர் பத”
என்று அவன் கூறிவொற்றுவமுண்ட,
உக - ம் காளை, சுக - கள்.

சுசு. கந்தசாலி - சிறந்தவாசனையுள்ள
ஒருவனை நென; இப்பெயரினதாகிய
செல்லொன்று உண்டென்பது, துசதுமா
ரசித்தித்தின் உததாராததத்தில் ஆற
வது உச்சவாசத்திலுள்ள கோமணிகளை
யால் நன்குபுலப்படும். இக்காலத்து இந்
நென கன்னடத்தேசத்துள்ள மயகலாபுர
த்தில் (மங்கனூர்) மிகுதியாகவுள்ளது.
மணிமேகலையின் உயர்வுபற்றி அவளுந்
குக் கந்தசாலி உவமைகூறப்பட்டது.
கழிபெருவிதது - மிகச் சிறந்தவதை.

சு௭. களர் - உப்புநிலம். வீழ்வது
போன்றம் - விசைக்கப்படுவதையொ
கும்; என்றது, தருமத் துகழ்மலமாகிய
உசபதுமான விருப்பவாபாயின் உன
திப்புகளர்சிலத்தில் விதைக்கப்பட்ட
கந்தசாலியின் விதைப்பைப்போன்று பய
னற்றுப்போமென்றபடி. என - என்று
கினைந்து. ‘வெங்களர்’ என்றும் பாடம்.

சுஅ. தருமத்திற்குமலமாகியஉண்ணை.

சுஅ - சுசு. ஓர்நிறப் படற்கு ஏதுவாச
செய்தோர் - நின்மனம் ஒருவழிப்படுத்த
ருக ஈரணமாகச்செய்தேன்; ஒருவழி -
வைராகியமார்க்கம்; “ஒருமன மெய்தி
யிருவனைப் பிணிவிட, முப்பகை கட
ந்து நாலவகைப் பொருளுணர்ந்து” என
று நெருப்பகாணக. இது, வீரசோழி
யார், யாப்புப்படலம், சுசு - ம கவிநதி
றையிறுதாணம். செயதென்னென்று,
மணிமேகலையை உவவனத்திலிருந்து
மணிபல்லவத்திற்குக் கொண்டிபோய்
புத்தனது பாசபீடிகையைக் காட்டி முந்
பிறப்பினசெய்தியை அவன் அறிந்து
உய்யுமபடி செய்ததனை, உச - ம் காளை
சுசு - கள்.

சுசு. தவ்வையராவோர் - முன் பிற
தோராவோர். ‘தவ்வைய ராகிய தான
யும் வீரையும்’ என்றும் பாடம்.

சுஉ - சுசு. அவர்தம்மைத் துச்சயன்
மணஞ்செய்துகொண்டான்.

சு௫. அவருடன் - தாரை விரையென
பவருடன். ஆடி - விளையாடி.

சுஅ. அவன் - துச்சயன். செனனோ
னை - சென்ற அறவணவடிகளை.

சு௭ - சுஅ. உ - ம காளை, சு௦ - சுசு.

சுசு - சு௦. அவன் பாங்கு உளவி -
அவனுடைய இயல்பை நினைந்து. பணி
தலும் - துச்சயன் வணங்குதலும்.

மாதிரி முதல்வ நறவாழி யாள்வோன்
 மாதிரி ரெவ்வ மக்களை நீக்கி
 விலங்குந் தமமுள் வெருடம்பகை நீக்கி
 யுடங்குயிர் வாழ்கவென் றுள்ளங் கசிந்துகத்
 சுரு தொன்றுகா லத்து நின்றற முரைத்த
 குன்ற மருங்கிற் குற்றங் கெடுக்கும்
 பாத பங்கயங் கிடத்தலி னீங்கிது
 பாதபங் கயமலை யெனும்பெயர்த தாயது
 தொழுது வலங்கொள்ள வந்தே னீங்கிப
 எ0 பழுதில காட்சியிர் நீயிருந் தொழுமென
 வன்றவ னுரைத்த வவ்வுரை பிழையது
 சென்றுகை தொழுது சிறப்புச் செயதவின்
 மாதவி யாகியுஞ் சுதமதி யாகியுங்
 கோதையஞ் சாய னின்னொடு கூடின
 எரு ரறிபிறப புற்றனை யறமபா டறிந்தனை

சுசு. சு - ம் காதை, கக. ஆதிமுதல்வ
 நென்பது முதலியவை, அறவணவடி
 கள துச்சயனை நோக்கிக் கூறும் வார்
 சதை.

சுஉ. மாதிரி எவ்வம் - மிக்கதுன்பம்;
 என்றது பிறப்பிறப்புகக்களை; துயரெவ்
 வம் - ஒருபொருட் பன்மொழி. நீக்கி -
 நீங்கச்செய்து.

சுக. வெருடம்பகை - அஞ்சுதற்குக்
 காரணமாகிய பகை 'பகைநீங்கி' என
 றும் பாடம்.

சுசு. உயிர் உடங்கு வாழ்க என்று -
 எல்லாவயிர்களும் தம்முள மனவேறபா
 டினறி ஒத்து வாழ்வனவாக வென்று
 கருதி; எல்லாவயிர்களும் ஒருபடியாக
 நிருவாணமடைந்து வாழ்கவென்றுகருதி
 யென்று கூறினும் பொருந்தும். உள்ளம்
 கசிந்து உக - மனம் கருணைமிகுதியால்
 இரங்கிக்கொய.

சுரு தொன்று காலத்து - பழையகா
 லத்தில்.

சுஉ - சுரு. சுஉ - ம் காதை, அஎ-கஅ.

சுரு - சுசு. நின்று அறம உரைத்த குன்
 ற மருங்கில்-எல்லா உயிர்களும் காணும்
 படிநின்று தருமோபதேசஞ்செய்த மலை
 ஸிபிளித்தே. அம்மலை கிருந்திராகூடம்;
 அது, மகத்தேசத்தின் இராஜதானியா

கிய இராஜருக்கரத்தின் ஸமீபத்தி
 லுள்ளது. குற்றம் - காமவெருளி மயக
 கங்கள்.

சுசு - சுசு முதல்வன் ஆள்வோன்
 உயிர் வாழ்கவென்று நின்று அறம உரை
 ததகுன்றம்.

சுஎ. பாதபங்கயம் - புத்தனுடைய
 பாததாமரைக் குறிகள்.

சுஅ. பெயர்த்தாயது - பெயரையுடை
 ததாயிற்று.

எ0. பழுது இல காட்சியிர் - குற்றமி
 ல்லாத அறிவீனயுடையிர். தொழுமெ
 ன - தொழுமினென்று துச்சயன முத
 லியோரை நோக்கி அறவணவடிகள்
 சொல்ல. 'தொழுமினென்று' என்றும்
 பாடம்.

எக. பிழையது - தப்பாது.

எஉ. சிறப்பு - வீழா; "சிறப்பொடு
 பூசனை செல்லாது" என்பது தீருக்கு
 றன், கஅ; பூசையெனினும் பொருந்
 தும்.

எச. கோதையஞ்சாயவென்றது-மணி
 மேகலையை.

எக - எச. சுஉ - ம் காதை, கஎ - கஃ.

எரு. அறிபிறப் புற்றனை - முற்பிற
 ப்பையறிந்தாய; 'முந்தைப் பிறப்பெ
 ய்தி நின்றோள்' என்று இக்காதையில்

பிறவற முணாப்போர் பெற்றியுங் கேட்குவை
பல்வேறு சமயப் படிந்துறா யெல்லா
மல்லியங் கோதை கேட்குறு மந்நா
ளிளையன் வளையோ னென்றுனக் கியாவரும்
அ0 விளைபொரு ளுரையார் வேற்றுரு வெய்தவு
மந்தார் திரியவு மாக்குமிய் வருந்திறன்
மந்திரங் கொள்கென வாய்மையி னேதி
மதிநான் முற்றிய மங்கலத் திருநாட்
பொதுவறி விசுழ்ந்து புலமுறு மாதவன்
அதி றிருவற மெய்துதல் சித்தமென் றுணர்நீ
மன்பெரும் பீடிகை வணங்கினை யேத்தி
நின்பதிப் புகுவா யென்றெழுந் தோங்க
மறந்தது முண்டென மறித்தாங் கிழிந்து
சிறந்த கொள்கைச் சேயிழை கேளாய
கூ0 மக்கள் யாக்கை யுணவின் பிண்ட

முன்னுங் கூறியிருதல் காண்க; சு. அறம பாடு அறிந்தனை - தருமோத்பத்தியை யறிந்தாய்; 'அறம்பாடு சிறக்க' என்றார் முன்னும்; க0 - ம காதை, சு. எசு. பிற அறம் உணாப்போர் - மற் றைச் சமயதருமங்களைச் சொல்லுவோர். எள. படிந்துறா - பொய்வார்த்தை. எஅ. அல்லியங்கோதை - முன்னிலைப்பெயர். 'கேட்குறுநாளில்' என்றும் பாடம்.

எசு. இளையன் - இளமையை யுடையான். வளையோன் - வளைகையுடையான்.

அ0. விளைபொருள் உரையார் - விளைகின்ற தத்தம் சமயத்துவங்களைச் சொல்லார்; இயலபன்றென்பார் விளைபொருளென்றார்; ஆதலாலென ஒருசொல் வருவிக்க. வேற்றுரு - வேறுபாடியம்.

எக - அ0. உச - ம் காதை, சுஅ-சுசு. அசு. அந்தரம் - ஆகாயம். 'அந்தரஞ் சேறலுய' என்றும் பாடம்.

அஉ. வாய்மையின் ஒதி - நால்வகை வாய்மையுடன் அம்மந்திரங்களை உபதேசித்து; வாய்மையின் - உண்மையுடனெனறுமாம்.

அக. மதிநான் முற்றிய - சந்திரன் நான்தோறும் ஒவ்வொரு கலையாகவளர்

ந்து முற்றப்பெற்ற, மங்கலத்திருநாள் - பெளர்ணிமையிலு; புத்தன ஞானம பெற்றதினம் வைசாகசுத்த பெளர்ணிமையாதலால், அதனை விளக்குத்தொருட்டு 'மதிநான் முற்றிய மங்கலத் திருநாள்' என்றார். புத்தன்பிறந்த தினமும் அதுவே. இத்நூல், வைசாகசுத்த பெளர்ணிமையைச் சிறந்த திருநாளாகப் பெளத்தர் இக்காலத்துங் கொண்டாடுவர்.

அச பொதுவறிவு இசுழ்ந்து - சாமானிய ஞானததைவெறுத்து, புலம் உழிமாதவன் - நான்கு வகையாகிய சததியங்களை அறிதற்குரிய ஞானததையடைந்த புத்தனுடைய; புலம் - மெய்ஞ்ஞானம், தீநுழுகாய்ப்படை, சுசு.

அரு. சித்தம் (=வித்தம்) - நிச்சயம். அசு. வணங்கினை - வணங்கி.

அஅ. மறித்து ஆங்கு இழிந்து - மீட்டெம் அவ்விடத்தேயிறங்கி.

அக. கொள்கை - விரதம்; "சான்ற கொள்கை" என்பது மதுரைக்காந்தி; சஅ0.

க0. மனிதருடைய உடம்பு உணவாலாகியதொருதி; 'உண்டி முதற்றே யுணவின் பிண்டம்' என்பது, புறநானூறு, கஅ.

க0.—மந்திரங்கொடுத்தகாதை.

மிப்பெரு மந்திர மிரும்பசி யறுக்குமென்
றாங்கது கொடுத்தாங் கந்தா மெழுந்து
நீங்கிய தாங்கு நெடுந்தெய்வந் தானென.

மந்திரங்கொடுத்தகாதை முற்றிற்று.

கக. எல்லாமந்திரத்திலும் சிறந்த தென்பார் பசியொழிக்குமந்திரத்தைப் பெருமந்திரமென்றார்.

கங. நெடுந்தெய்வம் நீங்கியது. 'நீங்கிய தாங்கு நெடுந்தெய்வம்' என்றும் பாடம்.

க - கங. ஆயிழை ஆசனத்தால் அறிந்த பிறவியளாயினன்; இவன்பெற்றியும் ஐதென்று வந்துதோன்றிய தெய்வம், நின்றோள்கேட்ப "நீயோதோன்றினே; நின்னடிபணிந்தேன்; வைத்தேன்; கொண்டேன்; ஏற்றினேன்; புலம்பு அறுக" என்று ஆசனத்தைவலங்கொண்டு வணங்காநிற்ப, அப்பொழுது அததெய்வத்தின்முன்னாப் பொருந்தி 'உன்றிருவருளால் எனபிறப்புணர்ந்தேன், என்கணலன் யாங்குளன்' என்று மணிமேகலகேட்டலும், அததெய்வம் "இலக்குமி! கேள், பொழிலில் இராகுலனோடு நீபுலந்தாய்; அப்புலவியை மாற்றவேண்டி அவன் உன்னடியை வணங்கும்பொழுது, சாதுசக்கரன் திரிவோன் வருவோன் அவன் வெங்கதிர மாயத்துப் பொழிலினுள்ளே வந்து நின்றாலும், நீ கண்டு மயங்கிக் கலங்கி டிகுந்து நானி இறைஞ்ச, இராகுலன் 'வந்தோளயார்' என்று வெகுளலும், நீ அவன்வாயைப்புகைத்தது 'இழிந்தோனுடைய அடியைவணங்காது நானல்கூர்ந்தேன்' என்றுசொல்லி அவனோடு பாத சியன்பாதம்பணிந்து, 'அமர, கேள், காணர்கேம்; உண்டி; யாம் உன்குறிப்

பினம்' என்றலும், அவன் 'கொணர்க' என்று உண்டருளிய அவ்வறம் நின்னையொழியாது நின்றிறப்பையறுத்திடும்; உவவனத்தில்தோன்றிய உதயகுமரன் றான் இராகுலன்; அவனுக்கன்றி அவன் பால உள்ளநீங்காத்தன்மை நின்கரு முண்டாதலின், நின்தியல்பு வீழ்வது போலுமென்றெண்ணி உன்னை ஓர்ந்தி ரப்படற்கு எதுவாச்செய்தேன்; இலக்குமி! இன்னுங்கேள்; தாணாய்வீளாயும் நின்தவ்வையராவோர்; அவர்தம் மைத் துச்சயன்கொண்டனன்; அவன் அவருடன் மலையாடி அடைகரையிலிருந்தழிச் சென்ற அறவணனை அவன் 'உந்தீர்யார்' என்று எழுந்து அவனுடைய பாதத்தைப்பணிதலும், அவன் 'பாதபங்கபத்தைத் தொழுது வலங்கொள்ளவந்தேன்; நீருந்தொழும்' என்ற லுபாயிழையாது சென்று தொழுது சிறப்புச் செய்தலின், தாணாயும் வீளாயும் நின்னோடு கூடினார்; உற்றனை; அந்நனை; பெற்றியும் கேட்குவை; அந்நான், யாவரும் உனக்கு உலாயார்; ஆதலால், இம் மந்திரங்கொள்க" என்று அவற்றை உப தேசித்தது, "உணர்நீ; நினபதிப்புகுவாய்" என்று எழுந்தோங்கி அததெய்வம், "யான் மறந்ததுமொன்றுண்டு" என்று மறித்தும் இழிந்து, "கேளாய்; யாக்கை உணவின் பிண்டம்; இப்பெருமந்திரம் இரும்பசியறுக்கும்" என்று அம்மந்திரத்தைக்கொடுத்தது எழுந்து நீங்கியதென வினைமுடிவுசெய்க.

பதினென்றாவது

பாத்திரம்பெற்றகதை.

[பதினென்றாவது மணிமேகலைக்குத் தீவதிலகை
கோமுகியென்னும் பொய்கையிலெழுந்த பாத்திரங்கோத்தபாட்டு.]

மணிமே கலாதெயவ நீங்கிய பின்னா
மணிபல் லவத்திடை மணிமே கலேதான்
வெண்மணற் குன்றமும் விரிபூஞ் சோலையுந்
தண்மலர்ப் பொய்கையுந் தாழ்ந்தன னோக்கி
௫ காவதந் திரியக் கடவுட் கோலத்துத்
திவ திலகை செவ்வனந் தோன்றிக
கலங்கவிழ் மகளிரின் வந்திங் கெயநிய
விலங்குதொடி நல்லா யாரீ யென்றலு
மெடபிறப் பகத்துள் யாரீ யென்றது
௧௦ பொற்கொடி யன்னாய் பொருந்திக் கேளாய்
போய பிறவியிற் பூமியங் கிழவ
னிராகுலன் மனையா னிலக்குமி யென்பே

௩. குன்றமுதலியவற்றிற்கு இரண்டனுருபு வரிகக.

௪. 'தண்புனற் பொய்கையும்' என்றும் பாடம். தாழ்ந்தனன் நோக்கி - தாழ்ந்து நோக்கி = மெல்ல நோக்கி.

௫. காவதம் - காசம்; 'வ' பகுதிப் பொருள் விருதி யென்பர் அடியாரீக்த நல்லாரீ; சிலப்பதிகாரம், நாகோணகாதை, ௩௬. கடவுட்கோலம் - தெய்வ வேடம்.

௬ - ௫. நீங்கியபின்னர் மணிமேகலை நோக்கித் திரியவென்க.

௬. தீவதிலகை - பதிகம் - ௫௩; இந் திரனவலாற் புத்தனுடைய பாத்தீடிகையைப் பாதுகாத்துக்கொண்டு மணிபல்வவத்திலிருப்பவன்; ௧௧ - ம் காதை, ௨௪ - ௨௮. செவ்வனம் - செவ்விதாக; வேறுகவெனினும் பொருந்தும்; "திரு

மக னிருக்கை செவ்வனய சழிந்து" என் பதிற்காண்க; இது சிலப்பதிகாரம், கடலாகோலத், ௧௨௪.

௭. கலம் - கப்பல். மகளிரின் - மகளிர் போல.

௮. சொடி - வளை. என்றலும் - என் னு தீவ திலகை சேட்கவும 'இலங்குசொடி யன்னு யாரீ யென்ன' என்றும் பாடம்.

௯ - ௮. தீவதிலகை தோன்றி யாரீ யென்றலும்

௧௦. 'எப்பிறப் பகத்துள்' என்பது முந் தீவன மணிமேகலையின் வார்த்தை.

௧௦ பொற்கொடி யன்னாய் - சாமவ் லியையொப்பாய்.

௧௧. போய பிறவி - சென்ற பிறப்பு; கிழவன் - உரியவன்.

௧௨. மனையாள் - யான் மனைவி. இலக்குமி என்போர் - இலக்குமியென்பது

கக.—பாத்திரம்பெற்றகாலை.

ராய பிறவியி லாடலங் கணிகை

மாதவி யின்ற மணிமே கலையா

கடு நென்பெயர்த தெய்வ மீங்கெனைக் கொணரவிம்

மன்பெரும் பீடிகை யென்பிறப் புணர்ந்தே

னீங்கென் வரவிதீங் கெய்திய பயனிது

பூங்கொடி யன்றா யார்நீ யென்றலு

மாயிழை தன்பிறப் பறிந்தமை யறிந்த

உ0 தீவ திலகை செவ்வன முரைக்கு

மீங்கித் தனயலகத் திரத்தின தீவத்

தோங்குயர் சமந்தத் துச்சி மீமிசை

எனது பெயர், 'இலக்குமி யெனபேன்' எனவும் பாடம்.

கக. ஆய பிறவியில் - இப்பிறப்பில்.

கக-கச. பலவகையினராகிய கணிகை யர்களுள் மாதவி நாடகக்கணிகையாத லின், அதனை விளக்குதற்பொருட்டு 'ஆ டலங் கணிகை மாதவி' என்றாள். கணி கையர்களின்வகையினை, சிலப்பதிகாரம் இந்நிரவியுழரெடுத்தகாதையிலும், ஊர்கா ண்காதையிலும் காண்க.

கடு. என்பெயராத தெய்வமென்றது மணிமேகலாதெய்வத்தை.

கசு. பீடிகை - பீடிகையால்.

கௌ. பயனிதுவென்றது, பழம்பிறப் பணர்ந்தனை.

கஅ. என்றலும் - என்று மணிமேகலை கேட்கவும்.

கக. ஆயிழை - மணிமேகலை. அறிந் தமை - அறிந்த தன்மையை.

உ0. உரைக்கும் - சொல்லுவாள்.

மேல்வருவன தீவதிலகையின்வார் த்தை.

உசு. இதன் அயலகத்து - இந்த மணி பல்லவத்தின் அயலிடத்துள்ள, இரத் தினதீவத்து - இரத்தினதீவத்தில்.

உஉ. ஓங்குயர் சமந்தத்து - மிகவுருய ர்ந்த சமந்தமென்னு மலையினது, உச்சி மீமிசை - உச்சியின்மேலே; மீமிசை - மேல்; "கொல்களிற்று மீமிசைக்கொடி" என்பது புறநானூறு, க. 'ஓங்குயர் சிம யத்து' என்றும் பாடம். இம்மலைக்குச் சமனொளியென்றும் பெயருண்டு; "இ லங்கா தீவத்துச் சமனொளி யென்னுஞ், சிலம்பினை யெய்தி வலங்கொண்டு மீனாந், தரும சாரணர்" (உஅ - ம் காலை, க0௭ - க0௯) என்று பின்வருதலாலு ணர்க.*

* "ஆறறந்தி யோசனைத், தென்றிசை மருங்கிற் சென்றுதினா யுடுத்த, மணி பல் லவத்திடை" (சு - ம் காலை, உகக - உக௯) என்றதனால் மணிபல்லவம் காவிரிப் பும்பட்டினத்திற்குத் தெற்கே முப்பதுமீட்டோசனைதூரத்திலுள்ளதென்றும், "சங்கித் தனயலகத் திரத்தின தீவத், தோங்குயர் சமந்தத் துச்சி மீமிசை, யறவியங் கிழவோ ரடியினை யாகிய, பிறவி யெனனும் பெருங்கடல் விடே, மறவி நாவா யாங்குள சாதலின்" (கக - ம் காலை, உக - உடு) என்றதனால் இரத்தினதீவம் மணிபல்லவத் திற்கு அயலிடத்துள்ளதென்றும், அதிற் புத்தனுடைய பாதகருகிருள்ள உச்சி யையுடைய சமந்தமென்னு மலையொன்றுண்டென்றும் தெரிதலாலும், "இலங்கா தீவத்துச் சமனொளி யென்னுஞ், சிலம்பினை யெய்தி வலங்கொண்டு மீனாந், தரும சாரணர்" (உஅ - ம் காலை, க0௭ - க0௯) என்பதனால் இலங்காதீவத்திற் சமனொளி யென்று பெயருள்ள புத்தஸ்தலமாகிய மலையொன்றுண்டென்று தெரிதலாலும் மன்னுள்ள சமந்தமென்பதும், பின்னுள்ள சமனொளியென்பதும் இலவகையிலுள்ள ஆடம்ஸ்பீக் என்று 'இங்கிலிஷ்' பாவையில் வழங்கும் மலையையே குறிக்கின்றன

யறவியங் கிழுவோ னடியிணை யாகிய

பிறவி யென்னும் பெருங்கடல் விடே

உரு மறவி நாவா யாங்குள தாதலிற்

றொழுது வலங்கொண்டு வந்தே னீங்குப்

பழுதில் காட்சியிந் நன்மணிப் பீடிகைத்

தேவர்கோ னேவலிற் காவல் பூண்டேன்

நீவ திலகை யென்பெய ரிதுகே

௩௦ டரும தலைவன் தலைமையி னுரைத்த

உ௩. அறவியங் கிழுவோன் - அறத்திலே நிற்கின்ற உரிமையையுடையோனாகிய புத்தன்; “அறவியாற் காறு மூன்றும்” (குணமாலையாரிலம்பகம், உ௭௫) எனவும், “அறவிய மனத்தராகி” (முத்தியிலம்பகம், உ௭௬) எனவும் வருவன சீவகசிந்தாமணி; “அறவிய மனத்திணையாகி” எனவும், “அறவியான் றுணு மறவியிந்த மீந்தான்” எனவும் வருவன நீலகேசரி. இணை - இரண்டு.

உ௪. பிறவி காரணகாரியத்தொடர்ச்சியாய்க் களாயின்றி வருதலின், ‘பிறவியென்னும் பெருங்கடல்’ என்றார். விடே - கடத்தும்.

உ௫. அறவி நாவாய் - அறத்திலே நிற்பதாகிய நாவாய்; நாவாய் - கப்பல்.

உ௬ - உ௭. உச்சிமிமிசை அடியிணையாகிய நாவாய் உள்ளது.

உ௮ - உ௯. பிறவியாகிய பெருங்கடலைக்கடத்தும் அடியிணையாகிய நாவாயென்க; இப்படியே “பிறவிப் பெருங்

கட னீந்துவர் நீந்தா, ரிறைவ னடிசேராதார்” (திருக்குறள், ௧௦) என்று வருதல்காண்க.

உ௧. ஈங்கு வந்தேன்.

உ௧-உ௧. இம்மணிபல்லவத்தின் அயலிடத்தேயுள்ளதாகிய இரத்தினதீவத்துள்ள சமந்தமென்னுமலையினது உச்சியிற் புத்தனது பாதமாகிய அறவிநாவாய் உள்ளதாதலால் அத்தனைத் தொழுது வலங்கொண்டு ஈங்குவந்தேனென்றானென்க.

உ௭. பழுது இல காட்சி - குற்றமற்ற தோற்றத்தையுடைய. பீடிகை - பீடத்தை.

உ௮. காவல் பூண்டேன் - காத்தலை மேற்கொண்டேன்.

உ௯. என்பெயர் தீவதிலகையென்பது.

௩௦. தருமராசனென்பது புத்தன்பெயர்களுள் ஒன்றாதலின், தருமதலைவனென்றான்.

வென்றெண்ணுவதற் கிடமுண்டு. எங்ஙனமெனின், இலங்கைத்தீவின் மேன்மாகாணத்தில் தென்கீழ்ப்பிரிவில் இரத்தினபுரியென்ற ஓரிடமும், சிலராற் சமந்தகூடமென்றும் சிலராற் சமனெலையென்றும் சொல்லப்பட்டுள்ள மலையொன்றும் உள்ளனவென்று யாழ்ப்பாணம் - வட்டிககோட்டை, வே. சதாசிவப்பிள்ளையென்பவராற் கி. பி. 1884-ம் ஆத்திற் பதிப்பிக்கப்பட்டுள்ள இலங்கைப்பழமிசாஸ்திர சங்கிரகமென்னும் புத்தகத்தால் தெரிகின்றன. மணிபல்லவம் காவிரிப்பூம்பட்டினத்திற்குத்தெற்கே ஆறெந்துயோசனை தாரத்துள்ளதென்றும் அதன் அயலிலுள்ள இரத்தின தீவமென்றும் முன்பு கூறியதற்கு ‘ஆடம்ஸ்பீக்’ காவிரிப்பூம்பட்டினத்திற்குத்தெற்கே சற்றேறக்குறைய முப்பது காசுதூரத்திலிருத்தலும், அம்மலை பண்டைக்காலத்துச் சமந்தமென்றும் சமனெலையென்றும் கூறப்படுவந்தென்பதற்கு இக்காலத்து அது ‘சமந்தகூடம்’ ‘சமனெலை’ என்று கூறப்படுதலும், அம்மலை இரத்தினதீவத்துள்ளதென்பதற்கு அதனைச்சார்ந்த ஓரிடம் ‘இரத்தினபுரி’ என்று பெயர்பெற்றிருத்தலும், சமனெலையென்பது இலங்கைதீவத்துள்ளதென்பதற்கு அஃது இலங்கைத்தீவிலிருத்தலும் சான்றாதலாகி.

பெருமைசா னல்லறம் பிறழா நோன்பினர்
கண்டுகை தொழுதோர் கண்டதற் பின்னர்ப்
பண்டைப் பிறவிய ராகுவர் பைந்தொடி
யரிய ருலகத் தாங்கவர்க் கறமொழி
கரு யுரிய துலகத் தொருதலை யாக
வாங்கன மாகிய வணியிழை யிதுகே
ளீங்கிப் பெரும்பெயர்ப் பீடிகை முன்னது
மாமலர்க் குவளையு நெய்தலு மயங்கிய
கோமுகி யென்னுங் கொழுநீ ரிலஞ்சி
சு0 யிருதிள வேணிவி லெரிசுதி ரிடபத்
தொருபதின் மேலு மொருமூன்று சென்றபின்
மீனத் திடைநிலை மீனத் தகவையிற்

கக - கூக, நோன்பினரே இப்பீடிகை யைத்தரிசித்துக் கைதொழுதற்கு உரிய ராவார்; அங்ஙனந்தரிசித்தபின்பு அவர் பழையபிறப்பின் செய்தியையறியும்அறி வையுடையராவார்.

கசு - கரு. அரியர் உலகத்து - அத்தன் மையையுடையோர் உலகத்திற் பெறு தற்கரியர், அவர்க்கு அறமொழி உரி யது - அவர்க்குத் தருமபதம் உரிமையை யுடையது. ஒருதலையாக - நிச்சயமாக.

கசு. ஆங்கனமாகிய அணியிழை - அத் தன்மையையுடையாயாகிய அணியிழை ய்; என்றது, நீ தருமபதங்கேட்டற்கு உரிமையையுடையாயெனறபடி.

கசு. பெயர் - புகழ்; பெரும்பெயர் - வீடுமாம்; “மிக்குப் புகழெய்திய பெரு ம்பெயர் மதுரை” என்பதனாலறிக; இது மதுரைக்காந்தி, ககக.

கஅ. மயங்கிய - கலந்த.

கக. கோமுகி - மணிபலவத்துள்ள ஒருபொய்கை; காரணப்பெயர்; பசுவின் முகம்போன்ற வடிவமுடையதென்பது பொருள். இலஞ்சி - பொய்கையில். ‘என் னுமிக கொழுநீ ரிலஞ்சி’ என்றும் பாட்டம்.

கசு - கூக. முன்னிடத்ததாகிய இலஞ் சியில்.

ஆபுத்திரன் வே ண்டு கோளின்படி கோமுகியென்னும் பொய்கையினுள்ளே யிருந்து அமுதசுரபியென்னும் பாத்திரம் ஒவ்வொருவருடத்தும் மேலேவந்து தோன்றுந்தினம் புத்தனூடைய ஜனன

காலமாகிய விசாகநட்சத் திரத்தோடு கூடிய வைசாகசுத்த பெளர்ணிமையாத லின், அத்தினத்தை மேலேவரும் நான் கடிசுளார் சிறப்பித்துக் கூறுவார்.

சு0. இருது இளவேனிலில் - இளவே னிற்பருவத்தில்; பன்னிரண்டுமாதங் ளுள் ஆவணிமுதலிய இரண்டிரண்டுமா தங்கள் இருது வெனவும் பெரும்பொழு தெனவும் பருவமெனவுங் கூறப்படும். அவை, முறையே கார், கூதிர, முன் பணி, பின்பணி, இளவேனில், முதுவே னிலென ஆறுவகையாம். அவற்றுள், ஈண்டு இளவேனிலென்றது சித்திரா வைகாசி மஹங்களை. கதிர் எரி இட பத்து - சூரியன் மிக்க வெம்மையைச் செய்கின்ற வைகாசிமாதத்தில்.

சக. ஒருபதின் மேலும் ஒருமூன்று சென்றபின் - இருபத்தேழு நட்சத்திரங்க ளுள் கார்த்திகைமுதலாகிய பதின்மூன் றுநட்சத்திரங்கள் சென்றபின்பு.

சஉ. மீனத்து இடைநிலைமீனத்து அகவையின் - நட்சத்திரங்களுள் நவில் நின்றலையுடையதான விசாகநட்சத் திரத் தில்; “போதித் தலைவனெடு பொருந் திய போழ்த்தது” என்று பின்புவுரு தலின், ஈண்டு விசாகம் கொள்ளப்பட் டது. அச்சுவினிமுதலிய இருபத்தேழு னுள் பதினான்காவதும் நடுவிலுள்ளது மாகிய நட்சத்திரம் சித்திரையாக இரு க்க அதனை நடுவிலுள்ளதாகக்கூறாமல் இவ்விடத்தில் விசாகத்தைக்கூறியது என்னையோவெனின், ஒவ்வொருவருட

போதித் தலைவனொடு பொருந்தித் தோன்று
மாபுத் திரைக்கையமுத சுரப்பியனு

த்தும், பகலையும் இரவையும் சமனாக முப்
பதுமுப்பது நாழிகையாகவேபெற்ற இர
ண்டு விஷுவத்தினங்களுள் ஒன்றாகிய
மேஷாயனத்திற் சூரியனுக்கு எந்தநட்ச
த்திரத்திற் பிரவேசமுண்டாகின்றதோ
அதை நட்சத்திரங்களில் முதலாவதாகக்
கூறுவது சோதிடதூற்றுணிபாதவாலும்
முன்னொருகாலத்திற் சூரியனுக்குக் கிரு
த்திகாப்பிரவேசமிருந்தபொழுது மேஷா
யனம் நேரிட்டிருந்ததென்றும் அதுபற்
றிக் கார்த்திகையை முதலாகக்கொண்டு
நட்சத்திரங்களை எண்ணிவந்தார்களென்
றும் பழைய சோதிடதூல்களால் தெரிகி
ன்றமையாலும் நட்சத்திரங்களின் நடுவி
லுள்ளதை விசாகமென்றுகூறியது குற்
றமன்றென்க. இப்படியே முன்னொரு
காலத்தில் நட்சத்திரங்களைக் கார்த்திகை
முதலாக எண்ணிவந்தார்களென்பது, கி
ருஷணயஜுர்வேத ஸமீதையாலும்
கிருஷ்ணபஜுர்வேத பிராஹ்மணத்தாலு
ம் தெரிகின்றதென்பர். உச்சயினி நக
ரத்தில் விக்ரமாரக்கனுடைய அவைக
ளத்திலிருந்த நவரத்தினங்களுள் ஒருவ
ரென்று சொல்லப்படுகிற வராகமிகிரரெ
ன்கிற பிரவித்தஜ்யோதிஷ்கர், தமதுகா
லத்தில் மேஷாயனத்திற் சூரியனுக்கு
அச்வினீநட்சத்திரப் பிரவேசமுண்டாயி
ருத்தலையறிந்து பழைய வழக்கத்திற்கு
மாறாக நட்சத்திரங்களை அச்வினீமுத
லாக எண்ணும் வழக்கத்தை வற்புறுத்
தினமையின், இக்காலத்தில் நட்சத்திர
ங்கள் இங்ஙனம் எண்ணப்பட்டு வருகி
ன்றனவென்பர். ‘அகவயின்’ என்றும்
பாடம்.

சக - சஉ. இங்கே விசாகநட்சத்திரத்
தைப் பதினான்காவதாகக் கூறியிருத்த
லின், இந்துலாகிரியர் நட்சத்திரங்களைக்
கார்த்திகைமுதலாக எண்ணிவந்தகாலத்
திரென்பது ஊகித்தறியப்படுகின்
றது.

சக போதி - அரசமரம்; இதற்குப்
போதத்தையுடையதென்பது பொருள்;
போதம் - ஞானம்; இதனடியிலிருந்த
பொழுது நால்வகைநட்சத்தியங்களையும்
அறிந்துகொள்ளுதற்குரிய ஞானத்தைப்

புத்தன் அடைந்தமையால், இஃது இப்
பெயர்பெற்றதென்பார்; புத்தன் இசனடி
யிலிருந்தானென்பதை, “போதி நீழற்
பொருந்தித் தோன்று, நாதன்” (சக - ம்
காதை, எக - எச) எனவும், “போதி
மூலம் பொருந்திய சிறப்பி, ஞானன்”
(சஉ - ம் காதை, க0க - க0உ) எனவும்,
“ஒங்குயர் போதி யுரலோன்” (சஉ - ம்
காதை, ககக) எனவும், “போதித் தலை
வனொடு” (கடு - ம் காதை, உசு) என
வும், “போதி மாசுவன்” (கடு - ம்
காதை, உக) எனவும், “முன்னவன்
போதியி னல்லறம்” (உஅ - ம் காதை,
கசக) எனவும், “பைப்பும் போதிப் பச
வற்கு” (உஅ - ம் காதை, கஎச) எனவும்,
“போதி மூலத்து, நாதன்” (உக - ம்
காதை, உக - உச) எனவும், “போதி
மூலம் பொருந்தியிருந்து” (க0 - ம் கா
தை, க0) எனவும் இந்துலுள்ளே பின்
வருவனவற்றாலுணர்க. இது மகாபோதி
யெனவுங் கூறப்படும். தலைவன் - புத்
தன், இனி, போதியென்பதற்கு ஞான
மென்று பொருள்செய்தல் பெனத்தன்
சைனர்களுடைய வழக்கமாகவிரூத்
லின், போதித்தலைவனென்றதற்கு ஞா
னத்திற்குத் தலைவனென்று பொருள்
கூறினும் பொருந்தும்; “போதிச் சேல்
வம் பூண்டவ ரேத்தும் பொலிவின்னா
லாதிக காலத் தந்தணன் காதன் மக்
கொத்தான்” என்பதிற காண்க; இது
கீவகசீர்த்தாமணி, நாமகளிலம்பகம்,
கூஎ. தோன்றும் - முற்று.

ச0 - சக - கடு - ம் காதை, உக - உச.
சச. அமுத சுரபி - அமுதத்தினது
மணம்போன்ற மணமுடையதென்றும்
அமுதத்தைக்கொடுக்கும் காமதேனுவை
ப்போன்றதென்றும் பொருள் கூறுவர்;
அமுதம் - அமிர்தம், உணவு. சுரபி - மணம்;
காமதேனு. இஃது ஆருயிர்மருந்தென்றுங்
கூறப்படும்; உக - ம் காதை, கசக.

ச0 - சச. அமுதசுரபி, புத்தன்பிறந்த
காலத்தே ஒவ்வொருவருடத்தும் கோ
முகியென்னும் பொய்கையிலிருந்து
தோன்றுதலின், ‘போதித் தலைவனொடு
பொருந்தித் தோன்றும்’ என்றார்.

சடு மாபெரும் பாத்திர மடக்கொடி கேளா
யந்நா ளிந்நா ளப்பொழு திப்பொழுது
நின்னாங்கு வருவது போலு நேரிழை
யாங்கதிற் பெய்த வாருயிர் மருந்து
வாங்குநர் கையகம் வருத்துத லல்லது

டு0 தான்றொலை வில்லாத் தகைமைய தாகு
நறுமலர்க் கோதை நின்னு ராங்க
ணறவணன் றன்பாற் கேட்குவை யிதன்றிற
மென்றவ ஞ்ஞைத்தலு மிளங்கொடி விரும்பி
மன்பெரும் பீடிகை தொழுதனள் வணங்கித்

டுடு தீவ திலகை தன்னொடுங் கூடி.க்
கோழுசி வலஞ்செய்து கொள்கையி னின்றலு
மெழுந்து வலம்புரிந்த விளங்கொடி செங்கையிற்
றொழுதகை மரபிற் பாத்திரம் புகுதலும்
பாத்திரம் பெற்ற பைந்தொடி மடவாண்

சு0 மாத்திரா யின்றி மனமகிழ் வெய்தி
மாரனை வெல்லும் வீர நின்னடி
தீநெறிக் கடுமபகை கடிந்தோய் நின்னடி

சக - சடு, பாத்திரம் தோன்றும்.

சஎ. நின்னாங்கு வருவது போலும் -
அப்பாத்திரம் நின்கையிடத்து வருவது
போலும்; நின்னாங்கு. — க0-ம் காதை,
சக, “நின்னாங்கு வருவ மென்னெஞ்சி
னையென்னாங்கு வாரா தோம்பின்கொ
ணமே.” எனபது கலித்தொகை, உக.

சஅ. அதில் - அமுதசுரபியென்னும்
பாத்திரத்தில். ஆருயிர் மருந்து - அன்
னம்; பசினோயால் வருந்தாவண்ணம்
டயிர்களைப் பாதுகாத்தலின், இஃது இங்
வணங் கூறப்பட்டது; “அகன்சுரைப்
பெய்த வாருயிர் மருந்து” என்பர் பின்
னும்; கக - ம் காதை, ககஎ. சோற்றை
யும் தண்ணீரையும் இருமருந்தென்பர்
கோவூர்கிழார்; இதனை, புறநானூறு,
௪0 - ம் பாட்டிற்காண்க.

சக. கையகம் - கையிடத்தை.

டு0. தானென்றது - அன்னத்தை.

தான்றொலை வறியா’ என்றும் பாடம்.

டுக. கோதை - வளி. ‘நறைமலர்க்
காதை’ என்றும் பாடம்.

டுஉ. இதன்றிறம் - இப்பாத்திரத்தின்
வரலாறு. இதன்றிறத்தை அறவணன்
பாற்கேட்குவை.

டுக. அவள் - தீவதிலகை. இளங்
கொடி - மணிமேகலை.

டுச. தொழுதனள் வணங்கி - கைகு
வித்து வந்தித்தது.

டுசு. கொள்கையின் நின்றலும் - நிய
மத்தோடு மணிமேகலைநின்றலும்.

டுஎ. எழுந்து - கோமுகியிலிருந்து
எழுந்து. இளங்கொடி - மணிமேகலை.

டுஎ - டுஅ. பாத்திரம் எழுந்து இளங்
கொடியினுடைய செங்கையிற் புகுத
லும்.

சு0. மாத்திராயின்றி - அளவின்றி.

சக. ‘மாரனை’ என்பது முதலியன,
பாத்திரம்பெற்ற மகிழ்ச்சியால் மணிமே
கலை புத்தனைக் குறித்துச் செய்யுந் துதி
கள். ‘மாரன்’ என்பதற்குப் பொருள்,
டு - ம் காதை, எஎ - ம் அடிக்குறிப்பிற்
காண்க.

சஉ. டு - ம் காதை, க0க. தீ நெறிக்
கடுமபகை - கொடிய வழிகளாகிய மிக்க

பிறர்க்கற முயலும் பெரியோய் நின்னடி
துறக்கம் வேண்டாத் தொல்லோய் நின்னடி
யெண்பிறக் கொழிய விறந்தோய் நின்னடி
கண்பிறக் களிக்குங் கண்ணோய் நின்னடி
திமொழிக் கடைத்த செவியோய் நின்னடி
வாய்மொழி சிறந்த நாவோய் நின்னடி

பகையை; காமமுதலியவற்றை 'அரிஷ்ட வர்க்கம்' என்றும், 'வைரி' என்றும் வடநூலார் கூறுதல்போலத் திருநெய்யைக் கடும்பகையென்றார். 'கடப்போய் நின்னடி' என்றும் பாடம்.

க௭. பிறர்க்கு அறம் முயலும் பெரியோய் - மற்றையோர்க்குப் புண்ணியமுண்டாதற்கு முயலுகின்ற பெரியோனே; இப்படியே "பிறர்க்கற மருளும் பெரியோன்" என்பர் பின்னும்; உக - ம் காதை, கஎஅ. போதிவருட்சத்தினடியிற் புத்தனுக்கு ஞானோதையமாணபொழுது மாரன் அவனைநோக்கி 'நீ இப்பொழுதே நிருவாணமடை' என்று சொல்ல, புத்தன் மயங்குகையில், பிரஹ்ம தேவரவந்து 'நீ இப்பொழுது அடைய வேண்டாம்; நீ யறிந்த தருமத்தை உபதேசித்து நிருவாணமடைதற்குரியவழியை எல்லோர்க்குங் காட்டிவிட்டு அப்பாற் செல்க' என்றவின், புத்தன் தருமோபதேசஞ் செய்யத்தொடங்குகிறனென்று புத்தசரித்தரால் தெரிகின்றது.

க௭. துறக்கம் - ஈவர்க்கம். அழிவற்ற நிருவாணமே அவனால் விரும்பப்பட்டமையின், அழிதன் மாலையதாயதுறக்கம் வேண்டப்படாததாயிற்று.

க௮. எண் பிறர்க்கு ஒழிய இறந்தோய் - மார்தர்களுடைய எண்ணங்கள் எட்டாமற் பின்னே கிடக்கும்படி மேற்பட்ட நிலையிற் சென்றோனே; பிறர்க்கு - பின்; "துறைபிறக் கொழியப் போகி" என்பது பெரும்பாணுற்றுப்படை, க௮க; "முதிர்காய் வள்ளியங் காடுபிறக் கொழிய" என்பது ஸுல்லோபப்பாட்டு, க௮க. இறத்தல் - கடத்தல். 'இறந்தோய் நின்னடி' என்றும் பாடம்.

க௯. பிறர்க்குக் கண் அளிக்குங் கண்ணோய் - உயிர்களுக்கு ஞானத்தை யருளிச்செய்த ஞானியே; கண் - ஈண்டு

ஞானம். புத்தன் பலர்க்குத் தருமோபதேசஞ்செய்த ஆசிரியனாதலின், இங்ஙனங்கூறினார். இனி, உலோகோபகாரத்திற்காகப் புத்தனெடுத்த அநேக ஜாதகங்களுள், ஒன்றில் இவன் கொடையைப் பரிசோதிக்கவெண்ணி, இரத்திரன்வந்து இரண்டுகண்களையுங் கேட்டபொழுது இவன் அவற்றைக் கொடுத்தானென்பராகவின், இதற்கு இரத்திரனுக்குக் கண்ணைக்கொடுத்தோயென்று பொருள்கூறினும் பொருந்தும். இதனைப் பின்வரும் பாடல்களாலுணர்க. "விண்ணவர் நாயகன் வேண்டக், கண்ணினி தனித்தகாதற், புண்ணிய னிருந்த போதி, கண்ணிட நோய்நலி யாவே". இது வீரகோழியம், யாப்புப்படலம், க - ம் கலத்துறையின் உதாரணம். "கண்கொடுத்தான் மறிகொடுத்தான் கயப்புலிக்குத்தற்கொடுத்தான், பெண்கொடுத்தானுடம்பினையும் பிளந்திட்டுப் பிறர்க்கிந்தான், மண்கொடுத்தான் மகக்கொடுத்தான் மண்ணுந்தற் சேர்ந்தார்க்கு, விண்கொடுத்தான் வனவன்கொடுத்த வீரித்துணர்ப்பன்கெனென்றான்" இது நீலகேசி. "மிக்கதனங் களைமாரி மூன்றும் பெய்யும் வெண்களிற்றை மிகுசுந்தா மணியை மேனி, யொக்கவாரிற் தொருகூற்றை யிரண்டு கண்ணை யொளிதிகழந் திருமுடியையுடம்பி லுனை, யெக்கிவீழுவ ருருதினை யரச தன்னை யின்னுயிர்போற்றேவியையின் நெடுத்த செல்வ, மக்களை வந்திரந்தவர்க்கு மகிழ்ந்தே ய்யும் வானவந்தா முறைந்தபதி மாண லுரே" இது நீலகேசிவிருத்தி மமயதிவாகரத்திற்கண்டசெய்யுள்.

க௭. தீமொழி - பொய், குறளை, கெஞ்சொல், பயனில்சொல் என்பன; மொழிக்கு - சொல்லைக் கேளாதிருத்தற்கு.

க௮. வாய்மொழி - சத்தியம்.

நாகர் துயர்கெட நடப்போய் நின்னடி
 ௭௦ யுகர் துயர மொழிப்போய் நின்னடி
 வணங்குத லல்லது வாழ்த்தலென் னாவிற்
 கடங்கா தென்ற வாயிழை முன்னர்ப்
 போதி நீழற் பொருந்தித் தோன்று
 நாதன் பாத நவைகெட வேத்தித்
 ௭௧ தீவ திலகை சேயிழைக் குரைக்கும்
 குடிப்பிறப் பிழிக்கும் விழுப்பங் கொல்லும்
 பிடித்த கல்விப் பெரும்புனை விடே

சுக. நாகர்களிற்சிலர்க்குக் கிலேசசா
 ந்தி செய்வித்தற்பொருட்டு மனமிரங்கி
 ஒருஜாதகத்திற் புத்தன் நாகலோகத்
 திற்குச் சென்றனென்பராதலின், இங்
 னனங்கூறினார்; “அருவினை சிலர்கெட
 வொருபெரு நாகிடை, யெரிசுடர் மறா
 மல ரெனவிடு மடியினை” என்று வருதல்
 காண்க; இது, வீரகோழியும், யாப்புப்
 படலம், கக-ம் கவித்துறையினுதாரணம்.

௭௦. உரகர் - நாகர்; நாகர்களுக்கு
 கருடனாண்டாகிய துன்பம் நீங்கும்
 பொருட்டு அவனுக்குத் தயாதர்மத்தை
 உபதேசஞ்செய்து அவனால் அவர்களு
 க்கு அமிர்தங்கிடைக்கும்படி புத்தன்
 செய்தானென்பது ஒருஜாதககதை. இத
 னைப் பின்னுள்ளசெய்யுட்களாலறிக்
 ; “மீதியல கருடனை விடவர வொடுபகை
 விதிமுறை கெடவறம் வெளியுற வரு
 ளினை.”, “பொற்புடை நாகர்தற் துய
 ரம் போக்கினை”, “பைந்நாகர் குலமு
 ய்ய வாயமிழ்தம் பகர்த்தனையே.”, “ஆர
 மிழ்த மணினாகர் குலமுய்ய வருளினை
 யே, வார்சிறைப்புள் ளளாயற்கும் வாய்
 மைநெறி பகர்ந்தனையே.” இவை, வீர
 கோழியும், யாப்புப்படலம், கக -ம் கவி
 த்துறையினுதாரணங்கள். தயையைப்
 புலப்படுத்துதலையே பயனாகரினைந்து
 ஸ்ரீஹர் வகவியென்பவரால் வடமொழி
 யிற் செய்யப்பட்டுள்ளதாகிய ஜீமூதவா
 கனன் சரிதமாயுள்ள நாகநாந்தமென்னு
 நாடகத்தை உற்றுநோக்கின், அது, ஈண்
 டெக்கூறிய புத்தஜாதககதையின் வழிப்
 பட்டதாக யாவருக்கும் நன்குவிளங்கும்.

௭௧-௭௨, வாழ்த்தல் அடங்காது; இப்
 படியே “ஆயிர வாரத் தாழியன் திருந்
 தடி, நாவாயிரமிலே நேத்துவ தெவன்”

என்று முன்னும்வந்திருத்தல்காண்க.
 ௬ -ம் காதை, க௦௪ - க௦௬.

௭௩. போதி - அரசமரம்.

௭௪. புத்தனை நாதனென்றல் மரபு;
 இதனை, “நவையறு நாத னல்லறம் பகர்
 வோர்” (உ௮ -ம் காதை, ௭௧), எனவும்,
 “நாத னல்லறங் கேட்டலை விரும்பி”
 (உ௮ -ம் காதை, ௮௧) எனவும் இந்து
 லுள்ளே பின்வருவனவற்றாலுணர்க. புத்
 தாகளின் சிலர் தேவர்களையும் நாதரென
 பதுண்டு. நவை - குற்றம்.

௭௬. சேயிழைக்கு உரைக்கும் - மணி
 மேகிலக்குத் தீவதிலகை சொல்லுவார்.
 இனிப் பசியின் கொடுமை கூறப்படு
 கின்றது.

பின்வரும் “பசிப்பிணி யென்னும்
 பாலி” (௮௦ -ம் அடி) என்பதனை ‘அழித்
 தும்’ (௭௬) என்பதுமுதலிய முற்றுவியை
 களோடு தனித்தனியேகூட்டுக.

௭௭. குடிப்பிறப்பு அழிக்கும் - பசி
 தன்னொப்பற்றப்பட்டாருடைய உயர்கு
 டிப்பிறப்பைக்கெடுக்கும்; அக்குடியிலி
 ருந்த முன்னோர்களுக்கில்லாத இழிந்த
 செயல்களை அவர்களிடத்து உளவாக்க
 லான் இவ்வாறு கூறப்பட்டது; “தொ
 லவரவுந் தோலுந் கெடுக்குந் தொகை
 யாக, நஞ்சு வென்னு நகை” என்பது
 திருக்குறள், க௦௪௬. விழுப்பங் கொல்
 லம் - சிறப்பினைவருத்தும்.

௭௭. கல்விப் பெரும்புனை விடேஉம் -
 கல்வியாகிய பெரிய தெப்பத்தை நீக்கும்;
 “நற்பொரு ணன்குணர்ந்து சொல்லினு
 நல்குந்நார், சொற்பொருள் சோர்வு
 படும்” (திருக்குறள், க௦௪௬.) எனவும்,
 “பிறந்த குலமாயும் பேராண்மை மா
 யுஞ், சிறந்ததங் கல்வியு மாயும்” (நாலடி

நாணணி களையு மாணெழில் சிதைக்கும்
 பூண்முலை மாதரொடு புறங்கடை நிறுத்தும்
 ௮௦ பசிப்பிணி பென்னும் பாவியது தீர்த்தோ
 ரிசைச்சொ ளளவைக் கென்னு நிமிராது
 புன்மரம் புகையப் புகையழற் பொங்கி
 மன்னுயிர் மடிய மழைவளங் கரத்தவி
 னரசுதலை நீங்கிய வருமறை யந்தண
 ௮௫ னிருநில மருங்கின் யாங்கணுந் திரிவோ
 னரும்பசி களைய வாற்றுவது காணான்
 றிருந்தா நாயுன் றின்னுத லுறுவோ
 னிந்திர சிறப்புச் செய்வோன் முன்னர்
 வந்து தோன்றிய வானவர் பெருந்தகை
 ௯௦ மழைவளந் தருதலின் மன்னுயி ரோங்கிப்
 பிழையா விளையுளும் பெருகிய தன்றோ

யாகீ, இன்மை, இ) எனவும் வருதல் காண்க.

௭௮. நாண் அணி களையும் - நாணுகிய ஆபரணத்தை நீக்கும்; அழகுசெய்தலின், நாணுடைமை அணியெனப்பட்டது : “அணியன்றோ நாணுடைமை சான்றோர்க்கு” என்பது திருக்குறள், ௧௦௧௪.

௮௦. பண்பிற்குப் பண்பு இல்லையே னும் தன்னாற் காரப்பட்டாரிடத்துள்ள எல்லா நன்மைகளையும் அழித்தற்கொடுமைபற்றிப் பசியைப் பாவியென்றார்; இப்படியே “இன்மை யெனவொரு பாவிய” என்றுவருதல் காண்க; இது திருக்குறள், ௧௦௪௨. அது - அப்பசியை.

௮௧. இசை-புகழ். அளவைக்கு - அளத்தற்கு. என் நா நிமிராது - எனது நா எழமாட்டாது. நிமிர்தல் - பேசுதற்கு முயற். உபகாரிகளின்புகழ் அளவுபடாதென்றபடி.

பசி யானாயும் வருத்தி வேறுபாடுறுவிக்குமென்பதற்கு உதாரணமாக விச்வாமித்திரமுனிவர் வறட்காலமொன்றில் நாயுன் தின்பதற்கு முயன்றதைத் திவதிலகை இனிச்சொல்லுவான்.

௮௬. மழை வளம் கரத்தலின் - மழையாகிய செல்வம் மறைந்துபோனமையால்.

௮௪. விச்வாமித்திரமுனிவர்.

௮௬. அரும்பசி-தீர்த்தற்கரிய பசியை, ஆற்றுவது காணான் - தணித்தற்கரிய உணவு யாதொன்றையும் காணாது.

௮௭. விச்வாமித்திரமுனிவர் பசியின கொடுமையால் நாயுன் தின்பதற்கு முயன்றொரென்பதை மனுஸ்மிநுத், ௧௦ - ம அததியாயம், ௧௦௮ - ம் சுலோகத்திற் காண்க.

௮௮. இந் திரசிற் பு - பவியிதெல (=வைச்வாதெலம்); இது மறறைத்தேவர் களுக்கும் உரித்தெனினும் தலைமைபற்றி ‘இந்திரசிற் பு’ எனப்பட்டது; உண்பதற்குமுன்பு இதனைச் செய்தலவேண்டுமென்பது விதி.

௮௯. வானவர் பெருந்தகை - இந்திரன்.

௯௦. ‘மன்னுயிரோம்பி’ என்றும் பாடம்.

௯௧. பிழையா விளையுன் - சப்பாதவிளைவு; “வேலி, யாயிரம் விளையுட்டாக” என்பது பொருநராற்றுப்படை, ௨௪௬ - ௨௪௭; “வெள்ளமா ருது விளையுன் பெருக” என்பது மதுரைக்காஞ்சி, ௧௦௬.

௮௬ - ௯௧. மழைவளங் கரத்தலின், அந் தணன் திரிவோன் காணான் உறுவோன் செய்வோன் முன்னர் வந்துதோன்றிய பெருந்தகை தருதலின், ஒங்கிப் பெருகியதன்றோ.

வாற்றுநர்க் களிப்போ ரறவிலை பகர்வோ
 ராற்று மாக்க ளருமபசி களைவோர்
 மேற்றே யுலகின் மெய்ந்நெறி வாழ்க்கை
 கூடு மண்டிணி ஞாலத்து வாழ்வோர்க் கெல்லா
 முண்டி. கொடுத்தோ ருயிர்கொடுத் தோரோ
 யுயிர்க்கொடை பூண்ட வுரவோ யாகிக்
 கயக்கது நல்லறங் கண்டனை யென்றலும்
 விட்ட பிறப்பிலயான் விரும்பிய காதலன்
 க00 திட்டி விடமுணச செல்லுயிர் போவுழி
 யுயிரொடு வேவே னுணர்வொழி காலத்து
 வெயிலினங் கமயத்து விளங்கித் தோன்றிய
 சாது சக்கரன றனையா னூட்டிய
 காலம் போல்வதோர் கனாமயக குற்றே
 க0௫ னங்கதன் பயனே யாருயிர் மருந்தா
 யீங்கிப் பாத்திர மென்னைப் புகுந்தது

கஉ. ஆற்றுநர்க்கு - பொறுக்கும் வன்
 மையையுடையோராகிய செல்வர்க்கு;
 ஆற்றுநர்க்களிப்போர் பயன் கருதிச் செ
 ற்வோராகின் றமையின், “அறவிலைபக்
 ர்வோர்” என்றார். “இம்மைச் செய்தது
 மறுமைக் காமெனு, மறவிலை வாணிக
 னாஅ யல்லன்” என்பது புறநானூறு,
 ககச.

கக. ஆற்றுமாக்கள்-சரித்திரர், “ஏற
 றகை பாற்றுமை பெனனாறு தாம்வ
 றையா, தாற்றுதார்க் கிவறா மாணசு
 டன்” என்பது நாலடியார், சகச, அ.

கச. மேற்று - மேலது

கக - கச. வாழ்க்கை களைவோர் மே
 ற்து.

கஉ - கச. இவ்வடிகளின் கருத்து “எ
 மக்கீவோர் பிறர்க்கீவோர், பிறர்க்கீ
 வோர் தமக்கீபவென, வணைந்துரைத்த
 னன யானாக” எனபதில் வந்திருத்தல்
 காண்க; இது புறநானூறு, ககச.

க௫. மண்டிணி ஞாலத்து - அணுக
 கள் செறிந்த நிலவுலகத்தில்; “மண்டி
 ணிந்தநிலனு” என்பது புறநானூறு, உ.

கக. புறநானூறு, (கஅ) கக - ம் அடி.

க௭. உயிர்க்கொடை - உயிராகக்கொ
 டுத்தல். உரவோயாகி - வலிய அறிவி
 னையுடையோயாகி.

கஅ. கயக்கு - கயங்குதல் (=கசங்கு

தல்); “கயக்கறு மாககள் கடிந்தனர்நே
 னாய்” என்பர் பின்னும்; கச - ம் காதை,
 அடு. “கண்டனை” என்றது, தெளிவுப
 ற்றி. என்றலும் - என்று தீவதிலைக
 சொல்லலும்.

கக. விட்டபிறப்பு - போனபிறப்பு.
 காதலன் - கணவன்; அவன் இராகு
 லன்.

க00. திட்டிவிடமுண - திருத்தடிவி
 த்மெனனுட பாம்புதிண்ட; க - ம் கா
 தை, சக - ம வரித் குறிப்பைப்பார்க்க.
 உயிர்போவுழி - உயிர்போனவிடத்தது.

கக - க00. காதலன் உயிர்போவுழி.
 க0க. உயிரொடு வேவேன் - அவன்
 பிரிவாற்றது தீயிற்பாய்ந்து உயிரொடு
 வேவாறிந்பேன. வேவேன் - பெயர்.

க00 - க0க. க - ம் காதை, சக - ௫0.
 க0உ. ௫ - ம் காதை, சு0; கக - ம்
 காதை, க0உ.

க0௩. ஊட்டிய - உண்ணச்செய்த.
 க0ச. கனாமயக்குற்றேன் - கனுவா
 கிய மயக்கதையடைந்தேன்.

கக - க0ச. காதலன் உயிர்போவுழி
 வேவேன் உணர்வொழிகாலத்துக் கனூ
 மயக்குற்றேன்.

க0௫. அதன் - அக்கனுவின்.
 க0௫ - க0ச. உயிர் உடம்பினீங்கும்
 பொழுதுள்ள நினைப்பின்பயனை மறுபிற

நாவலொடு பெயரிய மாபெருந் தீவத்து
வித்தி நல்லறம் வினோந்த வதன்பயன்
றுய்ப்போர் தம்மனைத் துணிச்சித ருடுத்து
கக௦ வயிறுகாய் பெரும்பசி யலைத்தற் கிரங்கி
வெயிலென முனியாது புயலென மடியாது
புறங்கடை நின்று புன்கண் கூர்ந்துமு
னறங்கடை நில்லா தயர்வோர் பலரா
லீன்ற குழவி முகங்கண் டிரங்கித்
கக௧ தீம்பால் சுரப்போ டன்முலை போன்றே
நெஞ்ச வழிப்பேஉம் விஞ்சைப் பாத்திரத்
தகன்சுரைப் பெய்த வாருயிர் மருந்தவர்
முகங்கண்டு சுரத்தல் காண்டல் வேட்கையே, நென
மறந்தே நதன்றிற நீயெடுத் துணைத்தனை
க௨௦ யறங்கரி யாக வருள்சுரந் தூட்டுஞ்

ப்பில் அவ்வுயிர் அடையுமென்பது தொ
ன்னுற்ருணிபாதலின் இங்ஙனங்கூறினா
ன்; கச-ம் காதை, க௦௧-௧௦௪. இக்கருத்
தை, “பிறப்பென்னும் பேதைமை” என்
கிற கூறு-ம் திருக்குறளுக்குப் பரிமேல
முகரெழுதிய விசேடவுரையாலுமுணர்க.

க௦௭. சம்புத்தீவில்.

க௦௮. நல்லறத்தை வித்தி. ‘வித்திய
கல்லறம்’ என்றும் பாடம். பயன் - பய
னை; என்றது பல்வகைத்தாகிய செல்
வத்தை.

க௦௯. றுய்ப்போர் தம்மனை - அனுப
விக்கும் செல்வருடைய வீட்டில், துணி
ச்சிதருடுத்து-கிழிந்த சீராகளை உடுத்திக்
கொண்டு. சிதர் - சிதாரெனவும் வழங்
கும்.

கக௧. முனியாது - வெறுக்காமல். புய
லென மடியாது - மழையென்று ஓரிடத்
தில் தங்காமல்; மடிதல் - தங்குதல்;
“மல்லந் பேரூர் மடியின்” என்பது பே
தும்பாணாறுப்படை, உருசு.

க௧௨. புறங்கடைநின்று - தலைவாயி
வில் நின்றகொண்டு, புன்கண் கூர்ந்து -
துன்பமிருந்து; “அகத்தாரே வாழ்வா
ரென் றண்ணந்து நோக்கிப், புகத்தாம்
பெருஅர் புறங்கடை பற்றி, மிகத்தாம்
வருந்தி யிருப்பரே மேலைத், தவத்தாற்
றவஞ்செய்யா தார்.” என்பது நாலடி
யகீர், அறன்வலியுறுத்தல், க.

க௧௨ - கக௯. முன் அறங்கடை - மூர்
பிறப்பிற்செய்த பாவத்தால், நில்லாது -
ஓரிடத்தில் நில்லாது. அறத்தினீக்கப்
பட்டமையின், பாவம் அறங்கடையென
ப்பட்டது; “அறங்கடை நின்றருளை
ல்லாம்” என்பது திருக்குறள், க௪௨.

கக௧. சுரப்போள் - தாய்.

கக௧. நெஞ்சவழிப் படுஉம் - மனத்
தின்வழியே யொழுங்கும். விஞ்சை -
வித்தை.

க௧௭. சுரை - ஈண்டுப்பாத்திரத்தில்
உள்ளீட்டில்லாது குழிந்தபாகம்.

க௧௭ - க௧௮. அவர்முகங்கண்டு - மே
ற்கூறிய பசியாளர்களுடைய வாடியமுக
ங்கண்டு. வேட்கை - விருப்பம். என -
என்று மணிமேகலை சொல்ல.

க௧௧. அதன் திறம் - அப்பாத்திரத்
தின் வரலாற்றை. அதன் திறம் மறந்
தேன்.

க௨௦. அறம்கரியாக - தருமமேசான்
றாக. அருள் - “ஒன்றின் துயர்கண்டால்
காரணமின்றித் தோன்றும் இரக்கம்” என
பர், புறநானூற்று உரையாசிரியர்; இத்
னை, புறநானூறு, ௧௦-ம் பாட்டின் விசே
டவுரையிற் காண்க; “தொடர்புபற்
ருது இயல்பாக எல்லாவுயிரகண்மேலுஞ்
செல்வது” என்பர் பரிமேலழகர்; இத்
னை, திருக்குறள் உரு-ம் அதிகாரம் அரு
ளுடைமையின் அவதாரிகையிற்காண்

சிறந்தோர்க் கல்லது செவ்வனஞ் சுரவா
தாங்கன மாயினை யதன்பய னறிந்தனை
யீங்குநின் றெழுவா யென்றவ னுரைப்பத்
தீவ திலகை தன்னடி வணங்கி

கஉ௫ மாபெரும் பாத்திர மலர்க்கையி னேந்திக்
கோமகன் பீடிகை தொழுதுவலங் கொண்டு
வானூ டெழுந்து மணிமே கலைதான்
வழுவறு தெய்வம் வாய்மையி னுரைத்த
வெழுநாய் வந்த தென்மகள் வாராள்

கஉ௦ வழுவா யுண்டென மயங்குவோண் முன்னர்
வந்து தோன்றி யவர்மயக் கங்களைந்
தந்தி லவர்க்கோ ரப்புதங் கூறு
மிரவி வன்ம னொருபெரு மகளே
தூரகதத் தானைத் துச்சயன் றேவி

கஉ௫ யமுத பதிவயிற் றரிதிற் றேன்றித்
தவ்வைய ராகிய தானையும் வீரையு
மவ்வைய ராயினீர் தும்மடி தொழுதேன்
வாய்வ தாக மானிட யாக்கையிற்
நீவினை யறுக்குஞ் செய்தவ துமக்கிங்

கச௦ கறவண வடிக டம்பாற் பெறுமின்
செறிதொடி நல்லீ ரும்பிறப் பீங்கிஓ

கஉக. (பாத்திரம்) சுரவாது.

கஉஉ. ஆங்கனமாயினை - அறங்கரி
யாக அருள்சுரந்துட்டும் அத்தனமையை
யுடையாயாயினை. 'அவர் முகங்கண்டு
சுரத்தல் காண்டல் வேட்கையேன்' என்
று முன்பு கூறியதனால், 'அதன்பயனறி
ந்தனை' என்றான்.

கஉக. அவன் - தீவ திலகை.

கஉச. கோமகன் பீடிகை - புத்தனு
டைய பாத்தீடிகை.

கஉஅ. தெய்வம்-மணிமேகலாதெய்வம்.

கஉ௦. வழுவாய் - தப்புதல். என -
என்று நினைத்து. 'வழுவர லுண்டென
மயங்குவோன்' என்றும் பாடம். மயங்கு
வோள் - சுதமதி.

கஉக. சுதமதியோடு மாதவியையும்
உளப்படுத்தி 'அவர்' என்றார்.

கஉஉ. அந்தில் - அவ்விடத்து. அற்பு
தம் - ஆச்சரியம். கூறும் - மணிமேகலை
சொல்லுவான்.

கஉ௭ - கஉஉ. மணிமேகலைதான், மய
ங்குவோன் முன்னர் வந்து தோன்றிக்
களைந்து அவர்க்கு ஓர் அற்புதங்கூறும்.

கஉச. தேவியென்றது சுதமதியை.

கஉக - கஉச. ஏ - ம் காதை, கஅ - கக.

கஉச. தவ்வையர் - தமக்கைமார்.

கஉ௫ - கஉச. 'தோன்றியென், நவ்
வையராகிய' என்றும் பாடம்.

கஉ௭. அவ்வையர் - தாய்மார்.

கஉஅ - கஉக. வாய்வதாக-வாய்ப்புடை
த்தாருக. செய்தவம் துமக்கு வாய்வதாக
வென்க. 'வாய்வ தாகநின் மனப்பாட்
டறம்' என்பர் பின்னும்; உக-ம் காதை,
க௭க; "வாய்வதின் வந்த குரவை" என்
பது சிலப்பதிகாரம், துன்பமாலே; 'வா
ய்வதிற் - நந்தையர் தாயர் தொழுதே
முக' என்பது ஆசாரக்கோவை, டு.

கச௦-கசக. உம்பிறப்பின்வரலாற்றை
அறவணவடிகளிடம் அறிந்துகொள்ளு
மின்.

தாபுத் திரன்கை யமுத சுரபியெனு
 மாபெரும் பாத்திர நீயிருந் தொழுமெனத்
 தொழுதன ரேத்திய தூமொழி யாரொடும்
 கசநு பழுதறு மாதவன் பாதம் படர்கே
 மெழுஞென வெழுந்தன ளிளங்கொடி தானென.

பாத்திரம்பெற்றகாதை முற்றிற்று.

கசக - கசக இஃது, ஆபுத்திரன் கை யிலிருந்த அமுதசுரபியெனப்படுகின்ற மிகச்சிறந்துள்ள பாத்திரம்; இதனை நீருந் தொழுமினென்று மணிமேகலை சொல்ல.

கசச. தூமொழியார் - சுதமதியும் மாதவியும்.

கசநு. பழுது - குற்றம்; இனி, சிலப் பதிகாரம், ஊர்குழுவரியில் “பழுதொழிந் தெழுந்திருந்தான்” என்பதில் ‘பழுது’ என்பதற்கு உடம்பென்று அடியார் கீதநல்லார் பொருள்செய்திருத்தலால், இங்கே பழுது மாதவனென்பதற்கு உடற்பற்றொழிந்த அறவணவடிகளென்று பொருள்கூறினும் பொருந்தும்; “செய்தவ யாக்கையின், மேலினே னாயினும் வீழ்கதிர் போன்றேன்” என்று அறவணவடிகள் கூறியதாகப் பின்பு கூறுதல்காண்க; உச - ம் காதை, க௦க - க௦உ. படர்கேம் - செல்லுவேம்.

கசசு. இளங்கொடி - மணிமேகலை. இளங்கொடி, நீர் எழுகவென்று சொல்லி எழுந்தனளென்க.

க - கசசு. மணிபல்லவத்தில் செய்வ நீங்கியபின்னர் மணிமேகலை தாழ்ந்து நோக்கித் திரிய, தீவதிலகை தோன்றி ‘யார்நீ’ என்றலும், ‘கேளாய், என்வரவு ஈது, பயன் இது, அன்னாய், நீயார்’ என்றலும், தீவதிலகை உணாக்கும்; அங்ஙனமுணாப்பவன், என்றுணாததலும், மணிமேகலை விரும்பிப் பீடிகையைத்தொழுது வணங்கிக் கூடி வலஞ்செய்து நின்றலும், அவன்கையிற் பாத்திரம் புருத்தது; புருத்தலும், மகிழ்வெய்தி ‘வாழ்த்தல் என்னுவிதகடங்காது’ என்றான், என்ற மணிமேகலையின் முன்னர்த் தீவதிலகை யுணாக்கும்; அங்ஙனமுணாப்பவன் ‘கண்டனை’ என்றலும், மணிமேகலை ‘காண்டல வேட்கையேன்’ என, அவளுணாப்ப, மணிமேகலை வணங்கி நெதியலங்கொண்டு எழுந்து மயங்குவோள் முன்னர் வந்துதோன்றிக் களைந்து கூறும்; அங்ஙனங்கூறுகின்றவன், தொழுமென, தொழுதேத்திய அவரொடும், இளங்கொடி எழுந்தனளென வினைமுடிசெய்க.

அறவணர்த்தொழுதகாதை.

[பன்னிரண்டாவது மணிமேகலை பாத்திரங்கோண்டு
தன்னார் அறவணர்த்தொழுதபாட்டு.]

ஆங்கவர் தம்முட னறவண வடிகள்
யாங்குள ரென்றே யிளங்கொடி வினாய்
நரைமுதிர் யாக்கை நடுங்கா நாவி
னுரைமு தாள னுறைவிடங் குறுகி
ரு மைம்மலர்க் குழலி மாதவன் றிருந்தடி
மும்முறை வணங்கி முறையுளி யேத்திப்
புதுமலர்ச் சோலை பொருந்திய வண்ணமு
முதய குமரனங் குற்றுவா செய்தது
மணிமே கலாதெய்வ மணிபல் லவத்திடை
க0 யணியிழை தன்னை யகற்றிய வண்ணமு
மாங்கத் தீவகத தறவோ னைன
நீங்கிய பிறப்பு நேரிழைக் களித்தது
மளித்த பிறப்பி னாகிய கணவனைக்
கனிக்கய நெடுங்கட் கடவுளிற் பெற்ற துந்
கரு தவ்வைய ராகிய தானாயும லீனாயும
வெவ்வினை யுருப்ப விளிந்துகே டெய்தி

௩. அவா - சுதமதி மாதவி.
௨. இளங்கொடி - மணிமேகலை.
வினாய்=வினாவி - கேட்டுக்கொண்டு.
௪. உரைமுதாளன்-அறவணவடிகள்.
குறுகி - அடைந்து.
௩ - ௪. உச - ம் காதை, ௧௧ - ௧00;
“நரைமு தாளர்” என்பது புறநானூறு,
௫௨.
௫. குழலி - மணிமேகலை.
௬. முறையுளி - விதிப்படி.
மேல்வருவன மணிமேகலை வார்த
தை.

௭. சோலை - உவவனம்.
௧0. அணியிழை - எழுவாய்.
௧௧ - ௧௨. ஆசனம் பிறப்பை அளித்
ததும்.
௧௪. கடவுளின் - மணிமேகலாதெய்
வத்தால்.
௧௫ - ௧௬. லீனா மதுமயக்கத்தால்
யானைக்குமுன்னே சென்றும், தானா
நிலாமுற்றத்தின்மேல் ஏறி வீழ்ந்தும்
இறந்தமையால், ‘தானாயும் லீனாயும்,
வெவ்வினை யுருப்ப விளிந்து’ என்றார்;
௧௨ - ம் காதை, ௪௫ - ௪௮.

- மாதவி யாகியுஞ் சுதமதி யாகியுங்
 மோதையஞ் சாய னின்னெடுங் கூடின
 ராங்கவர் தந்திற மறவணன் றன்பாற்
 20 பூங்கொடி நல்லாய் கேளென் றுரைத்தது
 முரைத்த பூங்கொடி யொருமுன்று மந்திரர்
 தனக்குரை செய்துதா னேகிய வண்ணமுந்
 தெய்வம் போயபின் றீவ திலகையு
 மையெனத் தோன்றி யருளொடு மடைந்தது
 20 மடைந்த தெய்வ மாபுத் திரன்கை
 வணங்குறு பாத் திரம் வாய்மையி னளித்தது
 மாபுத் திரன்றிற மறவணன் றன்பாற்
 கேளென் றுரைத்துக் கிளரொளி மாதெய்வம்
 போடுகென மடந்தை போந்த வண்ணமு
 30 மாதவன் றன்னை வணங்கின ஞுரைத்தலு
 மணிமே கலையுரை மாதவன் கேட்டுத்
 தணியா விற்பந் தலைத்தலை மேல்வரப்
 பொற்றொடி மாதர் நற்றிறஞ் சிறக்க
 வுற்றுணர் வாய் யிவர்திற முரைக்கே
 30 னின்னெடுந் தெய்வ நினைக்கெடுத் துரைத்த
 வந்நா ளன்றியு மருவினை கழுஉ
 மாதிரி முதல்வ னடியினை யாகிய
 பாதபங் கயமலை பரவிச் செல்வேன்
 கச்சய மாளுந் கழற்கால் வேந்தன்
 40 னுச்சயன் றன்னையோர் சூழ்பொழிற் கண்டேன்
 மாபெருந் தானை மன்ன நின்னெடுந்

க௭ - கடி. 30 - ம் காதை, ௪௩ - ௪௪.
 க௬. திறம் - வரலாறு.

௨௧. பூங்கொடி - மணிமேகலாதெய்வம். மூன்றுமந்திரம்-வேற்றுரு அடைவிப்பதும், ஆகாயத்தில் திரியச்செய்வதும், பசியை நீக்குவதும்; ௧0-ம் காதை, ௮0 - ௯௧.

௨௪. ஐயெனத் தோன்றி - வினாவாகத்தோன்றி.

௨௫. தெய்வம் - தீவதிலகை.

௨௭ - ௨௮. ௧௧ - ம் காதை, ௫௨, 'கேளென் றுரைத்த' என்றும் பாடம்.

௨௯. போக என - போவாயென்று சொல்ல.

௩௨. தலைத்தலை மேல்வர:—௨-ம் காதை, ௫.

மேல்வருவன அறவணவடிகளுடைய வார்த்தை.

௩௬. மாதர் - விளி. நற்றிறம் - நல்ல கூறுபாடுகள்.

௩௪. உரைக்கேன் - உரைப்பேன்.

௩௬. அந்நான் அன்றியும்-அந்தநாளிற் சென்றதல்லாமலும்.

௩௮. பாதபங்கயமலை:—௧0-ம் காதை, ௬௧ - ௬௮.

௩௮ - ௪0. செல்வேன் னுச்சயனை ஓர் பொழிலிற்கண்டேன்.

கஉ.—அறவணர்த்தொழுதகாதை.

தேவியர் தமக்குர் தீதின் ரோவென
வழிதக வுள்ளமொ டாற்றின னாகி
யொளியிழை மாதர்க் குற்றதை யுரைப்போன்
சடு புதுக்கோள் யானைமுன் போற்றாது சென்று
மதுக்களி மயக்கத்து வீரை மாய்ந்தது உ
மாங்கது கேட்டோ ராமிய மேறித்
தாங்காது வீழ்ந்து தாரைசா வுற்றது உங்
கழிபெருந் துன்பங் காவல னுரைப்பப்
டு0 பழவினைப் பயனீ பரியலென் றெழுந்தே
னாடு கூத்த ரணியே போல
வேற்றோ ரணியொடு வந்தீ ரோவென
மணிமே கலைமுன் மடக்கொடி யார்திறர்
துணிபொருண் மாதவன் சொல்லியு மமையான்
டுடு பிறவியு மறவியும் பெற்றியி னுணர்ந்த
நறுமலர்க் கோதாய் நல்கினை கேளாய்
தரும தலைவன் நலைமையி னுரைத்த
பெருமைசா னல்லறம் பெருகா தாகி
யிறுதியி னற்கதி செல்லும் பெருவழி
சு0 யறுகையு நெருஞ்சியு மடர்ந்துண் ணடைத்தாங்குச்
செயிர்வழங்கு தீக்கதி திறந்து கல்லென்
றுயிர்வழங்கு பெருநெறி யொருநிறம் பட்டது

சக. 'ஆற்றாளுகி' என்றும் பாடம்.
சச. உற்றதை - உற்றதுன்பத்தை.
சடு. புதுக்கோள் யானை - புதிதாகப்
பிடித்துக்கொண்டுவரப்பட்ட யானை.
சஎ. அது - வீரமாய்ந்தது. அரமியம் - நிலாமுற்றம்.
சக. கழிபெருந் துன்பம் - மிகப்பெரியதுன்பம்; அவ்விருவரும் இறந்த பெரியதுன்பமுடாம்; கழிதல் - நீங்குதல்.
சச - சக. மாய்ந்ததும் சாவுற்றதுமாகிய துன்பத்தைக் காவலனுரைப்ப.
டு0. பரியல் - வருந்தாதே.
டுக. 'ஆடுங் கூத்திய ரணி' என்றும் பாடம்.
டுக - டுஉ. "ஆடுங் கூத்தர்போ லாருயி ரொருவழிக், கூடிய கோலத் தொருவருளின் றியலாது" என்பது சிலப்பதிகாரம், நடுகற்காதை, கசடு - கசக.
டுச. அமையான் - தணியானாகி.

டுடு. அறவி - புண்ணியத்தோடு கூடியவழி.
டுக. நல்கினை கேளாய் - உவந்துகேளாய்; நல்குதல் - உவத்தல்; "நல்கினுநல்கா னாயினும்" என்பது புறநானூறு, டு.
டுடு - டுக. உக - ம் காதை, க0டு - க0ச.
டுஎ. தருமதலைவன் - புத்தன்; இதன் பொருளை, கக - ம் காதை, ஈ0 - ம அடிக்குறிப்பிற்காண்க.
டுக. இறுதியில்நற்கதி - நிருவாணம். பெருவழி - தருமம்.
சு0. அறுகை - அறுகம்புல். கண்ணடைத்தாங்கு - இடம் அடைக்கப்பட்டார்போல.
சுக. செயிர் - குற்றம்.
கஉ. உயிர்வழங்கு பெருநெறி - பிறந்திறக்கும் உயிர்களெல்லாம் போகும்

தண்பனி விழுங்கிய செங்கதிர் மண்டில
முண்டென வுணர்த லல்லதி யாவதுங்
சுரு கண்டினிது விளங்காக் காட்சி போன்றது
சலாகை துழைந்த மணித்துளை யகவையி
னுலாரீர்ப் பெருங்கட லோடா தாயினு
மாங்கத் துளைவழி யுருநீர் போல
விங்கு நல்லற மெய்தனு முண்டெனச்
எடு சொல்லு முண்டியான் சொல்லுத தேற்றார்
மலன்மா ஞாலத்து மக்களே யாதலிற்
சக்கர வாளத்துத் தேவ ரெல்லாந்
தொக்கொருங் கிண்டித் துடிதலோ கத்து
மிககோன் பாதம் விழுந்தன ரிரப்ப
எடு விருள்பார்து கிடந்த மலர்தலை யுலகத்து
விரிகதிர்ச செல்வன் றேன்றின னென்ன
வீரெண் ணூற்றோ டெரட் டாண்டிற்
பேரறி வானன் றேன்றுமதற் பிறபாடு
பெருங்குள மருங்கிற் சுருங்கைச் சிறுவழி

வழி; சிலப்பதிகாரம், நடுகற்காதை, கவுட - கசு. ஒருதிறமப்பட்டது - ஒரு வழிப்பட்டது.

சுரு. செங்கதிர்மண்டிலம் - சூரியமண்டலம்.

சுச. யாவதும் - சிறிதும்.

சுரு - சுரு. பெருவழி போன்றது.

சுச. சலாகை - சிறிய நாராசம். அகவையின் - உள்ளிடத்தே.

எடு. யான்சொல்லலும் உண்டு. தேற்றார் - தெளியார்.

எடு - எக. மக்கள் தேற்றாதலின்.

எக. தொக்கு - கூடி. துடிதலோசம் - துடிதலோசம்; இஃது உலகம் முப்பத் தொன்றனுள் ஒன்பதாவது; மஹாராஜி கலோகமுதலிய தெய்வலோகம் ஆறனுள் நான்காவது.

எச. மிக்கோன் - சிறந்ததேவன்; இவன் பெயர் பிரபாலபென்னு சில புத்ததாலால் தெரிகின்றது.

சுரு - எச. கூடு - ம் காதை, எ - கூ.

எக. செல்வன் - சூரியன்.

எடு - எக. “சுடர்வழக் கற்றத் தடுமாறு காலொபா, ரிளவன ஞாயிறு தோன்றிய தென்ன” (கடு - ம் காதை, கடு -

கக) எனவும், “மைத்திருள் கூர்ந்த மன்மாசு தீர்ப், புத்த ஞாயிறு தோன்றிக் கால” (கஉ - ம் காதை, அரு - அசு) எனவும், “மறவரு எரிய மன்னுயி றேமுற, வறவெயில் விரித்தாங் களப்பிலுத்தியொடு, புத்த ஞாயிறு தோன்றிக் காலம்” (உக - ம் காதை, கசுரு - கசுஎ) எனவும், “துளக்கமில் புத்த ஞாயிறு தோன்றி” (உசு - ம் காதை, சசு) எனவும் இந்நூலில் யாண்டும் புத்தன்தோற்றத்திற்குச் சூரியனை உவமைசுடறுத்த காண்க.

எஎ. (?)

எஅ. பேரறிவாளன் - புத்தன். பிற்பாடு - பின்னாக; இஃது ஒருசொல், “பெண்ணணி கோலம் பெயர்ந்தபிற்பாடு” என்பது சிலப்பதிகாரம், புறஞ்சேரியிறுத்தகாதை, க.

எசு - எஅ தோன்றினனென் னப்பேரறிவாளன் தோன்றுவான்.

எக. சுருங்கை - மதகு; இஃனைக் காந்தபடையென்பர் அடியாரீகீதந் லாநீ; சிலப்பதிகாரம், ஊர்காண்காலை, சுரு - அடி யுரையிற்காண்க. சிறுவழி - சிறுவழியில்.

அ0 யிருமபெரு நீத்தம் புகுவது போல
வளவாச் சிறுசெவி யளப்பரு நல்லற
முளமலி யுவகையோ டியிர்கொளப் புகூஉங்
கதிரோன் றேன்றுங் காலை யாங்கவ
னவிரொளி காட்டு மணியே போன்று

அரு மைத்திருள் கூர்ந்த மனமாசு தீரப்
புத்த ஞாயிறு தோன்றுங் காலைத்
திங்களு ஞாயிறுந் திங்குறா விளங்கத்
தங்கா நாண்மீன் றகைமையி னடக்கும
வானம் பொய்யாது மாநிலம் வளம்படு

க0 முனுடை யுயிர்க ளுறுதுயர் காண
வளிவலங் கொட்கு மாதிரம் வளம்படு
நளியிரு முந்நீர் நலம்பல தருஉங்
கறவைகள் றுர்த்திக் கலநிறை பொழியும்
பறவை பயன்றுத் துறைபதி நீங்கா

கரு விலங்கு மக்களும் வெளுஉப்பகை நீங்குங்
கலங்களுர் நரகரும் டேயுங் கைவிடுங்

அ0. நீத்தம் - வெள்ளம்.
அக. செவி - செவியில்.
அஉ. உயிர் உவகையொடு கொள்ள.
எக - அஉ. சிறுவழியில் நீத்தம்புகுவதுபோலச் சிறுசெவியில் நல்லறம்புகும்.
அக. காலை - காலத்திலு.
அச. மணி - சூரியகாந்தம்.
அரு. மைத்து - கறுத்து.
மேல்வருவன, புத்தன் அவதரிக்குங் காலத்து உளவாகும் நற்குறிகள்.
அஎ. தீங்கு உறுவிளங்க - தீமை உறுமல்விளங்க; விரோதமில்லாமலிருக்கவேன்றபடி.
அஅ. நாண்மீன் - நகந்தீரங்கள்.
அக. வானம் - மேகம்.
க0. உடம்புமெலிந்த உயிர்கள் துயரைக்காணு; உடையுயிர் - வினைத்தொகை.
கக வளி வலம் கொட்கும்-காற்று வலமாகச்சுழலும்; “வலமாதிரத்தான் வளிகொட்ப” என்பது மதுரைக்காஞ்சி, ௫. மாதிரம் - திசை; மலையுமாம்; “மாதிரங்கொழுக்க” என்பது மதுரைக்காஞ்சி, ௧0.
கஉ. நளி இரு முந்நீர் - நீர்செறிந்தப் பெரியகடல்; “நளியிரு முந்நீர் நாவா

யோட்டி” என்பது புறநானூறு, ௯௯. முந்நீர் - எழுவாய். நலம் - “ஒர்க்கோலை சங்க மொளிர்பவளம் வெண்முத்த, நீர்ப்படு முப்பிளே டைந்து” என்னும்வளங்கள்.

கக. கறவை - கறத்தலையுடைய பசுக்கள், கன்று ஆர்த்தி - கன்றை உண்ணச் செய்து, கலன் நிறை பொழியும் - கறவைக்கலமும் அதனினின்றும் பால்கொரியும்சாலும் வழியும்படி பால்பொழியும்; நிறை - சால்; “பீர்வாய் பரந்த நீரறு நிறைமுதல்” என்பது பதிற்றுப்பத்து, இரண்டாம்பத்து, ௫; “கன்றருத்தி மங்கையர் கலநிறை பொழிதர, நின்றமேதி” என்பது சீவகசிந்தாமணி, நாமகளிலம்பகம், ௪0. கறவைகள் பொழியும்.

கச. பறவைகள் நீங்கா. துய்த்து அனுபவித்து; புசித்தென்றமாம்.

கரு. மிருகச்சாதியும் மனிதச்சாதியும் தம்முள் அருசுதற்குக்காரணமாகிய பகைமையை ஒழியும்.

கசு. அஞர் - துன்பம்; அஞரை நரகச்சாதியும் பேய்ச்சாதியும் வட்டொழியும்.

கூணுங் குறளு மூமுஞ் செவிடு
 மாவு மருளு மன்னுயிர் பெருஅ
 வந்நாட் பிறந்தவ னருளறங் கேட்டோ
 க00 ரின்னாப் பிறவி யிகந்தோ ராதலிற்
 போதி மூலம் பொருந்திய சிறப்பி
 னாதன் பாத நவைகெட வேத்துதல்
 பிறவி தோறு மறவேன் மடக்கொடி
 மாதர் நின்னால் வருவன விவ்வு
 க00 ரேது நிகழ்ச்சி யாவும் பலவுள
 வாங்கவை நிகழ்ந்த பின்ன ரல்லது
 பூங்கொடி மாதர் பொருளுரை பொருந்தா
 யாதி முதல்வ னருந்துயா கெடுக்கும்
 பாதபங் கயமலை பரசின ராதலி
 கக0 நீங்கிவ ரிருவரு மிளங்கொடி நன்னோ

க௭. கூன் - விளைவு; ஈண்டு விளைவை
 யுடைய வடிவத்திற்கு ஆகுபெயர். குற
 ன் - குறுகியவடிவம்; 'மககளுள் தீரக
 குறியானைக் குறளன்னென்றும், அவனில்
 கெடியானைச் சிந்தனென்றும்' கூறவர்
 ஆசிரியர் நச்சினூக்கினியர்; இதனை,
 தோல்காப்பியம், பொருள திகாரம், செ
 ய்யுளியல், ௪0 - ம் சூத்திரவுரையிற் கா
 ண்க. ஊம் - ஊமை.

க௮. மா - விலங்குவடிவாகப்பிறப்
 பது. மருள் - அறிவின்றி மயங்கியிருப்
 பது. உயிர் - ஈண்டுமக்களுயிர்.

க௯ - க௮. கூன்முதலியவடிவங்களை
 உயிர்கள் பெறமாட்டா. கூன்முதலிய
 ஆறனோடு குருட்டையும் மண்போற்
 பிப்பதாகிய பிண்டத்தையுங்கூட்டி எண்
 வகையெச்சமென்பர்; இதனை, "சிற
 ப்பில் சிததி முறுப்பில் பிண்டமுங், கூ
 ணுங் குறளு மூமுஞ் செவிடு, மாவு மரு
 ளு முளப்பட வாழ்நர்க், கெண்பே ரெ
 ச்ச மென்றிவை யெல்லாம், பேசைமை
 யல்ல துதிய மில்லென" (புறநானூறு,
 ௨௮) என்பதனாலும், "குறளோடு செ
 விடு மூங்கை கூன்மருள் குருடி மாவே,
 யுறுமுறுப் பில்லாப் பிண்ட மோதிய
 வெண்மெய் யெச்சம்" (குடாமணி நிக
 ளு, பன்னிரண்டாவது, பல்பெயர்க்

கூட்டத் தொருபெயர்த்தொகுதி, கூ) என்பதனாலும் உணர்க.

க௯. அருளறம் - வினைத்தொகை, தயாதருமமாமம்.

க00. இன்ன - துன்பம். இகந்தோர் - கடந்தோர்.

க0௨. பாசம் - பாதத்தை. நவை - குற்றம்.

க0௨ - க0௩. எத்துதலை மறவேன்; மறவேலெனறுமாம்.

க0௪. மாதர் - விளி. இவ்வூரில்.

க0௩. உக - ம் காளை, க௯. எதுநி
 ழ்ச்சியென்பதல்பொருளை, ௩-ம் காளை,
 ௪ - ம் அடிககுறிப்பிற்சாண்க.

க0௪ - க0௫. வருவனவாகிய எதுநி
 ழ்ச்சி.

க0௭. பொருளுரை - மெய்வார்த்தை.
 என்றது தருமோபதேச மொழிகளை,
 "பொய்யில் காட்சியோர் பொருளுரை
 யாதலின்" என்பது சிலப்பதிகாரம்,
 நடுகற்காளை, க௯௮. "பொருளுரைபொ
 ருந்தா" என்றும் பாடம்.

க0௮. ஆதிமுதல்வன் - புத்தன்.

க0௯. பரசினர் - துதித்தார்.

க0௮ - க0௯. ஆதிமுதல்வனது பாத
 பங்கயமலை.

கக0. இருவர் - பாதவி சுதமதியென்
 பவர். இளங்கொடி - விளி.

டோங்குயர் போதி யுரவோன் றிருந்தடி
தொழுது வலங்கொண்டு தொடர்வினை நீங்கிப்
பழுதி னன்னெறிப் படர்குவர் காணு
யாருயிர் மருந்தா மழுத சுரபியெனு
ககடு மாபெரும் பாத்திர மடக்கொடி பெற்றனை
மக்க டேவ ரெனவிரு சார்க்கு
மொத்த முடிவி னோற முனாக்கேன்
பசிப்பிணி தீர்த்த லென்றே யவருந்
தவப்பெரு நல்லறஞ் சாற்றின ராதலின்
கஉ0 மடுத்த தீக்கொளிய மன்னுயிர்ப் பசிகெட
வெடுத்தனள் பாத்திர மிளங்கொடி தானென.

அறவணர்த்தோழுதகாதை முற்றிற்று.

ககக. உரவோன் - புத்தன்; உரம் - அறிவு.

ககக. பழுது இல நன்னெறி - குற்ற மில்லாத நல்லவழி; இதனை, விசுத்தமா ர்க்கமென்பர். நெறி - நெறியில். படர் குவர் - செல்குவர்.

க0க - ககக. பரசினராதலின், இவரிரு வரும் நின்றோடு உரவோனடியைத் தொழுது வலங்கொண்டு நீங்கிப் படர் குவர்.

ககக. இருசார்க்கும் - இரண்டு பகுதி கட்டும்.

ககஅ தீர்த்தலாம். அவரும்-அறவண னுடிகளும். 'பசிப்பிணி தீர்த்த வன்றே யாவரும்' என்றும் பாடம்.

ககஎ - ககஅ. ஓரறம் தீர்த்தலாம். ககக. தவப்பெரு நல்லறம் - மிகப்பெ ரிய நல்லதரும்.

கஉ0. கொளிய - கொளுத்தினுற்போ ன்ற. 'தீக்கதி மன்னுயிர் பசிகெட' என்றும் பாடம்.

கஉக. இளங்கொடி பாத்திரத்தை எடு த்தனள். 'எடுத்தனன் பாத்திரம்' என் றும் பாடம்.

க - கஉக. இளங்கொடி அவர்தம்மு டன் அடிகள் யாங்குளரென்று வினாஅ ய்க்குறுகி மாதவனடியைவணங்கி ஏத்தி உணர்த்தலும், கேட்டு அவரும் தவப்பெரு நல்லறம் சாற்றின ராதலின், இளங்கொ டி பாத்திர மெடுத்தனனென முடிக்க.

பதினமூன்றாவது

ஆபத்திரன்றிறமறிவித்தகாதை.

[பதினமூன்றாவது மணிமேகலைக்கு அறவணர்
ஆபத்திரன்றிறங்கூறியபாட்டு.]

மாபெரும் பாத்திர மடக்கொடிச் சுருளிய
வாபுத் திரன்றிற மணியிழை கேளாய்
வார னாகியோர் மறையோம் பாள
னாண வுவாத்தி யபஞ்சிக னென்போன்
நு பார்ப்பனி சாலி காட்டிக்கடை சழிந்து
கொண்டோற் பிழைத்த தண்ட மஞ்சித்
தென்றிசைக குமரி யாடிய வருவோன்
சூன்முதிர் பருவத்துத் துஞ்சிரு ளியவிடை

உ. திறம் - வரலாற்றை.

க. வாரணசி - காசி; 'வாரணவாசி' என்றும் பாடம். மறையோம்பாளன் - வேதத்தைப் பாதுகாத்தலையுடையான்; அந்தணனென்றபடி. "வயனங் கோட்டிலோர் மறையோம் பாளன்" என்பர் பின்னும்; கக - ம் காதை, கரு.

ச. ஆண உவாத்தி - வேதம் ஒதுவீப் பவன்; இஃது உபாத்தியாயனென்னும் வடமொழிச்சிதைவு. வேதத்திற் சில பாகத்தையேனும் வேதாங்கங்களையேனும் ஜீவனத்தின்பொருட்டு ஒதுவீப்பவன் உபாத்தியாயன்; இதனை மனுஸ்மீந்தீ இரண்டாவது அத்தியாயம், கசக - ம் சுலோகத்திற் காண்க. இப்பெயர் தமிழ்நூல்களில் உவாத்தியன் உவாத்தியான் உவாத்திகனெனவும் வழங்கும். அபஞ்சிகள் - காணப்பெயர்; பங்கமில்லாதவனென்பது பொருள். 'ஆணவுவாத்திகன்' என்றும் பாடம்.

ரு. பார்ப்பனி சாலி - அவன் மனைவி சாலியென்பான்; அந்தணர்களிற் கணவனைப் பார்ப்பானென்றும், மனைவியைப் பார்ப்பனியென்றும் கூறுதல் மரபு; "பார்

ப்பான் நன்னொடு கண்ணிழந் திருந்த வித, தீத்தொழி லாட்டி" என்று முன்பு வந்திருத்தல்காண்க; சு-ம் காதை, ககஉ - ககக, காப்புக் கடை கழிந்து - காவலின் எல்லையைக்கடந்து; வியபிசரித்தென்ற படி.

க. கொண்டோற் பிழைத்த தண்டம் அஞ்சி - கணவனுக்குப் பிழைசெய்தமை யாலுண்டாகும் சினைக்குப் பயந்து, தண்டம் - சினை; "கொண்டோற் பிழைத்த தண்டந் தூகி" என்பது பேருங்கதை, உஞ்சைக்காண்டம், சாங்கியன்றாயுரை.

எ. குமரி - கன்னியாகுமரியென்னும் ஆறு. ஆடிய - ஆடுதற்பொருட்டு. குற்ற முற்ற குலமகளிர் அககுற்றத்தைப்போக்குதற்பொருட்டுக் குமரியாட்செல்லுதல் மரபு; ரு - ம் காதை, கௌ - கூஅ.

அ. "சூன்முதிர் நயக்கத்து" என்றும் பாடம். துஞ்சிருள் - யாவருந் தங்குதற்குக் காரணமாகிய இருளில், இயங்கி இடை - வழியின்றித்தே. துஞ்சிருள் - செறிந்த இருளாமாம், 'துஞ்சிருள் யாந்தது' என்றும் பாடம்.

யின்ற குழவிக் கிரங்கா ளாகித்

க0 தோன்றாத் துடவையி னிட்டன ணீங்கத்

தாயிதா வாக்குழ வித்துயர் கேட்டோ

ராவர் தணைந்தாங் கதன்றுயர் தீர

நாவா னக்கி நன்பா லூட்டிப்

டோகா தெழுநாட் புறங்காத் தோம்ப

கரு வயனங் கோட்டிலோர் மறையோம் பாள

னியவிடை வருவோ னீளம்பூதி யென்போன்

குழவி யேங்கிய கூஉக்குரல் கேட்டுக்

கழுமிய துன்பமொடு கண்ணீ ருருத்தாங்

காமக னல்ல னென்மக னென்றே

உ0 காதலி தன்னெடு கைதொழு தெடுத்து

நமபி பிறந்தான் பொலிகநங் கிளையெனத்

தம்பதிப் பெயர்ந்து தமரொடுங் கூடி

மார்பிடை முந்தூல் வனையா முன்னர்

நாவிடை நன்னூ னன்கன நவிறறி

க. குழவிக்கு - குழந்தைக்கு.

க0. துடவை-தோட்டம்; “தொடுப் பெறிந் துழுத துளர்படு துடவை.” இது பெரும்பாணுற்றுப்படை, உ0க; “தொய் யாது வித்திய துளர்படு துடவை.” இது மலைபடுகடாம், கஉஉ.

க - க0. கந - ம் காதை, அசு - அள

கக. தாவாக் குழவி - உண்ணாத குழந்தை. துயர் - பசித்துயரத்தால் ஒழியாமல அழுது கூப்பிடும் ஒலி; ஆகுபெயர்; “தாயி றாவாக குழவி போல, வோவாது கூஉநின் னூடற்றியோர் நாடே.” என்பது புறநானூறு, ச.

கஉ. ஆ - பசு. அதன்றுயர் - அக்குழந்தையின் பசித்துன்பம்.

கசு. புறங்காதது ஒம்ப - பாதுகாக்க; இவை ஒருபொருட்பன்மொழி. புறங்காத்தல் - பாதுகாத்தல்; “வழிபடு தெய்வ நிற்புறங் காப்ப” என்பது தொல் காப்பியம், செய்யுளியல், கக0; “மெலிவில செங்கோ னீபுறங் காப்ப” என்பது புறநானூறு, சஉ. இதனால் ஆபுத்திரனென்பது இவனுக்குப் பெயராயிற்று.

கரு. வயனங்கோடு - ஓரூர். ‘வயவனங் கோட்டில்’ என்றும் பாடம், மறையோம்பாளன்:—கந - ம் காதை, க.

கசு. வருவோன் - மனைவியுடனவரு

வோன்; பின் “காதலி தன்னெடு கைதொழு தெடுத்து” (உ0 - ம் அடி) என்பதனால், ‘மனைவியுடன்’ என்பது கொள்ளப்பட்டது. பூதியென்பது அவன் பெயர்; “தாதை பூதியுந் தனமனை கடிதர” என்று இக்காதையிலேயே பின்பு வருதல்காண்க; க0க.

கஅ. கழுமிய - கலந்த; புறநானூறு, உருஅ. கண்ணீர் - உவகைக்கண்ணீர். கசு. ஆமகன் அல்லன்-பசுவினுடைய மகன்ல்லன்; பசுப் பாதுகாதத்தனைக் கண்டோளுதலின் இங்ஙனங்கூறினான்.

உ0. காதலி - மனைவி; கைதொழுது அக்குழந்தையைத் தனக்குத் தந்தது தெய்வமென்றெண்ணி அத்தெய்வத்திற்கு அஞ்சலிசெய்து; “பழுதில் காட்சிப் பைந்தொடி புதலவினைத் தொழுதனை வாங்கி” என்று இந்நூலுள்ளே பின்பு வருதல் காண்க; உரு - ம் காதை, கஅஅ - கஅக.

உக. நம் கிளை பொலிகவென்று.

உஉ. பதி - ஊர்.

உக. முந்தூல் - பூணூதல். வனையா முன்னரென்பது வினாயக்கற்பித்தம விளக்கின்றது.

உச. நன்னூல் - வேதம் வேதாங்கங்கள். நவிறறி - நவிறற்; நவிலுதல் -

உரு யோத்துடை யந்தணர்க் கொப்பவை யெல்லா
நாத்தொலை வின்றி நன்கன மறிந்தபி
னப்பதி தன்னுளோ ரந்தணன் மனைவயிற்
புக்கோ னுங்குப் புலைசூழ் வேள்வியிற்
குருஉத்தொடை மாலை கோட்டிடைச் சுற்றி
௩௦ வெருஉப்பகை யஞ்சி வெய்துயிர்த்துப் புலம்பிக்
கொலைநவில் வேட்டுவர் கொடுமர மஞ்சி
வலையிடைப் பட்ட மானே போன்றங்
கஞ்சினின் றழைக்கு மாதாயர் கண்டு
நெஞ்சநடுக் குற்று நெடுங்கணி ருகுத்துக்
௩௫ கள்ள வினையிற் கடுந்துயர் பாழ்பட
நள்ளிருட் கொண்டு நடக்குவ னென்னு
முள்ளங் கார்தாங் கொருபுடை யொதுங்கி
யல்விடை யாக்கொண் டப்பதி யகன்றோன்
கல்லத ரத்தங் கடவா நின்றழி
௪௦ யடர்க்குறு மாக்களொ டந்தண றெல்லாங்

கூறி அடிப்பதெல்; “நல்லோர் குழீஇய
நாகவி லவையத்து” என்பது மலைபடு
கடாம், எஎ; “மறைநவி லந்தணர் துவ
வவும் படுமே” என்பது புறநானூறு, க.

உரு. ஒத்து - வேதம்; “மறப்பினு
மோத்துக் கொளலாகும்” என்பது திருக்
கூறு, ககச.

உசு. நாத்தொலைவு: மணிமேகலை,
உச - ம காதை, கக; சிலப்பதிகாரம்,
அரங்கேற்றுகாதை, சச.

உஅ. புலை சூழ் வேள்வியில் - அசுத்த
மாகிய ஊன்றினறவைக் கருதுகின்ற யா
கசாலையில்; சூழ்தல் - கருதல். புலை
யும், வேள்வியும் ஆகுபெயர். ‘புக்கோ
னாகப் புலைசூழ் வேள்வியில்’ என்றும்
பாடம்.

உக. நிறம்பொருத்திய தொடுக்கப்பட்
டமலை கொம்பின்ண்ணே சுற்றப்ப
ட்டு. ‘குருஉக்கொடி மால்’ என்றும்
பாடம்.

௩௦. வெருஉப்பகை - அச்சத்தைத்தரு
ம்பகை. வெருஉ-அச்சம்; “வெருஉப்
பறை தவலும் பருஉப்பெருத் தடக்கை”
என்பது பொருநராற்றுப்படை, கஎக.
புலம்பி - வருத்தமுற்று; புலம்பு - வருத்
தம்; “புலம்புவிட்டிருந்த புனியில் கா
ட்டி” என்பது மலைபடுகடாம், சக.

௩௧. கொலை நவில் வேட்டுவர் - கொல
லுதலைச்செய்கின்ற வேடருடைய. கொ
டுமரம் - வில்.

௩௩. அழைக்கும் ஆ துயர் - சுப்பிடு
கின்ற பசுவின் துயரத்தை.

௩௦ - ௩௩. புலம்பிப் போன்று அஞ்சி
நின்று அழைக்கும் ஆ.

உஅ - ௩௩. புக்கோன் ஆவின் துயர்
தைக் கண்டென்க.

௩௫. கள்ளவினையிற் - திருட்டுத்தொ
ழிலால், கடுந்துயர் பாழ்பட - பசுவின்
மிக்கதுன்பம் இல்லையாமபடி; கடுது
யர் - மரணத்துன்பமுமாம். ‘கடுவினை
பாழ்பட’ என்றும் பாடம்.

௩௬. நள்ளிருள் - செறிந்தவிருட்டு;
“வெள்ளி முளைத்த நள்ளிருள் விடியல்”
என்பது பொருநராற்றுப்படை, எஉ.

௩௭. உள்ளம் கரந்து - தன்னெண்ண
த்தை மறைத்து.

௩௯. கல்லதரத்தம் - பருக்கைக்கற்கள்
பொருத்திய சின்னெறியையுடைய அரு
றெறி; “கல்லத ரத்தங் கடக்க” என்பது
சிலப்பதிகாரம், கொலைக்களக்காலை;
கிஎ.

௪௦. அடர்க் குறுமாக்களொடு - செரு
க்குதலைச்செய்யும் அறிவில்லாதாரொடு;
“ஒலித்தொருங் னேடிய வூர்க்கு மூ”

கடத்திடை யாவொடு கையகப் படுத்தி
யாகொண் டிந்த வாரிடைக் கழிய
நீசமக னல்லாய் நிகழ்ந்ததை யுரையாய்
புலேச்சிறு மகனே போக்கப் படுத்தியென்
சுரு றலைக்கோ லதனா லறைந்தனர் கேட்ப
வாடடிகின் றலைக்கு மந்தன ருவாத்தியைக்
கோட்டினிற் குத்திக் குடர்புய்த் துறுத்துக
காட்டிடை நல்லாக் கதழ்ந்துகிளர்ந் தோட
வாபுத் திரன்றா னாங்கவர்க் குரைப்போ
ரு0 னோவன செய்யன்மி னொடியன கேண்மின்
விடுநில மருங்கிற் படுபுல லார்ந்து
நெருநில மருங்கின் மக்கட் கெல்லாம்
பிறந்தநாட் டொட்டுஞ் சிறந்ததன் றீம்பா
லறந்தரு நெஞ்சோ டருங்கார் தூட்டு
ருரு மிதனொடு வந்த செற்ற மென்னை
முதுமறை யந்தணிர் முன்னிய துணாமோ

களும்” என்பா பின்னும்; கரு - ம்
காதை, குக. குறுமாக்கள்.—கலத்தோ
கை, அஉ.

சக. கடம் - அருநெறி.

சஉ. ஆ கொண்டு - பசுவைக் கைப்
பற்றிக்கொண்டு; ஆரிடை - அரியவழி.

சக. ‘நீ மகனல்லாய்’ என்றும் பாடம்.

சச. ஊனேவிரும்பிப் பசுவைக்கவர்
ந்தானென்று நினைந்து ‘புலேச்சிறு மக
னே’ என்றார். ‘புலேச்சிமகனே’ என்
றும் பாடம். போக்கப்படுத்தி - விலக்கப்
படுவாய்.

சரு. அலைக்கோல் - வருத்துதலைச்செ
ய்யும் கோல்; அறைந்தனர் - அடித்தன
ராய். ‘கேட்புழி’ என்றும் பாடம்.

சசு. ஆட்டி அலைக்கும் - மிகவும் வரு
த்துகின்ற. இவை ஒருபொருட்பன்
மொழி.

சச. கோடு - கொம்பு. குடர் புய்த்
துறுத்து - குடரைப்பிடுங்கி; “கோடு
புய்க் கல்லா துழக்கு நாடகேன்” என்
பது கலத்தோகை, கஅ; “புய்த்தெறி
கரும்பின் விடுகழை” என்பது புறநா
னாறு, உஅ.

சஅ. கதழ்ந்து கிளர்ந்தோட - விணர்
தெழுந்தோட; கதழ்தல் - விணாதல்;

“தோயுந் கதழ்குருதி தோன்புடைப்ப”
என்பது புறப்பொருள்வேன்பாமாலை,
காஞ்சிப்படலம், கசு. கிளர்தல் - எழு
தல்; “கால்கிளர்ந் தன்ன வேழம்” என்
பது தீநுழந்தாற்றுப்படை, அஉ. ‘கழி
ந்துகிளர்ந் தோட’ என்றும் பாடம்.

மேல்வருவன ஆபுத்திரன்கூற்று.

ரு0. கொடியன - சொல்லுவனவற்
றை. “நோவன செய்யே னொடியது
கேண்மோ” என்றும் பாடம்.

கக. விடுநிலமருங்கில் - மேய்தற்கு
அரசனாஸ்விடப்பட்ட நிலத்தினிடத்தே,
படு புல் ஆர்ந்து - தானே உண்டாகிய
புல்லைமேய்ந்து. பசுக்கள் கவலையின்றி
மேய்தற்கு அரசனாஸ்விடப்பட்டநிலம்
கோனாச்சாரபூமியென்பதும்.

கக. பிறத்தல் - மக்கள்வினை. தீம்
பால் - இனியபால்.

ருரு. இதனொடு - இப்பசவினிடத்து;
உருபுமயக்கம். செற்றம் - கோபம்.

கசு. முன்னியது-எண்ணியது. உணா
மோ - உணாயுமென்னும் வலற்பன்மை
உயிர்மெய்கெட்டு ஓகாரம்பெற்று வந்
தது. ‘முதுமறை மாக்கண் முன்னிய
துணாமோ’ என்றும் பாடம். எனவெ
ன்று ஒருசொல் வருவிக்க.

பொன்னணி நேமி வலங்கொள்சக் காக்கை
 மன்னுயிர் முதல்வன் மகனெனமக் கருளிய
 வருமறை நன்னூ லறியா திகழ்ந்தனை
 கூ௦ தெருமர லுள்ளத்துச் சிறியை நீயவ்
 வாமக னாதற் கொத்தனை யறியா
 நீமக னல்லாய் கேளென விகழ்தலு
 மான்மக னசலன் மான்மகன் சிருங்கி
 புலிமகன் விரிஞ்சி புரையோர் போற்று
 கூரு நரிமக னல்லேனே கேச கம்பள
 னீங்கவர் துங்குவத திருடி கணங்கனென்
 றோங்குயர் பெருஞ்சிறப் புரைத்தலு முண்டா
 லாவொடு வந்த வழிகுல முண்டோ
 நான்மறை மாக்கா ணன்னு லகத்தென
 எ௦ வாங்கவர் தம்முனோ ரந்தண னுரைக்கு
 மீங்கவன் றன்பிறப் பியானறி குவனென
 நடவை வருத்தமொடு நல்குர் மேனியள்
 வடமொழி யாட்டி மறைமுறை யெய்தித்
 குமரி பாதங் கொள்கையின் வணங்கித்

இள. நேமி - சக்கரத்தின்சூடு; வட்டமுமாம். வலம் - வெற்றி; வலப்பகசமுமாம். நேமியையுடைய சக்கராயுதம். இஅ. மன்னுயிர்முதல்வன் - திருமால். மகன் - பிரமன். 'எமக்களித்த' என்றும் பாடம்.

கூ௦. தெருமரல் - சூழ்சி. சிறியை - சிறுமையையுடையாய்.

கூக. தூற்பொருளையறியும் அறிவிலாயென்பார், 'ஆமக னாதற் கொத்தனை' என்றார்; "விலங்கொடு மக்களையறிய வஞ்சுவல், கற்றூரோ டேனையவர்" என்று வருத்தல் காண்க; இது திருக்குறள், சக௦.

கூஉ. இசுழ்தலும் - அவ்வந்தணர் இகழ்ந்துபேசுதலும்.

மேல்வருவன ஆபுத்திரன் கூற்று.

கூங. (?) அசலனென்பவன் ஆனின் மகன்; ஆன் - பசு. சிருங்கியென்பவன் மானின் மகன்.

கூச. (?) விரிஞ்சியென்பன் புலியின் மகன். புரையோர் - மேலோர்.

கூடு. (?) கேசகம்பளனென்பவன் நரியின் மகன்; அசிகேசகம்பளனென்று

ஒரு முனிவர்பெயர் பௌத்ததால்களிற் காணப்படுகின்றது.

கூஅ - கூக. ஆவொடு - ஆவால். என னுலகத்து ஆவொடு வந்த அழிகுல முண்டோ? இல்லையென்றபடி. முன்னம் 'ஆமக னாதற் கொத்தனை' என்று அந்தணர் இகழ்ந்ததற்குப் பரிகாரங் கூறுகின்றவனதலின், 'ஆவொடு வந்த வழிகுல முண்டோ' என்றான்.

எ௦ - எக. இவன்பிறப்பை யான் அறிகுவனென்று ஓரந்தணன் உரைப்பான்.

எஉ. நடவை - வழி. நல்குர் மேனியன் - இளைத்த உடம்பையுடையான்.

எங. வடமொழி யாட்டி - பார்ப்பனி; இந்நூலில் இ - மகாதை, ஈ௦ - ம் அடியிற் பார்ப்பாரை வடமொழியாளனென்று கூறியிருத்தல் காண்க. மறைமுறை யெய்தி - வேதவதிப்படியே சென்று.

எச. குமரியாடப்போந்தோர், ஆங்குள்ள குமரித்தெய்வப் படிமத்தை வணங்குதல் மரபு.

எடு தமரிற் தீர்ந்த சாலியென் போடனை
யாது நின்னு ரீங்கென் வரவென
மாமறை யாட்டி வருகிற முரைக்கும்
வார ணசியோர் மாமறை முதல்வ
ரூண வுவாத்தி யரும்பெறன் மனைவியான்
அ0 பார்ப்பார்க் கொவ்வாப் பண்பி னெழுக்கி
காப்புக்கடை கழிந்து கணவனை யிழந்தே
னெறிபய முடைமையி னிரியன் மாக்களொடு
தெற்கட் குமரி யாடிய வருவேன்
பொற்றேர்ச் செழியன் கொற்கையம் பேரூர்க்
அடு காவதங் கடந்து கோவல ரிருக்கையி
னீன்ற குழவிக் கிரங்கே ளைத்
தோன்றாத துடவையி னிட்டனன் போந்தேன்
செல்கதி யுண்டோ தீவினை யேற்கென்
றல்லலுற் றமுத வவண்மக னீங்கிவன்
கூ0 சொல்லுத தேற்றேன் சொற்பய மின்மையிற்
புல்லலோம் பன்மின் புலைமக னிவனென
வாபுத் திரன்பின் பமர்நகை செய்து

எடு. தமரிற்றீர்ந்த - தனக்குச் சிறந்தோரினின்றும் நீங்கிய.

எச - எடு. வணங்கித் தீர்ந்த சாலி.

எசு. ஈக்கு வரவு என்னென.

எஎ. உரைக்கும் - உரைப்பான்.

எஅ. வாரணசி—வாராணஸி - காசி. வடமொழியில் 'வித்தாந்தகௌழி' என்னும் தூலின் அவ்யயபாவப்பிரகரணத்தில், "யஸ்யசாயாம?" எனனும் ஸூத்ரவியாக்கியானத்தில் 'வாராணஸி' என்பதற்கு 'நல்லஜலத்துக்குத் தூரத்திலில்லாத நகரீ' என்று தத்துவபோதியென்னும் உரையாசிரியர் பொருள்செய்திருப்பதாகக் கூறுவர்.

எகூ. 'உவாததி' என்பது, "தவாஅக் ராதலொடு தன்யாழ் காட்டு, முவாத்தி யாதலின்" எனப் பெருங்கதையிலும் வந்திருத்தல் காண்க; இஃது உஞ்சைக்காண்டம், பிடியேற்றியது.

அ0. ஒழுகி - நடந்து.

அக. காப்புக்கடை கழிந்து:—கக - ம்காதை, டு.

'அஉ. எறிபயம் - அடித்தலாலுண்டாகும் அச்சம். 'நெறிபய முடைமையின்' என்றும் பாடம். இரியல் மாக்கள் - செடுதலுற்ற மாக்கள்; வினாந்துசெல்லுமாக்களென்றமூழ்.

அகூ. 'தக்கண குமரி' என்றும் பாடம். ஆடிய - நீராடும்பொருட்டு.

அச. செழியன் - பாண்டியன். கொற்கை - பாண்டியர்களின் பழைய இராசதானி.

அ௦ கோவலர் - இடையர்.

அஎ. துடவை - தோட்டம்.

அசு - அஎ. கக - ம் காதை, க - க0.

அஅ. தீவினையேற்குச் செல்கதியுண்டோ.

கூ0. பயம் - பிரயோசனம்; இன்மையிற் சொல்லுதேற்றேன்.

கக. புல்லலோம்பன்மின் - ஸ்பரிசித்தலைச் செய்யாதொழித. இவன் புலைமகன் - இவன் அசுத்தமுடைய மகன். புலை - வியபிசாரமுமாம்; இது மலைநாட்டுவழக்கு.

கஉ. அமர்நகை - விரும்புஞ்சிரிப்பு.

மாமறை மாக்கள் வருங்குலங் கேண்மோ
முதுமறை முதல்வன் முன்னர்த் தோன்றிய
கூடு கடவுட் கணிகை காதலஞ் சிறுவ
ரருமறை முதல்வ ரந்தண ரிருவரும்
புரிநான் மார்பீர் பொய்யுரை யாமோ
சாலிக் குண்டோ தவறென வுரைத்து
நான்மறை மாக்களை நருவன னிற்ப
கூடு வோத லந்தணர்க் கொவ்வா னென்றே
தாதை பூதியுந் தன்மனை கடிதர
வாகவர் கள்வனென் றந்தண நுறைதருங்
கிராம மெங்கணுங் கடினையிற் கலவிட
மிக்கசெல வத்து விளங்கியோர் வாழுந்
கூடு தக்கண மதுரை தான்சென் றெய்திச
சிந்தா விளக்கின் செழுங்கலை நியமத்
தந்தின் முன்றி லம்பலப் பீடிகைத்

கூ. கேண்மோ - கேளுமென்னும்
வெற்பன்மை உயர்கெட்டு ஓகாரமபெற்
றுவந்தது.

கூ. முதுமறைமுதல்வன் - பிரஹ்மா.

கூ. கடவுட்கணிகை - திலோததமையென்பான். சிறுவர் - பிள்ளைகள்.

கூ. முதல்வராகிய அந்தணரிருவரும். இருவர் - வலிவட்டர், அகஸ்தியர்.

கூ.கூ. அந்தணரிருவரும் காதலஞ் சிறுவரென்க.

கூ.கூ. வலிவட்டரும் அகஸ்தியரும் திலோததமையின் பிள்ளைகளென்பதைப் பின்வரும் வாக்கிபததாலுணர்க. 'வலிவட்டனும் அகஸ்தியனும், பிரஹ்மா திலோததமையென்னும் அப்ஸரஸைககண்டகாலத்துக் கலசத்து ஐனிததனர்' என்பது, நீலகேதநிநந்திஸமய திவாகரத்திற் கண்டது.

கூ. தவறு - குற்றம்.

கூ. நருவன் - சிரிப்பவனாகி.

கூ. ஒவ்வான் - பொருந்தான்; என்றது ஆபத்திரினை.

கூ. தாதை - தகப்பன். கடிதர - நீக்க.

கூ. கடினையிற் - பிச்சைப்பாத்திரம். கல் இட - கல்லைப் போகட; உலகத்திற் கடினையிற் கலவிவொர் எக்காலத்

தும் இலராகவம் இவனுக்கு இங்ஙனந் தீர்த்ததெனென்று இரங்கிக் கூறினா 'கடினையிற் கலவிவொரி' என்பது ஒரு பழமொழி; இதனைப் பின்வரும் வெணபாவாலுணர்க; "நினைத்த திதுவென் றந் தீர்மையை நோக்கி, மனத்த தறிநீ வர் மாண்டார் - புனத்த, குடினையிற் றெ குளிர்வரை நாட, கடினையிற் கலவிவொ ரில்." இது பழமொழி, உச்ச.

கூ. தக்கணமதுரை - தென்றிசை ககணுள்ள மதுரை; என்றது கூடற பதியை; தக்கணம் - வடசொற்றிடி; சிலப்பதிகாரம், ஊர்காண்காதை, அக, அடியார்க்கு நல்லாருரையைப்பார்க்க.

கூ. சிந்தாவினகரு - ஸரஸ்வதீதேவி; பதிகத்தின் கூ. - மவரிக்குறிப்பைப் பார்க்க. நியமம் - கோயில்; ஸரஸ்வதீதேவியின் கோயிலாசலின, அதற்குக் கலை நியமமென்பது பெயராயிற்று; கூ. - மகாதை, கூ. - கக, கூ. - கடி.

கூ. முன்றில் அம்பலப்பீடிகை - சிந்தாதேவியின் கோயிலவாயிற்கணுள்ள மன்றினிடத்தில. அம்பலப்பீடிகை - அம்பலமாகிய பீடிகை; அஃது உயர்த்துக் கட்டப்பட்டிருந்ததலின், பீடிகையெனப் பட்டது; பீடிகையென்பதற்குக் கோயிலவாயிற்கணுள்ள பலிபீடமெனினும்

தங்கினன் வதிந்தத் தக்கணப் பேரு

ரையக் கடிஞை கையி னேந்தி

கக0 மையறு சிறப்பின் மனைதொறு மறுகி

காணர் கேளார் கான்முடப் பட்டோர்

பேணுந ரிலலோர் பிணிநடுக குற்றோர்

யாவரும் வருகவென் றிசைத்துட னூட்டி

யுண்டொழி மிச்சிலுண் டோடுதலை மடுத்துக்

ககரு கண்படை கொள்ளுங் காவலன் றுனென.

ஆபுத்திரன் றிறமறிவித்தகாதை முற்றிற்று.

பொருந்தும்; இவ்வனங்கொள்ளுங்காற்
பீடி கையையுடைய அம்பலமென மா
றுக.

க0அ. தங்கினன் வதிந்து - தங்கி;
ஒருபொருட்பன்மொழி. தக்கணப்பே
ரூர் - மதுரையில்.

கக0. மை-குற்றம். மறுகி-சுழன்று.

ககக. காணர் - குருடர். கேளார் -
செவிடர்.

ககஉ. பேணுநரில்லோர் - அகதிகள்.
'பேணின ரில்லோர்' என்றும் பாடம்.
பிணி - நோய்.

ககக - ககஉ. உஅ - ம் காதை, உஉஉ -
உஉஉ.

ககந. யாவரும் - மேற்கூறப்பட்ட
காணர்முதலிய யாவரும். உடன் ஊட்
டி - ஒருங்குண்ணச்செய்து; உடன் -
உடனேயென்றுமாம்.

ககச. உண்டொழி மிச்சில் உண்டு -
அவர்கள் உண்டொழிந்த மிகுதியை
யுண்டு; இது "விருந்தோம்பி, மிச்சின்
மிசைவான்" என்ற அரு-ம் திருக்குறளின்
பொருளைத் தழுவி வந்தவாறு காண்க.
ஒடு - பிச்சைப்பாத திரம். தலைமடுத்து -
தலைபுணையாகக்கொண்டு. "தலையடுத்து"
என்றும் பாடம்.

ககரு. கண்படை - உறக்கம். காவ
லன் - காததலையுடையவன்; என்றது

ஆபுத்திரனை. காவலன் கண்படை கொ
ள்ளுமென்க.

க - ககரு. அணியிழை, ஆபுத்திரன்
றிறங்கேளாய்; பாரப்பனி சாலி, கழிந்து
அஞ்சி வருவோள் இரங்காளாகிக் குழவி
யை இட்டி நீங்க, ஆ கேட்டு அணைந்து
நக்கி ஊட்டிப் போகாது ஒம்ப, பூதியெ
ன்போன் கேட்டு உகுத்து என்மகனை
ன்று எடுத்துப் பெயர்ந்து கூடி நலிற்ற,
அறிந்தபின் புககோள் ஆதுயர் கண்டு
உற்று உகுத்து உள்ளங்காந்து ஒதுங்கி
அகன்றோளாய்க் கடவாரின்றிழி அந்த
ணரெல்லாம் குறமாக்களோடு சென்று
கையகப்படுத்திக் கேட்ப, நல்லா ருத்
திப் புய்த்துறுத்து ஒட, ஆபுத்திரன்
உரைப்போன 'உரைமோ' என, அந்த
ணரிகழ்தலும், ஆபுத்திரன் 'நன்னூல
கத்து ஆவொடுவநத அழிகுலமுண்டோ'
என, ஓரந்தணனுக்கும்; அவ்வனமு
ரைப்பவன் 'புல்லலோம்பன்மின்; புலை
மகனிவன்' என, ஆபுத்திரன் நகைசெ
ய்து 'சாலிக்குத்தவறுண்டோ' என்று
ரைத்து நகுவனனிற்ப, பூதி ஒவ்வானெ
ன்றகடிதர், கிராமமெங்கணங்கல்விட,
காவலன் மதுரை சென்றெய்தி வதிந்து
எந்திமறுகி இசைத்து ஊட்டி மிச்சிலு
ண்டு மடுத்துக் கண்படைகொள்ளு
மென வினமுடிவுசெய்க.

பதினான்காவது

பாத்திரமரபுகூறியகாதை.

[பதினான்காவது மணிமேகலைக்கு அறவணர் அயிர்தகரபியென்னும் பாத்திரம் சிந்தாதேவி ஆபுத்திரற்குக் கோத்தவண்ணங் கூறியபாட்டு.]

ஆங்கவற் கொருநா எம்பலப் பீடிகைப்
பூங்கொடி நல்லாய் புருந்தது கேளாய்
மாரி நடுநாள் வல்லிருண் மயக்கத்
தாரிடை யுழந்தோ ரம்பல மரீஇத்

டு துயில்வோன் றன்னைத் தொழுதன ரேத்தி
வயிறுகாய் பெரும்பசி மலைக்கு மென்றது
மேற்றா ணல்லது வேற்றா ணில்லோ
ஹ்றுவது காணு றாளு ரெய்தத்

க. ஆங்கவற்கு - ஆபுத்திரனுக்கு;
ஆங்கவன் - ஒருசொல்; “சங்கிவன்”
என்புழிப்போல. இது தீநக்சிற்றம்பல
கீதோவையாரி, கக அம்பலப்பீடிகை -
அம்பலத்தில். அம்பலம் - பலருஞ்செ
ன்று தங்குதற்குரிய பொதுவிடம். இது
மன்றமெனவுங் கூறப்படும். அம்பலப்
பீடிகை:—கக - ம் காதை, க௦௭; கச-ம்
காதை, ௫௬.

உ. நல்லாயென்றது, மணிமேகலையை.
புருந்தது - நேர்ந்தது.

க - உ. அவற்குப் புருந்ததைக் கேள்.

கூ. மாரிநடுநாள் - மழைத்துளிகளையு
டைய இடையாமத்தில். வல்லிருண்மய
க்கத்து - வலிய இருட்கலப்பில்; “இரு
ண்மயக்கத்து” என்றதனால், நடுநாள் -
இடையாமமாயிற்று; “புதையிருன்கூர்,
நெறியா ரருன்பெற நாநடு நாளிடை நீந்
துதுமே” எனவருதல் காண்க; இது
தந்தைவாணக்கோவை, உகக.

ச. அரியவழியில் வருந்தி வந்தோரா
கிய கூத்தர்முதலியோர் அம்பலத்தை
யடைந்து; கூத்தர்முதலியோர் வந்து
தவருமிடம் அம்பலமென்பதை, “மன்

றில் வதியுநர் சேட்புலப் பரிசிலர்” என
பதனாணர்க. இது மலைபடுகடாம்,
சகஉ. ‘அம்பலம் வினாய்’ எனம
பாடம்.

டு. துயில்வோன் றன்னை - ஆபுத்தி
ரனை.

கூ. மலைக்கும் - மாறுபடுத்தும்; வருந்
துமென்றபடி; “மலைததல் போகிய
சிலைத்தார் மாப்ப” என்பது புறநானூறு,
க௦. “வயிறுகாய் பெரும்பசி வருந்
தும்” என்று பின்னும் வருதல் காண்.
க௭ - ம் காதை, ௫௭. ‘மலையு மென்ற
லும்’ என்றும், ‘அலைக்கு மென்றலும்’
என்றும் பாடம்.

ச - கூ. உழந்தோர் மரீஇத் தொழுநீ
த்திப் பசி மலைக்குமென்றலுமென்க.

ஏ. ஏற்றான் - இரந்துண்ணுமுண்டி
வேற்றான் இல்லோன் - வேறுஉணவி
ல்லாத ஆபுத்திரன்.

அ. ஆற்றுவது காணன் - உதவும்வழி
யைக் காணாணகி. ஆற்றாதல் - உதவு
தல்; “ஒருவீ ரொருவீர்க காற்றிநி”
என்பது புறநானூறு, ௫௮. ஆர் அஞர்
தீர்த்தற்கரிய வருத்தம்.

கேளிது மாதோ கெடுகநின் றீதென

க0 யாவரு மேத்து மிருங்கலை நியமத்துத்

தேவி சிந்தா விளக்குத் தோன்றி

யேடா வழிய லெழுந்திது கொள்ளாய்

நாமெவறங் கூரினுமிவ் வேடுவறங் கூராது

வாங்குநர் கையகம் வருந்துத லல்லது

கரு தான்றொலை வில்லாத் தகைமைய தென்றே

தன்கைப் பாத்திர மவன்கைக் கொடுத்தலுஞ்

சிந்தா தேவி செழுங்கலை நியமத்து

நந்தா விளக்கே நாமிசைப் பாவாய்

வானோ தலைவி மண்ணோர் முதல்வி

உ0 யேனோ ருற்ற விடர்களை வாயெனத்

தான்றொழு தேத்தித் தலைவியை வணங்கி

யாங்கவா பசிதீர்த் தந்நா டொட்டு

வாங்குகை வருந்த மன்னுயி ரோம்பலின்

மக்களு மாவு மரஞ்சேர் பறவையுந்

இனி ஆபுத்திரன் வருத்தம் தீரும்படி அவனுக்குச் சிந்தாதேவி அமுதசுரபியென்னும் பாத்திரங்கொடுத்தமை கூறுவார்.

க. இதுகேள். நின் தீதுகெடுக.

க0. யாவரும் ஏத்தும் - எச்சமயத்தினரும் துதிக்கும். நியமம் - கோயில். கலைநியமம் - கரு - ம் காதை, க0க.

கக. தேவியாகிய சிந்தாவிளக்கு.

கஉ. அழியல் - வருந்தாதே. இது கொள்ளாய் - இப்பாத்திரத்தைக்கொள். 'எடா பரிய லெழுந்திது கேளாய்' என்றும் பாடம்.

கக. வறங்கூரினும் - வறகடம் மிகினும். வறம் - வறகடம்; "ஞாலம் வறந்தீரப் பெய்யத் குணக்கோபு, காலத்திற்றேன்றிய கொண்மூப் போல" என்பது கலித்தொகை, அஉ. வறங்கூராது - வறுமையுறது.

கரு. தான் என்றது, பாத்திரத்தை. என்று - என்றுசொல்லி. 'தான்றொலை வறியாத் தகைமையது' என்றும் பாடம்.

கச - கரு. கக - ம் காதை, சக - ரு0; கஎ - ம் காதை, ரு - சு.

உ - கச. இல்லோன் ஆரளுரெய்தச் சிந்தாவிளக்கு 'நின்றீ துகெடுக' எனத் தோன்றி 'கொள்ளாய், கூராது, தகை

மையது' என்று பாத்திரத்தைக்கொடுத்தலும்.

மேல்வருவன, பாத்திரம்பெற்றமகிழ்ச்சியால் ஆபுத்திரன் சிந்தாதேவியைத் துதிக்குந்துதிகள்.

கஅ. நந்தாவிளக்கே-கெடாததிபமே; மைவிளக்கு அழிதன் மாலைததாதலின், நந்தாவிளக்கே யென்றான்; இது தெரிதருதேற்றுவமையென்னு மலங்காரம். இவள் வாக்கின்மடந்தையாதலின், 'நாமிசைப் பாவாய்' என்றான்; "தேவராயினும் பிரமராயினு, நாமாசு கழுஉ நலங்கினர் திருந்தடி" என்பர் பின்னும்; உரு - ம் காதை, கரு0 - கருக.

கஎ - உ0. அடுக்கிய விளிகளாற் சிந்தாதேவிபால் ஆபுத்திரனுக்குள்ள அன்பின் மிகுதி விளங்கும்.

உக. தொழுது - அஞ்சலிசெய்து. தலைவி - சிந்தாதேவி.

க - உக. உரு - ம் காதை, ககக - கருக.

உக. வாங்குகை வருந்த:-கக - ம் காதை, சச. மன்னுயிர் என்றார், விலங்கு முதலியனவும் உண்பிக்கப்படுதல் நோக்கி. ஒம்பலின் - பாதுகாத்தலினாலே.

உச. மாவும் - விலங்குகளும்.

உரு தொக்குட வீண்டிச் சூழ்ந்தன விடாஅ
பழுமரத் தீண்டிய பறவையி னெழுஉ
மிழ்மென் சம்மை யிடையின் றொலிப்ப
வீண்டுநீர் ஞாலத் திவன்செய விர்திரன்
பாண்டு கம்பளந் துளக்கிய தாதலிற்
ஈடு றளர்ந்த நடையிற் றண்டுகா லூன்றி
வளைந்த யாக்கையோர் மறையோ னாகி

உரு. உடன் தொக்கு ஈண்டி-ஒருமிக
கச்சேர்ந்து திரண்டு. விடா-விடாவாய்.

உசு. பழுமரத்துஈண்டிய - பழுத்தமர
த்தின் கண்ணே வந்துகூடிய. பறவை
யின் - பறவைபோல:—பொருநராற்று
ப்படை, ஈசு; பெரும்பாணாற்றுப்படை,
உரு; புறநானூறு, களக, ஈ - ம் அடி;
கீவகசிந்தாமணி, காந்தருவத்தையாரி
லம்பகம், ஈகசு; நாலடியார், சுற்றந்த
ழால், உ எழுஉம் - எழுப்புகின்ற.

உஎ. சம்மை - ஒலி. இடையின்றி -
இடையிலல்லாமல். இடை - இடை
யீடு; “எய்தத் வறிபா திடையின்றி”
என்பது புறப்பொருள்வேண்பாமாலை,
பொதுவியற்படலம்.

உச - உஎ. உஅ - ம் காலைத், உஉஉ -
உகஉ.

உரு - உஎ. ஆபுத்திரன் களோவாயெனத்
தொழுது ஏததி வணங்கி அந்நாள் தொ
ட்டு அவர் பசிதீர்த்து ஒம்பலின் விடா
வாய் எழுஉஞ் சம்மை இடையின்றொலி
ப்பவெனக.

மேலே, ஆபுத்திரனுடைய புண்ணிய
மிகுதியைத் தனது பாண்டு கம்பள நடுக்
கத்தாலறிந்த இந்நிரன் அவனுக்கு வரங்
கொடுத்தற்பொருட்டு வருத்தவேதியன்
வடிவுகொண்டவருதலைக் கூறுவார்.—

உக. பாண்டு கம்பளம் - வெள்ளைக்
கம்பளமாகிய ஆசனம். துளக்கியது - நடு
ங்கச்செய்தது.

உஅ - உக. ஆபுத்திரன் அறச்செயல
இந்நிரனுடைய பாண்டுகம்பளத்தை நடு
ங்கச்செய்தது. இப்பூவுலகில் தானம்
சீலம் முதலியவற்றிற் சிறந்த பெளத்த
ருளாளானும், அவர்களுக்கு ஏதேனும் து
ன்பமுளதானும் இந்நிரனுடைய பாண்
டுகம்பளம் நடுங்குமென்றும், அகருமிப்
பால் அவற்றையறிந்துவந்து அவர்களு

க்கு வேண்டிய வரங்களைக்கொடுத்தலும்
தீங்குகளை ஒழித்தலும் இந்நிரனுடைய
கடப்பாடு என்றும் தெரிகின்றது, புத்த
தருமவொழுக்கினையுடைய வணிகனொரு
வன் கப்பல் கவிழ்ப்பெற்றுக் கடலில்வரு
ந்தியதைத் தனது பாண்டுகம்பளத்தின்
நடுக்கத்தாலறிந்த இந்நிரன் அவ்வணிகனை
அத்துன்பத்தினின்றி நக்கிப் பாதுகாத்
தன்னென்று இந்நால உக - ம சாசையில்
(கக - உசு) வருதலாகாண்க; “நமி விரி
வன்பாரிருவர்குமாரர் சபச்சரணமபண
ணியருளாநின்ற பகவானை யடைநது
நமஸ்கரித்துக் கந்த புஷ்பா திகளாற்பூசி
த்து நானுவத் ஸ்தோத திரங்களை அநிம
துரமாகப்பாடிநின்ற வண்ணப்பமசெய்
வார் —பகவானே, தம்மற புத்திரபென
த்திராதி பற்றுநனங்களுக்கு வேறுவேறு
இராசசிபம்கொடுக்கப்பட்டன, யாங்களை
அப்பொழுது ஸந்திசுமாய் நமஸ்கரிப்பே,
இப்பொழுது வங்களுக்கு விபவங்களைப்
பிரஸாதித்தருளவேண்டுமென்று நிர்ப்ப
ந்தித்துநின்ற துதிப்ப, இத்தனைத் தர
ணேந்திரன் தனது ஆகனங்குப் பித்தலில்
அறிந்து கடிதுவந்து மறுவுயரூபத்தை
கொண்டு பருவதம்போலச் சலியாது
எழுந்தருளினின்ற பகவானது தைரியாதி
சயத்தினைக்கண்டு விஸித்திவிதிப் பிரத்
கிண்பண்பண்ணித்துதித்துக் குமாரர்களை
நோக்கிச்சொல்லுவான்” என்ற பூர்புரா
ணத்துள்ள முசலாவது விருஷபநீர்த்த
ங்கர்புராணத்தில் வருதலால், இப்படி
யே தனது ஆசனநடுக்கத்தால் அறிய
வேண்டியவனாவதையறிந்து நல்லயர்க
ளுக்குச் செய்ய வேண்டியவனவற்றை இந்
நிரன் செய்வானென்று கூறுதல் சைன
சமபிரதாயமென்றும் தெரிகின்றது.

ஈசு - ஈக, தளர்ந்தநடையின் - நடை
தளர்ந்தால், தண்டுகால்வென்றி - தான்

மாயிரு ஞாலத்து மன்னுயி ரோம்பு
மாருயிர் முதல்வன் மன்முன் றேன்றி
யிந்திரன் வந்தே னியாது நின்கருத்

௩௫ துன்பெருந் தானத துறுபயன் கொள்கென
வெள்ளை மகன்போல் விலாவிந் நக்கிந்
கெள்ளினன் போமென் றெடுத்தாரை செய்வோ
னீண்டுச் செய்வினை யாண்டுறுகர்ந் திருத்தல்
காண்டரு சிறப்பினுங் கடவுள ரல்ல

௪௦ தறஞ்செய மாககள் புறங்காத தோம்புநர்
நற்றவரு செய்வோர் பற்றற முயலவோர்
யாவரு மிலலாத் தேவநன் னுட்டுக்
கிறைவ னுகிய பெருவிறல் வேந்தே

டித்ததண்டினையே காலாகவுன்றி, வளை
ந்த யாக்கை மறையோன ஆகி - கூனிய
உடம்பையுடைய வேதியனாகி; “தளர்ந்த
நடையிற் றண்டொ லுனறி, வளைந்த யா
ககை மறையோன்” என்பது சிலப்பதி
காரம், அடைக்கலக்காதை, ௪௪ - ௪௫.
ஆகி ஊன்றியென்க.

௩௬ ஆருயிர்முதல்வன் - ஆபுத்திரன்;
“ஆருயி ரோம்புநன்” எனவும், “அருந்
தே மாந்த வாருயிர் முதல்வனை” என
வும், இவனை இக்காதையிலேயே பின்பு
கூறுதல்காண்க; ௩௬ - ௪௮.

௩௭ யாதுநின்கருத்து - உண்ணுடைய
எண்ணம் எனன்.

௩௮ தானங்கள் பலவற்றுள்ளும் சிற
ந்தமையின், அன்னதானம், பெருந்தான
மெனப்பட்டது. உறுபயன் - மிக்கபிர
யோசனம். கொள்க என - கொள்கவெ
ன்று இந்திரன் சொல்ல.

இனி, இங்ஙனங்கூறிய இந்திரனுக்கு
ஆபுத்திரன் விடைபகர்ந்தது கூறுவார்.

௩௯ வெள்ளைமகன் போல் - பயனில்
லாதசொல்லையுடையவன்போல, “வெ
ள்ளைக் கோட்டி” என்பதற்கு ‘பயனில்
லாத உணாக்கோட்டி’ (வரந்தருகாதை,
௪௯௮) என்று பொருள்கூறுவர், சிலப்ப
திகார அநுப்பதவுரையாசிரியர்.

௪௦. எள்ளுதல் - இகழுதல். போம் -
எவற்பன்மை. செய்யீவான் - பெயர்.

௪௧. ஈண்டுச்செய்வினை - இவ்வுலகத்
துசெய்யும் புண்ணியங்களின்பயனை,
ஆண்டு - அவ்விடத்தில்.

௩௯ - ௩௯. துகர்ந்திருத்தல் காண
டரு - அனுபவித்திருத்தலைச் செய்
கின்ற. துங்கடவுளரென்றான், தனக்கு
அவர் அயலென்னுங்கருத்தால்; “நின்ற
நின் கார்மயி றன்னையும்” என்பழிப்
போல. இது திருச்சீற்றம்பலக்கோவை
யார், எசு.

௪௦. புறங்காத்தோம்பல்.— ௪௬ - ம்
காதை, ௪௪.

௪௨. யாவருமில்லா - அறஞ்செய்
மாக்கள் முதலியோர்களில் ஒருவருமில்
லாத.

௪௩ - ௪௩. தேவருலகம் வினைப்பய
னனுபவிப்போர்க்கேயன்றி அறஞ்செய்
மாக்கள் முதலியோர்க்கு இடமன்றென்
பதை, “பொலம்பூந் காவி னன்னாட்
டோருஞ், செய்வினை மருங்கி னெய்த
லல்லதை, யுடையோ ரீதலு மில்லோ
ரிரத்தலுங், கடவ தன்மையிற் கையற
வுடைத்து” (புறநானூறு, ௩௮) எனவும்,
“சவாருங் கொள்வாரு மில்லாத வான
த்து, வாழ்வாரே வன்க ணவர்” (௧௦௫௮-
ம் திருக்குறளுக்குப் பரிமேலழகருழு
திய விசேடவுரையிற் கண்ட செய்யுள்.)
எனவும், ‘சவாரும் ஏற்பாருமின்றி எல்
லாரும் ஒரு தன்மையராதலின் ஒப்புரவு
புத்தேளுலகத்து அரிதாயிற்று’ (திருக்
குறள், ௨௬௬, பரிமேலழகருரை) எனவும்
வருவனவற்றனுணர்க.

௪௨ - ௪௬. “யாவரு..... பெருவி
றல் வேந்தே” என்பது இகழ்ச்சி.

வருந்தி வந்தோ ரும்பசி களைந்தவர்
 ௪௫ திருந்துமுகம் காட்டுமென் றெய்வக் கடினா
 யுண்டி கொல்லோ வுடுப்பன கொல்லோ
 பெண்டிர் கொல்லோ பேணுநர் கொல்லோ
 யாவையீங் களிப்பன தேவர்கோ னென்றலும்
 புரப்போன் பாத்திரம் பொழிந்துண் சுரந்தீங்
 ௫௦ கிப்போர்க் காணு தேமார் திருப்ப
 நிரப்பின் றெய்திய நீணில மடங்கலும்
 பரப்பு நீராற் பல்வனஞ் சுரக்கென
 வாங்கவன் பொருட்டா லாயிரங் கண்ணோ
 னோங்குயர் பெருஞ்சிறப் புலகோர்க் களித்தலும்
 ௫௫ பன்னீ ராண்டு பாண்டிநன் னாடு
 மன்னுயிர் மடிய மழைவள மிழந்தது
 வசித்தொழி லுதவ மாநிலங் கொழுப்பப
 பசிப்புயி ரறியாப பான்மைத் தாகவி

௪௪. உக - ம் காதை, ககடு. 'அருந் துபசி களைந்து' என்றும் பாடம்.

௪௪ - ௪௫. வந்தோரும்பசி - வந்தோ ருடைய பொறுத்தற்கரியபசியை. களை ந்து - நீக்கி. அவர் திருந்துமுகங்காட் டும் - அவருடைய இனியமுகத்தை யான் காணக்காட்டும்; என்றது அவர் திருந்து முகங்காட்டும் என் தெய்வக்கடினையே யமையும்; உன்னாற் கொடுக்கப்படுவன எனக்கு இன்பத் செய்யாவாகலின், அவைவேண்டாவென்றவாறு; "சுத்து வக்கு மின்பம்" என்று வருதல்காண்க. இது தீநீத்தூளி, உஉ. காட்டும் - முற்ற. தெய்வக்கடினையென்றான், வா ங்குநர் கையகம் வருத்துதலல்லது தான் தொலைவில்லாத் தன்மைத்தாதலின்.

௪௫ ஈங்கு அளிப்பன - எனக்கு அளிப்பன; ஈங்கு - தன்மையையுணர்த் திற்ற; "ஒழிக காம மீங்கென" என் புழிப்போல. இதுவேகசித்தாமணி, நாம கனிலம்பகம், ௪௬ தேவர்கோன் - விளி. ௪௬ - ௪௭. உன்னுளளிக்கப்படுவன உண்டமுதலியவற்றன் யாவையென்று ஆபத்திரன் இந் திரனை இகழ்ந்துகூற லும்.

௬௭ - ௪௮. எடுத்துரைசெய்வோன் என்றலுமென்க.

இனி, தன்னை ஆபத்திரன் அகமதித் தானென்று இந் திரன் சினந்து அவன்

அன்னதானஞ்செய்தற்கு இடமில்லையா கும்படி மழைபெய்வித்து நாட்டை வள ப்படுத்தி திரப்பாணா இல்லையாக்கினமை கூறுவார்.

௪௬. புரப்போன்பாத்திரம் - உயாக னைப் பாதுகாப்பவனுடைய பிச்சைப் பாதிரம்.

௫௦. மொந்திருப்ப - ஆபத்திரன் உன் பித்தற்கு ஆசையடைந்திருக்கும்படி; "அருந்தே மாந்த செஞ்சம்" என்பது புறநானூறு, ௧௦௧. துன்பமுற்றிருப்ப வெனினுமமையும்.

௫௧. நிரப்பு - வறுமை.

௫௬. ஆங்கவன் பொருட்டு - ஆபத் திரன்பொருட்டு, ஆங்கவன் ஒருசொல்.

௫௪. அளித்தலும் - இந் திரன் கொடுத்தலும்.

௫௦ - ௫௪. மொந்திருப்பப் பெருஞ் சிறப்பை இந் திரன் அளித்தலும்.

௫௬. உஉ - ம் காதை, ககடு.

௫௫-௫௬. பன்னிரண்டுவருடம் மழை வளத்தை இழந்ததாகிய பாண்டிநாடு.

௫௭. வசி - மழை. வசி: - க - வது காதை, எக. வசித்தொழிலுதவ: - உஉ - ம் காதை, உகக.

௫௮. பசிப்பு - பசித்தல். 'பசியுயி ரறியா' என்றும் பாடம்.

௫௯ - ௫௮. பாண்டிநன்னாடு பான் மைத்தாகலின்.

ஞாயி ரோம்புந னம்பலப் பீடிகை

சு0 பூனெலி யாவ மொடுங்கிய தாகி

விடருந் தூர்த்தரும் விட்டேற் றுளரு

நடவை மாக்களு நகையொடு வைகி

வட்டுஞ் சூதும் வம்பக் கோட்டியு

முட்டா வாழ்க்கை முறைமைய தாக

வாபுத் திரன்றா னம்பல நீங்கி

பூநர் தோறு முண்போர் வினாஅ

யாரிவ நென்றே யாவரு மிகழ்ந்தாங்

கருந்தே மாந்த வாருயிர் முதல்வனை

ருக. ஆபுத்திரன் பலநாளிருந்து அறஞ்செய்தற்கிடனுபதுபற்றி அம்பலம் அவனதாகக்கூறப்பட்டது. அம்பலப் பீடிகை:— கக - ம் காதை, சு0; கசு - ம் காதை, க.

சு0. ஊனெலி அரவம் - மக்களும் மாவும் பறவையும் ஒருங்குவந்து சோற்றை உண்ணுதலால் ஒலிகும்ஒலி. ஒலி யரவம் - வினைத்தொகை.

சுக. விடர் - தீயநடையையுடைய கா முகர்; ஒரு வித்தையையுடையவரென்று கூறுவர் பிரதாபநுத்தியமென்னும் வடநூலாசிரியர். தூர்த்தர் - வஞ்சகர். விடருநூர்த்தரும்:—க(ரு) - ம் காதை, சு0. விட்டேற்றாளர் - (?) “விடருநூர்த்தரும் விட்டேற்றிசைப்ப” என்பது பெருங்கதை, உஞ்சைக்காண்டம், நருமதைச் சம்பந்தம். சிற்றினமாவது விடரும் தூர்த்தரும் நடருமுள்ளிட்ட குழுவென்று, திருக்குறள், சிற்றினஞ்சேராமையென்னும் அதிகாரத்தின் அவதாரிகையிலும், நகைவகையராகிய நட்பினராவார் விடரும் தூர்த்தரும் வேழம்பரும்போன்று பல்வகையால் நகுவித்துத் தாம் பயன் கொண்டு ஒழிவாரென்று சுகன் - ம் திருக்குறளின் விசேடவுரையிலும் பரிமேலழகரெழுதியிருக்கின்றனர். இவ்வழியிலுள்ள விடர்முதலிய மூன்றுபெயர்களுள் மூன்றாவதாகிய விட்டேற்றாளரென்பதற்குச் சரியாக முறையே ‘நடர்’ ‘வேழம்பர்’ என்பனவற்றைப் பரிமேலழகர் அமைத்திருந்தலை நோக்குமிடத்து விட்டேற்றாளரென்பதற்கு நடரென்றேனும் வேழம்பரென்றேனும் பொருள்கொள்ளு

தல் பொருத்தமுடைத்தெனத் தோற்றுகின்றது. இனிச் சுற்றத்தினின்றும், நட்பினின்றும் நீங்கிப் பிறரையும் அவ்வண்ணம் செயல்விப்போனை விட்டேற்றியென்றல் வழக்கின்கண் உண்மையின், விட்டேற்றாளரென்பதற்கு அத்தன்மையையுடையோரென்றுபொருள்கூறினும் பொருந்தும்.

சுஉ. நடவை - வழி. வைகி - (விடர் முதலியோர்) தங்குதலால்.

சுசு. வட்டு - உண்டையுருட்டிதல்; இதனை, “அரங்கின்றி வட்டாடியற்றே” (திருக்குறள், ௪0௧) எனவும், “கல்லாச்சிறுஅர் நெல்லிவட்டாடும்” (நற்றிணை, ௩.) எனவும் வருவனவற்றாலுணர்க. வம்பக் கோட்டி - பயனில் சொற்களைச் சொல்லுவோர்கூட்டம்; “புல்லா வெழுத்திற் பொருளில் வறங்கோட்டி” என்பது நாலடியார், மேன்மக்கள், ௫. “வெள்ளைக் கோட்டியும் விரகினி லொழிமின்” என்பது சீலப்பதிகாரம், வரந்தருகாதை, ௧௧௮.

சுசு. முட்டா வாழ்க்கை - குறையாத வாழ்க்கை; “முட்டா வின்பத்து முடிவுலகெய்தினர்” என்பது சீலப்பதிகாரம், அடைக்கலக்காதை, ௧௧௭

ருக - சசு. பீடிகை ஒடுங்கியதாகி முறைமையதாகவென்க.

சுசு. உண்போர் வினாஅய் - உண்போரைவினாவி. ‘உண்போர் வினாவு’ என்றும் பாடம்.

சு௭. இகழ்ந்து - இகழ்ச்சலால்.

சு௮. அருந்தேமாந்த - பிறர் உண்ண ஆசைப்பட்ட; க௮ - ம் காதை, ௭௨;

யிருந்தாய் நீயோ வென்பா ரின்மையிற்

௭0 நிருவின் செல்வம் பெருங்கடல் கொள்ள
வொருதனி வருஉம் பெருமகன் போலத்
தானே தமியன் வருவோன் நன்முன்

மாரீர் வங்கம வந்தோர் வணங்கிச்

சாவக நன்னாட்டுத் தண்பெயன் மறுத்தலி

௭1 னானுயிர் மடிந்த தூவோ பென்றலு

மமார்கோ னுணையி னருந்துவோர்ப் பெருது

குமரி மூத்தவென் பாத்திர மேந்தி

யங்கந் நாட்டுப் புகுவதென் சுருத்தென

வங்க மாககொடு மகிழ்வுட னேறிக

௭2 கால்விசை கடுகக் கடல்கலக குறுதலின்

புறநாணாறு, க0க. ஆருயிர்முதலவனை - ஆபுத்திரனை.

சுக. நீ இருந்தாயோவென்று வினாவு
வோரில்லாமையால்.

சுஎ - சுக. இகழ்தலால் இன்மையின்.

௭0. செல்வத்தைக் கடல்கொள்ள.

௭௧. பெருமகன் - அரசன்; "பெரு
நில முழுதாளும் பெருமகன்" என்பது
சிலப்பதிகாரம், மங்கலவாழ்த்துப் பா
டல்.

௭௨. உண்போர் பலரிடையேயிருந்
தோன் இப்போது மிகத்தனிமையுறந்
தென்பார் 'தானே தமியன் வருவோன்'
என்று ஆசிரியர் இரங்கிக்கூறினர்; இப்
படியே, "காடேந்து பூஞ்சாரல கடந்
தான் காலிற் கழலானே" (சீவகசிந்தா
மணி, பதுமையாரிலம்பகம், சுசு.) என்
தும், "தானம் வழங்கன் மேலக் காலின
னெகி னானே" (சீவகசிந்தாமணி, கேம
சரியாரிலம்பகம், க.) என்றும் திருத்தக்
கதேவர் நடந்துசென்ற சேவகனைப்பற்றி
இரங்கிக்கூறியிருத்தல் காண்க.

௭0 - ௭௨. "நயனுடைபா னல்கூர்
ந்தா னாதல் செயுநீர், செய்யா தமைகலா
வாறு" என்னும் உகக - ம் திருக்குறளை
இவ்வடிகளின்பொருளோடு ஒப்பிடுக.

௭௩. மாரீர் - கடல். வங்கம் - கப்பல்.

௭௪. தண்பெயல் மறுத்தலின் - தண்
ணியமழை இல்லாது போனமையால்.

௭௫. ஊன் உயிர்மடிந்தது - உடம்
போடு கூடியவயிர் அலுவுடம்பினின்

தும் நீங்கிற்று. என்றலும் - என்று
வங்கம்வந்தோர் கூறலும்.

௭௬. இத்திரன்கட்டளையினால் உண
போரைப்பொறாமல்; ஆணையிற் பெரு
தென்க. ஆணை - கட்டளை. வரங்கொ
டுத்தற்குவந்த இத்திரனை ஆபுத்திரன் மதி
யாத்துபற்றி இத்திரன் கோபங் கொண்டு
இரப்போர் இவராகும்வண்ணம் நாவை
ளஞ்சுரக்கும்படி மழை பெய்வித்தமை
யின், இவ்வனங்கூறினார்; இதனை, இக்
காதையல் ஈச - ம் அடிமுதலியவற்று
லுணர்க.

௭௭. குமரி மூத்த என்பாசு திரம் - ஒரு
கண்ணிப்பெண் வறிதே மூத்தநாற்போ
ன்ற எனதுபாத்திரம்; கொடுப்போரு
கொழுநனுமேயன்றித் தானும் பயனிழ
ந்து கழிந்த குமரியை சாண்டு உவமைகூ
றினமையின், தானும் ஏற்பாருமேயன்
றிப் பாத்திரமும் பயனிழந்து கழிந்ததே
யென்று ஆபுத்திரன் இரங்கியவாராய்
ற்று; "அற்றார்கொன ருற்றாள்
செல்வ மிசைலம், பெற்றா டமியனழித்
தற்று" எனாரர் திருக்குறளிலும்; க00௩.
குமரிமூத்த. — ௭௨ - ம் காலை, கசு.
பாத்திரம் - பாத்திரத்தை.

௭௮. அங்கநாடு - இவை ஒருசொன்
னீர்மைய. என் சுருத்தென - எனதென்
ணமென்று ஆபுத்திரனினின்று. 'புகு
துபொருளென' என்றும் பாடம்.

௮0. கால் - காற்று. 'கால்விசை கி
குகி' என்றும் பாடம்.

மாவிறை மணிபல் லவத்திடை வீழ்த்துத
தங்கிய தொருநாட் டாணங் கிழிந்தன
னிழிந்தோ னேறின னென்றிதை யெடுத்து
வழங்குநீ வங்கம் வல்லிருட் போதலும்
அரு வங்கம் போயபின் வருந்துதுய ரெய்தி
யங்கு வாழ்வோர் யாவரு மின்மையின்
மன்னுயி ரோமபுமும் மாபெரும் பாத்திர
மென்னுயி ரோமபுகல் யானோ பொறேஎன்
றவந்திர மருங்கிற் றனித்துய ருழந்தேன்
கூ0 சுமந்தென பாத்திர மென்றன் றொழுது
கோழுடி யென்னுங் கொழுநீ ரிலஞ்சியி
னோரியான் தொருநாட் டோன்றென விடுவோ
னருளறம பூண்டாங் காருயி ரோம்புந
ருளெனினி லவாகைப் புகுவா யென்றாங்
கூரு குண்ணு நோன்போ டியிரபதிப் பெயர்ப்புழி
யநநா ளாகவன் றன்பாற் செனறே
னென்னுற் றனையோ வென்றியான கேட்பு;
தன்னுற் றனால தானெடுத துறாததன்
குணதிசைத் தோன்றிக் காரிருள் சேதுக்

அக. இதை - கப்பற்பாப்.
அஉ. ஒருநாள் கப்பல தங்கியது.
எக - அஉ. ஏறி ஆங்கு இழிந்தனன்.
அக. அங்கு - மணிபல்லவத்தில்.
அஎ. ஒம்பும் - முந்து. பாத்திரம் மன
னுயிரோமபுமென்க.
அஅ. 'யானோபோற்றேன்' என்றும்
பாடம்.
அக. இப்பாத்திரமடைதற்கு முற்பிற
ப்பில் மிகல்வினைசெய்த நான் அதனை
யொழிந்து பின்னர்ச் சிறிது தீவினையுஞ்
செய்தபக்கத்தானே தனித்துத் துயரத
தையுழந்தேன்; இவ்வடியைப்போலச்
சிலப்பதிகாரம், ஊர்காண்காதை,
உசு - ம் அடி வந்திருத்தல்காண்க.
கூ0. பாத்திரம் சுமந்து என் - ஏற்போ
ரில்லாத இவ்விடத தில் இப்பாத்திரத்தை
யான்சுமத்தலால் வருமபயன் யாது.
கக. 'என்னுமிக் கொழுநீர்' என்றும்
பாடம்.
கஉ. ஓர்யாண்டொருநாளென்றது -
வைசாகசுத்தபௌர்ணிமையை.

கக. அருளறம் - தயாதர்மம். இதனை,
ரு - ம் காதை, எடு - ம் அடிக்குறிப்பிற்
காண்க.
கசு. புகுவாயென்று - புகுவாயென்று
சொல்லிப் பாத்திரத்தைக் கொழுகியில்
விடுத்தது.
கடு. உண்ணுநோன்போடு - பட்டினி
விட்டிருத்தலாகிய வீரத்தால், உயிர்
பதிப்பெயர்ப்புழி - உயிரை விடுகையில்;
உயிர்பதிப்பெயர்த்தல் - உயிரை நீத்தல்;
"உண்ணு நோன்போ டியிரபதிப் பெயர்
தததும்" என்பது சிலப்பதிகாரம், நீர்ப்
படைக காதை, அக.
கசு. யானெனறது அறவணவடி
கள்.
கஎ. என் உற்றனையோ - யாது துன்
பமடைந்தாயோ.
கஅ. தன்னுற்றனபல - தன்னைய
டைந்த பலதுன்பங்களை. 'தன்னுறுதுன்
பம்' என்றும் பாடம்.
கக. குணதிசை - கீழ்த்திசை. சேத்து -
நீக்கி.

க00 குடதிசைச் சென்ற ஞாயிறு போல
மணிபல் லவத்திடை மன்னுடம் பிட்டுத்
தணியா மன்னுயிர் தாங்குங் கருத்தொடு
சாவக மாளுந் தலைத்தாள் வேந்த
னவயிற் றுதித்தன னுங்கவன் றுனென

பாத்திரமரபுகூறியகாதை முற்றிற்று.

க00. குடதிசை - மேற்றிசை.

க0உ. தன்னாற் பசிதணிக்கப்படாத நிலைபெற்ற உயிரைப்பாதுகாக்கும் எண்ணத்துடன்.

க0க. தாள் - முயற்சி. வேந்தன் - பூமிசந்திரன். 'தலைத்தாள்வேந்தன்' என்றும் பாடம்.

க0ச. ஆங்கவன் - ஆபுத்திரன்.

க0க - க0ச. ஆபுத்திரனைப்பெற்றபசு மண்முகனென்னு முனிவனிடத்ததாயினும் பூமிசந்திரனுடையநாட்டகத்ததாதலின், 'வேந்தன்' எனப்பட்டது.

க0உ - க0ச. உயிர் உடம்பினீங்குங்காலத்து அதனால் யாதொன்று பாலிக்கப்பட்டது அஃது அதுவாய்த்தோன்றுமென்பது எல்லா நூல்களுக்கும் ஒத்ததுண்பாகலின், 'மன்னுயிர் தாங்குங் கருத்தொடு, ஆவயிற் றுதித்தனன்' என்றார். இக்கருத்தை, கடுஅ - ம் திருக்குற

ளுக்குப் பரிமேலழகரெழுதிய விசேடவுரையாலுணர்க.

க - க0ச. உழந்தோர் மலைக்குமென்றலும், இல்லோன் ஆளுரெய்த, சிந்தாவிளக்குத தோன்றிப் பாத்திரங்கொடுத்தலும், ஆபுத்திரன் ஒம்பலின், விடாவாப் ஒலிப்ப, இத்திரன்கொள்கென, உரைசெய்வோன் 'யாவையிங்களிப்பன தேவர்கோன்' என்றலும், ஆயிரங்கண்ணை உலகோர்க்களித்தலும், பாண்டிநனாடு பான்மைத்தாகலின், பீடிகை முறைமையதாக, ஆபுத்திரன்நீங்கி உண்போனாவினாவி எனபாரினமையின் வருவோனென்முன் வந்தோர் மடிந்ததென்றலும், வங்கமேறி இழிந்தனன்; வங்கம் வலவருட்போதலும் துயரெய்தி விடுவோன் புதுவாயென்று உயிர்ப்பதிப்பெயர்ப்புழிச் சென்றேன் கேட்ப உணர்த்தனன்; அவன் ஆவயிற்றுதித்தனனென வினைமுடிவுசெய்க.

பதினேந்தாவது

பாத்திரங்கொண்டுபிச்சைபுக்ககாதை.

[பதினேந்தாவது மணிமேகலை பாத்திரங்கொண்டு பிச்சைக்குப்
பெருந்தெருப்போய பாட்டு.]

இன்னுங் கேளா யிளங்கொடி மாதே
யந்நா எவனை யோம்பிய நல்லாத்
தண்ணென் சாவகத் தவள மால்வரை
மண்முக நென்னு மாமுனி யிடவயிற்
நு பொன்னின் கோட்டது பொற்குளம புடையது
தன்னலம் பிறர்தொழத் தான்சென் றெய்தி
யீனா முன்ன மின்னுயிர்க் கெல்லாந்
தான்முலை சுரந்து தன்பா லூட்டலு
முன்று காலமுந் தோன்றநன் குணர்ந்த
க0 வான்ற முனிவ னதன்வயிற் றகத்து
மழைவளஞ் சுரப்பவு மன்னுயி ரோப்பவு
முயிர்கா வலன்வந் தொருவன் றேன்றுங்
குடர்த்தொடா மாலை பூண்பா னல்ல
னடர்ப்பொன் முட்டை யகவையிற் றுனெனப்

உ. அந்நான் - சாலியென்பவன் என்று
போகட்டுப்போனநாளில். — கக - ம்
காதை, க0. அவனை - ஆபுத்திரனை.
ஆ - பசு.

ந. சாவகம் - சாவகநாடு.

ச. இடவயின் - இடத்தில்.

இ. கோட்டது - கொம்பையுடையது.

அ. 'நான்முலை சுரந்து நன்பா லூட்டலும்' என்றுமபாடம்.

உ - அ. நல்லா, மாமுனியிடத்திற்
கோட்டதாய்க் குளம்புடையதாய்ச் செ
ன்றெய்தியுயிர்க்கெல்லாம் தன்பாலூட்ட
லுமென்க.

க0. முனிவன் - மண்முகன். அதன்
வயிற்றகத்து - அப்பசுவயிற்றில், 'ஆன்

வயிற் றகத்து' என்றும் பாடம்.

கஉ. உயிர்காவலனாகிய ஒருவன் வந்து
தோன்றுவான்.

க0 - கஉ. அதன்வயிற்றகத்துத் தோ
ன்றுமென்க.

கச. அடர் - தகடி; பொன் அடர்
முட்டை அகவையிற்றான் - பொற்ற
கட்டாலாகிய முட்டையின் உள்ளிடத்
துள்ளான். என - என்று மண்முகமுனி
வன்சொல்ல.

கக - கச. அங்ஙனந்தோன்றுவோன்
குடர்மாலை பூண்பானல்லன், முட்டை
அகவையிற்றென; "குடர்த்தொடர்
மாலை சூழா தாங்கோ, ரடர்ப்பொன்
முட்டையு ளடங்கிய வண்ணமும்" என்
பர் பின்னும், உ0-ம் காதை, எஉ - எக.

- ௧௫ பிணினோயின்றியும் பிறந்தறஞ் செய்ய
மணிபல் லவத்திடை மன்னுயிர் நீத்தோன்
றற்காத் தளித்த தகையா வதனை
யொற்கா வுள்ளத் தொழியா னுதவி
னாகவ் வாவயிற் றமர்க்கண முவப்பத
- ௨௦ தீங்கனி நாவ லோங்குமித் தீவினுக்
கொருதா னாகி யுலகுதொழத் தோன்றினன்
பெரியோன் பிறந்த பெற்றியைக் கேண்
யிருதின வேனிவி லெரிசுதி ரிடபத்
தொருபதின் மேலு மொருமுன்று சென்றபின்
- ௨௫ மீனத் திடைநிலை மீனத் தகவயிற்
போதித் தலைவனொடு பொருந்திய போழ்தத்து
மண்ணக மெல்லா மாரி யின்றியும்
புண்ணிய நன்னீர் போதொடு சொரிந்தது
போதி மாதவன் பூமியிற் றேன்றுங்
- ௩௦ கால மன்றியுங் கண்டன சிறப்பெனச
சுக்கா வாளக் கோட்டம வாழு
மிக்க மாதவா விருமபினர் வியந்து
கந்துடை நெடுநிலை கடவு ளெழுதிய
வந்திற் பாவை யருளு மாயிடி
னறிசுவ மென்றே செறியிருட் சேறலு

௧௫. பிணினோயின்றியும் - பிணியா லுளதாகும் வருத்தம் இல்லாதிருக்க வும்.

௧௬. உயிர் நீத்தோன் - உயினைத்துறந் தவனுதிப ஆபுத்திரன்.

௧௭. நோயின்றியும் அறஞ்செ ய்தற்பொருட்டு உயிரித்தோனெனக் ; “உண்ணு நோன்போ டுயிர்ப்பதிப் பெய ர்ப்புழி” என்று முன்புவந்திருத்தல் காண்க; ௧௪ - ம் காதை, ௧௫.

௧௮. தகை - அழகு; தருகியுமாம். தகையாத் தருதி என்றும்பாடம்.

௧௯. ஒற்கா - தளராத்; இஃது ஒல்கா வென்பதன் விகாரம்; “ஒல்க லுள்ளமொ டொருபுடைத் தழீஇ” என்பது புறநா லாறு, ௧௧௫.

௨௦. உக. நீத்தோன் அவ்வாவயிற்றுத் தோன்றினன்.

௨௨. பெற்றி - பேறு. ‘பெற்றி யது கேள்’ என்றும் பாடம்.

௨௩. ‘எறிகுதிரிடபத்து’ என்றும் பா டம்.

௨௪ - ௨௬. இவ்வறுசளின் பொருளை, ௧௧ - ம் காதையில் ௪௦ - ம் அடிமுதலிய வற்றின குறிப்பிற்காண்க.

௨௭ - ௨௯. போழ்த்தத்துத் தோன்றி னெனவியையும்.

௩௦. போதிமாதவன் - புத்தன். ‘போதிநாதன்’ என்றும் பாடம்.

௩௦. சிறப்புக்கன் காணப்பட்டன.

௩௧ - ௩௦. புத்தன் தோன்றுங்கால் த்து உளவாகுஞ் சிறப்புக்களை, ௧௨ - ம் காதையில் ௮௬ - ம் அடி முதலியவற்றிற் காண்க.

௩௪. அந்நில் - அவ்விடத்து; “அந்நி லரங்கத் தகன்பொழி லகவயின்” என் பது சிலப்பதிகாரம், காகொன் காதை, ௬.

௨௪ - ௩௫. நீர்சொரிந்தது, சிறப்புக் கண்டனவென்று மாதவர்வியந்து அறிஞ்

கரு.—பாத்திரங்கொண்டுபிச்சைபுகற்காதை. ககரு

- மணிபல் லவத்திடை மன்னுயிர் நீத்தோன்
 றணியா வுயிருயச் சாவகத துதித்தன
 னாங்கவன் றன்றிற் மறவண னறியுமென்
 றீங்கென் னாவை வருத்திய திதுகேண்
 ௪௦ மண்ணாள் வேந்தன் மண்முக நென்னும்
 புண்ணிய முதல்வன் றிருந்தடி வணங்கி
 மக்களை யிலலேன் மாதவ னருளாற்
 பெற்றேன் புதல்வனை யென்றவன் வளர்ப்பு
 வரைசார் செல்வ மவன்பா லுண்மையி
 ௪௫ னிரைதார் வேந்த னுயின னவன்றான்
 றுறக்க வேந்தன் றுயப்பிலன் கொல்லோ
 வறக்கோல் வேந்த னருளிலன் கொல்லோ
 சுரந்து காவிரி புரந்துநீர் பரக்கவு
 நலததகை யின்றி நல்லுயிர்க் கெல்லா
 ௫௦ மலததற் காலை யாகிய தாயிழை
 வெண்டிரை தந்த வழுதை வாழே
 ருண்டொழி மிச்சிலை யொழித்துவைத் தாங்கு
 வறவே டிலகின் வானுயா கெடுகரு
 மறவே டொழித்த லாயிழை தகாதென
 ௫௫ மாதவ னுரைத்தலு மணிமே கலைதான்

வமென்று பாவைபாற் செறியிருளிற
 செல்லுதலுமென்க.

௩௬. என்னாவை வருத்தியதென்றது-
 முனிவர்களுக்கு ஆபத்திரன்வரலாற்றை
 யான் சொல்லும்படி அப்பாவை செய்த
 தென்றவாறு.

௪௦. வேந்தன் - பூமிசந்திரன்.

௪௧. 'திருந்தடி பொருந்தி' என்றும்
 பாடம்.

௪௫. நிரைதார் - வினைத்தொகை.
 அவன்றான் - ஆபத்திரன்றான்.

இதுகாறும் ஆபத்திரன்றிறங் கூறப்
 பட்டது.

௪௬. துறக்கவேந்தன் - இந்திரன்.
 துய்ப்பு இலன் கொல்லோ - அவிறகர்
 ச்சி இலனாயினவே. 'துப்பிலன் கொ
 ல்லோ' என்றும் பாடம்.

௫௦. அலத்தற்காலை ஆகியது - வறு
 மைக்காலம் உண்டாயிற்று.

௪௬ - ௫௦. இப்படியே "செங்கோல்

கோடியோ செய்தவம் பிழைத்தோ,
 கொஞ்சலிழை குழலார் கற்புகருறை
 பட்டோ, நலததகை நல்லாய் நன்ன
 டெல்லா, மலததற் காலை யாகிய தறி
 யேன" என்று பின்வருதல் காண்க;
 ௨௮ - ம் காலை, ௧௮௮ - ககரு.

௫௨. ஒழித்து வைத்தாங்கு - பயன்ப
 டித்தாதுவைத்தாற்போல. மிச்சில -
 மிகுதி. 'ஒளித்துவைத் தாங்கு' என்
 றும் பாடம்.

௫௩. வறன் ஒடு உலகு - வறக்கடமான
 காலம் பரந்தவலகம்; "வறவேழின்
 வைவகத்து வான்றருங்கற்பினான்" என்
 பது கலித்தொகை, ௧௬.

௫௪. அறவேடொழித்தல் - அமுதக்
 ரபியைப் பயன்படுத்தாதுவைத்தல்.

௫௬ - ௫௪. ௨௬ - ம் காலை, ௧௫௭ -
 ௧௫௮.

௫௫. மாதவன் - அறவணவழகன்.

றாயர் தம்மொடு தாழ்ந்துபல வேத்திக்
கைக்கொண் டெடுத்த கடவுட் கடினையொடு
பிக்குணிக் கோலத்துப் பெருந்தெரு வடைதலு
மொலித்தொருங் கிண்டிய லுர்க்குறு மாக்களு
மெலித்துரு நெஞ்சின் விடருந் தூர்த்தருங்
கொடிக்கோ சம்பிக் கோமக னாகிய
வடித்தேர்த் தானை வத்தவன் றன்றை
வஞ்சஞ் செய்துழி வான்றனை விடஇய
வுஞ்சையிற் றேன்றிய யுகி யந்தனை
னுருவுக் கொவ்வா வுறுநோய் கண்டு
பரிவுறு மாக்களிற் ரும்பரி வெய்தி

கூசு. தாயர் - மாதவி, சுதமதி

கூள. கடினா - பிச்சைப்பாத்திரம்.

கூடி. பிக்குணிக்கோலத்து - பிக்குணிக்
கோலத்துடன்; துறந்தோராகளில் ஆ
ண்பாலாபைப் பிசு-க்களென்றும், பெ
ண்பாலாபைப் பிசு-ணிகளென்றாகு
தல் பௌத்தசம்பிரதாயம்; கோலம் -
வேடம்.

கூடு - கூடி. மணிமேகலை ஏத்திக் கடி
னையொடு கோலத்தொடு பெருந்தெரு
வடைதலுமென்க.

இனிப் பெருந்தெருவிற் பிச்சைக்குப்
போந்த மணிமேகலையின் பிக்குணிக்
கோலத்தைக் கண்டோருடைய மனவ
ருத்தத்தைக்கூறுவார்.

கூ. குறுமாக்கள் - அறிவில்லாத சிறி
யர்; “அடர்க்குறு மாக்கள்” என்றார்
முன்னும்; கூ - ம் காதை, ச0; “மட
க்குறு மாக்கள்” என்பது கலித்தொகை,
அஉ. ‘ஒளித்தொருங் கிண்டிய’ என்
றும் பாடம்.

கூ0. மெலிந்து - மெலித்தென்றாயது
விகாரம். விடருந் தூர்த்தரும் - “கச-ம்
காதை, கூக. ‘விடருந் தூர்த்தரும்’
என்றும் பாடம்.

கூசு. கோசம்பி - கௌசாம்பிகரம்;
இது, முதலிற் குசாம்பெனப்பவனாற்
செய்யப்பட்டதாதலின், இப்பெயர்
பெற்றதென்பர்; பாகதம்; “கொடியணி
நெடுமதிற் கொடிக்கோ சம்பி” என்பது
பெருங்கதை, உஞ்சைக்காண்டம், வயந்
தகனகன்றது. கோமகனாகிய - அரச
னாகிய.

கூஉ. வடி - திருத்தம்; “வானுட்கும
வடி நீண்மதில்” என்பது புறநானூறு,
கடி. வத்தவன் - வத்ஸதேசத்தரசனாகிய
உதயணன்; “வயந்தக குமரன் வத்தவற்
குரைப்ப” என்பது பெருங்கதை, உரு
சைக்காண்டம், ஊர்தியிட்டது.

கூஉ - கூடி. வத்தவன் றன்றை வஞ்சஞ்
செய்துழி - (தனக்குத் திறைகொடா
ததுபற்றிச் சினந்து சாலங்காயனென
னுந் தன்மந்திரியால் யந்திரயானையைக்
காட்டி வஞ்சமாகப்பிடிப்பித்துப் பிரச்
சோதனென்னு மரசன்) உதயணனைச்
சிறைப்படுத்தியபொழுது.

கூசு. உஞ்சையில் - உச்சயினிகரத்
தில்; இஃது அவந்திராட்டமலுள்ளது;
பிரச்சோதனனுடைய இராசதானி;
இதையே அவந்தியென்றும் வழங்குவர்
தோன்றிய - அவற்றுருவகொண்டு தோ
ன்றிய; யுகியந்தனை - இவன் பிரமசுந்தர்
யோகியென்பவருடைய குபாரன். உத்
யணனுடைய மந்திரிகள் நாலவருளோ
ருவன்.

கூசு. பரிவுறுமாக்களில் - துன்பமுற்ற
சனங்களைப்போல.

கூக - கூசு. பிரச்சோதனன் உதயண
னை வஞ்சித்துச் சிறைப்படுத்தியபொ
ழுது அவனைச் சிறைமீட்டற்கு யுகியெ
ன்பவன் மாறுவடிவங்கொண்டு உச்சயி
னிகரப் பெருந்தெருவையடைந்ததும்,
அவனைக்கண்டோர் பலரும் பரிவுற்றுச்
சூழ்ந்ததுமாகியவிவற்றை உதயணனுமா
ரகாலியத்துள்ள உஞ்சைக்காண்டத்தா
லுணர்க. பெருங்கதையென்று வழங்

கரு.—பாத்திரங்கொண்டு பிச்சைபுக்ககாதை. கருள்

- யுதைய குமா னுளங்கொண் டொளித்த
மதுமலர்க் குதுலாள் வந்து தோன்றிப்
பிச்சைப் பாத்திரங் கையினேந் தியது
௭௦ திப்பிய மென்றே சிந்தைநோய் கூர
மணமனை மறுகின் மாதவி யீன்ற
வணிமலர்ப் பூங்கொம பகமலி யுவகையிற்
பத்தினிப் பெண்டிர் பண்புட னிடேம
பிச்சை யேற்றல் பெருந்தக வுடைத்தெனக்
௭௫ குளவணி தாமரைக் கொழுமலர் நாப்ப
நெருதனி யோங்கிய திருமலர் போன்று
வான்றரு கற்பின் மனையுறை மகளிரிற்
ருன்றனி யோங்கிய தகைமைய ளன்றோ
வாதிரை நல்லா ளவண்மனை யிம்மனை
௮௦ நீபுகல வேண்டு நேரிழை யென்றனள்
வடதிசை விஞ்சை மாநகர்த் தோன்றித்
தென்றிசைப் பொதியிலோர் சிற்றியாற் றடைகரை
மாதவன் தன்னால் வல்வினை யுருப்பச்
சாபம் பட்டுத் தனித்துய ருறாஉம்
௮௫ வீவில் வெமபசி வேட்கையொடு திரிதருங்

குகின்ற உதயணன் கதையென்னும்ப
ழையதமிழ்தாலில் இவ்வரலாற்றைக்கூ
றும்பாசங் கிடைக்கவில்லை.

௭௦. திப்பியம் - ஈண்டு ஆச்சரியமெ
ன்னுமபொருளைத்தந்து நின்றது. சிந்தை
நோய்கூர - மனவருத்தமிக; சிந்தை -
சிந்தாகுலம்; “என்றுண்டாங் கொல்லி
னிக் கட்டி நானொனுஞ் சிந்தையே”
என்பது சீவகசிந்தாமணி, குணமாலே
யாரிலம்பகம், ௩௦௯.

௩௯ - ௭௦. குறுமாக்களும் விடரும்
தூர்த்தரும், மாக்களிற் பரிவெய்தி, குழ
லாள் தோன்றி ஏந்தியது திப்பியமெ
ன்றே நோய்கூரவென்க.

௭௨. பூங்கொம்பு-மணிமேகலை, ‘அணி
மலர்ப் பூங்கொடி’ என்றும் பாடம்.

௭௨ - ௭௪. பூங்கொம்பு பத்தினிப்பெ
ண்டிர் இடும் பிச்சையேற்றல் பெருந்தக
வுடைத்தெனக்கூற.

௭௫ - ௭௬. ச - ம் காதை, அ - கூ.

௭௭. வான்றருகற்பு - ஈழையைப்பெ

ய்விக்குங்கற்பு; “ஆங்கவை யொழிகு
வை யாயி னுபிழை, யோங்கிரு வான்
த்து மனையுநின் மொழியது” என்று
பின்வருதலகாண்க; ௨௨ - ம் காதை,
௬௮ - ௬௯; “தெய்வந் தொழாஅள்
கொழுநற் றெழுதெழுவாள், பெய்யெ
னப் பெய்யு மழை” என்பது திருக்குறள்,
௩௫. “வறறேழன் வையகத்து வான்
றருங் கற்பினாள்” என்பது கலித்தொ
கை, ௧௬.

௭௬ - ௭௭. திருமலர்போன்று ஆதி
ரைநலலாள் தான் தனியோங்கிய தகை
மையளன்றோவென்க.

௮௧. வடதிசை விஞ்சைமாநகர் - வட
திசையிலுள்ள வித்தியாதரநகரமாகிய கா
ஞ்சனபுரத்தில்.

௮௨. பொதியில் - பொதியின்மலை.

௮௩. வல்வினை யுருப்ப - வலியதீவினை
யழல்; உருப்ப - தோன்றவென்றுமாம்.

௮௬ - ௮௭. மாதவன் தன்னால் சாபம்
பட்டு.

காயசண் டிகையெனுங் காரிகை தானென.

பாத்திரங்கோண்டு பிச்சைபுக்ககாதை முற்றிற்று.

அக. காரிகை - பெண்.

அக - அக. தோன்றி அடைகனாயில்
*மாதவனாற்சாபம்பட்டெத்திரிதருங் காயச
ண்டிகையெனுங்காரிகையென்க; கஎ-ம்
காதை, உக - எக; உ0 - ம் காதை,
உஉ - உக.

அ0 - அக. என்றனன் காயசண்டிகை
யெனுங்காரிகையென்க

க - அக. “மாதே, கேளாய்; நல்லா
சென்றெய்தி ஊட்டலும், முனிவன் ‘ஒ
ருவன்றோன்றும்; அவன் பூண்பானல
வன்; அகவையிற்றான்’ என, நீத்தோன்
ஒழியானதலின், ஒருதானாகிப் போழ்தத்
துத்தோன்றினன்; அப்போழ்தத்து நன்
னீர் போதொடு சொரிந்தது; மாதவர்

வியந்து அறிகுலமென்று பாவைபாற்சே
றலும், அஃது ‘அறவண்ணறியும்’ என்று
என்னாவை வருத்திற்று; இது கேள்;
மண்ணுள்வேந்தன் வணங்கிப் பெற்றே
னென்றுவளர்ப்ப, உண்மையின், அவன
வேந்தனாயினன்; அலத்தற்காலை ஆகிய
து; ஒழித்தல் தகாது” என மாதவனு
ரைத்தலும், மணிமேகலை தாயரொடு நா
ழ்ந்தேத்திக் கடினையொடு கொலத்
தொடு பெருந்தெருவடைதலும், மாக்க
ளும் விடரும் தூர்த்தரும் பரிவெய்தித்
திப்பியமென்று நோய்கூரப் பூங்கொம்பு
‘பெருந்தகவுடைத்து’ என, அதுகேட்
டுக் காரிகை, ‘நீ புகல்வேண்டும்’ என்
றன்னென வினாமுடிவுசெய்க.

பதினாறுவது

ஆதிநாபிச்சையிட்டகாதை.

[பதினாறுவது மணிமேகலைக்கு ஆதிரையென்னும்
பத்தினிப்பெண்டிர் பாத்துணித்தபாட்டு.]

ஈங்கிவள் செய்தி கேளென விஞ்சையர்
பூங்கொடி மாதர்க்குப் புருந்ததை யுரைப்போ
ளாதிரை கணவ னாயிழை கேளாய்
சாதுவ னென்போன் நகவில னாகி
ரு யணியிழை தன்னை யகன்றனன் போகிக்
கணிகை யொருத்தி கைத்தூ ணல்க
வட்டினுஞ் சூதிலும் வான்டொருள் வழங்கிக்
கெட்ட பொருளின் கிளைகே டுறுதலிற்
பேணிய கணிகையும் பிறர்நலங் காட்டிக்
க0 காண மிலியெனக் கையுதிர்க் கோடலும்
வங்கம் போகும் வாணிகர் தம்முடன்
நங்கா வேட்கையிற் றுனுஞ் செல்வழி

க. ஈங்கிவள் - ஒருசொல்; இவள் -
ஆதிநா.

க - உ. விஞ்சையர்பூங்கொடி - காய
சண்டிகை. மாதர்க்கு - மணிமேகலைக்கு;
ஆதிநாக்கென்றுமாம். மாதர்க்கு உரைப்
போளென்க. புருந்ததை - (ஆதிநாக்க
குச்) சம்பவித்ததை.

ஈ - ச. கணவன் சாதுவனென்போன்.

ரு. ஆதிநாயைப் பிரிந்துசென்று.

சு. கணிகை - வேசை. கைத்தூண் -
(தீய) ஒழுக்கத்தால் வந்த உணவு; கை -
புழுக்கம்; “கடவதன்றுநின் கைத்தூண்
வாழ்க்கை” என்பது சிலப்பதிகாரம்,
அடைக்கலக்காதை, இவ. நல்கவென்ப
சுண்பின் ‘உண்டி’ என்று ஒருசொல்
குவிக்க.

எ. வட்டினும் சூதிலும் - வட்டாடவி
யும் சூதாடலிலும். வழங்கி - கொடுத்து.
பட்டு சூது :- கச - ம் காதை, சுந.

அ. கணிகைக்கும் வட்டிற்கும் சூதிற்
கும் கொடுக்கப்படுதல்பற்றி, ‘கெட்ட
பொருள்’ என்றார். பொருளின்கிளை -
பொருளின்பகுதிகள்.

க0. காணமிலி - பொன்னில்லாதவன்,
கையுதிர்க்கோடலும், உம் - உடனிகழ்
ச்சி; ‘நீயெனப்பேச லோடும்.....மய
ங்கி வீழ்ந்தான்’ என்புழிப்போல. இது
சீவகசிந்தாமணி, நாமகளிலம்பகம்,
ஈச0. ‘கையுதிர்க்கோடல்’ என்பதன்
பொருளை, ஈ - ம் காதை, க0க - ம்
அடிக்குறிப்பிற் பார்க்க; இ - ம் காதை,
ருரு.

அ - க0. கேடுறுதலிற் கையுதிர்க்கோ
டலுமென்க.

கக. வாணிகர் - வியாபாரிகள்.

கஉ. தங்கா வேட்கை - பலவிடத்தும்
செல்லவேண்டுமென்ற விருப்பம்,
தானென்றது - சாதுவனை.

நளியிரு முந்நீர் வளிகலன் வெளவ
வொடிமரம் பற்றி யூந்திரை யுதைப்ப
கரு நக்க சாரணர் நாகர் வாழ்மலைப்
பக்கஞ் சார்ந்தவர் பான்மைய னாயின
னுவாய் கேடுற நன்மரம் பற்றிப்
போயினன் தன்னோடு யிருயப் போந்தோ
ரிடையிருள் யாமத் தெறிதிரைப் பெருங்கட
உ0 னுடைகலப் பட்டாங் கொழிந்தோர் தம்முடன்
சாதுவன் றுனுஞ் சாவுந் றுனென
வாதிரை நல்லா ளாங்கு தான்கேட்
டீரீ ரோயோ வொள்ளுழ லீமந்
தாரீ ரோவெனச் சாற்றினன் கழறிச்
உரு சுடலைக் கானிற் றெடுகுழிப் படுதது
முடலை ஸிறகின் முனியெரி பொத்தி
மிக்கவென் கணவன் விளைப்பய னுய்ப்பப்

கக. வளி - காற்று. கலன் - கப்பல்.
காற்றற் கப்பல் கவிழ்.

கச. ஒடிமரம் - பாய்மரத்தின் ஒடிந்த
துண்டம்; “கூம்பிற்ற துண்டந்தழுவிக்
கிடந்தான்” என்பது சீவகசித்தாமணி,
காந்தருவத்தையாரிலம்பசம், உக.
உதைப்ப - செலுத்த; “ஒடுத் தினாக
ளுதைப்ப வருண்டுண்டு” என்பது
சீவகசித்தாமணி, காந்தருவத்தையாரி
லம்பகம், உச.

கடு. நாகரென்பதன்பொருளை, அ - ம்
காதை, டுச - ம் அடிகருநிப்பிற்பார்க்க.
உடையில்லாமற் சஞ்சரிப்பவராதலின்,
நாகர், ‘நக்கசாரணர்’ எனப்பட்டார்.
நக்கம் = நக்கம் - நிருவாணம். சாரணரா
கிய நாகர். நக்கசாரணர் நாகர்:—கக - ம்
காதை, கக.

கக. பான்மை - பகுதித்தன்மை, க - ம்
காதை, கக.

க-கக. சணவன் சாதுவனென்போன்,
அவன் ஆடுப் போகி உண்டு வழங்கிச்
செல்வழி வெனவுதலாற் பற்றிச் சார்ந்து
அவர்பான்மையனாயினனென்க.

சாதுவன் கடலில் இறந்தானென்று
சேட்ட ஆதினாயிச்செய்தியை இனிக்
கூறலார்.

கஅ. போயினன் - சாதுவன். உய்ய -
பிழைக்க.

கக. இடையிருள்யாமத்து - இருளை
யுடைய இடையாமத்தில்; யாமம் -
இரவு; “யார முமபக லுமமறி யா
மையால்” என்பது சீவகசித்தாமணி,
நாமகளிலம்பசம், க0க.

உ0. கஅ - ம காதை, கச. உடை
லப்பட்டு - உடைந்தகப்பலில் அகப்
பட்டு ஒழிந்தோர் - இறந்தோர்.

உக. என - என்றுசொல்ல.

கஅ - உக. போந்தோர் சாவுந்
னென.

உக. நமம் - பிணஞ்சுதிதற்கு அடுக்
கும் விறகடுக்கு; மயானமுமாம்.

உச. தாரீர் - தருவீர்.

உடு. சுடலைக்கான் - மயானம். படு
த்து - செய்து. தொடுகுழிப்படுத்தல்:—
சு - ம் காதை, கச.

உசு. முடலைவிறகு - முறக்குண்ட
விறகு; “முடலை யாக்கை முழுவல்
மாக்கன்” என்பது பெரும்பாணாற்றுப்
படை, சுக. பொத்தி - மூட்டி; “நீய
முற் பொத்தி” என்றார் முன்னும்; உம்
காதை, டுச.

உசு. உய்ப்ப - செலுத்த.

புக்குழிப் புகுவே னென்றவன் புகுதலும்
படுத்தான் வைத்த பாயற் பள்ளியு

௩௦ முடுத்த கூரையு மொள்ளொரி யுறையு
தாடிய சாந்தமு மசைந்த கூந்தலிற்
சூடிய மாலையுந் தொன்னிறம் வழாது
விரைமலர்த் தாமரை யொருதனி யிருந்த
திருவின் செய்யோள் போன்றனி திருபட

௩௫ தீயுங் கொல்லாத் தீவினை யாட்டியேன்
யாது செய்கே னென்றவ னேங்கலு
மாதிரை கேளுன் னரும்பெறற் கணவனை
யூந்திரை கொண்டாங் குப்பப்ப போகி
நக்க சாரணர் நாகர் வாழ்மலைப்

௪௦ பககஞ் சேர்த்தனன் பல்லியாண் டிரான்
சந்திர தத்த னெனுமோர் வாணிகள்
வங்கந் தன்னொடும் வந்தனன் றேன்று
நின்பெருந் துன்ப மொழிவாய் நீயென
வந்தரந் தோன்றி யசரீரி யறைதலு

௪௫ மையரி யுண்க ணமுதுயர் நீங்கிப்
பொய்கைபுக் காடிப் போதுவாள் போன்று
மனங்கவல் வின்றி மனையகம் புகுந்தென்
கண்மணி யனையான் கடிதின் குறுகெனப்
புண்ணிய முட்டாள் பொழிமழை தருஉ

௫௦ மரும்பெறன் மரபிற் பத்தினிப் பெண்டிரும்

௨௮. புக்குழி - புக்கவிடத்து. அவன் - ஆதிதிரை.

௩௮ - ௨௮. போந்தோர் ஒழிந்தோர்
சம்முடன் சாதுவனும் சாவற்றானென,
நல்லாள் அதுகேட்டுக் கழறிப் படுத்துப்
பொத்தி அதிப்புகுதலுமென்க

௨௯. பாயற்பள்ளி - படுக்கையிடம்.
'படுத்தாட னமைத்த பாவனைப் பள்ளி
யும்' என்றும் பாடம்.

௩௦. உறாது - உறாமல்.

௩௧. ஆடிய - பூசிய.

௩௨. வழாது - வருவாமல்.

௩௩. தாமரை - தாமரைமலரில்.

௩௪. திருவின்செய்யோள் - திருமகள்.

௩ - ம் காளை, ௪.

௩௬. யாதுசெய்கேன் - என்னசெய்
வேன். அவன் - ஆதிதிரை.

௩௭. அரும்பெறற்கணவன்-பெறுதற்
கரியகணவன்.

௪௪. அந்தரம் - ஆகாயம். அசரீரி -
அருவமாய் எங்கும் நிறைந்துள்ள முத்த
றெய்வம்.

௪௫. 'அழியாது நீங்கி' என்றும்பாடம்.

௪௬. போதுவாள் - வருவாள்.

௪௭. கவல்வு - கவலையடைதல். மனை
யகம் - மனையிடம்.

௪௮. கண்மணியனையான் - கணவன்.
உறுகவென்று.

௪௯. முட்டாள் - வருவாளாய்.

௫௦. பெண்டிரும், உம்மை - உயர்வு
சிறப்பு.

விரும்பினர் தொழுஉம் வியப்பின ளாயின
 ளாங்கவள் கணவனு மலை ரடைகரை
 யோங்குயர் பிறங்க லொருமர நீழல்
 மஞ்சடை மால்கட லுழந்தோய் கூர்ந்து
 ௫௫ துஞ்சுதையில் கொள்ளவச் சூர்மலை வாழு
 நக்க சாரணர் நயமிலர் தோன்றிப்
 பக்கஞ் சேர்ந்து பரிபுலம் பின்னிவண்
 றானே தமிழன் வந்தன னளிய
 னுனுடை யிவ்வுடம் புணவென் றெழுப்பலு
 ௬௦ மற்றவர் பாடை மயக்கறு மரபிற்
 கற்றன னாதலிற் கடுந்தொழின் மாக்கள்
 சுற்று நீங்கித் தொழுதுரை யாடி
 யாங்கவ ருரைப்போ ரருந்திறல் கேளா
 யீங்கெங் குருமக னிருந்தோ னவன்பார்
 ௬௫ போந்தரு ணீயென வவருடன் போகிக்
 கள்ளடு குழிசெயுங் கழிமுடை நாற்றமும்
 வெள்ளென் புணங்கலு மவிரவிய விருக்கையி
 லெண்குதன் பிணவோ டிருந்தது போலப்
 பெண்டுட னிருந்த பெற்றி நோக்கிப்
 ௭௦ படையிற் பிணித்தவன பான்மைய னுகித்

இச. வியப்பு - ஆச்சரியம். (ஆதிவா)
 வியப்பினளாயினன்.

மேலே சாதுவன் செய்துகூறுவார்.

இஉ. கணவனும் - சாதுவனும்.

இக. பிறங்கல் - மலை. 'ஒங்கிய பிறங்
 கல்' என்றும் பாடம். நீழல் - கிழவில.

இச. நோய் கூர்ந்து - வருத்தமிருந்து.

இடு. துஞ்சுதையில்கொள்ள - (சாது
 வன்) மிக்க நித்திரைகொள்ள. சூர் -
 அச்சம்.

இஉ. நயமிலர் - இனிமையில்லாதவர்.

இஎ. பரிபுலம்பின்ன - இவன் மிகவும்
 வருந்தினான்; "பக்க நீங்குமின் பரிபு
 லம் பினரென" என்பது சிலப்பதிகா
 ரம், நாகொண்காதை, உஉச; "பரிபுலம்
 புகைத்ததும் வருத்தம் வீட" என்பது
 மலைபடுகடாம், சகஎ.

இக. எழுப்பலும் - சாதுவனை எழுப்
 பலும்.

சு௦. அவர்பாடை - நாகர்களுக்கிரிய

பாணவையை. 'மயக்குறு மரபின்' என்
 றும் பாடம்.

சுக. கடுந்தொழின்மாக்கள் - நாகர்.

சுக. அருந்திறல் - பெறுதற்கரிய திற
 லையுடையாய்.

சுக. இருந்தோன் - முற்று.

சுக. என - என்று நாகர்சொல்ல.

சுக. குழிசி - பாணை. கழிமுடை
 நாற்றமும் - மிக புலால்நாற்றமும்.

சுக. உணங்கல் - வற்றல்.

சுக. எண்கு - கரடி. பிணவு - பெண்
 கரடி; "பன்றி புல்லாய்" என்னும் குந்
 திரத்தில் 'ஒன்றிய' என்றதனால், பிண
 வென்பது கரடிக்குக் கொள்ளப்பட்ட
 து. இது, தோல்காப்பியம், மரபி
 யல், இஅ.

சுக. பெண்டு - மனைவி.

௭௦. படையிற் பிணித்து
 னாலே வயமாக்கி.

- கோடுயர் மாநிழற் குளிர்த பின்னவ
 னீங்குரீ வந்த காரண மென்னென
 வாங்கவற் கலைகட லுற்றதை யுரைத்தலு
 மருந்துத லின்றி யலைகட லுழந்தோன்
- எரு வருந்தின னனியன் வம்மின் மாக்கா
 ணம்பிக் கிளையளோர் நங்கையைக் கொடுத்து
 வெங்களு மூனும் வேண்டுவ கொடுமென
 வவ்வுரை கேட்ட சாதுவ னயார்து
 வெவ்வுரை கேட்டேன வேண்டே னென்றலும்
- அ0 பெண்டிரு முண்டியு மின்றெனின் மாக்கட்
 குண்டோ ஞாலத் துறுபய னுண்டெனின்
 காண்குவம் யாங்களுங் காட்டுவா யாகெனத்
 தூண்டிய சினத்தினன் சொல்லெனச் சொல்லு
 மபக்குங் கள்ளு மன்னுயிர் கோறலுங்
- அரு கயக்கறு மாக்கள் கடிந்தனர் கேளாய்
 பிறந்தவர் சாதலு மிறந்தவர் பிறத்தலு
 முறங்கலும் விழித்தலும் போன்ற துண்மையி
 னல்லறஞ் செய்வோர் நல்லுல கடைதலு
 மல்லறஞ் செய்வோ ரருநர கடைதலு
- க0 முண்டென வுணர்தலி னுரவோர் களைந்தனர்
 கண்டனை யாகெனக் கடுநகை பெய்தி

எக. கோடு - கிளை. நிழல் - நிழலில்.
 'குளிர்தவன்பின்' என்றும் பாடம்.
 அவன் - நாகர்களுடைய குருமகன்.

எஉ. வந்தகாரணமென்னென - வந்த
 தது யாதுகருதியென்று கேட்ப. வந்த
 காரணம்:—சிலப்பதிகாரம், நாககாண்
 காதை, ககக.

எக. அவற்கு - குருமகற்கு.

எடு. அளியன் - அளிக்கத்தக்கான்;
 "அளியன் றானே முதலா யிரவலன்"
 என்பது திருமுருகாற்றுப்படை, உஅச.

எஎ. என - என்று குருமகன் சொல்ல.
 எடு - எஎ. மாக்கள், நம்பிக்கு வேண்டி
 வகொடுமென.

எஅ. அயார்து - கவலையுற்று.

அ0. உண்டி - உணவு. இன்றெ
 னின் - இல்லையாயின்.

அக. உறுபயனுண்டோ.

அஉ. காண்குவம் - அறிவேம்.

அக. சினத்தினன் சொல்லென -
 கோபமுடையவனும், சொல்வாயென்று
 நாகருடைய குருமகன்கேட்ப. சொல்
 லும் - (சாதுவன்) சொல்லுவான்.

அடு. கயக்கு - கயங்குதல்; "கயக்கற
 நல்லறம்" என்றார் முன்னும்; கக - ம்
 காதை, கஅ.

அச - அடு. களையும் கொலையையும்
 அறிவுடையோர் நீக்கினர்

அசு - அஎ. இவ்வுடிகள், "உறங்கு
 வதுபோலுஞ் சாக்கா நெங்கி, விழிப்
 பது போலும் பிறப்பு" என்னும் ககக-ம்
 திருக்குறளின் பொருளைத் தழுவிவந்திரு
 த்தல் காண்க.

அக. அல்லறம் - பாவம்; அறமல்லா
 ததென்றபடி.

க0. உரவோர் - அறிவுடையோர்.

அஎ - க0. உண்மையின், உணர்தலின்
 உரவோர் களைந்தனர்.

கக. கண்டனையாக - அறிந்தாயாக.

யுடம்புவிட் டோடு முயிருநுக் கொண்டோ
ரிடம்புகு மென்றே பெயக்கீங் குரைத்தா
யவ்வுயி ரெவ்வணம் போய்ப்புகு மவ்வகை
கூடு செவ்வன முரையெனச் சினவா திதுகே
ஞற்றதை யுணரு முடலுயிர் வாழ்வுழி
மற்றைய வுடம்பே மனனுயிர் நீங்கிடிற்
றடிந்தெரி யூட்டினுந் தானுண ராதெனி
னுடம்பிடைப் போனதொன் றுண்டென வுணர்நீ
க00 போனார் தமக்கோர் புக்கிலுண் டெனப்
தியானே வல்லே னியாவரு முணர்குவ
ருடம்பின் டொழிய வுயிர்பல காவதங்
கடந்துசேட் சேறல் கணவினுங் காண்குவை
யாங்கனம போகி யவ்வுயிர் செய்வினை
க00 பூண்ட யாக்கையிற் புகுவது தெளிநீ
பென்றவ னுரைத்தலு மெரிவிழி நாகனு
நன்றறி செட்டி. நல்லடி வீழ்ந்து
கள்ளு மூனுங் கைவிடி. னிவ்வுடம்
புள்ளுறை வாழுகி ரோம்புத லாற்றேன்
கக0 நமக்கொழி மரபிற் சாவுறு காறு
மெமக்கா நல்லற மெடுத் துரை பென்றலு
நன்று சொன்னாய் நன்னெறிப் படர்குவை
யுன்றனக் கொல்லு நெறியற முரைக்கே
னுடைகல மாக்க னுயிருய்ந் தீங்குறி
கக00 னடுதொழி லொழிந்தவ ராருயி ரோம்பி

என - என்று சாதுவன் சொல்ல. கடு
ககை - பெருஞ்சிறப்பு.

கடு. செவ்வனம் - நேரே; “திருவிநி
பூம்பொழிற் செவ்வனஞ் சேர்ந்த” என்
பது சீவநசித்தாமணி, காந்தருவதத்தை
யாரிலர்பகம், உக. என - என்று குரு
மகன்சொல்ல.

கக. உயிர்வாழ்வுழி உடல் உற்றதை
யுணரும.

கக. தடிந்து - வெட்டி.

க00. புக்கில் - புகுமிடம்.

க0உ. காவதம் - காதம்.

க0க. சேண் - நெடுந்தூரம்.

க0உ - க0க. உயிர்சேறல் கணவினுங்
காண்குவை.

க0ச - க0இ. உயிர் புகுவது.

க0ச. அவன் - சாதுவன்.

க0எ. நன்று - தருமம்.

கக0. தமக்கொழிமரபின் - தமக்கீ
ன்றே தீர்ந்த முறைமையினையுடைய,
கக0 - ககக. மரபினையுடைய நல்ல
மென்க.

க0ச - ககக நாகனும் ஓடுத்துவான்
ன்றலும்.

ககஉ. படர்குவை - செல்வாய்.

ககக. ஒல்லுமநெறி - இயலும்வழி;
இவ்வடி, “ஒல்லும் வகையா னறவினை
யோயாதே, செல்லும்வா யெல்லாஞ்சே
யல்” என்ற கக - ம் திருத்தூறளின் கரு
த்தைத்தழுவி வந்தவாறு காண்க.

ககஇ. அடுதொழில் - கொல்லுஞ்சே
ழில்.

கக௭.—ஆதிரைபிச்சையிட்டகாதை.

மூத்துவிளி மாவொழித் தெவ்வுயிர் மாட்டுந்
தீத்திற மொழிகெனச் சிறுமக னுரைப்போ
னீங்கெமக் காகு மிவ்வறஞ் செய்கே
மாங்குனக் காகு மரும்பொருள் கொள்கெனப்

கஉ௦ பண்டும பண்டுங் கலங்கவிழ் மாக்களை
யுண்டே மவர்த முறுபொரு ளீங்கிவை
விரைமர மென்றுகில் விழுந்திக் குப்பையோ
டிவையிவை கொள்கென வெடுத்தனன் கொணர்ந்து
சந்திர தத்த னென்னும் வாணிகன்

கஉ௧ வங்கஞ் சேர்ந்ததில் வந்துட னேறி
யிந்நகர் புகுந்தீங் கிவனொடு வாழ்ந்து
தன்மனை நன்பல தானமுஞ் செய்தன
னாகன மாகிய வாதிரை கையாற்
பூங்கொடி நல்லாய் பிச்சை பெறுகென

கஉ௨ மனையகம் புகுந்து மணிமே கலையான்
புனையா வோவியம் போல நின்றலுந்
தொழுதுவலங் கொண்டு துயரறு கிளவியோ
டமுத சுரபியி னகன்சுரை நிறைதரப்
பாரக மடங்கலும் பசிப்பிணி யறுகென

கஉ௩ வாதிரை யிட்டன ளாருயிர் மருந்தென.

ஆதிரை பிச்சையிட்டகாதை முற்றிற்று.

கக௭. மூத்துவிளிமா - முதுமையுற்று இறக்கும் விலங்குகள்.

கக௭. தீத்திறம்-கொலை. என-என்று காதுவன் சொல்ல.

கஉ௨. விரைமரம் - சந்தனம் அகில் முதலியன.

கஉ௩. என-என்று நாகன் சொல்ல.

கக௭ - கஉ௩ உரைப்போன் இவையிவை கொள்கெனவென்க.

கஉ௩. வங்கஞ்சேர்ந்ததில் - சேர்ந்தகப்பலில்.

கஉ௪. ஆங்கனமாகிய - அத்தன்மைபை உடையளாகிய. 'ஆயிழைகையால்' என்றும் பாடம்.

உ-கஉ௬. உரைப்போள் பிச்சை பெறுகெனவென்க.

கக௭. பிச்சைவாங்கும்பொழுது துறவறத்தினர் மௌனமாக நிற்கவேண்டுமென்பது விதியாதலின், 'புனையா வோவியம் போல நின்றலும்' என்றார். புனையா வோவியம்:—உஉ - ம் காதை, அஅ, க௩௦ - க௬. மணிமேகலையான் நின்றலும்.

கக௭. அகன்சுரை:—கக - ம் காதை, கக௭.

க௩௩. ஆருயிர் மருந்து - அன்னம். க௬-க௩௩. நிறைதர இட்டனனென்க.

க - க௬. உரைப்போள், 'ஆங்கனமாகிய ஆதிரைகையாற் பிச்சைபெறுக' என்று சொல்ல, மணிமேகலை மனையகம் புகுந்து நின்றலும், ஆதிரை, தொழுது வலங்கொண்டு ஆருயிர் மருந்திட்டனனென முடிக்க.

பதினேழாவது

உலகவறவிபுக்ககாதை.

[பதினேழாவது மணிமேகலை
காயசண்டிகையென்னும் விச்சாதரிவயிற்று யானைத்தீயலித்து
அம்பலம்புக்கபாட்டு.]

பத்தினிப் பெண்டிர் பாத்தூ ணேற்ற
பிச்சைப் பாத்திரப் பெருஞ்சோற் றமலை
யறத்தி னீட்டிய வொண்பொரு ளறவோன்
றிறத்து வழிப்பேடெஞ் செய்கை போல
ரு வாங்குகை வருந்த மன்னுயிர்க் களித்துத்
தான்றொலை வில்லாத் தகைமை நோக்கி
யானைத் தீநோ யகவயிற் றடக்கிய
காயசண் டிகையெனுங் காரிகை வணங்கி
நெடியோன் மயங்கி நிலமிசைத் தோன்றி

க. பத்தினிப்பெண்டிர் - ஆதினா. பாத்தூண் - (இயல்புடைய மூவார்முதலா யினார்க்கும் தென்புலத்தார் முதலிய நால் வார்க்கும்) பகுத்துக்கொடுத்து உண்ணப் படும் உணவு; பாத்தல் - பகுத்தல்; இத னால், ஆதினாயின் இவ்வாழ்க்கைநலம் கூறப்பட்டது; இதனை, “பழியஞ்சிப் பாத்தூண்டைத்தாயின் வாழ்க்கை, வழி யெஞ்ச லெஞ்ஞான்ற மில்” என்னும் சச - ம் திருக்குறளாலுணர்க. பெண்டி ரது பாத்தூண். ‘பாத்தூ ணீத்த’ என் றும் பாடம்.

உ. அமுதசுரபியிலுள்ள பெரிய சோ ற்றுத்திரனை; அமலை - சோற்றுத்திரனை; “அமலைக் கொழுஞ்சோறு” என்பது புறநானூறு, கூச.

க - உ. ஏற்ற பாத்திரம்.

கூ. அறத்தின் ஈட்டிய - நல்வழியே சம்பாதித்த. ஒண்பொருள்:— திருக்கு ளை, ககர.

கூச. அறவோன் திறத்து வழிப்பேடும் செய்கை போல - அறவோனிடத்துப்

பெருகுதலுமஞ் செய்கையைப்போல; அறவோன் - சற்பாத்திரம். தானப்பொ ருள் பாத்திரத்தின் பெருமைக்குத்தக் க படி பெருகுதலுமென்பதை, “விரூத் தின், றுணைத்துணை வேள்விப் பயன்” (திருக்குறள், அஎ) எனவும், “அறப்பய னுந், தான்கிறி தாயினுந் தக்காரைப் பட்டக்கால், வான்சிறிதாப் போர்த்து விடும்.” (நாலடியார், அறன்வலியுறத் தல், அ.) எனவும் வருவனவற்றாலுணர்க. கூ. தகைமையைக் (காயசண்டிகை) நோக்கி.

உ - கூ. ஒண்பொருள் வழிப்பேடெஞ் செய்கைபோலப் பெருஞ்சோற்றமலை தான் தொலைவில்லாததகைமையை நோ க்கியென்க.

எ. யானைத்தீநோய் - பஸ்மகவியாதி.

அ. காரிகை மணிமேகலையைவணங்கி.

கூ. நெடியோன் - திருமால், மயங்கி - பருவதமுனியரும் நாரதமுனியரும் அம் பரீடனுக்கிட்டசாபமாகிய அந்தகாரச் சதைத் தான் ஏற்றுக்கொண்டமையால்

க௭.—உலகவறவிபுக்காகாதை.

க0 யடலரு முந்ரீ ரடைத்த ஞான்று

குரங்குகொணர்ந்த தெறிந்த நெடுமலை பெயல்லா

மணங்குடை யளக்கர் வயிறு புக்காங்

கிட்ட தாற்றுக் கட்டழற் கடும்பசிப்

பட்டே நென்றன் பழவினைப் பயத்தா

கரு லன்னை கேணி யாருயிர் மருத்துவி

துன்னிய வென்றோய் துடைப்பா பென்றது

மெடுத்த பாத்திரத் தேந்திய வழுதம்

பிடித்தவன் கையிற் பேணிநன் பெய்தலும்

வயிறுகாய் பெரும்பசி நீங்கி மற்றவ

20 பெயரீங்கித் தொழுதன ஞரைக்கு

மாசில் வாலொளி வடதிசைச் சேடிக்

காசில்காஞ் சனபுரக் கடிநக ருள்ளேன்

விஞ்சையன் தன்னொடுடன் வெவ்வினை யுருப்ப,

மயக்கமுற்று. தோன்றி - இராமனாக அவதரித்து. நெடியோன் நிலமிசைத் தோன்றி மயங்கியெனமாறாக, திருமால் இராமனாக அவதரித்தபொழுது, முற்கூறிய சாபாந்தகாரத்தால் மயக்கமுற்றிருந்தாரென்பதைப் பின்வருஞ் செய்யுளாலுணர்க; “கன்னி யந்துழாய்க் கமலலோசனன்றய ரத்ற்கு, மன்னு நன்மக ளாகியே வந்தன னுதித்து, முன்னை யந்தகாரத்தினுன் மூடிடப்பட்டித், தன்னை மாயனென் றறிந்திடா துறைந்தன்ன சார்ந்தே.” இஃது இலிங்கபுராணம், உத்தரகாண்டம், அம்பரீதனை ஆழிகாத் தவத்தியாயம், அரு. இன்னும் இச்சாப வரலாறுமுழுவதும் முற்கூறிய அத்தியாயத்தாற் பெறப்படும். ‘நெடுமான் மயங்கி’ என்றும் பாடம்.

க0. முந்ரீர் - கடல். அடைத்த ஞான்று - இலங்காநகரஞ்செல்ல அடைத்தநாளில்.

க2. அணங்கு - வருத்தம்; தெய்வத் தன்மையுமாம். அளக்கர் - கடல். புக்காங்கு - புருந்தாற்போல.

கக - க2. மலையெல்லாம் அளக்கர் வயிறுபுக்காங்கென்க.

கக. இட்டது ஆற்றா - இட்டபொருளால் தணியாத.

கச. பட்டேன் - அடைந்தேன். வினைப்பயத்தாற் பட்டேனென்க.

கரு. ஆருயிர் மருத்துவி - அரிய உயிரைப் பாதுகாக்கும் மருந்தையுடையாய்; ஆருயிர்மருத்து - அன்னம்.

கசு. துன்னிய - நெருங்கிய. என்றோய் - எனது பஸ்மக வியாதியை. ‘துன்னிய வெந்நோய்’ என்றும் பாடம். என்றலும்-என்று காயசண்டிகை சொல்லலும்.

க-கசு. காரிலக, நோக்கி வணங்கி ‘என்றோய் துடைப்பாய்’ என்றலுமென்க.

க௭. அஞ்ஜம் - அன்னத்தை.

கஅ. அவன்கையில் - காயசண்டிகையின்கையில். பிடித்துப் பெய்தலும்.

கக. அவன் - காயசண்டிகை.

உ0. தொழுது உணாப்பான்.

கக - உ0. அவன் நீங்கி நீங்கித்தொழுது உரைக்கும்.

உக. வாலொளி - வெள்ளிய ஒளி. சேடி - வித்தியாதராலகு. சேடி வெள்ளிமலைக்கண் உள்ளதாதலின், அதற்கு வாலொளி கூறப்பட்டது; “வெள்ளி மால்வரை வியன்பெருஞ் சேடி” என்பது சிலப்பதிகாரம், கடலாகிகாதை, க. உஉ. காச - குற்றம். காஞ்சனபுரமாகிய காவலையுடைய நகரம். ‘காஞ்சனக் கடிநகர்’ என்றும் பாடம்.

உக. விஞ்சையன் - கணவனாகிய வித்தியாதரன். உருப்ப - தோற்ற; அழல வென்றமாம்.

- தென்றிசைப் பொதியில் காணிய வந்தேன்
 ௨௫ கடுவா லருவிக் கடும்புனல் கொழித்த
 விடுமணற் காணியாற் றியைந்தொருங் கிருந்தேன்
 புரிதூன் மார்பிற் றிரிபுரி வாரசடை
 மரவுரி யுடையன் விருச்சிக னென்போன்
 பெருங்குலைப் பெண்ணைக் கருங்கனி யனையதோ
 ௩௦ ரிருங்கனி நாவற் பழமொன் றேந்தித்
 தேக்கலை வைத்துச் சேணுறு பரப்பிற்
 பூக்கமழ் பொய்கை யாடச் சென்றோன்
 றீவினை யுருத்தலிற் செருக்கொடு சென்றேன்
 காலா லந்தக் கருங்கனி சிதைத்தே
 ௩௫ னுண்டல் வேட்கையின் வருஉம் விருச்சிகன்
 கண்டன னென்னைக கருங்கனிச சிதைவுடன்
 சீர்திகழ் நாவலிற் றிப்பிய மான
 தீரா ருண்டி லொருகனி தருவ
 தக்கனி யுண்டோ ராறீ ராண்டு
 ௪௦ மக்க வியாக்கையின் வருமபசி நீங்குவர்
 பன்னீ ராண்டி லொருநா ளல்ல
 துண்ணு நோன்பினே னுண்கனி சிதைத்தா

௨௪. பொதியில் - பொதியின்மலை,
 காணிய - காணுதற்கு.

௨௬ - ௨௪. விஞ்சையனொடு வந்தேன்.

௨௫. கடுவரல் - வினாந்துவருதல்.
 கொழித்த - தென்னிய.

௨௬. கான்யாறு - காட்டாறு. ஒருங்
 கிருந்தேன் - கணவனுடனிருந்தேன்.

௨௪ - ௨௬. வந்தேன் கான்யாற்றிருந்
 தேனென்க.

௨௭. புரிதூல் - முறுக்கியபூணூதல்.
 திரிபுரிவாரசடை - திரிததுமுறுக்கிய
 நீண்டசடை.

௨௮. மரவுரியுடையன் - வற்குலயா
 கிய ஆடையையுடையன். உடையனு
 கிய விருச்சிகனென்போன்.

௨௯. பெண்ணை - பனை. கருங்கனி -
 கரியகனி; பெரியகனியென்றுமாம்.

௩௦. இருமை - பெருமை. நாவல் -
 சம்புமரம்.

௩௧ - ௩௨. சேண்நாறுபூ; சேண் -
 கொடுத்தாம். பரப்பினையுடைய பொய்
 கை. ஆட - கீராட.

௨௮ - ௩௨. விருச்சிகனென்போன்,
 நாவற்பழமொன்றையேந்தி வைத்துப்
 பொய்கையாடச் சென்றோனாகவெ
 ன்க.

௩௩. உருத்தலின் - பயன்கொடுப்பத்
 தோற்றுதலினால். செருக்கு - களிப்பு.

௩௩-௩௪. உருத்தலிற் சென்று காலால்
 அந்தக்கனியைச் சிதைத்தேன்.

௩௫. வேட்கை - விருப்பம்.

௩௬. கருங்கனிச்சிதைவுடன் என்னைக்
 கண்டனன்.

மேல்வருவன விருச்சிகன்கூற்றது.

௩௭. திப்பியம் -, தெய்வலோகத்திலி
 ருந்து உண்டாயது. திவ் - தெய்வலோ
 கம். இதனை, எ - ம் காதை, ௩௭ - ௩௮
 அடிக்குறிப்பிற் பார்க்க.

௩௮. ஆண்டு - வருடம்.

௩௯ - ௪௦. உண்டோர் பசியை நீங்கு
 வர்.

௪௨. நோன்பு - விரதம். சிதைத்தாய் -
 அழித்தாய்.

க௭.—உலகவறவிப்புக்காணை.

- யந்தரஞ் செல்லு மந்திர மிழந்து
தந்தித் தீயாற் றனித்துய ருழந்து
சடு முந்நா லாண்டின் முதிர்கனி நானிங்
குண்ணு நாளுன் னுறுபசி களைகென
வந்நா ளாங்கவ னிட்ட சாப
மிந்நாள் போலு மிளங்கொடி கெடுத்தனை
வாடுபசி யுழந்து மாமுனி போயபின்
- டு0 பாடிமி ழுருவிப் பயமலை யொழிந்தெ
னலவலைச செய்திக் கஞ்சின எனகற்
விலகொளி விஞ்சையன் விழுமமோ டெய்தி
யாரணங் காகிய வருந்தவன் றன்றாற்
காரண மின்றியுங் கடுநோ யுழந்தனை
- டுரு வானூ டெழுடென மந்திர மறந்தே
னானுயிர் நீங்கு முருப்பொடு தோன்றி
வயிறுகாய் பெருமபசி வருத்துமென் றேற்குத்
தீங்கனி கிழங்கு செழுங்காய் நல்லன
வாங்கவன கொணரவு மாற்றே னாக

சக. மந்திரத்தை இழந்து.
சச. தந்தித்தீ - பஸ்மகவியாதியெ
ன்று வழங்குகிற யானைத்தீயென்னும்
நோய். தனித்துயர் - ஒப்பற்றதுன்பம்.
சடு. முந்நாலாண்டு - பன்னிரண்டு
வருடம்.
சக. உறுபசி - மிக்கபசியை. 'உறுது
யர்' என்றும் பாடம். களைகென - நீக்கு
கவென்று.
ச௭. அவன் - விருச்சிகன். சாபம் -
சாபத்தை; சாபத்தின முடிவெல்லையாகி
யநாளென்றமாம். ஆகுபெயர்.
ச௭ - சஅ. இளங்கொடி, சாபத்தைக்
கெடுத்தனை.
சக. உழந்து - வருந்தி. முனி - விருச்
சிகன். 'உழந்த மா முனி' என்றும்
பாடம்.
டு0. பாடு இமிழ் அருவிப் பயம் மலை -
ஒலி முழங்குகின்ற அருவியாலுண்டா
கிய பிரயோசனத்தையுடைய பொதி
யின்மலையை. பாடிமிழ்.—புறநானூறு,
சக.
டுக. அலவலைச்செய்திக்கு - மனத்
திற்பேற்றியதை ஆராயாதுசெய்த(என்)
செய்கைக்கு; "அலவலைவர் தப்பூச்சி

காட்டுகின்றான்" (உ - ம் பத்து, முதற்ப
திகம், உ.) எனவும், "பலபல நாமஞ்
சொல்லிப் பழித்தசிசு பாலன் றன்னை,
யலவலைமை தவிர்த்த வழகன்" (ச - ம்
பத்து, ௩ - ம் பதிகம், டு.) எனவும்,
பெரியாழ்வார்திருமொழியில் வருத்
ல் காண்க. இஃது அலவலைமையென்றும்
வழங்கும்
டுஉ. விழுமம் - துன்பம்.
டுக. ஆரணங்கு - அரியதெய்வத்தன்
மை.
டுக - டுச. அருந்தவன் றன்றாற் கடு
நோயுழந்தனை.
டுரு. வானூடு எழுக என - வானி
டத்து எழுவாயென்று வித்தியாதரன்
சொல்ல.
டுச. ஊன் உயிர் நீங்கும் உருப்பொடு -
உடம்பினின்றும் உயிர்நீங்குதற்குக் கார
ணமாகிய வெப்பத்தோடு.
டு௭. வயிறுகாய் பெரும்பசி:—கச - ம்
காணத், ௬ வருத்துமென்றேற்கு - வரு
த்துமென்ற எனபொருட்டி.
டுஅ. தீங்கனி - இனியபழம். நல்லன
வென்பதை ஒவ்வொன்றோடுங்கூட்டுக.
டுக. ஆற்றேனாக - பசிதணிப்பேனாக.

- கூ0 நீங்க லாற்றா நெடுந்துய ரெய்தி
யாங்கவ னாங்கெனக் கருளொடு முரைப்போன்
சம்புத் தீவினுட் டமிழக மருங்கிற்
கம்ப மில்லாக் கழிபெருஞ் செல்வ
ராற்றா மாக்கட் காற்றுந்துணை யாகி
- கூடு நோற்றோ ருறைவதோர் நோனக ருண்டார்
பலநா ளாயினு நிலனெடு போகி
யப்பதிப் புகுகென் றவனருள் செய்ய
விப்பதிப் புகுந்திங் கியானுறை கின்றே
னிந்திர கோடனை விழுவணி வருநாள்
- எ0 வந்து தோன்றியிம் மாநகர் மருங்கே
யென்னுறு பெரும்பசி கண்டன னிரங்கிப்
பின்வரும் பாண்டவ நெண்ணினன் கழியுந்
தணிவில் வெம்பசி தவிர்த்தனை வணங்கினேன்
மணிமே கலையென் வரன்பதிப் படர்கேன்
- எடு துக்கந் துடைக்குந் துகளறு மாதவர்
சக்கர வாளக் கோட்டமுண் டாங்கதிற்
பலர்புகத் திறந்த பருவாய் வாயி
லுலக வறவி யொன்றுண் டதனிடை
யூரு ராங்க னுறுபசி யுழந்தோ
- அ0 பாரு மின்மையி னருமபிணி யுற்றோ

கக. அவன் - வித்தியாதரன்.
கஉ. தமிழகமருங்கில் - தமிழ்நாட்
டில்; "இமிழ்கடல் வரைப்பிற் தமிழக
மறிய" என்பது சிலப்பதிகாரம், அரங்
கேற்றுகாதை, கூஎ.
கக. கம்பம் - நடுக்கம். கழிபெருஞ்
செல்வர் - மிகப்பெரிய செல்வத்தையு
டையர்.
கச. கக - ம் காதை, கூடு. ஆற்றமா
க்கன் - வறியார், 'அருந்துணை யாகிய'
என்றும் பாடம்.
கடு. நோற்றோர் - முற்பிறப்பில் தவ
ஞ்செய்தோர். நோன் நகர் - வலிமை
பையுடையநகர்; நோன் - வலி; "சாப
நோன்ஞான்" என்பது புறநானூறு, கச.
நகர் - காவிரிப்பூம்பட்டினம்.
கக - கூடு. செல்வர் நோற்றோர் ஆகி
உறைவதோர் நகரென்க.
கக. பலநாள் ஆயினும் - ஆகாயவழி

யேசெல்லக்கூடாமையாற் பலநாள் ஆடு
மாயினும். நிலனெடுபோகி - பூமியில்
நடந்துசென்று.

கஎ. அவன் - வித்தியாதரன்.

எ0. இம்மாநகர் மருங்கே வந்துதோ
ன்றி யென்க.

எஉ. கழியும் - நீங்குவான்.

எச. மணிமேகலை - விளி, வரன்பதிப்
படர்கேன் - சிறந்த ஊராகியகாஞ்சன
புரத்திற்குச் செல்வேன்.

எடு. துக்கம் - பிறப்புமுதலியன;
நால்வகைச்சத்தியங்களுள் துக்கம் முத
லாவது.

எஎ - எஅ. எ - ம் காதை, கூஉ - கூ
அதனிடை - அவ்வுலகவறவியில்.

எச - எஅ. ஆங்கதில் ஒன்றுண்டு.

அ0. ஆருமின்மையின் - பாதுகாப்
போர் ஒருவரும் இல்லாமையினாலே.

க௭.—உலகவறவிபுக்ககாதை.

- ரிடுவோர்த் தேரந்தாங் கிருப்போர் பலரால்
வடுவாழ் கூந்த லதன்பாற் போடுகன்
ரூங்கவள் போகிய பின்ன ராயிழை
யோங்கிய வீதியி னொருபுடை யொதுங்கி
அடு வலமுறை மும்முறை வந்தனை செய்தவ்
வுலக வறவியி னொருதனி யேறிப்
பதியோர் தம்மொடு பலர்தொழு தேத்து
முதியோள் கோட்ட மும்மையின் வணங்கிக்
கந்துடை நெடுநிலைக் காரணங் காட்டிய
கூடு தந்துணைப் பாவையைத் தான்றொழு தேத்தி
வெயில்சுட வெம்பிய வேய்கரி கானத்துக்
கருவி மாமழை தோன்றிய தென்னப்
பசிதின வருந்திய பைதன் மாக்கட்
கழுத சுரபியோ டாயிழை தோன்றி
கூடு யாபுத் திரன்கை யழுத சுரபியில்
தியாவரும் வருக வேற்போர் தாமென
வூடுணை யரவத் தொலியெழுந் தன்றே
யாணர்ப் பேரு ரம்பல மருங்கென.

உலகவறவிபுக்ககாதை முற்றிற்று.

எஅ அக. அதனினடை இருப்போர் பலர்.

அஉ. வடு - வகிர். 'வடுவாழ் கூந்தல்' என்றது மணிமேகலையை.

அங். ஆயிழை - மணிமேகலை.

அச. 'ஒருபுடைபோகி' என்றும்பாடம்.

அடு. வலமுறையாக மூன்றுமுறை வந்து பணிந்து; 'வந்து' என்று ஒரு சொல் வருவிக்க.

அடி. முதியோள்கோட்டம்-சம்பாபதி கோயில். மும்மையின்வணங்கி - மனம் வாக்குக் காயங்களால் வணங்கி; மூன்று முறை வணங்கி யென்றமாம். 'முறை மையின் வணங்கி' என்றும் பாடம்.

கூடு. மணிமேகலையொடு மற்றையோரையும் உளப்படுத்தி 'தந்துணைப்பாவை' என்றார். 'தந்துணைப்பாவை' என்றும் பாடம்.

கக. வேய்கரிகானம் - மூங்கில்கரிந்த காடு.

கங். பைதல் - துன்பம்.

கசு. ஏற்போராகிய யாவரும் வருக வென்று மணிமேகலைசொல்ல. 'இரப்போர் தாமென' என்றும் பாடம்.

க௭. எழுந்தன்று - எழுந்தது.

கடி. யாணர் - புதுவருவாய்.

க௭ - கூடி. அம்பலமருங்கு ஒலியெழுந்தன்றென்க.

க - கூடி. காயசண்டிகையெனுங்கரிகை, கோக்கி வணங்கி 'என்னேய்துடைப்பாய்' என்றலும், மணிமேகலை பெய்தலும், அவள் பரிநீங்கித் தொழுது உணாக்கும்; அங்ஙனம் உணாப்பவன் 'அதன்பாற்போக' என்றுகூறிப் போகியபின்னர், ஆயிழை ஒதுங்கி வந்து வந்தனைசெய்து ஏறி வணங்கித் தொழுதேத்தித் தோன்றி 'ஏற்போர்யாவரும்வருக' என, அம்பலமருங்கு ஒலியெழுந்தன்றென வினைமுடிவுசெய்க.

உதையகுமரன் அம்பலம்புக்ககாதை.

[பதினேட்டாவது மணிமேகலை அம்பலமடைந்தமை சித்திராபதி உதையகுமரனுக்குச்சோல்ல அவன் அம்பலம்புக்கபாட்டு.]

ஆங்கது கேட்டாங் கரும்புண் ணகவயிற்
நீத்துறு செங்கோல் சென்றுசுட் டாங்குக்
கொதித்த வுள்ளமொடு குரம்புகொண் டேறி
விதுப்புறு நெஞ்சினள் வெய்துயிரத் துக் கலங்கித்
ரு திரப்பலிவ் வறமெனச சித்திரா பதிதான்
கூத்தியன் மடந்தையர்க கெல்லாங் கூறுங்
கோவல னிறந்தபின் கொடுத்துய ரொய்தி
மாதவி மாதவர் பள்ளியு ளடைந்தது

க. ஆங்கதுகேட்டு - மணிமேகலை பிக
ருணிக் கோலம்பூண்டு பிச்சையேற்று
யாவருக்கும் உணவுகொடுத்தலைக்கேட்டு.
ஆங்கு - அப்பொழுதே.

உ. தீத்துறுசெங்கோல் - தீயின்கண்
பழுக்கக் காய்தலுற்ற செவ்வியகோல்.
சுட்டாங்கு - சுட்டாற்போல்.

க. குரம்பு கொண்டு ஏறி - வரம்பை
இடம்கொண்டெழுந்து; என்றது வரம்பு
கடந்தென்றபடி; “குரம்பெழுந்து
குற்றங்கொண்டேறார்” என்பது நால
டியாரி, மேனமக்கள், க. “குரம்புகொண்
டெழுந்து” என்றும் பாடம்

ச. விதுப்புறுநெஞ்சினள் - நடுக்கமு
ற்ற மனமுடையவளாய்.

டு. திரப்பல் இவ்வறமென - மணிமே
கலைகொண்ட இவ்வறத்தைத் தீர்த்து
விடுவேனென்று எண்ணி. சித்திராபதி -
மாதவிநற்றாய்.

சு. எல்லா நாடகக்கணிகைகளுக்கும்
சொல்லுவாள்.

க - சு. அதுகேட்டு ஏறி நெஞ்சின
ளாய் வெய்துயிர்த்துக் கலங்கி இவ்வறத்
தைத் தீர்ப்பலென்று எண்ணிக் கூத்தி

யன்மடந்தையர் எல்லாருக்கும் சித்திரா
பதி கூறுவாள்.

மேல்வருவன சித்திராபதிவார்த்தை
அ. மாதவர்பள்ளியுள் - சங்கததாராள
அறவணவழிகளுடைய உறைவிடத்து
பள்ளி - முனிவருறைவிடம், சீலப்ப
திகாரம், இந்திரவிழவுரெடுத்த காண்த,
களக.

எ - அ. கோவலனிறந்தமைக்கேட்டு
மாதவி அறவணவழிகளிடம்புகுந்துகிற
வழுண்டமையை, “சங்கிம் மாதவ
ருறைவிடம் புகுந்தேன், மறவண நீத்த
மாசறு கேள்வி, யறவண வழிக ளடி
மிசை வீழ்ந்து உரவோனருளி
னன்” (உ - ம் காதை, டுக - சுக்) என
வயந்தமாலைக்கு மாதவிகுறியதாக இந்
துவிலும், “மற்றது கேட்டு மாதவி
மடந்தை, . . . கோதைத் தாமல் குழி
லொடு களைந்து, போதித தானம் புரிந்த
றங் கொள்ளவும்”, (திரப்படைக்காதை
க0க - க0அ), “போதியின்கீழ் மாதவா
முன் புண்ணியத்தா னம்புரிந்த, மாதவி
தன்றுறவுங் கேட்டாபோ சோழி” (வாழ்
த்துக்காதை, “காதலன்றன்” -) என்க

கடி - உதையகுமரன் அம்பலம்புக்ககாதை. கடுக

- நகுதக் கன்றே நன்னெடும் பேரு
 ௧௦ ரிதுதக் கென்போர்க் கெள்ளுரை யாயது
 காதலன் வீயக் கடுந்துய ரெய்திப்
 போதல் செய்பா வுயிரொடு புலந்து
 நளியிரும் பொய்கை யாடுநர் போல
 முளியெரிப் புகூஉ முதுகுடிப் பிறந்த
 ௧௫ பத்தினிப் பெண்டி ரல்லேம் பலர்தங்
 கைத் தூண் வாழ்க்கை கடவிய மன்றே
 பாண்மகன் பட்டுழிப் படுஉம பாண்மையில்
 யாழினம் போலு மியல்பின மன்றியு
 நறுந்தா துண்டு நயனில் காலை
 ௨௦ வறும்பூத் துறசுகும வண்டு போல்குவம்
 வினையொழி காலைத் திருவின் செவ்வி
 யனையே மாகி யாடவர்த துறப்பேர்
 தாபதக கோலந் தாங்கின மென்ப
 தியாவரு நகூஉ மியல்பின தன்றே
 ௨௫ மாதவி யின்ற மணிமே கலைவல்லி
 போதவிழ் செவ்வி பொருந்துதல் விரும்பிய
 வுதைய குமரனா முலகாள் வண்டின்

சிலப்பதிகாரத்தும் வருவனவற்றாலு
 ணர்க.

க. நகுதக்கன்று - சிரிக்கத்தக்கது.
 பேருர் - பேருரில்.

அ - க. அடைந்தது நகுதக்கன்று.

௧௦. இது தககு என்போர்க்கு - இச்
 செய்கை தகுதியுள்ளதென்று சொல்லும்
 அறிஞர்க்கு, தக்கது-விசாரம், எள்ளுரை-
 இகழ்ச்சியுரை.

௧௨ போதல்செய்யா - நீங்காத. புல
 ந்து - வெறுத்தது. 'போதல் செல்லா வுயி
 ரொடு புலந்து' என்றும் பாடம்.

௧௧ - ௧௨. ௨ - ம் காதை, ௩௮ - ௩௯.

௧௬. நளி இரும்பொய்கை - குளிரந்த
 பெரியகுளம். ஆடுநர் - ஆடுவோர்.

௧௬ - ௧௭. ௨ - ம் காதை, ௪௫.

௧௧ - ௧௫. காதலன்வீயத் துயரெய்
 திப் புலந்து எரிபுகும் பத்தினிப்பெண்
 டிரல்லேம் யாம்.

௧௫ - ௧௭. பலருடைய கையதாகிய
 உணவை உண்டொழிச்சலில் உரிமையை
 யுடையேம்.

௧௭. பாண்மகன் - பாணன், பட்
 டுழி - இறந்த விடத்து.

௧௮. இயல்பினம் - இயல்பையுடை
 யேம்

௧௭ - ௧௮. பாண்மகனையும் யாழையும்
 உவமைகூறினான், நாடகக்கணிகை யாத
 லின்.

௧௯. நயன் - பசை; என்றது செல்
 வத்தை.

௨௦. வறும்பூ - தேனிலலாதபூ. இங்கே
 பரத்தையர்க்கு வண்டை உவமை கூறி
 யதுபோல "வண்டிற் றறக்குங் கொ
 ண்டி மகளினை" என்று இக்காதையிலே
 யே பின்னர்க் கூறுதல்காண்க; ௧௦௬.

௨௧. வினை - நலவினை, 'விலையொழி
 காலை' என்றும் பாடம்.

௨௩. தாபதககோலம் - பிசுபு-ணிக்
 கோலம்.

௨௪. நகூஉம் இயல்பினது - பழிக்கும்
 இயல்பையுடையது.

௨௫. செவ்வி - சமயம்.

௨௭. உதையகுமரனை இங்கே வண்டா

சிதையா வுள்ளஞ் செவ்விதி னருந்தக்

கைக்கொண் டாங்கவ ளேந்திய சடிஞையைப்

௩௦ பிச்சை மாக்கள் பிறர்கைக் காட்டி

மற்றவன் றன்னுன் மணிமே கலைனைப்

பொற்றோர்க் கொண்டு போதே னாகிற்

சுடும னேற்றி யாங்குசூழ் போகி

வடுவொடு வாழு மடந்தையர் தம்மோ

௩௧ ரணையே னாகி யாங்கக் கூத்தியர்

மனையகம் புகாஅ மரபின னென்றே

வஞ்சினஞ் சாற்றி நெஞ்சபுகை யுயிர்த்து

வஞ்சக் கிளவி மாண்பொடு தேர்ந்து

செறிவனை நல்லார் சிலர்புறஞ் சூழக்

௪௦ குறுவியர் பொடித்த கோலவாண் முகத்தார்

கடுந்தோர் வீதி காவிற் போகி

யிளங்கோ வேந்த னிருப்பிடங் குறுகி

கக்கூறியதுபோல “உதைய குமரனெனு மொருவண் டெனீஇய, வ்ரைவொடு வந் தேன்” என்று சம்பாபதிகூறியதாக இக் காதையிலேயே பின்னும் கூறுவர்; ௪௦-௬௧; “பெண்டிர் நலமவெளவித் தண சாரற் றுதுண்ணும், வண்டிற் றுறப்பா ன் மலை” என்று தலைமகனை வண்டாகக் கூறியிருத்தல்காண்க. இது கலித்தொகை, ௪௦.

௨௮. சிதையாவுள்ளம் - கெடுவென் றால் அழிபாத்வுள்ளம்.

௨௯. கடிஞை - பிச்சைப்பாத்திரம்.

௩௧. அவன் - உதையகுமரன்.

௩௨. போதேனாகி - வாரேனாயின்.

௩௩. சுடுமண் - செங்கல்.

௩௪. வடு - குற்றம். ‘மடந்தையர் தம்மோடு’ என்றும் பாடம்.

௩௫. ‘ஆடற் கூத்தியர்’ என்றும் பாடம்.

௩௬ - ௩௭. மடந்தையர் தம்மோரணையேனெ-மடந்தையரை ஒப்பேனாகி; ஒர்-இடைச்சொல்.

௩௮ - ௩௯. பதியிலாரிற் குடிக்குற்றப் பட்டாரை ஏழு செங்கற்சுமத்தி அரங்கு சூழ்வித்துப் புறத்துவிடெல் மரபாதலின் சித்திராபதி இங்ஙனம் சபதஞ்செய்வா

ளாயினள்; இதனை, சிலப்பதிகாரம், ஊர் காண்காதையிலுள்ள “சுடும னேறு ஐந்நகு சிறப்பின்” (௧௪௬ - ம் அடி) என் பதனாலும், இதற்கு அடியார்க்குநல்லா றெழுதிய வீச்செடவுளாயாலும் உணர்க.

௩௭. வஞ்சினம் - சபதம். நெஞ்ச புகையுயிர்த்து - மனங்கொதித்து; “செங்கண் சிவந்து நெஞ்சபுகை யுயிர்த்து” என்றா முன்னும்; ௮-ம காண்க; ௩௮.

௪ - ௩௭. கூறுகின்ற சித்திராபதி, ‘மாதவி பள்ளியுளடைநதது நகுதக்கன்று அஃது என்னுரையாயது, யாழ் பத்தி னிப் பெண்டிரல்லேம், வாழ்க்கை கட வியமன்றே; இயல்பினம்; அனறியும் வண்டுபோல்குவம்; துறப்பேம்; தாங் கினமென்பது நகுமிடலினது; ஆத் தலால், மணிமேகலையைப் பொற்றோக் கொண்டு போதுவேன்; அங்ஙனம் போ தேனாயின் மரபினன்’ என்று வஞ்சினஞ் சாற்றியென்க.

௩௮. கிளவியைத்தேர்ந்து.

௪௦. வியர் - வேர். பொடித்த - தோள் றிப்.

௪௨. இளங்கோவாகியபேந்தன் - உதையகுமரன்.

கஅ.—உதையகுமான் அம்பலம்புக்ககாதை. கருடு

யாவ வண்டொடு தேனின மார்க்குந்
தருமணன் ஞெமிரிய திருநா றெருசிறைப்
சடு பவளத் தூணத்துப் பசும்பொற் செஞ்சுவர்த்
திசுமொளி நித்திலச் சித்திர விதானத்து
விளங்கொளி பார்த பளிங்குசெய் மண்டபத்துத்
துளங்குமா னூர்தித் தூமலர்ப் பள்ளி
வெண்டிரை விரிந்த வெண்ணிறச் சாமரை
ரு0 கொண்டிரு மருங்குங் கோதையர் வீச
விருந்தோன் றிருந்தடி பொருந்திநின் றேத்தித்
திருந்தெயி றிலங்கச் செவ்வியி னக்கவன்
மாதவி மணிமே கலையுட னெய்திய
தாபதக கோலந் தவறின் றேவென
ருடு வரிதுபெறு சிறப்பிற் குருகுசுரு வுயிர்ப்ப

சக. வன்மெ தேனும் நல்லமணத்தே
செல்வனவாதலின், இங்கே சேர்த்துக்
கூறப்பட்டன; இசை, “மங்கை நல்
லவர்” என்னும் செய்யுளுரையாலுணர்க;
இது சீவநசிந்தாமணி, குணமாலையா
ரிலம்பகம், சஉ.

சச. தரு மணல் ஞெமிரிய - கொண்ட
வெந்திட்ட மணலுபரந்த; “தருமணன்
ஞெமிரிய திருநகர் முற்றத்து” என்பது
நெடுநல்வாடை, க0. ஒருசிறை - ஒரு
பசகம்.

சடு. பவளத்தூணம் - பவளத்தாலா
கிய தூண, “பவளத் திரள்காற் பைம்
பொன் வேதிகை” என்பது சிலப்ப
திகாரம், இத்திரவியுரெடுத்த காதை,
கசஅ.

சக. நித்திலம் - முத்து; என்றது,
முத்தாலாகிய சல்லியையும் தூக்கினே
யும். சித்திரவிதானம் - சித்திரங்களை
யுடைய மேற்கட்டி; “தாவள நித்திலத்
தாமந தாழ்ந்த, கோணச சந்தி மாண்
வினை விதானத்து” என்பர் பின்னும்;
கக - ம் காதை, ககஉ - ககக. “ஒவிய
விதானத் துறைபெறு நித்திலத்து,
மாலைய தாமம் வளையுட னுற்றி” என்
பது சிலப்பதிகாரம், அரங்கேற்று
காதை, ககக - ககஉ.

சஎ. ‘பளிக்குமண்டபத்து’ என்றும்
பாடம்.

சடு - சஎ. தூணத்தினையும் சுவரினை

யும் விதானத்தினையுமுடைய மண்டப
மென்க.

சஅ. துளங்கும் மான் ஊர்தி - ஒளி
அசைதலையுடைய சிங்காதனம். ஊர்தி -
ஏறுதற்கிடமாகவுள்ள ஆசன மென்னும்
பொருட்டு. பள்ளி - இடம்.

சக. வெண்டிரைவிரிந்த - வெள்ளிய
அலைகள்போலேவிரிந்த. சாமரை - சாம
ரையை.

ரு0. கோதையர் - மகளிர்.

சக - ரு0. சாமரையைக் கோதையர்
வீச.

ருக. இருந்தோன் - உதையகுமான்.
ஏத்தி - ஏத்த.

சஎ - ருக. மண்டபத்துப் பள்ளியில்
இருந்தோனென்க.

ருஉ. நகரு-சிரித்து. அவன் - உதை
யகுமான்.

ருச. தாபதக்கோலம் - தவவேடம்;
என்றது பிக்குணிககோலத்தை. தாப
தர் - தவமுடையவர். என - என்று உதை
யகுமான் கேட்பு.

ருஉ - ருச. அவன் நக்குத் தாபதக்
கோலம் தவறின்றேவென.

மேலவருவன சித்திராபதிகுற்று;
உதையகுமான் இருந்தவிடம் அவைக்க
ளமாதலின் மணிமேகலசெய்தியைச்சி
லேடையார் கூறுவான்.

ருடு. குருகு சுருவியிர்ப்ப - பறவைகள்

வொருதனி யோங்கிய திருமணிக் காஞ்சி
பாடல்சால் சிறப்பிற் பாதத் தோங்கிய
நாடகம் விருமப நன்னலங் கவினிக்
காமர் செவ்விக் கழமல ரவிழந்த

௬௦ துதைய குமரனெனு மொருவண் டெனீஇய
வினாவொடு வந்தேன் வியன்பெரு மூதூர்ப்
பாழ்மம் பறந்தலை யம்பலத் தாயது
வாழ்கநின் கண்ணி வாய்வாள் வேந்தென
வேங்கிய பெளவத் துடைகலப் பட்டோன்
௬௧ வான்புனை பெற்றென மற்றவட் குணப்போன்
மேவிய பளிக்கின் விருந்திற் பாவையிஃ
தோவியச் செய்தியென் றெழிவேன் முன்னர்க்

இசு. திருமணிக்காஞ்சியென்பதற்கு அழகிய கரியகாஞ்சிரமென்றும் அழகிய மணிமேகலையென்றும் பொருள்கொள்க. மேகலைக்குக் காஞ்சியென்று பெயருள தாதல், “எதிரன் றதலு நிலையின் மையுமா, மணிமே கலையு மொருமர்ப் பெயருங், கருதுங் காஞ்சி யென்னும் கட்டுரை.” என்னும் தீவாகுச்சுத்திரத்தாலும், “ஒருமர்ப் பெயரு மோரிசைப் பெயருங், கச்சிப் பதியுமே கலையுங் காஞ்சி” என்னும் பிங்கலச்சுத்திரத்தாலும் துணியப்படும்.

இள. பரதமென்பதற்குப் பரதகண்டமென்றும் நாடகதுலென்றும் பொருள் கொள்க.

இடி. நாடகம் - நாடிகளினிடமும், ஆடலும், நாடகம் இவளாற்சிறப்பெய்துமாகலின், “நாடகம் விரும்ப” என்றார், “நாடகமேத்து நாடகக் கணிகை” என்றவருதல் காண்க; இது சீலப்பதிகாரம், பதிகம், கடு.

இசு. செவ்வி - பருவம்.

இசு - இசு. காஞ்சி கவினிக் கழமலர விழந்தது.

௬௦. “உதைய குமரனெனு மொருவன் டி” என்றது முன்னிலைப்புறம்; அஃ தாவது முன்னிலையாய் நிற்கின்றவரை கோக்கிப் பிறரைக் கூறுமாறுபோலக் கூறுதல். உனீஇய - உண்ணும்பொருட்டு; உண்ணுதல் - மிசைதலும், அனுப வித்தலும்.

௬௧. பாழ்ம் பறந்தலை அம்பலத்து -

பாழிடமாகிய புறங்காட்டைச்சார்ந்த உலகவறவியினிடத்து; பறந்தலை-புறங் காடி; “களளியம் பறந்தலை யொருசிறையலகி” என்பது புறநானூறு, ௨௪௦.

இசு - ௬௨. காஞ்சி, கலங்கவினிக் கழமலரவிழந்தது; அதனை உதையகுமரனாகியவன் டி உண்ணும்பொருட்டு வந்தேன்; அக்காஞ்சி அம்பலத்தாயதென்க.

௬௩. கண்ணி - தலைமாலி; “கண்ணி கார்நறுங் கொன்றை” என்பது புறநானூறு, கடவளவாழ்த்து. நின்மாலவாழ்கவென்றல் மாபு; “தாமரை யுறையஞ் செய்யான், வழுவினார் தம்மைப் புல்லாள் வாழ்கதுங் கண்ணி மாடோ” என்பது கீவச்சித்தாமணி, வ்மலையாரிலம்பகம், ௨. என - என்று சம்பாபதிசொல்லல்.

௬௪. பெளவம் - கடல். உடைகலப் பட்டோன் - கப்பல் உடையப்பட்டோன்; “உடைகலப் பட்டார் கொழிந்தோர் தம்முடன்” என்றார்முன்னும்; ௬௬ - ம காதை, ௨௦, “உடைகலப் பட்ட வெங்கோன்” என்பது சீலப்பதிகாரம், அடைக்கலக்காதை, ௨௬.

௬௫. வான்புனை - அவத்து - சித்திராபதிக்கு.

மேல்வருவன உதையகுமரன் கூற்றி.

௬௬. பளிகின் - பளிக்கறையின்கணுள்ள, விருந்திற் பாவை இஃது - 4து மையினையுடைய பாவையாகிய இது.

௬௭. ஒவியச்செய்தியென்று - சித்திரச் செய்கையென்று.

௬௮ - ௬௭. மணிமேகலை

கஅ.—உதையகுமான் அம்பலம்புக்ககாதை. கருள்

காந்தளஞ் செங்கை தலைபிணி விடாஅ
வேந்திள வனமுலை யிறைநெரித் ததூஉ
எ0 மொத்தொளிர் பவளத் துள்ளொளி சிறந்த
முத்துக்கூர்த் தன்ன முள்ளெயிற் றமுத
மருந்தே மாந்த வாருயிர் தளிர்ப்ப
விருந்தின் மூர லருமபிய தூஉ
மாயிதழ்க் குவளை மலர்புறத் தோட்டிக்
எரு காய்வேல் வென்ற கருங்கய நெடுங்க
ணறிவுபிறி தாகிய தாயிழை தனக்கெனச்
செவியகம் புகூஉச் சென்ற செவ்வியும்
பளிங்குபுறத் தெறிந்த பவளப் பாவையென்
னுளங்கொண் டொளித்தா னுயிர்க்காப் பிட்டென்
அ0 நிடையிருள் யாமத் திருந்தேன் முன்னர்ப்

கண்டு அஞ்சிப் பளிக்கறையிற்புருந்த
பொழுது அவளைச் சித்திரமென்று தான்
எண்ணியிருந்ததாக உதையகுமான் கூறி
னான்; “தாமொளி மண்டபந் தன்கை
யார் றடைஇச், சூழ்வோன் சுதமதி தன்
முக நோக்கிச், சித்திரக் கைவினை திசை
தொறுஞ் செறிந்தன, வெத்திறத்
தாணின் னிளங்கொடியுடையென்” என்
றுமுன்பு வந்திருத்தல்காண்க; இ - ம்
காதை, கூ - கஉ.

கஅ. தலைபிணி - கட்டியகட்டு; தலை
தல் - கட்டுதல். விடா - விடாவாய்.

கக. இறை - சிறிது.

கஅ - கக செங்கைகள் பிணிவிடா
வாய் முலையை இறையளவு நெரித்தசெய்
கையும்.

எ0. பவளமென்றது வாயை.

எக. முத்துக்கூர்த்தன்னை - முத்துக்
கள் கூர்மையற்றாலொத்த. எயிறு - பல்.

எஉ. அருந்த் ஏமாந்த - உண்ணுதற்கு
ஆசைப்பட்ட; “அருந்தே மாந்த வாரு
யிர் முதலவனை” என்றார்முன்னும்; கச -
ம் காதை, கஅ.

எக - எஉ. முள்வா யெயிறு றமுதம்
முனியாது மாந்திக், கொள்ளாத லின்
பக் கடற்பட்டனன்” என்பது சீவக
சிந்தாமணி, கோவிந்தையாரிலம்பகம்,
அக.

எக. விருந்தின்மூரல் - புதிய இளங்கை.
அரும்புதல் - தோற்றுதல்.

எக - எக.

ஆசையுற்ற எனதுயிர் செழிப்புமவண்
ணம் புன்முறுவல் செய்தது.

எச. மாயிதழ் - கரிய இதழ்.

எக. பிறிதாகியது - வேறுபட்டது.
ஆயிழைதனக்கு - மணிமேகலைக்கு.

எஎ. புகூஉ - புருந்து. ‘செவிகுறக்
குறூஉச் சென்ற’ என்றும் பாடம்.
செவ்வி - அழகு.

எச - எஎ. ஒட்டி வென்ற கண்கள்
ஆயிழைக்கு அறிவுபிறிதாகியதென்ற
குறிப்பித்துச் செவிக்கண்ணே சென்ற
செவ்வியும்.

எஅ. பளிங்கு - உவவனத்திலுள்ள
பளிக்கறை. பாவை - மணிமேகலை.

எக. கொண்டு - நெரித்ததூஉம் அரும்
பியதூஉம் செவ்வியும் ஆகிய இவற்றைக்
கொண்டு. உயிர்க்காப்பிட்டு - உயிரைக்
காத்தல்செய்து.

எஅ - எக. பாவை கொண்டு உயிர்க்
காப்பிட்டு என்னுளத்து ஒளிததானெ
ன்க.

அ0. இருந்தேன் முன்னர் - துயி
லாதிருந்தேனுடைய முன்பு; “பொங்
குமெல் லமளியிற் பொருந்தா திருந்
தோன், முன்னர்த் தோன்றி” என்ற
முன்பு வந்திருத்தல்காண்க; எ - ம்
காதை, கூ - எ.

விஷயம்.	பக்கம்.	விஷயம்.	பக்கம்.
அருண்ணைவு - நற்குணமபதிறுனொன் று, பெள. ௩௦௭		அறவாழி - தருமசக்கரம், பெள. ௧௦௦	
அருத்தாபத்தியனவை, ௨௩, ௦		அறவியமனம் - அறத்தோடுகூடியமனம், ௧௦௮	
அருவமாய் எங்கும் நிறைந்துள்ள முத்தி றெய்யும், ௧௪௧		அறவியான-அறத்தோடுகூடியவன், ௧௦௮	
அருளிணிலக்கணம், ௨௬		அறவிலைவாண்களை - பெருநிலைவிலை- ககொடுத்த அந்தரகுத நருமங்கொ ள்ளும் வியபாரி, ௧௦௮	
அருப்பிடமா - அருப்பிரமா; பிடமா பிரமொனனும் உடமொழிச சிதை வெண்பா, இப்படியே, ரகாரத்திற குடகாரம் வழங்குதலை இந்தவ் தாளி பாஷையில் பர்க்கக்காண லாம். பெள. ௧௦௮		அறுசுவை, ௨௩௩	
அருப்பிற்றமதா தியார் நால்வகையினர்- இவாகன தியானமைந்தனுள் ஐந்தா வதில் தேறியவாகன, பெள. ௧௦௮		அறைபோகமைச்சர் - கீழனுக்குமந்தி கள், ௧௩	
அருப்ப ப்ரஹ்மலோகம் நான்கு - ஆகா சானந்தியாயதனலோக முரலியன, பெள. ௩௦		அனைதானம், ௧௨௨	
அல்லியம் - புறநாடகம் பறிஞெனறனுள் ஒன்று, அது திருமாலாடல், அத் ற்கு உறுப்புக்களஆறு, ௩௦		அன்னமபட்டமம் - ஒருதமிழ்தால், ௧௩	
அலரிமலை, ௪௭		அனுபவமாகவுள்ளது, இதுதருக சங்கிரகதிபிகையெனவும் பெயர் பெறும், சாமியற்றிய உடமொழித சருகக்ககுகாகத்திற்கு உரையாகத் தெனுவகராகிய அன்னமபட்டமொ பவரால் உடமொழியிற்செய்யப்பட பிப் பிப்பி, இருவாடுதுறையாதின ச சிவநூன முனிவரால் மொழிபெ யாககப்பட்டது, ௨௬	
அலகைப்பெண்டிர் - வியபிசாரிகளா, ௧௧		அனுமானவளவை, ௨௬௧	
அலைவலைமை - நெஞ்சிற துருன்றியதை ஆராயாது செய்யுந்தன்மை, ௧௪௧		அனுமானவளத்திரம் - ஒருபெளத்தனம், அஹ்மியத்தினிலக்கணங்களை ௧௬ றுவது பெள. ௨௩௩	
அவதிக் காண்டம் - பெருங்கதையன் பெருறுப்பினுள் ஒன்று, ௩௦		அனுமேயம் - பெளத்தாருடையபிர மாபுராணுள் ஒன்று; பெள. ௨௩௩	
அவதநிராதி - அவந்திதேசம், ௧௬௬		அனுவாதம் - முன்னாப்பெறப்பட்ட னறனை மேலெனனு விதித்தபொ ருடபி பின்னருமளதேதோதுதல், ௩௧௧	
அவிதயை - பேதைமை, அது துவாதச நினைததுள் ஒன்று, பெள. ௩௦௩,		அஷ்டாங்கசீலம் - பெள. ௧௩௩, ௨௩௬	
௩௧௭		அஷ்டாங்கமாயாககம் - ஸயமியதநிருஷ்டி முதலியவற்றையுடைவழி அது ௧௩௩ ராககமெனறுவகற்பபபிடி, பெள. ௧௩௩	
அவிதகர்ச்சி [அவி-தேவருணவு], ௧௬௬		அஸுமிகுமம் குரியன், ௨௨௨	
அவிப்பலி - வீரகன தவகளுய்யொப்பலி யாகக்கொடுத்தல், அது புறப்பொ ருளின் பகுதியாகிய வாகைத்தினை யின துறைகளுனொன்று, ௩௧௭		அஸுதேயம் - திருடாமை, ௧௩௩	
அழறகணைம் - திருஷ்டிவிஷமென்னும் பாம்பு, ௨௬௬		அஸுகிரஹம் - இரவாமை, இஃகி அப பிரதிக்காகமெனவும் வழங்கும், பெள. இச்சொரு இவ்வாறனைப் பொருள்களைப் பின்பு வேண்டிமே ன்று சேகரித்துவைத்துக்கொள்ளா மையெனறும் பொருள்கூறுவர், ௧௩௩	
அனவா - அளத்திற்குழில் செய்வோர், ௨௬௬		அஸம்ஜனாஸ்தனாவலோகம் - பிரஹ் மலோக மிருபநிஷ்ட பறிஞெனரு வது, அஃது உருப்ப பிரஹ்மலோ கம் பறிஞெனனுள் ஒன்று, பெள. ௧௬	
௩௧௭			
அம்புதசக்தி - இஃது இருத்தியெனப்ப டும்; பெள. ௨௬௬			
அற்றைப்பரிசம் - விலைமாதாகள ஆடவ ரிடதது அன்றனுறுவாங்கும் விலை, ௨௬௬			
அறச்சாலை - தருமசாலை, ௨௭௨			

கக0 பான்மையிற் பிணித்துப் படிற்றுரை யடக்குதல்

கோன்முறை யன்றோ குமரற் கென்றலு

முதைய குமர னுள்ளம் பிறழ்ந்து

விரைபரி நெடுந்தேர் மேற்சென் றேறி

யாயிழை யிருந்த வம்பல மெய்திக்

ககடு காடமர் செல்வி கடிப்பசி களைய

வோடுகைக் கொண்டுநின் னூட்டுனள் போலத்

திப்பசி மாக்கட்குச் செழுஞ்சோ றீத்துப்

பாத்திர மேந்திய பாவையைக் காண்டலு

மிடங்கழி காமமோ டடங்கா னாகி

கஉ0 யுடம்போ டென்ற னுள்ளகம் புகுந்தெ

னெஞ்சங் கவர்ந்த வஞ்சக கள்வி

நோற்றாண் வாழ்க்கையி னொசிதவர் தாங்கி

யேற்றாண் விரும்பிய காரண மென்னெனத்

தானே தமிழி னின்றோண் முன்னர்

கஉடு யானே கேட்ட வியல்பெனச சென்று

நல்லா யென்கொ னற்றவம் புரிந்தது

கொடும்பி, யுருவப் பூங்கொம் பொசி
யப் புலவித் தீந்தேன் பருகி, யருகு
வாய்விட் டார்ப்ப வண்ணன் மெல்லச்
சென்றான்." என்று வருதல் காண்க;
இது சீவகசித்தாமணி, கேமசரியாரிலம்
பகம்; ௪. கொண்டி மகளிர் - பொருள்
கொள்ளுதலையுடைய பரத்தையர்; கொ
ண்டி - கொள்ளையுமாம்; "நெஞ்ச நடுக்
குறாகக் கொண்டி மகளிர்" என்பது
மதுரைக்காஞ்சி, ௮௮௬

கக0. படிற்றுரை - பொய்வார்த்தை.

கக௧. கோன்முறை - செங்கோன்மு
றை. என்றலும் - என்றுசம்பாபதி கூற
லும்.

கக௨. உள்ளம் பிறழ்ந்து - மனம்வே
றுபட்டி.

கக௩. விளைபரி - விளைத்தொகை.

கக௪. ஆயிழை - மணிமேகலை. அம்
பலம் - உலகவறவி.

கக௫. காடமர்செல்வி - தூர்க்கை;
"காடமர் செல்வி கழிபெருங் கோட்ட
மும்" என்றார்முன்னும்; ௬ - ம் காதை,
௮௬. கடிப்பசி களைய - பேய்களின்பசி
யைத் தவிர்த்தற்பொருட்டி. 'களையு'
என்றும் பாடம்.

கக௫ - கக௬. ஊட்டுநளாகிய காட
மர் செல்விபோலவென இயைக்க.

கக௭ - கக௮. பாத்திரமேந்தி மாக்க
ட்குச் செழுஞ்சோறீ தத்பாவை - மணி
மேகலை. காண்டலும் - உதையருமுள்
கண்டவுடன்.

கக௯. இடங்கழிகாமம் - வரம்பின்றிப்
பெருகியகாமம்; இராகவேகமென்பரு
முளர்; "இடங்கழி நெஞ்சத் தினமை
யானே" என்பது சீலப்பதிக்காரம், கட்டு
ரைகாதை, ௬௭.

கஉ௧. கள்வி - மணிமேகலை.

கஉ௨. நோற்றாண் வாழ்க்கை - வீரத்
த்களாற்பட்டினிவிட்டுணுதலையுடைய
வாழ்க்கை. வாழ்க்கை - தவத்திற்கு
அடை. நொசிதவம் - நுண்ணியதவம்;
"நோற்றாண் வாழ்க்கை நொசிதவத்தி"
என்பது சீலப்பதிக்காரம், நாடுகாண்கா
தை, ௨௨௬.

கஉ௩. ஏற்றாண் - இரந்துணனுமுன்னல்;
'காரணம் யாதென' என்றும் பாடம்.

கஉ௪ - கஉ௫. என்னெனக் கேட்
டல் இயல்பென்று உதையருமுள்
சென்று.

கஉ௬. நற்றவம் புரிந்தது என்கொல்

கடி.—உதையகுமரன் அம்பலம்புக்காதை. ௧௯௧

சொல்லா யென்று துணிந்துடன் கேட்ப
வென்னமர் காதல னிராகுல னீங்கிவன்
றன்னடி தொழுதலுந் தகவென வணங்கி
க௭௦ யறைபோய் நெஞ்ச மவன்பா லணுகினு
மிறைவகை முன்கை யீங்கிவன் பற்றினுந்
தொன்று காதலன் சொல்லெதிர் மறுத்த
னன்றி யன்றென நடுங்கினன் மயங்கிக்
கேட்டது மொழிவேன் கேள்வி யாளரிற்
க௭௫ றேட்ட செவியைநீ யாகுவை யாமெனிற
பிறத்தலு மூததலும் பிணிப்பட்ட டிரங்கலு
மிறத்தலு முடைய திடம்பைக் கொள்கல
மக்கள் யாக்கை யிதுவென வுணர்ந்து
மிகக நல்லறம் விரும்புதல் புரிந்தேன்
க௭௦ மண்டமர் முருக்குந் களிற்றை யார்க்குப்
பெண்டிர் கூறும் பேரறி வுண்டோ

‘நல்லா யெனக்கோ நற்றவம் புரிந்தது’
என்றும் பாடம்.

க௭௭. கேட்ப-உதையகுமரன் கேட்ப
‘துணைநதுடன் கேட்ப’ என்றும் பாடம்.
க௭௮. என்னமர் காதலன் இராகுல
ன் - இவன் என்னை விரும்பிய கணவ
னாகிய இராகுலனாவான்; என தது பழம்
பிறப்பின் செய்தி கூறியபடி.

க௭௯. வணங்கி - மணிமேகலை வண
ங்கி.

க௭௦. அறைபோய் - ஓட்டைபோய்.
நெஞ்சம் அறைபோய் அவனபால் அணு
கினுமென்க.

க௭௧. தொன்று - பழமை.

க௭௨. நன்றியன்று - நன்மையன்று.

க௭௩. கேட்டது மொழிவேன் - நீ கே
ட்டதற்கு விடை கூறுவேன். அவன்
கேட்டது, முன்பு ‘நல்லா யென்கொ
னற்றவம் புரிந்தது’ (க௭௨ - ம் அடி)
என்பதனு லுணரப்படும். கேள்வியாள
ரின் - கேள்வியாளர்களால்.

க௭௫. நீ துணைக்கப்பட்ட செவியை
யுடையாயாயின்.

க௭௭-க௭௯. எனின்மொழிவேனென
இயையும். இதில் “கேட்பினுங் கே
ளாத் தகையவே கேள்வியாற், றேட்டக்
படாத செவி” என்னும் சகடி - ம் திருக்

குறளின் பொருள் அமைந்திருத்தல் கா
ண்க.

மேல்வருவன மணிமேகலை கூற்று.

க௭௭. இடம்பை - துன்பம்.

க௭௮. யாக்கையாகிய இது.

க௭௯-க௭௮. இஃது உடையது கொள்
கலம் என்க. இவ்வடிகளிறபோலவே
“வினையின் வந்தது வினைகருவினை வா
யது, புனைந நீங்கிற் புலால்புறத் திடு
வது, மூததுவிளி ஷுடையது திப்பினி
யிருக்கை, பற்றின பற்றிடங் குற்றம்
கொள்கலம், புற்றடங் கமர்வற் செற்றம்
சேககை, யவலக் கவலை கையா றழுங்க,
றவலா வுள்ளம் தன்பா லுடையது, மக
கள் யாக்கை யிதுவென வுணர்ந்து, மிக்
கோ யிதனைப் புறமறிப் பாராய்” என்று
இந்துலுள்ளே முன்னும் மக்கள் யாக்
கையை இழித்துக்கூறியிருத்தல்காண்க;
ச - ம் காதை, க௭௭-க௭௮.

க௭௯. நல்லறம் - தயாதருமம்.

க௭௦. மணிக் அமா முருக்கும் களிற்-
மிககுச் செல்லுகின்றபோரை அழிக்கு
ம்யானை. ‘மண்டல மாடுங் களிற்’ என்
றும் பாடம்.

க௭௧. உண்டோ - இல்லை யென்ற
படி.

க௭௨ - க௭௭. ‘களிறை யார்க்குப்,

கேட்டனை யாயின் வேட்டது செய்கென

வாட்டிறற் குரிசிலை மடக்கொடி நீங்கி

முந்தை முதல்வி முதியா ளிருந்த

கசரு குச்சரக் குடிகை தன்னகம் புககாங்

காடவர் செய்தி யறிகுநர் யாரெனத்

தோடலர் கோதையைத் தொழுதன னேத்தி

மாய விஞ்சை மந்திர மோதிக்

காயசண் டிகையெனுங் காரிகை வடிவாய்

கரு0 மணிமே கலையான் வந்து தோன்ற

வணிமலர்த் தாரோ நவன்பாற் புக்குக்

குச்சரக் குடிகைக் குமரியை மரீஇப

பிச்சைப பாத்திரம் பெரும்பசி யுழந்த

காயசண் டிகைதன் கையிற் காட்டி

கருரு மாயையி னொளித்த மணிமே கலையனை

யிங்கும் மண்ணீட் டியாரென வுணர்கே

னாங்கவ னிவளென் றருளா யாயிடிற்

பன்னு ளாயினும் பாடு கிடப்பே

பெண்டிர் கூறும் பேரறிவுண்டோ' என்
றது முன்னிலைப்புறம்; இப்படியே
“இளமைநாணிமுதுமைமெய்தி, யுரை
முடிவுகாட்டிய வரவோன் மருகற், கறி
வஞ்சால்பு மரசியல் வழக்குஞ், செறி
வளோ மகளிர் செப்பலு முண்டோ” என்
று உதையகுமரணோக்கிச் சுதமதிசூநி
யதாக இத்தாலில் முன்பு கூறியிருத்தல்
காண்க; ச - ம் காதை, ௧௦௭ - ௧௧௦.

கசஉ. வேட்டது - விரும்பியது.

கசக. குரிசிலை-உதையகுமரனை, மட
க்கொடி - மணிமேகலை.

கசச. முதியான் - சம்பாபதி.

கசடு. குச்சரக்குடிகை [=கூர்ச்சரகு
டிகை] கூர்ச்சரதேசத்துப் பணியமைந்த
சிறிய கோயில். கூர்ச்சரதேசம் சிற்பத்
திற்பெயர் பெற்றதென்பர். “குச்சரக்
குடிகைக்கன்னியை மரீஇ” என்று இக்
காதையிலேயே பின்னும் வரும்; கருஉ.
கூர்ச்சரமென்பது குற்றாரமென்று கன்
னடபாஷையில் வழங்கப்படுகின்றது.

கசசு. அறிகுநர் - அறிவோர்.

கசவ. கோதை - சம்பாபதி.

கசஅ. மந்திரம் - மணிமேகலாதெய
வம் உபதேசித்த (வேற்றுரு எய்துவித்
தும்) மந்திரம். இது, ௧௦ - ம் காதை
௮௦ - ம் அடிமுதலியவற்றாலுணர்க.

கசக. காரிகை - பெண்.

கசக - கரு0. மணிமேகலை காரிகை
வடிவாய் வந்துதோன்றவென்க.

கருக. தாரோன் - உதையகுமரன்.
அவளென்றது, காயசண்டிகை வடிவு
கொண்டு நின்ற மணிமேகலையை.

கருஉ. குமரி - சம்பாபதி.

மேல்வருவன உதையகுமரன் கூற்ற.
கருக - கருச. பாததிரத்தைக் கையிற்
காட்டியென்க.

கருக. மண்ணீடு - சுதையாற் செய்ய
ப்பட்ட பாவை. மண்ணீடுகளுள்ளே
வழனுருபுவிடுக்க.

கருஅ. பாடுகிடப்பேன் - வரங்கிடப்
பேன்; பாடு - படுக்கை, “பாசண்டச்
சாத்தற்குப் பாடு கிடந்தாளுகு” (கரு
த்திறமுறைத்தகாதை, கரு) எனவும், “பா
சண்டன்பாற் பாடு கிடந்தாட்டு” (வந்
தருகாதை, எஅ) எனவும் சிலப்பதிகார
த்து வருதல்காண்க.

கஅ.-உதையகுமரன் அம்பலம்புக்ககாதை. கக௩

னின்னுங் கேளா யிமையோர் பாவாய்

கக0 பவளச் செவ்வாய்த் தவளவா ணகையு

மஞ்சனஞ் சேராச் செங்கய நெடுங்கணு

முரிந்துகடை நெரிய வரிந்தசிலைப் புருவமுங்

குவிமுட் கருவியுங் கோணமுங் கூர்நுனைக்

கவைமுட் கருவியு மாகிக் கடிக்கொளக்

கக௩ கல்விப் பாகரிற் காப்புவலை யோட்டி

வல்வா யாழின் மெல்லீதின் விளங்க

முதுக்குறை முதுமொழி யெடுத்துக் காட்டிப்

புதுக்கோள் யானை வேட்டம் வாய்த்தென

கக௩. இமையோர் பாவாய் - தேவர் களுடைய தலை; "பவமறு வித்த வா னோர் பாவாய்" (உரு - ம் காதை, கசஎ) என்று சிந்தாதேவியைப் பின்பு கூறுதல் காண்க.

இனி, உதையகுமரன் மணிமேகலையின் நகைமுதலியவற்றால் தான்வலியுழிந்து அவளுக்கு வயமாயினமை கூறுவான், தன்னை யானையாகவும் அவன் நகைமுதலியவற்றை யானையைடக்கி வயமாக்குங் கருவிகளாகவும் உருவஞ்செய்து கூறுகின்றான்.

கக௪. 'அஞ்சனஞ் சேரா' என்றத னைற் கண்ணுக்கு மையெழுதாமை துணியப்படும்.

கக௬. கோணம் - தோட்டி; "கோணந் தின்ற வடுவாழ் முகத்த" என்பது மதுனாகாஞ்சி, ௩௬௨.

கக௭. கவைமுட்கருவி-கவைத்த முள் னையுடைய பரிக்கோல; "கவைமுட் கருவியின் வடமொழி பயிற்றிக், கலலாவினோரார் கவளங் கைப்ப" என்பது முல்லைப்பாட்டு, ௩௩ - ௩௪. கடிக்கொள - காவல்கொள்ள.

கக௮ - கக௭. குவிமுட் கருவிமுதலிய மூன்றும் யானையைடக்கும் கருவி விசேடங்கள்.

கக0-கக௭. நகை குவிமுட்கருவியும், கண் கோணமும், புருவம் கவைமுட்கருவியுமாகிக் கடிக்கொளவென வியைக்க; இது நிரனிறை.

கக௩. கல்வியாகிய பாகர்களாற் காத்தலாகிய வலையைப்போக்கி; "மடவ

கெழு நோககின் மதிமுகந் திறப்புண், டிடங்கழி நெஞ்சத் திளமையானை, கல்விப் பாகன் கையகப் படாஅ, தொல்காவுள்ளத் தோடு மாயினும்" என்றதிற்கல்வியைப் பாகனாக உருவஞ்செய்திருத்தல் காண்க. இது சிலப்பதிகாரம், கட்டுரைகாதை, ௩௪ - ௩௬.

கக௭. முதுக்குறைமுதுமொழி - பேரறிவைப் புலப்படுத்தியமொழி; என்பது "பிறத்தலு மூத்தலும்" என்றது முதலியவற்றை.

கக௭ - கக௭. யாழோசைபோல இனிமையாக மொழிகளை எடுத்துக்காட்டி; யானை யாழிற்கு வயமாகுமாதலின், இங்ஙனம் கூறினான்; இதனைப் பின்வரும் மேற்கோள்களாலுணர்க; "காழ்வொநில்லாக் கடுங்களிற் நெருத்தல், யாழ்வாதை தங்கி யாங்கு" என்பது கலித் தொகை, உ. "அணியிழை மகளிரும் யானையும் வணக்கு, மணியொலி வீணை" என்பது பேருங்கதை, உஞ்சைக்காண்டம், நருமனைச்சம்பந்தம். "இசையினி லிவட்குத் தோற்றும் யானையால் வேறுமென்னி, னிசைவெதோன் நன்று கண்மர்" என்பது சீவகசிந்தாமணி, காந்தருவத்தையாரிலம்பகம், உரு௭. 'யானை நாதத்திறேற்றத்துதலின், அதற்கு வணங்குதலியல்பு' என்பார் ஆசிரியர் நீச்சினூரீக் கினியர்.

கக௮. புதிதாகக் கொள்ளப்படும்யானை வேட்டையில் அகப்பட்டதென்றுகருதி. இது, மணிமேகலையின் உட்கோளென்று உதையகுமரன் கருதினான். 'புதுக்கோட்டியானை' என்றும் பாடம்.

முதியா னுன்றன் கோட்டம் புகுந்த
கஎ0 மதிவான் முகத்து மணிமே கலைதனை
யொழியப் போகே னுன்னடி தொடடே
னிதுகுறை யென்றன னிறைமகன் றுனென

உதையகுமரன் அம்பலம்புக்ககாதை முற்றிற்று.

ககக. முதியான் - விளி.
ககக. அடிதொடுதல் - குளுறவுகளுள் ஒன்று; இசைபிப் பின்வருவனவற்றுலுணர்; “நம்மு, னாமுசாஅங் கோனடி தொடடேன்” எனபது கலித்தொகை, கசு. “அடல்வலி யெயினர்நி னடி தொடு கடனிது” எனவும் “அடிதொடு படுகடனிது” எனவும் வருவன சிலப்பதிகாரம், வேட்டுவவரி; “சுடரோடு” — “சூடியோடு”.—

ககஉ. இதுகுறை - இஃது எனக்கு வேண்டுமொரியம்; குறை - காரியம்; “முறைவேண் டொகருங் குறைவேண் டொக்கும்; வேண்டுப வேண்டுப வேண்டினர் கருளி” என்பது பெரும்பாணாற்றுப்படை, சசக - சசச. இறைமகன் - உதையகுமரன்.

க - ககஉ. சித்திராபதி, அதுகேட்டு ஏறி வெய்துயிர்த்துக கலங்கித் திரப்ப

லென்று கூத்தியன் மடந்தையரெல்லார்க்குங்கூறும்; அங்ஙனங்கூறுகின்றவன வஞ்சினஞ்சாற்றி உயிர்த்துத் தேர்ந்து போகிக் குறுகிப் பொருந்தி நின்று ஏதது அவன் ‘தவறின்றோ’ என, அவன், ‘வேந்தே; நின்கண்ணி வாழ்க, காஞ்சி அம்பலத்தாயது’ என, அதுகேட்டு அவ ட்கு உரைப்போன் ‘எய்யாமையலேன்’ என்று சொல்ல, சித்திராபதி சிறுககையெய்தி, ‘படிற்றையா யடக்குதல் கோன் முறையன்றோ குமரற்கு’ என்றலும், உதையகுமரன் உள்ளம் பிறழ்ந்து ஏறி எய்திக் காண்டலும் அடங்காளுகிச்சென்று துணிந்து கேட்ப, அவன் வணங்கி நடுங்கி மயங்கி, ‘வேட்டதுசெய்க’ என்றுகூறி நீங்கிப் புகுதல் சொழுது ஏத்தி ஓதிக் காயசண்டிகை வழுவாய் வந்துதோன்ற, தாரோண்புக்கு மர்இ ‘இதுகுறை’ என்றனென வினைமுடிவுசெய்க.

பத்தோன்பதாவது

சிறைக்கோட்டமறக்கோட்டமாக்கியகாதை.

[பத்தோன்பதாவது மணிமேகலை காயசண்டிகைவடிவாய்ச்
சிறைக்கோட்டம்புக்குச் சிறைவீசெய்து சிறைக்
கோட்டம் அறக்கோட்டமாக்கிய பாட்டு.]

முதியாள் திருந்தடி மும்மையின் வணங்கி
மதுமலாத் தாரோன் வஞ்சினங் கூற
வேடவிழ் தாரோ யெங்கோ மகண்மு
டாடாது துணிந்து நாநல்கூர் தனையென
நு வித்தக ரியற்றிய விளங்கிய கைவினைச்
சித்திர மொன்று தெய்வங் கூறலு
முதைய குமர னுள்ளங் கலங்கிப்
பொதியறைப் பட்டோர் போன்றுமெய் வருந்தி
யங்கவ டன்றிற மயர்ப்பா யென்றே
க0 செங்கோல காட்டிய தெய்வமுந் திப்பியம்

க. முதியாள் - சம்பாபதி. மும்மை -
மனம் வாக்குக் காயங்கள். 'முறைமை
யின் வணங்கி' என்றும் பாட்டம்.

உ. தாரோன் - உதையகுமரன். வஞ்
சினம் - குளுறவு; அஃது "உன்னடி
தொட்டேன்" என்றது; கஅ - ம் காதை,
ககக.

மேல்வருவன தெய்வத்தின் கூற்று.

ச. நாடாது துணிந்து - ஆராயாது
துணிவுற்று, நாநல்கூர்ந்தனை - நாவறு
மையுற்றாய்; என்றது, "எண்ணித்து
ணிக கருமந் துணிந்தபி, நெண்ணுவ
மென்ப திழுக்கு" என்னும் சகசு - ம்
நீருக்குள்ளிள் பொருளைத் தழுவிவந்த
வாறு காண்க. நாநல்கூர்ந்தனை - க0 - ம்
காதை, ககச.

டு. வித்தகர் - சிற்பாசாரிகள்; "வித்
தக ரியற்றிய, கண்கவ ரோவியம்" (ந - ம்
காதை, கக0 - ககக) எனவும், "வித்தக
ரியற்றிய விளங்கிய கைவினைச், சித்திர
ச செயகை" (ந - ம் காதை, ககசு -

ககஅ) எனவும் முன்பு வந்திருத்தல்
காண்க; "வித்தக ரியற்றிய விளங்கிய
கோலத்து" என்பது சிலப்பதிகாரம்,
நடுகற்காலை, உஉக.

சு. ஒன்றுதெய்வம் - பொருந்திய தெ
ய்வம்.

ச - சு. நல்கூர்ந்தனையெனக் கூறலு
மென்க.

அ. பொதியறை - துவாரமில்லாத
கீழறை; "போதார் பிறவிப் பொதி
யறையோர்" என்பது சிலப்பதிகாரம்,
நாடுகாண்காலை, ககக.

க. அவன் - மணிமேகலை. அயர்ப்
பாய் - மறப்பாய்.

க0. செங்கோல் காட்டிய - செங்கோ
ன்முறையை எடுத்துக் காட்டிய. தெய்
வமுமென்றது மணிமேகலா தெய்வத
தை; உம்மை - எதிரதுதழீஇயது. திப்
பியமென்பதன்பொருளை, எ - ம் காலை,
கசு - ம் அடிக்குறிப்பிற்பார்க்க.

க - க0. உதயகுமரனுக்கு மணிமேக

பையர வல்குல் பலர்பசி களையக்
கையி லேந்திய பாத்திரம் திப்பிய
முந்தை முதல்வி யடிபிழைத் தாயெனச்
சித்திர முரைத்த விதுஉந் திப்பிய
கரு மிந்திலை யெல்லா மிளங்கொடி செய்தியிற்
பின்னறி வாடுமெனப் பெயர்வோன் நன்னை
யகல்வாய் ஞால மாரிரு ஞண்ணப்
பகலா சோட்டிப் பணையெழுந் தார்ப்பு
மாலை நெற்றி வான்பிறைக் கோட்டு
உல நில யானை மேலோ ரின்றிக்
காமர் செங்கை நீட்டி வண்டுபடு
பூநாறு கடாஅஞ் செருக்கிக் கால்கிளர்ந்து

லாதெய்வம் செங்கோன் முறையை
எடுத்துக்காட்டி, மணிமேகலை திறத்தை
நீ மறப்பாயென்று கூறியதனை, “கோ
ணிலை திரிந்திடிற் கோணிலை திரியுங்,
கோணிலை திரிந்திடின் மாரி வறங்கூரு,
மாரி வறங்கூரின் மன்னுயி ரிலலை, மன்
னுயி ரெல்லா மண்ணுள் வேந்தன், நன்
னுயி ரென்னுந் தகுதியின் ருருந், சுவத
திறம் பூண்டோ டன்மேல் வைத்த,
வவத்திற மொழிகென் றவன்வயி
னுரைத்தபின்” (எ - ம் காதை, ௮ - கச)
எனவும், “பொன்றிகழ் மேனி யொரு
த்தி தோன்றிச், செங்கோல் காட்டிச்
செய்தவம் புரிந்த, வங்கவ டன்றிறமயர்
ப்பா யென்றன்” (௧௮ - ம் காதை,
௮௧ - ௮௩) எனவும் இந்நூலுள்ளே முன்
புலந்தவாற்றாண்க.

௧௧. ‘பசிகெடுப்ப’ என்றும் பாடம்.

௧௧ - ௧௨. களைய எந்தியபாததிரம்.

௧௩. பிழைத்தாய் - தவறுசெய்தாய்.

௧௪. இதுஉம் - இதுவும்.

௧௫. இந்நிலையெல்லாம் - செங்கோல்
காட்டிய தெய்வமுதலிய மூன்றன் வர
லாற்றையும். இளங்கொடி - மணிமே
கலை.

௧௬. பெயர்வோன் நன்னை - பெயர்ந்து
செல்லும் உதயகுமரனை.

இனி இராத் திரியை யானையாக உருவ
கித்துக் கூறுவார்.

௧௭. பகல் அரசு - சூரியனாகிய அரசு
னை. பனை - பறை; யானை செல்லுங்

கால அதன்வரவை எல்லார்க்குந் தெரி
வித்தற்குப் பனைமுழங்கும்; “வெருஉப்
பறை துவலும் பருஉப்பெருந் தடக்கை,
வெருவரு செலவின் வெருளி வேழம்”
என்பது பொருநராற்றுப்படை, ௧௭௧ -
௧௭௨.

௧௬. மாலை நெற்றி - அந்திக்காலமா
கியநெற்றி; பிறைக்கோடு - பிறையா
கிய தந்தம்.

௨௦. நிலயானை - கரியநிறத்தையு
டைய (இராத் திரியாகிய) யானை. மே
லோர் - பாகர்; “மேலோரின்” என
றார் முன்னும்; ச - ம் காதை, ௩௫;
“மேலோர் வீசி” என்பது மதுரைக்கா
ஞ்சி, ௩௮௧.

௨௧. காமர்செங்கை - விருப்பமாகிய
துதிக்கை.

௨௨. பூநாறுகடாம் - எழிலைப்பாலை
மலரினது மணநாறுகின் றமதம்;
இதனை, “பாதத யானையிற் பதங்களிற்
படுமத நாறக், காதத வங்குசந் திரிந்தி
டக் காலபிடித் தோடிப், பூதத வேழி
லைப் பாலையைப் பொடிப்பொடி யாகக்
காத்திரங்களைத் தலத்தொடுந் தேய்த்த
தோர் களிறு” என்னுஞ் செய்யுளாறு
ணர்க; இது கம்பராாமாயணம், வரைக்
காட்சிப்படலம், ௬. செருக்கி - களித்து
கால்கிளர்ந்து - காற்றைப்போலே எழு
நது; “கால்கிளர்ந் தன்ன வேழம்” என
பது திருமுருகாற்றுப்படை, ௮௨.

ககூ.—சிறைக்கோட்டமறக்கோட்டமாக்கியகாதை. கக௯

நிறையழி தோற்றமொடு தொடர முறைமையி
னகர நம்பியர் வளையோர் தம்முடன்
உரு மகர வீணையின் கிளைநரம்பு வடித்த
விளிபுண ரின்சீ ரெஃகுளங் கிழிப்பப்
பொறுஅ நெஞ்சிற் புகையெரி பொத்திப்
பறாஅக் குருகி னுயிர்த்தவன் போயபி
னுறையுட் குடிகை யுள்வரிக் கொண்ட
௩௦ மறுவில செய்கை மணிமே கலையான்
மாதவி மகளாய் மன்றற் திரிதரிற்
காவலன் மகனோ கைவிட லீயான்
காய்பசி யாட்டி காயசண் டுகையென
ஆர்முழு தறியு முருவங் கொண்டே
௩௫ யாற்றா மாககட் காற்றுந் துணையாகி

ககூ - உகூ. பெயர்வோன்றன்னை நீல
யானை தொடர வெனவியைக்க; இரவுவர
வென்றபடி.

உசு. நம்பியர் - காதலஞ்செலவர்;
“நறுஞ்சார் தகலத்து நம்பியர்” என்பது
தீலப்பதிகாரம், ஊர்காணகாதை, ௧௦௦.
வளையோர் - மகளிர்.

உரு. மகரவீணை - மகரயாழ்; இது
நாலவகையாழ்களுள் ஒன்று; பதினேழு
நரம்புகளையுடையது கிளைநரம்பு - குரல்,
இளி, துத்தம், விளி, கைக்கிளையென்
னும் ஐந்துமாம்; இதனை “கிளையெ
னப் படுவ கிளகருங் காலக், குரலே
யிளியே துத்தம் விளி, கைக்கிளையென
வைந் தாகுமென்ப.” என்பதனாலுணர்க.
வடித்தல் - ‘சுட்டு விரலும் பெருவிரலுங்
கூட்டி நரம்பை அகழும் புறமும் ஆராய்
தல்’ என்பர் சிலப்பதிகார அரும்பத்
துரையாசிரியர்; ‘நரம்பை உருவுதல்’
என்பர் ஆசிரியர் நச்சிணுக்கினியர்.

உசு. இளி-இசை; எழுநரம்பினுள் ஒன்
றன் பெயராயிருந்தும் எல்லாப்பண்ணி
ற்கும் இஃது அடிமணையாதலின், ஈண்டு
இப்பொருளைத் தந்துகின்றது. சீர் - தா
ளவறுதி. எஃகு - வேல். சீராகிய எஃகு
உளததைக்கிழிப்ப.

உ௭. எரிபொத்தி - (காமமாகிய) தீழு
ட்டப்பட்டது.

உ௮ பறாஅக்குருகின் உயிர்த்து -
கொல்லுணைமுகுப்போலே யுயிர்த்து;

பறாஅக்குருகு - வெளிப்படை; கருஆ
ரைப் பூவாவஞ்சியென்றும், குதினாமலையெ
யை ஊரக்குதியென்றும், குறிஞ்சி
ப்பண்ணைக் கொய்யாக் குறிஞ்சியென்
றும் நாஞ்சின்மலையை உழாநாஞ்சிலென்
றும் தூல்களில் வழங்குதல் காண்க.
“ஊதுலைக் குருகி னுயிர்த்து” என்றார்
முன்னும்; உ - ம் காதை, ௧௩.

ககூ - உ௮. பெயர்வோன்றன்னை நீல
யானைதொடர, சீராகியஎஃகு உளங்கி
ழிப்ப எரிபொத்தி உயிர்த்து அவன்
போயபினென்க.

இனி, மணிமேகலை உதயகுமரனுக்கு
அஞ்சிக் காயசண்டிகை வடிவத்துடன்
பிச்சையிடுதற்கு வெளிப்பட்டு வந்தமை
கூறுவார்.

உகூ. உறையுட் குடிகை - இருப்பிட
மாகிய சிறிய கோயிலில். உள்வரிககொ
ண்ட - வேற்றுருவங்கொண்ட; உள்வ
ரியாவது பாண்டவர் விராடநகரத்துப்
பிறிதுருவங்கொண்டாற்போலவது; கிரு
த்திரிமவேட மென்றும் வடிவுமறைத்த
லென்றங்கூறுவர் சிலப்பதிகார அரும்
பத்துரையாசிரியர்.

௩௧. ‘மாதவிமகளாய்’ என்பது முத
வியன மணிமேகலையின் உட்கோள். ம
ன்றம் - உலகவுறவு.

௩௨. காவலன்மகன் - உதயகுமரன்.
கைவிடலீயான் - கைவிடான்.

௩௫. க௭ - ம் காதை, ௧௪.

- யேற்றலு மிதெலு மிரப்போர் கடனவர்
மேற்சென் றனித்தல் விழுத்தகைத் தென்றே
நூற்பொரு ளுணர்ந்தோர் நுனித்தன ராமென
முதியாள் கோட்டத் தகவயி னிருந்த
சு0 வழத சுரபியை யங்கையின் வாங்கிப்
பதியகந் திரிதரும் பைந்தொடி நங்கை
யதிர்கழல் வேந்த னடிபிழைத் தானா
யொறுக்குந் தண்டத் துறுசிறைக் கோட்டம்
விருப்பொடும புகுந்து வெய்துயிர்த துப் புலம்பி
சுரு யாங்குப் பசியுறு மாருயிர் மாக்களை
வாங்கு கையகம் வருந்தநின் னூட்டலு
மூட்டிய பாத்திர மொன்றென வியந்து
கோட்டங் காவலர் கோமகன் றனக்கிப
பாத்திர தானமும் பைந்தொடி செய்தியும்
ரு0 யாப்புடைத் தாக விசைத்துமென் றேகி
நெடியோன் குறாரு வாசி நிமிர்ந்துத
னடியிற் படியை யடக்கிய வந்நா
ணீரிற் பெய்த மூரி வார்சிலை
மாவலி மருமான் சீர்கெழு திருமகள்

கக - கஅ. வாங்குதலும் கொடுத்தலும் இரப்போர்கடனுமாதலின், அவர் எவ்விடத்தும் வலிந்து சென்று கொடுத்தல் சிறப்புடைத்தென்று நூற்பொருளுணர்ந்தோர் ஆராய்ந்து சொன்னாரென்று கருதி. (?)

சு0. வாங்கி - கொண்டு.

சக. நங்கை - மணிமேகலை. 'பைந்தொடி மடந்தை' என்றும் பாடம்.

சஉ. பிழைத்தானா - பிழை செய்தானா.

சக. தண்டத்து - தண்டத்தினையுடைய. சிறைக்கோட்டம்-சிறைச்சாலை.

க0 - சக. மணிமேகலை, நுனித்தன ராமென வாங்கிப் புகுந்து நின்று மாக்களை யூட்டலுமென்க.

இவள் பலரையும் உண்பித்தல்கண்ட கோட்டங்காவலர் வியப்புற்றச்சென்று அரசனாகுத தெரிவித்தல் இனிக்குறப்பெய்.

ரு0. யாப்புடைத்தாக - உறுதியுடைத்தாக. இசைத்தும் - சொல்லுவேம்.

சஎ - ரு0. கோட்டங்காவலர் வியத்தானமும் செய்தியும் கோமகனுக்கு இசைத்துமென்றேகியென்க.

ருக. நெடியோன் - திருமால், குறாருவாகி - வாமனனாகி, நிமிர்ந்து - பேருருவங்கொண்டு

ருஉ. அடக்கிய - அடக்க. அந்நாளில் அடக்கிய ஊநாளென வியைத்துப்பெயரெச்சத்தொடராக்கினுமமையும்.

ருக. நீரிற் பெய்த - நீருடன் பூமியைக் கொடுத்த; பூமியைத் தானாவார்த்துக் கொடுத்தவெனறபடி.

ருஉ - ருக. அடக்கிய நீரிற் பெய்தவெனவியைக்க.

ருச. மாவலி மருமான் மகள் - மகாபலியின் வழித்தோன்றலாகிய அரசனுடைய மகள்; அரசன்பெயர் புலப்படவில்லை.*

* மகாபலியின் பரம்பரையரசர் யாரென்று வினவியபொழுது, இராசாங்கத்துச் சிவாசாதன பரிசோதகர்களுள் ஒருவராகிய ம-மா-மா-ஸ்ரீ வி. வெங்கையரவர்கள்

௫௫ சீர்த்தி யெனனுந் திருத்தகு தேவியொடு

போதவிழ் பூம்பொழில் புகுந்தனன் புக்குக்

கொம்பர்த் தும்பி குழலிசை காட்டப்

பொங்கர் வண்டின நல்லியாழ் செய்ய

வரிக்குயில் பாட மாயி லாடும்

௬௦ விரைப்பூம் பந்தர் கண்டுளஞ் சிறந்தும்

புணர்துணை நீங்கிய பொய்கை யன்னமொடு

மடையிற் பேடையுந் தோகையுங் கூடி

யிருசிறை விரித்தாங் கெழுந்துடன் கொட்டின

௫௫. சீர்த்தியென்று பெயர் கூறப்பெறும் செல்வமிக்க தேவியுடன், ‘சீதர சகையெனும் திருத்தகு தேவி’ என்றும் பாடும்.

௬௦. போது - மலரும் பருவமுள்ள அரும்பு, ‘பொருந்தினன் புசு’ என்றும் பாடும்.

௫௧. குழல் - வேயங்குழல்.

௫௨. பொங்கர் - சோலை

௫௩ - ௫௨. இவ்வடிகளின்போலவே “குழலிசை தும்பி கொளுத்திக் காட்ட,

மழலை வண்டின நல்லியாழ் செய்ய” என்று முன்பு வந்திருத்தல் காண்க; ச - ம் காதை, ௩ - ச.

௫௬. வரி - வரிப்பாட்டு; கீற்றமாம். ‘மாமயி லாடுவ’ என்றும் பாடும்.

௫௭ - ௬௦. காட்டச் செய்யப் பாட ஆடும்பந்தர்கண்டு உளஞ்சிறந்துமென்க.

௬௧. துணை - பெண்ணன்னம்.

௬௨. தோகை - ஆண்மயில், ‘சேவ லுங் கூடி’ என்றும் பாடும்.

௬௩. கொட்டின - சுழலுவனவற்றை.

(எம் - ஏ), அன்புடன் எழுதியனுப்பியவிடை வருமாறு:— “பாணவம்சத்து அரச சீக்கள் மகாபவியின் பரம்பரையைச்சேர்ந்தவர்கள்; அலர்களின் கல்வெட்டுக்கள், வட ஆர்க்காடு ஜில்லா வேலூருக்கடுத்த திருவல்லமென்கிற கிராமத்திலும் மை ஸூர் ஸம்ஸ்தானத்திலுள்ள துல்கான்போடே என்கிற ஊரிலும் கிடைத்திருக்கின்றன; “முல்லலகிலும் தொழப்பட்டவனாயும் தேவர்களுக்கும் அசுரர்களுக்கும் தலை வனாயும்நீக்கின்ற பாமேகவரனுந்த வாயில்காந்தும்படியாக நியமிக்கப்பட்டமகா பவிசுவத்தைச்சேர்ந்தவன்” என்று சிலபாணவரசர்கள், சங்களுக்குரிய கல்வெட்டுக்களின் சிறப்பிக்கப்பட்டிருக்கிறார்கள். பாணகுலத்தைச்சேர்ந்த செப்புப்பட்ட யங்கள் இரண்டென்க. அவற்றில் ஒன்று, சிதம்பரம் கனகலபையின் முகப்பைப் போன்றேயுந்த பரந்தகனென்று சொல்லப்பட்ட வீரநாராயணச்சோழன் பாண வம்சத்தை நின்றுவருசெய்து அவர்களின் நாட்டைக் கங்கவம்சத்தைச்சேர்ந்த அத்திமல்லனென்ற அரசனுக்குக்கொடுத்ததாகச் சொல்லுகின்றது. இந்த வீரநா ராயணன் கி. பி. 10 - ம் நூற்றாண்டின் முற்பாதியில் ஜீவித்திருந்தான். மற்றொரு செப்புப்பட்டயத்தில் கீழே எழுதப்பட்டிருக்கும் வம்சாவலி கிடைத்தது:— பவி, அவன் மகன் பாணன், அவன் குலத்திற்பிறந்தவன் பானுதீராசன், இவ் வம்சத்தைச்சேர்ந்த அநேக அரசர்கள் மரித்தபிறகு இருந்தோன் ஜயநந்திவர் மன் (-இவன் ஆத்திரதேசத்திலிருந்த மேற்கிலிருந்த நாட்டவன்), அவன் மகன் முதலாம் விசயாதித்தன், அவன்மகன் ஜகதேகமல்லனென்கிற மல்லதேவன், அவன்மகன் பாணவித்தியாதரன், அவன் மகன் பிரபுமேந்தேவன், அவன் மகன் முதலாம் விக்கிரமதித்தன், அவன் மகன் புதழ்விப்பவர்கண்டென்கிற இரண் டாம் விசயாதித்தன், அவன்மகன் விசயபாதவென்று கூறப்பட்ட இரண்டாம் விக்கிரமதித்தன் (- இவன் கிருஷ்ணராஜனென்ற அரசனுக்கு நேசன்.) இந்த அரசர்களின்காலம் தெரியவில்லை.”

வொருசிறைக் கண்டாங் குண்மகிழ் வெய்தி
 சுரு மாமணி வண்ணனுந் தம்முனும் பிஞ்ஞையு
 மாடிய குரவையிஃ தாமென நோக்கியுங்
 கோங்கலர் சேர்ந்த மாங்கனி தன்னைப்
 பாங்குற விருந்த பல்பொறி மஞ்ஞையைச்
 செம்பொற் றட்டிற் றீம்பா லேந்திப்
 எ0 பைக்கிளி யூட்டுமோர் பாவையா டென்று
 மணிமலர்ப் பூம்பொழி லகவயி னிருந்த
 பிணவுக்குசங் கேற்றிப் பெருமதர் மழை
 மடவோர்க் கியற்றிய மாமணி யுதல
 கடுவனாக் குவது கண்டுநகை யொய்தியும
 எரு பாசிலை செறிந்த பசங்காற் கழையொடு
 வால்வீ செறிந்த மராமுங் கண்டு
 நெடியோன் முன்னொடு நின்றன னாமெனத

கசு. ஒருசிறை - ஒருபக்கம்.
 சுரு. மாமணிவண்ணன் - கண்ணன்.
 தம்முன் - பலதேவர். பிஞ்ஞை - நப்பி
 ன்னை. 'பின்னையும்' என்றும் பாடம்.
 சுசு. ஆடிய - (துவராபதியில்) எருமன்
 றத்தே அக்காலத்தது ஆடிய. குரவை -
 கைகோத்தாடுங்கூடது; இதுனை, வரிக்
 கூத்தின் ஒருதுப்பென்றும், வினோசு
 கூத்து ஆறினுள் ஒன்றென்றுங்கூடுவர்
 அடியார்க்கு நல்லார்.
 சுரு - சுசு. கண்ணனும் பலதேவரும்
 நப்பின்னையுமாகிய மூவரும் துவராபதி
 யில் எருமன் றத்தே குரவைகூத்து அடி
 யதுனை, "மாயவன்றன் முன்னினொழி
 வரிவளைகளைப் பின்னையொழிவ, கோவ
 வர்தஞ் சிறுமியர்கள் குழற்கோதை புற
 ன்சோர, வாய்வளைச்சாக் கடிபெயர்த
 திட்டசோகையார் தொழுதேத்தத,
 தாதெருமன் றத்தாடுங் குரவையோ தக
 வுடைத்தே" என்பதனுணர்க. இது
 சிலப்பதிகாரம், ஆய்ச்சியர் குரவை.
 சுசு - சுசு. அன்னத்திற்குப் பலதேவ
 ரும், மயிற்பேடைக்கு நப்பின்னையும்,
 தோகைக்குக் கண்ணனும் உவமைகள்.
 கொட்பனயர் றதக கண்டு மகிழ்வெய்
 திக் குரவையிஃதாமென நோக்கியுமெ
 ன்க.

சுஎ. கோங்கலர் - கோங்கம்பூ.]

சுடி. மஞ்ஞை - மயில்.

எ0. பாவை - பெண். அனம - எய்து
 கருதியும்.

சுஎ - எ0. கோங்கலர்க்குப் பாரியு
 டையபொற்றட்டும், மாங்கனிக்குக் கிளி
 யும், மயிலுக்குப் பெண்ணும் உவமை
 கள்.

எஉ. பிணவகுருங்கு - பெண்குருங்கு.
 "பனறி புலவாய் நாமென முனது, மே
 னறிய வென்ப பிணவென பெயர்
 கொடும்" (தொல்காப்பியம், மரபியல்,
 சுடி) எனலும் குத்திரத்தில 'ஒன்றி'
 என்றதன்றி பிணவு' என்பது குருங்கு
 கும் கொள்ளப்பட்டது.

எக. மடவோர்கு - மகளிர்க்கு.

எசு. கடுவன - ஆண்குருங்கு; "கு
 ன்கு நேற்றினைக் கடுவ வென்றனம்"
 என்பது தொல்காப்பியம், மரபியல், சுடி.
 ஊக்குவது - செலுத்ததுலை. 'கண்ணு
 கிழ் வெய்தியும்' என்றும் பாடம்.

எக - எசு. கடுவன், பிணவுக்குருங்கை
 யேற்றி ஊசலை ஊக்குவதுகண்டு கை
 யெய்தியுமென்க.

எரு. கழை - மூங்கிலு.

எசு. வால்வீ - வெள்ளியமலர். மரம்
 வெண்கடம்பு.

எஎ. நெடியோன் - கண்ணன். முன் -
 தமையன்; என்றது பலதேவரை. 'நெடி
 யோன் தம்முன்னொடு' என்றும் பாடம்.

எடி - எஎ. தழைக்குக் கண்ணனும்,

ககூ.—சிறைக்கோட்டமறக்கோட்டமாக்கியகாதை. ககக

தொடிசேர் செங்கையிற் றொழுதுநின் றேத்தியு
 . மாடற் கூத்திலே டவநயந் தெரிவோர்
 அ0 நாடகக் காப்பிய நன்னா னுனிப்போர்
 பண்ணியாழ் நரம்பிற் பண்ணுமுறை நிறுப்போர்
 தண்ணுமைக் கருவிச் கண்ணெறி தெரிவோர்
 குழலொடு கண்டங் கொளச்சீர் நிறுப்போர்
 பழனிய பாடல பலரொடு மகிழ்வோ
 அ0 ராம பரிந்த முத்தங் கோப்போ
 ரீரம் புலர்ந்த சாந்தந் நியிர்வோர்
 குங்கும வருணங் கொங்கையி னிழைப்போ
 ரஞ்செங் கழுந் ராயிதழ் பிணிப்போர்
 நன்னெடுங் கூந்த னறுவிரை குடைவோர்
 கூ0 மொவனி னடியிற் பொருநதுபு நிற்போ
 ராங்கவர் தமமோ டகவிரு வானத்து
 வேந்தனிற் சென்று விளையாட் டயர்ந்து

வெண்கடம்பிற்குப் பலதேவரும் உவ
 மைகள்.

எஅ. தொடி - வீவளை; தொடித்
 தோட்கை துடுப்பாக” என்பது மது
 லாக்காஞ்சி, கூசு.

எக. அவநயம் - கதைதழுவாதே பா
 ட்டுககளின் பொருள்தோன்றக் கைகா
 ட்டி அவநயிப்பது.

அ0. நாடகம் - கதைதழுவிவருங்கூ
 தது. காப்பியம் - காவயம். நாடகக்கா
 ப்பியமாகிய நன்னாலைன்க. துனிப்
 போ - கூர்ந்து ஆராய்வோர்; “தூற்
 பொரு ளுணர்ந்தோர் துனிததனர்” என
 இக்காதையிலேயே முன்பு வந்திருத்தல்
 காண்க; கூஅ - ம் அடி.

அக. பண்களையுடைய வீணைநரம்பு
 ளுறிய பண்களை முறையே நிறுத்து
 வோர்.

அஉ. தண்ணுமைக்கருவி - மத்தளம்;
 இதனை உத்தமத்தோற கருவிபென்பர்.
 எண்ணெறிதெரிவோர் - அதன் முகத்
 தில அடித்தலையாராய்வோர்; கண் -
 வாத்தியங்களின் முகம்; “பண்ணமை
 முழவின் கண்ணெறி யறிந்து” என்
 பது சிலப்பதிகாரம், அரங்கேற்று
 காதை, கூக.

அகூ. குழலொடு கண்டம் கொள -

வேய்ங்குழலொடு மிடந்துப்பாடல் பொ
 ருந்துமவண்ணம். சீர் - தாளவறுதி.

அச. பழனிய பாடல் - முற்றுப்பெ
 ற்ற இசைப்பாடல். மகிழ்வோர் - மகிழ்
 நதுபாடுவோர். ‘பலவொடு மகிழ்வோர்’
 என்றும் பாடம்.

அடு. ஆரம் பரிந்தமுத்தம் - ஆரம் அறு
 பதெலாற சிந்தியமுத்துக்கள்.

அசூ. புலர்ந்த சாந்தம் - உலர்ந்த சந்
 தனம்.

அஎ. குங்குமவருணம் - சிவந்ததொய்
 யிற்குழம்பு. இழைப்போர் - எழுது
 வோர்.

அஅ. ஆயிதழ்பிணிப்போர் - அழகிய
 இதழைக்கட்டுவோர்; ‘ஆயிதழ் பிணைப்
 போர்’ என்றும் பாடம்.

க0. ஆடி - கண்ணாடி. ‘பொன்னணி
 யாடியின்’ என்றும் பாடம்.

எக - கூக. தெரிவோரும், துனிப்போ
 ரும், நிறுப்போரும், தெரிவோரும், நிறு
 ப்போரும், மகிழ்வோரும், கோப்போ
 ரும், தியிர்வோரும், இழைப்போரும்,
 பிணிப்போரும், குடைவோரும், நிற்போ
 ருமாகிய அவர்களோடென்க.

கக - கூஉ. வானத்து வேந்தனில் -
 இந்திரன்போல, “வேந்தன் மேய நீம்
 புன லுலகமும்” (தொல்காப்பியம்,

குருந்துத் தளவுந் திருந்துமலர்ச் செருந்தியு
முருகுவிரி முல்லையுங் கருவிளம் பொங்கரும்
கூடு பொருந்துபு நின்று திருந்துநகை செய்து
குறுங்கா னகுலமு நெடுஞ்செவி முயலும்
பிறழ்ந்துபாய் மானு மிறுப்பகலா வெறியும்
வம்மெனக் கூஉய் மகிழ்துணை யொடுதன
செம்மலர்ச் செங்கை காட்டுபு நினறு

கூ00 மன்னவன் குறு மலர்க்குணை பைந்தனு

மின்னிள வேனிலு மிளங்காற் செல்வனு

மெந்திரக் கிணறு மிடுங்கற் குன்றமும்

வந்துயீ முருவியு மலர்ப்பூம் பாதரும்

பாப்புநீர்ப் பொய்சையுங் காப்புநீராக கேணியு

கூ00 மொளித்துறை யிடங்களுந் பனிச்சுதைப் பள்ளியும்

யாங்கணுந் திரிநது தாழ்ந்துவினை யாடி

அகத்திணையில, (கூ) எனவும், வேந்த
னும் வேந்து கெடும்" திருத்தறன், அககூ.)
எனவும் வருதலால், வேந்தனைன்றற்கே
இந்திரனென்று பொருள்கூறினும் இழுந
காது. வினையாட்டயாந்து - வினையாட்
டைவீரும்பிச்செய்து.

கூக. சளவு - செம்முல்லை. செருந்தி -
ஒருமரம்; இது செருந்தெனவும் வழங்
கும். 'குருகுந் தளவுந் திருமலர்ச் செரு
ந்தியும்' எனவும் பாடம்.

கூச. முருகு - வாசனை. கருவிளா -
ஒருமரம். "நறுந்தண் ணகிலுஞ் சநத்
னசு குழையங், கருவிளங் கோடும்" என
பது பெருங்கதை, உஞ்சைக்காண்டம்,
நீராட்டரவம், பொங்கா - கோலை; கிளை
யுமாம்.

கூச. நகுலம் - கீரி.

கூக. இறம்பு - குறுங்காடு. வெறி -
ஆடு. 'வீரும்பு கயாவெறியும்' என்றும்
பாடம்.

கூச. வம்மெனக்கூஉய் - யாருமென்
றுகூஉய், யாருமென்றது 'வம்' என
நின்றது, "கதுமெனக் கணாந்து வம்மெ
கை கூஉய்" என்பது பொதுநாற்றுப்
பாடை, கூ0க. மகிழ்துணை - இராசமா
தேவி.

கூக. காட்டுபு - காட்டி.

கூ00. மலர்க்குணை மைந்தன் - மன்ன
சன்.

கூ0க. இன்னிள வேனில் - இனிமையான
இளவேனிற் பருவம்; அஃதாயது சித்தி
லாவைகாசிமாத்தங்கள். இளங்காற்செல்
வன் - தென்றற்காற்றாகிய செல்வன்,
"சிறுகாற் செல்வன் மறுகிற னாற"
என்பது சிலப்பதிகாரம், அந்தியாலைச்
சிறப்புச்செய்காதை, கூஉ.

கூ0உ. எந்நிலக்கிணறு - நீரை நிறைந்த
வேண்டுமாயின் நிறைத்துப் போகவே
ண்டுமாய்ற போககுத்தறகுரிய கிணறு.
இடுங்குதற்குணை - செய்குணை.

கூ0ச. காப்புநீர்க்கேணி - மறைத்தபு
டைய நீரையுடைய கிணறு; இச்சுனை அந்
தக்கேணியென்பர்.

கூ0க. பனிக்கதை - பனிங்கதை. பசு
யி - இடம்.

கூ0ச. யாங்கணும் - கிணறும் குறை
மும் அருவியும் பந்தரம் பொய்கையும்
சேணியும் இடங்களுந் பள்ளியுமாகிய
எவ்விடத்தும். திரிந்து - மலர்வண்ணம்
னும் மைந்தனும் வேனிலும் செல்வனு
திரிந்து.

கூ0உ - கூ0ச. இவ்வழிகளிற் போலவே,
"அந்தக்கேணியு மெந்திரக் கிணறு,
சுண்பூவகோவுந் தலைத்தொன் றருவியு
யெண்கதைக் குன்றெடு யோனெடு யிழ்
வு, மிளையோராக கியற்றிய விளையாட்
டி, பசு, சித்திரப் புயி விசை நோக்கி
(பெருங்கதை, உஞ்சைக்காண்டம், பாலை

கக௬.—சிறைக்கோட்டமறக்கோட்டமாக்கியகாதை. க௬௩

மகத வினைஞரு மராட்டக் கம்மரு
மவந்திக் கொல்லரும் யவனத் தச்சருந்
தண்டமிழ் வினைஞர் தம்மொடு கூடிச்
கக௦ கொண்டினி தியற்றிய கண்கவர் செய்வினைப்
பவளத் திரள்காற் பன்மணிப் போதிகைத்
தவள நித்திலத் தாமந் தாழ்ந்த
கோணச் சந்தி மாண்வினை விதானத்துத்
தமனியம் வேய்ந்த வகைபெறு வனப்பிற்
கக௫ பைஞ்சேறு மெழுகாப் பசும்பொன் மண்டி
நிந்திர திருவன் சென்றினி தேறலும்
வாயிலுக கிசைத்து மன்னவ னருளார்
சேய்நிலத் தன்றியுஞ் செவ்வியின் வணங்கி

ப்புலம்பல்) எனவும், “பனிககறைப் பூமியும்பந்தெறி களத்து, மணிக்கயிற் றாசன் மறவிய விடத்துங், கொய்மலர்க் காவும் பொய்கைக் களாய், மந்தக் கேணியும் வந்துபெயர் கூலி” (பெருங்கதை, உஞ்சைக்காண்டம், யாழ்கை வைத்தது) எனவும் வருதல்காண்க.

க௦௭. மகதவினைஞர் - மகதநாட்டுப்பிறந்த இரத்தினவேலைக்காரர், மராட்டம்-மகாராஷ்டிரதேசம்.

க௦௮. அவந்தி - அவந்திதேசம். யவனம் - யவனதேசம்.

க௦௭ - க௦௮. மகததேசத்துப் பிறந்த இரத்தினவேலைக்காரர் முதலியோர் தொழிலிற் பெயர்பெற்றவரென்பதை, “யவனத் தச்சரு மவந்திக் கொல்லரு, மகதத்துப் பிறந்த மணிவினைக் காரரும் பிறந்த பசும்பொன் வினைஞரும், கோசலத் தியன்ற வோவியத் தொழிலரும், வத்த நாட்டு வண்ணக் கம்மரும்” என்பதனுணர்க. இது, பெருங்கதை, உஞ்சைக்காண்டம், சயந்திபுகத்து.

க௦௭ - க௦௯. மேற்கூறிய மகதவினைஞர் முதலியோர் தண்ணிய தமிழ்நாட்டிற் பிறந்த வேலைக்காரருடனேகூடி.

கக௨. நித்திலத்தாமம் - முத்துமாலை.

கக௩. கோணச்சந்தி - கோணமாகிய சந்தி; “சந்திக் கோணமு மெந்திர வாணியும்” என்பது பெருங்கதை, உஞ்சைக்காண்டம், சயந்திபுகத்து. விதானம் - மேற்கட்டி.

கக௪. தமனியம் - பொன். ‘வகைவேறு வனப்பின்’ என்றும் பாடம்.

கக௫. பைஞ்சேறு மெழுகா - ஆப்பியால் மெழுகப்பட்டாத்; “பைஞ்சேறு மெழுகிய படிவ நன்னகர்” பெரும்பாணுற்றுப்படை, உக௮; சந்தனத்தால மெழுகியவென்றபடி; “மங்கல வெள்ளை வழித்துமுத் தீர்த்தபின்” என்று வருசல்காண்க. இது சீவகசிந்தாமணி, கேமசரியாரிலம்பகம், சுசு. ‘செம்பொன் மண்டபத்து’ என்றும் பாடம்.

கக௬. இந்திரதிருவன் - இந்திரச்செலவமுடைய அரசன்.

க௬ - கக௬. இந்திரதிருவன், தேவியொடுபுக்குக் கண்டு உள்ளுசிறந்தும் நோக்கியும் பாவையாமென்றும் நகையெய்தியும் வத்தியும் அவர்தம்மோடுசென்று அயர்ந்து பொருந்துபுரினறு நகைசெய்து கூடய்க் காட்டுபுரின்று யாங்கணுந்திரிந்து வினையாடி மண்டபத்து அவன் சென்று இனிது ஏறலுமென்க.

கக௭. வாயிலுக இசைத்து - வாயிலகாவலர்க்குத் தெரிவித்து. அருளால் - கட்டினையால்.

கக௮. சேய்நிலத்தன்றியும் - தூரமான இடத்தேதான் நின்றதல்லாமலும். செவ்வியின் - சமயத்தில்.

ச௮ - கக௮. கோட்டங்காவலர் இசைத்துமென்றேகி இசைத்து வணங்கியெனக் கூட்டுக.

யெஞ்சா மண்ணைஇ யிகலுளந் தூப்ப
கஉ௦ வஞ்சியி னிருந்து வஞ்சி சூடி
முறஞ்செவி யானையுந் தேரு மாவு
மறங்கெழு நெடுவான் வயவரு மிடைந்த
தலைத்தாற் சேனையொடு மலைத்துத் தலைவந்தோர்
சிலைக்கய நெடுங்கொடி செருவேற் றடக்கை
கஉ௧ யார்புனை தெரிய விளங்கோன் றன்றாற்
காரியாற்றுக் கொண்ட காவல் வெண்குடை
வலிசெழு தடக்கை மாவண் கிள்ளி
யொளியொடு வாழி யூழிதோ னாழி

ககக. எஞ்சா மண் நகைஇ - குறையாத மண்ணிலிரும்பி, இகல் உளம் தூப்ப - மாறுபாடு உள்ளதைச்செலுத்த. எஞ்சார் மண்ணை' என்றும் பாடம்.
கஉ௦. வஞ்சியின் இருந்து - கருவூரிலிருந்து, வஞ்சி சூடி - வஞ்சிப்பூமலையைச்சூடி; "பூவா வஞ்சியிற்பூததவஞ்சி, வாய்வாணெடுத்தகை மணிமுடிந் கணிந்து" என்று இப்படியே சிலப்பதிகாரத்துங் கூறியிருத்தல் காண்க; கால்கோட்காதை, ௩௦.

ககக - கஉ௦. இதனை, "எஞ்சா மண்ணை வேந்தனை வேந்த, எஞ்சு தகச்சென் றடக்குறித்தன்றே" (தொல்காப்பியம், புறத்திணையியல், எ.) எனவும், "வாடா வஞ்சி தலைமலைந்து, கூடார் மண கொளல்குறித்தன்று"; "வஞ்சி வணங்கார் வணக்கிய வண்டார்ப்பக, குஞ்சி மலைந்தானெங்கோ" (புறப்போருவெண்பாமலை, வஞ்சிப்படலம், க) எனவும் வருவனவற்றாலுணர்க.

கஉக. முறஞ்செவி யானை - முறம்போலும் காதுகையுடையானை; "முறஞ்செவி வாரணம்" என்பது சிலப்பதிகாரம், நாடுகாண்காதை, உ௭௭.

கஉஉ. மறம் - ஆண்மை. வயவர் - வீரர். 'மறவரு மிடைந்த' என்றும் பாடம்.

கஉக. தலைத்தாற்சேனையொடு - முதன்மையாகிய தூசிப்படையொடு. மலைத்து - மாறுபட்டு. தலைவந்தோரென்றது சேரபாண்டியர்களை; பின் "சிலைக்கய நெடுங்கொடி" என்று வருதலால் இங்ஙனங்கொள்ளப்பட்டது.

கஉ௪. சிலைக்கய நெடுங்கொடி - (ரணுடைய விற்கொடியையும், பாண்டியனுடைய சுயற்கொடியையும்.

கஉ௫. ஆர் - ஆதரி; இது சோழர்களுக்கு உரிய அடையாளமான இளங்கோன் - தம்பி; இவன் யுவராஜாட்ச இருத்தலின், 'இளங்கோன்' என்றும் போலும்.

கஉ௬. காரியாறு - ஒருநதியின்றொரு, இதனை, 'காரியாற்றுத்துளையிடுகெய்ள்ளி' (புறநானூறு, ௯௭) எனவும், "வேங்குதிமுன் னளிப்பார்தன் திருகாரிக் கரைபணிந்து" (பெரியபுராணம், திருநாவுக்கரசுநாயனார்புராணம், ௩௪௬) எனவும் வருவனவற்றாலுணர்க. பெருமபோர்ப்புரிவோர் ஆற்றிடையே அது செய்தலுடையது; "உடன்றமேல் வந்த வாரிய மன்னரைக, கலம்புனற் கைகைப்போய் றுறு பென்றோய்" (சிலப்பதிகாரம், ௩௧) கறமாதை, கஉ௦ - கஉ௧) என்று வருவல் காண்க.

கஉ௭. மாவண்கிள்ளி - விளி, இல்ல அரகன் பெயர்.

கஉ௮ - கஉ௯. வந்தோருடைய கொடிகளே இளங்கோனாற் காரியாறுகக்கொண்ட மாவண்கிள்ளியென்க.

கஉ௯. ஸ்னி - உறங்காநிற்கவும் உலங்காகவிய்ற அரசரிடத்துள்ள கடவுட்டன்மை; "இனையி னமுறையெள்ள றிசுழார் நின்ற, வொளியோ டொழுக்கப் பரிம" என்பது திருக்குறள், ௩௪௮, "உறங்கு மாயினு மன்னவன் றனெனெயி, கறவரு தெண்டினா வையாவ வாகு மால்" என்பது தீவங்கித்தாமணி, ௩௩௧

ககூ.—சிறைக்கோட்டமறக்கோட்டமாக்கியகாதை. க௭௫

வாழி யெங்கோ மன்னவர் பெருந்தகை
 ககூ0 கேளிது மன்னோ கெடுகநின் பகைஞர்
 யாணைத் தீநோய்க் கயர்ந்துமெய் வாடியிம்
 மாநகர்த் திரியுமோர் வம்ப மாத
 ருஞ்சிறைக் கோட்டத் தகவயிற் புகுந்து
 பெரும்பெயர் மன்ன நின்பெயர் வாழ்த்தி
 ககூ௫ யையப பாத்திர மொன்றுகொண் டாங்கு
 மொய்சொண் மாக்கண் முசிக்கவுண் சுரந்தன
 லுழிதோ லாழி யுலகங் காத்து
 வாழி யெங்கோ மன்னவ வென்றலும்
 வருக வருக மடக்கொடி தானென்
 கக40 றருள்புரி நெஞ்சமொ டரசன் கூறவிண்
 வாயி லாளரின் மடக்கொடி தான்சென்
 றுய்கழல் வேந்த னருள்வா ழியவெனத்
 தாங்கருந் தன்மைத் தவத்தோய் நீயார்
 யாங்கா கியதிவ் வேந்திய கடினையென்
 கக50 றரசன் கூறலு மாயிழை புரைக்கும்
 விரைத்தார வேந்தே நீநீடு வாழி
 விஞ்சை மகள்யான் விழவணி மூதூர்
 வஞ்சந் திரிந்தேன் வாழிய பெருந்தகை
 வானம வாய்கக மண்வளம் பெருருக
 கக௫0 தீதின் ருக கோமகற் கிங்கி
 னையக கடினைய மமல மருங்கோர்

நிலம்பகம், உககூ. 'ஒலியொடுவழாஅது' என்றும் பாடம்.

கககூ. 'வாழி யெங்கோ வாழிய பெருந்தகை' என்றும் பாடம்.

கககக. ஆயர்ந்து - கவலையுற்று.

கககஉ. வம்பமாதர் - காயசண்டிகை; வம்பு - புதுமை.

கககச. பெரும்பெயர் - பெரியபுகழ்.

கககசு. மொய் - நெருக்கம். முசிக்க - (வாங்குதலால்) மெலிய, 'மொசிக்கவுண் சுரந்தனள்' என்றும் பாடம்.

கககஉ - கககசு. மாதா புகுந்து வாழ்த்திக் கொண்டு ஊணசுரந்தனள்.

கககது. என்றலும் - என்று கோட்டங்காவலர் கூறலும்.

கககக. மடக்கொடிவருக வருகவென்று.

ககசக. வாயிலாளரின் - வாயிலாளர்களால்.

கககஉ. வாழியவென - வாழ்கவென்று மணிமேகலைசொல்ல. 'தாள்வா ழிய' என்றும் பாடம்.

மேலவருவது அரசன்கூற்ற.

ககசச. நீ ஏந்திய இப்பாத்திரம் எங்கே கிடைத்தது.

மேலவருவன மணிமேகலைகூற்று.

ககசஎ. விஞ்சைமகனென்பதற்கு விதையையுடைய மகனென்றும், வித்தியாதரமகனென்றும் இரு பொருள்கொள்க. பின்வருவனவும் இப்படியே ஏற்பப்பொருள் கொள்ளுதற்குரியவை.

கககக. வானம் - மழை.

கக௫0. கோமகற்குத் தீ தின் ருருக. 'கோமகன் தனக்கீங்கு' என்றும் பாடம்.

கக௫0 - கககக. ஈது ஐயக்கடினையு - இது பிச்சைப்பாத்திரம்.

தெய்வந் தந்தது திப்பிய மாயது
 யானைத் திரோ யரும்பசி கெடுத்த
 தூனுடை மாக்கட் குயிர்மருந் திதுவென
 கருநு யான்செயற் பாலதெ னிளங்கொடிக் கென்று
 வேந்தன் கூற மெல்லிய லுரைக்குஞ்
 சிறையோர் கோட்டஞ் சேதநு ணெஞ்சத்
 தறவோர்க் காக்கு மதுவா ழியரென
 வருஞ்சிறை விட்டாங் காயிழை யுரைத்த
 கக0 பெருந்தவர் தம்மாற் பெருமபொரு ளெய்தக
 கறையோ ரில்லாச் சிறையோரா கோட்ட
 மறவோர்க் காக்கின னரசாள் வேந்தென

சிறைக்கோட்டம் அறக்கோட்டமாகியகாதை முற்றிற்று.

கடுஉ. திப்பியமாயது-தெய்வலோகத் திருந்து உண்டாகியபொருளாவுள்ளது.

கடுச ணன் உடைமாகடக்கு-உடம்பு மெலிந்தவர்களுக்கு. உயிர்மருந்து - உயி னைக்கொடுக்குமருந்து. 'மானிட மாக்க ளுயிர்மருந்து' என்றும்பாடம். என - என்று மணிமேகலைசொல்ல.

கடுஎ. 'கோட்டஞ் சிறைத்து' என் றும் பாடம்.

கடுஅ. 'அறவோர்க் காக்குமதி' என் றும் பாடம்.

கடுஎ - கடுஅ. சிறைச்சாலையை இடி த்துத் தூய்மைசெய்து அவ்விடத்தை அருள்பொருந்திய மனத்தையுடைய மு னிவர்களுக்கு உரிய இடமாகச்செய்யும துவே நீ செயற்பாலதென்று மணிமே கலை சொல்ல.

கடுக. 'அருஞ்சிறை விடுத்த தரையிழை தானென்' என்றும் பாடம்.

கக0. பெருமபொருள் - அறம்; ஞா னமுமாம்.

ககக. கறையோர் - கடமைகொடுப் போர். இல்லாக்கோட்டமென்க; என் றதனால், அரசன் கறைவீடுசெய்த செங் கோன் முறையையுடையனென்றவாறா யிற்று; இதனை, "சிறைப்படு கோட் டஞ் சீமின் யாவதுங், கறைப்படு மாக் கன் கறைவீடு செய்ய்மி, னிடுபொரு ளா யினும் படுபொரு ளாயினு, முற்றவர்க் குமதி பெற்றவர்க் காமென, யானையெ ருத்தத் தணிமுர சிரீஇக், கோன்முறை

யறைந்த கொற்ற வேந்தன்" (கட்டுரை காதை, கஉச - ககக.) எனவும், "சிறை யோர் கோட்டஞ் சீமின் யாங்கணங், கறைகெழு நல்லூர்க் கறைவீடு செய்ய் மென" (கடுகற்காதை, உ0க - உ0ச) எனவும் சிலப்பதிகாரத்து வருதலா ணக.

க - ககஉ. தாளோன் வணங்கிக் கூற தெய்வங்கூறலும், உள்ளங்கலங்கி வருத தி அறிவாமெனப் பெயர்வோன்றனை நீலயானைதொடர எஃகு உளங்கிழிபு அவன் பொத்தி உயிர்த்துப் போயின, மணிமேகலை துணித்தனரென்று கருதி வாங்கிக் கோட்டம்புகுந்து மாக்களை ஊட்டலும், காவலர் வியந்து கோமக ளாகு இசைத்துமென்றேகி, திருவன் சென்று ஏறலும், வாயிலுக்கிசைத்து வணங்கி, 'மன்னவ, வம்பமாநர் ஊன் சுரந்தனன்' என்றலும், 'வருகவருக்' என்று அரசன்கூறலின், மடக்கொடி வாயிலாளிறி சென்று 'நின் அருள்வா ழிய' என, 'யாங்காகியது' என்றுஅரசன் கூறலும், ஆயிழையுணாக்கும்; அங்ஙன முரைப்பவன் 'உயிர்மருந்து இது' என, 'யான்செயற்பாலது என்' என்றுவேந் தன்கூற, மெல்லியல் உரைக்கும்; அங்ஙனம் உரைப்பவன் 'நீ செயற்பாலது அறவோர்க்கு ஆக்குமது' என, வேந்த் பெரும்பொருளெய்துதற்குக் கோட்டத் தை அறவோர்க்கு ஆக்கினனென வினை முடிவுசெய்க.

இருபதாவது

உதையகுமரவினக் காஞ்சனன் வாளாலெறிந்தகாதை.

இருபதாவது மணிமேகலை காயசண்டிகைவடிவேய்தக் காயசண்டிகை
கணவனாகிய காஞ்சனனென்னும் விச்சாதரன்வந்து காயசண்டிகையா
மெனக்கருதி அவள் பின்னிலைவிடா உதையகுமரனைப் புதை
யிருட்கண் உலகவறவியில் வாளாலெறிந்துபோனபாட்டு.

அரச னுணையி னையிழை யருளா
னிரயக் கொடுஞ்சிறை நீக்கிய கோட்டந்
தீப்பிறப் புழநதோர் செய்வினைப் பயத்தான்
யாப்புடை நற்பிறப் பெய்தினர் போலப்
நு பொருள்புரி நெஞ்சிற புலவோன் கோயிலு
மருள்புரி நெஞ்சத் தறவோர் பள்ளியு
மட்டிற் சாலையு மருந்தினர் சாலையுங்
கட்டுடைச செல்வக காப்புடைத் தாக
வாயிழை சென்றதூஉ மாங்கவ டனஞ்சு
க0 வீயா விழுச்சீர் வேந்தன் பணித்ததூஉஞ்

உ. நிரயக் கொடுஞ்சிறை - நரகவேத
னையைச்செய்யும் கொடியசிறை. கோட்
டம் - அறை.

க. தீப்பிறப்புழந்தோர் - கொடிய பிற
வியற்பிறந்து வருந்தினோர். 'செய்த
வப் பயத்தால்' எனவும் பாடம்.

ச. யாப்பு - பொருத்தம்.

டு. பொருள்புரிநெஞ்சிற்புலவோன் -
சத்தியம் நான்கினையும் விரும்பிய நெஞ்
சினையுடைய புத்தன்; பொருள் - சத்தி
யம்.

சு. அறவோர்-பொளத்தமுனிவர்; "அற
வோர் பள்ளியு மறனோம் பட்டையும்"
என்று வருதல்காண்க; இது சிலப்ப
திகாரம், இந்திரவியூரெடுத்த காதை,
கனக. "அருணெஞ்சத், தறவோர்

பள்ளி" (உ0 - ம் காதை, ௧௧ - ௧௨) என்
பர் பின்னும்.

எ. அட்டிற்சாலை - மடைப்பள்ளி;
"அடிசில் வைக லாயிரம்" என்பது சீவ
கசிந்தாமணி, நாமகளிலம்பகம், சௌ,
அருந்தினர்சாலை - போசனசாலை.

அ. கட்டு - உறுதி. காப்பு உடைத்
தாக - காவலையுடையதாக.

உ - அ. கோட்டம் காப்புடைத்தாக
வென இயைக்க.

க. ஆயிழை - மணிமேகலை.

க0. வீயாவிழுச்சீர் - மாறாத் திறந்த
கிர்த்தி. பணித்தது - சொல்லியது;
அது, "யான்செயற் பாலதெ னிளங்
கொடிகு" (௧௧ - ம் காதை, ௧௮௮)
என்றது.

சிறையோர் கோட்டஞ் சீத்தரு நெஞ்சத்
தறவோர் கோட்ட மாக்கிய வண்ணமுங்
கேட்டன னுகியத் தோட்டலர் குழலியை
மதியோ ரொள்ளினு மன்னவன் காயினும்
கடு பொதியி னீங்கிய பொழுதிற் சென்று
பற்றினன் கொண்டென் பொற்றே ரேற்றிக்
கற்றறி விச்சையுங் கேட்டவ னுரைக்கு
முதுக்குறை முதுமொழி கேட்குவ நென்றே
மதுக்கமழ் தாரோன் மனங்கொண் டெழுந்து
உஃ பலரட்சி களையப் பாவைதா னெனங்கிய
வுலக வறவியி னாடுசென் றேறலு
மழைசூழ் குடுமிப் பொதியிற்குன் றத்துக்
கழைவளர் கான்யாற்றுப் பழவ்னைப் பயத்தான்
மாதவன் மாதர்க் கிட்ட சாப
உஃ மீரா ருண்டு வந்தது வாரான்
காயசன் டிகையெனக கையற வெய்திக்
காஞ்சன நென்று மவடன் கணவ
னெங்கிய மூதா ருவந் திழிந்து

கக-கஉ. அருணெஞ்சத் தறவோர்.—
உஃ - ம் காதை, சு.

கக. கேட்டனுகி - (உதயகுமரன்)
கேட்டு.

கச. மதியோர் என்னினும் - அரிவு
டையோர் இகழ்வாராயினும். காயினும் -
கோபிதாலும்.

கடு. பொதியில்—பொது இல் - அம்ப
லம்.

கசு. பற்றினன்கொண்டு - பிடித்துக்
கொண்டு.

கக - கசு. குழலியைப் பற்றினன்
கொண்டென்க.

க௭. விச்சை - வித்தை; உம்மை
இறந்தது தழீஇயது. 'விஞ்சையும்' என
றும் பாடம்.

கடி. முதுக்குறை முதுமொழி:—
கடி - ம் காதை, கசு; உஃ - ம் காதை,
சௌ. 'முதுக்குறை மொழியுங் கேட்கு
வன்' என்றும் பாடம்.

கக. தாரோன் - உதயகுமரன்.

உஃ. 'பாவைதா னெனங்கிய' என்
றும் பாடம்.

உக. ஊடு - உள்ளே.

க - உக. சென்றதூஉம் பணித்ததூஉம
வண்ணமும்கேட்டு என்னினும் காயினும்
சென்ற குழலியைப்பற்றிக்கொண்டு
எற்றிக் கேட்டுக் கேட்குவனென்று மன
ங்கொண்டு தாரோன் எழுந்து சென்று
ஏறலு மென்க.

மேலே, காஞ்சனன் காயசண்டிகை
யைத் தேடிப்போந்ததும், உதயகுமரனைக்
கொன்றதும் கூறப்படும்.

உஉ. பொதியிற்குன்றம் - பொதியின்
மலை.

உக. கழை - மூங்கில. யாற்று -
ஆற்றில்.

உச. மாதவன் - விருச்சிகன். மாதா
க்கு - காயசண்டிகைக்கு.

உடு. ஈராருண்டு - பன்னிரண்டெரு
டம்.

உசு. கையறவு - செயலறுதல்.

உடு-உசு. காயசண்டிகை வாரான்.

உடி. மூதார் - காவிரிப்பூம்பட்டினம்.
இழிந்து - இறங்கி; என்றதனால், காஞ்
சனன் ஆகாயமனமுடையனென்பது
பெறப்பட்டது; "விஞ்சையன் போய்
னன் விலங்குவின் படர்ந்தென" என்ற

உ0.—உதையகுமரனை வாளாலெறிந்தகாதை. க௯௯

பூத சதுக்கமும் பூமலர்ச் சோலையு

௩0 மாதவ ரிடங்களு மன்றமும் பொதியிலுந்
தேர்ந்தனன் றிரிவோ னேந்தின வனமுலை
மாந்தர் பசினோய் மாற்றக் கண்டாங்
கின் றுநின் கையி னேந்திய பாத்திர
மொன்றே யாயினு முண்போர் பலரா

௩௫ லாளைத் தீநோ யரும்பசி களைய
வான வாழ்க்கைய ரருளினா கொல்லெனப்
பழமைக கட்டுரை பலபா ராட்டவும்
விழையா வுள்ளமொ டவன்பா னீங்கி
யுதைய குமரன் றன்பாற் சென்று

௪0 நராமு தாட்டி யொருத்தியைக் காட்டித்
'தண்ணறல் வண்ணந் திரிந்துவே ருகி
வெண்மண லாகிய கூந்தல் காணாய்
பிறைநுதல் வண்ணங் காணு யோநீ
நராமையிற் றினாதோற் றகையின் ருயது

௪௫ விறலவிற் புருவ மிவையுங் காணு
யிறவி னுணங்கல போன்றுவே ருயின்
கழுநீரக கண்காண் வழநீர் சுமந்தன
குமிழ்பூக் கிவைகா னுமிழ்ச் சொழுக்குவ

இககாதையிற் பின்வருதல் காண்க;
௧௨௯ - ம அடி. 'உள்வந்து புருந்து'
என்றும் பாடம்.

௨௯. பூதசதுக்கம் - தவவேடத்தில்
மறைந்துநின்று அத்தவத்திற்கு இழுக்
கானவற்றின்கண்ணேமுகும் பொய்வேடத்
தார்முதலிய அறுவகையோரையும் பாச
த்தாறகட்டி அடித்துணைம பூதம்
நிற்றற்கிடமாகிய சதுக்கம், சதுக்கம் -
நாறசநதி; "தவமறைந்தொழுகுந்
பூதம் புடைத்ததுணை பூத சது
க்கமும்" என்று சிலப்பதிகாரத்து வரு
தல்காண்க; இந்நகர விழுவூரெடுத்தகாதை,
௧௨௮ - ௧௩௪. பூ - பொலிவு. 'பூமர்ச்
சோலையும்' என்றும் பாடம்.

௩0. மன்றம் - ஊருக்குருடுவாய் எல்
லாருமிருக்கு மரத்தடி. பொதியில் -
அம்பலம்; "மன்றமும் பொதியிலும்"
(திருமுருகாற்றுப்படை, ௨௨௬.) என்பத்
தற்கு ஆசிரியர் நச்சினூக்கியயீ இங்ங
னம் எழுதியிருத்தல்காண்க.

௩௩. தேர்ந்து திரிவோன் - காஞ்ச
னன்.

௩௨. கலை - (காஞ்சனன்) கண்டு.
மேலவருவன காஞ்சனன் கூற்று.
௩௫ நோய் - பஸ்மகவியாதி.
௩௬. வானவாழ்க்கையர் - தேவர்.
௩௭ - ௩௯. களைய அருளினர்கொல
௩௭. பலபாராட்ட - பலவற்றைகூ
றிப் பாராட்ட.

௩௮. அவன் - காஞ்சனன்.
௪0. நராமுதாட்டி- நராமையும் முது
மையையுமுடையவன்.
௪௧. 'தண்ணறல் வண்ணம்' என்
பதுமுதலியன மணிமேகலைகூற்று.
அறல் - கருமணல்.
௪௨. 'கூந்தலுங் காணாய்' என்றும்
பாடம்

௪௪. நராமை - வெண்மை.
௪௬. இறவின் உணங்கல் - இறன்மீ
னின்வற்றல்.
௪௮. 'ஒழுக்குவ' என்றும் பாடம்.

நிராமுத் தனைய நகையுங் காணாய்

௫௦ சகாவித் தேய்ப்பப் பிறழ்ந்துவே றாயின

விலவிதழ்ச் செவ்வாய் காணு யோநீ

புலவுப் புண்போற் புலால்புறத் திடுவது

வள்ளைத் தாள்போல் வடிகா திவைகா

ணுள்ளான் வாடிய வுணங்கல் போன்றன

௫௫ விதும்பூது சான்ற முலையுங் காணாய்

வெறும்பை போல வீழ்ந்துவே றாயின

தாழ்ந்தொசி தெங்கின் மடல்போற் றிரககி

வீழ்ந்தன விளவேய்த் தோளுங் காணாய்

நரம்பொடு விடுதோ லுகிர்த்தொடர் சமுன்று

௬௦ திரங்கிய விரல்க ளிவையுங் காணாய்

வாழைத் தண்டே போன்ற குறங்கினை

தாழைத் தண்டி னுணங்கல் காணு

யாவக் கணைக்கால் காணு யோநீ

மேவிய நரம்போ டென்புபுறங் காட்டுவ

௬௫ தளிரடி வண்ணங் காணு யோநீ

முனிமுதிர் தெங்கி னுதிர்கா யுணங்கல்

பூவினுஞ் சாந்தினும் புலான்மறைத் தியாத் துத்

தூசினு மணியினுந் தொல்லோர் வஞ்சந்

வஞ்சந் தெரியாய மன்னவன் மகனொன்

௭௦ விஞ்சை மகளாய் மெல்லிய லுரைநதலுந்

தற்பா ராட்டுமென் சொற்பயன் கொள்ளா

௪௬. நகை - பல. 'பலலுங்காணாய்' என்றும் பாடம்.

௫௦. சகாப்பழச் சின்னத்தை பல்லுக்கு உவமையாதலை "சகாவிதழ் போலுந்தம் பல." என்பதனுலுமுணர்க; இது நாலடியாரீ, அவையறிதல், ௫.

௫௨. புலவு - புலால்நாற்றம்.

௫௬. வள்ளைத்தான் - வள்ளைத்தண்டு. வடிவாது - வடிந்தகாது. 'வடிந்தகாது' என்றும் பாடம்.

௫௪. உணங்கல் - வற்றல்.

௫௫. இதும்பூது - அதிசயம்; "இதும்பூது போலுமஃ தறிந்தரு னீயென" என்பது சிலப்பதிகாரம், பதிகம், ௬. 'முலையிவைகாணாய்' என்றும் பாடம்.

௫௭. திரங்கி - திரைந்து,

௫௮. 'தோளிவைகாணாய்' என்றும் பாடம்.

௫௯. உகிர்த்தொடா - நகத்தினதொடர்ச்சி. 'உகிரொடுமுன்று' என்றும் பாடம்.

௬௦. குறங்கு - துடை. இணை இரண்டி.

௬௧. ஆவம் - அம்புக்கூடு.

௬௨. முனிமுதிருதெங்கு - உலர்ந்த முதிர்ந்த தென்னை.

௬௩. "புனைவன நீங்கிற் புலால்புறத் திடுவது" என்றும் முன்னும்; சம் காண்க. ௬௪. 'புலான்மறுத்து' என்றும் பாடம்.

௬௬. தெரியாய் - தெரிந்துகொள்வாய்.

௭௦. விஞ்சைமகளாய் - காயசண்டி கையாய், மெல்லியல் - மணிமேகலை.

உ0.—உதையகுமரனை வாளாலெறிந்தகாதை. கஅக

பிறன்பின் செல்லும் பிறன்போ னேக்கு
மதுககம் மூலங்கன் மன்னவன் மதற்கு
முதுக்குறை முதுமொழி யெடுத்துக் காட்டிப்
எரு பவளக் கடிகையிற் தவளவர ண்கையுங்
சுவளைச் செங்கணுங் குறிப்பொடு வழாஅ
ளீங்கிவன் ஈதல னாதவி னேந்திழை
யிங்கொழிந் தனனென விகலெரி பொத்தி
மற்றவ ளிருந்த மன்றப் பொதியிலுட்
அ0 புறறடங் காவிற் புக்கொளித் தடங்கினன்
காஞ்சன நென்னுங் கதிர்வாள் விஞ்சைய
னாங்கு றுரைத்த வரசினங் குமானுங்
கடையா வேட்கை கையுதிர்க் கொள்ளான்
வலோசோ செங்கை மணிமே கலையே
அரு காயரன் டிகையாய்க் கடினா யேந்தி
மாய ளிருரையின் மனமயக் குறுத்தன்

மேல்வருவது காஞ்சனனசெய்தி.

எஉ. பிறனென்றது உதையகுமரனை, இங்கே பிறன்பின் செல்லுமென்றது போல, “எண்ணிப்பத் தங்கையிட்டா லிந்திரன் மகளு மாங்கே, வெண்ணெய் கருந் தெரியுற றுறப்போன் மெலிந்து பின் னிறகு மனறே.” (கனகமாலை யா சிலம்பகம், சுரு) என்று சீவநசிந்தாமணி யிலும் வந்திருக்கலானக.

எசு. கஅ - ம் காலை, கசுஎ.

எடு. பவளக்கடிகை - பவளத்துன் டம்; என்றது உத்தட்டினை. “கடிகையும்” என்றும் பாடம்.

எசு. குறிப்பு - இங்கிதம்.

எடு - எசு. இவ்வடிகளின் பொரு ளோடு “ஒத்தொளிர் பவளத் துள்ளொளி சிறந்த, முத்துக்கூர் தனன முள்ளெ யிற் றமுத், மருந்தே மாந்த வாகுயிர் தளிர்ப்ப, விருந்தின் ழூர லருமபிய தூஉ, மாயிதழ்க் குவளை மலர்புறத் தோட்டிக், காயவேல் வென்ற கருங்கய னெடுங்க, ணறிவுபிறி தாகிய தாயிழை தனக்கெனக், செவியகம் புகூஉச்சென்ற செவ்வியும், பளிங்கு புறத்தெறிந்த பவ ளப்பாவையென், னுளங்கொண் டொ ளித்தா ளுயிர்க்காப் பிட்டி” (கஅ - ம் கா தை, எ0 - எசு.) என்று உதையகுமரன் கூறியவாக்கியம் ஒப்புநோக்கற்பாலது.

எள. இவனென்றது உதையகுமரனை. காதலன் - ஆசாநாயகன்.

எஅ ஈங்கு ஒழிந்தன் - இவ்விடத் திலேயே தங்கிவிட்டான்; என்னைத்தவி ர்ந்தாளென்றமாம்; ஈங்கு - தன்மையை யுணர்த்துதலை “ஒழிக் காம மீங்கென” (சீவகசிந்தாமணி, நாமகவிலம்பகம், சுரு) என்பதிற்காண்க. இகல் - மாறு பாடு.

எசு. மன்றப்பொதியில் - மன்றமாகி யபொதியில்; இருபெயரொட்டு; இப்ப டியே, “மன்றப் பொதியிற், கந்தடை நெடுநிலைக் கடவுட் பாவை” (உக - ம் காலை, சு - எ.) என்று பின்னும்வரும.

அ0. இங்கே காஞ்சனனுக்குப்பாம்பை உவமை கூறியதற்கேற்ப “வேக வெந்தி நாகங் கிடந்த, போருயர் புற்றனை புரு வான் போல” (கஅ - கசு.) எனவும், “வெஞ்சின வரவ நஞ்செயி றரும்பத், தன்பெரு வெகுளியி னெழுந்தபை விரி த்தென” (க0ச - க0டு) எனவும் இக்கா தையிலேயே பின்புவுருத்தல் காண்க.

அஉ. அவன் - மணிமேகலை.

அங். கையுதிர்க்கொள்ளான் - நீக்கான்.

மேல்வருவன உதையகுமரனுட்கோள்.

அசு. மாயவிஞ்சையின் - மாயவித்தை யினால்.

ளம்பல மருங்கி லயர்ந்தறி வுரைத்தவிவ்
வம்பலன் றன்னொடிவ் வைகிரு னொழியா
ளிங்கிவள் செய்தி யிடையிருள் யாமத்து

க௦ வந்தறி குவனென மனங்கொண் டெழுந்து
வான்றேர்ப் பாகனை மீன்றிகழ் கொடியனைக்
கருப்பு வில்லியை யருப்புக்கனை மைந்தனை
யுயாவுந் துணையாக வயாவொடும் போகி
பூர்நுஞ் சியாமத் தொருதனி யெழுந்து

க௧ வேழம் வேட்டெழும் வெம்புலி போலக்
கோயில் கழிந்து வாயி னீங்கி

யாயிகழ யிருந்த வம்பல மனைந்து

வேக வெந்தி நாகங் கிடந்த

போகியார் புற்றனை புகுவான் போல

க௦௦ வாகந் தோய்ந்த சாந்தல ருறுத்த
வழி யிட்டத னுள்ளகம் புகுது
மாங்குமுன் னிருந்த வலந்தார் வஞ்சைய
னீங்கிவன் வந்தன னிவன்பா லென்றே
வெஞ்சின வாவ நஞ்செயி றரும்பத்

க௦௧ தன்பெரு வெகுளியி னெழுந்துபை விரித்தென

அஎ. அயர்ந்து - வருந்தி; மறந்தென்
றுபாம். அறிவுரைத்த - பழமைக்கட்
லொ பலபாராட்டிய.

அஅ. வம்பலன் - அபலான். வைகி
ருள் - வைகறைப்பொழுது. 'ஒளியான்'
என்றும் பாடம்.

கக. வான்றேர் - ஆகாயத்திலுலவும்
தென்றற்காற்றுகிய தேர். 'மான்றோ'
என்றும் பாடம்.

கஉ. கஅ - ம் காதை, க௦௧, உ௧ - ம்
காதை, க௦; "மைதுழா நெடுங்கணூர்
மனத்துட் காமனா, கைதுலாங் கவர்களை
யரும்பு வைத்தவே" என்பது துளா
மணி, குமாரகாலச்சுருக்கம், இ.

கக. உயாவுத்துணையாக - வினாவுந்து
ணையாக; கொண்டென்று ஒருசொல்
வருவிக்க; தனியேசென்றனென்றபடி.
வயா - வேட்கைகளும்; இதுவயவென
வும் வழங்கும்; "வயவுறு மகளிர் வேட்
டுணி னவ்வது" என்பது புறநானூறு,
உ௦. 'உயிர்த்துணை யாகவயர்வொடும்'

என்றும், அயாவொடும்' என்றும்
பாடம்.

கச. போயவன் நடுஇரவில் மீட்டி
எழுந்து வந்தான்.

கஅ. தி - விடம்.

கக. போகியாபுற்றனை - மிகவுயர்ந்த
புற்றின்துவாரம்.

கஅ - கக. உ௦ - ம் காதை, அ௦;
க௦ச - க௦௧.

க௦௦. சாந்து - சந்தனம். அலருறுத்த
பலரறியச்செய்ய.

க௦க. ஊழ் அடியிட்டு முறையே அடி
வைத்து; "ஊழடி முட்டம்" என்பது
குறித்தப்பாட்டு, உ௧அ. அதன் உள்ள
கம் - அம்பலத்தினுள்ளிடம்.

க௦க. 'ஈ நகு வந்தனை' என்றும்
பாடம். என்று - என்றாகருதி.

க௦ச. நஞ்சு எயிது அரும்ப - விடத்
தைப் பல் வெளிப்படுத்த; விடத்தை
டைய பஸ்தோன்றவென்றமாம்.

க௦இ. பை - படம்.

க௦ச-க௦இ. உ௦-ம் காதை, அ௦; கஅ-கக

உ.உ.—உதையகுமரனை வாள்வெறிந்தகாதை. கஅக

விருந்தோ னெழுந்து பெரும்பின் சென்றவன்
 சுரும்பறை மணித்தோ ணெய வீசிக்
 காயசண் டிகையைக் கைக்கொண் டந்தரம்
 போருவ லென்றே யவள்பாற் புருதது
 கக0 நெடுநிலைக் கந்தி விடவயின் விளங்கக்
 கடவு ளெழுதிய பாவையாங் குரைக்கு
 மனு க லனு கல் விஞ்சைக் காஞ்சன
 மணிமே கலையவண் மறைந்துரு வெய்தினள்
 காயசண் டிகைதன் கடும்பசி நீங்கி
 ககரு வானம் போவுழி வந்தது கேளா
 யந்தாரு செலவோ ரந்தரி யிருந்த
 விர்த மால்வரை மீமிசைப் போகார்
 போவா ருளரெனிற் பொங்கிய சினத்தன்
 சாயையின் வாங்கித் தன்வயிற் றிடேஉம்
 கஉ0 விர்தங் காங்கும் விர்தா கடிகை
 யம்மலை மிசைப்போ யவள்வயிற் றடங்கினள்
 கைமமை கொள்ளேல் காஞ்சன விதுகே

க0க. இருந்தோன் - காஞ்சனன்.
 க0௪. சுரும்பு அறை மணித்தோன் -
 மலையையொத்த அழகியதோன்; சுரு
 ம்பு - மலை. அறை - உவமவருபு.
 க0க. போருவல் - போவேன.
 க0உ - க0க. விஞ்சையன் இருந்
 தோன், இவன் இவள்பால் வந்தனனெ
 ன்று எழுந்து சென்று வீசிப் போருவ
 லென்று புருதலுமெனக்.
 கக0. கந்து - தூண்.
 கக௧. கடவுள் எழுதிய - மயனுற்பண்
 ணப்பட்ட; “மயனெனக் கொப்பா வரு
 த்த பாவையி, னீங்கேன்” என்று பின
 வருதல்காண்க; உக - ம காதை, ககஉ -
 கக௧.
 மேலவருவன கந்திற்பாவை காஞ்ச
 னனைநோகக்கூறும் கூற்று.
 ககஉ. அணுகல் அணுகல் - அணு
 காதே அணுகாதே.
 கக௧ - ககரு. தன்பசிநீங்கிக் காயசண
 டிகை வானம்போவுழி அவளுக்கு வந்த
 துன்பத்தைக்கேள்.
 கக௧. அந்தரஞ்செலவோர் - தேவர்,
 அந்தரி - தூர்க்கை.

கக௧. விர்தமால்வரை - விர்தியமலை,
 ‘மீமிசைச் செல்லார்’ என்றும் பாடம்.
 கக௧ - கக௧. விர்தியமலையிலிருத்தல்
 பற்றித் தூர்க்கைக்கு விர்தியவாவிரி
 யென்றும் ஒரு பெயருண்டு.
 ககஅ - கஉ0. விர்தமலையைப் பாதுகா
 க்கும் விர்தாகடிகை யென்பவள், யாரே
 னும் மேற்போவாராயின் மிக்ககோபத்
 தையுடையளாய்ச் சாயையினால், அவர்
 களை இழுத்துத் தன்வயிற்றிலிடுவள்;
 பிரஹ்மதேவரிடம் வரம்பெற்ற ஸிஹ்
 மிகை யென்னுமரக்கி இலங்கைக்குச்
 சென்ற ஹதுமானை நீழலாவிழுத்துத்
 தடைப்படுத்தியதாக பூர்மத் வாணீயீக
 ராமாயணம், சந்தரகாண்டத்தால் தெரி
 கின்றது.
 கஉக. (காயசண்டிகை) விர்தாகடிகை
 யின் வயிற்றிலடங்கினள்.
 கஉஉ. கைமமை கொள்ளேல்-கிறுமை
 யைக்கொள்ளாதே; கைமமை - கிறுமை;
 கிறுமையென்றது ஆராயாது செய்தலை.
 இனி, உதையகுமரன் மணிமேகலையின்
 பூர்வஜன்மநாயக நென்பதனைத் தனது
 ஞானத்தாலறிந்த கந்திற்பாவை அவன

ஞழ்வினை வந்திங் குதைய குமாளை
 யாருயி ருண்ட தாயினு மறியாய்
 கடரு வெவ்வினை செய்தாய் விஞ்சைக் காஞ்சன
 வவ்வினை நின்னையு மகலா தாங்குறு
 மென்றிவை தெய்வங் கூறலு மெழுந்து
 கன்றிய நெஞ்சிற் கடுவினை யுருத்தெழு
 விஞ்சையன் போயினன் விலங்குவின் படர்ந்தென.

உதையகுமாளைக் காஞ்சனன் வாளாலெறிந்தகாதை முற்றிற்று.

இறந்தது பற்றி, மணிமேகலையை அங்கு
 கலைபாக நினைந்து அவனைக் கொள்ளாதே
 யென்று கூறிற்றென்றலுமாம்; கைம்
 மை - அமங்கலை.

கஉக - கஉச. மடைதொழில் செய்
 வோனை முற்பிறப்பில் வெட்டிய பாவம்
 உதையகுமாளை வெட்டுண்ணச் செய்
 சது; ஆனாலும் ஆராயாது செய்தலின் நீ
 அநியாய். இவ்வரலாற்றை, உக - ம் கா
 தையாலும் (சஎ - ம் அடிமுதலியவை.)
 உக - ம் காதையாலும் (அஉ - ம் அடி
 முதலியவை.) அறிந்து கொள்க.

கஉஅ. கடுவினை - உதையகுமாளைக்
 கொன்ற பாவம்.

கஉக. விலங்கு - குறுக்காக.

க-கஉக. கோட்டம் காப்புடைத்தா
 தாரோன் கேட்டுமனங்கொண்டு எழுந்து
 சென்று ஏறலும், கணவன் கையறியோ
 தி வந்து இழிந்து தோன்று திரிபோட
 க் கண்டு பலபாராட்டவும், நீ கிசு
 ன்று காட்டி மெல்லியல உரைத்தலும்,
 விஞ்சையன் புகு குளித்து அடக்கி
 னை; அரசிளங்குமாளும் கொள்ளா
 மனங்கொண்டு எழுந்து போயி எழுந்து
 கழிந்து நீங்கி அணைந்து புகு, லும், வீ
 சையன், எழுந்து சென்று வீசிப் புகு
 லும், பாவை உணாக்கும்; அங்கு
 உரைப்பது கூறலும், விஞ்சையன் எழு
 ந்து படர்ந்து போயினனென வினை
 டிவுசெய்க.

இருபத்தொன்றாவது

கந்திற்பாவை வருவதுரைத்தகாதை.

[இருபத்தொன்றாவது மணிமேகலை உதையகுமரன்மடிந்ததுகண்டு உறுதுயரெய்த, நெடுநிலைக்கந்தின் நின்றபாவை வருவதுரைத்து அவள் மயக்கொழித்தபாட்டு.]

கடவு ளெழுதிய நெடுநிலைக் கந்தின்
குடவயி னமைத்த நெடுநிலை வாயின்
முதியாள் கோட்டத் தகவையிற் கிடந்த
மதுமலர்க் குழலி மயங்கின ளெழுந்து
நி விஞ்சையன் செய்தியும் வெண்வேல் வேந்தன்
மைந்தற் குற்றது மன்றப் பொதியிற்
கந்துடை நெடுநிலைக் கடவுட் பாவை
யங்கவற் குரைத்த வற்புதக் கிளவியுங்
கேட்டன ளெழுந்து கெடுகவிவ் வருவெனத்
க0 தோட்டலர்க் குழலி யுள்வரி நீங்கித்
திட்டி விடமுண நின்னுயிர் போநாட்
கட்டழ லீமத் தென்னுயிர் சுட்டே

க. கடவுள் எழுதிய - துவதிகளையொத்த பாவையை (மயன்) பண்ணின; "கடவுட் பாவை" என்பர் பின்னும்; எ - ம் அடி.

உ. குடவயின்-மேற்றிசையிடத்தே.

ந. முதியாள் கோட்டம் - சம்பாபதி கோயில்.

க - ந. இவ்வடிகளால், சம்பாபதி கோயில், கந்திற்பாவைக்கு மேற்றிசையிலுள்ளதென்று தெரிகின்றது.

ச. குழலி - மணிமேகலை.

டு. விஞ்சையன்-காஞ்சனன். வெண் - வெற்றி; "வெண்வே லாடவன்" என்பது புறப்போநீவேண்பாமாலை, வஞ்சிப் படலம், உச. 'வெள்வேல்' என்றும் பாடம்.

சு. மைந்தற்கு-உதையகுமரனுக்கு. மன்ற்போதியில்:—உ0 - ம் காதை, எக.

எ. கந்திற்பாவை.

அ. அங்கவற்கு - காஞ்சனனுக்கு. அற்புதம் - ஆச்சரியம்.

க. இவ்வுருக் கெடுகவென்று.

க0. குழலி-சுட்டு, உள்வரிநீங்கி-மறைந்தவேட மொழிந்து; என்றது காயசண்டிகையின் வடிவமொழிந்தென்றபடி.

இனி, உதையகுமரனைக்குறித்து மணிமேகலை புலமபுதல் கூறப்படும்.

கக. திட்டிவிடம் - கண்ணில் விடமுடையதோர் பாம்பு; இதனியலபை, இந்நூல க - ம் காதை, சக - ம் அடிக்குறிப்பிற் பார்க்க. இதனைப் பாம்புகளுக்கு அரசென்றும் கூறுவர்.

கஉ. கட்டழல் - மிக்கநெருப்பு, ஈமம்-மயானம்.

கக - கஉ. இவ்வடிகளாற் போனபிறப்பின்செய்தி கூறினாள்.

ஹவவன மருங்கி னின்பா ஹள்ளர்
தவிர்விலே னாதலிற் றலைமக டோன்றி
கரு மணிபல் லவத்திடை யெண்ணையாங் குய்த்துப்
பிணிப்பறு மாதவன் பிழைக காட்டி
யென்பிறப் புணர்ந்த வென்முற் றோன்றி
யுன்பிறப் பெல்லா மொழியின் றுரைத்தலிற்
பிறந்தோ ரிறத்தலு மிறந்தோர் பிறத்தலு
உரு மறந்தரு சால்பு மறந்தரு துன்பமும்
யானினக் குரைத்துநின் னிடர்வினை யொழிக்கக்
காயசண் டிகைவடி வானேன் காதல
வைவாள் விஞ்சையன் மயக்குறு வெகுளியின்
வெவ்வினை யுருப்ப விளிந்தனை யோவென
உரு விழமக் கிளவியின் வெய்துயிர்த்துப் புலம்பி
யழுதன னோங்கி யயாவுயிர்த் தெழுதலுஞ்
செல்லல் செல்லல் சேயரி நெடுங்க
ணல்வியந் தாரோன் றன்பாற் செல்ல
னினக்கவன் மகனாத் தோன்றிய தூஉ
கூ மனக்கினி யாற்குரீ மகளாய தூஉம்
பண்டும பண்டும பல்பிறப் புளவாற்

கசு. தலைமகள் - மணிமேகலாதெய்வம்.

கக - கசு. உவவனத்திற் கண்டபொழுது உதயகுமரன்பால் மணிமேகலைக்கு காதலிருத்ததென்பதை, "புதுவோன பிணைப் போனதென் னெருசு, மிதுடோ வன்னுய் காமத தியற்கை" (க - ம சாடை, அக - கூ) என்றும், "அவன்பா ஹள்ள, நீங்காத தன்மை நினக்குமுன்ன டாதலின்" (க - ம காதை; சச - சுது) என்றும் முன்வந்திருத்தலா ஹணர்.

கக - பிணிப்பறு மாதவன் - புத்தன்; பிணிப்பு - பற்று; "பிணிப்பறுத சோர் தம் பெற்றி யெய்தவும்" என்பது தீலப் பதிற்று, அடைக்கலக்காதை, கரு.

கச - கசு. தலைமகள் தோன்றி உய்துக் காட்டித் தோன்றி உரைத்தலினென்க.

கஉ. சால்பு - அமைதி; இன்பமுமாம். மறம் - பாவம்.

கக - உரு. உக - ம் காதை, ககக.

உச. உருப்ப - சோபிக்க விளிந்தனையோ - ஹறந்தாயோ.

உக - உசு. உருப்ப வெகுளியின் விளிந்தனையோ.

உரு. விழமக்கிளவி - துன்பத்தைப் புலப்படுத்தும் சொற்கள். வெய்துயிர்த்து - வெம்மைப்போகி.

உசு. அயாவுயிர்த்து - நெட்டுயிர்ப்புக் கொண்டு. எழுதலும் - மணிமேகலை எழுதலும்.

மேல், மணிமேகலையோடுக்கித் திற்பாவை கூறுதலைச் சொல்லுவார்.

உஎ. செல்லல் செல்லல் - போகாதே போகாதே. சேயரிநெடுங்கண் - விளி.

உஅ. அல்லி - அகவிதழ். தாரோன் - உதையகுமரன்.

உக. மகனா - கணவனாக.

கரு. மனக்கினியாற்கு - உதயகுமரனுக்கு. மகளாயதுஉம் - மனைவியானதும்.

உக - கரு. "நோதக வுண்டோ தும் மகனார்க்கு" எனக் கணவனை மகனா என்று தீலப்பதிற்று, கொலைக்கண்

உக.—கந்திற்பாவை வருவதுரைத்தகாதை. கஅள

கண்ட பிறவியே யல்ல காரிகை
தடுமாறு பிறவித் தாழ்தரு தோற்றம்
விடுமாறு முயல்வோய் விழுமங் கொள்ளே
கூடு லென்றிவை சொல்லி யிருந்தெய்வ முரைத்தலும்
பொன்றிகழ் மேனிப் பூங்கொடி பொருந்திப்
பொய்யா நாவொடிப் பொதியிலிற் பொருந்திய
தெய்வ நீயோ திருவடி தொழுதேன்
விட்ட பிறப்பின் வெய்துயிர்த் திங்கிவன்
சு0 திட்டி விடமுணச் செல்லுயிர் போயது
நெஞ்ச நடுங்கி நெடுந்துயர் கூரயான்
விஞ்சையன் வாளி னிவன்விளிந் ததூஉ
மறிதலு மறிதியோ வறிந்தனை யாயிற்
பெறுவே னல்லநின் பேரரு ளீங்கென
சுரு வையரி நெடுங்க ணுயிழை கேகொனத்
தெய்வக் கிளவியிற் றெய்வங் கூறுங்
காயங் கரையெனும் பேரியாற் றடைகரை
மாயயின் மாதவன் வருபொரு ளுரைத்து

காதையில் [அடி - கஎ] கூறியிருத்தல் காண்க.

கஉ. நீ அறிந்துகொண்ட முற்பிறப் பில் மட்டுமல்ல; காணுதல் - அறிதல்.

உக-கஉ. தோன்றியதூஉம் ஆயதூஉம் கண்டபிறவியேயல்ல, பண்மடு பண்மடு பல்பிறப்புளவாலென வியைக்க.

கக. தாழ்தரு - தங்குகின்ற; அழுந்து கின்றவெனதுமாம்.

கசு விழுமம் - துன்பம்.

கடு. சொல்லியுரைத்தல் - கூறிவிளக் குதல்; “அரைந்தனர் சாற்றும்” (சிலப் பதிகாரம், நாகொண்காதை, கக) என்ற புழிப்போல.

கக. பூங்கொடி - மணிமேகலை.

மேல், மணிமேகலையின் வினாவும், கந்திற்பாவைகூறும் விடையும் கூறப்படும்.

கக. விட்டபிறப்பு - போனபிறப்பு. இவன் - உதயகுமரன்.

கக - சு0. இவன் உயிர்போதற்குக் காரணமாகிய தீவினையையும்.

சக. யான் நெடுந்துயர் கூர; கூர-மிக.

சஉ. விளிந்ததூஉம் - இறந்ததற்குக் காரணமாகிய தீவினையையும்.

சக. அறிதலுமறிதியோ - அறிதலும் செய்தியோ; இஃது, “உண்ணலு முண்ணன் வாழலும் வாழேன்” (கலித் தொகை, பாலைக்கலி, உஉ) என்பது போல் நின்றது.

சச. நல்ல நினைது பெருங்கருணையை இவ்விடத்துப் பெறுவேன்; எனறது - நீகூறும் விடையைக்கேட்கும் விருப்ப முடையேனென்றவாறு என - என்று மணிமேகலை சொல்ல. “பேறுவே நில் லேன்” என்றும் பாடம்.

சடு. ஆயிழை - வளி.

சக. தெய்வம் - கந்திற்பாவை.

சஎ. கரை - கரையில்.

சஅ. மாதவன் வருபொருள் - புத்தன் அவதரித்தலை. உலகத்திற் பாவங்கள் அதிகரித்தகாலந்தோறும் அப்பாவங்களை ப்போககி அருளறத்தை நிலை நிறத்தி உயர்களை நிருவாணமடைவித்தற்பொரு ட்டுப்புத்தாவதாரமுண்டென்பது பெள தததூறறுணிபு; “ஈரே ண் ணு ற் ரோ டிரெட் டாண்டிற், பேரறி வாளன் ரோ ன் றும்” (கஉ - ம் காதை, எஎ - எஅ) எனவும், “மறவிரு ளிரிய மன்னுயிரே

மருளுடை மாக்கண் மனமாசு கழுஉம்

௫௦ பிரம தருமனைப் பேணினி ராகி

யடிசிற் சிறப்பியா மடிகளுக் காக்குதல்

விடியல் வேலை வேண்டின மென்றலு

மாலேநீங்க மனமகிழ் வெய்திக்

காலை தோன்ற வேலையின் வருஉ

௫௫ நடைத்திறத் திழுக்கி நல்லடி தளர்ந்து

மடைக்கலஞ் சிதைய வீழ்ந்த மடையனைச்

சீல நீங்காச் செய்தவத் தோர்க்கு

முற, வறவெயில் விரித்தாங் களப்பி விருத்திலோடு, புத்த ஞாயிறு தோன்றுங் காறும்” (உக - ம் காதை, கக௮ - கக௯) எனவும், “புலவன் முழுதும் பொய்யின் துணர்ந்தோ, னுலகுயக் கோடற் கொருவன் றேனது, மந்நா ளவனறங் கேட்டோ ரல்ல, தின்னாப் பிறவியிழுக் குந ரில்லை” (உரு - ம் காதை, ச௫-ச௮) எனவும், “கரவரும் பெருமைக் கபிலையம் பதியி, னளப்பரும் பாரமிதை யளவின் றுநிறைந்து, துளக்கமில் புத்த ஞாயிறு தோன்றி” (உசு - ம் காதை, சச-சக) எனவும் இந்நூலுள்ளே பலவிடத் தும் வருதல் காண்க.

சுக, மருள் உடை மாக்கண் - மயக்கத் தையுடைய மனிதர் மனமாசு - காமவெருளி மயக்கங்கள்; “வெல்கல் வெகு ளப் பொல்லாக காட்சியென், துள்ளத் தன்னி லுருப்பன மூன்றும்” (௫௦ - ம் காதை, எ௦ - எக) என்பதனானுணர்க. கழுஉம் - கழுவும்.

இக, அடிகளுக்கு அடிசற்சிறப்பு ஆக் குதலென்க

இஉ, விடியல் வேலை-நாள்வெயிற்காலம்; வைகறைப்பொழுதெனினும்பொருந்தும்.

இச, அடிகளுக்கு அடிசற்சிறப்பு விடியல்வேலையாககுதல் வேண்டின மென்று மடையனை நோக்கிக் கூறுதலும்.

இக, மாலேநீங்கி என்றும் பாடம்.

சஎ - இஉ, அடைகலையில் உரைத்துக் கழுஉம் பிரமதருமனைப்பேணி விடியல்வேலையில் ஆக்குதலை வேண்டினமென்றலுமென்க

இக, மாலே - இரவு.

இச, காலே-நாள்வெயிற்காலம், வருஉ - வந்து.

இரு, நடைத்திறத்து இழுக்கி - நடைவகையால் வழுக்கி.

இசு, மடைக் கலம் - சோற்றுப்பாத்திரம். மடையன் - சமையற்காரன்.

இஎ, சீலம் - பஞ்சசீலம்; தச்சீலமுமாம்; கொல்லாமை = அஹிம்சை, பொய்சொல்லாமை = ஸத்தியம், களவின்மை = அஸ்தேயம், காமமின்மை = பிரமசரியம், இரவாமை = அஸங்கிரகம் என்னும் இவை பஞ்சசீலம்; இவ்வைந்தனோடு உயர்ந்த ஆசனத்து இருத்தல்கிடத்தலின்மை, சந்தனம் மாலே முதலியன தரியாமை, பொன்வெள்ளிகளைத் தின்னாமை, பாடலாடல் விரும்பாமை, உதயத்திற்கு முன்பு புசித்தல் என்னும் ஐந்தும்சேரத் தச்சீலமாம். பஞ்சசீலத்துள், இரவாமை நின்ற நிலைக்களத்தின்கண் கள்ளண்ணாமையைச்சேர்த்துக்கூறுவாரு முளர். இது, நிலகேசி விநத்தீஸமயதிவாகரத்திற் கண்டது. கொல்லாமை, திருடாமை, வியபிரியாமை பொய்கூறாமை, கள்ளண்ணாமையென்னுமிவை பஞ்சசீல மென்றும், இவை இவ்வறத்தார் எல்லோர்க்கும் உரியனவென்றும், இவ்வைந்தனோடு இரவில் தூய்மையில்லாத உணவைப்புகியாமை, சந்தனமுதலிய மணமுள்ள பொருள்களை உபயோகியாமை, தகையிற் பாய்மேலே படுத்தல் என்னும் மூன்றுஞ்சேர அஷ்டாங்கசீலமென்றும், இவை இவ்வறத்தாரில் நிஷ்டாபரங்களுக்கே யுரியனவென்றும், இவ்வெட்டனோடு நாட்டியம் சான்ற

உக.—கந்திற் பாவை வருவதுரைத்தகாதை. கஅக

வேலை பிழைத்த வெகுளி தோன்றத்
தோளுந் தலையுந் துணிந்துவே ருக
௬௦ வாளிற் தப்பிய வல்வினை யன்றே
விராமலர்க் கூந்தன் மெல்லிய னின்றே
டிராகுலன் மண்ணை யிட்டக லாதது
தலைவன் காக்குந் தன்பொருட் டாகிய
வவல வெவ்வினை யென்போ ரறிபா
௬௫ ரதஞ்செய் காத லன்பின னுயினு
மறஞ்செய் துளதெனின் வல்வினை யொழியா
தாங்கல் வினைவர் தணுகுங் காலைத்
தீங்குறு முயிரே செய்வினை மருங்கின்
மீண்டுவரு பிறப்பின் மீளினு மீளு
௭௦ மாங்கல் வினைகா னுயிழை கணவனை
யீங்கு வந்திவ் விடர்செய் தொழிந்த
தின்னுங் கேளா யிளங்கொடி நல்லாய்
மன்னவன் மகற்கு வருந்துதுய ரெய்தி
மாதவ ருணர்த்திய வாய்மொழி கேட்டுக்
௭௫ காவல னின்னையுங் காவல்செய் தாங்கடு

வியவற்றை விரும்பாமை, பொன் வெள் ளிகளைத் தொடாமையென்னும் இவ்விர ண்டுமச்சேரத் தக்கீலமென்றும், இப்பத் தும் துறவிகளுக்கேயுரியனவென்றும், இப்பத்தில் வியபிசரியாமை நின்றவிடத் திற் பிரமசரியம் கூறப்படுமென்றும் தநீ மிகஞுத்திர மென்னும் பௌதததூல் கூ றும்.

௫௮. பிழைத்தவெகுளி - தவறினமை யால்வந்த கோபம்.

௬௦. தப்பிய - வெட்டிய.

௬௧. மெல்லியல் - விளி.

௫௬ - ௬௨. இவ்வடிகளிற்போலவே, “மடைக்கலஞ் சிதைய வீழ்ந்த மடைய னை, யுடற்றுணி செய்தால் குருததெழும் வல்வினை, நஞ்சவிழி யரவி னல்லுயிர் வாங்கி, விஞ்சையன் வாளால் வீட்டிய தன்றே” என்று இராசமாதேவியை நோ க்கி மணிமேகலை கூறியதாகப் பின்புல ருதல் காண்க; உக-ம் காதை, ௮௨-௮௫.

௬௩. தலைவன் - கடவுள். காக்கும் - காப்பான்; தடுப்பானென்றபடி.

௬௪ - ௬௪. வினையைத் தலைவன் காக்கு மென்போர் அறியாரென இயைக்க, செ

ய்தவன் துகர்ந்தாலன்றி வினை தொலை யாதென்றவாறு.

௬௫. ‘அறஞ்செய் காதல் னன்பின னுயினும்’ என்றும் பாடம்.

௬௬. மறம் செய்துளதெனின்-பாவம் செய்யப்பட்டுடிருப்பின். வல்வினை-சுட்டு.

௬௮. தீங்கு - துன்பம்.

௭௦. அவ்வினை - மடையனை வெட்டி யபாவம். கணவனை - உதயகுமரனை.

௭௦ - ௭௧. அவ்வினை ஈங்குவந்து உன் கணவனை இவ்விடர் செய்தொழிந்ததெ ன்க.

இனி, மணிமேகலைக்குப்பின் வருவன வற்றைக் கந்திற் பாவைத்தெய்வம் கூறு தல் கூறப்படும்.

௭௩. மகற்கு - உதயகுமரன் இறந்ததற் காக.

௭௪. உணர்த்தியவன் ஒருவனுயினும் உணர்க்கவந்தோர் பலராதலின் ‘மாதவ ருணர்த்திய’ என்றார். ‘மாதவ ருணா த்த’ என்றும் பாடம். வாய்-உண்மை.

௭௫. காவல் செய்தாங்கிடும் - சிறை யில் வைப்பான். ‘காதலி நின்னையும்’ என்றும் பாடம்.

மிடுகிற நீக்கி யிராசமா தேவி
கூட வைக்குங் கொட்பின ளாகி
மாதவி மாதவன் மலரடி வணங்கித்
தீது கூறவவ டன்னெடுஞ் சேர்ந்து
அ0 மாதவ னுரைத்த வாய்மொழி கேட்டுக்
காதலி நின்னையுங் காவ னீக்குவ
ளாசாள் செல்வத் தாபுத் திரண்பாற்
புரையோர்ப் பேணிப் போகலும் போகுவை
போன லவனெடும் பொருளுரை பொருந்தி
அநு மாநீர் வங்கத் தவனெடு மெழுந்து
மாயில் செய்தி மணிபல் லவமெனார்
தீவகத் தின்னுஞ் சேறலு முண்டாற
நீவ திலகையிற் றன்றிறங் கேட்டுச்
சாவக மன்னன் றன்னா டடைந்தபி
கூ0 னுங்கத் தீவமவிட் டருந்தவன் வடிவாய்ப்
பூங்கொடி வஞ்சி மாநகர் புகுவை
பாங்கந் நகரத் தறிபொருள் வினாவு

எஃ. இராசமாதேவி - பட்டமகிஷி.
எஎ கொட்பு - கொள்கை.
எஅ. மாதவன் - அறவணவடிகள்.
எஃ. தீது - மணிமேகலை சிறையில
வைக்கப்பட்டிருத்தல்.

அ0. வாய்மொழி - உண்மைமொழி.
எஃ-அக. இராசமாதேவி நீக்கிக் கொ
ட்பினளாகிக் கேட்டு நின்னைக் காவல்
நீக்குவனென்க.

அஉ. ஆபுத்திரனென்றது புண்ணிய
ராசனே; இது, “நாக புரமிது நன்னக
ரானவோன், பூமிசந் திரன்மகன் புண்
ணிய ராசன்” (உச - ம் காதை, கஎ0 -
கஎக) என்று தருமசாவகன் மணிமேக
லைக்குக் கூறியவாற்றா ளுனை ரப்படும்;
புண்ணியராசனை ஆபுத்திரனென்றே
இத்தூவிற் பெரும்பாலும் வழங்குவர்.

அஃ. புரையோர் - சங்கத்தார்; புரை -
உயர்ச்சி. போகலும் போகுவை - போ
குதலுஞ்செய்வை. ‘போக்கலும் போக்
கும்’ என்றும் ‘போகிலும் போகுவை’
என்றும் பாடம்.

அச. பொருளுரை - தருமபதம்; என்
றது, நாகபுரத்தின் பக்கத்ததாகிய சோ
லையிலுள்ள தருமசாபகன் ஆபுத்திரனு

கருக்கூறும் உபதேசமொழிகளைக்குறித்
துநின்றது. பொருந்தி - கேட்டு. அம்
மொழிகளாவன, “அறனு மறனு மநித்
தமு நித்தத், திறனுந் துக்கமுஞ் செல
லுயிற் புகுகிலுஞ், சார்பிற் றேறறமுஞ்
சார்பறத் துய்தியு, மாரிய னமைதியும்”
(உடு - ம் காதை, கூ - ஃ) என்பவை
கள்.

அடு - அஎ. மணிமேகலை நாகபுரத்தி
லிருந்து ஆகாயவழியேபோந்து மணிப
ல்லவத்தையடைந்தாளென்றும், ஆபுத்தி
ரன் கப்பல்வழியேவந்து அததிவத்தை
அடைந்தாளென்றும் உடு-ம காத்தையிலு
ள்ள உஃ-ம் அடிமுதலியவற்றால் விளங்
குதலால், ‘வங்கத் தவனெடு மெழுந்து’
என்பதற்குப் பின்பு கப்பலேறி மணி
பல்லவத்தை யடைவோனாகிய ஆபுத்தி
ரனினின்று நீக்கி ஆகாயவழியேயெழுத்
தெனப் பொருள்கொண்டு எழுந்த சேற
லுமுண்டெனவியைக்க. அவனெடு மெ
ன்பது, ஐந்தாவதன்மயக்கம்.

அஃ. சாவகமன்னன் - சாவகநாட்டா
சனாகிய ஆபுத்திரன்.

க0. தீவம் - மணிபல்லவம்.

கஃ. யஞ்சிமாநகர் - கருவூர்; இத

உக.—கந்திப்பாவை வருவதுணைத்தகாதை. ௧௧௧

மோங்கிய கேள்வி யுயர்ந்தோர் பலரா
 லிறைவ நெங்கோ நெவ்வுயி ரனைத்து
 கூடு முறைமையிற் படைத்த முதல்வனென் போர்களுந்
 தன்னுரு வில்லோன் பிறவுருப் படைப்போ
 னன்னோ னிறைவ னாகுமென் போர்களுந்
 துன்ப நோன்பித் தொடர்ப்பா டறுத்தாந்
 கின்பவுல குசசி யிருத்துமென் போர்களுந்
 ௧௦௦ பூத விகாரப புணர்ப்பென் போர்களுந்
 பல்வேறு சமையப் படிற்றுரை யெல்லா
 மல்லியங் கோதை கேட்குறு மந்நா
 ளிறைவனு மில்லை யிறந்தோர் பிறவா
 ரறனோ டென்னையென் றறைந்தோன் றன்னைப்
 ௧௦௫ பிறவியு மறவியும பெற்றியி னுணர்ந்த
 நறுமலர்க் கோதை யெள்ளினை நகுதி
 யெள்ளினை போலு மிவ்வுரை கேட்டிங்
 கொளரிய துரையென வுன்பிறப் புணர்த்துவை
 யாங்குநிற் கொணர்ந்த வருந்தெய்வ மயக்கக்
 ௧௦ காம்பன தோளி கனாமயக் குற்றனை
 யென்றவ னுரைக்கு மிளங்கொடி நல்லா
 யன்றென் றவன்முன் னயர்ந்தொழி வாயலை

சேர்களுடைய இராசதானி; மலைநாட்
 டு லுள்ளது.

கூச - கூடு. படைத்த முதல்வனே
 இறைவன் எங்கோன் என்போர்களுமெ
 ன்க; இவர்கள பிரஹ்மவாதிகள்; “பேரு
 லகெல்லாம் பிரம வாதியோர், தேவனி
 ட்ட முட்டை யென்றனன்” (உஎ - ம்
 காதை, கூச-கூஎ) என்றுவருதல் காண்க.
 இவர்களை இரணிய கருப்பவாதிகளென்
 றுங்கூறுவர்.

கூசு. ‘தானுருவிலலோன்’ என்றும்
 பாடம்.

கூச - கூஎ. என்போர்கள் அத்துவைத்
 வாதிகள்.

கூஅ. நோன்பு - கன்மங்கள். இத்
 தொடர்ப்பாடு - இந்தப்பந்தங்கள். ‘நோ
 ன்பிற் றொடர்ப்பாடு’ என்றும் பாடம்.

கூஅ - கூக. நோன்பு அறுத்து இருத்து
 மென்போர்கள் - கரம்பரஹ்மவாதிகள்.

௧௦௦. புணர்ப்பென்போர்கள் - பூதவா
 திகள்.

கூச - ௧௦௦. இவ்வுடிகளிற்கூறிய சமய
 இலக்கணங்களுட் சிலவும், இன்னும்
 பலவும் இந்நூல் உஎ - ம் காதையால்
 விளங்கவுணரப்படும்.

௧௦௪. அறனோடு என்னை - தருமத்
 தாலவரும் பயன்யாது. அறைந்தோன் -
 உலோகாயதன்.

௧௦௫. அறவி - தருமத்தோடு பொருந்
 தியவழி.

௧௦௬. எள்ளினை நகுதி - இகழ்ந்துசிரி
 ப்பாய்.

௧௦௪ - ௧௦௬. அறைந்தோன்றன்னை
 எள்ளினை நகுதி.

௧௦௭. இவ்வுரைகேட்டி எள்ளினைபோ
 லும், ‘என்னுரை கேட்டிங்கு’ என்றும்
 பாடம்.

௧௧௦. ‘காம்பினைத்தோளி’ என்றும்
 பாடம்.

௧௧௨. அயர்ந்தொழிவாயலை - மறந்
 தொழியாய்.

தீவினை யுறுதலுள் செத்தோர் பிறத்தலும்
வாயே யென்று மயக்கொழி மடவாய்

ககடு வழுவுறு மரனு மண்ணுங் கல்லு
மெழுதிய பாவையும் பேசா வென்ப
தறிதலு மறிதியோ வறியாய் கொல்லோ
வறியா யாயி னுங்குது கேளாய்
முடித்துவரு சிறப்பின் முதுநர் யாங்கணுங்

கஉ௦ கொடித்தேர் வீதியுந் தேவர் கோட்டமு
முதுமர விடங்களு முதுநீர்த் துறைகளும்
பொதியிலு மன்றமும் பொருந்துபு நாடிக
காப்புடை மாநகர்க் காவலுங் கண்ணி
யாப்புடைத் தாக வறிந்தோர் வலித்து

கஉரு மண்ணினுங் கல்லினு மரததினுஞ் சுவரினுங்
கண்ணிய தெய்வதங் காட்டுநர் வகுக்க
வாங்கத் தெய்வத மவ்விட நீங்கா
ஆன்கணி னூர்கட் குற்றதை யுரைக்கு
மென்றிறங் கேட்டியோ விளங்கொடி நல்லாய்

கக௦ மன்பெருந் தெய்வ கணங்களி னுள்ளேன்
றுவதிக் கென்பேன் ரென்றுமுதிர் கந்தின்
மயனெனக் கொப்பா வகுத்த பாவையி
னீங்கேன் யானென் னிலையது கேளாய
மாந்த ரறிவது வானவ ரறியா

ககக. உக - ம் காதை, கக - உ௦
ககச. வாயே - உண்மையே. 'மடக
கொடி மடவாய்' என்றும் பாடம்.

ககடு. உக - ம் காதை, கஉடு.
கக௭. அறிதலு மறிதியோ - அறித
லும் செய்தியோ.

கஉ௦. தேவர் கோட்டம் - தேவர்கோ
யில்.

கஉக. முதுமரம் - பழையமரம்.
கஉக. காவலுங்கண்ணி - காவலையுங்
கருதி.

கஉச. யாப்புடைத்தாக - உறுதியுடை
த்தாக. வலித்து - எண்ணி.

கஉக. தெய்வதங்காட்டுநர் - தெய்வ
த்தை நிறுத்துவோர்; உஉ - ம் காதை,
கஉக. 'கண்ணிய வுருவங் காட்டுநர்
வகுத்த' என்றும் பாடம்.

கஉஅ. ஊன்கணிநூர்கட்டு - மாணி
டர்களுக்கு.

மேல்வருவன, மணிமேகலைக்குத் தன்
துவரலாற்றைக் கந்திற்பாவை கூறச்
கூற்று.

கஉக. கேட்டி - கேட்பாய்.

ககக. துவதிகென்பேன் - துவதிக்
கென்று பெயர் கூறப்படுவேன். கொ
ன்று முதிர் - கந்து - பழைமை முதிர்ந்
துண்.

ககஉ. மயன் - தெய்வத்தச்சன்; அச்
சுரத்தச்சனென்றுங் கூறுவர்; கந்திற்பா
வை இருத்தற் கிடமாகிய சக்கரவாளக்
கோட்டமும் மயனாற்செய்யப்பட்டதெ
ன்று இந்நூல் சு - ம் காதை, ககஉ -
அடிமுதலியவற்றால் தெரிகின்றது. 'பா
வையை' என்றும் பாடம்.

உக.—கந்திற் பாவை வருவதுரைத்தகாதை. ௧௬௩

௧௬௫ ரோவியச் சேனனென் னுறுதுணைத் தோழ

னுவதை யிந்நகர்க் காருரைத் தனரோ

வவனுடன் யான்சென் றடிட மெல்லா

முடனுறைந் தார்போ லொழியா தெழுதிப்

பூவும் புகையும் பொருந்துபு புணர்ந்து

௧௬௦ நானனி வருத்தவென் னலம்பா ராட்டவின்

மணிமே கலையான் வருபொரு ளெல்லாந்

துணிவுட னுரைத்தே னென்சொற் றேறெனத்

தேறே னல்லேன் றெய்வக் கிளவிக

ளீறு கடைபோக வெனக்கரு ளென்றலுந்

௧௬௫ துவதிக னுரைக்குஞ் சொல்லுஞ் சொல்லுவேன்

வருவது கேளாய் மடக்கொடி நல்லாய்

மன்னுயிர் நீங்க மழைவளங் கரந்து

பொன்னெயிற் காஞ்சி நகர்க்கி னழிய

வாங்கது கேட்டே யாருயிர் மருந்தா

௧௫௦ யீங்கும் முதியா ளிடவயின் வைத்த

தெய்வப் பாத்திரஞ் செவ்விதின் வாங்கித்

தையனிற் பயந்தோர் தம்மொடு போகி

யறவணன் றுனு மாங்குள னாதலிற்

செறிதொடி காஞ்சி மாநகர் சேர்குவை

௧௫௫ யறவண னருளா லாய்தொடி யல்லூப்

பிறவண மொழிந்துநின் பெற்றியை யாகி

வறனோ லெகின் மழைவளந் தருஉ

௧௬௫. ஓவியச்சேனன்-சித்திரசேனன்.

௧௬௭. அவனுடன் - சித்திரசேனனுடன். ஆடிடம் - வீனையாடுமிடம்.

௧௬௯. 'கொணர்ந்து' என்றும் பாடம்.

௧௭௨. தேறென - தெளிவாயென்று கந்திற் பாவைசொல்ல.

மேல்வருவன மணிமேகலைகூற்று.

௧௭௩. தெய்வக்கிளவிகளைத் தேறே னல்லேன்; தெளிவேனென்றபடி.

௧௭௪. ஈறு கடைபோக-மரணம் இறுதியாக; "கடைபோகச் செல்வமுய்த் தார்" என்பது நூலடியார். மெய்ம்மை, கூ. என்றலும்-என்று மணிமேகலை சொல்லலும்.

மேல்வருவன கந்திற் பாவைகூற்று.

௧௭௫. உரைக்கும் - முற்று. சொல்ல லுஞ் சொல்லுவேன்-யான் சொல்லுத லையுஞ் செய்வேன்.

௧௭௭. நீங்கக் கரந்து - நீங்கும்படி மறைந்து.

௧௮௦. முதியான் - சம்பாபதி.

௧௮௨. நிற்பயந்தோர் - மாதவியும் சுதமதியும்.

௧௮௩. ஆங்கு - காஞ்சிநகரில்.

௧௮௪. செறிதொடி - விளி.

௧௮௬ - ௧௮௭. ஆங்குளனாதலிற் சேர்குவை.

௧௮௯ - ௧௮௭. அதுகேட்டு வாங்கிக் காஞ்சிமாநகர் சேர்குவையென்க.

௧௮௭. பிறவணமொழிந்து - ஆணுருவொழிந்து; வேற்றுமதப் பற்றொழிந்தென்றமாம்.

௧௮௭. வறன் ஓடு உலகில் - வறட்காலம் பார்த்த உலகத்தில்.

மறனோ டேந்தி யாருயி ரோம்புவை
யாய்தொடிக் கவ்வு ரறனோடு தோன்று

கக௦ மேது நிகழ்ச்சி யாவும் பலவுள
பிறவற முரைத்தோர் பெற்றிமை யெல்லா
மறவணன் நனக்குநீ யுரைத்த வந்நாட்
டவமுந் தருமமுஞ் சார்பிற் றோற்றமும்
பவமறு மார்க்கமும் பான்மையி னுரைத்து

கக௧ மறவிரு விரிய மன்னுயி ரோமுற
வறவெயில் விரித்தாங் களப்பி லிருத்தியொடு
புத்த ஞாயிறு தோன்றுங் காறுஞ்
செத்தும் பிறந்துஞ் செம்பொருள் காவா
வித்தல நீங்கே விளங்கொழு யானுந்

கக௨ தாயரு நீயுந் தவறின ருக
வாய்வ தாகநின் மனப்பாட் டறமென
வாங்கவ னுரைத்தலு மவன்மொழி பிழையாய்
பாங்கிய னல்லறம் பலவுஞ் செய்தபின்
கச்சிமுற் றத்து நின்னுயிர் கடைகொள

க௧௩. அறனோடு - அமுதசுரபி.

க௧௪-க௧௫. க௧-ம் காதை, ௧௩-௧௪.

கக௬. பிறவறமுரைத்தோர் - வஞ்சி
நகரத்தில் மற்றைச் சமயதருமங்களைச்
சொன்னோருடைய.

கக௭ சார்பு - துவாதசநிதானம்;
அவை, "பேதைமை செய்கை யுணர்வே
யருவுரு, வாயி லுறே துகர்வே வேட்
கை, பற்றே பவமே தோற்றம் வினைப்
பய, னிறற்றென வருத்த வியல்பீ ராறும்"
என்பன; உச - ம் காதை, ௧௦௮ - ௧௦௯;
௧௦ - ம் காதை, ௪௮ - ௪௯. இவற்றின்
இயல்பு, ௧௦ - ம் காத்தில் விளங்கக்
கூறப்படும்.

கக௮. பவம் - கருமங்களின்கூட்டம்;
"பவமென்ப் பவெது கரும வீட்டம்"
(௧௦ - ம் காதை, ௧௩) என வருதல் கா
ண்க. 'உரைத்தவன்' என்றும் பாடம்.

கக௯. மறவிருள் - பாவமாகிய இரு
ட்டி. ஏம் உற - நிருவாணமாகிய இன்
பத்தை அடையும்படி; ஏம் - இன்பம்.

கக௧. இருத்தி-அணிமாதியோக சித்
திகளெட்டிம்; "எத்திறத் தார்க்கு யிருத்
தியுஞ் செய்குவம்" என்று பின்னும் வரு
தல்காண்க; உச - ம் காதை, ௬௧. சித்தி

என்பதொன்பதென்று கூறுதலுமு
ண்டு; "எண்பத்தொன் பதுசித்தியிவல்
பின லுளவென்று, பண்பொத்த துண
பொருளைப் பாரறியப் பகர்ந்தனையே"
என்று வருதல்காண்க; இது, வீரசோழி
யம், யாப்புப்படலம்; கக - ம் கவித்
துறையுதாரணத்திற் கண்டது.

கக௧. தோன்றுங்காறும் - சோன்று
மனவும்.

கக௨. செம்பொருள் - தருமம்; மெய்
யுணர்ந்தார் நெஞ்சிறகெல்லாஞ் செம்மை
யுடைத்தாய்த் தோன்றவின், இப்பெயர்
பெற்றது; "செம்பொருள் கண்டார்வா
ய்ச் சொல்" என்பது திருக்குறள், ௧௧.
காடா - காத்து.

கக௩. இததலம்-இக்காஞ்சிநகரத்தை;
'இத்திற நீங்கேன்' என்றும் பாடம்.

க௧௪. அறம் வாய்வதாக.

க௧௫. அவன் - அறவணன். பிறழ
யாய் - தப்பாயாய்.

க௧௬ - ௧௧௭. அவன் உரைத்து நின்
மனப்பாட்டறம் வாய்வதாகவென வுரை
த்தலும்.

க௧௭. நல்லறம் - காருண்யம்.

க௧௮. கச்சிமுற்றம் - காஞ்சிநகரிடம்;
கடை - முடிவு.

உக.—கந்திப்பாவை வருவதுரைத்தகாதை கககி

கஎடு வுத்தர மகதத் துறுபிறப் பெல்லா
மாண்பிறப் பாகி யருளற மொழியாப்
மாண்பொடு தோன்றி மயக்கங் களைந்து
பிறர்க்கற மருளும் பெரியோன் றனக்குத்
தலைச்சா வகனையச் சார்பறுத் துய்தி
கஅடு யின்னுங் கேட்டியோ நன்னுதன் மடந்தை
பூங்க ணைங்கிய வரவோன் றன்னை
வாங்குதிரை யெடுத்த மணிமே கலாதெய்வஞ்
சாது சக்கரற் காரமு தீத்தோ
யீது நிற்பிறப் பென்பது தெளிந்தே
கஅநி யுவவன மருங்கி னின்பாம் றேன்றி
மணிபல லவத்திடைக் கொணர்ந்தது கேளெனத்
துவதிக னுரைத்தலுந் துயர்க்கட னீங்கி
யவதி யறிந்த வணியிழை நல்லாள்
வலையொழி மஞ்ஞையின் மனமயக் கொழிதலு
ககஊ முலகுதுயி லெழுப்பினன் மலர்கதி ரோனென.

கந்திப்பாவை வருவதுரைத்தகாதை முற்றிற்று.

கஎடு. உத்தரமகதம் - வடமகதநாடு.
கஎசு. ஒழியாய் - நீங்காயாய்.
கஎஅ. பெரியோன் - புத்தன்.
கஎக. தலைச்சாவகனாய் - முதன்மா
ணக்கனாய், சாவகன் = ஸ்ராவகன் - கேட்
பவன்; "தரும சாவகன றன்னடி வண
ங்கி" என்பர் பின்னும்; உடு - ம் காதை,
உ. சார்பு - பன்னிருநிதானம், உய்தி -
பிழைப்பாய்.
கஅக. உன்குலத்தில் முன்பு அறத்
தால் உயர்ச்சியுற்றிருந்த அறிவுடையோ
னாகிய ஒருவனை; ஊங்கண் - முன்பு;
"தூங்கெய் லெறித்தரின் னூங்கனோர்
நினைப்பின்" என்பது புறநானூறு, கூ
"போந்தைக் கண்ணினின் னூங்கனோர்
மருங்கிற், கடற்கடம் பெறிந்த சாவ
லன்" என்பது சிலப்பதிகாரம், நடுகற்
காதை, ககச - ககடு.
கஅஉ. திரை எடுத்த - அழுந்தி இற
வாவண்ணம் கடலினின்றும் எடுத்த.
எடுத்தகதையை, சிலப்பதிகாரம், அ

டைக்கலக்காதை, உஅ - ம் அடி முதலி
யவற்றிற் காண்க.
கஅக. சாதுசக்கரற்கு - சாது சக்கர
னென்னுமுனிவனுக்கு.
கஅச. ஈது - இத்தன்மையையுடை
யது.
கஅஅ. அவதி - எல்லை.
ககஊ. மலர்கதிரோன் - வினைத்தொ
கை.
க - ககஊ. குழலி எழுந்து கேட்டு
எழுந்து நீங்கி வெய்துயிர்த்துப் புலம்பி
அமுதேங்கி அயாவயிர்த்தெழுதலும்,
இருந்தெய்வம் உரைத்தலும், பூங்கொடி
பொருந்தி 'நின்போருள் பெறுவேன்'
என, தெய்வங்கடும்; அங்ஙனங்கடும்
தெய்வம் 'என்சொற்றேறு' என, மணி
மேகலை 'எனக்கு அருள்' என்றலும்
துவதிகனுரைக்கும்; அங்ஙனமுரைக்கும்
துவதிகள் உரைத்தலும், நல்லாள்நீங்கி
மயக்கொழிதலும், கதிரோன் துயிலே
முப்பினனென வினைமுடிவுசெய்க.

இருபத்திரண்டாவது

சிறைசெய்காதை.

[இருபத்திரண்டாவது மணிமேகலைபொருட்டால் மடிந்தான் உதயகுமரனென்பது மாதவர்வாய்க்கேட்ட மன்னவன் மணிமேகலையை மந்திரியாகிய சோழிகவேளுதியாற் காவல்கொண்டபாட்டு.]

கடவுண் மண்டிலங் காரிருள் சீப்ப
நெடுநிலைக் கந்தி னின்ற பாவையொடு
முதியோள் கோட்டம் வழிபடல் புரிந்தோர்
ருதைய குமரற் குற்றதை யுரைப்பச்
டு சாதுயர் கேட்டுச் சக்கர வாளத்து
மாதவ ரெல்லா மணிமே கலைதனை
யிளங்கொடி யறிவது முண்டோ விதுவெனத்
துளங்கா தாங்கவ ஞற்றதை யுரைத்தலு
மாங்கவ டன்னை யாருயிர் நீங்கிய
கடு வேந்தன் சிறுவனொடு வேறிடத் தொளித்து
மாபெருங் கோயில் வாயிலுக் கிசைத்துக்
கோயின் மன்னனைக் குறுகினர் சென்றிங்
குயர்ந்தோங் குச்சி யுவாமதி போல
நிவந்தோங்கு வெண்குடை மண்ணக நிழற்செய
கடு வேலுங் கோலு மருட்கண் விழிக்க
தீதின் றுருள்கரீ யேந்திய திகிரி

க. கடவுண்மண்டிலம் - சூரியன்.
க. முதியான் - சம்பாபதி.
க - ச. பாவையொடு கோட்டத்தை
வழிபடல்புரிந்தோர் உற்றதை முனிவர்
க்கு உரைப்ப.
டு. சாதுயர் - உதயகுமரனிறந்ததுன்
பம்.
க. மணிமேகலையைநோக்கி.
எ. இளங்கொடியென்பது முன்னி
லைக்கண்வந்தது. இது - உதயகுமரனி
றந்தது. என் - என்று முனிவர்கேட்ப-
டு - எ. மாதவரெல்லாம் மணிமேகலை

யைநோக்கி இதனை நீ அறிவது முன்
டோவென.

அ. துளங்காது - நடுங்காது.
இனி, சக்கரவாளக் கோட்டத்துள்ள
முனிவர் அரசனையடைந்து உதயகுமரன்
இறந்தது மொழிதல கூறப்படும்.
கக. வாயில் - வாயில்காப்போர்.
கக. உவாமதி - பூர்ணசந்திரன்.
கச. செய - வியங்கோள்.
கச. திகிரி தீதின் று உருள்க; தீதி
இடைபடும்.

நினக்கென வரைந்த வாண்டிக ளெல்லா

மனக்கினி தாக வாழிய வேந்தே

யின்றே யல்ல விப்பதி மருங்கிற்

உ௦ கன்றிய காமக் கள்ளாட் டயர்ந்து

பத்தினிப் பெண்டிர் பாற்சென் றனுகியு

நற்றவப பெண்டிர் பின்னுளம் போக்கியுந்

திவினை யுருப்ப வுயிரீறு செய்தோர்

பாராள் வேந்தே பண்டும் பலரான்

உரு மன்மருங் கறுத்த மழுவா ணெடியோன்

றன்முன் றேன்ற றகாதொழி நீயெனக்

கன்னி யேவலிற் காந்த மன்னவ

னிந்நகர் காப்போர் யாரென நினைஇ

நாவலந் தண்பொழி னண்ணார் நடுக்குறக்

௩௦ காவற் கணிகை தனக்காங் காதல

னிகழ்ந்தோர் காயினு மெஞ்சுத வில்லோன்

ககந்த னுமெனக் காதலிற் கூஉ

கௌ. வரைந்த - எல்லையிட்ட.

கஅ. இனிது - பன்மையொருமை மயக்கம்.

காமமிருதியாற் கொலையுண்ட உதய குமரன்பொருட்டு வருந்தாவண்ணம், முற்காலத்து அந்நகரத்திற் காமமிருதியால் தீங்கிழைத்துக் கொலையுண்ட இரு வருடைய சரித்திரங்களை அம்முனிவர்க ளுள் ஒருவர் அரசனுக்குக் கூறுதல் மேற்கூறப்படும்.

உ௦. கன்றிய - அடிப்பட்ட; “காமமே கன்றி நின்ற” என்பது சீவகசிந்தா மணி, நாமகளிலம்பகம், கஅக. அயர்ந்து-செய்து. காமக்கள்ளாட்டு:—கஅ-ம் காதை, அஅ; உரு-காதை, கக.

உஉ. நற்றவப்பெண்டிர் - நல்ல தவஞ்செய்யுமகளிர்; நற்றவம் - வீடுபெறுதற்குச் செய்யுந் தவமுமாம்; “நற்றவஞ்செய் வாரக்கிடந் தவஞ்செய் வாரக்கு மஃகிடம்” என்பது சீவகசிந்தாமணி, நாமகளிலம்பகம், சஅ.

உ௪. பண்டும், உம்மை-எதிரதுதழீஇய எச்சப்பொருளுது.

உரு. மன்மருங்கறுத்த - இராசகுலத்தை இல்லையாக்கின; “குர்மருங் கறுத்த மொயம்பின் மதவலி” என்பது நீதிமுநுகாற்றுப்படை, உஎரு. மழுவா

ணெடியோன் - பரசுராமன்; மழுவான் - மழுவாகிய வான்.

உஎ. கன்னி - துர்க்கை; சம்பாபதியுமாம். காந்தமன்னவன் - காந்தனென்னும் பெயரையுடைய அரசன்.

உஅ. இந்நகரென்றது, காவிரிப்பூம் பட்டினத்தை. நினைஇ - நினைந்து.

உக. நாவிலந்தண்பொழில் - சம்புத்திலில். நண்ணார் - பகைவர்.

௩௦. காவற்கணிகை - களத்தாடுங்கூத்தி; இராக்கிடைப் பெண்டென்பர் சிலப்பதிகார அநும்பதவுரையா சிரியர்; இந் திரவிதமுரெடுத்தகாதை, ௩௦-ம் அடிக் குறிப்பைப் பார்க்க. இவள் அரசன் காமகமிழ்த்திபோலும். காதலன்-மகன்.

௩க. எஞ்சுதல் - குறைதல். “இகந்தோர்க் காயினும்” என்றும் பாடம்.

உக - ௩க. நண்ணார் இகழ்ந்தோராய் நடுக்குறக்காயினும் எஞ்சுதலில்லோன்.

௩உ. ககந்தனுமென - ககந்தன் காத்தற்குரியனவானென்று நினைந்து. கூஉய்-அழைத்து.

௩௦ - ௩உ. காதலனும் எஞ்சுதலில்லோனுமாகிய ககந்தனென்க.

மேல்வருவது, ககந்தனைநோக்கி அரசன் கூறுங்கூறு.

- பரசா ஞ்ரிமை நின் பா லின்மையிற்
பரசு ராமனின் பால்வந் தனுநா
கூடு னமா முனிவ னகத்தியன் றனது
துயர்நீங்கு கிளவியின் யான்றோன் றளவுந்
ககந்தன் காத்தல் காக்கதி யென்றே
யியைந்த நாம மிப்பதிக் கிட்டங்
குள்வரிக் கொண்டவ் வுரேவான் பெயர்நாட்
சு'0 டென்ஞநீர்க் காவிரி யாடினள் வருஉம்
பார்ப்பனி மருதியைப் பாங்கோ ரின்மையின்
யாப்பறை யென்றே யெண்ணின னாகிக்
காவிரி வாயிலிற் ககந்தன் சிறுவ
னீவா வென்ன நேரிழை கலங்கி
சு'1 மண்டினி ஞாலத் து மழைவளந் தருஉம
பெண்டி ராயிற் பிறர்நெஞ்சு புகாஅர்
புக்கேன் பிறனுளம் புரிநான் மார்பன்
முத்திப் பேணு முறையெனக் கில்லென
மாதுய ரெவ்வமொடு மனையகம் புகாஅள்
ஞ'0 பூத சதுககம் புக்கணன் மயங்கிக்
கொண்டோற் பிழைத்த குற்றந் தானிலேன்

கக. ககந்தன் கணிகைமகனாதலின், அவன்பால் அரசவரிமை இலதாயிற்று.

கதி அமாமுனிவனாகிய அகத்தியன். கதி - கக. இம்மன்னவன் அகத்திய முனிவர் பாற் பத்திமையுடையனாதலால், “கஞ்ச வேட்டையிற் காந்தமன் வேண்ட, வமர முனிவ னகத்தியன் றனது, கரகம் கவிழ்த்த காவிரிப் பாவை” (பதி கம், ௧௦-௧௨) என்பதனுலுணர்க.

கௌ. ககந்தன் - அண்மைவீனி. காத்தல் - வியங்கோள்; ‘என்று கூறி’ என வருவிக்க. ‘ககந்தன் காத்தலின்’ என்றும் பாடம்.

கக. உள்வரிக் கொண்டு - வேற்றருவ ல்கொண்டு. காள் - நாளில்.

இனிக் கூறப்படுவது, பத்தினிப்பெ ண்டின்பாற்சென்றனுதித் தீங்குற்றோன் கதை.

சஉ. யாப்பறை - உறுதியற்றவன். ‘என்னின னாகி’ என்றும் பாடம்.

சக. காவிரிவாயிலில் - காவிரிக்கரையில்திருமுகத் துறைகழிதின் றவாயிலில்; “காவிரி வாயிற் றடைமுகம் கழிந்து”

என்பது சிலப்பதிகாரம், நாகொண்கா காதை, கக.

சச. என்ன - என்றுகூற. நேரிழை - மருதி.

சஎ. பிறனுளம்புக்கெனென்க. இக் கருத்தைத்தழுவி, சிலப்பதிகாரம், மஹ கலவாழ்த்துப் பாடலிலுள்ள “நீதிலா வடமீன்” என்பதில் “நீது” என்பதற்கு ‘பிறர்நெஞ்சு புகுதல்’ என்று அடியார்கீது நல்லாஃ பொருள்செய்திருத்தல் காண்க. புரிநான்மார்பென்றது தன் கணவனாகிய அந்தணனை.

சக. மாதுயரெவ்வம் - மிக்கதுன்பம். புகாஅள் - புகாராய்.

இஃ. பூதசதுக்கம் - தவமறைந்தொழு குந் தன்மையிலாளர்முதலிய அறுவகை யினரைப் பாசத்தாற்கட்டிப் புடைத்து ண்ணும் பூதநிற்றலையுடைய சதுக்கம்; சதுக்கம் - நாற்சந்தி. பூதசதுக்கத்தின் வரலாற்றைச் சிலப்பதிகாரம், இந்நில விழையுரெடுத்தகாதை, ௨௨௮ - ம அடிமு தலியவற்றனுணர்க.

இக. கொண்டோன் - கணவன்.

- கண்டோர் நெஞ்சிற் கரப்பெளி தாயினேன்
வான்றரு கற்பின் மனையறம் பட்டேன்
யான்செய் குற்றம் யானறி கில்லேன்
- ௫௫ பொய்யினை கொல்லோ பூத சதுக்கத்துத்
தெய்வ நீயெனச் சேயிழை யாற்றலு
மாபெரும் பூதத் தோன்றி மடக்கொடி
நீகே ளென்றே நேரிழைக் குரைக்குந்
தெய்வத் தொழாஅள் கொழுநற் றெழுதெழுவாள்
- ௬௦ பெய்யெனப் பெய்யும் பெருமழை யென்றவப்
பொய்யில் புலவன் பொருளுரை தேறும்
பிசியு நொடியும் பிறர்வாய்க் கேட்டு
விசிபிணி முழுவின் விழாக்கோள் விரும்பிக்
கடவுட் பேணல கடவியை யாகவின்
- ௬௫ மடவர லேவ மழையும் பெய்யாது
நிறையுடைப் பெண்டிர் தம்மே போலப்
பிறர்நெஞ்சு சுதேம் பெற்றியு மில்லை
யாங்கவை யொழிசுவை யாயி னாயிழை
யோங்கிரு வானத்து மழையுநின் மொழியது
- ௭௦ பெட்டாங் கொழுஞ் பெண்டிரைப் போலக்
கட்டா துன்னையென் கடுந்தொழிற் பாச

௫௨ கரப்பு - ஒளித்தல்.

௫௬. வான்றருகற்பு - மழையைத்தரும் கற்பு. மனையறம் பட்டேன் - இல்லறத்திற்குத் துணையாக நின்றலை ஒழிந்தேன்.

௫௭. யானறிகில்லேன்-யானறியேன்.

௫௮. பொய்யினைகொல்லோ - பொய்ம்மையை யுடையாயோ; 'போயினை கொல்லோ' என்றும் பாடம்.

௫௯-௬௦. நீ இல்லையாயினையோ.

௬௧. பூதம் - சதுக்கப்பூதம். 'மாபெருந் தெய்வம்' என்றும் பாடம்.

௬௨ - ௬௦. திருக்குறள், ௫௫. 'தொழுமவள்' என்றும் பாடம்.

௬௩. பொய்யில்புலவன் - திருவள்ளுவர். பொருளுரை - பொருளையுடைய சொல்; தருமவார்த்தையுமாம். தேறும்-தெளியாயாம்.

௬௪. பிசி - பொய்; என்றது பொருளொடு புணராப் பொய்ம்மொழிகளை;

நொடி - பொருளொடு புணர்ந்த நகை மொழி. 'கேட்டும்' என்றும் பாடம்.

௬௬. விசிபிணிமுழுவின் விழா - கட்டப்பட்ட கட்டினையுடைய முழவினையுடைய விழா. 'விரும்பியும்' என்றும் பாடம்.

௬௭. கடவியையாகவின் - கடப்பாடாக வுடையையாகவின்.

௬௮. மடவரல் - முன்னிலைப்பெயர்.

௬௯. நிறை - நிறுத்தல். பெண்டிர் தம்மேபோல - பெண்டிரைப்போல.

௭௦. பெற்றியுமில்லை - தன்மையுமில்லை.

௭௧. ஆவை - பிசியும் நொடியும் கேட்டலும், விழாக்கோள்விரும்பலும், கடவுட்பேணலும்.

௭௨. பெட்டாங்கு - விரும்பியவண்ணம். பெண்டிரைப்போல - பெண்டிரைக்கட்டுவதுபோல.

மன்முறை யெழுநாள் வைத்தவன் வழுவும்
 பின்முறை யல்ல தென்முறை யில்லை
 யீங்கெழு நாளி விளங்கொடி நிற்பால்
 எடு வாங்கா நெஞ்சின் மயரியை வாளாற்
 ககந்தன் கேட்டுக் கடித்து முண்டென
 விகந்த பூத மெடுத்துரை செய்ததப்
 பூத முரைத்த நாளா லாங்கவன்
 ருதை வாளாற் றடியவும் பட்டன
 ௮௦ னின்னுங் கேளா யிருங்கட லுடுத்த
 மண்ணுள் செல்வத்து மன்னவ ரேறே
 தரும தத்தனுந் தன்மா மன்மகள்
 பெருமதர் மழைக்கண் விசாகையும் பேணித்
 தெய்வங் காட்டிக் திப்பிய வோவியக்
 ௮௫ கைவினை கடந்த கண்கவர் வனப்பினர்
 மைத்துனன் முறைமையால் யாமோர் மணவினைக்
 கொத்தன ரென்றே யூர்முழு தலரொழப்
 புனையா லோவியம் புறமபோற் தென்ன
 மனையக நீங்கி வாணுதல் விசாகை
 ௯௦ யுலக வறவியி னூடுசென் றேறி
 யிலகொளிக் கந்தி நெழுதிய பாவா
 யுலகர் பெருமபழி யொழிப்பாய் நீயென
 மாநக ருள்ளீர் மழைதரு மிவளென
 நாவுடைப் பாவை நன்கையை யெடுத்தலுங்
 ௯௫ தெய்வங் காட்டித் தெளித்திலே னாயின்
 மைய லுரோ மனமா சொழியாது
 மைத்துனன் மனையான் மறுபிறப் பாகுவே

எஉ. எழுநாள் - எழுநாளாம். வைத்
 து - சொன்னடை; இதற்குப்பொருளி
 ல்லை. வழுவும் - தவறும்.
 எடு. மயரி - மயக்கமுடையான்.
 எ௪ - எக. எழுநாளிற்கடிபூதுமுண்டு.
 எ௭. இகத்தூதம் - (நீமையைக்) கட
 த்பூதம்.
 எ௮. நாளால் - நாளில்.
 இனிக்குறப்படுவது, நற்றவப்பெண்
 டிர் பின்னுளம்போக்கித் திங்குற்றேன்
 கதை.
 ௮௨ - ௮௫. தருமத்தனும் விசாகை
 யும் வனப்பினர்.
 ௮௬. யாமோர்மணவினைக்கு - காந்த
 குவவிவாகத்திற்கு.

௮௭. ஒத்தனர் - இயைத்தனர்.
 ௮௮. புனையாவோவியம் - வண்ணங்
 களைக்கொண்டெழுதாதவடிவைக்கோட்
 டினசுத்திரம்; "புனையா வோவியங் கி
 ப்பு" என்பது நெடுநல்வாடை, ௧௪௭;
 செயற்கையெழு யாதொன்றும் இனம
 யின், இவ்வனங்கடறினார்.
 ௯௦. ஊடு - உன்னே. 'ஊடுவத் தேறி'
 என்றும் பாடம்.
 ௯௨. என - என்ற விசாகைவேண்ட்
 ௯௩. இவன் மழையைத் தருவானெ
 ன்று.
 ௯௪. நாவுடைப்பாவை - கந்திற்
 பாவை. எடுத்தல் - உயர்த்தல்.
 ௯௭. மறுபிறப்பில் மைத்துனன் மனை

னிப்பிறப் பிவனெடுங் கூடே னென்றே
 நற்றாய் தனக்கு நற்றிறஞ் சாற்றி
 ௧00 மற்றவள் கன்னி மாடத் தடைந்தபின்
 றரும தத்தனுந் தந்தையுந் தாயரும்
 பெருநகர் தன்னைப் பிறகிட் டேகித்
 தாழ்தரு துன்பந் தலையெடுத்தாயென
 நாவுடைப் பாவையை நலம்பல வேத்தி
 ௧0௫ மிககோ ருறையும் விழுப்பெருஞ் செல்வத் துத்
 தக்கண மதுரை தான்சென் றடைந்தபின்
 றரும தத்தனுந் தன்மா மன்மகள்
 விரிதரு பூங்குழல் விசாகையை யல்லது
 பெண்டிரைப் பேணே னிப்பிறப் பொழிகெனத்
 ௧௧0 கொண்ட விசாதந் தன்னுட் கூறி
 வாணிக மரபின வருபொரு ளீட்டி
 நீணிதிச செல்வனாய் நீணில வேந்தனி
 னெட்டிப் பூப்பெற றிருமூப் பதிற்றியாண்
 டொட்டிய செல்வத் துயர்ந்தோ னாயின
 ௧௧௫ னந்த னுள நெருவன் சென்றிங்
 கென்செய தனையோ விருதிதிச் செல்வ
 பத்தினி யிலலோர் பலவறஞ் செயயினும்
 புத்தே ஞலகம் புகாஅ ரென்பது
 கேட்டு மறிதியோ கேட்டனை யாயி
 ௧௨0 னீட்டித் திராது நின்னக ரடைகெனத்
 தக்கண மதுரை தான்வறி தாக

வியாலேன். மைத்துனனென்றது தரும
 தத்தனை.

௧௧. நற்றிறம் - விரதம்.
 ௧00. அவள் - விசாகை.
 ௧0௨. பெருநகர் - காவிரிப்பூம்பட்
 டினம். பிறகிட்டி - பின்வைத்து.
 ௧0௩. தலையெடுத்தாய் - நீக்கினாய்.
 ௧0௪. தக்கணமதுரை - கூட்டல்; தக்
 கணம் - பாகதச்சிதைவு.
 ௧0௫ தருமத்தன்னும், உம்மை - இற
 ந்ததுதழீஇயது.
 ௧௧0. கொண்ட - மேற்கொண்ட.
 ௧௧௧ வாணிகமரபு - கொள்வதுமிகை
 யம் கொடுப்பது குறையுமாகாமல் ஒப்ப
 ஈடிச்செய்தல்.

௧௧௧. எட்டிப்பூப்பெற்று - அரசனாற்
 கொடுக்கப்படும எட்டிப்பட்டத்திற்கு
 ரிய பூவைப்பெற்று; இதன்வரலாற்றை
 இந்தால் ச - ம் காசை, ௮௮ - ம் அடித்
 குறிப்பிற் பார்த்து. இரு மூப்பதிற்றியா
 னை - அறுபதுவருடம்; எனறது அவ
 ன்பிராயத்தை; “ஆறைந் திரட்டி யா
 ணடுனக் காயது” என்று பின்பு விசா
 கைகூறுதல் காண்க; ௧௨௧ - ம் அடி.

௧௧௪. ஒட்டிய - திராது.
 ௧0௫ - ௧௧௪ தருமத்தன்னும் கூறி
 ஈட்டிப் பெற்று உயர்ந்தோனாயினனெ
 ன்க.

௧௨0 அடைக என - அடைவாயென்று
 அந்தனுளன கூற.

விப்பதிப் புருந்தன னிருநில வேந்தே
மற்றவ னிவ்வூர் வந்தமை கேட்டுப்
பொற்றொடி விசாகையு மனைப்புறம் போந்து

௧௨௫ நல்லா னுணை பலலோர் நாப்ப
ணல்லவை கடிந்த வவன்பாற் சென்று
நம்முணு மறிந்தில நம்மை முன்னுண்
மம்மர் செய்த வனப்பியாங் கொளித்தன
வாறைந் திரட்டி யாண்டுனக காயதெ

௧௨௬ னுறைங் கூந்தலு நரைவிரா வுற்றன
விளமையுங் காமமும் யாங்கொளித தனவோ
வுளனில லாள் வெனக்கீங் குரையா
யிப்பிறப் பாயினியா னின்னடி யடையே
னப்பிறப் பியானின் னடித்தொழில் கேட்குவ

௧௨௭ னிளமையு நில்லா யாகையு நில்லா
வளவிய வான்பொருஞ் செல்வமு நில்லா
புத்தே ஞலகம் புதல்வருந் தாரா
மிக்க வறமே விழுத்துணை யாவது
தானஞ் செய்யெனத் தரும தத்தனு

௧௨௮ மாமன் மகள்பால வான்பொருள் காட்டி.
யாங்கவ னவளுடன் செய்த நல்லற
மோங்குரு வானத்து மீனினும பலவாற்
குமரி மூத்தவக் கொடுங்குழை நல்லா
ளமர னருளா லகனக ரிடுஉம்

௧௨௨. புருந்தனன் - தருமத்தன்
புருந்தனன்.

௧௨௩. அலலவை - பொய்முதலியன.

மேல் வருவது விசாகைகூற்று.

௧௨௪. மம்மர் - மயக்கம் வனப்பெ
ன்றது இருவருடைய அழகையும்.

௧௨௬ - ௧௩௦. என் கூத்தலும் - எனது
கூத்தலும். கூந்தல் - மயிர்மாத்தினா
யாய் ஐவகையுமுணர்த்தலின், 'நரா
விரா வுறறன்' என்று பன்மைகூறினார்;
"வண்ணப்போ தருச்சித்து மகிழ்வா
னாத் தகையவே" என்று சீவகசிந்தா
மணியில் வந்திருத்தல்காண்க; நாமக
னிலமபகம், ௧௩௫.

௧௨௭. 'யாங்குருத் தனவோ' என்றும்
பாடம்.

௧௨௮. அப்பிறப்பு - மறுபிறப்பு.

௧௨௯. 'நில்லாது' என்றும் பாடம்.

௧௩௦. புத்தேஞலகம் - தேவஞலகம்.

௧௩௧. தானஞ்செய்யென - தானஞ்
செய்யென்று விசாகைசொல்ல.

௧௩௨. மாமன்மகர் - சாகை. 'மா
மன் மகன்போல் வான் பொருள் காட்டி'
என்றும் பாடம்.

௧௩௩. குமரிமூத்த - கன்னிப்பெண்
னுதலிருந்து வறிதே மூப்புற்ற; நல்
லாள் - விசாகை; "குமரி மூத்தவென்
பாத்திரம்" என ஆபுத்திரன் கூறியதாக
முன்னும கூறியிருத்தல்காண்க; சூழ்
காதை, ௭௭; "அற்றார்க்கொன் றுற்ற
தான் செலவ மிகநலம், பெற்றா டியின்
மூத் தற்று." என்பது திருத்தூள், ௧௦௦௭.

௧௩௪. அமரன் அருளால் - கந்திப்பா

கசடு படுபழி நீங்கப் பல்லோர் நாப்பட்

கொடியிடை வீதியின் வருவோன் குழன்மேன்
மருகி பொருட்டான் மடிந்தோன் றம்முன்
கருகிய நெஞ்சினன் கரமங் காழ்கொளச்
சுரியிரும் பித்தை சூழ்ந்து புறந்தாழ்ந்த

கடுடு விரிபூ மாலை விரும்பினன் வாங்கித்
தொல்லோர் கூறிய மணமீ தாமென
வெல்லவிழ் தாரோ னிடவான் வேண்டி.
மாலை வாங்க வேறிய செங்கை
நீலக் குஞ்சி நீங்கா தாகவி

கடுடு நேறிய செங்கை யிழிந்தில திந்தக்
காரினக பொருட்டெனக ககந்தன கேட்டுக்
கடுஞ்சினந் திருகி மகன்றுயர் நோக்கான்
மைத்தன் றன்னை வாளா லெறிந்தன
ஊழிதோ ஊழி யுலகங் காத்து

கசு௦ வாழிய வெங்கோ மன்னவ வென்று
மாதவர் தமமுளோர் மாதவன் கூறலும்
வீயா விழுச்சிர் வேந்தன் கேட்டன
னின்றே யல்ல வென்றெடுத் துரைத்து
நன்றறி மாதவிர் நலம்பல காட்டினி

கசுடு ரின்று முளதோ விவ்வினை யுரைமென

வைபிலுள்ள துவதிகனென்னும தேவ
ஊடைய கருணையால்.

கசடு. படுபழி - மைத்துனன் முறையால் யாமோர் மணவினைகரு ஒத்தனரென்று ஊர்கூறிய பொய்ப்பழி.

கசடு - கசக. நாப்பண்வருவோன் - விசாகை.

கசவ. மருகி - முற்கூறிய பார்ப்பனி மருகி. தம்முன் - தமையன்.

கசஅ. கருகிய நெஞ்சு - இருண்ட நெஞ்சு. காழ்கொள - வயிரங்கொள்ள. காழ்கொளக் கருகிய நெஞ்சினனென்க. கசக. சுரியிரும்பித்தை - சுரிந்தகரிய தன் குடியியில்.

கடு௦. மாலையை விரும்பி வாங்கி.

கடுஉ. எல் - விளக்கம். இடுவான் வேண்டி - இடவிரும்பி.

கடுக. வாங்குகொள்ளாதற்பொருட்டு.

கடுச. நீலக்குஞ்சி - கருமையையு

டைய குடியி; நீலம் - கருமை; “நீல யானை மன்னவன்” என்பது சீவகசிந்நாமணி, நாமகளிலம்பகம், கசக.

கடுக - கடுச. கை நீங்காதாகவின். கடுடு - கடுக. விசாகைக்குச் சூட்டு தற்பொருட்டு மாலைவாங்குதற்கு ஏறிய கை குஞ்சியினையும் இழிந்திலதென்று ககந்தன் கேட்டு.

கடுள. சினந்திருகி - கோபமுறுகி; “காய்சினந் திருகிய கடுந்திறல் வேனில” என்பது பெரும்பாணாற்றுப்படை, ௩. நோக்கான் - நோக்கானாய்; இது நோக்கல் நோக்கம்.

கசஉ. வீயா - மாறாத.

கசக. ‘இன்றேயல்ல’ என்று எடுத் துரைத்தனை இக்காதையில் கக - ம் அடியிற் காண்க.

கசடு. உரைமென - சொல்லுமென்று அரசன் சொல்ல.

வென்றி நெடுவேல் வேந்தன் கேட்பத்
 திதின்றாக செங்கோல் வேந்தென
 மாதவர் தம்முளோர் மாதவ னுரைக்கு
 முடிபொரு ளுணர்ந்தோர் முதுநீ ருலகிற்
 கஎ0 கடியப் பட்டன வைந்துள வவற்றிற்
 கள்ளும் பொய்யுங் களவுங் கொலையுந்
 தள்ளா தாகுங் காமந் தம்பா
 லாங்கது கடிந்தோ ரல்லவை கடிந்தோ ரென
 நீங்கின ரன்றே நிறைதவ மாக்க
 கஎரு ணீங்கா ரன்றே நீணில வேந்தே
 தாங்கா நரகந் தன்னிடை யுழப்போர்
 சேயரி நெடுங்கட் சித்திரா பதிமகள்
 காதல னுற்ற கடுந்துயர் பொறுஅண்
 மாதவி மாதவர் பள்ளியு ளடைந்தனன்
 கஅ0 மற்றவள் பெற்ற மணிமே கலையான்
 முற்ற முலையினன் முதிராக கிளவியன்
 செய்குவன் றவமெனச சிற்றிலும் பேரினு
 மையங் கொண்டென் டம்பல மடைந்தன
 ளாங்கவ ளவ்வியல் பினனோ யாயினு
 கஅரு நீங்கா னவனை நிழல்போல யாங்கனுங்

கஎ௭. வேந்தே, செங்கோல் திதின
 ருகவென்று.

கஎ௮. உரைக்கும் - உரைப்பான்.

கஎ௯. முடிபொருள் உணர்ந்தோர் -
 பரமார்த்தத்ததுவஞானிகள்.

கஎ0. கடியப்பட்டன - விலக்கப்பட்
 டன. ஐந்தாவன, கன், பொய், களவு,
 கொலை, காமமென்பன; “கள்ளும் பொய்
 யுங் காமமுங் கொலையு, முள்ளக் களவு
 மென் றாவோர் துறந்தவை” என்பர்
 பின்னும்; உச - ம் காதை, எ௭ - எ௮.
 அவற்றில் - அவ்வைந்தனுள்ளே.

கஎ௧ - கஎ௨. காமம், கன்முதலிய
 நான்கினையும் நீக்காது; என்றது, காம
 முடையோர் மற்றை நான்கு குற்றத்
 தையும் உடையராவென்றபடி.

கஎ௩. ஆங்கு - அத்தன்மையநாகிய
 காமத்தை. அவ்வவை கடிந்தோர் - அல
 லாதகன்முதலியவற்றையுங் கடிந்தோரா
 வார். ‘அவைகடிந்தோரென’ என்றும்
 பாடம்.

கஎ௪. நீங்கினரன்றே - அக்காமத்தை
 நீக்கினோரே.

கஎ௫. உழப்போர் - உருத்துவோர்.

கஎ௬ - கஎ௭. நீங்காரே நரகத்தி
 னுனபமனுபவப்போராவார்.

மேல உதயகுமரன்செய்திகூறப்படுமே,

கஎ௮. காதலனுற்ற கடுந்துயர்-கோவ
 லன் கொலையுண்டிற்றதது.

கஎ௯. மாதவர்பள்ளியுன் - சங்கத்
 தாரான அறவண்படிக்கூறலைய உறை
 விடாதின. ‘அடைதலும்’ என்றும்
 பாடம்.

கஎ0 - கஎ௧. மகளாகியமாசுவி பள்ளி
 யுடைந்தனள்.

கஅ0. அவள் - மாதவி.

கஅ௨. தம்ம செய்குவனென்று.

கஅ௩. ஐயம் - பிணை. அம்பலம் -
 உலகவறய்.

கஅ௪. அவளை நிழல்போல் யாங்க
 னுந் நீங்காளுப.

காரிகை பொருட்டாம் காமம் காழ்கொள

வாரிரு ளாஞ்சா னம்பல மடைந்தன்ன

காயசண் டிகைவடி வாயினள் காரிகை

காயசண் டிகையு மாங்குள ளாதலீற்

ககூ௦ காயசண் டிகைதன் கணவ னாகிய

வாய்வாள் விஞ்சைய நெருவன் றோன்றி

யீங்கிவள் பொருட்டால் வந்தன னிவனென

வாங்கவன் றீவினை யுருத்த தாகலின்

மதிமருள் வெண்குடை மன்ன நின்மக

ககூ௫ னுதய குமர நெழியா னாக

வாங்கவ டன்னை யம்பலத் தேற்றி

யோங்கிருள யாமத் திவனையாங் குய்த்துக்

காயசண் டிகைதன் கணவ னாகிய

வாய்வாள் விஞ்சையன் றனையுங் கூஉய்

உ௦௦ விஞ்சை மகன்பா லிவன்வந் தனனென

வஞ்ச விஞ்சையன் மனத்தையுங் கலக்கி

யாங்கவன றன்கை வாளா லம்பலத்

திங்கிவன் றன்னை யெறிந்ததென் றேத்தி

மாநவர் தமமுளோர் மாதவ னுரைத்தலுஞ்

உ௦௫ சோழிக வேனாதி தன்முக நோகுகி

கஅக. காரிகைபொருட்டு - மணிமே
கலைபொருட்டு. காழ்கொள - முற்ற.

கஅள. அஞ்சானாய அம்பலமடைந்த
ன்ன.

கஅஅ. காரிகை - மணிமேகலை.

கஅக. உளள் - உள்ளாள்.

ககக. வாய்வாள் - தப்பாத வாள்.

ககஉ. இவன்பொருட்டு - காயசண்டி
கையின் பொருட்டு.

ககக. அவன் - உதயகுமரன்; காஞ்ச
ன்னுமாய்.

ககச. மருள் - உவமவுருபு. 'மதிமரு
ணெடுங்குடை, என்றும் பாடம்.

ககச. அவள்தன்னை - மணிமேக
லையை.

ககங. இவனை - உதயகுமரனை.

ககக. கூஉய் - அழைத்து.

உ௦௦. விஞ்சைமகள் - காயசண்டிகை.

உ௦௩. எறிந்தது -(அததீவினை) வெட்
டியது.

உ௦௫. ஏனாதியென்பது வேந்தனும்

கொடுக்கப்படும் பட்டப்பெயர்களுளொ
ன்று; இதனை, தொல்லாப்பயம், புறத
தினையியலுள், 'மருத்திரத்தில் 'யாரா
யம் பெற்ற நெடுமொழி யானும்' என்ப
தற்கு ஆசிரியர் நச்சிலுக்கினியர் எழு
திய வுளையாலும், அதில் "போர்க்கட
லாற்றும் புரவித்தேர்ப் பல்படைக்குக,
கார்க்கடல் பெற்ற களையனறே - போ
ர்க்கெல்லாந், தானாதி யாகிய தார்வேந்
தன் மோதிரஞ்சே, ரேனாதிப் பட்டத்
திவன்" என்று அவர் எடுத்துக்காட்டிய
பழம்பாட்டாலுமுணர்க; பேரியபு
ராணத்துக கூறப்பட்டுள்ள திருத்தொ
ண்டர்களுள் ஒருவர்க்கு ஏனாதிநாநா
யனென்ற திருநாமம் இதுபற்றியே
வந்த குழிப்பெயர்போலும்; கீவகச்சீதா
மணி, மண்மகளிலம்பகத்தில் "செம்
பொ லீண்முடி" என்னுங் கவியில் 'ஆழி
தொட்டான்' என்பதற்கு 'ஏனாதிமோ
திரஞ்செறித்த சேனாதி' என்று ஆசிரி
யர் நச்சிலுக்கினியரெழுதி யிருக்கின்

பான்செயற் பால திளங்கோன் றன்னைத்
தான்செய் ததனற் றகவிலன் விஞ்சையன்
மாதவர் நோன்பு மடவார் கற்புங்
காவலன் காவ லின்றெனினி னின்றான்

௨௧௦ மகளை முறைசெய்த மன்னவன் வழியோர்
துயர்வினை யாளன் றேன்றின னென்பது
வேந்தர் தஞ்செவி யுறுவதன் முன்ன
மீவகிவன் றன்னைபு மீமத் தேற்றிக்
கணிகை மகனையு காவுல்தெய் தென்றன
௨௧௧ னணிகளர் நெடுமுடி பாசாள் வேந்தென.

சிறைசெய்காதை முற்றிற்று.

றனர். மேற்கூறியவாற்றாலும், இக்கா
தையின் தலைப்பில் 'மந்திரியாகிய சோ
ழிசவேனாதி' என்றிருத்தாலும் 'சோழி
சவேனாதி' என்பதற்குச் சோழனுடைய
(எனது தமையாதி) என்று பொருள்
பெற்று மந்திரியாகிய ஒருவனென்று பொ
ருள்கொள்ளுதல் பொருத்தமுடைத்து.

௨௦௭. விவசையன் தகவிலன் - காஞ்
சனன் தருதியில்லாதவனாயினான்.

௨௦௮ - ௨௦௭. யான் செயற்பாலதைத்
தான் செய்ததனாலென்க.

௨௦௮ - ௨௦௯. காவலின்றெனின்,
நோன்புமின்று, கற்புமின்று; "அருந்
திற லரசர் முறைசெயி னல்லது, பெரு
ம்பெயர்ப் பெண்டிர்க்குச் கற்புச் சிற
வாது" என்பது சிலப்பதிகாரம், நவிகற்
காதை, ௨௦௭ - ௨௦௮.

௨௧௦. மகளை முறைசெய்த மன்ன
வன் - கன்றையிழந்த பகயின்தயகாத்
தீர்த்தற்குத் தன்மகளைக்கிடத்தி அவன்
மார்பில் உருவெடுத்தும்படி தேனாயுந்
தமனுவிவர்த்தன்; இதனைப் பின்வருக
வற்றாலுணர்க; "வாயிற் கடைமணி
நடுநா நடுங்க, வாயின் கடைமணி யரு
கீர் நெஞ்சுடைத் தான்றன், அரும்பெ
றற் புதல்வனை யாழியின் மடித்தோன்,

பெரும்பெயர்ப்புகாரென பதியே" (வழு
க்குணாகாதை, ௫௬ - ௫௭) எனவும், "சு
வை முறைசெய்த காவலன்கா னை
மானை, காவலன் பூம்புகார் பாடேலோ
சம்மானை" (வாழ்த்துக்காதை, "புறவு
நிறை" -) எனவும் வருவன சிலப்பத்
திகாரம்; "மருளும் பசுவொன்றின் ம
மர்நோய் தீர, வருளுந் திருத்தே ரு
வோன" என்பது துலோத்துங்கனோடி
னுலா, இக்கதையின் விரிவைப் பெரிய
புராணத்தில் திருவாரூர்ச் சிறப்பிறா
ணக.

௨௧௧ துயர்வினை - தீவினை.

௨௧௨ - ௨௧௩. முன்னம் ஏற்றி

௨௧௪. கணிகைமகள் - மணிமேகலை

௧ - ௨௧௫ மண்டிலம் சீப்பப் புரீசு

தோர் உணர்ப்பக்கேட்டுமாதவெல்லாம்
மணிமேகலைபொருகி 'இதனை நீயறி
வதுமுண்டோ' என, அவன் உணர்த்த
லும், அவனைச் சிறுவனெடு வேறிடத்
தொனித்து இகைத்துச்சென்று குறி
ஞர் மாதவனுணர்த்தலும், கேட்டு வே
தன் 'உணாயும்' என, ஞர்மாதவனுண
கும்; அங்ஙனமுணாகருமாசுவன் எத்தி
உணர்த்தலும், வேந்து காவல்தெய்கென
றன்னென வினைமுடிவுசெய்க.

இருபத்துமூன்றாவது

சிறை விடுகாத.

[இருபத்துமூன்றாவது மணிமேகலை சிறைவீசேய்த இராசமாதேவி
குறைகொண்டிரப்பச் சீலங்கோத்தேயாட்டு.]

மன்னவ னருளால் வாசத் தவையெனு
நன்னெடுங் கூந்த னரைமூ தாட்டி
யரசற் காயினுங் குமரற் காயினுங்
திருநிலக் கிழமைத் தேவியர்க் காயினுங்
டு கட்டுரை விரித்துங் கற்றவை பகர்த்தும்
பட்டவை துடைக்கும் பயங்கெழு மொழியின
ளிலங்கரி நெடுங்க னிராசமா தேவி
கலங்களு ரொழியக் கடிதுசென் றெய்தி
யழுதடி வீழா தாயிழை தன்னைத்
க0 தொழுதுமுன் னின்று தோன்ற வாழ்த்திக்
கொற்றங் கொண்டு குடிபுறங் காத்துச்
செற்றத தெவ்வர் தேயந்தம தாக்கியுந்
தருப்பையிற் கிடத்தி வாளிற போழ்த்து

உ. நனாக்கூந்தல் - வெண்மையையு
டைய கூந்தல்.

க. - ச. ஆயினுமென்பது விகற்பப்
பொருளைத் தருவதோ ரிடைச்சொல்;
எண்ணிடைச்சொல்லுமாம்.

டு. கட்டுரை - பொருள்பொதிந்த
சொல்.

சு. பட்டவை - உண்டான துப்பங்
கள். 'பட்டது துடைக்கும்' என்றும்
பாடம். பயம் - பிரயோசனம்.

டு - சு. விரித்தும் பகர்த்தும் துடை
க்குமொழியினன்.

அ. கலங்களுர் - கலங்குதற்குக் கார
ணமாகிய துன்பம். கடிதுசென்று வினா
--சுச்சென்று.

ச - அ. வாசத்தவையெனுமாதட்டி,
ொழியினன், தேவியது அருரொழிய

மன்னவனருளார் கடிதுசென் றெய்தி
யென்க.

க. 'அழுதன ளடிவீழ்த்து' என்றும்
பாடம்.

க0. தொழுது - அஞ்சலிசெய்து.
சக. கொற்றங்கொண்டு - வெற்றிகொ
ண்டு; "கொற்றங் கொண்டு கோலினி
தோச்சென்" என்பது பெருங்கதை,
இலாவாணகாண்டம், மண்ணு நீராட்டி
யது. குடிபுறங்காதது - குடிகளைப் பிறர்
நலியாமற் பாதுகாதது; "குடிபுறங்
காத்தோம்பி" என்பது திருக்குறள், டிசக.

கஉ. செற்றம் - பகைமை நெடுங்கா
லம் நிகழ்வது. தெவ்வர் - பகைவர்.
'செற்ற தெவ்வர்' என்றும் பாடம்.

கஃ. தருப்பையிற் கிடத்தி - பரப்பிய
தருப்பைப்புல்லிற் கிடத்தி. போழ்த்து-
பின்ந்து.

செருப்புகள் மன்னர் செல்வழிச் செல்கென
கடு முத்து விளிதலிக் குடிப்பிறந் தோர்க்கு
நாப்புடை பெயராது நானுத்தகவுடைத்தே
தன்மண் காத்தன்று பிறர்மண் கொண்டன
மென்னெனப் படுமோ நின்மகன் மடிந்தது
மன்பதை காக்கு மன்னவன் றன்முன்

௨௦ நுன்பங் கொள்ளே லென்றவள் போயபின்
கையாற் றுள்ளங் கரந்தகத் தடக்கிப்
பொய்யாற் றொழுக்கங் கொண்டுபுற மறைத்து
வஞ்சஞ் செய்குவன் மணிமே கலையெயன்
றஞ்சி லோதி யரசனுக் கொருநாட்

௨௫ பிறப்பின் செல்லாப் பிக்குணிக் கோலத்

கச. செருப்புகள் மன்னர் - போரின்
கண்ணெய்க்குப் போர்செய்து வீழ்தலை
யுடைய அரசர், செல்வழிச் செல்க என-
பெல்லுமலகத்திலே செல்கவென்று
அந்தணர் கூறுமவண்ணம்.

கடு. மூத்துவிளிதல் - மூப்புற்று இற
த்தல். இக்குடி - சோழபுரம்பரை.

கக - கடு. போரிவிறவாமல் முதுமையுற்று
நோயால் இறந்த அரசருடம்பை
அந்தணர் தருப்பைப்புல்லிறகிடத்தி,
தமது ஆண்மையேற்றிக்கொடாக யுத-
தசத்திலேயிறக்க அரசர்செல்லும் உலகத்-
திலே இவர்செல்கவென்று அவ்வுடம்-
பைவாணாற்பிளந்து அடக்குதல் மரபாத-
லின், இங்ஙனம்கூறினர்; இப்படியே,
“ஒடன் மர்இய பீடன் மன்னர், நோய்-
ப்பால் விளிந்த யாக்கை தழீஇத், காதன்
மறந்தவர் தீதுமருங் கறுமா, ரமபுரி
கொண்கை நான்மறை முதல்வர், திறம்
புரி பசும்புற் பாப்பினர் கிடப்பி, மறங்-
கத் தாக நல்லமர் வீழ்ந்த, நீன்கழன் மற-
வர் செல்வழிச் செல்கென, வான்போ-
ழ்ந்தடக்கலு முய்ந்தனர்” எனப் புறநா-
ணற்றில், கக-ம பாட்டில் வந்திருத்தல்
காண்க.

கக. நாப்புடைபெயராது - இதனைக்
கூறுதற்கு எனது நாப்புடைபெயர-
மாட்டாது நானுத்தகவுடைத்த-நானு-
ந்தகுதியையுடைத்து; “மலைத்தனையெ-
ன்பது நானுத்தகவுடைத்தே” என்பது
புறநாணறு, கக. ‘நானுத்தகவுடைத்-
தென’ என்றும் பாடம்.

கடு - கச. விளிதல் நானுத்தகவுடை-
த்து.

கஉ - கச. சமதாக்கியம் மூத்துவிளி-
தல் இக்குடிப்பிறந்தோர்க்கு நானுத்தக-
வுடைத்து.

கஎ - கஅ. நின்மகன் மடிந்தது தன்
மண் காத்தமையாலன்று; பிற்ப்பண-
கொண்டமையாலுமன்று; காமத்தால்,
அவ்விறப்பு யாதென்று கூறப்படும்.

கக. மன்பதை - உயிர்ப்பன்மை.

௨௦ கொள்ளேல் கொள்ளாதே. அவள்
போயபின் - வாசந்தவைபோனபின்பு
இராசமாதேவி, அரசனையடைந்து
மணிமேகலையைச் சிறைப்பட்டு உடன்
கொண்டு சென்று தன் காவலில்வைத்து
வஞ்சித்தல் இனிககூறப்படும்.

௨௧. கையாற்றள்ளங்கரந்து - செயல்
றவீனையுடைய உள்ளத்தைமறைத்து;
என்றது புத்திரசோகத்தை வெளிப்ப-
டுத்தாமலென்றபடி.

௨௨. பொய்யாற்றொழுக்கங்கொண்டு-
பொய்வழிக்கண் ஒருகுதலாகக்கொண்டு,
புறமறைத்து - புறத்தே தோன்றாமல்
மறைத்து; என்றது மணிமேகலையை
வஞ்சித்தற்கெண்ணிய தனது நியமெ-
ண்ணத்தை ஒருவாற்றினும் வெளிப்படு-
த்தாமலென்றபடி.

௨௩. மணிமேகலையை வஞ்சஞ்செய்கு-
வென்று கருதி.

௨௪. அஞ்சிலோதி - அழகிய லெ-
வான கூந்தலையுடைய இராசமாதேவி.

௨௫. கோலத்து - வேடத்தைக்கண்டு.

தறிவு திரிந்தோ னாசிய ருனிலன்
கருமபுடைத் தடக்கைக் காமன் கையற
வரும்பெற விளமை பெரும்பிறி தாக்கு
மறிவகலைப்பட்ட வாயிழை தனக்குச்
௩௦ சிறைதக் கன்று செங்கோல் வேந்தெனச்
சிறப்பின் பாலார் மக்க எல்லார்
மறப்பின் பாலார் மன்னர்க் கென்ப
தறிந்தனை யாயினிவ் வாயிழை தன்னைச்
செறிந்த சிறைநேரய் தீர்க்கென் றிறைசொல
௩௫ வென்றோ டுருப்பினு மிருக்கவிவ் விளங்கொடி
தனனோ டெடுப்பினுந் தகைக்குந ரில்லென்
றங்கவ டனைக்கூஉ யவடன் னோடு
கொங்கவிழ் குழலாள் கோயிலுட் புக்காங்
கறிவு திரித்திவ் வகனக ரெல்லா
௪௦ மெறிதரு கோலமயான் செய்குவ லென்றே

‘உசு. அறிவுதிரிந்தோன் - அறிவு வேறப்பட்ட உதயகுமரன். ‘அறவிய நிரிந்தோன்’ என்றும் பாடம்.

உஎ. கையற - செயலற.

உஅ. இளமை-இளமையை, பெரும்பிறிதாக்கும் பயன்படாது கெடச்செய்த.

உஎ - உஅ. கையறப் பெரும்பிறிதாக்குமென்க.

உக. தலைப்பட்ட-நேர்ப்பட்ட; முதன்மைப்பட்டவென்றுமாம்.

௩௦. தககன்று - தக்கதன்று; விகாரம். வேந்து - அண்மைவிளி. என - என்று இராசமாதேவி சொல்ல.

உசு - ௩௦. அஞ்சிலோதி ஒருநாள் அரசனுக்குச் சிறைதக்கனெனவென்க.

௩௧ - ௩௨. சிறப்பின்பாலார் மக்கள் - கல்விமுதலியவிசேடமுடையவர்கள் புதல்வர். அல்லார் மறப்பின்பாலார் - அல்லாதவர்கள் மறத்தற்குரியவர். என்பது - என்று பெரியோர்கூறுதலை; இவ்வழிகடின் கருதது, “உற்றழி யுதலியு முறு பொருள் கொடுத்தும், பிறைநிலை முனியாது நற் னன்றே, பிறப்போ னன்ன வுடன்வயிற் றுள்ளுஞ், சிறப்பின் பாலார் ருயு மனத்திரிய, மொருகுடிப் பிறந்த பல்லோ ருள்ளு, மூத்தோன்வருக வென்ன தவரு, எறிவுடை யோன

றாசஞ் செல்லும், வேற்றுமை தெரிந்த நாற்பா லுள்ளங், கீழ்ப்பா லொருவன் கற்பின், மேற்பா லொருவனு மவன்கட் படுமே.” என்னும் (புறநானூறு, ௧௮௩) பாட்டின் பொருளை ஒருவாறு சமூகவியல் திருத்தல்காண்க.

௩௩. ஆயிழை - மணிமேகலை.

௩௪. சினைநோய் - சிறைத்துன்பம். தீர்க்கென்று - தீர்க்கவென்று. இறை - அரசன்.

௩௫. தன் ஓடு எடுப்பினும் - தனக்குரிய ஓட்டையேந்திப் பிச்சைக்குப் புருவாளாயினும், தகைக்குநர் இல் - தடுப்பவர்களிலலை; “அணித்தகை யுடம்பு” என்பது கீவகசிந்தாமணி, பதுமையாநிலம்பகம், எ. என்று - என்றுகூறி.

௩௬. அவன்தனைக்கூஉய் - மணிமேகலையை யழைத்து.

௩௭. குழலாள் - இராசமாதேவி.

௩௮ - ௩௯. குழலாள் அவனோடு கோயிலுட்புக்கு.

௩௯. அறிவுதிரித்து - அறிவைமருந்தால் வேறுபடச்செய்து; பித்தாக்கியென்றபடி.

௪௦. எறிதருகோலம் - அடிக்குங்கோலத்தை. செய்குவவென்று - இவளுஞ் குசு செய்வென்றதாகுதி.

மயற்பகை யூட்ட மறுபிறப் புணர்ந்தா
 ளயர்ப்பது செய்யா வறிவின ளாகக்
 கல்லா விளைஞ னொருவனைக் கூஉய்
 வல்லாங்குச் செய்து மணிமே கலை
 ௪௫ னினைவள ரிளமுலை யேந்தெழி லாகத்துப்
 புணர்குறி செய்து பொருந்தின னென்னும்
 பான்மைக் கட்டுரை பலர்க்குரை யென்றே
 காணம் பலவுங் கைந்திறை கொடுப்ப
 வாங்கவன் சென்றல் வாயிழை யிருந்த
 ௫0 பாங்கி லொருசிறைப் பாடுசென் றனைதலுந்
 தேவி வஞ்ச மிதுவெனத் தெனிரது
 நாவியன் மந்திர நடுங்கா தோதி
 யான்மைக் கோலத் தாயிழை யிருப்பக
 காணம் பெற்றோன் கடுந்துய ரெய்தி
 ௫௫ யரச ருரிமையி லாடவ ரணுகார்

சக. மயற்பகையூட்ட - பித்தேறுதற்
 குக் காரணமாகிய மருதையூட்ட; “வ
 ஞ்சமுண்டு மயற்பகை யற்றோ” என்
 பது சிலப்பதிகாரம், இத்தியியிழை
 தெக்காலை, கஉஉ. உணர்ந்தான் - மணி
 மேகலை.

சஉ. அயர்ப்பது - மறப்பது.

சக-சஉ. “மயற்பகை யூட்டினை மறு
 பிறப் புணர்ச்சி, ளயர்ப்பது செய்யா
 வறிவினை னாயினேன்” என்று இக்கா
 தையிலேயே பின்பு வருதல்காண்க;
 கஉ - கூஉ உணர்ந்தான் அறிவினனாக.

சக கூஉய் - அழைத்து.

சச. வல்லாங்குச்செய்து - வல்லபடி
 செய்து; “வடியா நாவின் வல்லாங்குப்
 பாடி” என்பது புறநானூறு, சஎ.

சஅ. காணம் - பழங்காகு; இதனை,
 கீவகசித்தாமணி, குணமாலையாரிலம்ப
 கம், உகஎ - ம் கவியுரையிற்காண்க.
 கைந்திறைகொடுப்ப - கைந்திறையக்கொ
 டுப்ப; நிறைய - விகாரம்; “நிலநெளி
 பரந்தவன்றே” என்பதில் “நெளி” என்
 பதுபோல; இது கீவகசித்தாமணி,
 கோவிகதையாரிலம்பகம், உகி.

சக - சஅ ஒருவனைக்கூஉய் - செய்து
 புணர்குறிசெய்து பொருந்தின னென்

னுங் கட்டுரையைப் பலர்க்கும் உள்
 னெனக்கூறிக் காணம்பலவும் கொடுப்ப
 வெனாக.

சக. ஆயிழை - மணிமேகலை.

௫0. பாங்கில ஒருசிறைப்பாடு - அழ
 கில்லாத ஒரு பக்கத்தினிடத்தே; பக்கத்
 துள்ள ஒரு காவலிடத்தென்றமாம்.

சக - ௫0. அவன்சென்று பாடுசென
 றனைதலுமென்க.

௫௧. தேவி - இராசமாதேவி. இது
 இவ்வினைஞன்வந்தது.

௫௨. நாவியல மந்திரம் - நாய்புடை
 பெயருமளவிலே உச்சரிக்கப்படும் மந்த்
 ரம்; என்றது வேறறருவெய்துவக்கு
 மந்திரத்தை, “ஆற்றழுத தடக்கிய வரு
 மறைக கேள்வி, நாவியன் மருங்கி னவி
 லப் பாடி” என்பது திருமுருகாற்றுப்
 படை, கஅக - கஅஎ.

௫௧ - ௫௧. ஆயிழை இது தேவியைச்
 சேனத்தெளிந்து மந்திரத்தையோங்கி
 கோலத்துட னிருப்பவென்க.

௫௫. அரசருரிமையில் ஆடவரணுகார்
 அரசருடைய தேவியாரிருக்கும் அந்தப்
 புரத்தில் ஆண்மக்கள் குறுகார், “ஆட
 வர் குறுகா வருங்கடி வரைப்பின்” என்
 பது தெருநல்வாடை, கப௭, அகந்

நிரயக் கொடுமக ணினைப்பறி யேனென்
றகநகர் கைவிட் டாங்கவன் போயபின்
மகனேநோய் செய்தானே வைப்ப; தென்னென்
றுய்யா நோயி னூடுணுழிந் தனனென்ப
சூ0 பொய்நோய் காட்டிப் புழுக்கறை யடைப்ப
லுடுணுழி மந்திர முடைமையி னந்த
வாணுதன் மேனி வருந்தா திருப்ப
வையென விம்மி யாயிழை நடுங்கிச்
செய்தவத் தாட்டியைச் சிறுமை செய்ே,
ரு நென்மகற் குறற விடுக்கண் பொறுது
பொன்னே ரனையாய் பொறுகுகென் தவடுமாழ
நீல பதிதன் வயிற்றிற் றேன்றிய
வேலங் கமழ்தா ரிராகுலன் தன்னை
யழற்க ணுக மாருயி ருண்ண

புரத்தை, 'குழைமுகப் புரிசை' என்
பர் திருத்தந்தேவர்; சீவகசிந்தாமணி,
நாமகளிலம்பகம், உசுசு.

சூசு. நரகத்தையடைதற்குரிய கொடு
மையையுடைய இவளது தீயவெண்ண
த்தை நானறிந்திலேனெனக்கருதி; இரா
சமாதேவி வியபிசரிக்குங்கருத்துடையா
வளன்று அவ்விளைஞான கருதினென்போ
லும் 'தினைப்பதறியேனென்று' என்றும்
பாடம்.

சூஎ. அகநகர் - அந்தப்புரம்.

சூசு - சூஎ. காணம்பெற்றோன், 'துய
ரெய்தி அறியேனென்று கைவிட்டுப்
போயபினென்க.

சூசு - சூஎ. உரும காதை, சூசு - சூரு.

சூசு. மகனேநோய்செய்தானே-உதயகும
ரனுக்குக்காமநோயை உண்டாக்கிக்கொ
ல்லுவத்த இவளை, வைப்பது என்னெ
ன்று-உயிருடன்வைத்தல் நமதன்பிற்கு
யாதுபயனென்று இராசமாதேவி கருதி.

சூசு. உய்யானோயின் - உயிரைத்தாங்
கியிராமெக்குக் காரணமாகிய நோயி
னால்.

சூ0. புழுக்கறை - புழுங்கச்செய்யும்
அறை; "புழுக்கறைப் பட்டோர் போ
ன்று" என்றா முன்னும்; சூ - ம காதை,
சூரு.

சூசு-சூ0. (இராசமாதேவி) வைப்பதெ
ன்னென்று காட்டி அடைப்பவென்க.

சூஉ. வாணுதல் - மணிமேகலை.

சூசு - சூஉ:—உரு - ம் காதை, சூசு -
சூஎ.

சூசு. ஐயெனவிம்மி - விரையப் பொ
ருமி; "ஐயென விளைப்ப" (கோவந்தை
யாரிலம்பகம், சூ0) எனவும், "மோதிரந்
தொட் டையென" (குணமாலையாரிலம்
பகம், சூ0) எனவும் வருவன சீவகசிந்
தாமணி. ஆயிழை - இராசமாதேவி.

சூசு. செய்தவத்தாட்டியை - மணிமே
கலைக்கு; சூ - உருபுயசகம். சிறுமை -
குற்றம்; என்றது மயற்பகையூட்டியது
முதலிய மூன்றினையும்.

சூசு - சூரு. பொறுது செய்தேனெ
ன்க.

சூசு. பொன்னேரனையாய்-திருமகளி
ன்மறுதலைபோல்வாய்; திருமகளுக்குநே
ராகிய அத்தன்மையையுடையாயெனி
னுமையும்; இப்படியே, "கோளரிக்
குங்குரன்னார்" (திருச்சிற்றம்பலக்கோ
வையார், உஉரு) என்று வந்திருத்தல்
காண்க.—உ - ம காதை, சூசு. அவன் -
இராசமாதேவி.

மேலவருவன மணிமேகலைகூற்றது.

சூஎ - சூசு. தோன்றிய இராகுலன்
தன்னை.

சூசு அழற்கண்ணாகம் - திட்டிவிட
மென்னும்பாம்பு. அழல்-விடம்; "ஐந்
தலை யரவின் சேற்றத் தாரழல் குளிக்க

எ0 விழித்த லாற்றே நென்னுயிர் சுடுநாள்
 யாங்கிருந் தழுதனை யிளங்கோன் றனக்குப்
 பூங்கொடி நல்லாய் பொருந்தாது செய்தனை
 வுடற்கழு தனையோ வுயிர்க்கழு தனையோ
 யுடற்கழு தனையே லுன்மகன் றன்கை
 எரு பெடுத்துப் புறங்காட் டிட்டனர் யாரோ
 யுயிர்க்கழு தனையே லுயிர்புகும் புகில்
 செயப்பாட்டு வினையாற் றெரிந்துணர் வரிய
 தவ்வுயிர்க் கன்பினை யாயி னுய்தொடி
 பெவ்வுயிர்க் காயினு மிரங்கல் வேண்டு
 அ0 மற்றுன் மகனை மாபெருந் தேவி
 செற்ற கள்வன் செய்தது கேளாய்
 மடைக்கலஞ் சிதைய வீழ்ந்த மடையனை
 யுடற்றுணி செய்தாங் குருத்தெழும் வல்வினை
 நஞ்சுவிழி யரவி னல்லுயிர் வாங்கி
 அரு விஞ்சையன் வாளால் வீட்டிய தன்றே

லுற்றார்” என்பது சீவகசிந்தாமணி,
 காந்தருவத்தையாரிலம்பகம், உருச;
 “அழல்வாய் நாகத் தாரெயிறழுந்தினர்”
 என்பது சிலப்பதிகாரம், இத்திரவீழ்வு
 ரெய்த்தகாதை, கடச. “நஞ்சுவிழி யரவு
 என்று இப்பாம்பின்பெயர் இக்காதையி
 லேயே பின்னும் வருதல்காண்க; அச-ம்
 அடி.

எ0. விழித்தல்-உயிர்வாழ்தல்; நாகத்
 தின் தொழிலாக்கினுமமையும். ‘இழித்
 தலாற்றேன்’ என்றும் பாடம்.

எக. இளங்கோன்றனக்கு யாங்கிருந்
 தழுதனை; அழுதிலாயென்றபடி.

எடு. புறங்காடி - மயானம். ‘சுமப்
 புறங்காடி’ என்றும் பாடம்.

எக. புகில் - புகுமிடமாகிய வுட
 ம்பு; “நோக்கார்தொ ளுப்பய்தோர் புக
 கில்” (நாலடியார், தாய்தன்மை, க.)
 என்பதில் ‘புகில்’ என்பது உடம்
 பென்னும்பொருளில் வந்திருத்தல் கா
 ண்க.

எவ. வினையென்றது நல்வினை தீவி
 னையென்னுமிரண்டையும். ‘செயற்பா
 ட்டி வினை’ என்றும் பாடம்.

எக - எவ. வினையால் உயிர்புகும்புக்
 கில் தெரிந்துணர்வரியதென்க.

எஅ. அன்பினையாயின் - அன்பினையு
 டையாயாயின்; ஆய்தொடி - விளி.

எக. எவ்வுயிர்க்காயினும் - எவ்வுயிர்
 கும்.

அ0. மாபெருந்தேவி-இராசமா தேவி;
 விளி.

அக. செற்றகள்வன் - கொடுத்த எ
 ன்சனன். செய்தது கேளாய் - கொலை
 செய்ததற்குக் காரணமான தீவினையைச்
 கேள்.

அஉ. மடைக்கலம் - சோற்றப்பாற்
 திரம். மடையன் - சோறுசமைப்
 போன்.

அக. உடம்பைத் துண்டமாகவெட்டி
 னமையால் தோன்றியெழுந்த வலியை
 வினை. ‘உருத்தெழு மல்வினை’ என்றும்
 ‘உருத்தெழு மல்வினை’ என்றும், ‘உருத்
 தெழு பாவம்’ என்றும் பாடம்.

அச. அரவின் - அரவினா. நல்லி
 யிர் வாங்கியென்றது முற்பிறப்பின்செ
 ய்தியை.

அடு. வீட்டியது - கொன்றது; வீழ்
 த்தியதென்பதன்மறவுமாம்.

அக-அடு. வினை முற்பிறப்பில் உயிரை
 அரவின்வாங்கி இப்பிறப்பில் விஞ்சை
 யன்வாளால் வீட்டியது

யாங்கறிந் தனையோ வீங்கிது நீயெனின்
பூங்கொடி நல்லாய் புருந்த திதுவென
மொய்ம்மலர்ப் பூம்பொழில் புக்கது முதலாத்
தெய்வக் கட்டுரை தெளிந்ததை யீற
கூ0 வுற்றதை யெல்லா மொழிவின் றுரைத்து
மற்று முரைசெயு மணிமே கலைதான்
மயற்பகை யூட்டின மறுபிறப் புணர்ந்தே
னயர்ப்பது செய்யா வறிவினே னுயினேன்
கல்லாக் கயவன் காரிருட் டான்வா
கூரு நல்லா யானுரு நான்கொண் டிருந்தே
னூனொழி மந்திர முடைமையி னன்றே
மாணிழை செய்த வஞ்சம் பிழைத்த
தந்தரஞ் சேறலு மயலுருக் கோடலுஞ்
சிந்தையிற் கொண்டிலேன் சென்ற பிறவியிற்
கூ00 காதலற் பயந்தோய் கடுந்துயர் களைந்து
திதுறு வெவ்வினை தீர்ப்பது பொருட்டார்
றையா னுன்றன் றமொற் றவலத்
தெய்யா மையறீந் தின்னுரை கேளா

அசு. இது - இச்செய்தியை.
*அள. புருந்தது இதுவென - சம்பவித்
தது இதுவென்று.
அஅ. பொழில் - உவவனம்.
அக. தெய்வக்கட்டுரை-கந்திர்பரவை
த்தெய்வங் கூறிய பொருள் பொதிந்த
சொல்.
கூ0. ஒழிவின்று - தப்பாமல்.
அள - கூ0. இதுவெனவுரைத்தென்க.
கக. மணிமேகலை பின்னும் சொல்லு
வாள்.
கஉ. மயற்பகை - பித்தேறுதற்குக்கா
ரணமாகிய மருந்து.
கக. அயர்ப்பது - மறப்பது.
கஉ - கக. "மயற்பகை யூட்ட மறுபி
றப் புணர்ந்தா, ளயர்ப்பது செய்யா வறி
வின ளாக்" என்று இப்படியே இக்கா
தையில் முன்னும் வந்திருத்தல்காண்க;
சக - சஉ.
கச. கயவன் - கீழ்மகன்; கொடியவ
னுமாம். இருள் - இருளில்.
கடு. நான் ஆணுருக்கொண்டிரு
ந்தேன்.

கச - கடு:—உரு - ம் காதை, சக -
இச.
கசு. 'உடைமையி னன்றே' என்றும்
பாடம்.
கஎ. வஞ்சம் - ஊனொழிந்தனளெ
ன்று பொய்நோய்காட்டிப் புழக்கறை
யடைத்தது. பிழைத்தது - தப்பியது.
கசு-கஎ. மந்திரமுடைமையினன்றே
வஞ்சம்பிழைத்தது; உரு - காதை, இஅ-
கஉ.
கஅ. அயலுருக்கோடல் - வேற்றுரு
வங்கொள்ளல்.
கக - கூ0. போனபிறப்பில் எனக்
குக் கணவனுருந்தோனை இப்பிறப்பிற்
பெற்றோய்.
கஅ - க0க. உனது துயரைக்களைந்து
வினையைத் தீர்த்தப்பொருட்டே சேற
லும் கோடலும் சிந்தையிற் கொண்டி
லேன்.
க0உ. தையால் - விளி.
க0உ - க0க. தமொற்றவலத்தெய்யா
மையல் - தமொறுதற்குக் காரணமாகிய
வருத்தத்தைச்செய்யும் அறியாமையாகி

யாள்பவர் கலக்குற மயங்கிய நன்னாட்டுக்
 ௧௦௫ காருக மடந்தை கணவனுங் கைவிட
 வீன்ற குழவியொடு தான்வே ருகி
 மான்ரோர் திசைபோய் வரையாள வாழ்வுழிப்
 புதல்வன் தன்னையோர் புரிநான் மார்பன்
 பதியோ ரறியாப் பான்மையின் வளர்க்க
 ௧௧௦ வாங்கப் புதல்வ னவடிந மறியான்
 ருன்புணர்ந் தறிந்துபின் றன்னுயிர் நீத்தது
 நீர்நகை வேட்கையி னெடுங்கட முழலுரு
 ருன்முதிர மடமான் வயிறுகிழித் தோடக
 கான வேட்டுவன் கடுங்கணை தூர்ப்ப
 ௧௧௫ மான்மறி விழுந்தது கண்டு மனமயங்கிப்
 பயிர்க்குரல் கேட்டதன் பான்மைய னுகி
 யுயிர்ப்பொடு செங்க ணுகுத்த நீர்கண்

யமயக்கம்; மையல - செலவச்செருக்கு
 மாம்; “மையன்மத யானைநினை மன்
 னன்” என்பது சீவகசிந்தாமணி, காங்
 தருவத்தையாரில்மபகம, ௧௭.

மேல், காமம், கொலை, கன், பொய்,
 களவு ஆகிய இவ்வைந்தும் நீக்கற்பாலன
 வென்று இராசமாசேவிகரு மணிமே
 கலை உபதேசித்தல் முதலியன கூறப்
 படும்.

௧௦௪. ஆள்பவர்கலக்குற-அரசர் கொ
 டங்கோல் செலுத்துதலால். மயங்கிய
 நன்னாட்டு - யாவரும் தத்தம் நிலைதொமா
 றியநல்லநாட்டில்.

௧௦௫. காருகமடந்தை - இல்லறவொ
 முக்கினனாகியவொருத்தி; கெய்வோர்
 குலத்துப் பிறந்த ஒருத்தியென்றுமாம்.
 கைவிட - துறக்க.

௧௦௬. குழவியும் தானும் வெவ்வேறிட
 த்துப் பிரிவுற்று.

௧௦௭. மான்மறி - மயங்கி, வரையாள்-
 தன்னலம் வினிகொடுப்பார் யாவர்க்கும்
 விற்பதல்லது அதற்கு ஆவார் ஆகாதா
 ரென்னும் சியதியில்லாநாய்.

௧௦௮ - ௧௦௭. நாட்டிற் காருகமடந்தை
 கணவன்கைவிடுதலால் வேருகி மான்று
 போய் வரையாநாய் வாழ்வுழியென்க.
 இல்லறவொழுக்கினனாகிய இவன் கற்
 பொழிந்து வளைவின்றி வாழ்தற்கு அரசு
 ண்கொடுக்கோன்மைகாரணமாதலின்,

‘ஆள்பவர் கலக்குற’ என்பது கூறப்பட்டது; “மாதவா நோன்பு மடவாகுற புங், காவலன் காவ வினறெனினினை ருல்” என்று இரத்தாலிலேயே இக்கரு தது முன்பு வந்திருத்தல் காண்க; ௨௨௨ காதை, ௨௦௮ - ௨௦௯.

௧௦௮ - ௧௦௯ புரிநான்மார்பன புதல் வன்றன்னை வளர்க்க.

௧௧௦. ஆவகப்புதல்வன - அங்ஙனம் வளர்க்கப்பட்டபுதல்வன்; அவன்திறம் - அவன் தன்னுடைய தாயென்னுந்நன் மையை.

௧௧௧. பின்னறித்தென்க.

௧௧௨. நீர்நகையெட்டையின் - நீநா நச்சிய விருப்பத்தால்; நகையெட்டை - வினைத்தொகை; “நின்னைசெய்கையி னிரவலர் வருவதை” என்பது புறநா னூறு, ௬ கடம - ௬௦.

௧௧௩. ருல் - கருப்பம்.

௧௧௪. வேட்டுவன்-வேடன். தூர்ப்ப - செலுத்த.

௧௧௫. மான்மறி - பெண்மான்; மான் குட்டியுமாம்.

௧௧௬. பயிர்க்குரல் - பயிராகியகுரல்; பயிர் - நிருகங்குரன் ஒன்றை மற்றொ ண்று அழைக்கும் அழைக்கறுப்பு; “ம டமா னுது பிணையி ரழைப்பின” என பது புறநானூறு, ௧௫௭. அந்ந பான் மையனுகி - அதன் பக்கத்தோளும்.

டோட்டி யெய்தோ னேருயிர் துறந்ததுங்
கேட்டு மறிதியோ வாட்டங் கண்ணி

கஉ௦ கடாஅ யானைமுன் கட்கா முற்றோர்
விடாஅது சென்றதன் வெண்கோட்டு வீழ்வ
துண்ட கள்ளி னுறுசெருக் காவது
கண்டு மறிதியோ காரிகை நல்லாய்
பொய்யாற் றொழுககம் பொருளெனக் கொண்டோர்

கஉ௧ கையாற் றவலங் கடந்தது முண்டோ
களவேர் வாழ்ககைய ருறாஉங் கடுத்துய
ரிளவேய்த தோளாய்க் கிதுவென வேண்டா
மன்பே ருலகத்து வாழ்வேவார்க் கிங்கிவை
துன்பங் தருவன துறககல் வேண்டும்

கஉ௨ கற்ற கல்வி யன்றற் காரிகை
செற்றஞ் செறுத்தோர் முற்ற வுணர்ந்தோர்
மல்லன்மா ஞாலத்து வாழ்வே ரென்போ
ரல்லன் மாக்கட் கில்லது நிரப்புநர்
திருந்தே ரெலவனே செல்லுல கறிந்தோர்

கஉ௩ வருந்தி வந்தோ ரருட்பசி களைந்தோர்

கஉ௪. ஒட்டியெய்தோன் - வேட்டு
வன்; சுட்டு. 'ஒட்டியெய்தோன்' என
றும் பாடம்.

கஉ௫ - கஉ௬. நீததும் துறந்ததும் கே
ட்டுமறிதியோ; இதனால், காமததையும்
கொலையையும் நீததவேண்டுமென்பது
கூறப்பட்டது.

கஉ௭. கடாஅயானை - மதயானை;
"கடாஅக் களிற்றின்மேல்" என்பது
திருந்தான், கஉ௮. கட்காமுற்றோர் -
கள்ளை விரும்பியுண்டுகளித்தோர்.

கஉ௯. கோடு - கொம்பு

கஉ௦ - கஉ௧. கட்கா முற்றோர் இங்ங
னமாசில், "புதுக்கோள் யானை முன்
போற்றது சென்று, மதுககளி மயகக
தது வீனா மாயந்ததாஉம்" (கஉ - ம்
காதை, சுரு-சுசு.) என்றதனால்முணர்க.

கஉ௨ பொய்யாற்றொழுககம்-பொய்
வழிக்கொழுகுதல், பொருளெனக்கொ
ண்டோர் - காரியமாகக்கொண்டோர்.

கஉ௩. கையாற்றவலம் - செயலறவா
கிய துன்பம்.

கஉ௪. களவேர் வாழ்க்கையர் - களவே
உழவுபோலும் இலவாழ்க்கைப்பொருளா
கவுடையோர், "கைப்பொருள் வெள

வங் களவேர் வாழ்க்கைக், கொடியோர்"
என்பது பெரும்பாணாற்றுப்படை, ௪௦ -
௪௧. கடுத்துயர் - மிக்கதுயர்.

கஉ௪. இவை - காமமுதலிய இவ்வை
ந்தும்.

கஉ௭, கல்வி காரிகை அன்று - கல்வி
அழகுடைந்தன்று; காரிகை - அழகு;
என்றது பின்பு கூறப்படும் நற்றுணங்க
ளில்லாதவழி கல்வி அழகுடையதன்
றென்றவாறு. இவ்வடியைமுன்னுள்ள
அடியோடு கூட்டித் துன்பத் தருவனவ
ற்றைத் துறவாவழிக் கல்வி அழகுடை
த்தன்றென்று பொருள்கூறினும் பொ
ருந்தும்.

கஉ௯. செற்றம் - பகைமை நெடுங்கா
லம் நிகழ்வது.

கஉ௧. அல்லன்மாக்கட்டு - வறுமைத்
துன்பமுடையார்க்கு. 'இல்லது நிரப்
பினர்' என்றும் பாடம்

கஉ௨ - கஉ௬. நிரப்புநரே வாழ்வே
ரென்போர்.

கஉ௭. எலவனை-விளி

கஉ௮ - கஉ௯. அருட்பசி களைந்தோரே
செல்லுலகறிந்தோர்.

துன்ப மறுக்குத் துணிபொரு ளுணர்ந்தோர்
மண்பதைக் கெல்லா மன்பொழி யாரென
ஞான நன்னீர் நன்கனற் தெளித் துத்
தேனா ரோதி செவிமுதல் வார்த்து

கச௦ மகன்றுயர் நெருப்பா மனம்விற காக
வகஞ்சடு வெந்தி யாயிழை யவிப்பத்
தேறுபடு சின்னீர் போலத் தெளிந்து
மாறுகொண் டோரா மனத்தின ளாகி
யாங்கவ டொழுதது மாயிழை பொருஅ

கசடு டான்றொழு தேத்தித் தகுதி செய்திலை
காதலற் பயந்தோ யன்றியுங் காவலன்
மாபெருந் தேவியென் றெதிர்வணங் கினனென.

சிறைவிகோதை முற்றிற்று.

ககசு. துணிபொருள்-பரமார்த்த தத் துவஞானம்.

கக௪. மண்பதைக்கெல்லாம் - உயிர்ப் பன்மைகளுக்கெல்லாம்.

கக௬ - கக௭. அன்பொழியாரே துணி பொருளுணர்ந்தோர்.

கக௮. ஞானநன்னீர் - ஞானமாகிய நல்லநீர். நன்கனம் - நன்றாக.

கக௯. தேனாரோதி - இராசமாதேவி. செவிமுதல் - செவியிடம்.

கச௦. மகன்றுயர் - புதல்வனிறந்தது யரம் - புத்திரசோகம்.

கச௧. அகம் - உள்ளிடம். ஆயிழை - மணிமேகலை.

கச௮ - கச௯. ஞானநீரைத் தெளித்து வார்த்து வெந்தியை அவிப்பவனாக.

கச௨. தேறு - தேற்றங்கொட்டை.

கச௩. மாறுகொண்டு - பகைமைகொண்டு.

கச௪. ஆங்கவள் - இராசமாதேவி. ஆயிழை - மணிமேகலை.

கச௬. காதலற்பயந்தோயன்றியும் -

எனது பூர்வஜனம் நாயகனைப் பெற தலலாமலும்.

கச௬ - கச௭. காவலன் மாபெருந்தே வியென்று - அரசனது பட்டமகிஷியா கவுழுள்ளாயென்று.

- கச௭. வாசந்தவையென்னுமுந் தடி, மொழியினன், அவன் மனைவன றுளாற் சென்றெய்தித் தொழுது முன னின்று வாழ்த்தி, 'மன்னவனறந முன் துன்பங்கொள்ளோல்' என்று போ யயின், அஞ்சிலோதி கரந்து அடக்கிக் கொண்டு மறைத்து 'மணிமேகலைய வஞ்சஞ்செய்துவல்' என்று ஒரு நாள் அரசனுக்கு, 'சிறைதக்கனது' என, 'நீர்க்' க்' என்று இறைசொல், சூழலாள் அவ னைக்கூடும்பு புக்கு 'செய்துவல்' என்று ஊட்ட, அறிவினனாக, ரொடுப்ப, அனை தலும், இருப்ப, போயயின், அடைப்ப, இருப்ப, அவன்தொழ, மணிமேகலைஒழி யின்றுணர்த்து மற்றுமுனாசெய்யும்; அந் தனமுனாசெய்யவன் அவிப்ப, அவன் தொழுதலும், ஆயிழை பொருஅளாய 'மாபெருந்தேவி' என்று எதிர்வணங்கி னனென வினைமுடிவுசெய்க.

இருபத்துநான்காவது

ஆபத்திராடடைந்தகாதை.

[இருபத்து நான்காவது மணிமேகலை மாநகரோழிந்து
ஆபத்திராடடைந்தபாட்டு.]

மன்ன குமாளை வஞ்சம் புணர்த்த
தொன்முது கணிகைதன் சூழ்ச்சியிற் போயவன்
விஞ்சையன் வாளின் விளிந்தோ நென்பது
நெஞ்ச நடுகுறக் கேட்டுமெய் வருந்தி
ரு மாதவி மகடனை வான்சிறை நீக்கக்
காவலன் நேவி காற்கீழ் வீழ்ந்தாங்
கரவே ரல்கு லருந்தவ மடவா
ருரவோற் களித்த வெருடத் தொருவரு
மாயிரங் கண்ணே னவிநயம் வழுகக்கொள
க0 மாயிரு ஞாலத்துத் தோன்றிய வைவரு
மாங்கவன் புதல்வனோ டருந்தவன முனிந்த
வோங்கிய சிறப்பி னொருநூற்று நாலவருந்
திருக்கிளர் மணிமுடித தேவர்கோன் நன்மு
னுருப்பசி முனிந்த வென்குவத தெருத்தியு
கரு மொன்று கடைபின்ற வறிரு பதின்மரிந்
தொன்றுபடு மாநகர்த தோன்றிய நாண்முதல்
யானுறு துன்ப மியாவரும பட்டிலர்
மாபெருந் தேவி மாதர் யாரினும்

க. மன்னகுமாளை - உதயகுமாளை.
புணர்த்த - சோத்திய.

உ. முதுகணிகை - சித்திராபதி; ஏழு
வாய்; தொன்முது - ஒருபொருட்பன்
மொழி. போயவன் - உதயகுமரன்.

ஈ. விளிந்தோன் - இறந்தான்.

இ. மாதவிமகடனை - மணிமேகலையை.
நீக்க - நீக்குதற்பொருட்டு.

ஈ. காவலன்றேவி - இராசமா தேவி.

இ-ஈ. நீக்க வீழ்ந்து.

உ-ஈ. கணிகை, விளிந்தோனென்ப
வாதக் கேட்டு வருந்தி வீழ்ந்து.

எ. 'அரவோ' என்பது முதலியன
சித்திராபதி கூற்றே.

கக. புதல்வன் - சயந்தன்.

எ - கச. (?)

கரு. நூற்றிருபத்தொருவர். 'ஒன்று
கடையிட்ட' எனும் பாடம்.

கச. தொன்று - பழமை.

கஅ. மாபெருந்தேவி - விளி. மாதர்
நாடககணிகைகள். 'மாதர் யாவரும்'
எனும் பாடம்.

கஎ-கஅ. மாதரெல்லாருள்ளும் யானு-
துன்பம் யாவரும் பட்டிலரென இயைத்.

- பூவிலை யீத்தவன் பொன்றின னென்று
 ௨௦ மாதவி மாதவர் பள்ளியு ளடைந்த தும்
 பார்த்துடு மனைதொறும் பாத்திர மேந்தி
 யாங்கக் கூத்திசென் றையங் கொண்டது
 நகுத லல்லது நாடகக் கணிகையர்
 தகுதி யென்றார் தன்மை யன்மையின்
 ௨௫ மன்னவன் மகனே யன்றியு மாதரா
 வீரநக ரூறு உ மிடுக்கனு முண்டா
 லும்புநாந் தழீஇய வுயர்மண னெடுங்கோட்டுப்
 பொங்குதிவா யுலாவும் புன்னையங் கானற்
 கிளர்மணி நெடுமுடிக்கிள்ளி முன்னு
 ௩௦ விளவேனி லிறுப்ப லிறும்பூது சான்ற
 பூநாறு சோலை யாருமி லொருசிறைத்
 தானே தமிய னொருத்தி தோன்ற
 வின்ன ளார்கொ லீங்குவ னொன்று
 மன்னவ னறியான் மயக்க மெய்தாக்
 ௩௫ கண்ட கண்ணினுங் கேட்ட செவியினு
 முண்ட வாயினு முயிர்த்த மூக்கினு
 முற்றுண ருடம்பினும வெற்றிசகிலக் காமன்

கக. பூவிலை - அற்றைப்பரிசும்; “பூவிலை மடந்தைய ரேவற் சிலதிரர்” என பது சிலப்பதிகாரம், இந்திரவியூரெடுத்தகதை, ௫க. ஈத்தவன் - கோவலன்.

௨௦ மாதவர்பள்ளி - சங்கத்தாரான அறவண்புடிகளுறையுமிடம்.

௨௨. அரங்ககூத்தி - மணிமேகலை.

௨௧ - ௨௨. அரங்ககூத்தி பாத்திரமேந்திச் சென்று மனைதொறும் ஐயங்கொண்டதும்.

௨௦ - ௨௪. அடைந்ததும் கொண்டதும் நகுதற்குக் காரணமாவனவேயன்றி நாடகக்கணிகையர்களுடைய இயல்பன்மையால் அவற்றை அவர்க்குத் தகுதியென்று கூறு; இனி ‘நாடகக்கணிகையர்’ என்பதை எழுவாயாகக் கொண்டு அவர் தகுதியென்றொன்றினுமமையும்.

௨௫. மன்னவன் மகனேயன்றியும் - உதயகுமரனுக்கு உண்டான இடுக்கணல் லாமறும், மாதரால்-மணிமேகலையால்.

௨௬. இடுக்கண் - துன்பம்.

௨௭. உம்பளம் - உப்பளம்; வீளரம், கோடு - கலா.

௨௮. கானல் - கடற்காச்சோலை

௨௯. நெடுமுடிக்கிள்ளி - அரசனபையர். முன்னு - முன்னாக.

௩௦. இயுப்ப - நங்குதலால் இறும்பூது - அதிசயம். இறுப்பச்சான்ற.

௩௧. சோலை - சோலையல். ஒருசிறை ஒருபக்கத்தில்.

௩௨ தானே தமியன் - தான்தனித் தவளாய்; தமி - தனிமை; கஅ - மகாதை, ௧௨௪.

௨௯-௩௨. முன்னுத் தோன்றவென்க.

௩௩. ஈங்குளனாகிய இத்தன்மையை

யுடையான் யாவனாவெனது

௩௪. அறியான் - அறியாளும். மன்னவன் மயக்கமெய்தி; ‘மயக்கமெய்தி’ என்பது இடக்கர்.

௩௬. வாயென்றது நாவின். உயிர்த்த - மோந்த.

௩௭. உற்றுணருடம்பு - திண்டியுணருடம்பு.

மயிலையுஞ் செயலையு மாவங் குவளையும

யிலிதழ்க் கமலமும் பருவத் தலர்ந்த

சு0 மலர்வா யம்பின் வரசங் கமழப்

பலர்புறங் கண்டோன் பணிந்துகொழில் கேட்ப

வொருமதி யெல்லை கழிப்பினு முரையான்

பொருவரு பூங்கொடி போயின வந்நான்

யாங்கொளித் தனளவ் விளங்கொடி யென்றே

சு1 வேந்தரை யட்டோன் மெல்லியற் தேர்வுழி

நிலத்திற் குளித்து நெடுவிசும் பேறிச்

சலத்திற் திரியுமோர் சாரணன் றேன்ற

மன்னவ னவனை வணங்கி முன்னின்

தென்னுயி ரனையா ளீங்கொளித் தாளுள

ரு0 ளன்ன ளொருத்தியைக் கண்டிரோ வடிகள்

சொல்லுமி னென்று தொழுவவ னுரைப்பான்

கண்டிலே னுயினுங் காரிகை தன்னைப்

பண்டறி வுடையேன் பார்த்திப கேளாய்

கஅ. மயிலை - மல் லிகைவிசேடம். செயலை - அசோகு.

கக. பயில்தழ் - செறிந்தஇதழ்.

ச0. கமழ - கமழ்தலால்.

கஅ - ச0. மயிலை முதலியனவாகிய அமபென்க.

கரு - ச0. கண்ணினும் செயலினும் வாயினும் மூக்கினும் உடம்பினும் காம னுடைய மலரம்பின் வாசங்கமழ்தலால். ஈண்டெக்கூறிய 'கண்டசண்' முதலியன அரசனுடைய பொறிகள்; என்றது - வேறுவேறுகாலங்களில் வேறுவேறுபொருள்களானபலிக்கப்படுவன ஒருகாலத்து அவன்கண்ணே யனுபவிக்கப்பட்டனவென்பதாம்.

சக. பலர்புறங்கண்டோன் - அரசன்.

சஉ. மதி - மாதம். கழிப்பினும் - கழித்தாளாயினும். உரையான் - சொல்லாளாய்.

சக அந்நான் - அந்நாளில்.

சரு. தேர்வுழி - தேடுமபொழுது.

சசு. நிலத்திற்குளித்துநீறிப்புகுவது போல நிலத்திற் புகுந்து. நெடு விசும் பேறி - சந்திரசூரியர்களை யெட்டிப்பிடித்தற்குச்செலவதுபோல் நீண்ட ஆகாயத்திற்சென்று.

சஎ. சலத்தில் திரியும் - பூமிமேல்கடப்பதுபோல் நீர்மேலேநடந்துதிரியும்.

சச - சஎ. குளித்து ஏறித் திரியும் ஓர்சாரணன்தோன்றவென்க. நிலத்திற் குளித்தல் முதலியன அற்புதச்சத்தியாகிய இருத்தியெனப்படும். தனது தந்தையாகிய சுத்தோதனனுக்கு ஞானமுண்டாகுதற்பொருட்டு நிலத்திற்குளித்தன்முதலிய பலவற்புதங்களைப் புத்தனாகாட்டினுனென்று அசுவகோஷபோதிகத்துவரென்பவரார் செய்யப்பட்டுள்ள புத்தசரித்தர்தின், கக-ம் வர்க்கததாரற் றெரிகின்றது; "நீரினிற் பூவல் வானி னினைத்துழி யொதுங்கு கின்ற, சாரண ரெண்ம ராவர் சமணரி லிருத்தி பெற்றோர்" என்றாந்நூலுமணிநீங்கண்டேயாநும்; மக்கட்பெயர்ததொகுதிச. "வானுடிழிந்தோன்" (க0-ம்காதை, கக) என்று இந்துவில் முனவந்திருத்தல்காண்க.

சஅ. அவனை - அச்சாரணனை.

ரு0. அன்னன் - அத்தன்மையான்.

சஅ - ருக. அவனை வணங்கி நின்று சொல்லுமினென்று மன்னவன் றெழுதுவென்க.

ருக. அறிவுடையேன் - அறிதலுடையேன்.

நாத நாடு நடுக்கின் றுள்பவன்

௫௫ வாகை வேலோன் வளைவணன் றேறி

வரச மயிலை வயிற்றுட் டோன்றிய

பீலிவளை யென்போள் பிறந்த வந்நா

ளிரவிகுலத் தொருவ னிணைமுலை தேயத்

கருவொடு வருமெனக் கணியெடுத்துரைத்தன

௬௦ னாகப் புதல்வன் வருஉ மல்லது

பூங்கொடி வாரான் புலம்ப லீதுவே

உவகச சாந்தி செய்யா நானான்

காவன் மாநகர் கடல்வயிறு புகூஉ

மணிமே கலைகள் வாப்டொழி யாலது

௬௫ தனியா தீந்திர சாபமுண் டாகலி

னாகுப்பதி யழிநலு மீங்குபாதி தெடுதலு

வேந்தரை யட்டோய மெய்யெனக் கொண்டிக்

காசின மாநகா கடல்வயிறு புகாமல்

வாசவன் விழாக்கோண் மறவே லென்று

௭௦ மாதவன் போயின வநநாட் டொட்டெயி

காவன் மாநகர் கலக்கொழி யாதற்

றன்பெயர் மடந்தை ஹயருறு மாயின்

மன்பெருந் தெய்வம் வருகளு முண்டென

வஞ்சினே னரசன் றேறியென் றேத்தி

௭௫ நன்பணம் பிறந்த நாடகக் கணிகையை

யென்மனைத் தருகென விராசபா தேனி

௫௫. வாகை - வெற்றி.

௫௬ - ௫௭. தேவியாகிய பாசமயிலை.

௫௭. அந்நான் - அந்நாளின்.

௫௮. கரு-கருப்பம். வரும் - வருவான்.

௬௦ - துவவல்ல நிமித்திகள்.

௬௧ - ௬௨. அந்நாளின் கணியெடுத்துரைத்தன.

௬௦. வருஉமல்லது-வருவானெயன்றி.

௬௧. பூங்கொடி-பீலிவளை. புலம்பல்-வருத்தல்.

௬௨. தீவகச்சாந்தி - இத்திரவிழவு.

௬௩. நகர் - காவிரிப்பூம்பட்டினம்.

௬௪. மணிமேகலை - மணிமேகலாதெய்வம். அது-நகர் கடல்வயிறு புகுதல்.

௬௨ - ௬௪. செய்யாநாளில் வாய்மொழிபால் நகர் கடல்வயிறு புகூஉமென்க.

௬௪ - ௬௬. இத்திரசாபமுமுண்டாழ்வின, அது தனியாகு.

௬௬. ஆங்கு - அக்காலத்தே. பதில் ண்டில முன்னது நகரம், பின்னது அரசன். 'ஆங்குப் பதியழிதலு மூங்குப்பதி புருதலும்' என்றும் பாடம்.

௬௭. காசு - குற்றம்.

௬௮. மறவேல - மறவாதே.

௭௦. மாதவன் - சாரணன்.

௭௧. கலக்கு - கலங்குதல்.

௭௨. மடந்தை - மணிமேகலை.

௭௩. தெய்வம்-மணிமேகலாதெய்வம்.

௭௪. நாடகக்கணிகை - மணிமேகலை.

'நஞ்சனையிறந்த நாடகக் கணிகை' என்றும் பாடம்.

௭௬. தருகென - தருவாயென்று கித்

திராபதி கேட்ப.

- களன்றும் பொய்யுங் காமமுங் கொலையு
முள்ளாக களவுமென் றுரவோர் துறந்தவை
தலைமையாக் கொண்டநின் றலைமையில் வாழ்க்கை
அ0 புலமையென் றஞ்சிப் போந்த பூங்கொடி
நின்னொடு போந்து நின்மனைப் புகுதா
னென்றே டிருக்குமென் றிங்கிவை சொல்வுழி
மணிமே கலைதிற மாதவி கேட்டுத்
துணிகயந் துகள் டாத துளங்கிய வதுபோற்
அ10 நெளியாச சிந்தையன் சுதமதிக குரைத்து
வளியெறி கொம்பின் வருந்திமெய்ந் நடுங்கி
யறலண ரடிவீழ்ந் தாங்கவர் தமமுடன்
மறவேன் மன்னவன் நேவிதன் டால்வரத்
தேவியு மாயமுஞ் சித்திரா பதியு
க00 மாதவி மகளு மாதவாக் காண்டலு
மெழுந்தெதிர் சென்றாங் கிணைவனைக் கையாற்
மெழுந்தநகை மாதவன் றுணையடி வணங்க
வறிவுண் டாகவென் றாங்கவன் கூறலு
மிணைவனை நல்லா ளிராசமா தேவி
க00 யருந்தவர்க் கமைந்த வாசனங் காட்டித்
நிருந்தடி விளக்கிச் சிறப்புச் செய்தபின்

என, 'களன்றும்பொய்யும்' என்பது முத
வியன இராசமாதேவிகூற்று.
எஅ. உரவோர் - அறிவுடையோர்.
துறந்தவை - நீக்கியவை.
எஎ-எஅ. உஉ-ம் காதை, கஎ0-கஎஉ.
எக. தலைமையில் வாழ்க்கை - கடை
யான பரத்தைமைத்தொழில்; "மேலோ
ராயினு னாலோ ராயினும், பால்வகை
தெரிந்த பகுதியோ ராயினும், பினியெ
னக் கொண்டு பிறக்கிட் டொழியுங்,
கணிகையர் வாழ்க்கை கடையே" என
ரா சிலப்பதிகாரத்தம், கூடுகாண்கா
தை, கஅ0 - கஅக. 'தன்மையில் வாழ்
கதை' என்றும் பாடம்.

எஎ - எக — உ - ம் காதை, நுஎ.

அ0. புலமை-அசுத்தமுடையது. பூங்
கொடி - மணிமேகலை.

அஉ. இருக்கும் - இருப்பான் எங்கி
வைசொல்வுழி-இவற்றை இராசமாதேவி
சொல்லும்பொழுது.

இனி மணிமேகலையின் செய்திகேட்
டமாதவி அறவணவடிகளுடன் இராச
மாதேவிபாலவருதல் கூறப்படும்.

அக. திறம்-காவலிலிருத்தல். திறத்
தைக்கேட்டு.

அச. துணிகயம் - தெளிந்த நீர்நிலை.
துளங்குதல் - கலங்குதல்.

அடு. சிந்தையன் - சிந்தையனாய்.

அசு. வளியெறிகொம்பின் - காற்றால்
லைக்கப்பட்ட பூங்கொம்புபோல.

அஉ - அஅ. எங்கிவை சொல்வுழி மா
நவி கேட்டுத் தெளியாச்சிந்தையனாய்
உரைத்து வருந்தி நடுங்கி வீழ்ந்து அவ
ருடன் இராசமாதேவிபால் வரவென்க.

அக - உச-ம் காதை, கசக. ஆயம் -
சில நியாகூட்டம்.

கச - கசு. நல்லாளாகியதேவி ஆசன
ங்காட்டி விளக்கிச் சிறப்புச் செய்தபி
னென்க.

யாண்டுபல புக்கதும் மிணையடி வருந்தவென்
காண்டரு நல்வினை தும்மையிற் கழைத்தது
நாத்தொலை வில்லா யாயினுந் தளர்ந்து
க00 மூத்தனில் யாக்கை வாழ்கபல் லாண்டெனத்
தேவி கேளாய் செய்தவ யாக்கையின்
மேவினே னாயினும் வீழ்கதிர் போன்றேன்
பிறந்தார் மூத்தார் பிணிநோ யுற்ற
பிறந்தா ரென்கை யியல்பே யிதுகேள்
க00 பேதைமை செய்கை யுணர்வே யருவுரு
வாயி லுறே துகர்வே வேட்கை
பற்றே பவமே தோற்றம் வினைப்பய
னிற்றென வருத்த வியல்பீ ராறும்
பிறந்தோ ரறியிற் பெரும்பே றறிகுவ
கக0 ரறியா ராயி னுழநர கறிகுவர்
பேதைமை யென்ப திபாதென வினவி
னோதிய விவற்றை யுணராது மயங்கி
யிவற்படு பொருளாற் கண்டது மறந்து
முயற்கோ டெண்டெனக் கேட்டது தெளித
கக0 லுலக மூன்றினு முயிரா முலக
மலகில பல்லுயி ரறுவகைத் தாரு

க௭. 'யாண்டு பலபுக்க' என்பது முதலியன இராசமாதேவிகூற்று. யாண்டு - வருடம்.

க௮ - க௯. எனது நல்வினை இணையடி வருந்த தும்மை ஈங்கழைத்தது.

க௧. நாத்தொலைவில்லாயாயினும் - நா மெலிதவில்லாயாயினும்; சொல்வன்மை குறைத்திலா யென்றபடி. 'நாத்தொலை வில்லா யாயினுந் தளர்ந்து' என்றும் பாடம்.

க00. இவ்யாக்கையென்றது - அறவணவடிக்கூடம்பை. 'மூத்தனில் யாக்கை' என்றும் பாடம். என - என்று இராசமாதேவிகூறல்.

க௧ - க00. "கணமுதிர் யாக்கை நடுங்கா எலி, னுணாமு தானன்" என்று மூன்றும் வந்திருத்தல் காண்க; க௨-ம் காண்க, ௨ - ௪.

க0௧. 'தேவிகேளாய்' என்பது முதலியன அறவணவடிகள் கூற்று. தவயாக்கை - தவவுடம்பு.

க0௨. வீழ்கதிர் - அஸ்தமிக்குஞ்ஞரியன். மாணத்திற்குச் ஞரியன் அஸ்தமித்தலை உலகமகூறல் பெணத்தனன்ம

ரபு. "சாககா டென்ப சருவருத் தன்மை, யாக்கை வீழ்கதி ரெனமறைந் திதேல்" (க0 - ம் காண்க, க0௨ க0௬) என இந்நூலிற் பின்பு வருதல் காண்க.

க0௬ - க0௪. பிறப்புப்பின் பிறப்புக்கள உடலுக்கியற்கையெ ட்பம்.

க0௫. க0௮. பேதைமை முதலிய பன்னிரண்டும் துவாதசத்தானமெனப்படும்; இவற்றினியல்பை, இந்நூல், க0 - ம் காண்க யால் விளக்கவுணர்க.

க௧௧. பேதைமை - அவிச்சை.

க௧௨. இவற்றை-துவாதசத்தானத்தை.

க௧௪. கோடு - கொம்பு.

க௧௧ - க௧௪. பேதைமையென்பது மயங்கிக் கண்டதுமறந்து கேட்டது தெளிதவென்க.

க௧௫. 'உலகமூன்றினும்' என்பது முதற் செய்கை கூறப்படும்.

க௧௫ - க௧௬. உயிராமுலகம் அலகில உயிராகிய உலகம் அளவில்லாதன. செய்ய்கை கூறுதற்கு அங்கமாக ஈண்டு அறிவகையுயிர்களும் கூறப்பட்டன.

க௧௬ - க௧௮. பேயுமென்றே அறுவகைத் தாருமென்க.

மக்களுந் தேவரும் பிரமரு நாகருந்
தொக்க விலங்கும் பேயு மென்றே
நல்வினை தீவினை யென்றிரு வகையாற்
கஉ௦ சொல்லப் பட்ட கருவினுட் டோற்றி
வினைப்பயன் விளையுங் காலை யுயிர்கட்டு
மனப்பே ரின்பமுங் கவலையுங் காட்டுந்
தீவினை யென்ப தியாதென வினவி
னும்தொடி நல்லா யாங்கது கேளாய்
கஉரு கொலையே களவே காமத் தீவிழை
வுலையா வுடம்பிற் றேன்றுவ மூன்றும்
பொய்யே குறளை கடுஞ்சொல் பயனில்
சொல்லெனச் சொல்லிற் றேன்றுவ நான்கும்
வெஃகல் வெகுளல் பொல்லாக் காட்சியென்
க௩௦ னுள்ளந் தன்னி னுருப்பன மூன்றுமெனப்
பத்து வகையாற் பயன்றெரி புலவ
ரித்திறம் படரார் படர்குவ ராயின்
விலங்கும் பேயு நாகரு மாகிக்
கலங்கிய வுள்ளக் கவலையிற் றேன்றுவர்
க௩ரு நல்வினை யென்ப தியாதென வினவிற்
சொல்லிய பத்தின் றொகுதியி னீங்கிச்
சீலந் தாங்கித் தானந் தலைநின்று
மேலென வகுத்த வொருமூன்று திறத்துத்
தேவரு மக்களும் பிரமரு மாகி

கஉ௦. சொல்லப்பட்ட கரு - மேற்கூ
றிய மக்கட்கருமுதலிய ஆறும்; “தெய்
வக்கருவுந் திசைமுகக் கருவும் (பதிகம்,
உஅ.) என்று முன்புவந்திருத்தல் காண்க.

க௩௧ - கஉ௨. (செய்கை) இருவகை
யால் தோற்றிக் காட்டு மென்க.

கஉரு. காமத்தீவிழைவு - காமமாகிய
கொடிய விழைவு.

கஉரு - கஉ௩. கொலையும் களவும் கா
மமுமென உடம்பிற்றேன்றுவன மூன்
றும்.

கஉ௪. குறளை - கோள். பயனில்
சொல் - அறம்பொருளினப்பயன்களுள்
ஒன்றும் பயவாத சொல்.

கஉ௬ வெஃகல் - விரும்பல். வெகு
ளல் - கோபித்தல்; வெஃகல் முதலிய

மூன்றும் முறையே காமம் வெகுளி மய
க்கமெனப்படும்.

க௩௦. உருப்பன - தோன்றுவன.

கஉ௩-க௩௬. தீவினையென்பது, மூன்
றும் நான்கும் மூன்றுமெனப் பத்துவகை
ப்படும்.

க௩௨. இத்திறம்-கொலைமுதலிய தீய
வழிகளில். படரார் - செல்லார்.

க௩௨ - க௩௪. இக்கருத்து “விலங்கு
நாகரும் பேய்களு மாக்குங், கலங்களுந்
தீவினை கடிமின்” எனப்பின்னும் வரு
தல் காண்க; உரு-ம் காலை, சக-சஉ.

க௩௬. சொல்லியபத்து-கொலை, களவு,
காமம், பொய், குறளை, கடுஞ்சொல்,
பயனில்சொல், வெஃகல், வெகுளல்,
பொல்லாக்காட்சியென்பன.

க௩௭. சீலம் - பஞ்சசீலமுதலியன.

கச௦ மேவிய மகிழ்ச்சி வினைப்பய னுண்குவ
ராசன் நேவியொ டாயிழை நல்லீர்
புரைதீர் நல்லறம் போற்றிக் கேண்மின்
மறுபிறப் புணர்ந்த மணிமே கலை
பிறவறங் கேட்ட பின்னாள் வந்துனக்

கச௫ கித்திறம் பலவு மிவற்றின் பகுதியு
முத்தேர் நகையாய் முன்னுறக் கூறுவ
லென்றவ னெழுதலு மிளங்கொடி யெழுந்து
நன்றறி மாதவ னல்லடி வணங்கித்
தேவியு மாயமுஞ் சித்திரா பதியு

க௫௦ மாதவர் நன்மொழி மறவா துயம்மி
னிந்நகர் மருங்கின்யா னுறைவே னாயின்
மன்னவன் மகற்கிவள் வருங்கூற் றென்குவ
ராபுத் திரனா டடைந்ததற் பின்னாண்
மாசின் மணிபல் லவந்தொழு தேத்தி

க௫௫ வஞ்சியுட் புக்கு மாபத் தினிதனக்
கெஞ்சா நல்லறம் யாங்கனனுஞ் செய்குவ
லெனக்கிட ருண்டென் றிரங்கல் வேண்டா
மனக்கினி யீரென் றவரையும் வணங்கி
வெந்துறு பொனபோல் வீழ்கதிர் மறைந்த

க௬௦ வந்தி மாலை யாயிழை போகி
யுலக வறவியு முதியாள் குடிகையு
மிலகொளிக் கந்தமு மேததி வலங்கொண்
டந்தா மாறாப் பறந்துசென் றுயிழை

கச௦. மகிழ்ச்சிவினை - நல்வினை.

க௫௫ - கச௦:—௩௦ - ம் காதை, ச௫ - அக.

கசக. ஆயிழை நல்லீரென்றது, மாத வியையும் சுதமதியையும் ஆயத்தையும்

கசஉ. புரை - குற்றம். நல்லறம் - அருளறம்.

கசச. பிறவறம் - மற்றைச் சமயத ருமம்.

கசசு. 'முத்தொகை யாக முன்னர்க் கூறுவன' என்றும் பாடம்.

கச௫ - கசசு. இத்திறம் பலவற்றை யும் இவற்றின்பகுதிகளையும் கூறுவேன.

கசஎ. இளங்கொடி - மணிமேகலை.

கசக:—௨௪ - ம் காதை, அக.

க௫௫. மாபத்தினிதனக்கு வஞ்சியுட் புக்கு - கண்ணகியைத்தரிசித்தற்பொரு ட்டி வஞ்சிகரத்திற் புகுந்து.

க௫அ. அவனாயும், உம் - இறந்தது தழீஇயது.

கச௦ அந்தி மாலையில்.

கசக. முதியாள் குடிகை - சம்பாபதி கோயில். 'முதியாள்கோட்டமும்' என் றும் பாடம்.

கசஉ. கந்தம் - தூண். என்றது கந்தி ர்பாவையை; ஆகுபெயர் "கலிகெழு கடவுள் கந்தங் கைவிட" என்பது புறநா னூறு, ௫௨

கச௩ அந்தரம் ஆறு - ஆகாயமேவழி யாக.

யிர்திரன்மருமா னிரும்பதிப் புறத்தோர்
 கசுரு பூம்பொழி லகவையி னிழிந்து பொறையுயிர்த்
 தாங்குவாழ் மாதவ னடியினை வணங்கி
 யிந்நகர்ப் பேர்யா திந்நக ராளு
 மன்னவன் யாரென மாதவன் கூறு
 நாக புரமிது நன்னக ராள்வோன்
 கஎ0 பூமிசந் திரன்மகன் புண்ணிய ராச
 னீங்குவன் பிறந்த வந்நாட் டொட்டு
 மோங்குயர் வானத்துப் பெயல்பிழைப் பறியாது
 மண்ணு மரனும் வளம்பல தருஉ
 முண்ணின் துருக்கு நோயுயிர்க் கில்லெனத்
 கஎரு தகைமலர்த் தாரோன் றன்றிறங் கூறின
 னகைமலர்ப் பூம்பொழி லருந்தவன் றுனென.

ஆபுத்திரனாடடைந்தகாஷத முற்றிற்று.

கசுசு. இர்திரன்மருமான் - புண்ணிய
 ராசன்; மருமான் - வழித்தோன்றல்.
 பதி - நாகபுரம்.

கசுரு. அகவையின் - உள்ளிடத்தே.
 கசுசு. மாதவன் - தருமசாவகன்.
 கசுஅ யாரென - யாரென்று மணிமே
 கலை கேட்பு. கூறும் - சொல்லுவான்.
 கஎக. தொட்டு - தொடங்கி.
 கஎஉ. பெயல் - மழை. பிழைப்பு
 அறியாது - தவறுதலையறியாது.
 கஎக. தருஉம் - கொடுக்கும்.
 கஎசு. உயிர்களுக்கு நோயில்லை.
 கஎரு. தாரோன் - புண்ணியராசன்.
 கஎசு. அருந்தவன் - தருமசாவகன்.
 க-கஎசு. தொனமுதுகணிகை கேட்டு

வருந்தி வீழ்ந்து ஏத்தி, 'தருக' என,
 இராசமாதேவி ஈங்கிவை சொல்வுழி, மா
 தவி அறவணவடிகளுடன் வர, காணட
 லும், எதிரென்று துணையடிவணங்க,
 அவன், 'அறிவுண்டாக' என்றுகூறலும்,
 இராசமாதேவி காட்டி விளக்கிச் செய்த
 பின், 'வாழ்க' என, 'தேவி கேளாய்;
 நல்லீர், கேண்மின்; மணிமேகலை முன்
 னறககூறுவல்' என்று அவனெழுதலும்,
 இளங்கொடி எழுந்து வணங்கி என்று
 வணங்கிப் போகி ஏத்தி வலங்கொண்டு
 சென்று இழிந்து பொறையுயிர்த்து வண
 க்கி, 'யாது' யாவர்' என, மாதவன்
 கூறும்; அங்ஙனங்கூறமுருந்தவன் கூறி
 னனென வினாமுடிவுசெய்க.

இருபத்தைந்தாவது

ஆபுத்திரானே மணிபல்லவமடைந்தகாதை.

[இருபத்தைந்தாவது மணிமேகலை ஆபுத்திரனை மணிபல்லவத்திடை
யழைத்துப் புத்தபீடிகைகாட்டிப் பிறப்புணர்த்தி
வஞ்சிமாநகர்புக்கபாட்டு.]

அரச னுரிமையோ டப்பொழில் புகுந்து
தரும சாவகன் றன்னடி வணங்கி
யறனு மறனு மரித்தமு நித்தத்
திறனுந் துககமுஞ் செல்லுயிர்ப் புக்கிலுஞ்
நு சார்பிற் றேற்றமுஞ் சார்பறுத் துய்தியு
மாரிய னமைதியு மமைவுறக் கேட்டுப்
பெண்ணினை யில்லாப் பெருவனப் புற்றான்
கண்ணினை யியக்கமுங் காமனோ டியங்கா
வங்கையிற் பாததிரங் கொண்டறங் கேட்டு
க0 மிக்கினை யில்லா ளிவள்யா ரென்னக்
காவலற் றொழுது கஞ்சக னுரைப்போ

க. அரசன் - புண்ணியராசன்; உரிமை - மனைவி; “உரிமைமுன் போக்கி யல்லா லொளிமுடி மன்னர் போகார்” என்பது சீவகசிந்தாமணி, நாமகளிலும் பகம், உசக

உ. தருமசாவக னென்பது - அப்பொழிவில் நோற்றுவதையும் ஒரு முனிவன் பெயர், இப்பெயர்க்குத் தருமங்கேட்பவ னென்பது பொருள்.

க. மறன் - பாவம். அரித்தம் - அரித்தியப்பொருளின்வகை.

க-ச. நித்தத்திறன் - நித்தியப்பொருளின்வகை. துக்கம் - பிறப்பு, பிணி, மூப்பு, சாக்காடு, விரும்பியனபெறுமை, வேண்டாதனபெறுதல் என்னுமாதும். புகில் - புகுமிடம்.

இ. சார்பிறேற்றம் - பேதைமை முதலிய பன்னிரண்டு நிதானத்தினது தோற்றம். உய்தி-பிழைத்தல்; “செய்தி கொன்றோர்க் குய்தியில்” (புறநானூறு,

கச.) எனவும், “உய்திக கால முரையி ரோ” (சிலப்பதிகாரம்) நாடுகாண்காதை, உச0) எனவும் வருதல்காண்க.

சு. ஆரியன் - ஆசிரியன்; என்றது புத்தனை. ‘அறிவுறக் கேட்டு’ என்றும் பாடம்.

எ. பெருவனப்பு - பேரழகு.

அ. இயக்கம் - இயங்குதல்; இவ்வடியோடு “உருவிலாளனோ டிருவம பெயர்ப்ப” (நும் காதை, சு.) என்று முன்வந்தது ஒப்புநோக்கற்பாலது.

க. அறங்கேட்கும் - தருமத்தைக்கேட்பாள்.

க0. யாரென்ன - யாரென்று அரசன் கேட்பு.

க - க0. அரசன், புகுந்து வணங்கிக் கேட்டு ‘இவள்யார்’ என்னவென்க.

கக. கஞ்சகன் - சட்டையிட்ட பிரதானி.

கஞ்சகன் மணிமேகலையின் வரலாறு

உரு.—ஆபுத்திரனோடு மணிபல்லவமடைந்தகாதை. உஉஎ.

னாவலந் தீவிந் நங்கையை யொப்பார்
யாவரு மில்லை யிவடிந மெல்லாங்
கிள்ளி வளவனோடு கெழுதகை வேண்டிக்
கரு கள்ளவிழ் தாரோய் கலத்தொடும் போகிக்
காவிரிப் படப்பை நன்னகர் புகுகேன்
மாதவ நறவண னிவள்பிறப் புணர்ந்தாங்
கோதின நென்றியா னன்றே யுரைத்தே
னங்கவ ளிவளவ் வகனகர் நீங்கு

உ௦ யீங்கு வந்தன ளென்றன மிளங்கொடி
நின்கைப் பாத்திர மென்கைப் புகுந்தது
மன்பெருஞ் செல்வத்து மயங்கினை யறியா
யப்பிறப் பறிந்திலை யாயினு மாவயிற்
றிப்பிறப் பறிந்திலை யென்செய் தனையோ

உரு மணிப்பல் லவம்வலங் கொண்டா லல்லது
பிணிப்புறு பிறவியின் பெற்றியை யறியா
யாங்கு வருவா யரசநீ யென்றப்
பூங்கமழ் தாரோன் முன்னர்ப் புகன்று
மையறு விசுமபின் மடக்கொடி யெழுந்து

௩௦ வெய்யவன் குடபால் வீழா முன்னர்
வானின் நிழிந்து மறிதிரை யுலாவும்
பூநா ரடைகரை யெங்கனும் போகி
மணிப்பல் லவமவலங் கொண்டு மடக்கொடி

றை அரசனுக்குக் கூறுதல் இனிக்குறப்
படும்.

௧௩. இவன் திறமெல்லாம் - இவளு
டைய வரலாறு முழுதும்.

௧௪. கிள்ளிவளவனென்றது உதயகும
ரன் தந்தையை. கெழுதகைமை-உரிமை;
என்றது - நட்பை.

௧௫. காவிரிப்படப்பை நன்னகர் - கா
விரியைத் தோட்டக கூற்றிற்கு எல்லை
யாகவுடைய காவிரிப் பூம்பட்டினம்;
படப்பை - பக்கமுமாம்; “காவிரிப்
படப்பைப் பட்டினம்” என்பது சிலப்
பதிநூறும், அடைக்கலக்காதை, கருக.

௧௬. அன்றே - யான்போய்வந்த அக்
காலத்தே.

௧௭. ௧௬. இவடிநமெல்லாம் அன்றே
யுரைத்தேன்.

௨௦. இளங்கொடி - மணிமேகலை.

௧௧ - ௨௦. உரைப்போனாகிய கஞ்ச
கன் ‘நங்குவந்தனள்’ என்றனும்.

௨௧. ‘நின்கைப்பாத்திரம்’ என்பது
முதலியன, புண்ணியராசனோக்கி ம
ணிமேகலைகூறுங்கூற்று, பாத்திரம் -
அமுதகூர்பி.

௨௨. செல்வத்து - செல்வத்தால்.

௨௩. அப்பிறப்பு - போனபிறப்பு;
என்றது சாலிவயிற்றிற்பிறத்தபிறப்பை.

௨௪. பிணிப்பு - பற்று. பெற்றி -
தன்மை.

௨௫. ஆங்கு - மணிபல்லவத்திற்கு.
நீ ஆங்கு வருவாயென்று.

௨௬. தாரோன் - புண்ணியராசன்.

௨௦ - ௨௬. இளங்கொடி புகன்று.

௨௭. மடக்கொடி - மணிமேகலை.

௩௦. குடபால் - மேற்றிசை.

௩௧ இழிந்து - இறங்கி.

பிணிப்பறு மாதவன் பீடிகை காண்டலுந்
 ௩௫ தொழுதுவலம் கொள்ளவத் தூமணிப் பீடிகைப்
 பழுதில் காட்சி தன்பிறப் புணர்த்தக்
 காயங் கரையெனும் பேரியாற் றடைகரை
 மாயமின் மாதவன் றன்னடி பணிந்து
 தருமங் கேட்டுத் தாடொழு தேத்திப்
 ௪௦ பெருமகன் றன்னெடும் பெயர்வோர்க் கெல்லாம்
 விலங்கு நரகரும பேய்களு மாக்குங்
 கலங்களுத் தீவினை கடியின் கடிந்தாற்
 தேவரு மக்களும் பிரமரு மாகுதி
 ராகலி னல்வினை யயரா தோம்புமின்
 ௪௫ புலவன் முழுதும் பொய்யின் றுணர்ந்தோ
 னுலகுயக் கோடற் கொருவன றேன்று
 மந்ர ளவனறங் கேட்டோ ரல்ல
 தின்னாப் பிறவி யிழுக்குந ரில்லை
 மாற்றருங் கூற்றம் வருவதன் முன்னம
 ௫௦ போற்றுமி னறமெனச சாற்றிக் காட்டி

௩௪. மாதவன்பீடிகை - புத்தபீடிகை.
 ௨௬ - ௩௪, மடக்கொடி எழுந்து இழி
 ந்து போகி வலங்கொண்டு காண்டலு
 மென்க.

௩௬. பழுது - குற்றம்
 ௩௫-௩௬, பீடிகைக்காட்சி உணர்த்த,
 ௩௭. அடைகரை - அடைகளையிலு
 ன்ள.

௩௮. மாதவன் - பிரமதருமன்.
 ௩௯. 'தருமங்கேட்டு' என்பது முதலி
 யன, பிரமதருமனை முன்னிலையாககி,
 மணிமேகலை கூறுங்கூற்று.

௪௦. பெருமகன் - அரசன்; என்றது
 அத்திபதியை. பெயர்வோர்க்கெல்லாம்-
 அவந்திருகர்த்திற்குச் செலவோ ரெல்
 லோருக்கும்.

௪௨. கலங்களுர்த்தீவினை - கலங்குதற்
 குக் காரணமாகிய துன்பத்தையுண்டாக்
 கும் கொலைமுதலிய பத்துவகையினதா
 கியபாவத்தை.

௪௪. நல்வினை - கொல்லாமைமுதலிய
 பத்துவகையினதாகிய புண்ணியத்தை.
 அயராது ஒம்புமின் - மறவாது பாது
 காத்திடமின்.

௪௫. புலவன் - ஞானி; புத்தனை

பது இப்பொருட்டு. முழுதும் பொய்
 யின் றுணர்ந்தோன் - ஸர்வஜ்ஞன்.

௪௬. உலகுயக் கோடற்கு - உலகைப்
 பிழைப்பித்தற்பொருட்டு; ஏகதேவனை
 ன்பது புத்தன்பெயர்களுள் ஒன்றாதவி
 ன், இங்கே ஒருவனென்றார்.

௪௭ - ௪௬. புலவனும் உணர்ந்தோனு
 மாகிய ஒருவன் உலகை உயக்கோடற்குத்
 தோன்றுமென்க.

௪௮. அவனறம் - அவனாற் கூறப்ப
 டெம் அறம்.

௪௮. இன்னமை - துன்பம். இழுக்குந
 ரில்லை - தப்புவிவாரில்லை.

௪௯. மாற்றருங்கூற்றம் - பிறரால்
 தடுத்தற்கரிய கூற்றம்; "மாற்றருங் கூற்
 றம்" என்பது தோல்காப்பியம், புத்த
 திணையியல், ௨௪; "மருந்தில் கூற்றம்"
 என்பர், இரும்பிடரித்தலையாரி; புறநா
 ளாறு, ௩.

௫௦. அறம்போற்றுமினென்று. சாற்
 றிக்காட்டி - சொல்லிப் பொருளாவின்ங்
 கச்செய்து; சாற்றி - நிறைத்தென்று
 மாம்; "நிவந்துசெ னீத்தங் குளங்
 கொளச் சாற்றி" என்பது மதுரைக்கா
 ளீதி, ௨௪௬.

ரு. - ஆபுத்திரோடு மணிபல்லவமடைந்தகாதை. ௨௨௯

நாக்கடிப் பாக வாய்ப்பறை யறைந்தி
ரவ்வுரை கேட்டுநம் மடிதொழு தேத்த
வெவ்வுரை யெங்கட்கு விளம்பினி ராதலிற்
பெரியவன் றோன்ற முன்னரிப் பீடிகை

ருரு கரியவ னிட்ட காரணந் தானு
மன்பெரும் பீடிகை மாய்ந்துயிர் நீங்கிய
வென்பிறப் புணர்த்தலு மென்னென் றியான்றொழு
முற்ற வுணர்ந்த முதல்வனை யல்லது
மற்றபு பீடிகை தன்மிசைப் பொருஅது

௬௦ பீடிகை பொறுத்த பின்ன ரல்லது
வானவன் வணங்கான் மற்ற வானவன்
பெருமகற் கமைத்துப் பிறந்தார் பிறவியைத்
தரும பீடிகை சாற்றுக் வென்றே
யருளின னாதலி னாயிழை பிறவியு
+ரு மிருளறக் காட்டு மெனறெடுத் துரைத்த
தன்றே போன்ற தருந்தவர் வாய்மொழி
யின்றெனக் கென்றே யேத்தி வலங்கொண்
டங்கிவ ளின்னண மாக விறைவனு
மாங்கப் பொழில்விட் டகனகர் புகுத்

ருக, நாவே கடிப்பாக வாயாகியபறை
யை அறைந்தீர்; கடிப்பு - பறையடிக்
ருங் குறுந்தடி; "நாக்கடிப் பாக வாய்ப்
பறை யறையினும்" என்பது சிலப்பதி
காரம், ஊர்காண்காதை, ௨௬.

௬௦ - ரு க பெயர்வோர்க்கெல்லாம்
சாற்றிக்காட்டி அறைந்தீரெனவியைக்க.

ருக, வெவ்வுரை - பதினாறுநாளில்
இராகுவன் திட்டிவிடமென்னும் பாம
பாலிற் பானென்றும், நீ அவனோடு
தீயில் மூழ்குவையென்றுஞ் சொன்ன
சொற்கள். இதனை, இந்நூல் க - ம் ௪
தை, ௪௮-ம் அடிமுதலியவற்றாலுணர்க.

ருச, பெரியவன் - புத்தன்; பீடிகை -
பீடிகையை.

ருரு கரியவன் - இந்திரன்; "தேவர்
கோ னிட்ட மாமணிப் பீடிகை" என்று
முன்பு வந்திருத்தல்காண்க; ௮ - ம்
காதை, ௫௨.

ருரு - ருள, காரணந்தானும் உணர்த்
தற்குக் காரணமும் என்னவென்று யான்
தொழு.

ரு௮, முற்றவுணர்ந்த முதல்வன் - எல்
லாமறிந்தசமுதல்வன்; ஸர்வஜ்ஞன்.

ருக, பொருஅது - சுமவாது; முற்று*
௬௧, வானவன் - இந்திரன்.

௬௨, பெருமகற்கமைத்து - புத்தனை
அறிந்து கோடறப்பொருட்டு இயற்றி.
பிறந்தார்பிறவியை - பிறந்தோருடைய
பழம்பிறப்பின் செய்தியை.

௬௩, சாற்றுக் - உணர்த்துக.

௬௪, அருளினன் - ஆணைத்தந்தான், ஆய்
ழைபிறவியும் - உன்பிறவியையும்.

௬௧ - ௬௪ அவ்வானவன் அமைத்துச்
சாற்றுக்கவென்று அருளினனென்க.

௬௫, இருளற - மயக்கமற.

௬௬, அருந்தவா - முனனி லைக்கண் வந்
தது.

௬௫ - ௬௬, அன்று உரைத்ததாகிய
வாய்மொழி.

௬௬ - ௬௭, எனக்கு வாய்மொழி இன்
றைக்குரைத்தது போன்றதென்று.

௬௮ இவள் - மணிமேகலை; இன்ன

எ௦ தந்தை முனியாத் தாய்பசு வாக
வந்த பிறவியு மாமுனி யருளாற்
குடர்த்தொடர் மாலை சூழா தாங்கோ
ரடர்ப்பொன் முட்டையு ளடங்கிய வண்ணமு
மாமுனி யருளான் மக்களை யில்லோன்

எ௧ பூமிசந் திரன்கொடு போந்த வண்ணமு
மாய்தொடி யரிவை யமரசந் தரியெனுந்
தாய்வாய்க் கேட்டுத் தாழ்துய ரெய்தி
யிறந்த பிறவியின் யாய்செய் ததூஉம்
பிறந்த பிறவியின் பெற்றியு நினைந்து

அ௦ செருவேன் மன்னர் செவ்விபார்த் துணங்க
வரசுவீற் றிருந்து புரையோர்ப் பேணி
நாடகங் கண்டு பாடற் பான்மையிற்
கேள்வி யின்னிசை கேட்டுத் தேவிய
ருடற் செவ்வி பார்த்துநீ டாது

அ௧ பாடகத் தாமரைச் சீறடி பணிந்து
தேமரு கொங்கையிற் குங்கும மெழுதி
யங்கையிற் றுறுமலர் சுரிசூழற் சூட்டி
நறுமுகை யமிழ்துறுஉந் திருநகை யருந்தி

ணமாக - இப்படி இங்கேயிருக்க. இறை
வன் - புண்ணியராசன்.

எ௦. முனி-மண்குமுனிவன்; கடு-ம்
காலைத், ச.

எ௧. அடர் - தகடு.

எ௨ - எ௧:—கடு - ம் காலைத், கடு கச.

எ௧ - எ௧. அருளால் அடங்கியவண்
ணமும்.

எ௧. பூமிசந்திரன் - நாகபுரத்தரசன்.

எ௨ - எ௧. இல்லோனாகிய பூமிசந்தி
ரன்.

எ௩. அமரசந்தரி - பூமிசந்திரன்
மனைவி.

௪௧ - எ௧. இறைவனும் விட்டுப் புக்
குப் பிறவியும் அடங்கியவண்ணமும்
போந்தவண்ணமும் கேட்டுத் துயரெய்
தியென்க.

௪௨. இறந்தபிறவி - போனபிறப்பு.
யாய் - தாய்; என்றது சாலியை. இறந்த
பிறப்பின் செய்தியை மணிமேகலையா
வணர்ந்தான்போலும்.

எ௧. பெற்றி - பேறு; என்றது பசு
வயிற்றிற்பிறந்துமுதலியவற்றை.

௪௦. செவ்வி - தம் குறைகூறுதற்
கேற்ற மனமொழிமெய்கள் இனியனாக்
காலம். உணங்க - வாட.

௪௧. வீற்றிருந்து - கவலையின்றி யிரு
ந்து; செமமார்திருந்தென்றுமாம். புரை
யோர்ப்பேணி - பெரியோரை வழிபட்டு;
அமைச்சர் புரோகிதர்களை விரும்பித்
துணைக்கொண்டென்றுமாம்.

௪௨. ஊடல - பிணங்கல்; 'வழக்
காட்டு' என்பர், புறப்போருளவேண்
பாமலை உரையாசிரியர். நீடாது - தா
ழாது.

௪௩. பாடகம் - ஒருவகைக்காலணி.

௪௪. குங்குமம் - குங்குமச்சாந்து.

௪௧. அங்கையின் - அங்கையினாலே,
துறுமலர் - நெருங்கிய மலர். அங்கை
யிற்கூட்டி.

௪௨. முகை - அரும்பு; நறுமுகைபோ
லுந் திருநகை. 'அமிழ்துறு திருநகை'
என்றும் பாடம்.

உரு.—ஆபுத்திரோடு மணிபல்லவமடைந்தகாதை. உகக

மதிமுகக் கருங்கட் செங்கடை கலக்கக்

க0 கருப்பு வில்லி யருப்புக்கணை தூவத்
தருக்கிய காமக் கள்ளாட் டிகழ்ந்து
தூவறத் துறத்த னன்றெனச் சாற்றித்
தெளிந்த நாதனென் செவிமுத லிட்டவித்
தேத மின்ற யின்று விளைந்தது

கூரு மணிமே கலைதன் காரண மாகவென்
றணிமணி நீண்முடி யரசன் கூற
மனம்பே ருயினன் மன்னென மந்திரி
சனமித் திரனவன் றுடொழு தேத்தி
யெங்கோ வாழி யென்சொற் கேண்மதி

க00 துங்கோ னுண்ணிப் பெறுவதன் முன்னாட்
பனனீ ராண்டிப் பதிகெழு நன்னாடு
மன்னுயிர் மடிய மழைவளங் காந்தீந்
கின்றாள் குழவிந் கிரங்கா ளாகித்
தான்றனி தின்னுந் தகைமைய தாயது

க000 காய்வெங் கோடையிற் கார்தோன் றியதென
நீதோன் றினையே நிரைத்தா ரண்ண
றேன்றிய பின்னர்த் தோன்றிய வுயிர்கட்டு
வானம் பொய்யாது மண்வளம் பிழையா

க0. கருப்புவில்லி - மன்மதன். 'சரு
ப்புலி லநங்கன்' என்றும் பாடம். அருப்
புக்கணை - மொட்டாறமலராகிய அம்பு.
வில்லி கணையைத்தூவ.

கக. காமக்கள்ளாட்டு - காமமாகிய
கள்ளையுண்டு விளையாடும் விளையாட்டு;
"காமக் கள்ளாட் டடங்கினர் மயங்க"
என்பது சிலப்பதிகாரம், அழற்படுகா
தை, கடஎ.

அஉ - கக. 'நாடகங் கண்டு' என்பது
முதலியன காமக்கள்ளாட்டிற்கு அடை.
கஉ. தூவறத்துறத்தல் - பற்றுக்கோ
டறத்துறத்தல்; 'தூவறத்துறத்தல்' என்
றும்பாடம்.

கக. நாதன் - தருமசாவகன். முதல் -
இடம். வித்து - அவன்கூறிய உபதேச
மொழி.

கச. ஏதமின்றாய் - குற்றமில்லாமல்.

கச. நீண்முடி - தொன்றுதொட்டுவ
ந்தமுடி; குலத்தின்பெருமை கூறியவா
று; "நெடுமுடிக் குரிசில" என்பது சீவ

கசிந்தாமணி, நாமகளிலம்பகம், உகக.
அரசன் - புண்ணியராசன்.

கக - கச. வித்து, மணிமேகலைதன்
காரணமாக இன்று விளைந்ததென்று அரச
சன்கூற.

எஎ - கச. அரசன்தூயரெய்தி நினை
ந்து இகழ்ந்து சாற்றிக் கூறவென்க.

மேல்வருவன, சனமித்திரனென்னு
மந்திரிகூற்று.

கக. மன் - அரசன்.

கக. கேண்மதி - கேள்; மதி - முன்
னிலையசை.

க00. துங்கோன் - பூமிசந்திரன், 'துங்
கோனின்னை' என்றும் பாடம்.

க0க. இப்பதி கெழு நன்னாடு - இந்நக
ரத்தினையுடைய நல்ல சாவகநாடு.

க0உ. கரந்து - மறைந்து

க0க - க0உ - கச - காதை, ௫௫-௫௬.

க0௩ சன்றான் - சாய்.

க0க - க0ச. நாடு தகைமையதாயது.

க0அ. பிழையாது - தப்பாது.

தானுடை யுயிர்க ளுறுபசி யறியா
கக0 நீயொழி காலை நின்னா டெல்லார்
தாயொழி குழவி போலக் கூஉந்
துயர்நிலை யுலகங் காத்த லின்றிரீ
யுயர்நிலை யுலகம் வேட்டனை யாயி
னிறுதி யுயிர்க ளெய்தவு மிறைவ
கக௫ பெறுதி விரும்பினை யாகுவை யன்றே
தன்னுயிர்க் கிரங்கான் பிறவுயி ரோம்பு
மன்னுயிர் முதல்வ னறமுமி தன்றான்
மதிமா ரோர்த்தனை மன்னவ வென்றே
முதுமொழி கூற முதல்வன் கேட்டு
க௨0 மணிபல் லவம்வலங் கொள்வதற் கெழுந்த
தணியா வேட்கை தணித்தற் கரிதா
லரசு முரிமையு மகநகர்ச் சுற்றமு
மொருமதி யெல்லை காத்தனின் கடனெனக்
கலஞ்செய் கம்மியர் வருகெனக் கூஉ
க௨௫ யிலங்குநீர்ப் புணரி யெறிகரை யெய்தி
வங்க மேறினன் மணிபல் லவத்திடைத்

க0க. உயிர்கள் அறியா.
கக0 நீ ஒழிகாலை நீ நீங்கியபொழுது.
ககக. கூஉம் - கூப்பிடும்; முற்று.
கக0 - ககக:—“தாயி தூவாக குழவி
போல, வோவாது கூஉம்” என்பது புற
நானூறு, ௪; “புன்கண் கொள்ளனீ
போந்ததற் கிரங்கின், மன்பெரு நன்
னாடு வாயெடுத தழைக்கும்” என்று இக்
காதையிலேயே பின்பு வருதல்காண்க;
௨௬௪ - ௨௬௭.
கக௬. உயர்நிலையுலகம் - நிருவாணம்;
“வரனென்னும் வைப்பு” (நீருக்குள்ள,
௨௪.) என்று வந்திருத்தல்காண்க. வேட்ட
னையாயின் - விரும்பினையாயின்.
கக௪. இறுதி - மரணம். உயிர்கள்
இறுதியெய்தவும்.
கக௫. பெறுதி - இலாபம்.
கக௬ - கக௫. வேட்டனையாயின் விரு
ம்பினையாகுவை.
கக௪. தன்னுயிர்க்கு - தன்னுயிர் வரு
ந்துதற்கு. ஒம்பும் - பாதுகாக்கும். மன்
னுயிர்முதல்வன் - புத்தன். அறம் - கா
ருணியம். இது நீ துறந்து நிருவாண

மடைதற்கெண்ணியது. இது முதல்வ
னறமுமன்று.
கக௪ - கக௭. புத்தனை, ‘பரதுக்கதுக்
கன்’ (சிவஞானசித்தியாரீ, பரபக்கம்,
சௌத்திராந்திகன்மதம்) என்று கூறிய
ருத்தல்காண்க.
க௨௮. மதி மாறோர்த்தனையென்றான்;
பிறவுயிர்களின் வருத்தத்தை நீக்கக்கரு
தாது தன்பயனைக்கருதித் துறத்தற்கு
எண்ணினமையால்
கக௬. முதல்வன் - புண்ணியராசன்.
க௨௮ - கக௬. சனமித்திரன், மன்மனம்
வேரூயினெனன்று தொழுதேத்தி முது
மொழிகூற.
க௨௬. மதி - மாதம்.
க௨௪. கலஞ்செய் கம்மியர்-கப்பலில்
தொழில்செய்வோர்; “கலம்புணர் கம்
மியர்” (எ-ம் காதை, ௭0.) என்று முன்
புவந்திருத்தல் காண்க.
க௨௫. புணரி - கடல்.
கக௬ - க௨௪. முதல்வன் அம்மொழி
யைக்கேட்டுக் காத்தல் நின்கடனெனக்
கூறிக் கூஉய் எய்தி ஏறினென்க.

உரு.—ஆபுத்திரோடு மணிபல்லவமடைந்தகாதை. உகக

தங்கா தக்கலஞ் சென்றுசார்ந் திறுத்தலும்

புரைதீர் காட்சிப் பூங்கொடி பொருந்தி

யாசன் கலமென் றகமகிழ் வெய்திக்

கக௦ காவலன் றன்னொடுங் கடற்றிரை யுலாவுந்

தேமலர்ச் சோலைத் தீவகம் வலஞ்செய்து

பெருமகன் காணாய் பிறப்புணர் விக்குந்

தரும பீடிகை யிதுவெனக் காட்ட

வலங்கொண் டேத்தினன் மன்னவன் மன்னவற்

கக௧ குலந்த பிறவியை யுயர்மணிப் பீடிகை

கையகத் தெடுத்துக் காண்போர் முகத்தை

மையறு மண்டிலம் போலக் காட்ட

வென்பிறப் பறிந்தே நென்னிடர் தீர்ந்தேன்

றென்றமிழ் மதுரைச் செழுங்கலைப் பாவாய்

கச௦ மாரி நடுநாள் வயிறுகாய் பசியா

லாரிரு ளஞ்சா தம்பல மணைந்தாங்

கிரந்தூண் வாழ்க்கை யென்பால் வந்தோர்க்

கருந்தூண் காணு தழுங்குவேன் கையி

னடுவறங் கூரினு மிவ்வோடு வறங்கூரா

கச௧ தேடா வழிய லெழுந்திது கொள்கென

வமுத சுரபி யங்கையிற் றந்தென்

பவமறு வித்த வானோர் பாவா

கஉ௭. தங்காது-இடையே தங்காமல், இறுத்தலும் - தங்கலும்.

கஉ௮. புரை - குற்றம். காட்சி - அறிவு, பூங்கொடி - மணிமேகலை.

கக௦-ககக. காவலன் றன்னொடுங் வலஞ்செய்து.

ககஉ. பெருமகன் - அரசன்; அண்மைவிளி.

கஉ௮ - ககக. பூங்கொடி பொருந்தி மகிழ்வெய்தி வலஞ்செய்து காட்ட.

கக௧. உலந்தபிறவி-போனபிறப்பில் நிகழ்ந்த செய்தியை.

கக௭. மையறுமண்டிலம்-குற்றமற்ற கண்ணாறு; "வயக்குறுமண்டிலம்" என்பது கலித்தொகை, உரு.

கக௧ - கக௭. மண்டிலம்போலப் பீடிகை உலந்தபிறவியைக் காட்ட.

மேல்வருவன, பழம்பிறப்புணர்ந்த புண்ணியாசன் கூற்று.

ககக. கலை - வித்தை.

கச௦. மாரிநடுநாள் - மழையையுடைய நடுஇரவில்.

கசஉ. இரந்துண்ணு முணவையே வாழ்க்கைப்பொருளாகவுடைய என்பால்வந்தோர் பொருட்டி.

கசக. அழுங்குவேன்-வருந்துவேன்; பெயர்.

கச௧. 'வடாபரியல்' என்றும்பாடம்.

கச௪ - கச௧:—கச - ம் காதை, கஉ - கக.

கசக. அங்கையின் - அழகிய கையி லினால்.

கச௭. பவம் - கருமக்கூட்டம்.

ககக - கச௭. இவ்வழிகளிற்கூறப்பட்டுள்ள சரித்திரத்தை, இந்துலில் கச - ம் காதை, க - ம் அடி முதலியவற்றால் உணர்க.

யுணர்விற றேன்றி யுரைப்பொரு ளுணர்த்து
மணிதிக முவிரொளி மடந்தை நின்னடி
கரு0 தேவ ராயினும் பிரம ராயினு
நாமாசு கழுஉ நலங்கிளர் திருந்தடி
பிறந்த பிறவிகள் பேணுத லல்லது
மறந்து வாழேன் மடந்தையென் றேத்தி
மன்னவன் மணிமே கலையுட னெழுந்து
கருரு தென்மேற் காகச் சென்று திரையுலாங்
கோமுகி யென்னும் பொய்கையின் கரையோர்
தூமலர்ப் புன்னைத் துறைநிழ விருப்ப
வாபுத் திரனோ டாயிழை யிருந்தது
காவற் றெய்வதங் கண்டுவந் தெய்தி
கசு0 யருந்துயிர் மருந்துமு னங்கையிற் கொண்டு
பெருந்துயர் தீர்த்தவப் பெரியோய் வந்தனை
யந்நா ணின்னை யயர்த்துப் போயினர்
பின்னாள் வந்துநின் பெற்றிமை நோக்கி
நின்குறி யிருந்து தம்முயிர் நீத்தோ
கசுரு ரொன்பது செட்டிக ளுடலென் பிவைகா
ணங்கவ ரிடவுண் டவருடன் வந்தோ

கசுஅ. உணர்ப்பொருள் - சொற்பொருள்.

கசுக. மணி - பளிங்கு; “மணிமருடெண்ணீர்” என்பது மலைபடுகடாம், உரு0; முத்துமாம்.

கடுக. நாமாசு-நாக்குற்றம். கழுஉம்-போக்கும். ‘நாமுறை புகழ்ந்த நலந்திகழ் திருந்தடி’ என்றும் பாடம்.

கடுஉ. பிறவிகள் - பிறவிகள்தோறும். பேணுதல் - உட்கொண்டு வழிபடுதல்.

கடுக. மடந்தை - விளி.

கசுக - கடுக. நின்னடிகளைப் பிறவிகடோறும் பேணுதலல்லது மறவேன்.

கடுரு. உலாம் - உலாவும்.

கடுசு. கரை - கரையில்.

கடுக - கடுஎ. மன்னவன் ஏத்தி எழுந்து சென்று கரையில் நிழலில் இருப்பவன்க.

கடுஅ. ‘ஆயிழை தன்னை’ என்றும் பாடம்.

கடுக. தெய்வதம் - தீவதிலகை.

கசு0 ‘அருந்துயிர் மருந்து’ என்பது முதலியன, தீவதிலகை புண்ணியராசனை நோக்கிக்கூறும் கூற்று. உயிர்மருந்து - சோறு.

கசுக. பெருந்துயர் - பசித்துயர். வந்தனை - வந்தாய்.

கசுஉ. அந்நாள்-போனபிறப்பில் மதுரையிலிருந்து கப்பல்வழியேவந்து இத்தீவத்தை அடைந்த அந்தநாளில். அயாதது - மறந்து. போயினர் - விளையெச்சமுற்று.

கசுக. பெற்றிமை-தன்னை. என்றது உண்ணுநோன்போ டியிர்பதிப்பெயர்த்தமை; கச - ம் காதை, கடு.

கசுச. நின்குறியிருந்து - நீ இறந்தவிடத்து உண்ணு நோன்புடனிருந்து; குறி-இடம்.

கசுசு. ஆங்கவரிடவுண்டு-அவ்வொன்பது செட்டிகளும் உணவளிக்கவண்டு. ‘ஆங்கவர் மடவா ரவருடன் வந்தோர்’ என்றும் பாடம்.

உரு.—ஆபத்திரனோடு மணிபல்லவமடைந்தகாதை. உகரு

ரோங்கமெய் வைத்தோ ரென்பு மிவைகா
ணார்திரை தொகுத்த வுயர்மணல் புதைப்ப
வாய்மலர்ப் புன்னை யணிநிழற் கீழா

கஎ0 லன்புடை யாருயி ராசற் கருளிய
வென்புடை யாக்கை யிருந்தது காணாய்
நின்னுயிர் கொன்றாய் நின்னுயிர்க் கிரங்கிப்
பின்னாள் வந்த பிறருயிர் கொன்றாய்
கொலைவ னலலையோ கொற்றவ னுயினை

கஎ1 பலர்தொழு பாத்திரம் கையி னேந்திய
மடவா னலலாய் நின்றன் மாநகர்
கடல்வயிறு புக்கது காரணங் கேளாய்
நாக நன்னா டாள்வோன் றன்மகள்
பீலிவனை யென்பாள் பெண்டிரின் மிக்கோள்

கஅ0 பணிப்பகை வானவன் வழியிற் றேன்றிய
புனிற்றினங் குழவியொடு பூங்கொடி பொருந்தியித்
திவகம் வலஞ்செய்து தேவர்கோ னிட்ட
மாபெரும் பீடிகை வலங்கொண் டேத்துழிச்
கம்பளச செட்டி கலமவந் திறுப்ப

கசஎ. மெய்வைத்தோர் - உயிர்நீங்கி
னோர்.

கசஅ. ஊர்திரை தொகுத்த - பரந்த
அலைகள் திரட்டிய. 'ஊதை யீட்டிய
வுயர்மணல்' என்றும்பாடம்.

கசக. ஆம்மலர்-அழகியமலர், கீழால்-
கீழிடத்தே; உருபுமயக்கம்.

கஎ0. அன்பையுடைய அரியவுயிரை
உனக்குக் கொடுத்த. ஆருயிரென்றது,
சுண்டு விஞ்ஞான ஸ்கந்தத்தை.

கஎக. காணாய் - பாராய்.

கஎ0-கஎக. இவ்வழிகளோடு, "அன்
போ டியைந்த வழகுகென்ப வாருயிர்க்,
கென்போ டியைந்த தொடர்பு." என்
னும் எங் - ம் திருக்குறள் ஒப்புநோக்கற்
பாலது.

கசஅ - கஎக. புதைப்பக் கீழால் யாக்
கையிருந்தது காணுமென்க.

கசச. கொலைவன் - கொல்லுதலைச்
செய்பவன்; "கொலைவன் யார்கொலோ
கொலைவன் மற்றிவன்" என்பது புறநா
னூறு, கடுஉ.

கஎஉ - கஎச. 'நின்னுயிர் கொன்றாய்'
என்பது முதலியன வஞ்சப்புகழ்ச்சி.

கஎ1. 'பலர்தொழுபாத்திரம்' என்ப
து முதலியன, தீவதிலகை மணிமேகலை
யைநோக்கிக் கூறுங்கூற்று.

கஎச. நகர் - காவிரிப்பூம்பட்டினம்.

கஎச - கஎஎ, நகர் கடல்வழுந்திற்று.

கஎஅ. நாக நன்னாடாள்வோன் - வளை
வணன்.

கஅ0. பணிப்பகைவானவன்-சூரியன்,
வழி - பரம்பரை.

கஅக. பூங்கொடி - பீலிவனை.

கஅ0 - கஅக. பூங்கொடிபொருந்திய
தனை, இந்நூல் உச - ம காதையில் உக-ம்
அடிமுதலியவற்றாலுணர.

கஅக - கஅஉ. இத்தீவகமென்றது -
மணிபல்லவத்தை.

கஅக. பீடிகை - புத்தபீடிகை. எத்
துழி - துதிக்குமிடத்து.

கஎஅ-கஅக. மகள் என்பாள் மிக்கோள்
பூங்கொடி குழவியொடுபொருந்தி வலஞ்
செய்து வலங்கொண்டு எத்துழியென்க.

கஅச. இறுப்ப - தவக.

கஅரு வங்கவன் பாற்சென் றவன்றிற் மறிந்து
கொற்றவன் மகனிவன் கொள்கெனக் கொடுத்தலும்
பெற்ற வுவுகையன் பெருமகிழ் வெய்திப்
பழுதில் காட்சிப் பைந்தொடி புதல்வனைத்
தொழுதனன் வாங்கித் துறைபிறக் கொழியக்

கக௦ கலங்கொண்டு பெயர்ந்த வன்றே காரிரு
ளிலங்குரீ ரடைகரை யக்கலங் கெட்டது
கெடுகல மாக்கள் புதல்வனைக் கெடுத்தது
வடிவேற் கிள்ளி மன்னனுக் குரைப்ப
மன்னவன் மகனுக் குற்றது பொருஅ

ககரு னன்மணி யிழந்த நாகம் போன்று
கானலுங் கடலுங் கரையுந் தேர்வுழி
வானவன் விழாக்கோண் மாநக ரொழிந்தது
மணிமே கலாதெய்வ மற்றது பொருஅ
ளணிநகர் தன்னை யலைதடல் கொள்கென

௨௦௦ விட்டனள் சாபம் பட்ட திதுவாற்
கடவுண் மாநகர் கடல்கொளப் பெயர்ந்த
வடிவேற் றடக்கை வானவன் போல
விரிதிரை வந்து வியனகர் விழுங்க
வொருதனி போயின னுலக மன்னவ

௨௦௫ னருந்தவன் றன்னுட னாயிழை தாயரும்
வருந்தா தேகி வஞ்சியுட் புக்கனர்
பரப்புரீர்ப் பெளவம் பலர்தொழக் காப்போ
ஞரைத்தன கேட்க வுறுகுவை யாயினின்

கஅரு. அவன்றிறம் - அவன் காவிரிப்
பூம்பட்டினத்திற்குச் செல்லுதலை.

கஅசு. கொடுத்தலும் (பீலிவளை) கொ
டுத்தலும்.

கஅசு. தொழுதனன்வாங்கி - தொழு
துவாங்கி; கக - ம் காலை, ௨௦. பிறக்
கொழிய - பின்னொழிய.

கக௦. இருள் - இருளில்.

கக௨. கெடுத்தது - இழந்தசெய்தியை.

கக௪. உற்றது பொருஅன் - உண்
டான துன்பத்தைப் பொருமல்.

கக௫:—௭ - ம் காலை, கக௬.

கக௬. தேர்வுழி - தேருமிடத்து. 'கா
னலும் பொழிலும்' என்றும்பாடம்.

கக௭. வானவன் விழாக்கோள் - இந்
திரவிழாவெடுத்தலை.

கக௬ - கக௭. தேர்வுழி ஒழிந்தது.

௨௦௦, பட்டது - உண்டானசெய்தி.

௨௦௧ - ௨௦௨. (?)

௨௦௪. ஒருதனி - துணையின்றி. மன்
னவன் - நெடுமுடிக்கிள்ளி.

௨௦௫. அருந்தவன் - அறவணவடிகள்.
ஆயிழைதாயர் - உன்தாயர்; என்றது
மாத்வினையும் சுதமதியையும்.

௨௦௭. பெளவம்-கடல். காப்போள்-ம
ணிமேகலாதெய்வம். பலர்தொழப்பென
வத்தைக்காப்போளென்க.

௨௦௮. உரைத்தன-சொல்லப்பட்டன;
முற்று.

௨௦௭-௨௦௮. மேற்கூறிய செய்திகள்,
காப்போளால் எனக்கு உரைக்கப்பட்ட
னவென்க. இனி, 'உரைத்தன' என்ப

உரு.—ஆபுத்திரோதி மணிபல்லவமடைந்தகாதை. உருள

- மன்னுயிர் முதல்வனை மணிமே கலாதெய்வ
 ௨௧௦ முன்னு ளெடுத்தது மங்கா ளாங்கவ
 னறவா சாண்டது மறவணன் றன்பின்
 மறுபிறப் பாட்டி வஞ்சியுட் கேட்பையென்
 றந்தரத் தீவகத் தருந்தெய்வம் போயபின்
 மன்னவ னிரங்கி மணிமே கலையுடன்
 ௨௧௫ துன்னிய தாமண லகழத் தோன்றி
 யுன்பிணி யவிழவு முடலென் பொடுங்கித்
 தான்பிணி யவிழாத் தகைமைய தாகி
 வெண்கதை வேய்ந்தவ னிருக்கையி னிருந்த
 பண்புகொள் யாக்கையின் படிவ நோக்கி
 ௨௨௦ மன்னவன் மயங்க மணிமே கலையெழுந்
 தென்னுற் றனையோ விலங்கிதழ்த் தாரோய்
 நின்னா டடைந்தியா னின்னையிங் கழைத்தது
 மன்னா நின்றன் மறுபிறப் புணர்த்தி
 யந்தரத் தீவினு மகன்பெருந் தீவினு
 ௨௨௫ நின்றபயர் நிறுத்த நீணில மாளு
 மரசர் தாமே யருளறம் பூண்டாற்
 பொருளு முண்டோ பிறபுரை தீர்த்தம்

தைப்பெயராக்கி, 'கேட்கவறுகுவையா யின்' என்பதனோடு கூட்டிப் பொருளு ணைப்பினும் பொருந்தும்.

௨௦௮ - ௨௦௯. நின்மன்னுயிர் முதல் வனென்றது - கோவலன்மரபில் முற் பட்டானொருவனாகினை.

௨௧௦. முன்னுள் - மரக்கலமுடைந்த அக்காலத்தில்.

௨௧௧. அறவரசாண்டது - புண்ணிய தானஞ் செய்தது. 'ஆங்கவன் றன்னை' என்றும் பாடம்.

௨௧௨. தெய்வம் - தீவதிலகை.

இனிமணலைத்தோண்டித் தன்பழைய உடம்பைக்கண்டு புண்ணியராசன் வரு ந்துதலும் மணிமேகலை அவனைத்தேற்று தலும் கூறப்படும்.

௨௧௫. தா - தாய்மை. அகழ - தோ ண்ட.

௨௧௬. ஊன்பினியவிழவும்-தசையின் பிணிப்புநீங்குவம்.

௨௧௭. தானென்றது - யாக்கையை. பினியவிழா - கட்டவிழாத்.

௨௧௮. வெள்ளிய சுண்ணச்சாந்தால் வேயப்பட்டி அவ்விடத்து இருத்தல்போ ல இருந்த. 'வேய்ந்தவ ரிருக்கையின்' என்றும் பாடம்.

௨௧௯. படிவம் - வடிவம்.

௨௨௦. ஈங்கு - இத்தீவத்திற்கு.

௨௨௧. மறுபிறப்பு - பழம்பிறப்பு.

௨௨௨. அந்தரத்திலினும் - இரண்டா யிரம் சிறுதீவுகளிலும்; அகன்பெருந்தீவி னும் - நான்கு பெருந்தீவுகளிலும்.

௨௨௩. பெயர் - புகழ்.

௨௨௪ - ௨௨௫. நின்னையிங்கழைத்தது உணர்த்திநிறுத்தற் பொருட்டேயென்க. ௨௨௭. உலகத்திற் குற்றந்தீர்த்தற் குப் பொருளேயிராது; எல்லாவுயிர்க ளும் குற்றமற்றனவாமென்றபடி. பிற - இடைச்சொல். புரை - குற்றம்.

௨௨௬ - ௨௨௭. இவ்வடிகளின் பொ ருள், "மன்னவ னெப்படி மன்னுயி ரப்படி" என்னும் பழமொழியின் பொ ருளை விளக்கிற்று.

கறமெனப் படுவ தியாதெனக் கேட்பின்

மறவா திதுகேண் மன்னுயிர்க் கெல்லா

உக0 முண்டியு முண்டியு முறையுளு மல்லது

கண்ட தில்லெனக் காவல னுரைக்கு

மென்னுட் டாயினும் பிறர்நாட் டாயினு

சன்னுத லுரைத்த நல்லறஞ் செய்கே

னென்பிறப் புணர்த்தி யெண்ணீர் படைத்தனை

உகரு நின்றிற நீங்க லாற்றேன் யானெனப்

புன்கண் கொள்ளனீ போந்ததற் கிரங்குநின்

மன்பெரு நன்னாடு வாயெடுத் தழைக்கும்

வங்கத் தேகுதி வஞ்சியுட் செல்வனென்

றந்தாத் தெழுந்தன ளணியிழை தானென.

ஆபுத்திரனோடு மணிபல்லவமடைந்தகாதை முற்றிற்று.

உக0. உண்டிமுதலியவற்றையல்லா மல். உறையுள் - இருப்பிடம்; “பகு த்துண்டு பல்லுயி ரோம்புத் னாலோர் - தொகுத்தவற்று ளெல்லார் தலை” என் பது திருக்குறள், ௩௨௨.

உக௧. கண்டதில்லென - கண்டதில் லையென்று சொல்ல.

உ௨௮-உ௧௧. அறமெனப்படுவது எல் லாவயிர்கட்கும் உண்டிமுதலியவற்றை யீதலையன்றி வேறுகண்டதில்லை யென் று மணிமேகலைசொல்ல; உண்டி முதலி யவற்றை யீதலே யறமென்றபடி.

உக௨. ஆயினும்-எண்ணிடைச்சொல்.

உக௩. நன்னுதல் உரைத்த - நீசொல் விய. செய்கேண் - செய்வேன்.

உக௪. என்பிறப்பு உணர்த்தி - என்ப மும்பிறப்பை யறிவித்து. பழம்பிறப்புண ாந்து நல்லறம் பூணுதற்குரிய விசேட வுணர்வினனாதற்குக் காரணமா யிருந்

ததுபற்றி, ‘எண்ணீர் படைத்தனை’ என் றான். இது, “நானவன் நன்மகள்” (சில ப்பதிகாரம், வாழ்த்துக்காதை, “தென னவன்”) என்றற்போன்றது.

உகரு. நின்னிடத்தினின்றும் பிரியும் வன்மையிலேனென்று அரசன் சொ ல்ல.

உக௧. புன்கண் கொள்ளல் நீ - நீ துன் பங்கொள்ளாதே, போந்ததற்கு இரங்கி - நீ இவருவந்ததற்கு வருந்தி.

உக௨. நாடு உண்ணையழைக்கும்.

உக௩ - உக௪:—உரு - ம் காதை, ௧௧0- ௧௧௧.

உக௮. வகுதி - போவாய்.

உக௯. அந்தரத்து-ஆகாயத்தில். அணி யிழை - மணிமேகலை.

௧ - உக௧. அரசன், புகுந்து வணங் கிக் கேட்டி, ‘இவள் யார்’ என்ன, ௧௧௪

௨௫.—ஆபத்திரோடு மணிபல்லவமடைந்தகாதை. ௨௩௯

கன், 'நவகுவந்தன்' என்றலும், இளங்கொடி, 'வருவாய்' என்று புகன்று எழுந்து இழிந்து போகி வலங்கொண்டு பீடிகையைக்காண்டலும், அதனைத்தொழுது அவன் வலங்கொள்ள, அப்பீடிகை உணர்த்த, பணிந்து, 'போன்றது' என்று எத்தி வலங்கொண்டு இன்னணமாக, இறைவனும் விட்டுப் புக்குக் கேட்டு எய்தி நினைந்து கள்ளாட்டிகழ்ந்து சாற்றி, 'வினைந்து' என்று கூற, மந்திரி சனயத்திரன், தொழுதேத்தி 'மன்னவ, மதிமாறோர்ந்தனை' என்று முதுமொழி கூற, முதல்வன் கேட்டு, 'காத் தல் நின் கடன்' என்று கூறிக் கூஉய்க கரையெய்தி ஏறினன்; அக்கலம், சென்று சார்ந்திறுத்தலும், பூங்கொடி, பொருந்தி மகிழ்வெய்தி வலஞ்செய்து, 'பீடிகை இது' எனக்காட்ட, மன்னவன் வலங்கொண்டு எத்தினன், அவனுக்குப் பீடி

கைபிறவியைக்காட்ட, மன்னவன், 'மறந்துவாழேன்' என்று எத்தி மணிமேகலையுடன் எழுந்து சென்று இருப்ப, தெய்வதம் கண்டு வந்தெய்தி, 'பெரியோய், வந்தனை; உடலென்பு இவைகாண்; என் புமவைகாண்; காணாய்; கொன்றாய்; கொன்றாய்; ஆயின; மடவரனல்லாய், நகர் கடல்வயிறு புக்கது; காரணங்கேளாய்; மணிமேகலாதெய்வம் சாபமிட்டனன்; இதுபட்டது; உலகமன்னவன் போயினன்; தாயரும் புக்கனர்; கேட்கவறுகுலையாயின் வஞ்சியுட் கேட்பை' என்று தெய்வம்போயபின், மன்னவன் இரங்கிப் படிவ நோக்கி மயங்க, மணிமேகலை எழுந்து, 'கண்டது இல்' என, காவலன் உரைக்கும்; அங்ஙனம் உரைப்பவன், 'நீங்கலாற்றேன் யான்' என, அணியிழை, 'எகுதி; செல்வன்' என்று எழுந்தனளென வினைமுடிவுசெய்க.

இருபத்தாறுவது வஞ்சிமாநகர்புக்ககாதை.

[இருபத்தாறுவது மணிமேகலை கண்ணகிகோட்டமடைந்து
வஞ்சிமாநகர் புக்கபாட்டு.]

அணியிழை யந்தர மாறா வெழுந்து
தணியாக் காதற் றாய்கண் ணகியையுந்
கொடைகெழு தாதை கோவலன் றன்னையுந்
கடவு ளெழுதிய படிமம் காணிய
நு வேட்கை தூர்ப்பக் கோட்டம் புகுந்து
வணங்கி நின்று குணம்பல வேத்தி
யற்புக்கட னில்லாது நற்றவம் படராது
கற்புக்கடன் பூண்டு துங்கடன் முடித்த

க. அணியிழை - மணிமேகலை.

உ. தணியா - குறைபாத். தாய் கண்ணகி - தாயாகிய கண்ணகி.

ஈ. கொடைகெழுதாதைகோவலன் - ஈதல்பொருந்திய தாதையாகியகோவலன்; கோவலன் கொடையிற் சிறந்தவனென்பது, கிரிப்பிள்ளையை அறியாது கொன்று கணவனால் நீப்புண்ட பார்ப்பனியின் கொலைப்பாவ நீங்குதற்குத் தருமாசனத்தோருணாத்த தூல்வழியே தானஞ்செய்து அப்பார்ப்பனியைக் கணவனோடுகூட்டிப் பாதுகாத்தா னென்றற் றொடக்கத்துச் சரித்திரங்களால் நன்கு புலப்படும்; இதனை, சிலப்பதிகாரம், அடைக்கலக்காதையிற் காண்க.

ச. (இமயமலைச்சிலையால்) தெய்வமாகப்பண்ணிய வடிவத்தைத் தரிசித்தற் பொருட்டு; “கைவினை முற்றிய தெய்வப் படிமம்” (நடுக்காதை, ௨௨௮.) என்று சிலப்பதிகாரத்து வந்திருத்தல் காண்க. ‘படிவங்காணிய’ என்றும் பாடும்.

டு. வேட்கை தூர்ப்ப - ஆசை செலுத்துதலால். கோட்டம் - கோயில்; இது சோன் செங்குட்டுவனார் கட்டுவிக்கப் பட்டது.

எ. ‘அற்புக்கடன்’ என்பதுமுதலியன

மணிமேகலைவார்த்தை. அற்புக்கடன் - காதலனிறப்ப உடனிறத்தலும் தீப்பாய்தலும். நற்றவம்படர்தல் - நல்லதவவழியிற்சேறல்; அஃதாவது கைம்மனோ ன்பைநோற்று உடம்பை வருத்துதல்.

அ. கற்புக்கடன் பூண்டு - கற்பைக் கடனாக மேற்கொண்டு; “கற்புக்கடம் பூண்ட வித்தெய்வ மல்லது, பொற்புடைத் தெய்வம் யாங்கண் டிலமால்” (அடைக்கலக்காதை, ௧௪௩ - ௧௪௪) எனவும், “தற்பயந்தாட் கில்லைத் தன்னைப் புறங்காத்த, வெற்பயந் தாட்கு மெனக் குமோர் சொல்லில்லை, கற்புக் கடம்பூண்டு காதலன் பின்போந்த, பொற்றொடி நங்கைக்குத் தோழிநான் கண்ணா” (வாழ்த்துக்காதை) எனவும் இவ்வண்ணம் கண்ணகியை முறையே கவுந்தியடிகளும் அடித்தோழியும் சிறப்பித்துப் பாராட்டி யிருத்தல் காண்க; சிலப்பதிகாரம், கண்ணகிகற்பை, மறக்கற்பென்று ம், சீறியகற்பென்றுங் கூறுவர். தம் கடன்முடித்தது - உம்முடையகடனை நிறைவேற்றியது; என்றது, இவ்வே மதுரையை அழற்படுத்திச் சிதைத்துப் பதினென்காநாளிற் கோவலனைச் சென்று கூடியதை யுணர்த்திற்று.

எ - அ. இவ்வடிகளின் கருத்து இன்ன

- தருளல் வேண்டுமென் றழுதுமுன் னிற்ப
க0 வொருபெரும் பத்தினிக் கடவுளாங் குரைப்போ
ளெம்மிறைக் குற்ற விடுக்கண் பொறுது
வெம்மையின் மதுரை வெவ்வழற் படுநான்
மதுரா பதியெனு மாபெருந் தெய்வ
மிதுநீர் முன்செய் வினையின் பயனாற்
கரு காசில் பூம்பொழிற் கவின்கநன் னாட்டுத
தாய மன்னவர் வசவுங் குமரனுஞ்
சிங்க புரமுஞ் செழுநீர்க் கபிலையு
மங்காள் கின்றோ ரடற்செரு வுறுநான்
மூவரு காவத முன்னாந ரின்றி
உ0 யாவரும் வழங்கா விடத்திற் பொருள்வேட்டுப்
பல்கலன் கொண்டு பலரறி யாம
லெல்வனை யாளோ டரிபுர மெய்திப்
பண்டக கலம்பகர் சங்கமன் றன்னைம்

தாதலை, “காதல ரிறப்பிற் கணையெரி
பொத்தி, யூதலைக் குருகி னுயிர்த்தகத்
தடங்கா, தின்னுயி ரீவ ரீயா ராயி, னன்
னீர்ப் பொய்கையி னளியெரி புகுவர்,
நளியெரி புகாஅ ராயி னன்பரோ, டுடனு
றை வாழ்க்கைக்கு நோற்றாடம் படுவர்,
பத்தினிப் பெண்டிர் பரப்புநீர் ஞாலத்,
தத்திறத் தாளு மல்லளெம் மாயிழை,
கணவற் குற்ற கடுந்துயர் பொறுஅண்,
மணமலி கூடநீல் சிறுபுறம் புதைப்பக,
கண்ணீ ராடிய கதிரிள வனமுலை, திண்
ணிதிற் றிருகித் தீயழற் பொத்திக், காவ
லன் பேரூர் கணையெரி யூட்டிய, மாபெ
ரும் பத்தினி” (உ - ம் காதை, ௪௨-௫௫)
என்று இரந்தூலில் முன்பு வந்திருத்த
லாறுணர்க.

க. ‘அழுதன ணிற்ப’ என்றும்பாடம்.

க - க. அணியிழை எழுந்து புகுந்து
வணங்குகின்ற ஏத்தி அருளல்வேண்டு
மென்று அழுது நிற்பவென்க.

க0. பத்தினிக்கடவுள் - கண்ணகி.

கக. ‘எம்மிறைக்கு’ என்பது முதலிய
ன, பத்தினிக்கடவுளாகிய கண்ணகிவார்
த்தை. இறை - கோவலன். இடுக்கண் -
துன்பம்; ஈண்டுக் கொலை.

கஉ. வெம்மையின் - கோபத்தால்.
மதுரை - மதுநாயை, படுநான் - படுத்து
நான்; விகாரம்.

கஃ. மதுராபதியென்பது மதுநாயம்
பதியின் அத்தேவதையின் பெயர்;
“மதுரா பதியென்னு மாத” என்றார்
இளங்கோவழிகளும்.

கச. ‘இதுநீர்’ என்பது முதலியன, மது
ராபதி தனக்குக் கூறியதைக் கொண்டு
தும் பத்தினிக்கடவுள் வார்த்தை. வினை-
தீவினை. பயன் - பிரயோசனம். இது
பயன். ஆல் - அசை.

கடு. காசு - குற்றம்.

கக. ஞாநியராகிய வசவும் குமரனும்.

கஎ. கபிலை - கபிலபுரம். ‘செழிநீர்க்
கபிலை’ என்றும் பாடம்.

கச - கஎ. சிங்கபுரம் வசவுக்கும், கபி
லை குமரனுக்கும் உரிய நகரங்கள்.

கஅ ஆங்கின்றோர் - பெயர். நான் -
நாளில்

கக. மூவருகாவதம் - ஆறுகாதம். முன்
னுநர் - முறப்படுவோர்.

உ0. வழங்கா - செல்லாத. பொருள்
வேட்டு - பொருளை விரும்பி.

உக. கலன் - ஆபரணம்.

உஉ. எவ்வளை - ஒளிபொருந்தியவளை
யையுடையாள்; என்றது நீலியை. அரி
புரம் - சிங்கபுரம்.

உஃ. பண்டக்கலம் - பொன்னாலாகிய
அணிகலம்; பண்டம் - பொன்; பண்ட
மும் - கலமுமாம்; ஈண்டுப் பண்டம் -

கண்டனர் கூறத் தையனின் கணவன்

உரு பார்த்திபன் றொழில்செயும் பரத நென்னுந்

தீத்தொழி லாளன் றெற்றெனப் பற்றி

யொற்ற னிவனென வுரைத்துமன் னற்குக்

குற்றமி லோனைக் கொலைபுரிந் திட்டன

னாகவன் மனைவி யழுதன ளரற்றி

கூ0 யேங்குமெய் பெயர்ப்போ னிறுவரை யேறி

யிட்ட சாபங் கட்டிய தாகு

மும்மை வினைவர் துருத்தலொழி யாதெனு

மெய்ம்மைக கிளவி விளம்பிய பின்னுஞ்

சேற்றங் கொண்டு செழுநகர் சிதைத்தேன்

சரக்கு, பகர்சங்கமன் தன்னை - விற்கும
சங்கமனென்னும வணிகனை.

உச. தையல் - விளி.

உரு. பார்த்திபனென்றது வசவை, பர
தனென்பது கோவலனுடைய பூர்வஜன
மநாமதேயம்.

உசு. தெற்றென - விளாவாக.

உஎ. ஒற்றன்-வேய்த்ததறிபவன். மன்
னற்குரைத்து, 'உரைத்து மன்னவனால்'
என்றும் பாடம்.

உஅ. குற்றமிலோனை - நிரபராதி
யை

உக. மனைவி - நீவியென்பவள். அழு
தாற்றி.

கூ0. மெய்பெயர்ப்போன் - உயிர்விடு
வோன். 'மெய்வைப்போன்' என்றும்பா
டம். இறுவரை - பெரியமலை; "இறு
வரை யிவர்வதோ ரிலங்கெயிற் றரி
யென" என்பது சீவகசித்தாமணி, கணக
மாலையாரிலம்பகம், உஎஎ.

கூக. கட்டியதாகும் - பந்தித்தா
கும்.

கூஉ. உம்மைவினை - பழவினை. உருத
தல் - தோன்றுதல்.

கூக. கிளவி - சொல்.

கூக - கூக. மாபெருந்தெய்வம் விளம்பி
யபின்னுமென்க, இச்சாபவரலாறு, "கடி
பொழி லுடுதத கலிங்கநன் னாட்டு, வடி
வேற் றடக்கை வசவங் குமரனுந், தீம்பு
ரை பழனச் சிவக புரத்தினுந், காமபெழு
கானக் கபில புரத்தினு, மரசான் செவ
வத்து நினாதார் வேந்தர், வீயாத் திரு
வின் விழுக்குடிப் பிறந்த, தாய வேந்தா

தமழுட் பகையுற, விருமுக் காவதத்
திடைநிலத தியாங்கனுஞ், செருவெல்
வென்றியிற் செல்வோ ரினமையி, னரு
மபொருள வேட்கையிற் பெருங்கலன
சுமந்து, சுரந்துறை மாக்களிற் காசலி
தன்னொடு, சிங்கா வண்புகழ்ச் சிவக
புரத்தினோ, ரங்கா டிப்பட்டருங்கலன்
பகருஞ், சங்கம னென்னும் வாணிகன்
றனை, முந்தைப் பிறப்பிற் பைந்தொடி
கணவன், வெந்திறல் வேந்தற்குக்கோத
தொழல் செய்வோன், பரத நென்னும்
பெயரனக் கோவலன், விரத நீங்கிய
வெறுப்பின னாதவி, நெற்ற னிவனெ
னப் பற்றினன கொண்டு, வெற்றிவேன்
மன்னறகுக் காட்டிக் கொல்வழி இக்,
கொலைகளப் பட்ட சங்கமன் மனைவி,
நிலை ககளங் காணு னீலி யென்போ, ளர
சர் முறையோ பரதர் முறையோ, ழூர்
முறையோ சேரியர் முறையோ வென,
மன்றினு மறுகினுஞ் சென்றனன் பூச
லிட், டெழுநா ளிரட்டி யெல்லெ சென்
றபின், றெழுநா ளிதுவெனத் தோன்ற
வாழ்த்தி, மலைத்தலை யேறியோர் மால்
விசும் பேணியிற், கொலைத்தலை மகனைக்
கூடுபு நின்றோ, ளெம்முறு துயரஞ் செ
ய்தோர் யாவதுந், தாமுறு துயரமிற் று
குக் வென்றே, விழுவோ ளிட்ட வழுல்ல
சாபம், பட்டனா" (சிலப்பதிகாரம்,
கட்டுரைகாதை, ௧௬௮ - ௧௭0) என்று
கண்ணகிக்கு மதுனாமாநகர்த் தெய்வங்
கூறியதாக இளங்கோவடிகள் கூறியிரு
த்தவாலும் விளங்கவுணரப்படும்.

கூச. நகர் - மதுரை.

கரு மேற்செய்நல் வினையின் விண்ணவார்ச் சென்றே
மவ்வினை யிதுதியி னடுகினப் பாவ
மெவ்வகை யானு மெய்துத லொழியா
தும்ப ரில்வழி யிம்பரிற் பல்பிறப்
பியாங்கணு மிருவினை யுய்த்துமைப் போல
சு0 நீங்கரும் பிறவிச் சுடலிடை நீந்திப்
பிறந்து மிறந்து முழல்வோம் பின்னர்
மறந்து மழைமாற மகதநன் னாட்டுக்
கொருபெருந் திலகமென் றுவோ ருரைக்குங்
காவரும் பெருமைக் கபிலையம பதியி
சுரு னளப்பரும் பாரமிதை யளவின்று நிறைத்துத்
துளக்கியிற் புத்த ஞாயிறு தோன்றிப்
போதி மூலம பொருந்திவந் தருளித்
தித்து நால்வகை வாய்மையுந் தெரிந்து

கரு. விண்ணவார்ச்சென்றேம் - கண
வனும் யானும் தேவராகச்சென்றேம்.

கசு. அவ்வினை - மேற்செய்நல்வினை.
அடுகினப்பாவம் - மதுகாயையழித்த
கோபத்தாலுண்டானபாவம்.

கசு-கௌ. பாவம் எய்துதலொழியாது.

கஅ. உம்பர் இலவழி - தேவருலகத்
தில் நலவினை துகர்ச்சியில்லாதவிடத்து.

கஅ - கசு. பல்பிறப்பு யாங்கணும் -
எல்லாப்பிறவியின் கண்ணும். இருவினை
யுய்த்து - இருவினையுளர் செலுத்தப்
பட்டு.

சஉ. 'மழைவரு' என்றும் பாடம்.
மகதநன்னாட்டுக்கு - மகதநாட்டுக்கு.

சக. திலகம் - மேலாதல். கபிலை
இராசதானியாதலின், இங்ஙனம் கூறப்
பட்டது.

சச. கரவு-மறைத்தல். கபிலையம்பதி-
கபிலநகர்; இது, கபிலரென்று பெயரு
ள்ள ஒருமுனிவர் தவஞ்செய்தற்கு முன
மை இடமாயிருந்ததுபற்றி இப்பெயர்
பெற்றதென்பார்; கபிலவஸ்துவெனவும்
வழங்கும்.

சடு. பாரமிதை - உடம்பு நேரவும்
உறுப்பு நேரவும் பொருள் நேரவும் தான
முதல் ஞானமீறுகவுள்ள பத்தும பூரித்
தல்; அவை, (க) தானபாரமிதை, (உ)
சீலபாரமிதை, (க) காமபாரமிதை, (ச)
வீரியபாரமிதை, (ரு) தியானபாரமிதை,

(சு) பஞ்ஞாபாரமிதை, (எ) உபாயபார
மிதை, (அ) தயாபாரமிதை, (க) பலபார
மிதை, (க0) ஞானபாரமிதையென்பன.
இவை தசபாரமிதையென்று கூறப்படும்.
இதனை, "தானஞ் சீல மேம்பொறை தக்க
தாய வீரிய, மூன மில்லி யானமே யுண
ர்ச்சி யோடு பாயமும், மான மில்ல ருளி
னை வைத்த வேல வம்மையு, ஞான மீ
ளாம் பாரமிதை நாடுங் காலி வைகளே."
என்னும் செய்யுளாலுணர்க; இது, நீல
கேசி, மொக்கலவாதச்சருக்கவனாயிற்
கண்டது. தசபாரமிதையென்பது, தச
பாரமெனவும் வழங்கும்; இதனை, "இன்
பஞ்சால் பெரும்பார மீளாந்து முடனி
றைத்து, நன்கன நிலைபெற்ற நாதன்"
(நீலகேசி, மொக்கலவாதச்சருக்கம்.)
எனவும், "தானமே முதலாகத் தசபார
நிறைத்தருளி, யூனமொன் நில்லாமை
யொழிவின்றி யியற்றினையே" (வீரகோ
ழியம், யாப்புப்படலம், கக - ம்) கவித்து
றையுதாரணம்) எனவும் வருவனவற்றா
லுணர்க. அளவின்று - அளவில்லாமல்.
'அளவின்று நிறைந்து' என்றும் பாடம்.
சசு புத்தஞாயிறு - புத்தஞாயிறு ஞா
யிறு.

சஎ. போதி-அரசவிருகூடம்; என்றது
மகாபோதியை.

சஅ. நால்வகைவாய்மை - துக்கமுத்
வியன்.

பன்னிரு சார்பின் பகுதித் தோற்றமு

ரு0 மந்திலை யெல்லா மழிவுறு வகையு
மிற்றென வியம்பிக் குற்றவீ டெய்தி
யெண்ணருஞ் சககர வாள மெங்கனு
மண்ண லறககதிர் விரிக்குங் காலைப்
பைந்தொடி தந்தை யுடனே பகவ

ருரு னிந்திர விகார மேழுமேத் துதலிற்
றுன்பக் கதியிற் றேறறா வின்றி
யன்புறு மனத்தோ டவனறங் கேட்டுத்
துறவி யுள்ளந் தோன்றித் தொடரும
பிறவி நீத்த பெற்றிய மாகுவ

சு0 மத்திர மாயினு மநேக கால

சுக. பன்னிருசார்பு - பேதைமைமுத
லிய துவாதசரிதானங்கள்

ரு0. பன்னிருசார்பின் அழிவும்.

சுக - ரு0. "சார்பிற் றேறறமுஞ்
சார்புதத் துய்தியும்" என்று முன்பு வந்
திருத்தல் காண்க; உரு - ம் காதை, ரு.
ருக. இற்று - இததன்மைதது; இத்
னைத் தோற்றத்தோடும் வகையோடும்
தனித்தனியேகூட்டுக, குற்றவீடெய்தி-
காமமுதலிய குற்றங்களினின்றும் விடு
தல்பெற்று; "குற்றவீ டராக மாதிக
ருணங்களைக் குறைத்தலாகும்" என்பது
சிவஞானசித்தியாரி, பரபட்சம், செளத்
திராந்திகனமதம், சு.

ருக. அண்ணல் - தலைமை, முன்பு
புத்தனை ஞாயிரக உருவகித்தற்கேற்ப
பாண்டு அவனையுபதேசிக்கப்படும அறங்
களைக் கதிராக உருவகஞ் செய்தார். 'வி
ரிக்கும் போது' என்றும் பாடம்.

சஉ - ருக. மகதநாட்டிற கபிலையம்ப
தியில் நிறைத்துத் தோன்றி வந்தருளித்
தெரிந்து இயம்பி எய்தி விரிகுறு கால
யென்க.

ருசு. பைந்தொடி-முன்னிலைப்பெயர்.

ருரு. இந்திரவிகாரம் ஏழும் - இந்திர
னில் நிருமிக்கப்பட்ட அரவருகள் ஏழ்
னையும்; இவை காவிரிப்பூம்பட்டினத்து
ள்ளவைகள், ஆகாயசாரிசன மறையவி
ருந்து பெளத்தாகமத்தின் பொருளை யா
வாக்கும் விளங்கவுணர்த்துவதற்கு இட
மாக இருப்பவை, இதனை, "புணையந்

தோங்கிய பாசிலைப் போதி, யணிகழ்
நீழ லறவோன நிருமொழி, யந்தர சா
ரிக ளறைந்தனர் சாறறு, மிந்திர விகார
மேழுடன போகி" (சிலப்பதிகாரம்,
நாடிகாணகாதை, கக - கச.) என்பதனா
லுணர்க. ஏத்துதலின் - ஏத்திய புண்
ணியத்தால்; இதனால், கோவலனும் கண்
ணகியும் காவிரிப்பூம்பட்டினத்திலிருந்
தொழுது இவற்றை ஏத்திவழிபட்டார்
களென்பது பெறப்பட்டது.

ருசு. துன்பக்கதி - துன்பத்தைச்செ
ய்யும் இழிந்தபிறப்பு. தோற்றறவு - தோ
ன்றுதல். "இன்றி" என்றதனால், நங்க
தியிற்பிறத்தல் கூறப்பட்டது.

ருஎ. அவனறம் - அவன்செய்யும் தரு
மோபதேசமொழிகளை.

ருக - ருஎ. காலையிற் கேட்டென்க.

ருஅ. துறவி - துறத்தல்; உள்ளத்தே
துறவி தோன்றியென்க; "மாதவி துற
விக்கு" (உ - ம் காதை, க0) என்று இந்
தூலில் முன்பு வந்திருத்தல்காண்க; தீந்
ச்சிற்றம்பலக்கோவையாரில், "அளவ்
யை" என்னும் சு0 - ம் செய்யுளின் வி
சேடவுரையில, 'துறவு துறவியென
நின்றாற்போல அளவு அளவென நின்
றது' என்று பேராசிரியர் எழுதியிருக்
கின்றனர்.

ருக. பெற்றி - நிருவாணம்.

ருரு - ருக. ஏத்துதலின், இன்றிக்
கேட்டுத் தோன்றி நீத்த பெற்றியமாகு
வமென்க.

மெத்திறத் தார்க்கு மிருத்தியுஞ் செய்குவ

நறைகமழ் கூந்த னங்கை நீயு

முறைமையி னிந்த மூதூ ரகத்தே

யவ்வவர் சமயத் தறிபொருள் கேட்டு

சுரு மெய்வகை யின்மை நினககே விளங்கிய

பின்னர்ப் பெரியோன் பிடகநெறி கடவா

யின்னதிவ் வியலபெனத் தாயெடுத் துரைத்தலு

மியோள் வனையோ ளென்றுனக கியாவரும

வினையொரு ஞரையார் வேற்றுருக் கொள்கென

எ0 மையறு சிறப்பிற் றெய்வதந் தந்த

மந்திர மோதியோர மாதவன் வடிவாய்த்

சுசு. இருத்தி - வித்தி

சுஉ. 'நறைகமழ்கூந்தல்' என்பதுமு தலியவற்றால் மணிமேகலைக்குப் பின் நிகழ்வன கூறுவான்.

சுசு. இந்நூலுரெனறது வஞ்சிநகர த்தை.

சுரு. மெய்வகையின்மை - உண்மை யிலலாமை. 'விளங்கி' என்றும் பாடம்.

சுசு. பெரியோன் பிடகநெறி - புத்த னருளிச்செய்த ஆகமங்களின் வழியை. புத்த தன்ம சங்கமெனனு மூன்றாமணி களும் யாதோரிடையுறுபின்றியிருத்தற் கிடமாய்க் கூடைபோலுதலின், பெள ததாகமங்கள் பிடகமெனப்பட்டனவெ ன்பர்; பிடகம் - கூடை; பிடகம், வின யபிடகம் ஸூத்திரபிடகம் அபிதர்மபி டகமென மூன்றுவகைப்படும்; இவற் றைத் திரிபிடகமென்றும், பிடகத்திரய மென்றும் வழங்குவர்; அவற்றுள், முத லாவது வினயபிடகம், விபங்கம கண்ட கம் பரிவாரபாடமென மூன்றுவகைப் படும். இவற்றுள், விபங்கம பாராஜிகாதி பிரதம்பாகமென்றும் (இது சங்கத்திலி ருந்து விலக்குதற்குரிய குற்றங்களைக் கூறுவது), பிராயச்சித்ததீயாதி துவதீய பாசமென்றும் (இது பிராயச்சித்தத்தால் நிவர்த்தித்தற்குரிய குற்றங்களைக் கூறு வது) இரண்டு பகுதியுடைத்து; கண்ட கம், மஹாவர்க்கம் கூடல்வர்க்கமெ ன இரண்டு பகுதியுடைத்து; இரண்டாவது ஸூத்திரபிடகம், தீர்க்கநிகாயம், மத்தியமநிகாயம், ஸம்யுக்தநிகாயம், அ யகோத்தரநிகாயம், கூடத்திரக நிகாய

மென ஐத்துவகையினையுடைத்து [நிகா யம் - கூட்டம்]. இவற்றுள், கூடத் திரகநிகாயம் கூடத்திரகபாடம், தருமப தம், உதானம், இத்தியுத்தம், ஸூத்திர நிகாயம், விமானவஸ்து, பிரேதவஸ்து, ஸ்தேதரகாலை ஸ்தேதரகாலை (ஸ்தேத ரென்றும், ஸ்தேதிரென்றும் உத்தம பி கூடக்களுக்குப்பெயர்), ஜாதகம், நிர்ந தேசம், பிரதிஸம்பிதாமார்க்கம், அபதா னம், புத்தவம்சம், சரியாபிடகமெனப் பதினானது பகுதியுடைத்து. மூன்றாவது அபிதர்மபிடகம் தருமசங்கணி, விப ங்கம், கதாவஸ்துப்பிரகரணம், புத்தகல்ப் பிரஜ்ஞபதி, தாதுகதை, யமகம், பிரஸ் தானப்பிரகரணமென ஏழுவகையினையு டைத்து; "ஆத்தனெயெனத் தெளிந்தவ ணமானதிருந தவர்க்குத், சூத்திரம்மிது வினயமு மிதுவிது பறிதாஞ், சாத்தி ரம்மிவை மூன்றென வன்றவத் தோன் றல், பாத்து னைக்குந்தன் பதப்பொருள் பலவகைப் படவே" என்பது நீலகேசிக் திரட்டு.

சுஎ. தாய் - கண்ணகியாகிய பத்தி னிக்கடவுள்.

இலரி, மணிமேகலை வேற்றுருக்கொ ண்டு வஞ்சி நகரத்துள்ளே செல்லுதல் கூறப்படும்.

சுசு. 'வேண்டிருக்கொள்கென' என் றும் பாடம்.

சுஅ-சுசு.—சு0-ம் காதை, சுசு-அ0

எ0. தெய்வதம்-மணிமேகலாதெய்வம்.

எசு. மந்திரம் - வேற்றுருவெய்துவி த்து மந்திரம்

தேவ குலமுந் தெற்றியும் பள்ளியும்
பூமலர்ப் பொழிலும் பொய்கையு மிடைந்து
நற்றவ முனிவருங் கற்றடங் கினரு
எடு. நன்னெறி காணிய தொன்னூற் புலவரு
மெங்கணும் விளங்கிய வெயிற்புற விருக்கையிற்
செங்குட் பென்னெனுஞ் செங்கோல் வேந்தன்
பூத்த வஞ்சி பூவா வஞ்சியிற்
போர்த்தொழிற் றுணை குஞ்சியிற் புனைய
அடு நிலநா டெல்லைதன் மலைநா டென்னக்
கைம்மலைக் களிற்றினத் தம்முண் மயங்கத்
தேரு மாவுஞ் செறிகழன் மறவருங்
கார்மயங்கு கடலிற் கலிகொளக் கடைஇக்
கங்கையம் பேர்யாற் றடைகரைத் தங்கி
அடு வங்க நாவியி னதன்வடக் கிழிந்து
கனக விசயர் முதறபல வேந்த

எஉ. குலம் - கோயில்; “தேவகுலநிழல்” என்பது ஆகாரக்கோவை, கூ. தெற்றி - வேதிகை; தின்னையுமாம். பள்ளி - சாலை; “ஓதுக்கின் நிணிமணற் புதுப்பூம் பள்ளி” என்பது புறநானூறு, கூ.

எக. மிடைந்து - நெருங்கி.

எடு. காணிய - கண்ட.

எஉ - எசு. தேவகுலமுதலியன மிடைந்து முனிவர் முதலியோர் எங்கணும் விளங்கிய இருக்கையென்க.

எஎ. செங்குட்டுவன் - சேரன்; இவன் இனங்கோவடிகள் தமையன்; கண்ணகியைப் பிரதிஷ்டிப்பித்தோன்.

எஅ. பூத்தவஞ்சி-வஞ்சிமலர்; பனகவர் நாட்டைக் கொள்ளநினைந்து போர் செய்தற்கு அவர்மேற்செல்வோர் அதற்கு அறிஞரியாக அணிந்துகொள்வது; இது முதலுக்கேற்ற அடையுதெது நின்றது. பூவாவஞ்சி - கருவூர்; வெளிப்படை; இந்நகரை வாடாவஞ்சியென்றுங்கூறுவர்; “பூவா வஞ்சியிற் பூத்த வஞ்சி, வாய்வா ணெடுத்தைக மணிமுடிக கணிந்து” என இப்படியே சிலப்பதிகாரத்தும் வருதல் காண்க; கால்கோட்காதை, டு - இக. ‘பூவா வஞ்சியிற் பூத்த வஞ்சி’ என்றும் பாடம்.

எசு-எஅ. இருக்கையினையுடைய பூவாவஞ்சியென்க.

எக. தானை - சேனை. குஞ்சி - குடுமி, ‘புனைந்து’ என்றும் பாடம்.

எஅ - எக. பூவாவஞ்சியிற் பூத்தவஞ்சியைத் தானை குஞ்சியிற் புனையவென்க.

அக. கையையுடைய மலைபோலுங்களிற்றினம். மயங்க - கலக்க.

அடு - அக. மலைநாடென்று சொல்லும் வண்ணம் களிற்றினங்கள் மயங்கவென்க; செல்லுநெறிககணுள்ள நாடுகள், யானைகளின் மிகுதியால் மலைநாடென்று சொல்லப்பட்டன.

அக. கலிகொள - முழங்க. கடைஇ - செலுத்தி.

அடு நாவி - மரக்கலவிசேடம்; இம்மொழி மலைநாட்டில் வழங்குகின்றது. வங்கநாவி - இருபெயரொட்டிப்பண்புத் தொகை. ‘வங்கநாவாய்’ என்றும், ‘வடகிழக்கிழிந்து’ என்றும் பாடம். இழிந்து - இறங்கி.

அசு. கனகவிசயர் - கனகனும் விசயனும்; இவர் ஆரியவரசர். பல்வேந்தர் - உத்தரன், விசித்திரன், உருத்திரன், பைரவன், சித்திரன், சிங்கன், தனுத்தரன், சிவேதன்முதலியோர்; இசை, சிலப்

ரணைவரை வென்றவ ரம்பொன் முடியிசைச்
 சிமய மோங்கிய விமய மால்வரைத்
 தெய்வக் கல்லுந் தன்றிரு முடியிசைச்
 கூ0 செம்பொன் வாகையுஞ் சேர்த்திய சேரன்
 விறற்றல் வெய்யோன் றன்புகழ் விளங்கப்
 பொற்கொடிப் பெயர்ப்படீஉம் பொன்னகர்ப் பொலிந்தன
 டிருந்துநல் லேது முதிர்ந்துள தாதலிற்
 பொருந்துநால் வாய்மையும் புலப்படுத் தற்கென.

வஞ்சிமாநகர்புக்ககாதை முற்றிற்று.

பதிநாரம், கால்கோட்காதை, கஅஉ - ம்
 அடி முதலியவற்றிற்காண்க.

அ௭. அணைவரைவென்று - எல்லோ
 ரையும் வென்று; உம்மை விகாரவகை
 யால் தொக்கது. அவரென்றது கனகவி
 சயரை.

அ௮. சிமயம் - உச்சி.

அகூ தெய்வககல் - பத்தினிக்கடவு
 ளாகிய கண்ணகிவடிவம் அமைததற்கு
 ரிய கல்.

கூ0. வாகை - வாகைமலர்; பகைவரை
 வென்றோர் வென்றதற்கு அறிகுறியாக
 அணிந்துகொள்ளுவது; அரசர் அம்மல
 ரைப் பொன்னாற்செய்து அணிந்துகொ
 ள்ளதல் இயல்பாதலின, 'செம்பொன்
 வாகை' என்றார்; "பொலந்தோட்டுப்
 பைந்தும்பை" (உஉ - ம் பாட்டு) என
 வும், "பொலந்துமபை" (கூ - ம் பா
 ட்டு) எனவும் புறநானூற்றிற் கூறியிரு
 ததல் காண்க.

அ௭ - கூ0. அவர் முடியிசைக் கல்லும்
 தன்முடியிசை வாகையுஞ் சேர்த்திய
 சேரனென இயைக்க.

௭௮ - கூ௭. புணைய மயங்கக் கலிகொ
 ளக் கடைஇத் தங்கி இழிந்து வென்று
 சேர்த்திய சேரனென்க. சேரன்செங்குட்
 டிவன் வடநாடுசென்று ஆரியவரசரை
 வென்று கற்கொண்டெண்ட வரலாற்
 றை, சிலப்பதிகாரம், கால்கோட்காதை
 முதலியவற்றால் விளங்கவுணர்க.

கக. விறற்றல்வெய்யோன் - வில்வ
 வியை விரும்பினோன்; "வெம்முனை
 வெற்றி விறல்வெய்யோன்" என்பது
 புறப்பொருள்வெண்பாமாலை, காஞ்சிப்
 பட்டலம், அ.

௭௭ - கக. வேந்தன் சேரன் வெய்
 யோன் அவன் றன்புகழென்க.

கஉ. பொற்கொடி - அழகியகொடி;
 என்றது வஞ்சிக்கொடியை. நகர் - கரு
 ஆர்; "பூங்கொடிப் பெயர்ப்படுந், திருந்
 திய நன்னகர்" (உ௮ - ம் காதை, க0க -
 க0உ) என்று பின்வருதல் காண்க.

கக - கூஉ. விளங்கப் பொலிந்தனன்.

கக. நலலேது - நல்வினையாகிய கார
 ணம்.

கஉ - கூக. ஆதலிற் பொலிந்தனன்.

கசு. நால்வாய்மை - நான்குவகைப்
 பட்ட ஸத்தியம்; அஹை துக்கமுதலி
 யன; இவற்றை ஸத்திய சதுஷ்டயமெ
 ன்பார்.

கஉ - கசு. புலப்படுத்தற்குப் பொலிந்
 தனனென்க

க - கசு. அணியிழை, எழுந்து புருந்து
 நின்று ஏத்தி 'அருளல்வேண்டும்' என்று
 அழுதுநிற்ப, பத்தினிக்கடவுள் உரைப்
 பான்; அங்ஙன முரைப்பவளாகியதாய்,
 'இன்ன திவ்வியஸ்பு' என எடுத்துரைத்த
 லும, மணிமேகலை ஓதி வடிவாய்ப் பொ
 ன்னகர்ப் பொலிந்தனனென வினைமுடி
 வுசெய்க.

இருபத்தேழாவது

சமயக்கணக்கார் தந்திறங்கேட்டகாதை.

[இருபத்தேழாவது வஞ்சிமாநகர்ப்புறத்துச் சமயக்கணக்கார்
தந்திறங்கேட்டபாட்டு.]

நலையறு நன்பொரு ஞ்ரைமி னேவெனச்
சமயக கணக்கார் தந்திறஞ் சார்ந்து
வைதிக மார்க்கத் தளவை வாதியை
யெய்தின ளெய்திரின் கடைப்பிடி யியம்பென
வேத வியாதனுங் கிருத கோடியு
மேதமில் சைமினி யெனுமில் வாகிரியர்
பத்து மெட்டு மாறும் பண்புறத்
தத்தம் வகையாற் ருமபகர்ந் திட்டனர்
காண்டல் கருத லுவம மாகம
மாண்டைய வருத்தா பத்தி யோடியல்
பைதிக மபாவ மீட்சி யொழிவறி
வெய்தியுண் டாநெறி யென்றிவை தம்மாற்
பொருளி னுண்மை புலங்கொளல் வேண்டு

க. நவை - குற்றம். பொருள் - தத்துவம்.

உ. சமயக்கணக்கார் - சமயவாதிகள். திறம் - தொகுதி; இடமுமாம்.

க - உ. உணர்மினே வெனச்சார்ந்து.

ங. அளவைவாதி - பிரமாணவாதி

ச. கடைப்பிடி - சித்தாந்தம். இயம் பென - சொல்லென்று மணிமேகலைவினாவு.

ங-ச. அளவைவாதியை எய்தி இயம் பென.

பிரமாணவாதம்:—

இ. 'வேதவியாதனு' என்பது முதலிய அளவைவாதியின் வார்த்தை.

ஈ. ஏதம் - குற்றம்.

இ-அ. வேதவியாதன் பத்தளவையும்,

கிருதகோடி எட்டளவையும், சைமினி ஆறளவையும் பகர்ந்திட்டனரென்க.

க. 'காண்டல்' என்பது முதலியவற்றால் பத்தளவைகளின் பெயரும், அவற்றினிலக்கணமும் கூறப்படும். காண்டல் பிரத்தியக்ஷம். கருதல் - அனுமானம்; இது கருத்தெனவும் வழங்கும்.

கௌ. இயல்பு - ஸ்வபாவலிங்கம்; 'இயைபு' என்றும்பாடம்.

கக. ஐதிகம் - ஐதிஹ்யம். அபாவம் - இன்மை. மீட்சியொழிவறிவு - மீட்சியினால் ஒழிந்தபொருளை யறியுமளவை; என்றது பாரிசேடத்தை.

கஉ. உண்டாநெறி - சம்பவம். இவை தம்மால் - காண்டன் முதலிய இந்தப்பத்துப் பிரமாணங்களாலே.

கங. புலங்கொளல் - அறிதல்.

உஎ.—சமயக்கணக்கார்த்திறங்கேட்டகாதை. உசுக

மருளில் காட்சி யைவகை யாகுங்

கரு கண்ணால் வண்ணமுஞ் செவியா லோசையு

நண்ணிய மூக்கா னுற்றமு நாவாற்

சுவையு மெய்யா லுறுமெனச் சொன்ன

விவையிவை கண்டிகேட் டியிர்த்துண் டிற்றுத்

துக்கமுஞ் சுகமு மெனத்துயக் கறவநிற்

உ௦ துயிரும் வாயிலு மனமுமூ றின்றிப்

பயிலொளி யொடுபொரு ளிடம்பழு தின்றிச்

சுட்ட றிரிதல கவர்கோட றேன்றாது

கிட்டிய தேச நாம சாதி

குணக்கிரி யையி னறிவ தாகுங்

உரு கருத்தள வாவது

குறிக்கொ ளனுமா னத்தனு மேயத்

தகைமை யுணருந் தன்மைய தாகு

மூவகை யுற்றது பொதுவெச்ச முதலாம்

பொதுவெனப் படுவது சாதன சாத்திய

௩௦ மிவையந் துவய மின்ற யிருந்துங்

கடந்திகழ் யானைக் கானவொலி கேட்டோ

னுடங்கெழில் யானையங் குண்டென வுணர்த

லெச்ச மென்பது வெள்ளவே துவினா

னிச்சயித் தத்தலை மழைநிகழ் வுரைத்தன்

காட்சியளவை :—

கச. 'மருளில்' என்பது முதலாகக் காட்சியளவையினிலக்கணங்கூறப்படும். மருள் - மயக்கம். காட்சி - பிரதிக்ஷிப்பிரமாணம்.

கக. துயக்கு - தடை.

உ௦. வாயில்-இந்திரியம். உஹ-இடை யூறு.

உக. ஒளி - சோமரூரியாக்கினிகள்.

உஉ. சுட்டல் - பொருளுண்மைமாத்திராகாண்டல். திரிதல் - ஒன்றை மற்றொன்றாகக்கருதல்; இது விபரீதமென்பபடும். கவர்கோடல்-சந்தேகம்; "கண்ட பொருளை யிரட்டுறவே கருதலையந் திரியவே, கொண்ட றிரிவாம்" என்பது சிவஞானசித்தியாரீ, சுபகூடம், அளவை, ௩.

அனுமானவளவை :—

உ௩. 'கருத்தளவு' என்பதுமுதல் அனுமானப்பிரமாணம் கூறப்படும். கருத்தளவு - அனுமானப்பிரமாணம்.

உச. அனுமானத்து-அனுமானத்தால்;

'அனுமானமாவது சாத்தியத்தையொழியச் சம்பவியாததாகிய சாதனத்தாற் சாத்தியத்தைப்பற்றிப் பிறகும் ஞானமாகும்' என்பர் நீலகேசிவிநித்தியநிவாசமுடையார். அனுமேயம் - அனுமித்துணரப்படுவது.

உஅ. அது - அவ்வனுமானவளவை. அது பொதுவெனவும் எச்சமெனவும் முதலெனவும் மூன்று வகைப்படும்.

உக. சாதனம்-ஏது. சாத்தியம்-துணி பொருள்.

௩௦. இவை-இவற்றிற்கு. அந்நுவயம்-சேர்க்கை; அஃதாவது நியதமான உடனிகழ்ச்சி. 'இவைதமொடு' என்றும்பாடம்.

௩க. கடம் - மதம். கானம் - காடு.

௩உ. உடங்கு - உடனே.

உக-௩உ. பொதுவெனப்படுவது உணர்தலென்க. பொதுவைச் சாமானியானுமான மென்பர்.

௩௩ - ௩ச. வெள்ள ஏதுவினால் - வெள்

௩௫ முதலென மொழிவது கருக்கொண் முகில்கண்
 டிதுமழை பெய்யு மெனவியம் பிடுத
 லென்னு மேதுவி னென்றுமுக் காலந்
 தன்னி லொன்றிற் சார்ந்துள தாகி
 மாண்ட வுயிர்முதன் மாசின் ருகிக
 ௪0 காண்டற் பொருளாற் கண்டில துணர்த
 லுவம மாவ தொப்புமை யளவை
 கவய மாவாப் போலுமெனக கருத
 லாகம வளவை யறிவ னூலாற்
 போக புவன முண்டெனப் புலங்கொள
 ௪௫ லருத்தா பத்தி யாய்க்குடி கங்கை
 யிருக்கு மென்றாற் கரையிலென் றெண்ண
 லியல்பி யானேமே லிருந்தோன் றேட்டிக்
 கயலொன் றியா ததுவே கொடுத்த

ளமாகிய சாதனத்தால், அத்தலை - அவ்
 வீடம், எச்சமென்பது வெள்ளவேதுவி
 னால் அத்தலை மழைநிகழ்வு ரிச்சயித்
 துதைத்தல். இதனைச் சேஷானுமான
 மெனவும் காரியாதுமானமெனவுங்கூறு
 வர்.

௩௫. கரு - சூல். முகில் - மேகம்.

௩௬. இது - இம்மேகம்.

௩௫ - ௩௬. முதலெனமொழிவது சூற்
 கொண்ட மேகத்தைக்கண்டு இது மழை
 பெய்யுமென்று ரிச்சயித்தல். இதனைக்
 காரணனுமானமெனவும், பூர்வானுமான
 மெனவுங் கூறுவர், இது, பாலியை (வர
 ற்பாலதை) முன்னமே அனுமிப்பது.

௩௬ - ௩௭. இவ்வடிகளிற் கூறப்பட்டு
 ள்ள அனுமானங்களை, “இடித்து மின்னி
 யிருண்டு மேக மெழுந்த போதிது பெய்
 யுமென், மடுத்த தும்மகில் சந்த முந்தி
 யலைத்து வார்புன லாறுகொண், டெடுத்த
 து வந்திட மால்வ காக்க ணிருந்து கொ
 ண்டல் சொரிந்ததென்று, முடித்த தும்
 மிவை காட்சி யன்றனு மான மென்று
 மொழிந்திடே” சிவஞானசித்தியாரீ, (பா
 பகூம், உலோகாயதன்மதமறுதலை, உ.)
 என்பதனாலு முணர்க.

௩௮. தன்-பன்மையொருமையக்கம்.

௩௯. உயிர்முதல்-உயிரும் இந்நிரியமும்
 மனமும், ‘உயிரும் வாயிலு மனமுறின்
 றி’ என்றார் முன்னும்; உஎ-ம்காதை, ௨0.

உவமவளவை:—

௪௨. கவயமா - ஒரு மிருகவிசேடம்.
 ஆப்போலும் - பசுவையொக்கும்.

௪௧-௪௨. “கண்ணன் கருமுகிலபோல்
 வண்ணனைக் கேட்டவனைக், கண்ணு
 முணர் வொப்பெனவே காண்” என்றும்
 வரும்.

ஆகமவளவை:—

௪௩. அறிவனூல - ஆப்தன்வாக்கிய
 மாகியதால்.

௪௪. போகபுவனம் - சுவர்க்க நரகங்
 கள். புலங்கொளல் - அறிதல்.

௪௬ - ௪௭. ஆகமவளவையாலது புலங்
 கொளலென்க. இதனைச் சாத்தமென
 தும் உரையளவையென்றுங் கூறுவர்.

அருத்தாபத்தியளவை:—

௪௫. ஆய்க்குடி - இடைச்சேரி.

௪௫ - ௪௬. இது பொருளளவையென்
 றுங் கூறப்படுமே; “அடித்துல கோதும்
 பொருளருத் தாபத்தி யாமதுதான், எடு
 த்த மொழியினு செப்பு வ தாகுமிவ
 லுரிலுள், படைத்தவ ரென்னிற் படை
 யா தவருண்டு டென்றுமிவன், கொடுப்
 பவ னென்னிற் கொடாதாரு முண்டெ
 ன்றுங் கொள்வதுவே” என்றும்வரும்.

இயல்பளவை:—

௪௭. “இயைபு” எனவும்பாடம். இருந்
 தோன் ஒன்றுதாவெனினி லென வருவித்
 துக்கொள்க. தோட்டி - அங்குசம்.

௪௭-௪௮. “மாமே லிருந்தொரு கோரு

உள.—சமயக்கணக்கர்த்தந்திறங்கேட்டகாதை. உடுக

லைதிக மென்ப துலகுரை யிம்மாத்

ரு0 தெய்திய தோர்பே யுண்டெனத் தெளித
லபாவ மென்ப தின்மையோர் பொருளைத்
தவாதவ் விடத்துத் தானிலை யென்றன்
மீட்சி யென்ப திராமன்வென் றுனென
மாட்சியி லிராவணன் றேற்றமை மதித்த

ருரு லுள்ளநெறி யென்பது நாராசத்திரிவிற்
கொள்ளத் தருவது காந்தமெனக கூட
லெட்டுள பிரமா னுபா சங்கள்
சட்டுணர் வொடுதிரி யக்கோட லையர்
தேராத தெளிதல் கண்டுண ராமை

சு0 யெய்து மிலவழக் குணந்ததை யுணர்த

வெளிற்சள்ளிக கோறலுஞ், சோமே
லிருந்தொரு கோறு வெளிற்றா வேது
ணிந்து, பூமேவு கண்ணமுத தங்கோல
கொடுத்தலும் பூதலத்தே, நாம வியல
பென்று கூறுவர் நலசொன்னுவலரே”
என்றும்வரும்; சோ - மதில்.

ஐதிகவளவை :—

சக, உலகுரை - உலோகவாதம். அஃ
தாவது கர்ணபரம்பரையால் வரும்வாக்கியம்.

சக-ரு0. “கொன்பயில் வேலைக் கட
லபுடை சூழுங் குவலயத்தோ, ரணபுட
னாலி லலகையுண் டென்பர்க ளென்ப
துவு, மின்பயில் புற்றில் விடநாக முண
டென்ப ரென்பதுவு, மென்பர்க ளுவல
ரென்பது மைதிக மென்பர்களே” என்
றும் வரும்.

அபாவவளவை :—

ருக - ருஉ. அபாவமாவது இன்மையா
கும்; அஃது ஒருபொருளை இல்லையென்
பது.

மீட்சியளவை :—

ருச. மாட்சி - பெருமை.

ருக - ருச. இஃது ஒழிபெனவும் பாரி
சேடமெனவும் கூறப்படும். “சிராரோ
ழிபென்று செப்பப் படுவது திண்புலி
மேற், போராடி நின்று பொருதா ரிருவ
ர்தம் போர்க்களத்துப், பாரா ரிராகவன்
வென்று னெனிற்றன் பரிசுழிந்து, நே
ரா பிராவணன் றேற்றசொல் லாகி
நிகழ்வதுவே” என்றும் வரும். மூன்று
பெயரிலே இருவரைக் கள்வரல்லரென்

றால் நின்றவொருவனைக் கள்வனென்ற
றிகையும்து.

சம்பவவளவை :—

ருடு. நாராசத்திரிவின் - இருப்புச்சலா
கையின் சலனத்தால்.

ருடு - ருச. உள்ளநெறி யெனினும்,
உண்டானெறி யெனினும், சம்பவமெனி
னு மொக்கும்; “துயக்கற வுணமை
யெனநா வலர்க ளெனிந்துண்ப்ப, தியற்
கைப் பொருளின் யிற்பென லாமி
து தானுணர்க்கின், வியக்குற்ற கால்ச
லிக ருநதீச் சுடும்விய னீர்குளிரும், வய
க்குற்ற மணவலி தென்றபட் டாங்கு
வழங்குவதே” எனறுமவரும்; ஆயிரத
தில தூதுண்டென்பதும், தூற்றி லே
தொண்ணூறுண்டென்பதும்.

மேல் உவமைமுதலிய அளவைகளுக்
குக் காட்டிப்போந்த “கண்ணன் கரு
முக்கிப்போல்” என்றற் றொடக்கத்துச்
செய்யுட்கள், சிவஞானசித்தியாரி, சப
கூம், அளவையிலக்கணத்திற்கு மறை
ஞான தேசிகர் எழுதியவுரையிற் காணப்
பட்டன.

இதுகாறும் காட்சிமுதலிய அளவை
கள் பத்தும் அவற்றினிலக்கணங்களும்
முறையே கூறப்பட்டன. இனி, சட்டு
ணர்வு முதலிய பிரமானுபாசங்களெட்
டும் அவற்றினிலக்கணங்களும் முறையே
கூறப்படும்.

பிரமானுபாசங்கள் எட்டு :—

ருள. பிரமானுபாசங்கள் - பிரமாணப்
போலிகள்.

வினைப்பென நிகழ்வகட் டெனாவெனப் படுவ
தெனைப்பொரு ளுண்மை மாத்திரை காண்ட
றிரியக் கோட லொன்றையொன் றென்றல்
விரிகதி ரிப்பியை வெள்ளியென் றுணர்த

௬௫ லைய மென்ப தொன்றைநிச் சயியா
மையற் றறியோ மகனோ வென்ற
றேராது தெளிதல்செண்டு வெளியி
லோராது தறியை மகனென வுணர்தல்
கண்டுண ராமை கடுமாப் புலியொன்

௭௦ றண்டலை முதலிய கண்டுமறி யாமை
யில்வழக் கென்பது முயற்கோ டொப்பன
சொல்லின்மாத் திரத்தாற் கருத்திற் றேன்ற
லுணர்ந்ததை யுணர்த லுறுபனிக் குத்திப்
புணர்ந்திடன் மருந்தெனப் புலங்கொள நினைத்த

௭௫ வினைப்பெனப் படுவது காரண நிகழாது
நினக்கிவர் தாயுந் தந்தையு மென்று
பிற்சொலக் கருதலிப் பெற்றிய வளவைகள்
பாங்குறு முலோகர யதமே பெளத்தஞ்
சாங்கிய நையா யிசும்வை சேடிக

௮௦ மீமாஞ் சகமாஞ் சமயவா சிரியர்
தாம்பிடு கற்பதி சினனே கபில
னக்க பாதன் கணுதன் சைமினி
மெய்ப்பிரத் தியமனு மானஞ் சாத்த
முவமான மருத்தா பத்தி யபாவ

௮௫ மிவையே யிப்போ தியன்றுள வளவைக

௬௨. வினைப்பொருள் - எல்லாப்பொருள்.

௬௪. இப்பி - சுத்தி.

௬௫. 'நிச்சயியாது' என்றும் பாடம்.

௬௬. மையல் - மயக்கம். தறி - கட்டை.

௬௭. செண்டுவெளி - முற்றம்.

௬௮. ஓராது - உணராது.

௬௯. கடுமாவாகிய புலி. கடுமை-சினம், கண்டுணராமையை உபேக்ஷாத மகனான மென்பர். 'கடுமருப் புலியி லோர்ந்து' என்றும் பாடம்.

௭௦. அண்டலை, ஐ - சாரியை.

௭௧. கோடு - கொம்பு.

௭௨. மருந்து - பரிகாரம்.

௭௩. இப்பெற்றிய - இத்தன்மையை யுடையன; முற்று.

௭௮. பாங்கு - பகுதி.

௮௧. சினன் - புத்தன்.

௮௨ அக்கபாதன் - அகூபாத முனிவர்; இவர்க்குக் கௌதமமுனிவரென்றும் பெயருண்டு. கணுதனைப்பதற்கு நொய்யைப் புசிப்பவனென்று பொருள், கணம்-நொய். இவர் இது காரணத்தார் கணுசனரென்றும் பெயர்பெறுவர்.

௮௬. பிரத்தியம் - பிரத்தியக்ஷம். சாத்தம் - ஆகமம்.

௭௭-௮௫. உலோகாயதமுதலிய அஃ

உள.—சமயக்கணக்கர்த்தந்திரங்கேட்டகாதை. உருக

ளென்றவன் நன்னைவிட் டிறைவ வீசினென
 நின்ற சைவ வாதினேர் படுதலும்
 பாசனின் றெய்வ மெப்படித் தென்ன
 விருசுட ரோடிய மானனைம் பூதமென்
 கூ0 றெட்டு வகையு முயிரும்யாக கையுமாய்க்
 கட்டிநிற் போலுங் கலையுருவி னேனும்
 படைத்து விளையாடும் பண்பி னேனும்
 துடைத்துத் துயர்தீர் தோற்றத் தோனும்
 தன்னில் வேறு தாடுனான் றிலோனும்
 கூடு மன்றோ னிறைவ னொருமென் றுரைத்தனன்
 பேருல கெல்லாம் பிரம வாதியோர்
 தேவ னிட்ட முட்டை யென்றான்
 காதல் கொண்டு கடல்வணன் புராண
 மோதின னாணன் காப்பென் றுரைத்தனன்
 க00 கற்பங் கைசந் தங்கா லெண்கண்
 டெற்றெ னிருத்தஞ் செவிசிக் கைமுகம்
 குற்ற வியாகர ணமுகம் பெற்றுச்

வகைச் சமயங்கட்டும் முறையே பிரு
 கஸ்பதிமுதலிய அறுவரும் ஆசிரியரென
 வும், மேற்கூறிய பத்தளவைகளுள் அவ
 ர்களாற் கைக்கொள்ளப்பட்டு இப்பொ
 முது வழங்கும் அளவைகள் பிரத்தியக்ஷ
 முதல் அபாவமிறுதியாகிய ஆறுமேயெ
 னவன்கொள்க. உலோகாயதமுதலிய அ
 றுவகைச்சமயங்களுள், உலோகாயதத்தி
 ற்குப் பிரத்தியக்ஷமொன்றும், பெளத்தத்
 திற்குப் பிரத்தியக்ஷத்தோடு அனுமான
 மும், சாங்கியத்திற்கு அவ்விருண்டோடு
 ஆகமமும், நையாயிகத்திற்கு அம்மூன்ற
 னோடு உவமானமும், வைசேடிகத்திற்கு
 அந்நான்கோடு அருத்தாபத்தியும், மீ
 மாஞ்சுத்திற்கு அவ்வைந்தோடு அபா
 வமும் பிரமாணமாமெனக்கொள்க.

அசு. என்றவன் - அளவைவாதி.

சைவவாதம் :—

அசு. இறைவன்-எப்பொருளிலுந் தங்
 குகின்றகடவுள். இறுத்தல் - தவருத்தல்.

அஅ. துதிக்கப்படும நினதுதெய்வம்
 எத்தன்மையையுடையதென்று மணிமே
 கலவினாவ.

அக. இருசுடர் - சந்திரசூரியர். இய
 மானன் - உயிர்; யாகத்தலைவனுமாம்.

கக. கலையுருவினோன் - கலைகளை உரு
 வாகவுடையவன்; “ஐயா நதன்மிசை
 யெட்டித் தலையிட்ட, மையில வான்கலை
 மெய்யுடன் பொருந்தி” என்றார் பெரி
 யோரும்.

கக. துடைத்து - சங்கரித்து. துயர்
 தீர்த்தோற்றத்தோன்-உயிர்களது இளைப்
 பொழிக்கும் பெருமையையுடையவன்.

பிரமவாதம் :—

கசு - கள. உலகெல்லாம் ஓர் தேவ
 னிட்டமுட்டையென்று பிரமவாதி கூ
 றினன்.

வைணவவாதம் :—

கஅ. கடல்வணன் - திருமால். புரா
 ணம் - பழமை.

கக. ஒதினன் - வைணவவாதி.

வேதவாதம் :—

க00. ‘கற்பம்’ என்பதுமுதல் வேத
 வாதிசூற்று. சந்தம்-சந்தோவ்சிதி. எண்-
 சோதிடம்.

க0க. நிருத்தம் - நிருத்தம். சிக்கை -
 சிகை.

க00 - க0உ. கற்பம் சந்தோவ்சிதி
 சோதிடம் நிருத்தம் சிகை வியாகரணம்
 என்னுமிய்வாறும் முறையே வேதத்திற்

சார்பிற் றேன்ற வாரண வேதக்
காதியந்த மில்லை யதுவே நெறியெனும்
க௦௫ வேதிய னுரையின் விதியுந் கேட்டு
மெய்த்திறம் வழக்கென விளம்பு கின்ற
வெத்திறத் தினுமிசை யாதிவ ருனாயென
வாசி வகநூ லறிந்த புராணனைப்
பேசுநின் னிறையார் தூற்பொருள் யாதென
கக௦ வெவ்வேயில் பொருள்களி லெங்குமெப் பொழுதும்

சூக கை கால கண் சாது மூக்கு முகம்
என்னு முறுப்புக்களாகவுள்ளன; இத
னை, “முகமவ்யாகரணந் தஸ்யஜ்யோதி
ஷந்நேத்ரமுச்யதே, நிருக்தம் ச்ரோதர
முததிஷ்டஞ் சந்தஸாம் விசித்திபதே,
சிக்ஷாகராணந்து வேதஸ்ய ஹஸ்தௌக
ல்பார் ப்ரசக்ஷதே” என்னும் சலோக
த்தாலுமறிந்துகொள்க; இது, பாணி
னியவ்யாகரணத்தைச் சார்ந்ததும்,
பட்டோஜிதீக்ஷிதராத் செயப்ப்பட்ட
துமாகிய சப்தகௌஸ்துப மென்னும்
வடநூலின் முதலிலுள்ளதாகிய பஸ்
பசி யென்னுமாந்நிகத்தில உசாகரிக
ப்பட்டதென்பர். இதுபற்றியே கற்ப
முதலியவாறும் வேதாங்கமெனப்படும.
‘ஆறங்கமாவன, உலகியற்சொல்லையொ
ழித்து வைதிகசொல்லையாராயும் நிரு
த்தமும், அவ்விரண்டையும் உடனாய்
ந்த ஐந்திரத்தொடக்கத்து வ்யாகரண
மும், போதாயனியம் பாரததுவாசம்
ஆபத்தம்பம ஆத்திரேயமுதலிய கற்பங்
களும், நாராயணியம் வாராகமுதலிய
கணிதங்களும், எழுத்தாராய்ச்சியாகிய
பிரமமும், செய்யுளிலக்கணமாகிய சந்த
முமாம்’ என்பர் ஆசிரியர் நச்சினுக்கி
னியர். இதனை, தோல்காப்பியப்புறத்
திணை யியலிலுள்ள “அறுவகைப்பட்ட”
என்னும் சூத்திரவுரையிலும், கலித்தொ
கைக்கடவுள்வாழ்த்துரையிலுங் காண்க.
க௦௬. சார்பிற்றேன்ற - ஒரிடத்திற்
றேன்றாத; ஸ்வயம்புவென்றபடி. திரு
வள்ளுவமாலையில் வெள்ளிவிதியார்பா
ட்டில வேதம், “செய்யாமொழி” என்
று கூறப்பட்டிருத்தல் காண்க; இக்கரு
த்தை, நீலகேசி, வேதவாதச்சுருககம்,
(௬) “நாத்திக மல்லது சொல்லலை யாயி
ன்மு னுன்பயந்த, சாததிர மாவது வே

தமன் றேவது தான்சயம்பு, சூத்திரி
நீயது வல்லைய லாமையிற் சொல்லுகி
லாய், போத்தந்தி யோவதன் றீமையெ
ன் றுன்பொருகிப் பூதிகனே.” (சு)- “பூ
திகன றுனது சொல்லலும் யானது
வல்லனெல்லாரு, சாதிகன் டாயெனத
தான்றள ராளது சாற்றுகென்றாட், கா
தியென் றுனுமொ ரந்தமென் றுனுமுண்
டேலதற்கு, நீதியி னாலுரை நீயினி யா
னது நேர்வென்னுன்” எனவருவன
வற்றலுணாக. வேதக்கு - வேதத்திற்கு.
க௦௭. வேதியன் - வேதவாதி.
க௦௮. மெய்த்திறம் - தூல்வகைகள்.
மெய்யுணர்த்துவனவற்றை மெய்யென்
றார்; “மெய்த்திறம் வழக்கு நன்பொ
ருள் வீடு” என முன்புவந்திருத்தல் கா
ண்க; க - வது காதை, கக; “யாமெய்
யாக கண்டவற்றின்” எனனுந் திருக்கிற
ளில், ‘மெய்’ என்பது இப்பொருளதாத
லறிக. வழக்கு - உலகியல்.
க௦௯-க௧௦. இவ்வழிகளாற் கூறப்பட்
டுள்ளவை மணிமேகலையின் உட்கோள்.
க௧௧. ஆசீவகநூல் - சமணசமயத்தின்
பாகுபாடு இரண்டனுள் ஒன்றாகிய ஆசீ
வகமதநூல்; “அன்னதோர் வாய்மை
யாசி வகனம் ணர்களிற் கூறும்” என்
பது சிவஞானசித்தியார், பரபக்கம், ஆசீ
வகன்மதம், க. புராணம் - முதியோன்.
ஆசீவகமதம், முற்காலத்துச் சமதண்ட
மென்று பெயருள்ள ஒருநிற் பரவியிருநத
தென்று நீலகேசியால் தெரிகின்றது.
க௧௨ இறை யார் - கடவுள்யாவன்.
தூற்பொருள் யாதென - உனது தூலிற்
சொல்லப்படு பொருள் என்னவென்று
மணிமேகலை கேட்ப.
ஆசீவகவாதம்:—
க௧௦ - ம் அடிமுதல் க௧௩ - ம் அடி

உஎ.—சமயக்கணக்கார்த்தந்திரங்கேட்டகாதை. ௨௫௫

புல்லிக் கிடந்து புலப்படு கின்ற
வரம்பி லறிவ னிறை தூற் பொருள்களை
தூர்த்தரு முயிரோ டொருநால் வகையணு
வவ்வணு வற்றுங் கண்டு முணர்ந்திடப்
ககரு பெய்வகை கூடிப் பிரிவதுஞ் செய்யு
நிலநீர் தீக்காற் றெனநால் வகையின
மலைமா முடமபெனத் திரள்வதுஞ் செய்யும
வெவ்வே ருகி விரிவதுஞ் செய்யு
மவ்வகை யறிவ துயிரெனப் படுமே
கஉ௦ வற்ப மாகி யுறுநிலந் தாழ்ந்து
சொற்படு சீதத் தொடுசுவை யுடைத் தா
யிழினென நிலஞ்சேர்ந் தாழ்வது நீர்தித்
தெறுதலு மேற்சே ரியல்பு முடைத்தாங்
காற்று விலங்கி யசைத்தல கடனிலை

யிறுதியாகவுள்ளவை ஆசீவகமத்ததோன்
வார்த்தை.

ககஉ. வரம்பிலறிவன் இறை - அந்த
ஞானியாகிய மற்கலிதேவனே எமது
கடவுள். தூற்பொருள்கள் ஐந்து - நவ
கதிரென்னும் தூலிற் கூறப்பட்டுள்ள
பொருள்கள் ஐந்தாகும்.

கக௩. அப்பொருள்கள் உயிரும் நால்
வகையணுகளுமாம்.

ககஉ - கக௩. ஆசீவகமத்ததினர்க்குத்
தெய்வம் மற்கலியென்பதும் தூல் நவ
கதிரென்பதும், அதிற் கூறப்பட்ட
பொருள்கள் ஐந்தென்பதும் ஆகியவிற
றை, “என்றலு மற்கலி தானே யிறை
யினி, யொன்பது வாங்கதிர் தூல்யா
முடையன, மன்பெரு துண்பொரு ளைந்
தியல் பாயவை, யின்ப ரிகழ்ச்சியுங் கா
ழ்ப்பா டெனச்சொல” (நீலகேசி, ஆசீ
வகவாதச்சுருக்கம், க௩.) என்பதனையிற்
துகோள்க. “மற்கலி தூலின் வகையி
து” (கக௫) என்று இக்காதையிலேயே
பின் வருதல் காண்க.

கக௪. அவ்வணு வென்றது உயிரை.

கக௫. கூடி - நிலவணு முதலிய நால்
வகையணுக்களோடும் கூடி.

கக௪-கக௫ இவ்வடிகள் உயிரணுவின்
இலக்கணங்கூறின.

கக௬. மேற்கூறிய நால்வகையணுக்க
ளும் இவையென்றபடி.

கக௬ - கக௮. அந்நால்வகையணுக்க
ளும் திரள்வதுஞ் செய்யும் விரிவதுஞ்
செய்யும்.

கக௯ - கக௮. இவ்வடிகளால் மேற்
கூறிய நால்வகையணுக்களின் பொது
விலக்கணங்கூறப்பட்டது.

கஉ௦. வற்பம் - வன்மை நிலம் வற்
பமாகியுறும்.

கஉ௦ - கஉ௨. தாழ்ந்து உடைத்தாய்ச்
சேர்ந்து ஆழ்வது நீரென்க.

கஉ௩. தெறுதல் - சுடுதல்.

கஉ௨ - கஉ௩. தீ, தெறுதலும் மேற்
சேரியல்புமுடைத்து

கஉ௪. விலங்கி - குறுக்கிட்டி. இவை -
இவ்வணுக்கள்.

கக௬ - கஉ௪. இவ்வடிகளாற் கூறப்ப
ட்டுள்ள ஐந்துபொருள்களினியல்பைப்
பின்வருஞ் செய்யுட்களாலு மறி; நீல
கேசி, ஆசீவகவாதச்சுருக்கம், க௬. “நில
நீ ரெரிகாற் றயிரின் னியல்பும், பலநீ
ரவற்றின் படுபா லவைதாம், புலமா
கொலியொன் றெழிய முதற்காஞ், சல
மா யதுதண் மையையே முதலாம்”,
க௮ : “எறித்தன் முதலாயினதீ யின
வாஞ், செறித்தல் லொலியோ டிவை
காற் றினவா, மறித்தல் லறிதல் லவை
தா முயிராங், குறித்த பொருளின் குண
மா லியையே.”

கஉரு வேற்றியல் பெய்தும் விபரீ தத்தா
லாதி யில்லாப் பரமா ணுக்க
உதற் றியாவதுஞ் சிதைவது செய்யா
புதிதாய்ப் பிறந்தொன் றென்றிற் புகுதா
முதுநீ ரணுநில வணுவாய்த் திரியா

கஉ௦ வென்றிரண் டாகிப் பிளப்பதுஞ் செய்யா
வன்றியு மவற்போற் பரப்பதுஞ் செய்யா
வுலாவுந் தாழு முயர்வதுஞ் செய்யுந்
குலாமலை பிறவாக் கூடும் பலவும்
பின்னையும் பிரிந்துதந் தன்மைய வாகு

கஉரு மன்னிய வயிரமாய்ச் செறிந்துவற் பழுமாம்
வேயாத் துளைபடும் பொருளா முனைக்குந்
தேயா மதிபோற் செழுநில வரைப்பா
நிறைந்தவிவ் வணுக்கள் பூதமாய் நிகழிற்
குறைந்து மொத்துங் கூடா வரிசையி

கச௦ னென்று முக்கா லரைகா லாயுறுந்
துன்றுமிக் கதனாற் பெயர்சொலப் படுமே
யிக்குணத் தடைந்தா லல்லது நிலனுய்ச்
சிக்கென் பதுவு நீரா யிழிவதுந்
தீயாய்ச் சுடுவதுங் காற்றாய் வீசலு

கசரு மாய தொழிலை யடைந்திட மாட்டா
வேராணுத் தெய்வக் கண்ணே ருணர்குவர்
தேரார் பூதத் திரட்சியு ளேனோர்

கஉரு. வேற்றியல்பு - வேறுதன்மை.
கஉ௧. யாவதும்-சிறிதும். சிதைவது-
அழிதல்.

கஉ௨. அவற்போல் - அவலைப்போல.

கஉ௩. 'கூடுமலையும்' என்றும் பாடம்.

கஉ௪. வற்பம் - வன்மை.

கஉ௫. வேய் - மூங்கில.

கஉ௬. தேயாமதி - முழுமதி.

கஉ௭. குறைந்தும் ஒத்தும்கூடா-பின்
சொல்லப்படுமளவிற்கு குறைந்தும் அள
வொத்துங் கூடுவனவல்ல.

கஉ௮ - கச௧. "ஒன்றினை யொருவி
மூன்றய் குற்றிடா விரண்டு விட்டு, நின்
நிடா திரண்டு கூடு நெறிநில நான்கு
நீர்மூன், நின்நிரண் டழல்கா லொன்றா
விகைந்திடும் பூமி யிவ்வா, நென்றுநீர்

தீகா லாகி யீண்டுவி தென்றி யம்பும்"
என வருதல்காண்க; இது சிவஞானசித்
தீயாரீ பரபகும், ஆசீவகனமதம், எ - ம்
செய்யுள்.

கச௨. சிக்கென்பதுவும் - வன்மையுந்
நிருத்தலும்; 'வற்ப மாகி யுறுநிலம்'
(கஉ௦ - ம் அடி) என்று இக்காதையில்
முன்பு வந்திருத்தல்காண்க.

கச௩. தெய்வக்கண்ணோர் - கேவல
ஞானிகள்.

கச௪. தேரார் - அறியார். ஏனோர் -
மற்றையோர், என்றது கேவலஞானி
களல்லாதாரை. 'திரட்சியுளானோர்' என்
தும் பாடம்.

கச௫ - கச௬. ஓராணுவை ஏனோர் தே
ராரென்க.

உள.—சமயக்கணக்கர்த்திறங்கேட்டகாதை. உருள

மாலைப் போதி லொருமயி ரறியார்
சாலத் திரண்மயிர் தோற்றுதல் சாலுங்
கரு0 கரும் பிறப்புங் கருலைப் பிறப்பும்
பசுமம் பிறப்புஞ் செம்ம் பிறம்பும்
பொன்ன பிறப்பும் வெண்ண பிறப்பு
மென்றிவ் வாறு பிறப்பினு மேவிப்
பண்புறு வரிசையிற் பாற்பட்டுப் பிறந்தோர்
கருரு கழிவெண் பிறப்பிற் கலந்துவீ டண்குவ
ரழியல் வேண்டா ரதுவுறற் பாலா
ரிதுசெம் போக்கி னியல்பிது தப்பு
மதுமண் டலமென் றறியல் வேண்மெ
பெறுதலு மிழத்தலு மிடையு றுறுதலு
கசு0 முறுமிடத் தெய்தலுந் துக்கசுக முறுதலும
பெரிதவை நீங்கலும பிறத்தலுஞ் சாதலுங்
கருவிற் பட்ட பொழுதே கலக்கு
மின்பமுந் துன்பமு மிவையுமனு வெனத்தகு
முன்னுள ளுழே பின்னுமுறு விபபது

கசஅ. மாலைப்போது-மாலைக்காலம்.
கசக. சாலும்-மேற்கூறியதற்கு உவ
மையாகவமையும்.

கரு0. கரும்பிறப்பென்றது நரகஜன்
மத்தை.

கருரு. கழிவெண்பிறப்பு - மிகுவெண்
ளியபிறப்பு.

கரு0 - கருரு. இவ்வடிகளிற்கூறிய
கரும் பிறப்புமுதலியவைகள் முறையே
ஒன்றற்கொன்று ஏற்றமுடையவை,
“வெண்மைநன் பொன்மை செம்மை
நீலகழி வெண்மை பச்சை, யுண்மையிவ்
வாறி னுள்ளங் கழிவெண்மை யோங்கு
வீட்டின், வண்மைய தாகச் செரு மற்
றிவையுருவம் பற்றி, யுண்மையவ் வொ
ட்டுத் தீட்டுக கலப்பினி லுணரு மென்
றான்.” என்பது சிவஞானசித்தியார், பா
புக்கும், ஆசீவகன்மதம், அ. ஈண்டுப் பிற
ப்புக்களை வகுத்துக்கூறியதுபோல, “ம
ணியுயிர் பொன்னுயிர் மாண்ட வெண்
ளியி, னணியுயிர் செம்புயி ரிரும்பு போ
லவாம், பிணியுயி ரிறுதியாப் பேசினே
னினித, துணியின மெனத்தொழு தி
றைஞ்சி வாழ்த்தினார்” என்று உயிர்

களை வகுத்துக் கூறியிருத்தல் காண்க;
இது சீவகசிந்தாமணி, முததியிலம்பகம்,
ருக.

கருக. ‘அது’ என்றது கழிவெண்பிற
ப்பினை.

கரு௭. ‘இது’ என்றது கரும்பிறப்பு
முதல் கழிவெண்பிறப்பு இறுதியாகவு
ள்ள பிறப்புகளில் முறையே பிறந்து
வீடுபெறுதலை.

கருக. ‘இடையுருறுதலும்’ என்றும்
பாடம்.

கசஉ. ‘கருவிற் பட்ட பொழுதே பிற
க்கும்’ என்றும் பாடம்.

கருக - கசஉ. பெறுதன்முதற் சாதல்
ருகவுள்ளவைகள் கருவிற் சோந்தபொ
ழுதே கலப்பனவாம்.

கசக. இன்பதுன்பங்களாகிய இவைக
ளும் அணுவென்று கூறப்படும்.

கருக - கசச. இவ்வடிகளின் பொரு
ளோடு, “பேறிழ விடையு நிற்பம் பிரி
விலா திருக்கை மற்றம், வேறொரு நாட்
டற் சேறல விளைந்திடு மூப்புச் சாதல,
கூறிய வெட்டு முன்னே கருவினுட்
கொண்ட தாகுந், தேறிய லுழிற் பட்டுச

கக௫ மற்கலி தூலின் வகையிது வென்னச்
 சொற்றடு மாற்றத் தொடர்ச்சியை விட்டு
 நிகண்ட வாதியை நீயுரை நின்னாற்
 புகழுந் தலைவன்யார் தூற்பொருள் யாவை
 யப்பொரு ணிகழ்வுங் கட்டும் வீடு
 க௭௦ மெய்ப்பட விளம்பென விளம்ப லுறுவோ
 னிந்திரர் தொழப்படு மிறைவனெம் மிறைவன்
 றந்த தூற்பொரு டன்மாத்தி காயமு
 மதன்மாத்தி காயமுங் காலா காயமுந்
 திதில் சீவனும் பரமா ணுக்களு
 ௭௫ நல்வினை யுந்தீ வினையும்வ் வினையாற்
 செய்வுறு பந்தமும் வீடுமித் திறத்த
 வான்ற பொருடன் றன்மைய தாயுந்
 தோன்றுசார் வொன்றின் றன்மைய தாயு

செலவதில் வுலக மென்றான்.” எனவும்,
 “புண்ணிய பாவ மென்னு மிரண்டினும்
 பொருந்தவைததே, மெண்ணியவிவற்றி
 னோடு மேழென வெங்க ளோடு, நண
 ணிய வொருவன் கூறு ஞானமில் வாற
 தென்று, கண்ணிய கருத்தி னோர்கள்
 கதிபினைக் காண்ப ரென்றான்.” எனவும்
 வரும் சிவஞானசித்தியார், பரபகூததுச்
 செய்யுட்களை ஒப்பிடுக.

கக௫. மற்கலிதேவனது ஒன்பதுகதி
 ரென்னும் தூலிற் கூறப்பட்டுள்ளவகை
 இதுவாகுமென்று ஆசீவகம தததேனான்
 சொல்ல

கக௬. சொற்றடுமாற்றத் தொடர்ச்சி-
 தடுமாற்றச் சொற்றொடர்ச்சி; என்றது-
 பூர்வோததரவிரோதமுள்ள ஆசீவகமதத
 தோன் கூற்றை.

க௭௦. மெய்ப்பட - உண்மைப்பட.

க௭௧ - க௭௦. நிகண்டவாதியைநோக்
 கி உங்கள் தலைவன்யார்? தூற்பொருள்
 கள் யாவை; அப்பொருள்களின் நிகழ்ச்
 சியையும், பந்தத்தையும், வீட்டினையும்,
 சொல்லுவாயென் றுமணிமேகலேகேட்டப.
 நிகண்டவாதி - சமணர் இருதிறத்தாரில்
 ஒருவகையான்; இவன் நிரக்கந்தவாதி
 யென்றும், திகம்பரவாதியென்றும் கூற
 ப்படுவன்; இறைவன், தூல், பொருள்,
 பொருணிகழ்வு என்னு மிநான் கினை

யும், முறையே ஆப்தன் ஆகமம் பதார்த்
 தம் பிரவர்த்தியென்பர்.

நிகண்டவாதம் :—

க௭௧. சதேந்திரர்களாலே வணங்கப்ப
 டும் அருகனே எமதுஸ்வாமி; சதேந்தி
 ரராவார். —பவணேந்திரர் நாற்பத்திருவ
 ரும், வியந்தரேந்திரர் முப்பத்திருவரும்,
 கற்பேந்திரர் இருபத்திருவரும், சந்திர
 னும் சூரியனும் நரேந்திரனும் மிருகநே
 திரனுமென்பார்.

க௭௨. தந்ததூற்பொருள் - (அருகன்)
 உண்டுபண்ணிய அங்காகமம் பூவாகமம்
 பகுசுருதியாகமமென்னுமன்று ஆகமங்
 களிலும் கூறப்பட்டுள்ள பொருள்கள்.

க௭௩. காலமும் ஆகாசமும்.

க௭௪-க௭௬. தந்ததூற்பொருள்கள் தரு
 மாஸ்திகாயமுதல் வீடு இறுதியாகவுள்ள
 இநதப் பத்துப்பகுதியின்.

க௭௧ - க௭௬. இவ்வடிகளாற் கூறப்
 பட்டுள்ள இறைவனையும் அவன்கூறிய
 தூற்பொருள்கள் பததையும், பின்வரும்
 நீலநேசிச் செய்யுளாலுமறிந்துகொள்க.
 “எனக்கேட்டான் கெடுத்தாண்பா னிந்
 திரர்க டொழப்படுவான், நனக்காய தன
 மமு மதன்முங் காலமுங், கண்பாட்டி
 லாகாய முயிருருவும் புண்ணியமே, நினை
 கருங்காற பாவமே கட்டுவீ டெனநிறுத்
 தி.”

உள.—சமயக்கணக்கார்த்தந்திறங்கேட்டகாதை. உருக

மரித்தமு நித்தமு மாகி நின்று

கஅ0 நுனித்த குணத்தோர் கணத்தின் கண்ணே

தோற்றமு நிலையுங் கேடு மென்னு

மாற்றரு முன்று மாக்கலு முரித்தா

நிம்ப முளைத்து நிகழ்த னித்திய

நிமபத் தப்பொரு ளன்மை யநித்தியம்

கஅ10 பயற்றுத் தன்மை கெடாதுகும மாய

மியற்றி யப்பய நழிதலு மேதுத்

தருமாத் திகாயந் தானெங்கு முளதாய்ப்

பொருளகளை நடத்தும் பொருநத நித்தியமா

வப்படித் தாகி யதன்மாத் திகாயமு

கக0 மெப்பொருள் களையு நிறுத்த வியற்றுங்

கஎக - கஅ0. ஒருபொருள் ஒரே கணத்தில் அநித்தியத்தன்மை நித்தியத்தன்மையென்னும் இரண்டையுமடையுமென்பதை, “கல்வியா னல்லனே காமாதி யிற்றீயன், செல்வத் துயர்ந்தான் குலத்தினிற் றுழ்ந்தாளும், வல்லுவனென் றென்று வல்லா னினதுவன்றே, நிலலாமை நித்தநில யொருமுகத்தா னிலையினதே” (நீலகேசி, மொக்கலவாதச்சுருக்கம்) என்பதனாலுமுணர்க. கணம் - ககணம்.

கஅ0-கஅஉ. ஒருபொருள் ஒரேகணத்தில் உற்பத்தி ஸ்திதி நாசமென்னுமூன்மையுமடையுமென்பதை, “உருவப் பிழம்பப் பொருளென் றுணைப்பனிப் பாறயீரமோர், பருவத்தி ளும்பரி யாயப் பெயரென்பன் பாலழிந்து, தருவித் துரைத்த தயிருரு வாய்மும்மைத் தன்மையதாந், திருவத்த தென்பொரு ளாதலைத் தோ தெளியிதென்றான்.” (நீலகேசி, மொக்கலவாதச்சுருக்கம், கஅக.) என்னுஞ் செய்யுளாலும், “உருவப்பொருளாகிய புற்கலத்தை அப்பொருளென்பேன்; பாலதயிர் முதலாயின அதனதுபரியாயமென்பேன்; பாற்பரியாயத்து’ நின்ற புற்கல திரவியம்தயிர்ப்பரியாயமடைந்து பரிணமித்தலினால் உற்பத்தி ஸ்திதிவிநாசாதமகமாகித் தூவுகக்கப்படாத பெருமைத்தாம் என்பொருளென்று கொள என்று சொன்னான்’ என்னும் இதனுடையாலுமறிந்துகொள்க.

கஎஎ-கஅஉ. பொருள் உரித்தாமென்க. கஅக. நிம்பம் - வேம்பு.

கஅ10 - கஅக இவ்வடிகளாற் கூறப்பட்டுள்ள திருஷ்டாந்தத்தி னியல்பை, “பெற்றது தானுங்கும் மாயத் திரிபு பயற்றியல்பே, யிற்ற திதுவென திட்டமென் பாயிவ் விருமையினுந், தெற்றெனத் தீர்த்தோர் பொருளெனனை தேற்றினித் தேற்றலையேன், மற்றது வாமை மயிரெனச் சொல்லுவன் மன்னுமென்றான்.” (நீலகேசி, மொக்கலவாதச்சுருக்கம், கக0) என்பதனாலுமுணர்க. கும் மாயம் - புழுக்கிய பச்சைப் பயற்றோடு சருக்கரைமுதலியனகூட்டி ஆகக்கப்படுவதொரு சிற்றுண்டி; இஃது இப்பெயரோடு விஷ்ணுவாலயங்களில் இக்காலத்தும் வழங்குவருகின்றது; “கும்மாயத் தொடு வெண்ணெய்விழுங்கி” (முதலாயிரம், பெரியாழ்வார் திருமொழி, ௩ ப. ௩.) என்பதில் “கும்மாயம்” என்பதற்குப் பூரீபேரியவாச்சான்பின்னை “குழையச்சமைத்தபருப்பு” என்று பொருள்செய் திருக்கின்றனர்.

கஅஎ - கஅஅ. தருமாத் திகாயம் எங்கு முளதாகி எககாலத்தும் பொருள்களை நடத்து மென்க. கமிப்பித்தலையுடைய தென்றபடி.

கஅக - கக0. அதன்மாத் திகாயம் எப்பொருள்களையும் நிற்கச்செய்யும்

கஅஎ - கக0. இவ்வடிகளாற் கூறப்பட்டுள்ள தருமாஸ்திகாயம் அதருமாஸ்

காலங் கணிக மெனுங்குறு நிகழ்ச்சியு
மேலுங் கற்பத் தின்னெடு நிகழ்ச்சியு
மாக்குமா காய மெல்லாப் பொருட்கும்
பூக்கு மிடங்கொடுக்கும் புரிவிற றாகுஞ்
ககூடு சீவ னுடம்போ டொத்துக் கூடித்
தாவில்சுவை முதலிய புலன்களை நுகரு
மோரணு புறகலம் புறவுரு வாருஞ்
சீர்சா னல்வினை தீவினை யவைசெயும
வருவழி யிரண்டையு மாற்றி முன்செ
உ00 யருவினைப் பயனனு பவித்தறுத் திடுத
லதுழி டாகு மென்றன னவன்பி

திகாயங்களினிலக்கணங்களைப் பின்வரு பவைகள் நன்குபுலப்படுத்தும :—“அத தியா யமூர்த்தியா யனாவி நேசியா, யொ ததள வுலகினோ டெலக லோகமாந், ததது வந் தனைச்செய்து தம்மத தம்மமா, மத திகள் செலவொடு நிலையிற் கேதுவாம்.”, “அச்சுநீர் தேரொடு மீனை யீர்த்திடா, வச்சுநீர் ரன்றியத தேரு மின்செலா, வச் சுநீர் போலத்தம் மத்தி சேறலை, யிச்சை யு முயற்சியு மின்றி யாக்குமே.”, “அந் தரத் தறுபத்து மூன்ற தாகிய, விந்திர படலமு நிராய மேழ்களு, மந்தர மலை மண்ணு மற்று நின்றிடா வந்தமி நிலைய தம் மத்தி யிலையேல”, “பறவையின் சிறகொடு பாத நின்றழி, நெறியினற் செலவொடு நிலையை யாசுருமா, லுறவிபுற் கலிவை யோட னீற்றலைச், செறிவுறத் தம்மத்தம் மத்தி செய்யுமே.” இவை, மேருமந்தரபுராணம், வைசயந்தன்முத திச்சருக்கம், அஅ, கூ0, கூக, கூஉ. ‘தரு மாததிகாயம், குயவன் திகிரிகுக் கீழிட் டசிலைபோலவும், தேருக்கு அச்சுப்போ லவும், கலத்திற்குக் கடலபோலவுமாம்’ எனவும், ‘தருமாத்தியும் அதருமாத்தியும் பகழிக்குச் சிறகுங்காலம்போலச் சீவபுற் கலங்களுடைய கமனத்திற்கும் ஸ்திதி க்கும் அப்பிரேரகசாதனமாம்’ எனவும் உள்ளவை, நீலகேசிநிந்தீசமயதீவாக ரத்திற்கண்டவை.

ககூக. கணிகம் - கூணிகம்.

ககூக - ககூக. காலம் குறுநிகழ்ச்சியை யும் நெடுநிகழ்ச்சியையு மாக்குமென்க; , கணிகமென்பது ஏழுசெங்கழுநீரிதழை

ஒருகுறட்டிலடுக்கிப் பலவானையினொரு வன் மிகவுங்கூரியதோருளிரைத்துக் கூடமிட்டுப்படைத்தால் ஆறும்புரையற் று ஏழாம்புறையிற்செல்லுமளவாம்; கற் பமாவது, ஒசையைகண் றுயர்ந்ததோர் வச சிரமலை கருப்பினியுடுத்த பட்டாடைத் தோகைபட்டுக கையறத்தேய்ந்ததாம்’ என்பர் நீலகேசியுளையாசிரியர்.

ககூக - ககூக. ஆகாயம் எல்லாப்பொ ருட்கும் இடங்கொடுகருஞ் செயலை யுடையது.

ககூடு. ‘ஒத்துத்தோன்றி’ என்றும் பாடம்.

ககூடு - ககூக. சீவன் உடம்போடொ த்துக்கூடிப் புலன்களை நுகரும்.

ககூக. ஓரணு - பாமானு; அவ்வணு புற்கலமும் புறவுருவுமாகும். புற்கலமெ ன்றது உடம்பை; புறவுருவென்றது மற்றை வடிவங்களை.

ககூஅ. நலவினை நலவினையையும், தீவி னை தீவினையையுமுண்டாக்கும்; இன்ப துன்பங்களையுண்டாக்குமெனினும் பொ ருந்தும்.

பந்தத்தினிலக்கணங்கூறிற்றிலர், “அ வ்வினையார், செய்வது பந்தமும்” என்று முன்னர்க்கூறினமையின்.

ககூக. வருவழியிரண்டு - நலவினைவ ரும்வழியும் தீவினைவரும்வழியும். முன செய் - முற்பிறப்பிற்செய்த.

உ0க. என்றனன் - என்று நிகண்ட வாதி கூறினன்.

ககூக - உ0க. வீட்டிலக்கணம் இவ்வ டிகளார் கூறப்பட்டதுபோல, “பெரு

உள.—சமயக்கணக்கார்த்தந்திறங்கேட்டகாதை. உக க

- னிதுசாங் கியமத மென்றெடுத்த துரைப்போன்
 றனையறி வரிதாய்த் தான்முகக் குணமாய்
 மனநிகழ் வின்றி மாண்பமை பொதுவா
 ௨௦௫ யெல்லாப் பொருளுந் தோனறுதற் கிடமெனச்
 சொல்லுதன் மூலப் பகுதிசுத் தத்து
 மானென் னுரைத்த புத்தி வெளிப்பட்
 டதனக னாகாயம வெளிப்பட் டதன்கண்
 வாயு வெளிப்பட் டதன்க ணங்கி
 ௨௧௦ யானது வெளிப்பட் டதன்க ணப்பின்
 றன்மை வெளிப்பட் டதினமண் வெளிப்பட்
 டவற்றின் கூட்டத் தின்மனம் வெளிப்பட்
 டார்ப்புறு மனத்தாங் கார விகாரமு
 மாகா யத்திற் செவியொலி விகாரமு
 ௨௧௫ வாயுயிற் றொருகு மூறெனும் விகாரமும்
 மங்கியிற் கண்ணு மொளியுமாம் விகாரமுந்
 தங்கிய வப்பிலவாய் சுவையெனும் விகாரமு
 நிலக்கண் மூக்கு நாற்றவி காரமுளு
 சொலப்பட்ட டுவறறிற் றொருகு விகாரமாய்
 ௨௨௦ வாக்குப் பாணிபாத பாயு ருபத்தமென
 வாக்கிய விவையெளிப் பட்டிங் கறைந்த
 பூத விகாரத் தான்மலை மாமுத
 லோதிய வெளிப்பட் டுலகாய நிகழ்ந்து
 வந்த வழியே யிவைசென் றடங்கி
 ௨௨௫ யந்தமில் பிரளய மாயிறு மளவு
 மொன்றா யெங்கும் பரந்துநித் தியமா
 மறிதற் கெளிதாய் முக்குண மன்றிப்

ம்பாவமறததுய்த்துப் பெறுதுமயாம் வீ
 டென்டோ, மருமபாவ காரிகீ யாவர்வா
 யதுகேட்டாய், வரும்பாவமெதிர்காத்து
 மன்னுந்தம் பழவினையு, மொருங்காக வு
 திர்த்தக்கா லுயிர்த்தாயமை வீடென்றா
 ன்.” (நீலகேடி, மொகலவாதச்சருக்
 கம்) என்னும் செய்யுளில் வந்திருத்தல
 காண்க.

சாங்கியவாதம்:—

௨௦௬. சொல்லுதல் மூலப்பகுதி-சொ
 லப்படுவது மூலப்பகுதி. சித்தம்-மூல
 ப்பகுதி.

௨௦௭. மான் - மகத்தத்துவம். பகத்

தத்துவத்திற்குப் புத்தியென்றும் ஒரு
 பெயருண்டு.

௨௦௬. அங்கி - அக்கினி.

௨௧௦. அப்பு - நீர்.

௨௧௨. கூட்டம் - ஸமஷ்டி.

௨௧௫. தொக்கு - துவக்கிந்திரியம்.

௨௨௨. ஸ்பரிசம்.

௨௨௩. நிலக்கண் - நிலத்தின்கண்.

௨௨௪. இவையென்றது கருமேந்திரி
 யபஞ்சகத்தை.

௨௨௬. ஒதிய - தொழிற்பெயர்.

௨௨௭. 'முக்குணமின்றி' என்றும்பா

டம்.

- பொறியுணர் விக்கும் பொதுவு மன்றி
 யெப்பொரு ளுந்தோன் துதற்கிட மன்றி
 ௨௬௦ யப்பொரு ளெல்லா மறிந்திடற் குணர்வா
 யொன்றா யெங்கும் பார்துநித் தியமாய்
 கின்றுள வுணர்வாய் நிகழ்தரும் புருடன்
 புலமார் பொருள்க ளிருபத் தைந்துள
 நிலநீர் தீவளி யாகா யம்மே
- ௨௬௫ மெய்வாய் கண்முக குச்செவி தாமே
 யுறுசுவை யொளியூ றேசைநாற் றம்மே
 வாக்குப்பாத பாணி பாயு ருபத்த
 மாக்கு மனோபுத்தி யாங்கார சித்த
 முயிரெனு மான்மா வொன்றொடு மாமெனச்
 ௨௭௦ செயிரறச் செப்பிய திறமுங் கேட்டு
 வைசே டிகநின் வழக்குரை யென்னபி
 பொய்தீர் பொருளுங் குணமுங் கருமமுஞ்
 சாமா னியமும் விசேடமுங் கூட்டமு
 மாமாறு கூறா மதிற்பொரு ளென்பது
- ௨௭௫ குணமுந் தொழிலு முடைத்தா யெததொகைப்
 பொருளுக்கு மேதுவா மப்பொரு ளொன்பான்
 ஞால நீர்தீ வளியா காயந்
 திசைகால மான்மா மனமிவற் றுண்ணில
 மொலியூறு நிறஞ்சுவை நாற்றமொ டைந்தும்

௨௨௮. 'பொருளுமின்றி' என்றும் பாடலு.

௨௨௭ - ௨௬௨. இவ்வடிகளாற் புருஷ தத்துவத்தி னிலக்கணங்கூறப்பட்டது. இதனை, "எத்கிறத் தென்னுஞ்செய் யா ன்குண மொன்றிலன், தத்துவ னின்பி னன் பேதன பேதக, னித்திய னெங்கு முளனெடுங் காட்சியன், துய்த்த லுடையனென் றோன்றலு மென்றான்" என் னும் (நீலகேசி, சாங்கியவாதச்சுருக்கம், ௭.) செய்யுளாலு மறிந்துகொள்க.

௨௬௮. புத்தி-மகத்தத்துவம். சித்தம்-பிரகிருதி.

௨௬௯ - ௨௭௬. இவ்வடிகளால் இருபத் தைந்து தத்துவங்களுங் கூறப்பட்டன. இதனை, "மன்னுயிர் தெற்றென வில்லது யான்செருக, கென்னவு மிந்திய மைந்

தைந் தொருமன, மன்னதன் மாத் திவா யைந் தைந்து பூதமும், பன்னியவையைய் பதப்பொரு ளென்றான்." (நீலகேசி, சாங்கியவாதச்சுருக்கம், ௬.) என்பதன லுமுணர்க; தெற்றெனவில்லது - பிர கிருதி. செருக்கு - அகங்காரம்.

௨௭௦. கேட்டு - மணிமேகலைகேட்டு.

௨௭௧. உரையென்ன - சொல்வாயெ ன்று மணிமேகலைகேட்டப.

வைசேடிகவாதம்:—

௨௭௬. சாமானியம் - பொதுமை. வி சேடம்-சிறப்பு. கூட்டம் - சமவாயம்.

இதனை உடன்புணர்ப்பென்றங் கூறுவர்.

௨௭௭. ஆறுகூறும்-ஆறுபகுதியாகும்.

௨௭௯. அப்பொருள் ஒன்பான் - அந் தப்பொருள் ஒன்பது வகைப்படும்.

௨௮௭-௨௯௬. பொருளுென்பது உடை ந்தாய் ஏதுவாகும்.

உள.—சமயக்கணக்கார்த்திறங்கேட்டகாதை. ௨௯௩

௨௫௦ பயில்குண முடைத்து நின்ற நான்குஞ்
சுவைமுத லொரோகுண மவைகுறை வுடைய
வோசை யூறு நிறநாற் றஞ்சுவை
மாசில பெருமை சிறுமை வன்மை
மென்மை சீர்மை நொய்மமை வடிவ

௨௫௫ மென்னு நீர்மை பக்கமுத லநேகங்
கண்ணிய பொருளின் குணங்க ளாகும்
பொருளுங் குணமுங் கரும மியற்றற்
குரிய வுண்மை தருமுதற் பொதுத்தான்
போதலு நிற்கலுங் பொதுக்குண மாதலிற்

௨௬௦ சாதலு நிகழ்தலு மப்பொருட் டண்மை
யொன்றனு கூட்டங் குணமுங் குணியுமென்
றொன்றிய வாதியு முரைததன னுடனே
பூத வாதியைப் புகனீ யென்னத
தாதகிப் பூவுங் கட்டியு மிட்டு

௨௫௦. நின்றநான்கு - நீர் தீ காற்று
ஆகாயமென்பன.

௨௫௧. சத்தமுதல் நாற்றமிறுதியாகிய
ஐந்தனுள், நீர் சத்தமுதலிய நான்கு
குணங்களையும், தீ சத்தமுதலிய மூன்றி
னையும், காற்றுச் சத்தமுதலிய இரண்டி
னையும், ஆகாயம் சத்தமொன்றினையு
முடையன.

திசைமுதலிய நான்கினிலக்கணங்க
ளும் ஒருபிரதியிலும் காணப்படவில்லை;
பின்வருவனவற்றுள்ளும் சில இப்படியே
யுள்ளன.

௨௫௨ - ௨௫௬. இவ்வழிகளாற் குணங்
கள் பகுத்துக்கூறப்பட்டன.

௨௫௭ - ௨௫௮. பொருளும் குணமும்
கருமத்தைச்செய்தற்கு உரிமையையுடை
யன; பொருள் குணமென்னு மிரண்டா
லும் நிகழ்வது கருமமென்றபடி. உண்
மை - ஸதத்துவம். முதற்பொது - பரசா
மானியம். முதற்பொது உண்மைதரு
மென்க.

௨௫௯ - ௨௬௦. (?)

௨௬௧. ஒன்று - விசேடம், அணு - பிரு
துலி முதலிய நான்கு பூதங்களின் பர
மானுகள்; ஒன்று அணுவிலுள்ளதெ
ன்க. கூட்டம் - ஸமவாயம். இவ்வழி,

விசேடத்தினிலக்கணமும், சமவாயத்தி
னிலக்கணமும் கூறிற்று.

௨௬௨. ஒன்றியவாதி - விசேடவாதி.

௨௬௨ - ௨௬௨. இவ்வழிகளாற் கூறப்
பட்டுள்ள பொருள்களாறி னியல்பை,
“நெறியெனப் படுவது நின்ற மெய்ம்
மையங், கறிதலுக் கரியன வாறு சொற்
பொருள், செறியயான் சொலு குணந்
தொழில், பொறியினுய் பொதுச்சிறப்
புடன்பு ணர்ப்பதே.” எனவும், “பூத
மைந் தொடுதிசை மனமும் போழ்துயி,
ரோதினப் பொருள்கடோ மொன்ப தாம
வை, நீதியிற் குணமவற் றியலபு செய்
கையும், போதரும் பொருட்புடை பெ
யர்ச்சியாகுமே,” எனவும், “பெரியதும்
பின்னது மாய தப்பொது, வரி தினிற்
பொருள்களைச் செலுத்து மொற்றமை,
தெரிவுற வருவது சிறப்ப தாங்குணக்,
கிரியைக் களிதற்கெனக் கிளத்தல் கூட்
டமே ” எனவும்வருஞ் செய்யுட்களாலு
முணர்க; இவை நீலகேசி, வைசேடிக
வாதச்சருக்கம், க, ச, டி.

௨௬௩. புகல் நீ என்ன - நீசொல்வா
யென்று மணிமேகலைசொல்ல.

பூதவாதம் -

௨௬௪. தாதகிப்பு - ஆத்திப்பு. கட்டி-
கருப்புககட்டி.

- உசுரு மற்றுங் கூட்ட மதுக்களி பிறந்தாங்
குற்றிடம் பூதத் துணர்வு தோன்றிடு
மவ்வுணர் வவ்வப் பூதத சழிவுகளின்
வெவ்வேறு பிறியும் பறையோ சையிற்கெடு
முயிரோடுங் கூட்டிய வுணர்வுடை பூதமு
- உஎ௦ முயிரில் லாத வுணர்வில பூதமு
மவ்வப் பூத வழியவை பிறககு
மெய்வகை யிதுவே வேறுரை விகற்பமு
முண்மைப் பொருளுமுலோ காயத னுணாவே
கண்கூடல்லது கருததள வழியு
- உஎரு மிமமையு மிமமைப் பயனுமிப பிறப்பே
பொய்மமை மறுமையுண் டாய்வினை துயத்த
லென்றலு மெல்லா மார்க்கமுங் கேட்டு

உசுரு. மற்றுங்கூட்ட - கூட்டற்குரிய மற்றைப் பொருள்களையுங்கூட்ட, மதுக்களி பிறந்தாவகு - மதுவினிடத்துள்ள மதசக்தி தோன்றினற்போல.

உசுசு. பிருதுவிமுதலிய ஐந்துத்தது வங்களின் சமவாயத்தில் அறிவு உதிகும்; பூதங்களைந்துமுண்டென்பது பூதவாதியின் கொள்கை. நிலம், நீர், தீ, வளியெனப்பூதம், நான்கே யென்பது உலோகாயதன் கொள்கை.

உசுசு. பறை - பேரிகை. ஓசையின் - ஓசையைப்போல.

உசுசு - உசுசு. 'மாமுதலாகிய ஐந்து திரவியத்தின் கூட்டத்தில் மதசக்திபிறந்தாற்போலப் பிருதுவியாதி பஞ்சபூத சமவாயத்து ஞானசுகாதிதோன்றி அவைவளரவளாந்து அந்தப்பூதங்களை பிரிந்தால் அவை தமமினமாகிய பூதங்களிற் சென்றுசேரும்' என்பது, நீலகேசி, பூதவாதச்சுருக்கம், ௫ - ம் பாட்டினுணை.

உஎஉ. வேறு உணாவிதற்பமும் - யான் கூடும் வேறுள்ள சொல்விதற்பங்களும்.

உஎ௩. உண்மைப்பொருளும் - தத்துவங்களும், உலோகாயதனுணர்வே - உலோகாயத னுணர்ந்தவைகளே; உலோகாயதன்கொள்கையினை, சிவஞானசித்தியார் பாபகூத்துள்ள உலோகாயதன் மத்ததாலும், 'காட்டியே அளவையாவதென்றும், நிலம் நீர் தீ வளியெனப்பூதம நான்கேயென்றும், அவற்றது புணர்ச்சி

விசேடத்தாற்றேன்றிப் பிரிவால் மாவ் சாய உடம்பினகண்ணே அறிவு மதுவின்கட் களிப்புப்போல வெளிப்பட்டழியுமென்றும், இறந்தவயிர் பின்பிறவாதென்றும், இன்பமுப்பொருளும் ஒருவற்ற செய்யப்படுவனவெனமுஞ் சொல்லும் உலோகாயதம்' என்று பர்மேலழகரெழுதிய வாற்றலுமுணர்க; திருக்குறள், உசுக, விசேடவுரை.

உஎஉ - உஎ௩. உலோகாயதன் கொள்கைகளுள் பூசநான்கே யென்பதொழிந்தவைகள் தன்கொள்கையோ டொகருமாத்தலின், 'வேறுணாவிதற்பமும், உண்மைப்பொருளு முலோகாயதனுணர்வே' என்றான்

உஎசு. கண்கூடு - பிரத்தியக்ஷப் பிரமாணம்; கருத்தளவு - அனுமானப்பிரமாணம்.

உஎ௫. இப்பிறப்பே - இப்பிறப்பிலே தானே சுழிவன்; சண்டு, 'சுழிவன்' என்று ஒருசொல்வருவிக். 'இமமைப்பயனுமெய்யே' என்றும்பாடம்.

உஎசு. துயத்தல் - அனுபவித்தல்; துயத்தல் பொய்ம்மையென்க.

உஎஎ. என்றலும் - என்று பூதவாதி சொல்லலும். கேட்டு - மணிமேகலைகேட்டு.

உசுச - உஎஎ. இவ்வடிகளிற் கூறப்பட்டென்னவற்றைப் பின்வருஞ் செய்யுட்கள் கங்குபுலப்படுத்தும்: - நீலகேசி,

உஎ.—சமயக்கணக்கார்தந்திறங்கேட்டகாதை. உசுநு

நன்றல வாயினு நான்மா றுரைக்கிலேன்
பிறந்தமுற் பிறப்பை யெய்தப் பெறுதவி
உஅ0 நறிந்தோ ருண்டோ வென்றுநக் கிடுதலுந்
தெய்வ மயக்கினுங் களுவுறு திறத்தினு
மைய லுறுவார் மனம்பே ரும்வகை
யைய மன்றி யில்லையென் றலுநின்
றந்தைதா யரையனு மானத் தாலல
உஅரு திர்த ரூலத் தெவ்வகை யறிவாய
மெய்யுணர் வின்றிமெய்ப் பொருளுணர் வரிய
வைய மல்லதிது சொல்லப் பெருயென

பூதவாதச்சுருக்கம், (க) “அணிகொ ளாரத் தரசவை கேட்கெனப், பணி கொண் மூஞ்சிப் பிசாசுகண் சொல்லு வான, குணகு ணமமெனுங் கூறநில னுலதென், துணியைவ் பூதங்க ளேசொ ழிலசொல்லுவேன்.”; (ச) “திண்ணென் றீநில நீர்வளி காயத்தாற், கண்ணு மூக் கொடு நாமெய் செவிகளாய், வண்ண நூற்றஞ் சுவையினெ றேரூலி, யெண்ணுங் காலை யிரையந்துழி யெய்துமே.”; (ஞ) “ஐந்துங் கூடி யறிவின்ப மாதி யா, வந்து தோன்றி மதுமயக் காற்றலி, னந்தி நாளுங் குடஞ்சுடர் நாட்டம்போ ரு, சிந்தி னுலவை செனறினஞ் சேரு மே.”; (சு) “உலகெ லாமலையேயுயி ருண்டெனச், சொலவ லாருணா சொற் றெளிந் தேநின்று, பலக லாங்களுஞ் செய்ப பயனிலார், புலவ ராவதன் றே வங்குப் போந்ததே.”; (எ) “செனற கா லத்துஞ் செலகின்ற காலத்து, நின்ற காலத்தி லும்மிந் நிகழ்ச்சியே, யென்று மிவவுல கத்தன்மைத் தேயிது, வன்ற தென்றுரைப் பாரயர்ப் பார்க்கே.”

உசுக. முற்பிறப்பை எய்தப்பெறுதலின் - முற்பிறப்புணர்ச்சியைப் புத்தபீடிகையால் நான் அடையப்பெற்றதை; சாரியைநிற்க இரண்டனுருபுசொகது.

உஅ0. என்று நக்கிடுதலும் - என்று மணிமேகலை உட்கொண்டு மறுபிறப்பில் லையென்ற பூதவாதிகூற்றை நினைந்து நகைத்து, நகைத்ததென்னையென்று வி னுயிய அவனுக்குத் தான் பழம்பிறப் புணர்ந்ததைத் தெரிவித்தலும்.

உஎஅ-உஅ0. “நன்றலவாயினும்” என்

பதுமுதல ‘உண்டோ’ என்பது இறுதியாகவுள்ளவை மணிமேகலையின் உட்கோள.

உஅக-உஅக. நீ பழம்பிறப்புணர்ந்தே னென்றது, மையலுறுவார்மனம் தெய்வமயக்கினும் களுவுறுதிறத்தினும் வேறு படும விதமேயாகும்; அது, பிரத்தியக்ஷ மன்மையார் சந்தேகமேயன்றி வேறில் லையென்று அவனகூறலும்.

உஅக - உஅடு. இவ்வடிகள், பிரத்தியக்ஷமன்றி அனுமானவளை கொள்ளாத பூதவாதிகு அவ்வளவையுண்டென்று கூறுமுகத்தால மறுமையுண்டென்று மணிமேகலை சாதித்ததைக்கூறின.

உஅசு. மெய்யுணர்வு-சத்தியஞானம். மெய்ப்பொருள் - பரமார்த்தத்துவங்கள்.

உஅஎ. ஐயமல்லது இது - இது சந்தேகமன்று. சொல்லப்பெறும் - சொல்லாதே

உசச - உஅஎ. இவ்வடிகளின் கூறப் பட்டுள்ள பூதவாதிகூற்றுக்களும் அவற்றிற்கு மணிமேகலைகூறிய விடையுமாகிய இவை, “இறைவனு மில்லை யிறந்தோர் பிறவா, ரறனே டெனனெனென்றைந்தோன் றன்னெய், பிறவியுமெவியும பெற்றியி னுணர்ந்த, நமமலர்க் கோதை யெள்ளினை நகுதி, யெள்ளினை போலு மிவ்வுணா கேட்டிங், கொள்ளிய துணையென வுன்பிறப் புணர்ந்தவை, யாங்குநிற் கொணாந்த வருந்தெய்வ மயக்குக், காம்பன தோளி களுமயக் குற்றனை, யென்றவ னுணாககு மிளங்கொடி நல்லா, யன்றென் றவன்மு னயர்ந்தொழி வாய

வுள்வரிக் கோலமோ மன்னிய பொருளுரைத்
தைவகைச் சமயமு மறிந்தன ளாங்கென.

சமயக்கணக்காத் திறங்கேட்டகாதை முற்றிற்று.

லை” (உக - ம் காதை, ௧௦௩ - ௧௧௨.) என
க்கந்திற்பாவை மணிமேகலைக்கு வருவ
னூதத்தாக முன்வந்ததனோடு ஒப்பு
நோக்கற்பாலன.

உஅஅ. உள்வரிக்கோலம் - மறைந்த
வேடம்.

உஅக. இக்காதையிற் கூறியவை பத்
தமதங்களாகவிருப்ப, இங்கே ‘ஐவகை
ச்சமயம்’ என்றது இழுககன்றோவெனி
ன், அளவைவாதமுதலிய ஐந்தும் ஒருவ
கையிலும் ஆசீவகவாதம் நிகண்டவாதமெ
ன்னுமிரண்டும் ஒருவகையிலும் அடங்
குமென்பராதலின், அன்றென்க; “அ
வ்வுரு வென்ன வைவகைச் சமயமுந்,
செவ்வி தன்மையிற் சிந்தையின் வைத
திலேன்” என்று அறவணவழிகளுக்கு
மணிமேகலை கூறியதாகப் பின்னும் வரு
தல்காண்க; உக - ம் காதை, ௪௩ - ௪௪;
“ஐவகைச் சமயமு மறிந்து” எனப் பெ
ருங்கதையிலும் வரும்; உஞ்சைக்காண
டம், சாங்கியன்றாயுரை. ஆங்கு - வஞ்சி
கரத்தில்.

க-உஅக. (மணிமேகலை) சார்ந்து அள

வைவாதியையெய்தி இயம்பென, அவ
ன் அளவைகளென்றனன்; என்றவன்
றன்னைவிட்டுச் சைவவாதியை நின்றெய்
வம் எப்படித்தென்ன, அவன் இறைவ
னாகுமென்றுரைத்தனன்; பிரமவாதிமு
ட்டையென்றனன்; கடல்வண்ணபுரா
ணமோதனன் காப்பென்றுரைத்தனன்,
அவற்றோடு வேதியனுரையின் விதிபுந்
கேட்டு இவருரை இசையாதென்று நினை
ந்து, ஆசீவகனைநோக்கி, இறை யார்?
தூற்பொருள்யாது? என, அவன் ‘வகை
யிது’ என்ன, நிகண்டவாதியை நோக்கி,
‘மெய்ப்படவிளம்பு’ என, அவன் அது
வீடாகுமென்றனன், அவன்பின் சாங்கி
யன் செப்பியதிருமுங்கேட்டு ‘வைசே
டிக நின்வழிககையுரை’ என்ன, அவனும்
உரைத்தனன்; உடனே பூதவாதியை
நோக்கி, ‘நீபுகல்’ என்ன, அவன் ‘வீனை
தூய்தீரல் பொய்ம்மை’ என்றலும், நகி
டுதலும், அவன் இல்லையென்றலும், ‘வை
வகையறிவாய்; இது சொல்லப் பெறாய்’
என உரைத்து ஐவகைச் சமயமுமறிந்
தனளென வீனைமுடிவுசெய்க.

இருபத்தேட்டாவது கச்சிமாநகர்புக்ககாதை.

[இருபத்தேட்டாவது தாயரோடு அறவணரடிகளையுந்தேர்ந்து
கச்சிமாநகர்க்கட்சேன்றபாட்டு.]

ஆங்குத் தாயரோ டறணர்த் தேர்ந்து
வாங்குவீற் றுணை வானவன் வஞ்சியின்
வேற்று மன்னரு முழிஞைவெம் படையும்
போற்புறஞ் சுற்றிய புறக்குடி கடந்து
ரு சுருங்கைத் தூம்பின் மனைவளர் தோகையர்
கருங்குழல் கழிஇய கலவை நீரு
மெந்திர வாவிவி லினைஞரு மகளிருந்
தந்தமி லாடிப சாந்துகழி நீரும்
புவிசா வலன்றன் புண்ணிய நன்னாட்
க0 சிவிறியுந் கொம்புஞ் சிதறுவிரை நீரு

க. ஆங்கு வஞ்சிகரத்தில். தாயரென்
றது - மாத்விபையும் சுதமதியையும்.

உ. வாங்குவீல் - வளைந்தவில. வான
வன் - சேரன்.

க. வேற்றுமன்னர் - பகையரசர். உழி
ஞைவெம்படை - உழிஞைமாலையைச்
சூடி அரணைக்காக்கும் வெவ்வியப்படை.
உழிஞை, புறமதிலைவளைப்போரும் அத்
னைக்காப்போருமாகிய இருதிறத்தினரு
ம அணிதற்குறித்து.

சு. புறக்குடி - புறதேயிருத்தற்குரிய
பலவகைமாந்தரும் குடியிருக்குமிடம்;
என்றது புறநகரத்தை; இது புறஞ்சிறை
யென்றும், புறப்படை வீடென்றும், புற
ஞ்சேரியென்றுங் கூறப்படும்.

க. - ச புறநகர், நாலவகைப்படைவீர
ரும் பிறருஞ் செறிந்திருத்தறகு இடமா
தவின், இங்ஙனங்கூறப்பட்டது.

டு. சுருங்கை - நீர்செல்லுதற்குக் கற்
களார் கந்துபடுத்தது; தூம்பு - சலந்தா
ரை, சுருங்கையாகிய தூம்பென்க; “நீ
ணி லம்வ துந்துநீர் பிரந்து வந்தி ழிதரசு,
சேணி லத்தி யற்றிய சித்திரச்சுருங்கை

சேர், கோணி லத்து வெய்யவாங் கொ
டுஞ்சு றத்த டங்கிடங்கு” என்பது சீவக
சிந்தாமணி, நாமகளிலம்பகம், கக; “சு
ருங்கைவீ திருங்கிற் போகி” என்பது
சிலப்பதிகாரம், ஊர்காண்காதை, சுரு.
‘சுருங்கைத்தூம்பின்’ என்பது ‘பாய்த
வின்’ (அடி - கஎ) என மேல்வருவத
னோடு சென்றியையும்.

சு. கழிஇய - கழுலிய.

எ. எந்திரவாவி - வேண்டும்பொழுது
நீநாநிறைந்தற்கும் வேண்டாதாயிற்
போகக்குதருமுரிய யந்திரங்கையுடைய
பொய்கை; இஃது, இலவந்திகையென
வுங் கூறப்படும். இளைஞர் - ஆடவர்.

அ. ஆடிய - பூசிய. சாந்து - சந்தனம்.

க. காவலன் - அரசன். புண்ணியநன்
னாள் - புண்ணியத்தையுடைய நல்ல நகை
த்திரத்தில்; என்றது அரசனுடைய சன
மநகைத்திரத்தி லென்றவாறு.

க0 சிவிறி கொம்பு என்னுமிரண்டும்
நீநாவீசுந் கருவிய்சேடங்கன்; சிவிறி
யைப் பெருந்துருத்தியென்று கூறுவர்.

க. - க0. சிவத்திருக்குங்காறும் ஒருவ

மேலை மாதவர் பாதம் விளக்குந்
 சீல வுபாசகர் செங்கைநறு நீரு
 மறஞ்செய் மாக்க எகின்முதல் புகைத்து
 நிறைந்த பந்தற் றசம்புவார் நீரு
 கரு முறுப்புமுர னுறாமற் கந்தவுத் தியிறற்
 செறித்தரைப் போர்தஞ் செழுமனை நீரு
 மென்றிந் நீரே யெங்கும் பாய்தலிற்
 கன்றிய கராழு மிடங்கரு மீன்களு
 மொன்றிய புலவொழி யுடம்பின் வாகித்
 ௨௦ தாமரை குவளை கழுநீ ராம்பற்
 பூமிசை பரந்து பொறிவண் டார்ப்ப
 விர்திர தனுவென விலங்கக முடித்து

னுடைய பிறந்தநகரத்திலும், இறந்தபின்பு அவன் இறந்ததிதியிலும் சிறப்புச் செய்யவேண்டுமென்பது தருமதூற் றுணிபு.

கக. மேலைமாதவர் - மேன்மையை யுடைய முனிவர்; ஐ - சாரியை.

கஉ. சீலவுபாசகர் - பஞ்சசீலத்தையுடைய உபாஸகர்; பௌத்தரில், இல்லறமடத்தும் ஆடவரையும் மகளிரையும் முறையே உபாஸகரென்றும் உபாஸகைகளென்றுங் கூறுதல் மரபு.

கச. பந்தல் தசம்பு - தண்ணீர்ப்பந்தரிலுள்ள நீர்க்குடம்; இனிஉலோகதசாற் குழாய்வடிவமாகச் செய்யப்பட்ட உறுப்பினையுடைய தூபமுட்டியுமாம்; பந்தல் - அம்பணமெனவும் வழங்கும்; இதனை, “கிம்புரிப் பருவா யம்பண நிறைய” (நெடுநல்வாடை, கசு.) என்பதில், ‘அம்பணம்’ என்பதற்கு ஆசிரியர் நச்சினூக்கினியர் ‘பந்தல்’ என்று பொருள் செய்திருத்தலா லுணர்க. வாரீநீர்-ஒழுங்கின் தீநீர். ‘தசம்புமரீநீரம்’ என்றும் பாடம்.

கடு. உறுப்பு முரணுறாமல்-உறுப்புகள் மாறுபடாமல்; “நோக்கட்டி செந்தேனிரியாசம் பச்சிலை, யாரமகிலுறுப்போராறு” என்பதனால், உறுப்புக்களை அறிந்துகொள்க. கந்தவுத் தியினால் - சேர்த்ததற்குரிய வாசனைப் பண்டங்களால்; உத்தி-சேர்த்தல்; இது யுக்தியென்னும் வடமொழிச்சிதைவு. ‘கந்தபுந்தியினால்’ என்றும் பாடம்.

கசு. ‘செறித்தமைப் போர்தஞ் செழுமணி நீரும்’ என்றும் பாடம்.

கஎ. ‘எங்கும் பரத்தலின்’ என்றும் பாடம்

டு - கஎ. சுருங்கைத்தாம்பிற் பாய்தலினென்க.

கஅ. கன்றிய-பகைமையிற்றழும்பிய. கராம் இடங்கர் என்னுமிரண்டும் முதலைச்சாதிவிசேடங்கள்; “கொடுத்தான் முதலைய மிடங்கருங் கராமும்” என்பது துறிகூசிப்பாட்டு, உடுஎ.

கஉ-கக. பாய்தலிற் புலவொழிந்தன.

௨௦. தாமரைமுதலிய மூன்றாம் பகற்பூவென்றும், ஆம்பல் இராப்பூவெனதற்கூறுவர் அடிபார்க்குநல்லார், இதனை, சிலப்பதிகாரப், மனையறம்படுத்தகாதை, கசு, கடு-௮ அடிகளின் விசேடவுரையிற் காண்க.

உக. மிசைபரந்து -மேலேபரவப்பெற்று; இவ்வெச்சம் காரணப்பொருட்டு. ஆர்ப்பப் பரந்தென்க.

உஉ. கலவைநீர் முதலியன பாயப்பெற்றுப் பலநிறப் பூக்களையுடைமையின், அகழிக்கு வானவல் உவமையாயிற்று, “சுநத ரம்ம லர்க ளெண்ணெய் சுண்ணந்தாது குங்குமஞ், சந்தனைக்குழம்பு மேற்பரந்து பாடி குழந்தை, முந்தரத்திருக்கணையணிந்து குழ்கி டநத்தோ, நிந்திரத்தனுவின் வண்ண மென்ன தனை தாகுமே” என்பது பேருமந்தரபுராணம், முதலாவது வைசயந்தன் முததிச்சருக்கம்.

டு-உஉ. கலவைநீரும் சாந்துகழிநீரும் வினைநீரும் நறுநீரும் வாரீநீரும் மனை

வந்தெறி பொறிகள் வகைமாண் புடைய

கடிமதி லோங்கிய விடைநிலை வரைப்பிற்

உரு பசுமினை பார்த்து பஃரெழுதி னிறைந்த

வெள்ளிக் குன்ற முன்கிழிந் தன்ன

நெடுநிலை தோறு நில்லாச்சுதை மலருங்

கொடியிடை வாயில் குறுகினள் புக்குக்

கடைகாப் பமைந்த காவ லாளர்

கூ0 மிடைகொண்டியங்கும் வியன்மலி மறுகும்

பன்மீன் விலைஞர் வெள்ளுப்புப் பகருநர்

கண்ணொடை யாட்டியர் காழியர் கூவியர்

நும் ஆகிய இரீர் சுருங்கைத்தும்பினால் எங்கும்பாய்தலின், உடம்பின்வாகிப் பரததலான் இலங்கு அகழென்க.

உக. பொறிகள் - யந்திரங்கள்; அவற்றின் வகையைப் பின் வருவனவற்றாலுணர்த - “மாற்றவர் மறப்படை மலைத் துமதில் பற்றி, ஹாற்றுவகைக் கொல்லியொடு தூக்கியெறி பொறியுந், தோற்றமுறு பேய்களிறு துற்றபெரும் பாம்புங், கூற்றமன கழுஞ்சொடர் குந்தமொடு கோணமா” எனவும், “விற்பொறிகள் வெய்யவிடு குதினாதொட ரயில்வான், கற்பொறிகள் பாவையன மாடமடு செந்தீக், கொற்புனைசெய் கொள்ளிபெருங்கொக்கெழிலசெய் கூகை, நற்றிலகடிகுரு கதும்வலி நெருக்குமர நிலையே” எனவும், “செம்புருகு வெங்குளிக் ஞுமிழ்வதிர்த் தெங்கும், வெம்புருகு வட்டிமிழ்வ வெந் நெய்முகந் தாமிழ்வ, வம்புமிழ்வ வேலுமிழ்வ கலலுமிழ்வ வாகித், தம்புலன்க ளால்வனா தாட்படுத்த பொறியே” எனவும், “கரும்பொனியல் பன்றிகத நாகம்விடு சகடங், குரங்குபொரு தகரி னொடு கூர்ந்தரிவ துண்ணுல, பரந்தபசும் பொற்கொடிகள் பதாகையொடு கொழிக்குந், திருந்துமதி நெய்வார்தலை பணிப் பத்திருந தின்றே” எனவும்வருவன சீவ கசிந்தாமணி, நாமகளிலம்பகம, எஉ, எக, எச, எடு, “வனைவிற் பொறியுந், கருவிர லாகமுங் கலலுமிழ் கவணும், பரிவுறு வெந்நையும் பாசுடு குழிசியுந், காய்பொன் னுலையுங் கலவிடு கூடையுந், தூண்டிலுந் தொடக்கு மாண்டலையடுப்புக, கவையுந் கழுவுங் புதைபுழைபுழையு, எமையவிததுலா முங் கைபெய ருசியுந், சென்றெறி சிர

லும் பன்றியும் பணையுமெழுவுஞ் சீப்புமு முவிறற் கணையுமுங், கோலுங் குந்தமும் வேலும் பிறவும்” என்பது சிலப்பதிகாரம், அடைககலக்காதை, உ0எ - உகச.

உச. கடிமதில் - காவலாகியமதில்; என்றது எணியெய்தாத உயர்ச்சியும் புறத்தோர்க்கு அகழலாகா அடியகலமும் அகத்தோர்க்கு நின்று வினைசெய்யலாந் தலைபகலமும் கலஇட்டிகைகளாந் செய்யப்பட்டிருத்தலிற் குத்தப்படாமையு முடைமதென்றவாறு.

உக - உச. “உயர்வகலந் தின்மை யருமையிற் நான்கி, நமைவர ணென்று னைக்கு தூல” எனபது திருக்குறள், எசக.

உரு. மினை - காவற்காடு.

உஎ. “நெடுநிலைமனையொழும்” என்று ம்பாடம்.

ச-உஅ. கடந்து குறுகினன் புக்கென்க.

உச - உஅ. உன்கிழிந்தன்னவாயில். புக்கு - புருந்து.

உக. கடைகாப்பமைந்த - வாயில்சாத்தற்கமைந்த.

கூ0. மிடைகொண்டு - நெருங்குதல் கொண்டு.

கக. மீன்விலைஞர் - மீன்விலைப் பரதவர். உப்புப் பகருநர் - உப்புநீற்போர்; இவனை உமணரென்பர்; உமட்டியருமாம், அளவருமாம்; பகர்தல் - விற்பல்.

கஉ கள் நொடையாட்டியர் - கள்ளை விற்கும் வலைச்சியர்; நொடை - வலை; “மீனொடுத்து நெற்குவைஇ” என்பது புறநானூறு, கசக காழியர் - பிட்டுவாணிகர். கூவியர் - அப்பவாணிகர்; “காரகற் கூவியன் பாகொடு விடித்த” என்பது பேரும்பாணற்றுப்படை, கஎஎ.

பைந்நிண விலைஞர் பாசவர் வாசவ
 ரென்னுநர் மறுகு மிருங்கோ வேட்களுஞ்
 கூடு செம்பு செய்ஞ்ஞரும் கஞ்சகாரரும்
 பைம்பொன் செய்ஞ்ஞரும் பொன்செய் கொல்லுந்
 மரங்கொற்சஞ்ஞ மண்ணீட்டாளரும்
 வரந்தர வெழுதிய வேவிய மாக்களுந்
 தோலின் துன்னருந் துன்ன வினைஞரு
 ச௦ மாலைக் காரஞங் காலக் கணிதரு
 நலந்தரு பண்ணுந் திறனும் வாய்ப்ப
 நிலங்கலங் கண்ட நிகழக் காட்டும
 பாண ரென்றிவர் பல்வகை மறுகும்
 விலங்கரம் பொருடும் வெள்வளை போழ்நரோ
 சரு டிலங்குமணி வினைஞ ரிரீஇய மறுகும்
 வேத்தியல் பொதுவிய லென்றிவ் விரண்டின்
 கூத்தியல் பறிந்த கூத்தியர் மறுகும்

கூ. பைந்நிண விலைஞர் - பசிய நிணம்
 விற்போர்; என்றது ஆட்டுவாணிகரை.
 பாசவர் - இலையழுதுவிவோர்; அன்றிக்
 கயிறுதிரித்துவிற்போரும், பச்சிறைச்சி
 சூட்டிறைச்சி விற்போருமாம். வாசவர் -
 பஞ்சவாசம் விற்போர்; அவை, “தக்
 கோலந் தீம்பூத் தகைசா விலவங்கங்,
 கற்பூரஞ் சாதியோ டைந்து.” என்பன.
 கூசு. கோவேட்கள் - குயவர்; இப்பெ
 யர் வேட்கோவடுவனவம் வழங்கும்.

கூடு. செம்பு செய்ஞ்ஞர் - செம்புகொ
 ட்டிகள். ‘செய்நரும்’ என்றும் பாடம்.
 கஞ்சகாரர் - வெண்கலக்கண்ணார்; கஞ்
 சம - வெண்கலம்.

கூசு. பைம்பொன் செய்ஞ்ஞர் - பொற்
 பணிசெய்வோர், ‘செய்நரும்’ என்றும்
 பாடம். பொன்செய்கொல்லர் - உருக்குத
 தட்டார்.

கூ. மரங்கொல்தச்சர் - மரத்தைவெ
 ட்டிந்தச்சர்; கொல்லல் - வெட்டல்.
 மண்ணீட்டாளர் - சிற்பாசாரிகள்; அன்
 றிச் சதையாற் பாவையுள்ளிட்டபண்
 ணுவாரென்றமாம்; மண் - ஈண்டுச்ச
 தை; “மண்ணே டியைந்த மரத்தனையர்”
 என்பது திருக்குறள், ஐஎசு.

கூசு. ஒவ்யமாக்கள் - சித்திரகாரிகள்.
 ‘வரந்தரவெழுதும்’ என்றும் பாடம்.

கூ. தோலின் துன்னர் - உறைகாரரும்
 பறம்பர்முதலாயினரும். ‘தோலின்ஞ்
 ழினரும்’ என்றும் பாடம். துன்னவினை
 ஞர் - தையற்காரர்.

ச௦. மாலைக்காரர் - மாலைதொடுப்போர்,
 காலக்கணிதர் - சோதிடதாலோர்; இவ
 ர்கள் கணிகளெனவுங் கூறப்படுவர்

சக. பண் - இசை; பாலை குறிஞ்சி
 மருதம் செவ்வழியென்னும் பெருமபண்
 ணுமாம்; திறம் - அவற்றின்கிளைகள்;
 அவை இருபத்தொருவகைப்படும்.

சஉ. நிலம் - மூவகைத்தானம்; அவை
 எழுத்தும் அசையும் சீரும், கலம்-யாழ்.
 கண்டம் - குரல்.

சக பாணர் - இசைக்காரர், இசைப்
 பாணரும், யாழ்ப்பாணரும், மண்டைப்
 பாணருமெனப் பாணர் பலவகையினரா
 வார்.

சச. விலங்கரம் - வாளரம்; விலங்கு -
 குறுக்கு, வளைபோழ்நர் - சங்குதாழ்ப்பார்.

சடு. மணிவினைஞர் - முத்துக்கோப்
 பார்.

சசு. வேத்தியல் - அகக்கூத்து. பொ
 துவியல் - புறக்கூத்து.

சஎ. கூத்தியல்பு - கூத்தினிலக்கணம்.
 கூத்தியர் - பதியிலார்.

பால்வே ருக வெண்வகைப் பட்ட

கூலங் குவைஇய கூல மறுகு

௫௦ மாகதர் சூதர்வே தாளிகர் மறுகும்
போகம் புக்கும் பொதுவர்பொலி மறுகுங்
கண்ணுழை கல்லா நண்ணுற் கைவினை
வண்ண வறுவையர் வளந்திகழ் மறுகும்
பொன்னுரை காண்போர் நன்மனை மறுகும்

௫௫ பன்மணி பகர்வேவர் மனனிய மறுகு
மறையோ ரநுந்தொழில் குறையா மறுகு
மரசியன் மறுகு மமைச்சியன் மறுகு
மெனைபபெருந் தொழிலசெ யேனோர் மறுகு
மன்றமும் பொதியிலுஞ் சந்தியுஞ் சதுக்கமும்
௬௦ புதுக்கோள் யானையும் பொற்றார்ப் புரவியுங்
கதிக்குற வடிப்போர் கவின்பெறு வீதியுரு
சேனோங் கருவி தாழ்ந்தசெய் குன்றமும்
வேணவா மிகுக்கும் விரைமரக காவும்

சஅ. பால் - பகுதி.

சக. குவைஇய-குவித்த. கூலமறுகு-
கூலக்கடைத்தெரு.

சஅ - சக. எண்வகைக்கூலங்களாவ
ன. “நெல்லுப் புல்லு வரகுதினே சாமை,
யிறுங்கு தோனாடியோடு கழைவினே நெல்
லே.” என்பன; கூலம் பதினெண்வகை
ததென்பர் கூத்தநூலார்.

௫௦. மாகதர்-இருந்தேத்துவார். சூதர்-
நின்றேத்துவார். வேதாளிகர் வைதாளி
யாடுவார்; “சூதர் வாழ்த்தமாகதர் நுவல,
வேதா ளிகரோடு நாழிகை யிசைப்ப”
என்பது மதுரைக்காட்சி, ௬௪௦ - ௬௪௧.

௫௧. பொதுவர்-பொதுமகளிர். “போ
கம்புரக்குமுழவர்” என்றும் பாடம்.

௫௨. தழைக்கல்லா-தழையாத. “ஒண்
னுற் கைவினை” என்றும் பாடம்.

௫௩. வண்ணவறுவையர் - பலநிறங்க
ளையுடைய உடைநெய்வோர்; புடைவை
விற்பாருமாம்.

௫௪. பொன்னுரைகாண்போர் - பொ
ன்னை உரைத்தவுரையை அறுதியிடும்
பொன்வாணிகர்.

௫௫. பன்மணிபகர்வேவர் - பலவகைப்
பட்ட இரத்தினங்களை விற்கும் வா
ணிகர்.

௫௬. அந்தணர் வீதி.

௫௭. இராசப்பெருந்தெருவும் மந்திரி
கள் வீதியும்.

௫௮. ஏனை - ஏனை; விகாரம். ஏனோர்-
சேனாதிபதிகள் முதலியோர்.

௫௯. மன்றம் - ஊர்க்குருவொய் எல
லாருமிருக்கும் மரத்தடி. பொதியில் -
அம்பலம். ‘மன்றமுங்கவிலையும்’ என
றும் பாடம். சந்தி - முச்சந்தியும் ஐஞ்ச
ந்தியும். சதுக்கம் - நாற்சந்தி; “சதுக்
கமுஞ் சந்தியும் புதுப்பூங் கடம்பு, மன்ற
மும் பொதியிலும்” என்பது திருமுருகா
ற்றுப்படை, ௨௨௫ - ௨௨௬.

௬௦. புதுக்கோள் யானை - புதிதாகப்
பிடிக்கப்பட்டவந்த யானை. பொற்றார்
ப்புரவி - பொன்னுலாகிய கிண்கிணிமா
லையையணிந்த குதிரை.

௬௧. கதிக்குற - நடையில் மேம்பா
டுற. வடிப்போர் - பயிற்றும் யானைப்
பாகரும், அச்சுவவாகியரும்; வடித்
தல் - பயிற்றல்; “வடிகயி ருய்நது”
என்பது சீவகசிந்தாமணி, காந்தருவதத்
தையாளிலம்பகம், ௩௦௨. ‘கவின்கொள்
வீதியும்’ என்றும் பாடம்.

௬௨. சேண் - நெடுந்தூரம். செய்கு
ன்றம் - கட்டுமலை.

௬௩. வேணவா-வேட்கையாலுண்டா
கிய அவா; வேட்கையாவது பொருள்

விண்ணவர் தங்கள் விசம்பிட மறந்து
 கூடு நண்ணுதற் கொத்த நன்னீ ரிடங்களுந்
 சாலையுங் கூடமுந் தமனியப் பொதியிலுந்
 கோலங் குயின்ற கொள்கை யிடங்களுந்
 கண்டுமகிழ் வுற்றுக் கொண்ட வேடமோ

கண்மேற்றேன்றும் பற்றுள்ளம்; ஆவா
 வாவது அப்பொருள்களைப் பெறவேண்
 டுமென்று மேன்மேல் நிகழும் ஆசை;
 “செய்யுண் மருங்கின் வேட்கை யென்
 னு, மையெ னிது தியவாமுன் வரினே,
 மெய்யொடுங் கெடுத லென்ஊ புல
 வர், டகார ணகார மாதல் வேண்டும்.”
 என்னுந் தொல்காப்பியம், உயிர்மயங்கி
 யற் சூத்திரத்தால் முடித்துக்கொள்க.

கசு. ‘விசம்பிடை’ என்றும் பாடம்.

கடு. நீரிடங்கள் - பொய்கை முதலிய
 வைகள்.

கசு. சாலை - அறச்சாலைகள். தமனி
 யப்பொதியில - பொன்னாலாகிய அம்
 பலம்; ‘பொன்னம்பலமு முண்டு’ என்
 பர் அடியார்க்குநல்லார்; “கண்ணிலாக்
 கவர்வன கனக கூடமும்” என்று துணா
 மணியில் நகர வருணனையில் வருதல்
 காண்க.

கசு. கோலங்குயின்ற - சித்திரமெழு
 தப்பெற்ற. கொள்கையிடங்கள் - விரத
 வர்களை அனுட்டித்திருத்தற்குரிய தவச்
 சாலைகள்; கொள்கை - விரதம்; “தாவில்
 கொன்றைத் தந்தொழின் முடிமார்” என்
 பது தீந்முருகாற்றுப்படை, அக; “கோ
 வலன் சென்றக கொள்கையி னிருந்த,
 காவுந்தி யையையையக் கைதொழு தேத
 தி” என்பது சிலப்பதிகாரம், ஊர்காண்
 காசை, கடு - கசு.

உக-கசு. வியன்மலி மறுகு முதற்கொ
 ள்கையிடங்களிது திபாகவுள்ள இடவிசே
 டங்களைக் (மணிமேகலை) கண்டென்க.
 இவ்வடிகளிற்போலப் பற்பலசா தியாரு
 டைய குடியிருப்புகளையும் இடைக்கோ
 வடிகள் கூறியிருத்தல்காண்க; அது வரு
 மாறு: “வேயா மாடமும் வியன்கல விரு
 க்கையு, மாண்கட் காலதர் மானிகையிட
 ங்களுங், கயவாய் மருங்கிற் காண்போர்த்
 தடுக்கும், பயன்ற வறியா யவன ரிருக்
 கையுங், கலந்தரு திருவிற் புலம்பெயர்
 மாக்கள், கலந்திருந் துறையு மிலங்குநீர்

வரைப்பும், வண்ணமுஞ் சண்ணமுந்தண்
 னறுஞ் சாந்தமும், பூவும் புகையுமேவிய
 விராயும், பகர்வனர் திரிதரு நகர வீதி
 யும், பட்டினு மயிரினும் பருத்தி தூவி
 னுங், கட்டு துண்வினைக் காரக ரிருக்
 கையு, மாரமு மகிலுந் தூசந் துகிரு, மா
 சறு முத்து மணியும் பொன்னு, மருந
 கல வெறுக்கையோ டளந்துகடை யறி
 யா, வளந்தலை மயங்கிய நனந்தலை மறு
 கும், பால்வகை தெரிந்த பகுதிப்பண்ட
 மொடு, கூலங் குவித்த கூல வீதியுங்,
 காழியர் கூலியர் கண்ணொடை யாட்டி
 யர், மின்விலைப் பரதவர் வெள்ளுப்புப்
 பகருநர், பாசவர் வாசவர் பன்னின
 விலைஞரோ, டோசுநர் செறிந்த ஆன்மலி
 யிருக்கையுங், கஞ்ச காரஞ் செமபுசெ
 ய் குருந, மரங்கொ றச்சருங் கருங்கைக்
 கொல்லருங், கண்ணுள் வினைஞரு மண்
 ணீட்டாளரும், பொன்செய் கொல்லரு
 நன்கலந் தருநருந், துன்ன காரருந் தோ
 வின் துன்னருங், கிழியினுங் கிடையி
 னுந் தொழிலப பெருக்கிப், பழுதில
 செய்வினைப் பால்கெழு மாக்களுங், குழ
 லினும் யாழினுங் குரன்முத லேளும்,
 வழுவிந் திசைத்து வழித்திறங் காட்டு,
 மரும்பெறன் மரபிற் பெரும்பா ணிருக
 கையுஞ், சிறுகுறுங் கைவினைப் பிறாவி
 னை யாளரொடு, மறுவின் தி விளங்கு மரு
 லூர்ப் பாக்கமுங், கோவியன் வீதியுங் கொ
 டித்தேர் வீதியும், பீடிகைத் தெருவும்
 பெருங்குடி வாணிகர், மாட மறுகுமறை
 யோ ரிருக்கையும், வீழ்குடி யுழவரொடு
 விளங்கிய கொள்கை, யாயுள் வேதருங்
 காலக் கணிதரும், பால்வகை தெரிந்த
 பன்முறை யிருக்கையுந், திருமணி குயி
 ர்துநர் சிறந்த கொள்கையோ, டணி
 வளை போழுந ரகன்பெரு வீதியுஞ், சூதர்
 மாகதர் வேதா ளிகரொடு, நாழிகைக்
 கணக்கர் நலம்பெறு கண்ணுள், காவற்
 கணிகைய ராடற் கூத்தியர், பூவிலை
 மடந்தைய ரேவற் சிலையர், பயிறு

டந்தர சாரிக ளமர்ந்தினி துறையு
எ0 மிந்திர விகார மெனவெழில் பெற்று
நவையறு நாத னல்லறம் பகர்வோ
ருறையும் பள்ளிபுக் கிறைவளை நல்லாள்
கோவலன் ருதை மாதவம் புரிந்தோன்
பாதம் பணிந்துதன் பாத்திர தானமுந்
எரு தானப் பயத்தார் சாவக மன்னவ
னானமொன் றின்றி யுலகாள் செல்வமுஞ்

ழிற் குயிலுவர் பன்முறைக் கருவியர்,
நகைவே ழம்பரொடு வகைசெரி யிருக்
கையுங், கடும்பரி கடவுநர் களிற்றின்
பாகர், நெடுந்தே ருருநர் கடுங்கண் மறவ,
நிருந்துபுறஞ் சுற்றிய பெருமபா யிருக்
கையும், பீடுகெழு சிறப்பிற் பெரியோர்
மல்கிய, பாடல்சால் சிறப்பிற் பட்டி
னப் பாக்கமும்” (சிலப்பதிகாரம், இந்
பிரவீழ்வுரெடுத்தகாதை, ஏ - ௫௮)

கக. அந்தரசாரிகள் - ஆகாயசாரிகள்.
அமர்ந்து - விரும்பி.

எ0. இந்திரவிகாரம்-புத்தலையத்தில்
இந்திரனல் நிருமிககப்பட்ட அரங்கு;
‘விகாரம் - கையார் கருவியார் பண்ணு
து மனத்தால் நிருமித்தல்’ என்பர் அடி
யார்க்கு நல்லார்; இதனை, சிலப்பதிகா
ரம், நாகொண்காதை, கச - ம் அடியுறா
யிற்காண்க.

கக. எ0. இந்திர விகாரமென்றது,
காவிரிப்பூம்பட்டினத்துப் புத்தசைத்தி
யத்துள்ள ஏழரங்கினையும்; இஃது, ‘அந்
தர சாரிக ளமர்ந்தினி துறையும்’ என்ப
தறை பெறப்பட்டது; “அந்தர சாரிக
ளறைந்தனர் சாற்று, மிந்திர விகார மே
முடன் போகி” (நாகொண்காதை, கக-
கச) எனவும், “இந்திர விகார மேமு
டன் புககாங், கந்தர சாரிக ளாறைம
பதின்மர்” (நீர்ப்படைக்காதை, கஉ -
க௬) எனவும் சிலப்பதிகாரத்து வருதல்
காண்க.

கக. நவை - குற்றம். நாதன் - புத்
தன். நல்லறம் - அருளறம். பகர்வோர்-
சங்கத்தார்.

௭௨. பள்ளி - தவத்தோருறைவிடம்;
“ஐயருறை பள்ளியிடம்” என்பது சீவ
கசித்தாமணி, கனகமாலையாரிலம்பகம்,
உ௨௬.

எ0 - ௭௨. இந்திரவிகாரம் பள்ளிக்கு
உவமம்.

௭௩. கோவலன்றதை - மாசாத்து
வான்; இவன், மதுரையிற் கோவலன்
கொலையுண்டது முதலியவற்றை மாட
லனென்னும் மறையவன்கூறக்கேட்டுத்
தன் பொருளையெல்லாம் தானஞ்செய்து
விட்டுக் காவிரிப்பூம்பட்டினத்திற் புத்த
சைத்தியத்துள்ள ஏழரங்கினிலுமிரு
ந்து நோற்கும பெளத்தமுனிவர்களுக்கு
முன்னே சென்று துறவுபுண்டாறாத
லின், மாதவம்புரிந்தோனென்றார்; இத
னை, “மைந்தற் குற்றதுமடந்தைக் குற்ற
துஞ், செங்கோல் வேந்தற் குற்றதுங்
கேட்டுக், கோவலன் ருதை கொடுத்துய
ரெய்தி, மாபெருந் தானம் வான்பொரு
ளீத்தாங், கிந்திர விகார மேமுடன் புக்
காங், கந்தர சாரிக ளாறைம் பதின்மர்,
பிறந்த யாககைப் பிறப்பற முயன்
று, துறந்தோர் தம்முன் துறவி டெய்
தவும்” (நீர்ப்படைக்காதை, அ௮ - ௧௫.)
“மாசாத்துவான் ருன்றிறப்பவும்” (வா
ழ்த்துக்காதை, உரைப்பாட்டுமடை)
எனச் சிலப்பதிகாரத்து வருதலாலும்,
இக்காதையிற் பின்னேவரும் “சையல்
கேள்” (அடி - ௧௬) என்பது முதலியவ
ற்றாலும் அறிந்துகொள்க.

௭௪. தன் பாத்திரதானம் - தன்னை
யிலுள்ள அமுதசுரபியென்னும் பாத்திர
ததார் செய்யப்படும அன்னதானம்.

௭௫. தானப்பயம் - முற்பிறப்பிற்செ
ய்த அன்னதானத்தாலுண்டாகிய புண்
ணியம்; பயம் - பிரயோசனம். சாவகம
ன்னவன் - சாவகநாட்டரசனாகிய புண்
ணியராசன்.

௭௬ - ௭௬. உலகாருதற்குக்காரணம்
தானப்பயன்.

- செல்வற் கொணர்ந்தத் தீவகப் பீழிகை
யொல்காது காட்டப் பிறப்பினை யுணர்ந்தது
முணர்ந்தோன் முன்ன ருயர்தெய்வந் தோன்றி
- அ0 மனங்கவல் கெடுத்தது மாநகர் கடல்கொள
வறவண ரடிகளுந் தாயரு மாங்குவிட்
டிறவா திப்பதிப் புகுந்தது கேட்டதுள்
சாவக மன்னன் றன்னு டெய்தத்
தீவகம் விட்டித் திருநகர் புகுந்ததும்
- அரு புக்கபி னந்தப் பொய்யுரு வுடனே
தக்க சமயிக் டந்திறங் கேட்டது
மவ்வவர் சமயத் தறிபொரு ளெல்லாங்
செவவி தன்மையிற் சிந்தைவை யாதது
நாத னல்லறங் கேட்டலை விருமபி
- கூ0 மாதவற் றேர்ந்து வந்த வண்ணமுஞ்
சொல்லின ளாதலிற் றாயோய் நிண்ணெயன்
னல்வினைப் பயன்கொ ணன்கண் டதுவெனத்
தையல் கேணின் றுதையுற் தாயுஞ்
செய்ததி வினையிற் செழுநகர் கேடுறத்
- கூரு துன்புற விளிந்தமை கேட்டுச் சுகத
னன்புகொ ளறத்திற் கருகனே னுதலின்

எள. செல்வற்கொணர்ந்து - புண்ணியராசனை அழைத்துவந்து. பீழிகை - புத்தபீழிகை.

எ.அ. ஒல்காது - தளராது.

எள - எ.அ. பீழிகையைக்காட்ட.

எ.கூ. உணர்ந்தோன் - புண்ணியராசன். தெய்வம் - தீவதிலகை.

அ0. மனங்கவல் கெடுத்ததும் - உள் எம் கவல்கொள்ளுதலைக் கெடுத்ததும்; கவல் - கவலுதல்; முதனிலைத் தொழிற் பெயர். நகர் - காவிரிப்பூம்பட்டினம்.

அஉ. இப்பதியென்றது, வஞ்சியை. கேட்டதும் - (தீவதிலகையால்) தான் கேட்டதும்.

அகூ. சாவகமன்னன் - புண்ணியராசன்.

அசு. தீவகம் - மணிபல்லவம்.

அரு. புக்கபின் - புகுந்து கண்ணகி கோட்டம் தொழுதபின். பொய்யுரு - மாதவன் வடிவு.

அகூ. சமயிகள் - அளவைவாதிமுதலியோர்.

அஅ. செவ்விது அன்மையின் - திரு

த்தமுடையன அல்லாமையின்; செவ்விது - பன்மையொருமைமயக்கம்.

அகூ. நாதனல்லறம் - புத்தன் கூறிய தருமங்களை.

கூ0. மாதவற்றேர்ந்து - அறவணவுகளைத்தேடி.

கூக. 'துயோய்' என்றது முதலியன கோவலன்றாதை வார்த்தை.

கூகூ. தையல் - விளி. தாதையும் தாயும் - கோவலனுங் கண்ணகியும்.

கூசு. தீவினை - முற்பிறப்பிற் சங்கமனைக் கொல்வித்ததொலாகிய பாவம்.

நகர்-மதுரை. 'திருநகர்' என்றும் பாடம்.

கூரு. விளிந்தமை - இறந்தமை. 'விளிந்தமை' என்றும் பாடம். சுகதன் - புத்தன், நல்ல வருகையையுடையவென்ற பொருள், நல்ல நடையையுடையவென்றும் மாம.

கூசு - கூரு. தீவினையிற் கொலையுண்டிற்ந்தமையைக்கேட்டு.

கூகூ. அன்புகொள் அறம் - நல்லறம். அருகன் - பகருவி.

மனைத்திற வாழ்க்கையை மாயமென் றுணர்ந்து
தினைத்தனை யாயினுஞ் செல்வமும் யாக்கையு
நிலையா வென்றே நிலைபெற வுணர்ந்தே

க00 மலையா வறத்தின் மாதவம் புரிந்தேன்
புரிந்த யானிப் பூங்கொடிப் பெயர்ப்படேஉந்
திருந்திய நன்னகர் சேர்ந்தது கேளாய்
குடக்கோச் சேரலன் குட்டுவர் பெருந்தகை
விடர்ச்சிலை பொறித்த வேந்தன் முன்னாட்

க000 மிப்படு செவ்வாய்த் துடியிடை யாரொடு
மிப்பொழில் புகுந்தாங் கிருந்த வெவ்லையு
ளிலங்கா தீவததுச் சமனொளி பென்னுஞ்
சிலம்பினை பெயதி வலங்கொண்டு மீளுந்
தரும சாரணர் தங்கிய குணத்தோர்

க௭. மனைத்திறவாழ்க்கை - இவ்வாழ்
க்கை. மாயம் - பொய்.

கஅ. தினைத்தனையாயினும் - தினைய
ளவாவது.

க00. பௌத்ததருமம் பூர்வோததரவி
ரோதமில்லாத தென்பராதலின, 'மலையா
வறத்தின்' என்றார்; மலையா - மாறு
படல், "முரணத் திருவறம்" [அடி -
சு] என்றும், "முன்பின் மலையா மன
கல மொழியின்" [அடி - உசுசு] என்றும்
க0 - ம் காதையில் வருதல்காண்க. புரிந்
தேன் - செய்தேன்.

க0க. கொடி - வஞ்சி.

க0உ. நகர் - வஞ்சிநகர்.

க0க - க0உ இங்கா, "பொற்கொ
டிப் பெயர்ப்படேம பொன்னகர்" என்று
முன்னுங்கூறப்பட்டது; உச - ம் கா
தை, கஉ.

க0க குடக்கோச் சேரலன் - மேனா
ட்டிற்கு அரசனாகிய சேரன்; குடககு -
ட்டிற்கு; கொடுந்தமிழ்நாடு பன்னிரண்
டனுள் ஒன்றாகிய குடநாட்டிற்கு அரச
னென்பதுபற்றிக் குடக்கோவென்றாரெ
னினுமையும் குட்டுவர் பெருந்தகை -
குட்டநாட்டார்க்கு அரசன்; குட்டமும்
கொடுந்தமிழ் நாடுகளுள் ஒன்று; "குட
வர் கோவோ" (சிலப்பதிகாரம், நீர்ப்ப
ருடக்காதை, சுசு.) எனவும், "இயறே
க் குட்டுவன்" (சிறுபாணுற்றுப்படை,
சுசு.) எனவும் வந்திருத்தல்காண்க.

க0ச. விடர்ச்சிலைபொறித்த வேந்தன் -
நெடுஞ்சேரலாதன்; இவன் வடநாட்ட
ரசர்களைவென்று சென்று இமயமலையில்
தமது இலச்சிணையாகிய விற்பொறியை
ப்பொறித்தமையால், இமயவரம்பென்ன
வும், விடர்ச்சிலைபொறித்த வேந்தனென
வும் பெயர்ப்பெற்றான்; இவனை, இமயவ
ரம்பன் நெடுஞ்சேரலாதனெனவுக கூறு
வர்; இது, பதீற்றுப்பத்தில் இரண்டாம்
பததாலுணரப்படும்; "இமயஞ் சூட்டிய
வேம விற்பொறி, மண்வண்ண நெடுந்
தோ வாணவன்" எனப் புறநானூற்றி
லும் (கக) "விடர்ச்சிலை பொறித்த விற
லோன்" எனச் சிலப்பதிகாரம், நடுநற்
காதையிலும் (ககசு) இவன் கூறப்பட்ட
புருத்தல்காண்க.

க0டு. துப்பு-பவளம். துடி-உடுக்கை.

க0க - க0சு. சேரலனும் பெருந்தகை
யுமாகிய வேந்தன் முன்னொருகாலத்துத்
துடியிடையாரொடும் இப்பொழிவிற்புக
ந்து இருந்தவிடத்தென்க

க0க. 'தருமசாதனர்' என்றும் பாடம்.

க0எ - க0க. இலங்கைத்தீவத்துள்ள
சமனொளியென்னுமலையையடைந்துவல
வகொண்டு மீண்ட சாரணர், இம்மலை,
சமந்தமென்றும் சமந்தகூடமென்றும்
பெயர்ப்பெறும். இதன் விவரணம், இந்
தூலகை-ம் காதை, உஉ - ம் அடிக்குறிப்
பிற் கூறப்பட்டது. தங்கிய குணத்
தோர் - குணங்கள் தங்கப்பெற்றோர்.

- கக௦ கருமுகிற் படலத்துக் ககனத் தியங்குவோ
ரணாசற் கேது வவ்வழி நிகழ்தலிற்
புரையோர் தாமுமிப் பூம்பொழி லிழிந்து
கற்றலத் திருந்துழிக் காவலன் விரும்பி
முற்றவ முடைமையின் முனிகளை யேத்திப்
ககரு பங்கயச் சேவடி விளக்கிப் பான்மையி
னங்கவர்க் கறுசுவை நால்வகை யமிழ்தம்
பாததிரத் தளித்துப் பலபல சிறப்பொடு
வேத்தவை யாரொடு மேத்தின னிறைஞ்சலிற்
பிறப்பிற் றுன்பமும் பிறவா வின்பமு
க௨௦ மறத்தகை முதல்வ னருளிய வாய்மை
யின்ப வாழு திறைவன் செவிமுதற்
றுன்ப நீங்கச் சொரிபு மந்நா
ணின்பெருந் தாதைக கொன்பது வழிமுறை
முன்னோன் கோவலன் மன்னவன் றனக்கு
க௨ரு நீங்காக் காதற் பாங்க னாதலிற்
முங்கா நல்லறந் தானுங் கேட்டு
முன்னோர் முறைமையிற் படைத்ததை யன்றித்
தன்னு வியன்ற தனம்பல கோடி
யெழுநா றொல்லையு ளிரவலர்க் கீத்துத்

கக௦. முகிற்படலம்-மேகக்கூட்டம்.
ககனம்-ஆகாயம்; ககனத்தியங்கல் இரு
ததிகளில் ஒன்று.

கக௧. அரசற்கு - இமயவரம்பனுக்கு.
ஏது அவ்வழி நிகழ்தலின் - நல்வினையா
கியகாரணம பயனளித்தற்கு அவ்விடத்
தே தோற்றுதலினாலே.

கக௨. புரையோர் - மேற்கூறிய தரு
மசாரணர்.

க௦௯ - க௨௦. சாரணரும் குணத்தோ
ரும் இயங்குவோருமாகிய புரையோர்.

கக௩. கற்றலத்து - சிலாதலத்தில்
காவலன் - சேரன்.

க௦௪ - க௧௩. வேந்தன் இருந்தவெல்
லையுள் அவனுக்கு ஏது நிகழ்தலிற் புரா
யோரும் இழிந்து அப்பொழிவின் கற்ற
லத்திருந்தபொழுது.

கக௪. முனிகளை - தருமசாரணரை.

கக௫. அறுசுவையாவன:-கைப்பு, கா
ர்ப்பு, புளிப்பு, உவர்ப்பு, துவர்ப்பு, தித்
திப்பு என்பன. நால்வகையமிழ்தமா

வன:- உண்பன, தின்பன, நக்குவன,
பருகுவன; உடி-ம் காதை, உசக; அமிழ்
தம் - உணவு.

கக௬. 'வேந்தனிறைஞ்சலின்' என்
றும் பாடம்.

கக௭ - க௧௮. காவலன், விரும்பி ஏத
தி விளக்கி அளித்து ஏத்தி இறைஞ்சலி
னென்க.

க௨௦. அறத்தகைமுதல்வன் - புத்தன்;
தருமராசனென்றவாறு. வாய்மை-நால்
வகைச்சத்தியம்.

கக௯ - க௨௦:-உ - ம் காதை, சுச -
சுள; னு - ம் காதை, க௮௬ - க௮௮.

க௨௧ இறைவன் செவிமுதல் - அரச
னுடைய செவியிடத்தே.

க௨௦-க௨௧. வாய்மையாகிய அமுதை.
க௨௩. நிற்பெருந்தாதைக்கு - உனது
தந்தையாகியகோவலனுக்கு.

க௨௪. கோவலன் - அவன்பெயர்.
க௨௫. முறைமையின்-நல்வழியாலே.
க௨௬. எழுநாளென்றல் ஒரு மரபு.

- கக0 தொழுதவம் புரிந்தோன் சுகதற் கியற்றிய
வானோங்கு சிமையத்து வாலொளிச் சயித்த
மீனோர்க் கெல்லா மிடாகெட வியன்றது
கண்டு தொழுதேத்துங் காதலின் வந்தித்
தண்டாக் காட்சித் தவத்தோ ரருளிக்
- கக1 காவிரிப் பட்டினங் கடல்கொளு மென்றவத்
துவரை கேட்டுத் துணிந்திவ ணிருந்த
தின்னுங் கேளாய் நன்னெறி மாதே
திவினை யுருப்பச் சென்றநின் ருதையுந்
தேவரிற் றேற்றிமுற் செய்தவப் பயத்தா
- கக2 லாங்கத் தீவினை யின்னுந் துய்த்துப்
பூங்கொடி முன்னவன போதியி னல்லநந
தாங்கிய தவததாற் றுன்றவந் தாங்கிக்
காதலி தன்னொடு கபிலையம பதியி
தை னல்லநந் கேட்டுவீ டெய்துமென்
- கக3 றற்புதக் கிளவி யறிந்தோர் கூறச
சொற்பய னுணர்ந்தேன் றேகை யானு
மந்நா ளாங்கவ னநெறி கேட்குவ

கக0. புரிந்தோன் - முற்கூறிய முன் னோனாகிய கோவலன். சுகதற்கு - புத்த னுக்கு.

கக1 சிமையத்து - மலையில. வாலொ ளிச் சயித்தம் - வெள்ளிய ஒளியையு டைய ஆலயம்; சயித்தம் - சைத்திய மென்னும் வடமொழிச்சிதைவு. 'வால வளைச்சயித்தம்' என்றும் பாடம்.

கக2. ஈனோர்க்கு - இவ்வலகத்தோர் க்கு; "ஈனோர்க் குரைப்பாம் பதிகதது ளியின்ற வாறே" என்பது சீவகசிந்தா மணி, பதிகம், உச.

கக3. தண்டாக் காட்சி - நங்காத அறிவு.

கக4 - கக5. இத்தவத்தோன்றது ஆண்டென்ன முனிவர்களை.

கக6. யான் இவ்விடமிருந்தது துவை காகேட்டமையாலேயேயென்க. 'துணி ந்தியானிருந்தது' என்றும் பாடம்.

இதுகாறும், தான் துறந்ததற்கும் வஞ் சிநகரடைந்ததற்கும் ஆண்டேவதிவதற் குங் காரணங்கூறிய மாசாத்துவான், மேலே பெரியோர் தனக்குக்கூறிய செ ய்தி முதலியன கூறுவான்.

கக4. சென்ற - கொலையுண்டிருந்த.

கக5. முற்செய்தவப்பயத்தால் தேவ ரிற் றேற்றியென்க.

கக6. ஆங்கத்தீவினை-முற்கூறிய தீவி னையின் பயனை. துய்த்தது - அனுபவி த்தது.

கக7. பூங்கொடி - விளி. முன்ன வன் - புத்தன். னோதி - அரசமாம்; ஞானமுமாம்.

கக8. காதலி - கண்ணகி. கபிலையம் பதி - கபிலநகர்; இது புத்தன்பிறந்த லிடம்; கபிலவஸ்துவெனறும் கூறப் படும.

கக9. நாதன் - புத்தன். எய்தும் - அடைவான்.

கக10. கிளவி - சொல்.

கக11. பயன் - பிரயோசனம். தோ கை - விளி.

கக12. அவனநெறி - புத்தனுபதே சிககும் அறவழிகளை. 'அநநெறி கடவே ன்' என்றும் பாடம்.

கக13 - கக14. யானும் அநநெறிகேட் குவன்.

வின்னது தன்மையந் நெடுநிலைக் கந்திற் றுன்னிய

துவதிக னுரையிற் றுணிந்தனை யன்றே

கரு0 தவநெறி யறவணன் சாற்றக் கேட்டன

னங்கவன் றுனுநின் னறத்திற் கேதுப்

பூங்கொடி கச்சி மாநக ராதலின்

மற்றம் மாநகர் மாதவன் பெயர்நாட்

பொற்றொடி தாயரு மப்பதிப் படர்ந்தன

கருரு ரன்னதை யன்றியு மணியிழை கேளாய்

பொன்னெயிற் காஞ்சி நாடுகவி னழிந்து

மன்னுயிர் மடிய மழைவளங் கரத்தலி

னந்நகர் மாதவர்க் கைய மிடுவோ

ரின்மையி னிந்நக ரெய்தினர் காண

கக0 யாருயிர் மருந்தே யந்நாட்டகவயிற்

காரெனத் தோன்றிக காததனின் கடனென

வருந்தவ னருள வாயிழை வணங்கித்

திருந்திய பாத்திரஞ் செங்கையி னேந்திக்

கொடிமதின் மூதூர்க் குடக்கணின் றேறுகி

ககரு வடதிசை மருங்கின் வானத் தியங்கித்

தேவர் கோமான் காவன் மாநகர்

மண்மிசைக் கிடந்தென வளந்தலை மயங்கிய

பொன்னகர் வறிதாப் புல்லென் றுயது

கண்டுளங் ககிந்த வொண்டொடி நங்கை

கசஅ. நின்னது தன்மை-உனது பிற் காலச் செய்தியை.

கசஅ - கசக. நின்னது தன்மையைத் துவதிசனுரையால் தெளிந்தாயன்றே.

கரு0. (கந்திற்பாவையால் நீ அறிந்தாயென்பதை) அறவணவடிகள் சொல்லக்கேட்டேன்.

கருக. அவன்றானும் - அறவணவடிகளும், ஏது-ஏதுநிகழ்ச்சிக்குரிய இடம்.

கருஉ. பூங்கொடி - விளி.

கருச. பொற்றொடிதாயரும் - உனது தாயராகிய மாதவியும் சுதமதியும்.

கருந - கருச. பெயர்நாளில் தாயரும் உடன் சென்றார்.

கருக. காஞ்சிநாடு - காஞ்சிநகரத்தை யுடைய நாடு.

கரு௭. மடிய - இறக்க.

கருஅ ஐயம் - பிச்சை.

கருக. எய்தினர் - (அம்மாதவர்) வந்தார்.

கசக. காரா உவமைகூறினார், இவன் கைம்மாறுகருதாமலளிககின் றமையின; “கைம்மாறு வேண்டா கடப்பாடு மாரி மாட், டென்னாற்றாங் கொல்லோ வுலகு.” என்பது திருக்குறள், உகக.

கசஉ. மாசாத்துவானை அருந்தவென்றார், துறவுபுண்டமையின்.

கசச மூதூர்க்குடக்கண் - பழைமையாகிய வஞ்சி நகரத்தின் மேற்றிசைக்கண்ணே.

கசக மாநகர் - அமராவதி.

கசஅ. பொன்னகர் - காஞ்சிநகர். வறிதாப் புல்லென்றாயது - செல்வமின்றிப் பொலிவிழந்திருந்ததை.

கசக, நங்கை - மணிமேகலை.

- கஎ0 பொற்கொடி மூதூர்ப் புரிசைவலங் கொண்டு
நடுக ரெல்லை நண்ணின ளிழிந்து
தொடுகழற் கிள்ளி துணையிளங் கிள்ளி
செம்பொன் மாச்சினைத் திருமணிப் பாசடைப்
பைம்பூம போதிப் பகவற் கியற்றிய
- கஎரு சேதியர் தொழுது தென்மேற் காக்க
தாதணி பூம்பொழி றுன்சென் றெய்தலும்
வையங் காவலன் றன்பாற சென்று
கைதொழு திறைஞ்சிக் கஞ்சக னுரைப்போன்
கோவலன் மடந்தை குணதவம் புரிந்தோ
- கஅ0 ணவலந் தீவிற் றுனனி மிக்கோ
ளங்கையி னேந்திய வமுத சுடியொடு
தங்கா திப்பதித் தருமத வனத்தே
வந்து தோன்றினண் மாமழை போலென
மந்திரச் சுற்றமொடு மன்னனும் விருமபிக்
- கஅரு கந்திற் பாவை கட்டுரை யெல்லாம்
வாயா கின்றென வந்தித் தேத்தி
யாய்வளை நல்லா டன்னுழைச சென்று
செங்கோல் கோடியோ செய்தவம் பிழைத்தோ

கஎ0. புரிசை - மதில்.
கஎஉ. தொடுகழற் கிள்ளியின் தம்பி
யாகிய இளங்கிள்ளி; கிள்ளி - சோழன்.
கஎ௩. சினை - கிளை. திருமணி - அழ
கிய மரகதமணி. பாசடை - பசிய இலை.
கஎ௪. போதி - அரசமரம். பகவன்-
புத்தன்.
கஎ௬-கஎ௪. இவ்வுடிகளின் கூறியது
போலவே, “பவளச் செழுஞ்சுடர் மரக
தப் பாசடைப், பசும்பொன் மாச்சினை
விசும்பகம்புதைச்சும், போதி” (வீரகோ
ழியம், யாப்புப்படலம், ககம் கலிதது
றையுதாரணம்) என்று மகாபோதியை
இவ்வனஞ் சுற்றப்பித்துக் கூறியிருத்தல்
காண்க. மகாபோதி பொன்மயமாயிரு
ந்ததென்பது பற்றிப் பொளத்தர் இக்கா
லத்தும் அரசமரத்தைப் பொற்றகட்டா
லவங்கரித்து வழிப்பொவர்.
கஎ௬. சேதியம் - கோயில். ‘சேதி
மந்தொழுது’ என்றும் பாடம்.
கஎஉ-கஎ௬. துணையிளங்கிள்ளி பகவ
ற்கியற்றிய சேதியத்தைத் தொழுது.

கஎ௭. வையங்காவலன் - துணையிள
ங்கிள்ளி.
கஎஅ. கஞ்சகன் - சட்டையிட்ட பிர
தானி.
கஎ௩. ‘கோவலன்மடந்தை’ என்பது
முதலியன கஞ்சகனாகுற்று. மடந்தை-
மகள்.
கஅஉ. தருமத்தைக்கொடுக்கும் வனம்
தருமதவனம். ‘தருமதாவனத்தே’ என்றும்,
‘தருமசார் வனத்தே’ என்றும்பாடம்.
கஅ௬. மழைபோல் வந்து தோன்றின
னென்று கஞ்சகனாகுற.
கஅ௪. மந்திரச்சுற்றம் - மந்திரிகள்.
கஅ௬. கந்திற்பாவையெனறது, காஞ்
சியில் ஒரு துணிலுறையும் தெய்வவிசே
டத்தை.
கஅ௬. வாயாகின்றென-உண்மையா
கின்றதென்று வந்தித்தேத்தியது, மேற
கூறிய கந்திற்பாவையை.
கஅ௭. நல்லாள் - மணிமேகலை.
கஅஅ. ‘செங்கோல்’ என்பதுமுதல்
துணையிளங்கிள்ளி வார்த்தை.

- கொங்கவிழ் குழலார் கற்புக் குறைபட்டோ
 ௧௯௦ நலத்தகை நல்லாய் நன்னு டெல்லா
 மலத்தற் காலை யாகிய தறியேன்
 மயங்குவேன் முன்னரோர் மாதெய்வந் தோன்றி
 யுயங்கா தொழிநின் னுயர்தவத் தாலோர்
 காரிகை தோன்று மவன்பெருங் கடினையி
- ௧௯௫ னுருயிர் மருந்தா லகனில முய்யு
 மாங்கவ ளருளா லமரர்கோ னேவலிற்
 ருங்கா மாரியுந் தானனி பொழியு
 மன்னு ளிந்த வகனகர் புருந்த
 பின்னா ணிகழும் பேரமம் பலவாற்
- ௨௦௦ கார்வறங் கூரினு நீர்வறங் கூராது
 பாரக வீதியிற் பண்டையோ ரிழைத்த
 கோமுகி யென்னுங் கொழுநீ ரிலஞ்சியொடு
 மாமணி பல்லவம் வந்த தீங்கெனப்
 பொய்கையும் பொழிலும் புனைமினென் றறைந்தத்
- ௨௦௫ தெய்வதம் போயபிற் செய்தியா மமைத்த
 திவ்விட மென்றே யவ்விடங் காட்டவத்
 திவகம் போன்ற காவகம் பொருந்திக்
 கண்டெஞ் சிறந்த காரிகை நல்லாள்
 பண்டையெம் பிறப்பினைப் பான்மையிற் காட்டிய
- ௨௧௦ வங்கப் பீடிகை யிதுவென வறவோன்
 பங்கயப் பீடிகை பான்மையின் வகுத்துத்
 திவ திலகையுந் திருமணி மேகலா

௧௯௧. அலத்தற்காலை - வறுமைக்கா
 லம். அறியேன் - அறியேனாகி.

௧௮௮ - ௧௯௧:—௧௫ - ம் காதை, ௪௬ -
 ௫௦.

௧௯௩. உயங்காதொழி - வருந்தவே
 ண்டா.

௧௯௪. தோன்றும் - தோன்றுவாள்.
 கடினா - பிச்சைப்பாத்திரம்

௧௯௫. ஆருயிர் மருந்து - சோறு.

௧௯௬. மாரி - மேகம்.

௧௯௭ - ௧௯௮. அவளருளால் எவலிற்
 பொழியும்

௧௯௮. அன்னாள் - அம்மங்கை.

௧௯௯. பின்னாள் - பிற்காலத்து.

௨௦௦. கார்வறங்கூரினும் - மழை பெ
 ய்யாதொழியினும். கூராது - முற்று.

௨௦௧. பண்டையோரிழைத்த - முன்
 னோர் செய்த

௨௦௨. இலஞ்சி - பொய்கை.

௨௦௪. புனைமின் - அவலகரித்துச்செ
 ய்மின்.

௨௦௬. (துணையிளங்கிள்ளி) காட்ட.

௨௦௭. திவகம் - மணிபல்லவம். காவ
 கம் - சோலையினுள்ளே.

௨௧௦. அங்கப்பீடிகை - மணிபல்லவ
 த்திருந்த புத்தபீடிகை. அறவோன் -
 புத்தன்.

௨௧௧. பங்கயப்பீடிகை - பாதபீடம்.
 வகுத்து - செய்து.

- மாதெய்வந் தன்னையும் வந்தித் தேத்துதந்
கொத்த கோயி லுளத்தகப் புனைந்து
உகரு விழவுஞ் சிறப்பும் வேந்த னியற்றத்
தொழுதகை மாதர் தொழுதன னேத்திப்
பங்கயப் பீடிகைப் பசிப்பிணி மருந்தெனு
மங்கையி னேந்திய வழுத சுரபியை
வைத்துநின் றெல்லா வுயிரும் வருகெனப்
உஉ௦ பைத்தர வல்குற் பாவைதன் கிளவியின்
மொய்த்த மூவறு பாடை மாக்களின்
காணார் கேளார் காண்முட மாணார்
பேணு மாக்கள் பேசார் பிணித்தோர்
படிவ நோன்பியர் பசினோ யுற்றோர்
உஉரு மடிநல் கூர்ந்த மாக்கள் யாவரும்
பன்னா றுயிரம் விலங்கின் றெருதியு
மன்னுயி ரடங்கலும் வந்தொருங் கிண்டி
யருந்தியோர்க் கெல்லா மாருயிர் மருந்தாய்ப்
பெருந்தவா கைப்பெப் பிசசையின் பயனு
உ௩௦ நீரு நிலமுங் காலமுங் கருவியுஞ்
சீர்பெற வித்திய வித்தின் விளைவும்
பெருகிய தென்னப் பெருவளஞ் சுரப்ப
வசித்தொழி லுதவி வளந்தந ததுவெனப்
பசிப்பிணி தீர்த்த பாவையை யேத்திச

- உகச. உளத்தக - நினைத்தற்குத்தக.
உகசு. மாதர் - மணிமேகலை.
உக௭. பங்கயப்பீடிகை - பாதபீடிகை யில்.
உகக. வருகென - வருகவென்று மணி மேகலேசொல்ல.
உக௭ - உகக. பீடிகையில் அமுதசுர பியை வைத்தென்க.
உஉஉ. காணார் - குருடர். கேளார் - செவிடர்; அவயவஹீனாக்கு இரங்குத லைப் பததுநிஷ்டைகளுள் ஒன்றென்பர்.
உஉ௩. பேணுமாக்கள் - பாதுகாக்கப் படாதமாக்கள்; என்றது அகதிகளை.
உஉஉ - உஉ௩. — கக - ம் காதை, கக - ககஉ.
உஉச. படிவநோன்பியர் - தவவேடத் தையும் நோன்பையுமுடையவர்.
உஉரு. மடிநல்கூர்ந்தமாக்கள் - உருத்

- தற்கு ஆடையுமின்றி வறுமையுற்றமாக்கள், மடி - ஆடை; சோம்புதலால் வறுமையுற்றமாக்களெனினுமமையும்; மடி - சோம்பு.
உஉ௩. பெருந்தவர் கைப்பெப் பிச்சையின்பயன் பெருகுதலை, “அறப்பய னுந், தான்கிரி தாயினுந் தக்காரகைப் பட்டககால், வான்கிரிதாப் போர்த்து விடும்” (நாலடியார், அறன்வலியுறுத தல், அ) என்பதனாலுணர்க.
உ௩௩. வித்தியவிதது-விதைத்தவிதை-
உ௩௨. (அப்பாத்திரஞ்) சுரப்ப.
உஉ௩ - உ௩௨. பிச்சையின் பயனும் வித்தின் விளைவும் பெருகியதென்னச் சுரப்ப.
உ௩௩. வசி - மழை.
உ௩௪. பாவையை - மணிமேகலையை.

௨௩௫ செல்லுங் காலேத் தாயர் தம்முட

னல்லவை கடிந்த வறவண வடிகளு

மல்லன் மூதூர் மன்னுயிர் முதல்வி

நல்லறச் சாலை நண்ணினர் சேறலுஞ்

சென்றவர் தம்மைத் திருவடி வணங்கி

௨௪௦ நன்றென விரும்பி நல்லடி கழுவி

யாசனத் தேற்றி யறுசுவை நால்வகைப்

போனக மேந்திப் பொழுதினிற் கொண்டபிற்

பாசிலைத் திரையலும் பளிதமும படைத்து

வாய்வ தாகவென் மனப்பாட் டறமென

௨௪௫ மாயைவிட் டிறைஞ்சினண் மணிமே கலையென.

கச்சிமாநகர்புக்ககாதை முற்றிற்று.

ஏத்தி - மேற்கூறிய காணாமுதலியோர்
துதித்து.

௨௩௫. காலே - காலத்தில்த். தாயர்தம்
முடன் - மாதவி சுதமதியென்னுமிருவ
ருடன்.

௨௩௬. அல்லவைகடிந்த - அறமல்லா
தவற்றை நீக்கிய.

௨௩௭. உயிர்முதல்வி - மணிமேகலை.

௨௩௮. அறச்சாலை - தருமசாலையை.

௨௩௯ - ௨௪௦. தாயாதம்முடன் அற
வணவடிகளும் உயிர்முதல்வியின் அறச்
சாலையை நண்ணுதலும்.

௨௪௧. சென்று வணங்கி. 'திருவடி
தொழுது' என்றும் பாடம்.

௨௪௨. கழுவி - விளக்கி. 'நல்லடி
விளக்கி' என்றும் பாடம்.

௨௪௩:—௨௮ - ம் காதை, கக௬.

௨௪௪. பொழுதினில் - காலம்பெற.

௨௪௫-௨௪௬:—௨௮-ம் காதை, கக௭-
கக௭.

௨௪௭. திரையல் - வெற்றிலை. பளி
தம் - கருப்பூரம்.

௨௪௮. வாய்வதாக - தப்பாது பலித்
திடுக.

க - ௨௪௫. மணிமேகலை, தேர்ந்து
கடந்து வாயில் குறுகினள்புக்குக் கண்டு
மகிழ்வுற்றுப் பள்ளிப்புக்குப் பணிந்து சொ
ல்லினளாதலின, அருந்தவன, 'நினைந்
கண்டது' என் நல்வினைப்பயன்கொல்
என்றுகூறி, 'காததல் நின்கடன்' என
அருள, ஆயிழை வணங்கி ஏந்தி ஒங்கி
இயங்கி வலங்கொண்டு இழிந்து சொ
ழுது சென்றெய்தலும், கஞ்சகனுரைப
போன், 'வந்து தோன்றினன்' என, மன
னனும்விரும்பி ஏத்திச சென்று காட்ட
நல்லான் பொருந்தி வகுத்துப் புனைந்து
ஏத்தி வைத்து 'வருக' என, காணர்முத்
லியோரும் விலங்கின்றொருதிபுயம் மன
னுயி ரடங்கலும் வந்தீண்டி ஏத்திச செ
ல்லுங்காலையில் தாயர்தம்முடன் அறவ
ணவடிகளும் நண்ணினர் சேறலும் மணி
மேகலை வணங்கி விரும்பிக் கழுவி ஏற்றி
ஏந்திப் படைத்து விட்டு இறைஞ்சின
னென வினைமுடிவுசெய்க.

இருபத்தொன்பதாவது தவத்திறம்பூண்டு தருமங்கேட்டகாதை.

[இருபத்தொன்பதாவது மணிமேகலை, காஞ்சிமாநகர்க்கட்சேன்றபின்னர்
அறவணரடிகளும் தாயருஞ்செல்ல அவரைக்கண்டு இறைஞ்சித்
தருமங்கேட்ட பாட்டு.]

இறைஞ்சிய விளங்கொடி தன்னை வாழ்த்தி
யறந்திகழ் நாவி நறவண னுரைப்போன்
வென்வேற் கிள்ளிக்கு நாகநா டாள்வோன்
றன்மகள் பீலி வளைதான் பயந்த

ரு புலிற்றிளங் குழுவியைத் தீவகம் பொருந்தித்
தனிக்கலக கம்பளச் செட்டிகைத் தரலும்
வணங்கிக் கொண்டவன் வங்க மேற்றிக்
கொணர்ந்திடு மந்நாட் கூரிரு ளியாமத்
தடைசுரைக கணித்தா வமபி கெடுதலு

க0 மரக்கலங் கெடுத்தோன் மைந்தனைக காணு
தரசற் குணர்த்தலு மவனயர் வுற்று
விரைவனன் றேடி விழாக்கோண் மறப்பத
தன்விழாத் தவிர்தலின் வானவர் தலைவ
னின்னுயிர்த தந்தை நெடுமுகுலத் துதித்த

கரு மன்னுயிர் முதல்வன் மகர வேலையுண்

க. இளங்கொடிதன்னை-மணிமேகலை யை.

க. வென் - வென்றி. கிள்ளி - நெடு முடிக்கிள்ளி. நாகநாடாள்வோன் - வளை வணன்.

ச. மகளாகிய பீலிவளை. பயந்த - பெற்ற.

ரு. குழுவியை - குழந்தையை. தீவ கம் - மணிபல்லவம்.

க. தனிக்கலம் - ஒற்றைக்கப்பல்.

க - சு. பீலிவளை தான் கிள்ளிக்குப் பயந்தகுழுவியைத் தீவகத்தைப்பொருந் திக் கம்பளச்செட்டியின்கையில் தரலும்.

௭. அவன் - கம்பளச்செட்டி.

அ. கூரிருள்யாமத்து - மிக்க இருளை யுடைய இடையிரவில்.

க. அணித்தா - சமீபமாக. அம்பி - கப்பல்.

க0. கெடுத்தோன் - கம்பளச்செட்டி, மைந்தனை - குழந்தையை.

கக. அரசற்கு - நெடுமுடிக்கிள்ளிக்கு. அயர்வுற்று - வருந்தி.

கஉ. விளைவான் - விளைபவனாகி. தே டி - குழந்தையைத்தேடிதலால். விழாக் கோள் - இந்திரவிழாக்கோள்ஐந்தலை.

கக. வானவாதலைவன் - இந்திரன்.

கச. நின்னுயிர்தந்தை - கோவலன்.

கரு. மன்னுயிரமுதல்வனென்றா, அரு ளறம்பூண்டோளுதலின்.

முன்னிய வங்க முங்கிக் கேடுறப்
பொன்னி னூசி பசங்கம் பளத்துத்
துன்னிய தென்னத் தொடுகட லுழந்துழி
பெழுநா ளெல்லை யிடுக்கண்வர் தெய்தா

உ௦ வழவாச் சீலம் வாய்மையிற் கொண்ட

பான்மையிற் றறது பாண்டு கம்பளந்

தானடுக் குற்ற தன்மை நோக்கி

யாதி முதல்வன் போதி மூலத்து

நாத னுவோ னளிநீர்ப் பரப்பி

உரு நெவ்வழுந் றுன்றன தெவ்வந் தீரோனப்

பௌவத் தெடுத்துப் பாரமிதை முற்றவு

கசு. முங்கி - முழுகி; 'முருங்கி' என்றும் பாடம்.

க௭. ஊசி வணிகனுக்கும், பசங்கம்பளம் கடலுக்குமுவமம்.

கஅ. உழந்துழி - வருந்தி நீந்தியபொழுது.

கரு - கசு. எழுநாளெல்ல உயிர்முதல்வன் தொடுகடலுழந்துழியென்க; "நண்ணு வழியின்றி நாள்கில நீந்த" என்றார் சீலப்பதிகாரத்துர்; அடைக்கலக்காதை, கக. 'எழுநாள்' என்பதைப் பின்வரும் 'கொண்ட என்பதனோடுகட்டினும் பொருந்தும்' - உஅ - ம் காலை, கஉக-கக௦.

உ௦. சிலத்தை நால்வகைவாய்மையுடன்கொண்ட.

உக. பாண்டுகம்பளம் - வெள்ளைக்கம்பளம்.

உக - உஉ. (இந்திரன்) பாண்டுகம்பளம் நடுக்குற்ற தன்மையைநோக்கி.

உக - உச. ஆதிமுதல்வனாகிய நாதனுகற்பாலோன்; என்றது முற்கூறியவணிகனை; இங்ஙனம் புத்தகுகற்பாலோரைப் போதிசத்துவரென்பர். நனி பெருமை.

உச - உரு. நாதனுவோன் கடலில் துன்பமுற்றான்; அவனதுதுன்பத்தைத் தீர்ப்பாயென்று மணிமேகலாதெய்வத்திற்கு இந்திரன்சொல்ல.

உசு. பாரமிதை-தானம், சீலம், கூடிமை, வீரியம், தியானம், பிரஜ்ஞை, உபாயம், தயை, பலம், ஞானம் என்னும் பத்துமாம். இதனை, "தானஞ் சீல மேம்பாறை தகக தாய வீரிய, மூனமிற்றி யானமே யுணர்ச்சி யோடு பாயமு, மான மில்ல

ருளினை வைத்த லேவ லிமையு, ஞானமீளாம் பாரமிதை நாடுங் காலி வைகளும்" என்னும் நீலகேசி மொக்கலவாதச் சருக்கச் செய்யுளாலுணர்க; இப்பத்தும் பூரித்தல் தசபாரமிதையெனப்படும்; இப்பெயா பாரமெனவும் வழங்கும்; "இன்பஞ்சார் பெரும்பார மீரைந்து முடனிறைந்து, நன்கன நிலைபெற்ற நாதன" (சிவஞானசித்தியாரீ பரபக்டம், "அழித்திடு மராகம்" என்னுந் திருவிருத்தத்திற்கு ஸ்ரீ ஞானப்பிரகாசரெழுகு உரையிற் காணப்பட்ட உதாரணச்செய்யுள்) எனவும், "தானமே முதலாகத் தசபார நிறைத்தருளி, யுனமொன் றில்லாமை யொழிவினறி யியற்றினையே." (சீரகோழியீ, யாப்புப்படலம், கக - ம் கலித்துறையுதாரணம்) எனவும் வருதல்காண்க. இப்பத்தும் உயிருறுப்புப்பொருணோச்சிவகையான் முப்பதாமென்பா, "அருணெறியாற் பாரமிதை யாறைந்து முடனடக்கிப், பொருணமுழுதும் போதிநிழ னன்னுணர்ந்த முனிவரனற, னருண்மொழியா ளெவாய்மை யறிந்தவனோ பிறப்பறுப்பார், மருணெறியாற் பிறநுலு மயக்கறுக்கு மாறுளதோ." என்பது பொத்தச்சித்தாந்தத்தொகை. பாரமிதையென்பதற்குக் கரையையடைந்ததென்றுபொருள். ஈண்டுக்கூறிய தானமுதலியபத்தும் நிரம்பப்பெற்றவனுமையின், புத்தன் தசபலனென்றுவழங்கப்படுவன். இப்பத்தினுள், தானபாரமிதையை விளங்கக்கூறிய தானபாரமிதையென்று பெயாபெற்றுள்ள ஒரு வடதுலிதப்பரு

உக. — தவத்திறம்பூண்டு தருமங்கேட்டகாதை. உஅடு

மறவா சாளவு மறவாழி யுருட்டவும்
பிறவிதோ றுதவும் பெற்றிய னென்றே
சாரண ரறிந்தோர் காரணங் கூற

௩௦ வந்த வுதவிக் காங்கவள் பெயரைத்
தந்தையிட் டனனினைத் தையனின் றுறவியு
மன்றே கனவி னனவென வறைந்த
மென்பூ மேனிமணி மேகலா தெய்வ
மென்பவட் கொப்ப வவனிடு சாபத்து

௩௫ நகர்கடல் கொள்ளநின் றுயரும் யானும்
பகருநின் பொருட்டா ளிப்பதிப் படர்ந்தன
மென்றலு மறவணன் றுளினை யிறைஞ்சிப்
பொன்றிகழ் புத்த பீடிகை போற்றும்
தீவ திலகையு மித்திறஞ் செப்பின

௪௦ ளாதலி னன்ன வணிநகர் மருங்கே
வேற்றுருக் கொண்டு வெவவே றுரைக்கு
நூற்றுறைச் சமய நுண்பொருள் கேட்டே
யவ்வுரு வென்ன வைவகைச் சமயமுஞ்
செவ்வி தன்மையிற் சிந்தையின் வைத்திலே

௪௫ னடிகண் மெய்ப்பொரு ளருளுக வென்ன

கத தெரிகின்றது; இது ஸ்ரீ ஸ்ரீஷ்டாஸி
செய்த ஸம்ஸ்கிருதநைஷ்டம், ௫ - ம் ஸா
கததுள்ள கக - வது சிலோகத்தாலும்
அதற்கு ஸ்ரீ மல்லிநாதஸூர்செய்த வியா
கியானத்தாலுமுணரப்படும். முற்றவும் -
பூரிக்கவும்.

கச - உசு: — உக - ம் காதை, கஅக -
கஅஉ.

உஎ. அறவாழி - தருமசக்கரம்.

உசு - உஅ. எடுத்துப்பிறவிதோறும்
உதவும்பெற்றியள்.

உஅ - உக. பெற்றியுள்ளென்கூற.

௩௦. அந்தவதவிக்கு-மேறகூறிய வணி
கணைக்கணாயேற்றிய அவ்வுபகாரத்தைத்
தான மறவாதிருத்தலைப் புலப்படுத்தற்
பொருட்டு.

௩௧. தந்தை - கோவலன். நினை நின
க்கு. துறவியும் - துறத்தலையும்.

கச - ௩௧: — சிலப்பதிகாரம், அடை
க்கலக்காதை. உஅ - ௩௪.

௩௦ - ௩௩: — எ - ம் காதை, ௩௩-௩௮.

௩௪. என்பவட்கொப்பவென்றதனால்,
மணிமேகலாதெய்வம் சாபமிட்டமை

பெறப்பட்டது. 'என்பவட்குரைப்ப வவ
ளிசொபத்து' என்றும் பாடம்.

௩௫. நகர் - காவிரிப்பூம்பட்டினம்.

௩௬-௩௫. தன்விழாததலிந்தலின், மணி
மேகலாதெய்வத்திற்கொப்ப வானவர்த
லைவளுகிய அவன் இட்டசாபத்தால் நக
ரைக் கடல்நொள்ளவென்க.

௩ - ௩௫: — உசு-ம்காதை, உசு-௩௬.

௩௬. பதி - காஞ்சிநகரம்.

௩௫ - ௩௬: — உஅ - ம் காதை, ௩௫ -
௩௬.

௩௪. என்றலும் - என்று அறவணவடி
கள் கூறலும்.

௩௮ - ௩௯. புத்தபீடிகைபோற்றும்
திவதிலகை: — கக - ம காதை, உஎ - உசு.

௩ - ௩௯: — உ௫-ம்காதை, ௩௪-உ௩௬.

௪௦. நகா - வஞ்சிநகரம்.

௪௨. சமயம் - அளவைவாதமுதல் பூத
வாதமிறுதியாகிய சமயங்கள்.

௪௪. செவ்விது - பன்மையொருமை
மயக்கம்.

௪௫. அடிகள் - விளி. என்ன - என்று
மணிமேகலாகேட்டய.

நொடிகுவெனங்காய் நுண்ணிதிற் கேணி

யாதி சினேந்திர னளவை யிரண்டே

யேதமில் பிரத்தியங் கருத்தள வென்னச்

சுட்டுணர் வைப்பிரத் தியக்க மெனச்சொலி

௫௦ விட்டனர் நாம சாதிகுணக் கிரியைகண்

மற்றவை யனுமா னததுமடையும்மெனக்

காரண காரிய சாமா னியக்கருத

தோரிற் பிழைக்கையு முண்டுபிழை யாதது

கனலிற் புகைபோற் காரியக் கருத்தே

௫௫ யேனை யளவைக னெல்லாந் கருத்தினி

லான முறைமையி னனுமான மாமபிற

பக்க மேதுத் திட்டாந்த முபநய

நிகமன மென்ன வைந்துள வவற்றிற்

பக்க மிம்மலை நெருப்புடைத் தென்றல்

௬௦ புகையுடைத் தாதலா லெனல்பொருந் தேது

சசு. நொடிகுவென் - சொல்லுவேன்;
'நொடிகுவென்' என்பதுமுதலியன அற
வணவடிகளுடைய வார்த்தை.
சஎ. சினேந்திரன் - புத்தன்.

சஅ. ஏதம் - குற்றம். பிரத்தியம்-பிர
த்தியகூம்:—உஎ - ம காதை, அக. கரு
த்தளவு - அனுமானப்பிரமாணம்.
சஎ - சஅ. என்ன இரண்டேயெனக.

இவ்வடிமுதலியவற்றால் இக்காதையிற் கூறப்பட்டுள்ள பிரத்தியகூம் அனு
மானமென்னும் இரண்டளவை யிலக்கணங்களும் அவற்றின் பாகுபாடுகளும் இன்ன
நூலின் கருத்தைத் தழுவிவந்தனவென்று விளங்காமையாலும், தமிழிலுள்ள நூக்க
சங்கிரகம் அன்னர்பட்டிய முதலியவற்றிலும், சிவஞானசித்தியார் சுபகூததுள்ள
அளவையிலக்கணத்திற்குப் பலரெழுதிய உரைகளிலும் வந்துள்ள குறியீடுமுதலிய
வைகள் வேறுமுறையாக இருத்தலாலும், இயன்றவளவு விசாரித்தும் இந்தமுறை
யுள்ள பழையநூல்கள் இக்காலத்து வழங்கவில்லையென்று, வடமொழித் தருக்கநூல்
கள் பலவற்றிலும் மிக்க பாண்டித்தியமுள்ளவரும் இப்பொழுது கும்பகோணத்தில்
வசிப்பவருமாகிய குறிச்சி ஸ்ரீமான் உ - வே. ரங்காசாரியரவர்களேமுதலிய மஹா
வித்துவான்கள் பலரும் சொல்லிவிட்டமையாலும், இவற்றைப்பற்றி இலங்கையி
லுள்ள வித்தியோதயபாடசாலைத்தலைவரும் பெளத்தமதாசாரியருமாகிய ஸ்ரீ ஸும
ங்குளரை விசாரிக்கும்படிசெய்ததற்கு அவர் பிரத்தியகூம் அனுமேயம் ஸூரத்தேய
மெனப் பிரமாணம் மூன்றுவகைப்படுமென்றும் அவற்றுட் பிரத்தியகூத்தினிலக
கணம் அங்கோத்தரநிகாயமென்னு நூலிலுள்ள காலாமருத்திரத்திலும் மத்தியமரிகா
யமென்னு நூலிலுள்ள மஹாஹஸ்திபதோபமருத்திரத்திலும் அனுமேயத்தினிலக்
கணம் மேற்கூறிய நூல்களிலுள்ள அனுமானகுத்திரங்களிலும் ஸூரத்தேயத்தினிலக்
கணம் மேற்கூறிய நூலிலுள்ள மஹாவிஹ்மநாதகுத்திரத்திலும் கூறப்பட்டுள்ளன
வென்றுமட்டுத் தெரிவித்தமையாலும், அந்நூல்களும் அவற்றைப்புலப்படுத்துவோ
ரும் இங்கேகிடையாமையாலும், அவைகள் கிடைக்குமாயிற் பின்பு பாததுத்
கொள்ளலாமென்று நிச்சயித்துக்கொண்டமையின், இந்தப்பாகத்திற்குக் குறிப்புரை
எழுதப்படவில்லை; ஆயினும் மேற்கூறிய வித்துவான்களுடைய முன்னிலையிற் பல
முறை ஆராய்ச்சிசெய்து எட்டில் இருந்தவாறே மூலமாத்கிரம் பதிப்பிக்கப்பட்டது.

உக. — தவத்திறம்பூண்டு தருமங்கேட்டகாதை. உஅள

- வகையமை யடுக்களை போற்றிட் டாந்த
முபநய மலையும் புகையுடைத் தென்ற
னிகமனம் புகையுடைத் தேநெருப் புடைத்தென
நெருப்புடைத் தல்லாதி யாதொன் றதுபுகைப்
௬௫ பொருத்த மின்று புனல்போ லென்றன்
மேவிய பக்கத்து மீட்சி மொழியாய்
வைதன் மியதிட் டாந்த மாகுந்
தூய காரிய வேதுச் சுபாவ
மாயிற் சத்த மறித்த மென்றல்
௭௦ பக்கம் பண்ணப் படுத லாலெனல்
பக்க தன்ம வசன மாகும்
யாதொன்று யாதொன்று பண்ணப் படுவ
தறித்தங் கடம்போ லென்றல் சபக்கத்
தொடர்ச்சி யாதொன் றறித்தமல் லாத்து
௭௫ பண்ணப் படாததா காசம் போலெனல்
விபக்கத் தொடர்ச்சி மீட்சிமொழி யென்க
வரன்னு வயத்திற் பிரமாண மாவ
திவ்வெள் ளிடைக்கட் குடமிலை யென்றல்
செவ்விய பக்கந் தோன்று மையிலெனல்
௮௦ பக்க தன்ம வசன மாகு
மின்மையிற் கண்டில முயற்கோ டென்ற
லந்நெறிச் சபக்கம் யாதொன் றுண்டது
தோற்றா வடுக்குங் கைநெல்லி போலென
லேற்ற விபக்கத் துரையென லாகு
௮௫ மிவ்வகை யேதுப் பொருள்சா திப்பன
வென்னைகா ரியம்புகை சாதித்த தென்னிற்
புகையுள விடத்து நெருப்புண் டென்னு
மன்னுவயத் தாலு நெருப்பிலா விடத்துப்
புகையிலலை யென்னும் வெதிரேகத் தாலும
௯௦ புகைநெ ருப்பைச் சாதித்த தென்னி
னேரிய புகையி னிகழ்ந்துண் டான
லூர்த்தச் சாமங் கெளடிலச் சாமம்
வாய்த்த நெருப்பின்வரு காரிய மாதலின்
மேனோக் கிக்குறுத் திருப்பபகைத திருப்ப
௯௫ தாமே நெருப்பைச் சாதிக்க வேண்டு
மன்னு வயஞ்சா திக்கின் முன்னுங்

- கழுதை யையுங் கணிகை யையுந்
தம்மி லொருகா லத்தோ ரிடத்தே
யன்னு வயங்கண் டான்பிற் காலத்துக்
- க00 கழுதையைக் கண்ட விடத்தே கணிகையை
யனுமிக்க வேண்டு மதுகூ டாரெருப்
பிலாவிடத் துப்புகை யிலையென னேரத்
திருத்தகு வெதிரோகஞ் சாதிக்கு மென்னி
னாய்வா வில்லாக் கழுதையின் பிடரி
- க00 னரிவாலு மிலையாக் காணப் பட்ட
வதனையே கொண்டு பிறிதோ ரிடத்து
நரிவாலி னுனாய் வாலையனு மித்த
லரிதா மதனா லதுவு மாகா
தொட்டிய வுபநய நிகமன மிரண்டுந்
- கக0 திட்டாந் தத்தி லேசென் றடங்கும
பக்க மேதுத் திட்டாந் தங்க
ளொக்க நல்லவுங் தீயவு முளவதில்
வெளிப்பட் டுள்ள தன்மி யினையும்
வெளிப்பட் டுளசாத் தியதன் மத்திறம்
- கக0 பிறிதில் வேறும் வேறுபாட் டினையுந்
தனகட் சார்த்திய நயந்தருத லுடையது
நன்கென் பக்கமென நாட்டுக வதுதான்
சத்த மரித்த நித்தமென் றென்றைப்
பற்றி நாட்டப் படுவது தன்மி
- க20 சத்தஞ் சாத்திய தன்ம மாவது
நித்தா நித்த சிகழநல் லேது
முன்றாய்த் தோன்று மொழிந்த பக்கத்
தூன்றி நின்றலுஞ் சபக்கத் துண் டாதலும்
விபக்கத் தின்றியே விடுதலுஞ் சபக்கஞ்
- க20 சாதிக் கிற்பொரு டன்னாற் பக்கத்
தோதிய பொதுவகை யொன்றி யிருத்தல்
சத்த வரித்தஞ் சாத்திய மாயி
டுனத்த வரித்தங் கடாதி போலெனல்
விபக்கம் விளம்பில் யாதொன் றியாதொன்
- க30 மரித்தமல் லாதது பண்ணப் படாத
தாது காசம் போலென் றாகும்
பண்ணப் படுதலுஞ் செயலிடைத் தோன்றலு

உகூ.—தவத்திறம்பூண்டு தருமங்கேட்டகாதை உஅகூ

- நண்ணிய பக்கஞ் சபக்கத் திலுமாய்
விபககத் தின்றி யறித்தத் தினுக்கு
கூரு மிகத்தகு மேதுவாய் விளங்கிற் றென்க
வேதமி றிட்டார் தமமிரு வகைய
சாதன் மியமவை தன்மி யம்மெனச்
சாதன் மியமெனப் படுவது தானே
யறித்தங் கடாதி யனனுவயத் தென்கை
கசு0 வைதன் மியதிட் டாந்தன சாததிய
மெய்தா விடத்தி லேனுவு மின்மை
யித்திற நல்ல சாதனத் தொத்தன
திய பககமுந் திய வேதுவுந்
திய வெடுத்துக் காட்டு மாவன
கசுரு பககப் போலியு மேதுப் போலியுந்
திட்டார் தப்போ லியுமா மிவற்றுட்
பககப் போலி யொன்பது வகைப்படும
பிரத்தி யக்க விருதத மனுமான
விருத்தஞ் சுவசன விருதத முலோக
கரு0 விருத்த மாகம விருத்த மப்பிர
சித்த விசேடண மப்பிர சித்த
விசேடிய மப்பிர சித்த வுபய
மப்பிர சித்த சம்பந தமமென
வெண்ணிய விவறனுட் பிரத்தியக்க விருத்தங்
கருரு கண்ணிய காட்சி மாறுகொள லாகுரு
சத்தஞ் செவிகருப புலனன் றென்றன்
மற்றனு மான விருத்த மாவது
கருத்தள வையைமா றுதக் கூற
லறித்தியக் கடததை ரித்திய மென்றல
ககூ0 சுவசன விருததநதன் சொன்மாறி யியமப
லென்றும் மலடி யென்றே யியமப
லுலக விருத்த முலகின்மா றுமுரை
யிலகுமதி சந்திர னல்ல வென்ற
லாகம விருததந்தன் னூன்மா றறைத
ககூரு லறித்த வாதியா யுள்ளவை சேடிக
னறித்தி யத்தைறித தியமென றுவர்
லப்பிர சித்த விசேடண மாவது
தத்தமெதி ரிக்கு சாததியந தெரியாமை

- பொத்தன் மாறாய் நின்றசாங்கியனைக்
 ௧௭௦ குறித்துச் சத்தம் விநாசி யென்று
 லவனவி நாச வாதி யாதலிற்
 சாத்திய விநாசமப் பிரசித்த மாரு
 மப்பிர சித்த விசேடிய மாவ
 தெதிரிக்குத் தன்மி பிரசித்த மின்றி
 ௧௭௫ யிருத்தல் சாங்கியன் மாறாய் நின்ற
 பொத்தனைக் குறித்தான் மாச்சை தனியவா
 னென்ற லவன நான்ம வாதி
 யாதலிற் றன்மி யப்பிர சித்த
 மப்பிர சித்த வுபய மாவது
 ௧௮௦ மாறு னேற்குத் தன்மி சாத்திய
 மேறு தப்பிர சித்தமா யிருத்தல்
 புகர்வை சேடிகன் பொத்தனைக் குறித்துச்
 சுகமுத வியதொகைப் பொருட்குக் காரண
 மான்மா வென்றும் சுகமுமான் மாவந்
 ௧௮௫ தாமிசை யாமையி லப்பிரசித் தோபய
 மப்பிர சித்த சம்பந்த மாவ
 தெதிரிக் கிசைந்த பொருள்சா தித்தன்
 மாறும் பொத்தற்குச் சத்த வநித்தங்
 கூறி லவன்கொள் கையல் தாகலில்
 ௧௯௦ வேறுசா திக்க வேண்டா தாரு
 மேதுப் போலி யோதின்முன் றுகு
 மசித்த மரைகாந் திகம்விருத் தமமென
 வுபயா சித்த மன்னியதா சித்தஞ்
 சித்தா சித்த மாகிரயா சித்த
 ௧௯௫ மெனநான் கசித்த முபயா சித்தஞ்
 சாதன வேது விருவாக்கு மினறிச
 சத்த மநித்தங் கட்டிலத் தென்ற
 லன்னியதா சித்த மாறாய் நின்றும்
 குன்னிய வேது வன்று யொழிதல்
 ௨௦௦ சத்தஞ் செயலுற லநித்த மென்னிற்
 சித்த வெளிப்பா டல்லது செயலுற
 லுய்த்த சாங்கி யனுக்க சித்த
 மாகுஞ் சித்தா சித்த மாவ
 தேதுச சங்கய மாய்ச்சா தித்த

உகூ.—தவத்திறம்பூண்டு தருமங்கேட்டகாதை. உகூக

உ௦௫ லாவி பனியென வையுற நின்றே
தூய புகைநெருப் புண்டெனத் துணித
லாகிரயா சித்த மாறு னவனுக்
கேற்ற தன்மி யின்மை காட்டுத
லாகாசம், சத்த குணத்தாற் பொருளா மென்னி

உ௧௦ னாகா சம்பொரு ளல்லவென் டாற்குத்
தன்மி யசித்த மரைகார் திகழுஞ்
சாதா ரணமசா தாரணஞ் சபக்கைக
தேச விருத்தி விபக்க வியாபி
விபக்கைக தேச விருத்தி சபக்க

உ௧௫ வியாபி யுபயைக தேச விருத்தி
விருத்த வியபி சாரியென் றுறு
சாதா ரணஞ்சபக்க விபக்கத் துக்கு
மேதுப் பொதுவா யிருத்தல் சத்த
மறித்த மறியப் படுதவி னென்று

உ௨௦ லறியப் படுதனித தாறித்த மிரண்டுக்குளு
செறியுங் கடம்போ லறித்தத தறிவோ
வாகாசம் போல நித்தத் தறிவோ
வென்ன லசாதா ரணமா வதுதா
னுன்னிய பக்கத் துண்டா மேதுச்

உ௨௫ சபக்க விபக்கந் தமமிலின் றுதல
சத்த நித்தங் கேட்கப் படுதவி
னென்னிற் கேட்கப் படலெனு மேதுப்
பக்கத் துள்ள தாயி னல்லது
சபக்க விபக்கதது மீட்சித் தாதலிற்

உ௩௦ சங்கய மெய்தி யநேகார் திகமாரு
சபக்கைக தேச விருத்தி விபக்க
வியாபி யாவ தேதுச சபக்கத
தோரிடந் தெய்தி விபக்கத தெங்கு
முண்டாத லாகுஞ் சத்தஞ் செயலிடை

உ௩௫ தோன்ற தாகு மறித்த மாகவி
னென்று லறித்த மென்ற வேதுச
செயலிடைத தோன்று மைக்குச சபக்க
மின்னிலு மாகா சத்தினு மின்னி
னிகழ்ந்தா காசத்திற் காண தாகவி

உ௪௦ னறித்தங் கடாடியி னொத்தலிற் கடம்போ

லழிந்து செயலிற் றேன்றுமோ மின்போ
லழிந்து செயலிற் றேன்றா தோவெனல
விபக்கைக தேச விருத்தி சபக்க
வியாபி யாவ தேது விபக்கத்

௨௪௫ தோரிடத் துற்றுச் சபக்கததொத தியறல
சததஞ் செயலிடைத் தோன்று மறித்த
மாதலி னென்னி னறித்த வேதுச்
செயலி டைத்தோன் றற்கு விபக்க
வாகா யத்தினு மின்னினு மின்னி

௨௫௦ னிகழ்ந்தா காசத் துக்கா னுது
சபக்கக் கடாதி கடம்மி லெங்குமா
யேகாந்த மல்ல மின்போ லறித்தமாய்ச்
செயலி டைத்தோன் றுதோ கடம்போ
லறித்தமாய்ச் செயலிடைத் தோன்று மோவென

௨௫௫ லுபயைக தேச விருத்தி யேதுச
சபக்கத் தினுமவிபக் கத்தினு மாக
யோர்தே சதுவர்த் தித்தல் சத்த
றித்த மழர்த்த மாதலி னென்னி
னழாதத் வேது றித்தத் தினுக்குச்

௨௬௦ சபக்கவா காச பரமா னுககளி
னாகா சத்து நிகழ்ந்து முர்த்தமாம்
பரமா னுவினிக ழாமையானும்
விபக்க மான கடசுகா திகளிற்
சுகதது நிகழ்ந்து கடத்தொழிந் தமையினு

௨௬௫ மேகதே சது நிகழ்வதே காந்தமன்
றமுர்த்த மாகா சம்போ லறித்தமோ
வமுர்த்த சுகம்போ லறித்த மோவெனல்
விருத்த வியபிசாரி திருந்தா வேதுவாய்
விருத்த வேதுவிற் குமமிடங் கொடுத்தல்

௨௭௦ சதத் மறித்தஞ் செயலிடைத் தோன்றலி
னொத்த தெனினச் செயலிடைத் தோன றற்குச்
சபக்கமா யுள்ள கடாதி நிற்கச்
சதத் தித்தங் கேட்கப் படுதலிற்

சுத்தத் துவம்போ லெனச்சாற றிடுத
௨௭௫ விரண்டினுஞ் சங்கயமா யேகாந்த மல்ல
விருத்தந் தன்னைத் திருத்தக் விளம்பிற

உக. — தவத்திறம்பூண்டு தருமங்கேட்டகாதை உகங.

றன்மச் சொருப விபரீத சாதனந்
தன்ம விசேட விபரீத சாதனந்
தன்மிச் சொருப விபரீத சாதனந்

உஅ0 தன்மி விசேட விபரீத சாதன

மென்ன நான்கு வகைய தாகுமத
தன்மச் சொருப விபரீத சாதனஞ்
சொன்ன வேதுவிற் சாத்திய தன்மத்
துருவங் கெடுதல் சத்த நிததம்

உஅ1 பண்ணப் படுதலி னென்றாற் பண்ணப்

படுவ தந்திதமா தலிற் பண்ணப் பட்ட
வேதுச் சாத்திய தன்மநித் தததைவிட்
டநித்தஞ் சாதித்த லான்விப ரீதந்
தன்ம விசேட விபரீத சாதனஞ்

உக0 சொன்ன வேதுச் சாத்திய தன்மந்

தன்னிடை விசேடங் கெடசசா திததல்
கண்முத லோர்க்கு மிந்திரி யங்க
ளெண்ணிற் பார்த்தந் தொககுநிற் றலிநாற்
சயனா சனங்கன் போல வென்றாற்

உக1 நொக்கு நிற்றலி னென்கின்ற வேதுச்

சயனா சனத்தின் பார்த்தம் போலக
கண்முத லிந்தியங் களையும் பார்த்தததந் சாதிததுச
சயனா சனவா னைப்போ லாகிக
கண்முத லிந்தியத துக்கும் பரனாய்ச

ங00 சாதிக கிறநிர வயவமா யுள்ள

வான்மா வைசசா வயவ மாசச
சாதித துச்சாத் தியதன் மததின்
விசேடங் கெடுதத லின்விப ரீதந்
தன்மிச் சொருப விபரீத சாதனந்

ங01 தன்மி யுடைய சொருபமாத திரததினை

யேதுத் தானே விபரீதப் படுத்தல
பாவந் திரவியங் கன்ம மன்று
குணமு மன்றெத திரவிய மாமெக்
குணகன் மததுண் மையினவே ருதலா

ங02 சாமா னியவிசே டமபோ லென்றாற்

பொருளுங் குணமுங் கருமமு மொன்றாய
நின்றவந் றினனிடை யுண்மையே ருதலா லென்று

- காட்டப் பட்ட வேது முன்றினுடை
யுண்மை யேதுப் படுததும் பொதுவா
௩௧௩ முண்மை சாத்தியத் திலலா மையினுந்
திட்டார் தத்திற் சாமானிய விசேடம்
போக்கிப் பிறிதொன் றில்லாமை யானும
பாவ மென்று பகர்ந்த தன்மியினை
யபாவ மாக்குத லானவிப ரீதந்
௩௨௦ தன்மி விசேட விபரீத சாதனந்
தன்மி விசேட வபாவஞ்சா திததன்
முன்னங் காட்டப் பட்ட வேதுவே
பாவமா கின்றது கருத்தா வுடைய
கிரியையுந் குணமுமா மதனை விபரீத
௩௨௩ மாக்கிய தாதலாற் றன்மி விசேடந்
கெடுத்தது தீய வெடுத்துக்காட் டாவன
தாமே திருட்டாந்த வாபா சங்க
டிருட்டார் தம்மிரு வகைப்படு மென்றுமுற்
கூறப் பட்டன விங்க வற்றுட்
௩௩௦ சாதன் மியதிருட் டாந்தவா பாச
மோதி லைந்து வகையுள தாகுஞ்
சாதன தன்ம விகலமுஞ் சாததிய
தன்ம விகலமு முபய தன்ம
விகலமு மநன்னு வயமவிப ரீதான்
௩௩௩ னுவய மென்ன வைதன் மியதிருட்
டாந்த வாபா சமுமை வகைய
சாத்தி யாவி யாவி ருத்தி
சாத னாவி யாவி ருத்தி
யுபயா வியாவிருததி யவ்வெதி ரோகம்
௩௪௦ விபரீத வெதிரோக மென்ன விவற்றுட்
சாதன தன்ம விகல மாவது
திருட்டார் தத்திற் சாதனங் குறைவது
சத்த நித்த மமூர்த்த மாதலான்
யாதொன்றி யாதொன் றமூர்த்தமது நித்த
௩௪௩ மாத லாற்காண் புற்றது பரமா
ணுவிலெனிற் றிருட்டார் தப்பர மாணு
நித்தந் தோடு மூர்த்த மாதலாற்
சாத்திய தன்ம நித்ததனுவ நிரமபிச்

உக-தவத்திறம்பூண்டு தருமங்கேட்டகாதை. உகடு

- சாதன தன்மவழர்த் தத்துவங் குறையுஞ்
 ௩௫௦ சாத்திய தன்ம விகல மாவது
 காட்டப் பட்ட திருட்டாந் தத்திற்
 சாத்திய தன்மங் குறைவு படுதல்
 சத்த நித்த மழர்த்த மாதலால்
 யாதொன்றி யாதொன் றழர்த்தமது நித்தம்
 ௩௫௫ புத்தி போலென் றுற்றிருட் டாந்த
 மாகக் காட்டப் பட்ட புத்தி
 யழர்த்த மாகி நின்றே யறிதத
 மாத லாற்சா தனவழர்த் தத்துவ
 நிரம்பிச் சாத்திய நித்தத துவங் குறையு
 ௩௬௦ முபய தன்ம விகல மாவது
 காட்டப் பட்ட திருட்டாந் தத்திலே
 சாத்திய சாதன மிரண்டுங் குறைத
 லன்றியு மதுதான் சன்னு மசன்னு
 மென்றிரு வகையா மிவற்றுட்சன் னுவுள
 ௩௬௫ வுபய தன்ம விகல மாவ
 துள்ள டொருடகட சாத்திய சாதனங்
 கொள்ளு மிரண்டுங் குறையக் காட்டுதல்
 சத்த நித்த மழர்த்த மாதலான்
 யாதொன் றியாதொன் றழர்த்தமது நித்தம்
 ௩௭௦ கடம்போ லென்றிறிருட் டாந் த மாகக்
 காட்டப் பட்டகடந் தானுண் டாகிச்
 சாத்திய மாயுள நித்தத துவமுஞ்
 சாதன மாயுள வழர்த்தத துவமுங் குறையு
 மசன்னு யுள்ள வுபயதன்ம விகல
 ௩௭௫ மில்லாப் பொருடகட சாத்திய சாதன
 மென்னு மிரண்டுங் குறையக் காட்டுதல்
 சத்த மறித்த ழர்த்த மாதலான்
 யாதொன்றி யாதொன்று ழர்த்தம் தறித்த
 மாகாசம போலெனுந் திருட்டாந் தத்துச
 ௩௮௦ சாத்திய தன்மமா யுள்ள வறித்தமுஞ்
 சாதன தன்மமா யுள்ள ழர்த்தமு
 மிரண்டுமா காச மசத்தென் பாணுக்
 கதன்க ணின்மை யானே குறையு
 முண்டென டாணுக் கதன்க நித்த

- ௩௮௩ வழுத்த மாதலா லவனுக்குங் குறையு
மன்னுவய மாவது சாதன சாததியர்
தம்மிற் கூட்டமாத் திரஞ்சொல் லாதே
யிரண்ட னுடைய வுண்மையைக் காட்டுதல்
சத்த மரித்தங் கிருத்த மாதலின்
- ௩௯௦ யாதொன்று யாதொன்று கிருத்தம தரித்தமெனு
மன்னுவயஞ் சொல்லாது குடத்தின் கண்ணே
கிருத்த வரித்தங் காணப் பட்ட
வென்ற லன்னுவயந் தெரியா தாகும
விபரீதான் னுவயம் வியாபகத் துடைய
- ௩௯௩ வன்னுவயத் தாலே வியாப்பியம் விதித்தல்
சத்த மரித்தங் கிருத்த தாலெனின்
யாதொன்று யாதொன்று கிருத்த மரித்தமென
வியாப்பியத் தால்வியா பகத்தைக் கருதா
தியாதொன் றியாதொன் றரித்தமது கிருத்தமென
- ௪௦௦ வியாபகத தாலவியாப் பியத்தைக் கருதுத
லப்படி கருதினவியா பகவியாப் பியத்தை
யின்றியு நிகழ்த லின்விப ரீத
மாமவை தன்மிய திருட்டாந தத்துச
சாததி யாவி யாவி ருத்தி
- ௪௦௩ யாவது சாதன தன்ம மீண்டு
சாத்திய தன்ம மீளா தொழிதல்
சத்த நித்த மமூர்த்தத தென்றால்
யாதொன் றியாதொன்று நித்தமு மன்றது
வமூர்த்தமு மன்று பரமானுப போலெனி
- ௪௧௦ னப்படித் திட்டாநத மாகக் காடடப்
பட்டபர மாணு நித்தமாய் மூர்த்த
மாதலிற் சாதன வமூர்த்த மீண்டு
சாத்திய நித்த மீளா தொழிதல்
சாத னாவி யாவி ருத்தி
- ௪௧௩ யாவது சாத்திய தன்ம மீண்டு
சாதன தன்ம மீளா தொழிதல்
சத்த நித்த மமூர்த்தத தென்றால்
யாதொன் றியாதொன்று நித்த மன்றஓ
தமூர்த்தமு மன்று கன்மம போல
- ௪௨௦ வென்றால் னைதன் மியருட் டாநத

உக. — தவத்திறம்பூண்டு தருமங்கேட்டகாதை. உகௌ

- மாகக் காட்டப் பட்ட கன்ம
மழூர்த்தமாய் நின்றே யறிதத மாதவிற்
சாத்திய மான நித்திய மீண்டு
சாதன மான வழூர்த்த மீளா
- சுஉரு துபயா வியாவிருத்தி காட்டப் பட்ட
வைதன் மியதிருட டாநதத்தி னின்று
சாதன சாததியங்கண் மீளாமை யன்றியு
முண்மையி னுபயா வியாவி ருத்தி
யின்மையி னுபயாவி யாவி ருத்தி
- சுஉ௦ யெனவிரு வகையுண் மையினுப யாவி
யாவி ருத்தி யுள்ள பொருடகட
சாத்திய சாதன மீளா தபடி.
வைதன் மியதிருட டாநதங் காட்டல்
சதத தித்த மழூர்த்த மாதவி
- சுஉரு னென்றறகி யாதொன்றி யாதொன்று நித்தமன்
றழூர்த்தமு மன்றா காசமபோ லென்றால்
வைதன் மியதிருட டாநத மாகக்
காட்டப் பட்ட வாகா சமபொரு
ளென்பாற் காகாச நித்தமு மழூர்த்தமு
- சுச௦ மாதலாற் சாத்திய நித்தமுஞ் சாதனமா
வுள்ள வழூர்த்தமு மிரண்டு மீண்டில
யின்மையி னுபயா வியாவிருத்தி யாவது
சத்த மறித்த மூர்த்த மாதலா
னென்ற விடத்தி யாதொன் றியாதொன்
- சுசரு றறித்தமூர்த தமுமன் றுகா ரம் போலென
வைதன் மியதிருட டாநதங் காட்டி.
லாகா சமபொரு ளல்லவென் டானாக
காகாசந தானே யுண்மையின் மையினாற்
சாத்திய வறித்தமுஞ் சாதன மூர்த்தமு
- சுரு௦* மீட்சியு மீளா மையுமில் யாகு
மவ்வெதி ரேக மாவது சாத்திய
மில்லா விடத்துச சாதன மின்மை
சொல்லாதே விடுத லாகுஞ் சதத
நித்தம பண்ணப படாமையா லென்றால்
- சுருரு யாதொன்றி யாதொன்று நித்த மன்று

* 'மீட்சியு மீளா மையு மாகுக்' என்றும் பாடம்.

பண்ணப் படுவ தல்லா ததுவு
 மன்றெனு மிவ்வெதி ரேகந் தெரியச்
 சொல்லாது குடத்தின் கண்ணே பண்ணப்
 படுதலு மநித்தமுங் கண்டே மாதலா
 ௪௬௦ நென்னின் வெதிரே கநதெரி யாது
 விபரீ தவெதி ரேக மாவது
 பிரிவைத் தலைதடு மாறுச சொல்லுதல
 சத்த நித்த மூர்த்த மாதலி
 நென்ற லென்று நின்ற விடத்து
 ௪௬௫ யாதோ ரிடத்து நித்தமு மில்லையவ
 விடத்து மூர்த்தமு மில்லையெ னாதே
 யாதோ ரிடத்து மூர்த்தமு மில்லையவ்
 விடத்து நித்தமு மில்லையென்றால்
 வெதிரேக மாறு கொள்ளுமெனக் கொள்க
 ௪௭௦ நாட்டிய விப்படித் தீயசா தனததாற
 காட்டு மனுமான வாபா சத்தின்
 மெய்யும் பொய்யு மித்திற விதியா
 லேய மின்றி யறிநதுகொ ளாய்நதென.

தவத்திறம்பூண்டு தருமங்கேட்டகாதை முற்றிற்று.

முப்பதாவது

பவத்திறமறுகெனப் பாவேநோற்றகாதை.

[முப்பதாவது பவத்திறமறுகெனப் பாவேநோற்ற பாட்டு.]

தானந தாங்கிச சீலந் தலைநிறு

போன பிறப்பிற புகுந்ததை யுணர்ந்தோள்

புதத தன்ம சங்க மென்னு

க:—ஊ0 - ம் காதை, எ.உ. சீலம - பஞ்சசீலம், அவ்ஊடாங்கசீலம், தசசீல மென மூன்று வகைப்படும். “ஐவகைச் சீலத தமைதியுங் காட்டி” (1-ம் காதை, 4-ம்) என்று முன்பு வந்திருந்ததல் காண்க. அவற்றினியல்பை, இநதூல் 2 க - ம் காதை, 6-ம் அடிகுறிப்பிற் காண்க, மணிமேகலை பிகருணியாதவின, அயற் றுள், தசசீலமே ஈண்டுக் கொள்ளற்பா லன, “எண்ணிகந்த காலங்க மென்பொ ருட்டான் மிகவுழை, நெண்ணிகந்த வுல கங்க ளிருடர வொருங்குணாந, தெண் ணிகந்த தானமுஞ் சீலமு மிவையாக்கி, யெண்ணிகந்த குணத்தினு னெய்பெரு மா னல்லனே.” (இது நீலகேசியுரையிற் கண்டது) என்றும், “தோடா ரிலங்கு மலர்கோதி வண்டு வரிபாட நீடு துணா சேர், வாடாத போதி நெறிநீழை மீய வரதன் பயந்த வறநூல், கோடாத சீல விதமேவி வாய்மை குணகை நாளு முய லவா, வீடாத வின்ப நெறிசேர்வா துண்ப வினேசோத னாரு மிலரே” (இது, வீர சோழியம், யாப்புப்படலம், ௩ - ம் கலித் துறையுரையிலுள்ள உதாரணசெய்யுள்) என்றும் தானசீலங்கள் கூறப்பட்டு வரு தல்காண்க.

உ. உணர்ந்தோள்-மணிமேகலை. பழம் பிறப்பில் நிகழ்ந்தவற்றை அறிதற்குரிய அறிவுமயோகவலித்தியைப்போன்ற இரு ச்சியும் பகருவிகளுக்கு எப்படியேனும்

உணடாகுமென்பது பெளத்தநூற்றுணி பு இப்பழம்பிறப்புணர்ச்சியையும் இருத் தியையும் முறையே மணிபல்லவத்து ளள புததபீடிகைக்காட்சியாலும் மணி மேகலாதெய்வத்தாலும் மணிமேகலைய டைந்தாளென்று இநதூலிலுள்ள கூ - ம் காதை, ௧0 - ம் காதை கூறுதல் காண்க. மஹாபோதி விருகூத்தினடியிலிருந்த பொழுது விததார்த்தனுக்கு முற்பிறப்புக களில நிகழ்ந்தசெய்திகள் மனத்திற்றே ற்றியபின்னரே ஸத்தியசதுஷ்டய னா னம் தோற்றியதென்று புத்தசரித்திரங் கூறும்.

௩. புதத மென்னும் - புத்தனும் தரு மமும் சங்கமுமென்கிற, புத்தன் - ஸர் வஜ்ஞன, பாலீபாணையிலுள்ளதாகிய மகாவரீக்க மென்னும் நூலிலுள்ள மகா கண்டகமென்னும்பாகத்திலும், மத்தியம் நிகாயத்துள்ள ஆரியபரியேஷணஸூத் திரத்திலும், தீர்க்கரிகாயத்துள்ள மகாப ரிநிர்வாணஸூத்திரத்திலும், மஹாபதான ஸூத்திரத்திலும் புத்தசரிதங் கூறப்பட் டிள்ளதென்பா. தநமம் - அவனகூறிய அருளநங்க அவை, அபிதருமம், ஸூத் திரதருமம், வினயதருமமென மூன்று வகைப்படுமென்றும், அவற்றுள் அபித ருமவகைகள் அபிதர்மார்த்தஸங்கிரகமே னனுநூலிலும், ஸூத்திரதாமவகைகள் ஸாரஸங்கிரகமென்னு நூலிலும், வினய தாமவகைகள் பிராதிமுகத்தகவினயவினி

முத்திர மணியை மும்மையின் வணங்கிச்
சரணு கதியாய்ச் சரணசென் றடைந்தபின்
முரணுத் திருவற மூர்த்தியை மொழிவோ
னறிவு வறிதா யுயிர்நிறை காலத்து
முடிதயங் கமரர் முறைமுறை யிரப்பத்
துடித லோக மொழியத் தோன்றிப்

ச்சயமென்னுதாலிலும் சுருக்கமாகக் கூற
ப்பட்டுள்ளனவென்றும், இம்மூன்றுவ
கைத்தரும்ங்கனும் பிடகத்திரயத்தில்
விரிவாகக் கூறப்பட்டுள்ளனவென்றுங்
கூறுவர். ஸங்கம் - பெளத்தரில் துறந்
தோர்களின்கூட்டம், இதில்துறந்த இரு
பாலாரும் கலப்பின்றி வேறுவேறிடங்க
ளில் இருத்தல்வேண்டுமென்பதும், அவ
ர்களில் பிக்ஷுக்களுக்குப் பிக்ஷுணிகள்
வணங்கி நடத்தல்வேண்டுமென்பதும்,
பதின்மருக்குக் குறையாமலிருத்தல்வே
ண்டுமென்பதும்வீதி. மற்றையவீதிகளை
வந்தவிடங்களிற் கண்டுகொள்க.

ச. முத்திரமணி - த்ருமணி , மேற்
கூறிய புத்த த்ரும சங்கத்தை த்ருமணி
யென்பர் , மும்மையின் வணங்கலாவது-
“புத்தம் சரணங்கச்சாமி. தர்மம் சரணங்
கச்சாமி, ஸங்கம் சரணங்கச்சாமி” என்ப
னவற்றை மூன்றுமுறைஐபித்து மூன்று
முறைபணிதல் , இனி ‘மும்மையின்
வணங்கி’ என்பதற்கு மனோவாகுக்குக்கா
யங்களென்னும் முக்கரணங்களுள் வண
ங்கியென்னும் பொருள்தும், ‘முறைமை
யின் வணங்கி’ என்றும் பாடம்

(௭). சரணுகதி - சரணமாக அடைதல்
சரணம் - அடைக்கலம்

௨ - ௫. உணர்ந்தோள் வணங்கிச்செ
ன்று அடைந்தபின்னாக என்றது த்ரு
பந்தங்களுக்கும் மணிமேகலை வணங்கிய
பின்னற்றவாறு.

ஈ. முரணுத் திருவறமூர்த்தியை - பூர்
வோத்தர விரோதமில்லாத தாமஸ்வரு
பத்தை, “மலையா வறத்தின் மாதவம் புரி
ந்தேன்” (௨௮ - ம் காதை, ௧௦௦) எனவும்,
“முன்பின் மலையா மங்கல மொழி”
(௩௦ - ம் காதை, ௨௬௧) எனவும் இந்நூ
லுள்ளே வந்திருத்தல் காண்க , தங்கள்
த்ருமத்தை முதலிலும் இடையிலும்
கடையிலும் உத்தமமானதென்று கூறு
வர் பெளத்தர்.

மேல்வருவன அறவணவடிகள்கூற்று.
எ. அறிவு வறிதாய - நிருவாண இலக்
கணத்தை ஆராய்ந்து அதனைப் பெறுதற்
குரிய ஞானமின்றி காரணகாரிய ஞான
மின்றி யென்றுமாம். ௧௦-ம் காதை, எ.
௨. அமரர் - மஹாராஜிகலோகமுத
லிய ஆறுலகிலுமுள்ள தேவர்கள் ; ஆறு
தேவலோகங்களின் பெயரை இந்நூற்
பதிமம், ௨௪ - ௨௬ - ம் அடிப்பின் குறி
ப்பிற் பாக்க.

க. துடிதலோகம் = துவிதலோகம் ,
இது மேற்கூறிய மஹாராஜிகலோக மு
தலிய தெய்வலோக மாற்றினுள் நான்கு
வது , கௌதம புத்தராக அவதரித்த பிர
பாபாலரெனனும் போதிஸத்தவர் இவ
ங்னம் அவதரிப்பதற்கு முன்பு இருந்த
விடமென்பர் “தொழுமுடிய ரீதயமல
ரொருபொழுதும் பிரிவரிய துணைவனெ
னலா, பெழுமரில கிரணநிக ரிலகுதுக்
புனைசெய்தரு ளிறைவ னிடமாக, குழ
வுமறை யவருமுனி வரருமரி ப்ரானு
கவனு மெவருந், தொழுதகைய வியை
வரு மறமருவு துதிசெய்தெழு துடித்
புரபே.” (யிபகோழியார், யாப்புப்படயம்,
௩௩ - ம் கலித்துறை யுதாரணம்) என
னுஞ் செய்யுள், துடிதபுரமெனது ஒரு புத்
தஸ்தலம் பூமியிலிருந்ததாகத் தெரிவிக்க
கின்றது துடிதலுமானமெனது ஒரு
விமானமிருப்பதாக நீலகேசியுரை கூறு
கின்றது. தோன்றி - கோசலதேசத்திற்
கபிலவஸ்துவியர் சாக்கியசக்கிரவாதியா
கிய சுத்தோதனனுடைய பட்ட மகிஷி
யான மாயாதேவியின் வயிற்றிலிருந்து
அவள் வலமருங்குலவழியே உலுய்ப்
பின வனத்தில அவதரித்து இவ்ங்னமவதரித்
ததை, “உலுய்ப் பின வனத்தது னொண்கு
ழைத தேவீ, வலம்படு மருநருல வ
நோ யுரும, லான்றோ னவ்வழித் தோன்
றின னுதலி, னீன்றோ னேழாநா னின
னுயிர் வைத்தான்.” (இது, விப்பார

௧௦ போதி மூலம் பொருந்தி யிருந்து

மாரனை வென்று வீர னாகக்

குற்ற மூன்று முற்ற வறுகும்

கூதையென்னுங் காப்பியம்) என்னுஞ் செ
ய்யுளாலுணர்க.

அ - கூ. ஈண்டுக் கூறியதுபோலவே
“சககர வாளத்துத் தேவ ரெல்லாந், தொ
க்கொருங் கிணடித் துடித் லோகத்து,
மிககோன் பாதம் விழுந்தன ரிரப்ப”
(32 - ம காதை, ௭௨ - ௭௪) என்று முன
புயந்திருத்தல் காண்க.

௧௦. போதிமூலம் - இக்காலததுப் புத
தகையென்று வழங்கப்படுவது மரை
சூசர அல்லது பல்சூனியென்று கூறப்
படும் நதிக்கரையிலுள்ளதுமாகிய இட
ததில் ஐந்து கிலையை யுடைத்தாய்விளங்
கிய அரசமரத்தின் அடியில் போதி -
அரசமரம். இஃது ஐந்துகிலையையுடை
த்தாதல, “பனையைத் தோங்கிய பாசி
லைப் போதி, யணிதிகழ் நீழ லறவோன்”
(சிலப்பதிகாரம், நாகொண்காதை. ௧௧-
௧௨) என்பதனாற் பெறப்படுகின்றது.
வித்தாத்தன் உண்மையறிவை யடை
தற்குத் துறவுபுண்டு பல்விடத்துஞ்செ
ன்று பலவாறுமுயன்று முடிவில் இம்மரத்
தடியில்வந்து சீவமாதியிலிருந்து பழம்
பிறப்புக்களை யறிந்து தசபாரமிதையும்
நிறையப்பெற்று ஆராய்ந்தபொழுது ஸத்
தியசதுஷ்டய ஞானமுழுதும் அவனுக்
குத்தோற்றினமையால், இம்மரம், யுறா
போதிவிருக்கமென்று பௌத்தாகளால்
மிகப்பாராட்டி, நெடுந்தூரத்திருந்தும்
சிக்குநோக்கி மணங்கப்படுவது. பண்
டைக்காலத்தில இத்தென்னாட்டிலிருந்
தபௌத்தாகள் வட்டிசைநோக்கி இத்தனை
த தொழுதுவந்தார்களென்றுத் தெரிவின்
றது, “போதிவிருட்சம் வடக்கேயிருப்
பதென்று பௌத்தன தொழுதலால் திக்
குத்தெனக்” என்பது சிவஞானசித்தி
யார், செளத்திராந்திகன் மதமறுதலை,
௩௩ - ம் திருவிருத்தத்துரை. இம்மரத்
தினகீழிருந்து ஞானம்பெற்றமையால்,
புத்தன் போதிவேந்தென்று கூறப்படு
வன்; இம்மரத்தடியில் வித்தாத்தன
தசபாரமிதையும் நிறையப்பெற்று எல்
லாமறிந்தானென்பது, “அருனெறியாற்
பாரமிதை யாறைந்து முடனடக்கிப்,

பொருண்முழுதும் போதியின்கீழ் முழு
துணர்ந்த முனிவரன்ற, னருண்மொழி
யா லல்வாய்மையறிந்தவரே பிறப்பறுப்
பார், மருனெறியாம் பிறதூலு மயக்
கறுக்கு மாறுளதோ.” என்னும் சித்தநாந்
தத்தோணிக் செய்யுளால் நன்குணர்த்
தப்பட்டது, இச்செய்யுளையும் இஃது
இந்த நூலிலுள்ளதென்பதையும் நீலகே
சித்திரடிகொடும், சிவஞான சித்தியார்
பரபக்கத்திற்கு ஸ்ரீஞானப்பிரகாசமெழு
தியவுறையுந் தெரிவித்தன.

௧௧. மாரன் - தர்மவிரோதியான ஒரு
தேவன், இவன் புத்தனுக்கு ஞானமுண்
டாகாதவண்ணம் தனமகளிரா மூவரும்
தானுமாகவந்து பவவகையான இடை
யூறுகளைச்செய்து முடிவில் தோல்வியுற்
ருன்; “தாமநறுங் குழன்மழைக்கட்
டளிரியலா தமமுன்னாக, காமனையே
முனந்தொலைத்தார் கண்ணோட்டம் யா
தாங்கொல்.” என்பது வீரசோழியர்,
யாப்புப்படலம், ௧௧-ம ௧ - றை, ௨ - ம்.
மாரனைவென்றமையால், புத்தனை மாரஜி
ததென்று கூறுவர். வீரியம் தசபாரமிதை
யுளொனருதலின், அத்தனையுடையானெ
ன்பார் ‘வீரன்’ என்றார், வீரியமென்
றது, இங்கே அறிவுபெறுந்துணையும் பல
வகையான இடையூற்றினுக்குமஞ்சாது
மடிவின்றிமுயன்ற முயற்சியை, அது
“வீணாவாய போதியையுறுமளவுக் கினை
மடியான், றளர்வின்றி யோடிய தாளின
னல்லலோ” என்பதனாற் பெறப்பட்டே.
இச்செய்யுள், நீலகே சிவநந்திகாரயாதி
வாகரத்தில், புத்தனுடைய வீரியபரமநி
தைக்குக்காட்டிய மேற்கோள், “காமற்
கடந்த வாமன்” (௩ - ம காதை, ௭௭),
“மாரனை வெல்லும் வீர” (௧௧-ம காதை,
௧௧) என்றா முன்னும். இராமனை யுத்த
வீரனென்றும், கண்ணனைத் தானவீரனெ
ன்றும், புத்தனைத் தயாவீரனென்றுகூறு
வாவடநூலார்.

௧௨. குற்ற மூன்று - காமம் வெருளி
மயக்கங்கள், “காமம் வெருளி மயக்கங்
காரணம்” எனபா பின்னும், ௨௫.௩ - ம்
அடி. இயல்புண்டையும் துவரத் துறந்த

வாமன வாபமை பேமக் கட்டுரை

யிறந்த காலத் தெண்ணில்புத தர்களுரு

கரு சிறந்தருள கூர்ந்து திருவாய் மொழிந்த

சீரறு பொருளி நீந்தநெறி யுடைத்தாய்ச்

மையின், புத்தன் முக்குற்றங் கடிந்தோ
னென்று கூறப்படுவன்; “குற்றங்கெடுத்தோய்” (௩-ம் காதை, ௧௦௦) என்று முன்
புலந்திருத்தல் காண்க; ‘அறுக்கும்’ என்
றதனால் குற்றமூன்றையும் கட்டென்றா
ராயிற்று. “போய்க் குற்ற மூன்று மறுத
தான்புகழ் கூறுவேற்கன, வாய்க்குற்ற
சொல்லின் வருவும்வரு வல்ல வன்றே.”
என்பது துண்டலநேசி, அவையடக்கம்.
“பூமகனே முதலாகப் புகுந்தமர ரெண்
டிகையுந், தாமலரா லடிமலனாத தொழு
திரந்து வினவியநாட், காமமுங் கடுஞ்சி
னமுங் கழிப்பரிய மயக்கமுமாய்த, தீமை
சால் கட்டினுக்குத் திறற்கருவி யாய்க்கி
டந்த, நாமஞ்சார நாமகளுக்கு நயப்படுமா
றினிதுரைத்துச், சேமஞ்சார நன்னெ
றிக்குச் செல்லுமா நருளினேயே.” என்
பது, வீரகோழியும், யாப்புப்படலம்,
௧௧-ம் கலித்துறை யுதாரணம். இனி,
பொய், கொலை, கள், காமம், களவு என்
பனவற்றை ஐங்குற்றமென்று இவர்
வழங்குவதுமுண்டு “களளும் பொய்
யுங் காமமுங் கொலையு, முள்ளக களவு
மென் றுரவோர் துறந்தவை” (௨௪-ம்
காதை, ௭௭-௭௮) என்றும், “வீடு கொ
ண்ட நல்லறம் பகர்ந்து மனபதைக்கெ
லாம் விளங்கு திங்க ணீரமையால் விரிந
திவங்கு மனபினேன், மோடுகொண்ட
வெண்ணுரைக் கருங்கடற் செழுஞ்சுடர்
முளைத்தெழுந்த தென்னலாய் முகிழ்ந்தி
வங்கு போதியி, னுடிகின்ற மூவகைப்
பவங்கடந்து குற்றமான வைந்தொடங்
கொர் மூன்றறுத்த நாதனான் மலர்த்து
ணைப், பீடுகொண்டவார் தளிப்பிறங்கு
போதியானை யெம்பிரானை நாளுமேத்து
வார் பிறப்பிறப்பிலார்களே.” (இது, வீர
கோழியும், யாப்புப்படலம், ௩-ம் கலித்
துறையுதாரணச்செய்யுள்) என்றும் வரு
தல் காண்க.

௧௩. வாமன்... கட்டுரை— புத்தனது
நால்வகைச் சத்தியங்களாகிய, இன்பத்
தை விளைவிக்கும் பொருள் பொதிந்த
சொல்; வாமன் - அழகியவன்

௭ - ௧௩. காலத்து இரப்பத் தோன்ற
இருந்து வென்று வீரனாகி அறுக்கும
வாமனது வாய்மையாகிய கட்டுரை
ன்க, ௧௦-ம் காதை, ௧௦௦ - ௭௪.

௧௪. கௌதம புத்தருடைய காலத்தி
ற்குமுன்பு தருமவகுரைந்த ஒவ்வொரு
காலத்தும் ஒவ்வொருவராகப் புத்தர்களை
பலா அவதரித்து உபதேசஞ்செய்து தரு
மஸ்தாபனஞ்செய்தார்களென்பது பெள
த்ததூற்றுணிபாதலின், ‘இறந்த காலத்
தெண்ணில்புத் தர்களும்’ என்றார், கௌ
தம புத்தருடைய சரித்திரத்திலும், புத்த
ஜாதக கதையிலும் இக்கருத்து ஆங்காங்
குப்பெறப்படும், கௌதம புத்தருக்கு
முன்னேயுள்ள புத்தர்களுள், இருபத்தே
மூவா பெயர்களாட்டும் இப்பொழுது
தெரிகின்றன. அவைவருமாறு:—(௧)-
தண்ணகாரர், (௨)-மேதங்கரர், (௩)-
சரணங்கரர், (௪)-தீபங்கரர், (௫)-கௌ
ண்டினனியர், (௬)-மங்கலா, (௭)-ஸு
மங்கலர், (௮)-இரேவதர், (௯)-சோபி
தர், (௧௦)-அநோமதர்சி, (௧௧)-பதுமா,
(௧௨)-நாரதர், (௧௩)-பதுமோத்தமர்,
(௧௪)-ஸுமேதா, (௧௫)-ஸுஜாதா, (௧௬)-
பிரியதர்சி, (௧௭)-அராததர்சி, (௧௮)-
தர்மதர்சி, (௧௯)-வித்தார்த்தா, (௨௦)-
திஷ்யா, (௨௧)-புஷ்யர், (௨௨)-விப்சித,
(௨௩)-சிகி, (௨௪)-விருஷ்பர், (௨௫)-
கருந்தர், (௨௬)-கோவகாமா, (௨௭)-
கசியபரென்பன். இவ்விருபத்தேமூவரும்
கௌதம புத்தரும் ஸாவஜ்ஞய புத்தரே
ன்று கூறப்படுவர். இஃது, இலங்கையி
லுள்ள வித்தியோதய பாடசாலைத் தலை
வராகிய ஸ்ரீஸுமங்கலரால் தெரிந்து
கொள்ளப்பட்டது. தண்ணகாரன்,
மஹாவீரன் முதலிய இருபத்துமூன்று
புத்தரென்பாருமுளா.

௧௩ - ௧௩. யான்கூறுவது, ஏமக்கட
றெயும் திருவாய்மொழிந்ததுமாகவுள்
ளதென்று அறவணவடிகள் கூறின
ரென்க.

௧௪. ஈரறு பொருளின் - பன்னிரண்டு
பொருள்களால், என்றது ‘பேதைபை

௩௦.—பவ ததிறமறுகெனப்பாவைநோற்றகாதை. ௩௦௩

சார்பிற் றோன்றித் தத்தமின் மீட்டு

மிலக்கணத் தொடர்தலின்

மண்டில வகையா யறியக் காட்டி.

௨௦ யெதிர்முறை யோப்ப மீட்சியு மாகி

யீங்கி தில்லா வழியில லாகி

யீங்கி துள்ள வழியுண் டாகலிற்

றக்க தக்க சார்பிற் றோற்றமெனச்

சொற்றகப் பட்டு மிலக்கணத் தொடர்பாற்

௨௫ கருதப் பட்டுங் கண்டநான் குடைத்தாய்

முதலியவற்றை. அவையாவன :— பேதைமை, செய்கை, உணர்வு, அருவரு, வாயில், ஊறு, துகர்வு, வேட்கை, பற்று, பவம், தோற்றம், வினைப்பயனென்பன. இவற்றை முறையே அவித்தைய, கர்மம் அல்லது ஸம்ஸ்காரம், விஜ்ஞானம், நாம ரூபம் அல்லது ரூபாரூபம், ஷடாயதனம், ஸபரிசம், வேதனை, தருஷ்டனை, உபாதானம், பவம், ஜன்மம் கர்மபலம் என்பர் வடநூலார். இவை துவாதச நிதானமெனப்படும்; இவற்றுள் விஜ்ஞானத்திற்குப் பெளதிக இயல்பு உண்டென்பர், (௩௦ - ம் காதை, ௪௫ - ௪௬.)

‘ ஈரறுபொருளின்’ என்றது முதலிய வற்றிற்குப் பின்வரும், ‘ பேதைமை’ (௪௫ - ம் அடி) என்பது முதலியவற்றால் விவரணங் கூறப்படும்.

௧௭ - ௧௯. சார்பிற்றோன்றி - சம்பந்தத்தால் உண்டாகி, சம்பந்த மெனறது காரியகாரணத் தொடர்ச்சியை. “ சார்பிற்றோற்றம்” (௨௫ - ம் காதை, ௧௬௩) என்று முன்பு வந்திருத்தல் காண்க. மேற்கூறிய பன்னிரண்டனுள் பேதைமையிலிருந்து செய்கையும், அதிலிருந்து உணர்வும், அதிலிருந்து அருவருவும், அதிலிருந்து வாயிலும், அதிலிருந்து ஊறும், அதிலிருந்து துகர்வும், அதிலிருந்து வேட்கையும், அதிலிருந்து பற்றும், அதிலிருந்து பவமும், அதிலிருந்து தோற்றமும், அதிலிருந்து வினைப்பயனுற் தோன்றுமெனக்கொள்க. இதனால் முதன்முறைத் தோற்றங் கூறியவாறாயிற்று. தத்தமில் மீட்டும் இலக்கு அண்ணத்தொடர்தலின் - அப்பன்னிரண்டனுள் செய்கை முதலிய ஒவ்வொன்றும் தத்தம்க்கு முன்னுள்ளவற்றிலின்றும்

தோன்றியதுபோலப் பன்னிரண்டாவதாகிய வினைப்பயனினின்றும் எண்ணுமுறையில் முதற்கண்ணின்றதாகிய பேதைமைதோன்ற அதனினின்று திரும்பவும் செய்கைமுதலியன முன்தோன்றியவாறே தோன்றுதலால், மீட்டும், உம்மை - இறந்துதழீஇயது. பேதைமை முதலிய பன்னிரண்டும் தங்கட்டோன்றுவனவற்றைநோக்கப் பகுதியாதலும், தமக்கு முதலாவனவற்றைநோக்க விருதியாதலு முடையனவென்பது பெளத்தர்கொள்கை. இலக்கு-குறி. (௩௦ - ம் காதை, ௧௦௪ - ௧௧௬.)

௧௧. மண்டிலம் - வட்டம், “ ஊழின் மண் டிலமாச குழுமிற் துகாச்சி” என்பா பின்னும், (௩௦ - ம் காதை, ௧௧௬.)

௨௦. எதிர்முறை ஒப்ப - தோன்றும் முறைமையைக்க எதிாதல் - தோன்றுதல், எனறது காரணத்தை இல்லையாக்க வென்றபடி. பேதைமைமீளச் செய்கையும், அதுமீள உணர்வும், அதுமீள அருவருவும், அதுமீள வாயிலும், அதுமீள ஊறும், அதுமீள துகாவும், அதுமீள வேட்கையும், அதுமீளப் பற்றும், அதுமீளப் பவமும், அதுமீளத் தோற்றமும், அதுமீள வினைப்பயனுள்ளுமெனறவாறாயிற்று. மீளுதல் - ஈண்டு இன்மைப்பொருட்டு. ‘ எதிர்முறையொப்ப’ என்றும் பாடம், (௩௦ - ம் காதை, ௧௧௬ - ௧௩௩.)

௨௧. இதுவென்றது காரணத்தை. இல்லாகி - காரியங்கனிலையாகி.

௨௫. மேற்கூறிய பேதைமைமுதலிய பன்னிரண்டனுள், பேதைமை, செய்கை என்னும் இந்த இரண்டும் முதற்கண்டமென்றும், உணர்வு, அருவரு, வாயில்,

மருவிய சந்தி வகைமூன் றுடைத்தாய்த்
தோற்றம் டார்க்கின் மூன்று வகையாய்த்
தோற்றற் கேற்ற காலமூன் றுடைத்தாய்க்
குற்றமும் வினையும் பயனும் வினைந்து

௩௦ நிலையில் வறிய துன்பமென நோக்க

வுலையா வீட்டிற் குறுதி யாகி

நால்வகை வாய்மைக்குச் சார்பிட னாகி

பைந்துவகைக் கந்தத் தமைதி யாகி

மெய்வகை யாறு வழக்குமுக மெய்தி

௩௧ நயங்க ணன்காற் பயன்க ளெய்தி

யியன்றநால் வகையால் வினாவிடை யுடைத்தாய்

நின்மிதி யின்றி யூழ்பா டுன்றிப்

பின்போக் கலந்து பொனறக கெடாதாய்ப்

ஊறு, துகர்வு என்னு மிவ்வைந்தும் இர
ண்டாங் கண்டமென்றும், வேட்கை,
பற்று, பவம் என்னுமிம்மூன்றும் மூன்றா
ங்கண்டமென்றும், தோற்றமும் வினைப்
பயனும் நான்காங்கண்டமென்றுங் கூறப்
படும்; (௩௦ - ம் காதை, க௩௩ - க௪௭.)

௨௬. செய்கையு முணர்வுஞ் சேர்தலை
முதற்சந்தியென்றும், துகர்வுங் வேட்கை
யுஞ்சேர்தலை இரண்டாஞ்சந்தியென்றும்,
பவமுந் தோற்றமுஞ்சேர்தலை மூன்றா
ஞ்சந்தியென்றுங் கூறுவர், (௩௦ - ம்
காதை, க௪௭ - க௫௨.)

௨௭. தோற்றம் - பிறப்பு (௩௦-ம் கா
தை, க௫௩ - க௫௬.)

௨௮.—௩௦ - ம் காதை, க௫௬-௬௬௮.

௨௯.—௩௦ - ம் காதை, ௬௬௯ - ௬௭௪.

௩௦ - ௩௧:—௩௦ - ம் காதை, ௬௭௫ -
௬௭௮.

௩௨. நால்வகை வாய்மைக்கு—நான்கு
வகைப்பட்ட சத்தியங்களுக்கு, நான்கு
சத்தியங்களாவன:—துக்கம், துக்கோத்
பத்தி, துக்கநிவாரணம், துக்கநிவாரண
மார்க்கமென்பன, (௩௦ - ம் காதை,
௬௭௯ - ௬௮௮.)

௩௩. ஐந்துவகைக்கந்தம் - பஞ்சஸ்க
ந்தம், ஸ்கந்தம் - கூட்டம், அவையா
வன:—உருவம், வேதனை, குறிப்பு, பா
வனை, விஜ்ஞானம் என்பன; “ஓங்குரு
வம் வேதனை யுள்குறிப்புப் பாவனை
மெய், தாங்குணர்வென் றைந்தாங்கந்

தம்” என்பது பரமநதீர்ப்பானு, (௩௦-ம்
காதை, ௬௮௯ - ௬௯௦.)

௩௪. ஆறுவழக்காவன:— உண்மைவ
ழக்கு, இன்மைவழக்கு, உள்ளதுசார்ந்த
உண்மைவழக்கு, இல்லதுசார்ந்த இன்
மைவழக்கு, உள்ளதுசார்ந்த இன்மை
வழக்கு, இல்லதுசார்ந்த உண்மைவழக்கு,
என்பன (௩௦ - ம் காதை, ௬௯௧-௨.௬௯)

௩௫. நயங்களான்கு—ஒற்றுமைநயம்,
வேற்றுமைநயம், புரிவின்மைநயம், இய
ல்புநயம் என்பன, (௩௦ - ம் காதை,
௨௬௭ - ௨௭௮.) பயன்கள் - பிரயோச
னங்கள், அவை நான்குவகைப்படும்
(௩௦ - ம் காதை, ௨௭௮ - ௨௭௯.)

௩௬. நால்வகையால் வினாவிடையு
டைமை - துணிந்துசொல்லல், கூறிட்டு
மொழிதல், வினாவினவிடுத்தல், வாய்வா
னாமை என்பன, (௩௦ - ம் காதை,
௨௭௯ - ௨௮௯.)

௩௭. நின்மிதி—நிர்மாணம்=உண்டாக்கு
தல். ஊழ்பாடு—முடிவுபடுதல் ஊழ்—முடிவு.
தொடக்கமும் ஈறுமின்றி யென்பதாம்.

௩௮. பின்போக்கு - தொடர்ச்சி, இத்
னை ஸந்தானமென்பர், அது வாயுஸந்
தானம், தீபஸந்தானம், தாராஸந்தானம்,
பிபீலிகாஸந்தானம் என நான்குவகைப்ப
டும். பொன்றக்கெடாதாய் - முற்றக்கெ
டாததாகி.

௩௮ - ௪௪:—௩௦ - ம் காதை, ௨௯௦-
௨௯௬.

ஈ0.—பவத்திறமறுகெனப்பாவைதோற்றகாதை. ஈ0ஐ

பண்ணுந ரின்றிப் பண்ணப் படாதா

ஈ0 யானு மின்றி யென்னது மின்றிப்

போனது மின்றி வந்தது மின்றி

முடித்தது மின்றி முடிவு மின்றி

வினையும் பயனும் பிறப்பும் வீடு

மினையன வெல்லாந் தானே யாகிய

ஈஐ பேதைமை செய்கை யுணாவே யருவுரு

வாயி லூறே நுகர்வே வேடகை

பற்றே பவமே தோற்றம் வினைப்பய

னிற்றென வருத்த வியல்பீ ராறும்

பிறந்தோ ரறியிற் பெருமபே றறிகுவ

ஐ0 ரறியா ராயி னூழ்நர கறிகுவா

பேதைமை யென்பதி யாதென வினவி

னோதிய விவற்றை யுணராது மயங்கி

யியற்படு பொருளாற கண்டது மறந்து

முயற்கோ மீண்டுனக் கேட்டது தெளித

ஐஐ லுலக மூன்றினு முயிரா முலக

இனிப் பேதைமைமுதலிய பன்னி
ரண்டொன்றும் அவற்றின இலக்கணங்
களும் முறையே கூறப்படும்.

ஈஐ. பேதைமை - அவித்யை. செய்
கை - காமம். உணர்வு - விஞ்ஞானம்.
அருவுரு - நாமரூபம்.

ஈஈ. வாயில் - வுடாயதனம், அஃதா
வது ஞானேந்திரியங்களும் மனமும்.
ஊறு - ஸ்பரிசம், அஃதாவது இந்திரிய
விஷயசம்பந்தம். நுகர்வு - வேதனை, அஃ
தாவது சுகதுக்க அனுபவம். வேட்கை -
சுருஷ்ணை, அஃதாவது இன்பத்தை
அடையவேண்டுமென்றும் துன்பத்தைப்
போக்கவேண்டுமென்று முண்டாகு
மாசை.

ஈஐ. பற்று - உபரதானம்; அஃதாவது
இன்பத்தைக்கொடுக்கும் பொருள்க
ளோடு ஒட்டிக்கொள்ளுதல். தோற்றம் -
ஜனனம். வினைப்பயன - காமபலம். இய
ல்பு - ஸ்வபாவம்.

ஈஐ. பெருமபேறு - நிர்வாணம்.

ஐ. இவற்றையென்றது நான்கு சத்
தியங்களையும், அவற்றை நன்கு விளக்
கும் துவாதச நிதானங்களையும்.

ஈச. கோடு - கொம்பு.

ஈக - ஈச. பேதைமையென்பது மய
ங்கிக் கண்டதுமறந்து கேட்டது தெளித
லென்க, “பேயமை யாகமுயிப் பேதை
மைக ஸ்வனோ டெனாயக, காழற் ரும
தன் பயன் ஈசிர காமினைக் கடந்து, நாம
ரூஉம்புகழ் கொடுப்பதார் நன்னெறிநண்
னும, வாமன வாயயொழி மறந்திட்டு
மறந்தொழி கின்றும்” இது வீரக்காழி
யம், யாப்புப்படலம், ஐ - ம கலித்துறை
யுதாரணம்) என்று கூறப்பட்டிருத்தல் கா
ண்க. இவ்வடிகளார் பேதைமையதிலக்
கணம் கூறப்பட்டது.

ஐஐ. உலகமூன்றினும் - மூன்றுலகங்
களுள்ளும், உலகம் முப்பத்தொன்றென்
பாலெனின் மஹாராஜிகலோகமுதலிய
உலகம் இருபத்தாறினையும் மேலுலகெ
ன்றும், நாரகலோகமுதலிய உலகம் நான்
கினையும் கீழுலகென்றுங்கொண்டு அவ
ற்றை நடுகின்ற மனுஷ்யலோகத்துடன்
கூட்டி, இந்தூலாசிரியர் உலகம் மூன்
றெனக் கொண்டார்போலுமென்க, “தி
ருமேவு பதமஞ்சேர் திசைமுகனே முத
லாக, வருமேவி யவதரித்த வுயிரனைத்து

மலகில பல்லுயி ரறுவகைத் தாகு
மக்களுந் தேவரும பிரமரு நரகருந
தொக்க விலங்கும பேயு மென்றே
நல்வினை தீவினை யென்றிரு வகையாற

௬௦ சொல்லப் பட்ட கருவிற சார்தலுங்
கருவிற பட்ட பொழுதினுட் டோற்றி
வினைப்பயன் விளையுங் காலையிற் கட்டு
மனப்பே ரின்பமுங் கவலையுங் காட்டுந
தீவினை யென்பதி யாதென வினவி

௬௧ னைய்தொடி நல்லா யாங்கது கேளாய்
கொலையே களவே காமத தீவிழை
வுலையா வுடம்பிற் றேற்றறுவ மூன்றும்
பொய்யே குறளை கடுஞ்சொற பயனில
சொல்லெனச் சொல்லிற றேற்றறுவ நான்கும்

௭௦ வெஃகல் வெஞ்ஞால பொல்லாக காட்சியென
றுள்ளந் தன்னி லுருபபன மூன்றுமெனப்
பத்து வகையாற் பயன்றெரி புலவ
ரித்திறம படரார் படர்குவ ராயின
விலங்கும பேயு நரகரு மாகிக்

௭௧ கலங்கிய் வுள்ளக கவலையிற் றேனறுவா
நல்வினை யென்பதி யாதென வினவி

முயக்கொள்வா, னிவ்வுலகுங் கீழுலகு
மிசையுலகு மிருணங்க, வெவ்வுலகுந்
தொழுதேதச் செழுந்தசெழுஞ் சுடமெ
ன்ன, விலங்குகதி ரோரிரண்டும் விலங்கி
வலங் கொண்டெவ, வலங்குசினைப்
போதியின்கீ ழறமமர்ந்த பெரியோய்நீ”
(இது வீரசோழியும், யாப்புப்படலம்,
கக - ம் கவிததுறையுதாரணம்) என்பதில்
இப்படியே உலகங்கள் மூன்றாகக் கூறப்
பட்டிருத்தல் காண்க. உயிராமுலகம் -
சேதனப்பிரபஞ்சம்.

௧௬. அலகில - அளவில்லாதன.

௧௭ - ௧௮. மக்களும் தேவரும் பிரம
ரும் நரகரும் விலங்கும் பேயுமென்று
பல்லுயிர் அறுவகைத்தாகும், இவ்வுறு
வகைப்பிறப்பும் ஷட்கதி யெனப்படும்.
செய்கை கூறுதற்கு அங்கமாக ஈண்டு
அறுவகையுயிர்களுங் கூறப்பட்டன.

௬௦. சொல்லப்பட்ட கரு - மேற்கூறி
யமக்கட்கரு முதலிய ஆறும். கரு - பீஜம்;
பதிகம், உஅ.

௬௧. “வினாவின்னன், வியா விழுகா
தரும்” என்பது திருக்குறள், உஅச

௬௦ - ௬௩. (செய்கை) சாத்தலையு
இன்பத்தையும் கவலையையுங் காட்டி
௬௬ காமததீவிழைவு - இருபெய
ரொட்டி.

௬௪. குறளை - கோள். கடுஞ்சொல் -
கோபச்சொல்.

௬௫ - ௬௬. பயனில்சொல் - அற
பொருளின் பங்களுள் ஒன்றும் பயவாத்
சொல்.

௭௦. பொல்லாக்காட்சி - மயக்கம்
அஃதாவது உண்மையைறியாமை.

௭௧. உருப்பன - தோன்றுவன.

௬௧ - ௭௦. தீவினையென்பது மூன
றும் நான்கும் மூன்றுமெனப் பத்துவகை
ப்படும். இப்பதனையும் தச ஸம்யோ
ஜனையென்பது பெளத்தநூல்வழக்கு

௭௩. இத்திறம் - கொலை முதலிய
இப்பாவவழிகளில். படரார் - செவ
லார்.

௩௦.—பவத்திறமறுகென்ப்பாவைநோற்றகாதை. ௩௦௭

சொல்லிய பத்தின் ரெகுதியி னீங்கிச்
 சிலந் தாங்கித் தானந் தலைநின்று
 மேலென வகுத்த வெருமுன்று திறத்துத்
 ௮௦ தேவரு மக்களும் பிரமரு மாகி
 மேவிய மகிழ்ச்சி விளைபபய னுண்குவ
 ருணர்வெனப் படுவ துறங்குவோ ருணர்விற்
 புரிவின் ருகிப புலன்கொளா ததுவே
 யருவுரு வென்பதங் வுணர்வு சாரந்
 ௮௧ வுயிரு முடமபு மாகு மென்ப
 வாயி லாறு மாயுங் காலை
 யுள்ள முறுவிகக வுறுமிட னாகு

௭௭. சொல்லியபத்து - கொலை, சளவு, காமம், பொய், குற்றை, கடுஞ்சொல், பயனில்சொல், வெடிகல், வெகுளல், பொல்லாக்காட்சி யென்பன “மருடரு மனமவாய் மெய்யிற் கொலைமுதல் வினை பத தாமே” என்பது சித்தகூடங்கத்தொ ௩4 நீங்கலாவது இப்பத்தினிளையும் நீங்கிக் கொல்லாமைமுதலிய பத்தினை யும் பெறுதல். ‘பள்ளிவலம் புரிதல், தவ ளுசெய்தல், தானஞ்செய்தல் என்னும் காயத்தின்குண மூன்றும், பெய்யுரை, ஸ்வார்த்தை, இனியனகூறல், பயன் படுசொற்கூறல் என்னும் பாககின் குணம் நான்கும், அருணினைவு, ஆசை யறுததல், தவப்பற்று என்னும் மனத்தின் குண மூன்றும் ஆகிய நற்குணம் பத்து’ என்று கூறுவாருமுள்ள இது, சிவநா னசித்தியாரி, செளத்திராந்திகள் மதம், ௩௦ - ம பாட்டினாயிற் கண்டது.

௭௮.—௩௦ - ம் காதை, ௧. சிலத்தின் வகைகளை இந்நூல் ௮ க-ம் காதை, ௮௭-10 அடிக்குறிப்பிற் காண்க.

௮௧. மகிழ்ச்சிவிளைப்பயன் - இன்பம், மகிழ்ச்சிவிளை - புண்ணியம்.

௮௨ - ௮௧. இவ்வடிகளிற் கூறியது போலவே “விலங்கு நகரும் பேய்களு மாக்குங், கலங்களுந் தீவினை கடிமின் கடிந்தாற், நேவரு மக்களும் பிரமரு மாகு தி, ராகவி னல்லினை யயரா தோம்புமின்” (௮௧ - ம் காதை, ௪௧-௪௨) என்று முன் புவந்திருத்தல் காண்க.

௪௧-௮௧:—௨௪-ம் காதை, ௧௦௪-௧௪௦.

௮௨. உணர்வு-விஞ்ஞானம்; இதுபஞ் சஸ்கந்தத்துள் ஒன்றாகவுங் கூறப்படம

பின்னர்க்காண்க. உறங்குவோருணர்வி ன் - தூங்குவோருடைய உள்ளம் கர்த் ருதவமும் போக்தருதவமுமின்றிச் சா க்ஷிமாததினாயாக நிற்கல்போல.

௮௩ புரிவு இன்றாகி - செய்யுந்தொ ழில் யாதொன்று மினறி; புலன்கொளா தது - விஷயங்களை அனுபவியாத சாக்ஷி மாததினாயாயிருத்தலையுடையது.

௮௨ - ௮௩. உணர்வு, உள்ளம், விஞ் ஞானமென்பன ஒருபொருட்சொற்கள், இதனைப் பின்னர்க்காண்க, இதுவே கருமத்தொகுதியோடு கூடிய வியவகார தசையில உயிரென்றுவழங்கப்படுமென் பதும், முடிவில் ஆனமாவென்று ஒன்று இல்லையென்பதும் பௌத்தர்கொள்கை; ஆன்மா இல்லையென்பதனால் இவர்கள் அநானமவாதிகளென்று கூறப்படுவர், இந்த இரண்டடிகளாலும் உணர்வினிலக் கணம் கூறப்பட்டது.

௮௪-௮௫. அருவுரு-நாமரூபம். “அரு வுருததன்மை, யாக்கை” என்பர் பின்னு ம், ௧௦௨ - ௧௦௩ இவ்விரண்டடிகளாலும் அருவுருவினிலக்கணம் கூறப்பட்டது.

௮௬. வாயிலாறு - ஷடாயதனம்; வா யில், துவாரம், வழி, ஆயதனம், இட மென்பன ஒருபொருட் சொற்கள்.

௮௭. உள்ளமுறுவிகக - விஞ்ஞானத் தில் விஷயங்களையடைவித்தற்கு உறும் இடனாகும் - உற்ற இடங்களாகும். இட ங்களாவன—மெய் வாய் கண் மூக்குச் செவியென்னும் இரத்திரியமைந்தும் மன மொன்றும்.

௮௮ - ௮௭. இவ்விரண்டடிகளாலும் வாயிலினிலக்கணம் கூறப்பட்டது.

மூறென வுரைப்ப துள்ளும் வாயிலும்
வேறு புலன்களை மேவுத லென்ப

௧௦0 நுகர்வே யுணர்வு புலன்களை நுகர்தல்
வேட்கை விருமபி நுகர்ச்சியா ராமை
பற்றெனப் படுவது பசைஇய வறிவே
பவமெனப் படுவது கரும வீட்டர

தருமுறை யிதுவெனத் தார்தாஞ் சார்தல்
௧௦௫ பிறப்பெனப் படுவதக் கருமப் பெற்றியி
னுற்புணருள்ளஞ் சார்பொடு கதிகளிற்
காரண காரிய வருக்களிற் றேன்றல்
பிணியெனப் படுவது சார்பிற் பிறிதா
யியற்கையிற் றிரிந் துடம பிடுமபை புரிதன்

௧௦௦ மூப்பென மொழிவ தந்தத் தளவுந்
தாக்குநிலை யாமையிற் றுந்தளாந் திடுதல்
சாக்கா டென்ப தருவருத் தன்மை
யாக்கை வீழ்ச்சி ரெனபறைந் திடுதல்

அஅ. ஊறு - ஸ்பரிசம், உள்ளமும்
வாயிலும் - விஞ்ஞானமும் ஷடாயதன
மும்.

அக. புலன்களை - விஷயங்களை.

அஅ - அக. ஷடாயதனங்கள் விஷய
ங்களை ஸ்பரிசித்தல் ஊறெனப்படுமென
பர்; இவ்விரண்டடிகளாலும் ஊற்றினி
லக்கணம் கூறப்பட்டது.

௧௦. உணர்வு - விஞ்ஞானம்; இதனால்
நுகர்வினிலக்கணம் கூறப்பட்டது.

௧௧. வேட்கை-தருஷணை; ஆராமை-
நிரம்பாமை; “ஆர வியற்கை யவா”
(திருக்குறள், ௩௭௦) என்றார் திருவள்ளு
வரும்; நிரம்பாமையாவது - தாமேயன்
றித் தம்பயனும் நிலையாமையின், வேண்
டாதனவாகிய பொருள்களை வேண்டி
மேன்மேல்வளர்தல்; இதனால் வேட்
கையதிவக்கணம் கூறப்பட்டது.

௧௨. பசைஇய - ஒட்டிக்கொண்ட;
இதற பற்றினிலக்கணம் கூறப்பட்ட
து.

௧௩. ஈட்டம் - கூட்டம், ஈண்டுக்கூ
றியதுபோலப் பவத்தைக் கருமத்தொ
குதியென்று பின்னுங்கூறுவர், ௧௧௩,
௧௪௨ - ம் அடிகளிற் காண்க.

௧௩ - ௧௪. இந்த இரண்டடிகளாலும்
பவத்தினிலக்கணம் கூறப்பட்டது.

௧௧. கருமப்பெற்றியின் - கருமங்கள்
னியல்போடு.

௧௧. உற்புணருள்ளம் - மிகப்புணா
ந்த விஞ்ஞானம், சார்பொடுகதிகளில் -
சம்பந்தத்தோடு கூடிய பிறப்புவகை
களில்.

௧௧. இங்கே ‘காரண காரிய வருக்
ளிற் றேன்றல்’ என்றதற்கேற்ப, “அன
புடையாருய ரரசற் கருளிய, வென்பு
டையாக்கை” என்று முன்னுங் கூறிய
ருத்தல்காண்க, ௨௫ - ம காதை, ௧௭௦ -
கள்க.

௧௧ - ௧௧. உள்ளம் தோன்றலென்க.

௧௨ - ௧௧. இவ்வடிகளால் தோற்றத்
தினிலக்கணம் கூறப்பட்டது.

௧௩. பிணி - வியாதி. பிறிதாய் - வே
றுகி.

௧௧. இயற்கை-ஸ்வபாவம். திரித-
வேறுபாடு. இடுமபை - துன்பம்.

௧௩ - ௧௧. இவ்வடிகளாற் பிணியினி
லக்கணம் கூறப்பட்டது.

௧௦௦ - ௧௦௧. அந்தம் - மரணம். இவ்
வடிகளால் மூப்பினிலக்கணங்கூறப்பட்
து.

௧௦௨ - ௧௦௩. சாக்காடு-மரணம். அரு
வருத்தன்மையினையுடையவுடம்பு அஸ்த்
மிக்குஞ் சூரியனைப்போலே மறைந்த

௩௦.—பவத்திறமறுகெனப்பாவைநோற்றகாதை. ௩௦௯

- பேதைமை சார்வாச் செய்கை யாகுஞ்
 ௧௦௫ செய்கை சார்வா வுணர்ச்சி யாகு
 முணர்ச்சி சார்வா வருவுரு வாகு
 மருவுருச் சார்வா வாயி லாகும்
 வாயில சார்வா ஆறு குமமே
 ஆறு சார்ந்து துகர்ச்சி யாகு
 ௧௧௦ துகர்ச்சி சார்ந்து வேட்கை யாகும்
 வேட்கை சார்ந்து பற்று குமமே
 பற்றிற் றேன்றுங் கருமத் தொகுதி
 கருமத் தொகுதி காரண மாக
 வருமே யேனை வழிமுறைத் தோற்றம்
 ௧௧௫ தோற்றஞ் சார்பின் மூப்புபிணி ச1ககா
 டவல மரற்றுக் கவலைகை யாறெனத்
 தவலி றுன்பந தலைவரு மென்ப
 ஆழின்மண் டிலமாச் சூழமிந் துகர்ச்சி
 பேதைமை மீளச் செய்கை மீளுஞ்
 ௧௨௦ செய்கை மீள வுணர்ச்சி மீளு
 முணர்ச்சி மீள வருவுரு மீளு
 மருவுரு மீள வாயின மீளும்
 வாயின மீள ஆறு மீளு
 மூறு மீள துகர்ச்சி மீளு
 ௧௨௫ துகர்ச்சி மீள வேட்கை மீளும்
 வேட்கை மீளப் பற்று மீளும்
 பற்று மீளக் கருமத் தொகுதி
 மீளுங் கருமத் தொகுதி மீளத்
 தோற்ற மீளுந் தோற்ற மீளப்

போதல், “செய்தவ யாககையின், மே
 வினே னாயினும் வீழ்கதிர் போன்றேன்”
 (௨௪ - ம் காதை, ௧௦௧ - ௧௦௨) என்று
 இந்தவுவமையே இந்நூலில் முன்பு கூற
 ப்பட்டிருத்தல் காண்க, இவ்வடிகளாற்
 சாக்காட்டினிலக்கணம் கூறப்பட்டது.

க௧௮ - ௧௦௩. இவ்வடிகளாற் பிணிமூப்
 புச் சாக்காடென்னும் வினைப்பயன்
 களுககு இலக்கணங் கூறினார்.

௧௧௪. தோற்றம் - ஜனனம்.

௧௧௬. அவலமுதலியவற்றினிலக்கண
 ங்களை இப்புத்தகத்தின் ௪௨ - ம் பக்கத்
 திற் பார்க்க.

௧௧௫ - ௧௧௭. மூப்புமுதலியன துக்க
 மெனவுங் கூறப்படுமாதலின், அவைகள்
 ‘தவலி றுன்பம்’ எனப்பட்டன.

௧௧௮. ஊழ் இல் மண்டிலமா - முடி
 வில்லாத வட்டமாக, ஊழ் - முடிவு;
 “ஊழ்பாடின்றி” (௩௦ - ம் காதை, ௩௭)
 எனறார் முன்னும், இந்நுகர்ச்சி சூழ்
 மெனக்.

௧௦௪ - ௧௧௪. இவ்வடிகளால் துக்க
 மும் துக்கோத்பத்தியுமாகிய வாய்மைக்
 ளிரண்டும் கூறப்பட்டனவென்பார்.

௧௧௬. மீள - நீங்க, இல்லையாகவென்
 றுமாம்.

௧௩௦ பிறப்பு மீளும் பிறப்புப் பிணிமூப்புச்

சாககா டவல மரற்றுக் கவலை

கையா நென்றிக் கடையி றுன்ப

மெல்லா மீளும்வ வகையான் மீட்சி

யாதிக் கண்ட மாகு மென்ப

௧௩௧ பேதைமை செய்கை யென்றிவை யிரண்டுங்

காரண வகைய வாத லானே

யிரண்டாங் கண்ட மாகு மென்ப

வுணர்ச்சி யருவரு வாயி னுநே

துகாசசி யென்று நோககப் படுவன

௧௩௨ முன்னவற் றியலபாற் றுன்னிய வாதலின்

மூன்றாங் கண்டம வேட்கை பற்றுக்

கருமவீட் டமமெனக் கட்டு ரைப்பவை

மறறப் பெற்றி துகாசசி யொழுக்கினூட

குற்றமும் வினையு மாந லானே

௧௩௩ நான்காங் கண்டம பிறப்பே பிணிபே;

மூப்பே சாவென மொழிந்திடுந் துன்ப

மெனவிவை பிறப்பி லுழக்குபய னாதலிற்

பிறப்பின் முதலுணா வாதிக் சந்தி

துகர்ச்சி யொழுக்கொடு விழைவின் கூட்டம்

௧௩௪ புகர்ச்சியின் றறிவ திரண்டாளு சந்தி

௧௩௦. பிறப்பு-பாண்டுப் புனர்ஜனனம், இப்படியே பின்னுமவரும்.

௧௩௩. மீட்சி இவ்வகையினையுடைத்து.

௧௧௬ - ௧௩௩. இவ்வடிகளால் துகக் நிவாரணமாகிய மூன்றாவது வாய்மை கூறப்பட்டதென்பர்.

இனி, நான்குகண்டங்களும் முறையே கூறப்படும்.

முதற்கண்டம்:—

௧௩௪ - ௧௩௬. பேதைமையும் செய்கையுமாகிய இரண்டும் காரணங்களாகவுள்ளனவாதலின், அவை முதற்கண்டமென்று கூறப்படும்.

இரண்டாங்கண்டம்:—

௧௩௭ - ௧௪௦. உணர்ச்சி முதலிய ஐந்தும், பேதைமை செய்கையென்னுமிரண்டாலும் வந்தனவாதலின், அவை இரண்டாங்கண்டமென்று கூறப்படும்.

மூன்றாங்கண்டம்:—

௧௪௧ - ௧௪௪. வேட்கைமுதலிய மூன்

றும் மேற்கூறிய துகர்ச்சியொழுக்கத்தின்கண்ணுண்டாகிய குற்றமும் அதனுள்ளதாகும் வினையுமாக இருத்தலின், மூன்றாங்கண்டமென்று கூறப்படும். வேட்கைமுதலிய மூன்றனுள் வேட்கையும் பற்றும் குற்றமெனவும் பவம் வினையெனவுவகொள்க.

நான்காங்கண்டம்:—

௧௪௭. 'ஊழ்க்குப்பய னாதலின்' எனறும் பாட்டம்.

௧௪௮ - ௧௪௭. பிறப்பும் பிணிமுதலிய கன்மபலனுமாகிய இவைகள் முற்கூறிய வினைப்பயனாக இருத்தலின், அவை நான்காங்கண்டமென்று கூறப்படும்.

சந்தி மூன்று:—

௧௪௮. பிறப்பின் முதல் - செய்கை செய்கையும் உணர்வுஞ் சேர்தல் முதற் சந்தியாகும்.

௧௪௯ - கூட்டம் - சேருதல்.

௧௫௦ - ௧௫௦. துகர்ச்சியும் வேட்கையுங்கூடெல் இரண்டாளு சந்தியாகும்.

நா. - பவத்திறமறுகெனப்பாவைநோற்றகாதை. ௩௧௧

கன்மக் கூட்டத் தொவெரு பிறப்பிடை
முன்னிச செலவது மூன்றஞ் சந்தி
மூன்றுவகைப் பிறப்பு மொழியுங் காலை
யானறபிற மார்க்கத் தாய வுணாவே
கருநு தோன்றல வீடெனத் துணிந்து தோன்றியு
முணர்வுள் ளடங்க வருவாய்த தோன்றியு
முணர்வு முருவு முடங்கத் தோன்றிப்
புணர்தரு மகக டெய்வமவிலங் காகையுங்
கால மூன்றுங் கருதுங் காலை
கசு௦ யிறந்த கால மெனனல வேண்டு
மறந்த பேதைமை செயகையா னவறறை
நிகழ்ந்த காலமென நேரப் படுமே
யுணர்வே யருவுரு வாயி லூறே
துகர்வே வேட்கை பறறே படுமே
கசு௧ தோற்ற மென்றிவை சொல்லுங் காலை
யெதிராக லமென விசைக்கப் படுமே
பிறப்பே பிணியே மூப்பே சாவே
யவல மறந்துக கவலைநை யாதுகளா
குலவிய குற்றமெனக் கூறப் படுமே
கசு௨ யவாவே பறறே பேதைமை யென்றிவை
புணையுமடை பவமும் வினைசெய லாகு
முணர்ச்சி யருவுரு வாயி லூறே
துகாச்சி பிறப்பு மூப்பப்பிணி சாவிவை
நிகழ்ச்சிப்பய னுங்கே நேருங் காலை
கசு௩ குற்றமும் வினையும் பயனுந் தன்பம்
பெற்ற தோற்றப் பெற்றிக ணிலையா
வெப்பொரு ளாகு மாணமா விலையென
விப்படி யுண்டு மிவைவீட டியல்பா

கசு௧ - கசு௨. பவமும் தோற்றமுஞ்
சோதல் மூன்றஞ் சந்தியாகும்.

மூவகைப் பிறப்பு:—

கசு௩ - கசு௪. (1)

மூன்று காலம்:—

கசு௫ - கசு௬. பேதைமையும் செய்
கையுமாகிய இரண்டும் இறந்தகாலத்தன
வென்றும், உணர்வுமுதலிய வொன்பதும்
நிகழ்காலத்தனவென்றும், புனர்ஜனன
முதற் கையாற்றியாகவுள்ள வினைப்ப
யன்களொன்பதும் எதிர்காலத்தனவென்
துங் கூறப்படும்.

தூற்றம்:—

கசு௭ - கசு௮. அவாவும் பற்றும் பே

தைமையுமாகிய இமமூன்றும் குற்றமெ
ன்று கூறப்படும்.

வினை:—

கசு௯. பவமும் செய்கையும் வினையா
கும்.

பயன்:—

கசு௯-கசு௧௦. உணர்ச்சி முதலியவாறும்
மூப்புப் பிணி சாங்காடென்னும் வினைப்
பயனொன்றும் ஆகிய வேமும் பயனாகக்
கூறப்படும்.

கசு௧௧. தோன்றிய இயல்பையுடைய
பொருள்கள் நிலையா.

கசு௧௨ - கசு௧௩. இவ்வடிகள், முன்பு,
“நிலையில் வறிய துன்பமென நோக்க,

முணர்வே யருவுரு வாயி லூறே

௧௮௦ துகர்வே பிறப்பே பிணிமூப்புச் சாவே

யவல் மரற்றுக் கவலைகை யாடுநென

றுவல்ப் படுவன நோயா குமமே

யந்நோய் தனக்குப்

பேதைமை செய்கை யவாவே பற்றுக்

௧௮௧ கருமவீட டம்மிவை காரண மாசூந

துன்பந் தோற்றம் பறறே காரண

மின்பம் வீடே பற்றிலி காரண

மொன்றிய வுரையே வாய்மைநான் காவ

துருவு துகாச்சி குறியே பாவனை

௧௯௦ யுள்ள வறிவிவை யைங்கந்த மாவன

வுலையா வீட்டிற் குறுதியாகி” (௩௦ - ம் காதை, ௩௦ - ௩௧) என்றதனை விளக்கி நின்றன.

வாய்மை நான்து:—

௧௭௯ - ௧௮௨. உணர்வுமுதல் வினைப்ப யனீராகவுள்ளவேழம் துக்கமென்று கூறப்படும், அதற்குப் பேதைமைமுதலிய ஐந்தும் காரணமாகும்; ஆதலால் தோன்றுதல் துன்பம்; அதற்குக்காரணம் பற்று, வீடு இன்பம், அதற்குக்காரணம் பற்றி ன்மையே, என்கிற நான்குரைகளும் நான்கு வாய்மைகளாகும். “பிறந்தோ ருறுவது பெருகிய துன்பம், பிறவா ருறுவது பெரும்பே ரின்பம், பற்றின் வருவது முன்னது பின்ன, தற்றோ ருறுவது” (௨ - ம் காதை, ௬௪ - ௬௭) என்று இப்படியேமுன்பும் வந்திருத்தல்காண்க. துன்பமுதலிய நான்கினையும் முறையே துக்கம், துக்கோதப்பத்தி, துக்கநிவாரணம், துக்கநிவாரணமார்க்கமென்று வடநூலார் கூறுவர். இவற்றை எத்தியசதுஷ்டயமென்பார் நீலகேசி யுரையாசிரியர்; இந்நான்கினுள் துக்கநிவாரணமார்க்கம் எட்டுவகைப்படும்; அஃது அஷ்டாங்க மார்க்கமென்றும் விசுத்திமார்க்கமென்றும் பழதிலாவாழ்க்கையென்றுங் கூறப்படும். அவ்வெட்டுமாவன:— நற்காட்சி, நல்லுற்றம், நல்வாய்மை, நற்செய்கை, நல்வாழ்க்கை, நன்முயற்சி, நற்கடைப்பிடி, நல்லுளத்தோர்தலைப்பாடு என்பன, “பழித்திடாப் பழதிலவாழ்க்கை யெட்டையும்பாரித்து” என்பது சிவஞானசித்

தியார், செளத்திராநதிகண்மதம், ௩௧, “நற்காட்சி நல்லொழுக்க நல்வாய்மை நல்வாழ்க்கை, நற்செய்கை யோடைந்து நாடு” எனவும், “நன்முயற்சி நன்காங்கடைப்பிடிநல லோர்தம்பாற், செல்வையுட னெட்டனைத்துந் தேறு” எனவும் வருவன பரமதகீர்பாராண. இவ்வெட்டும் ஸம்மியக் திருஷ்டி, ஸமமியக் ஸங்கற்பம், ஸமமியக் வாக்கு, ஸம்மியக் கருமம், ஸம்மிய காலீவம், ஸம்மியக் வியாயாமம், ஸமமியக் ஸ்மிருதி, ஸம்மியக் ஸமாதியென்று பெயர்பெறுமென்றும், இவைகளே ஜனனமரண துக்கத்தைமாற துறற்குரிய வழியென்றும் அக்ஷேபோத்ஸத்துவரால் வடமொழியிற்செய்யப்பட்டுள்ள புத்தசரித்திரத்தின் ௧௩-ம் வார்க்கத்தால் தெரிகின்றன.

பஞ்சஸந்தேக:—

௧௮௧. துகாச்சி - வேதனை.

௧௯௦. உள்ளவறிவு - விஞ்ஞானம்.

௧௮௯ - ௧௯௦. உருவம், வேதனை, குறிப்பு, பாவனை, விஞ்ஞானமென்னும் இவ்வைந்தும் பஞ்சஸகந்தமெனப்படும். அவற்றுள் உருவக்கந்தம், பூதவுரு உபாதாயவுருவென விருவகைப்படும். பூதவுரு - பிருதுவி, அப்பு, தேயு, வாயு, என்னும் நான்குமாம். உபாதாயவுரு - வலி, கந்தம், இரதம், வன்னமென்னு நான்குமாம். வேதனை - குசலவேதனை (=சுகவறிவு), அகுசலவேதனை (=துக்கவறிவு), குசலாகுசலவேதனை (=சுகதுக்கவறிவு) என்னு மூன்றுமாம். குறிப்பு - மெய்

வறுவகை வழக்கு மறுவின்று கிளப்பிற்
 ரெகையே தொடர்ச்சி தன்மை மிகுத்துரை
 மியைநதுரை யென்ற நான்கினு மியைந்த
 வுண்மை வழக்கு மின்மை வழக்கு
 ௩௬௫ முள்ளது சார்ந்த வுண்மை வழக்கு
 மிலலது சார்ந்த வின்மை வழக்கு
 முள்ளது சார்ந்த வின்மை வழக்கு
 மில்லது சார்ந்த வுண்மை வழக்குமெனச்
 சொல்லிய தொகைத்திற முடமபுரீர் நாடு

வாய் கண் மூக்குச் செவியென்னு மைந்த
 தும மனமொன்றும் ஆகிய ஆறுமாம.
 பாவனையாவது மனவொக்குக்காயங்களி
 னுண்டாகும் நல்வினைபததும் தீவினை
 பததும் ஆகிய இருபதுமாம். இவை
 முன்பு கூறப்பட்டன. விஞ்ஞானத்தி
 னிலக்கணம் முன்பு கூறப்பட்டுள்ளது.
 “எட்டிவை யுருவ மூன்று வேதனை யாறு
 ஞான, மொட்டிய குறிப்போ ராறு செய
 கையு மிருப தாகக், கட்டிய பஞ்ச கந்தங்
 கணத்தினிற் றங்க மாருந், தொட்டநாற்
 பத்து மூன்றுஞ் சுகத்தாற் றுணிவு சா
 னே” [சுகத்தூல - பெளத்ததூல] என்று
 வருதல்காண்க, இன்னும் இவற்றினிலக்
 கணங்களை, “ஒங்குருவம் வேதனை யுள
 ககுறிப்புப் பாவனையெய், தாவருணா
 வென நைந்தாவகத் தம்” எனவும், “உரு
 வமுடல பூத முபாதாய மென்னு, மிருவி
 தத்தி னுலமெழு மென்” எனவும், “வே
 தனை துன்பின் பிவற்றின் விரவலுமென,
 ரேதவொரு மூனருமென் ரோ” எ-ம்,
 “பொறிவிதமோ ரைந்தும் பொறியைப்
 பொருநதி, யறியுமன முந்குறிப்பென்
 ருய” எ-ம், “வாகுமன மாககையிவை
 பாவனையென் றேமதியா, யாகுமிவை
 தாமற்பா வம்” எ-ம், “இந்நால வகை
 யினுமேய்ந தையமற் வெண்ணுமெனம்,
 விஞ்ஞான மென்றே விளங்கு” எ - ம்,
 “இந்தவித மைந்தாருசந் தானத் தெழுந்
 தழிகை, பந்தமென வேந்தான் பா”
 எ - ம், “அறக்கெடுத லேபரம் முத்தி
 யிவை யைந்து, மறக்கெடுமா றுங்கூறு
 வாம்” எ - ம் வரும் பரமத்திமீர்பாறு
 வென்னுந்திருவாக்காலு மறிந்துகொள்க.
 இந்தப் பஞ்சஸ்கந்தக்கூட்டமே உயிரே
 னபர் ; அது, “கவையொப் பனகை விர

லேந துகளு, மிவையிப் பழகைப் பிடி
 யென் றதுபோ, லவையப் பழகந் தங்
 களைந் துகளு, நலையைப் படுநல் லயீரா
 மெனவும்” (நீலகேசரிநீராட்டு, புத்தவா
 தச்சருக்கச்செய்யுள்) என்னும் பாடலால்
 நன்குணர்த்தப்படுகின்றது. இவ்வைந்தி
 னுள்ளே குறிப்பினைக் குறியென்றும்,
 இது வடமொழியில் ஸம்ஜ்ஞாஸ்கந்தமெ
 ன்று பெயாபெறுமென்றுங் கூறுவாரும்,
 இரண்டொன்றிற்கு வேறு இலக்கணங்
 கூறுவாருமுளா, அவற்றை வல்லாவா
 யக்கேட்டுணாக.

ஆறுவழக்கு:—

௧௧௧ - ௧௧௩ ஆறுவகைவழக்காவன:—
 தொகை, தொடாச்சி, தன்மை மிகுத்து
 ரை, இயைநதுரையென்ற நான்கொடு
 சேராத உண்மைவழக்கு முதலிய ஆறு
 மாம. இயைநதுரையைத் தொகையி
 லடக்கி மூன்றென்பாருமுளா.

௧௧௩. தொகைத்திறமாவது உடம்பும்
 நீரும நாடுமென்க, என்றுத - பலதாது
 க்களின்கூட்டம் உடம்பென்றும் பலதா
 ளிகளின்கூட்டம் நீரென்றும் பலவூந்
 தின்கூட்டம் நாடுனதும் வழங்கப்படு
 மாறுபோலப் பஞ்சஸ்கந்தங்களின் கூட்
 டமே ஆன்மாவென்று வழங்கப்படுவது
 தொகையென்றவாறு, இனி இத்தொ
 கையினை உண்மைவழக்கு இன்மைவழ
 க்கு என்பவற்றோடுசேர்த்து ‘சுவருமமா
 மும் ஆக்கையும் கற்றையுங்கூடின் சமு
 தாயத்தை வீடென்று வழங்குமாறுபோல
 வும் பலவூநுங்கூடின் சமுதாயத்தை நா
 டென்று பற்றென்று வழங்குமாறுபோ
 லவும் பஞ்சஸ்கந்தக்கூட்டத்தை ஆன்மா
 வென்று வழங்குமது கற்பனாமென்க

- 200 தொடர்ச்சி வித்து முனையு ளென்றிற்
நிகழ்ச்சியி லவற்றை நெல்லென வழங்குத
லியல்பு மிகுத்துரை யீறுடைத் தென்றுந்
தோன்றிற் றென்று மூத்த தென்று
மூன்றி னென்றி னியல்புமிகுத் துரைத்த
201 வியைந்துரை யென்ப தெழுத்துப் பலகூடச
சொல்லெனத் தோற்றும் பலநாட் கூடிய
வெல்லையைத் திவக ளென்று வழங்குத
லுள்வழக் குணர்வில வழக்கு முயற்கோ
டுள்ளது சார்ந்த வுள்வழக் காகுஞ்
250 சித்தத் துடனே யொத்த றுகாச்சி
யுள்ளது சார்ந்த வில்வழக் காகுஞ்

கொள்க' என்றும், 'மரம் கற்றைமுதலிய வற்றைப்பிரித்தால் வீழல்லையானுற்போ லவும் ஊர்களைப்பிரித்தாற் பற்றும் நாடு மில்லையானுற்போலவும் ஐந்துள்கந்தவக ளையும் பிரித்துணருங்கால ஆன்மா இல் லையாமெனக்கொள்க' என்றும் விளங்க அவற்றிற்கு உதாரணங்காட்டினாருமுளா, (சிவஞானசித்தியாரீ, பரபக்கவரையாசி ரிபர்). "ஒருவனென் றேரத் பட்டா னுருவாதி யைந்துங் கூடி, வருபவ னெ ன்று ரைத்த றெகையுண்மை வழக்க தாகு, முருவமங் காதி யாய வைந்தையு மொருவ னின்று, தருவது தொகையி னின்மை வழக்கதாஞ் சாற்றுங் காலே." என்பது சிவஞானசித்தியாரீ, செனத்தி ராந்திகன்மதம், ஏ.

200 - 205. தொடர்ச்சியாவது-வித் திலிருந்து முனையு முனையிலிருந்து தா ன்ந்தோன்றி நிகழ்ந்து நெல்லென்று வழ ன்குமாறுபோல எல்லாம் காரணகாரிய சம்பந்தமாகவுள்ளதென்பது, "காரண காரியத்தின் றொடர்ச்சியாய்க் காலமூன் றின், சோர்வறத் தோன்றுங் கெட்டு வழியென்கை தொடர்ச்சி யுண்மை, யோர்தரி றெருவ னேயெய்க் காலத்து முள்ளா னென்று, தேர்வது தொடர்ச்சி யின்மை வழக்கதாஞ் செப்புங் காலே." சிவஞானசித்தியாரீ, செனத்திராந்திகன் மதம், அ.) என்று இத்தொடர்ச்சியை உண்மைவழக்கு இன்மைவழக்கென்பவ ற்றேசொர்த்தி அவற்றிற்கு இலக்கணங் கூறியிருத்தல் காண்க.

202. இயல்பு மிகுத்துரை - தன்மை மிகுத்துரை,

202 - 205. தன்மைமிகுத்துரையா வது - ஒருபொருளினுடைய இறப்புப் பிறப்பு மூப்பு என்பவற்றுள் ஒன்றனியல் பைமிகுத்துச்சொல்லுதல். இதனை உண்மைவழக்கு இன்மைவழக்கென்பவற றேசொர்த்தி "தோற்றிய பொருள்க ளெல்லா நாசமா மென்று சொல்லு, மாற் றமுன் னுரைத்தன் மற்றை மிகுத்துரை வழக்கி னுண்மை, போற்றிய பொருள்க ண்கட்டுப் போனது போன்மு திர்து, வேற்றுமைப் பட்ட தென்கை மிகுத் துரை யில்வழக்கே" (சிவஞானசித்தி யாரீ, செனத்திராந்திகன்மதம், க) என்று முறையே அவற்றிற்கு இலக்கணங்கூறியிருத்தல் காண்க.

206. திவகள் - மாதம்.

206 - 207. தொனக்கட்கும் இயைத் துரைக்கும் வேற்றுமையாதோவெனின் பலபொருள்களின் வரையறைப்பபாச் தொகுதி தொகையாமென்றும், பலபொருள்களின் வரையறைப்பட்டதொகுதி இயைந்துரையாமென்றுங் கூறுவர்.

ககக - 207. இவ்வழிகளால் தொனக் முதலிய நான்கினிலக்கணங்களும் கூறப் பட்டன.

208 - 209. இவ்வழிகளால் உண்மைவழக்கு, இன்மைவழக்கு, உள்ளது சார்ந்தவுண்மைவழக்கு, உள்ளதுசார்ந்த விண்மைவழக்கு, இல்லதுசார்ந்தவுண்மை வழக்கு இல்லதுசார்ந்த விண்மைவழக்கு

௩௦.—பவத்திறமறுகெனப்பாவைநோற்றகாதை. ௩௧௩

சித்தமுற் பவித்தது மின்போ லென்கை
யிலலது சாரந்த வுண்மைவழக் காகுங்
காரண மின்றிக் காரிய நேர்த

௨௧௩ விலலது சாரந்த வில்வழக் காகு
முயற்கோ டுண்மையிற் றேற்றமு மிலலென
னாகு நயமெனத் தோன்றப் படுவன
வொற்றுமை வேற்றுமை புரிவின்மை யியல்பென்க
காரண காரிய மாகிய பொருள்களை

௨௨௦ யொன்றா வுணர்ந்த லொற்றுமை நயமாம
வீற்றுவிற் றாக வேதனை கொள்வது
வேற்றுமை நயமென வேண்டல வேண்டி
பொன்றக கெடாஅப் பொருள்வழிப் பொருள்களுக
கொன்றிய காரண முதவுகா ரியததைத்
௨௨௩ தருதற் குள்ளந தானிலை யென்றல்
புரிவின்மை நயமெனப் புகறல வேண்டு
நெல்வித தகத்து னென்முனை தோற்றுமென
னலல வியல்புநய மிவற்றினுங் கொளபயன்

என்னுப ஆறினிலக்கணங்களும் முறை
பே கூறப்பட்டன, “அறுவகை வழக்கு
நெறிபட வுணர்ந்து” என்பது பௌத்த
நூல் (இஃது இன்னநூலிலுள்ளதென்று
விளங்கவில்லை) இவ்வறுவகைவழக்கின
பெயரும் அவற்றி னிலக்கணங்களும்
சண்டெக்கூறப்பட்டிருத்தலபோலப் பின்
வரும் திருவிருத்தங்களிலுங் கூறப்பட்
டிருத்தல் காண்க அவை வருமாறு —
“உள்வழக் கில்வழகுகுள் ளதுசாரந்த
வுளவழக்கோ, ளென்று சாரந்த வின்மை
வழக்குட னின்மை சாரந்த, வள்வழக
கின்மை சாரந்த வில்வழக் கென்றே
ராறு, முள்வழக குளதுண் டென்கை
முயற்கோடிந் தில்வழக்கே”, “உணா
வுசார்ந்த துணாவு திகைகையுள்ளது சாரந்த
வுண்மை, யுணர்வுபி னின்ற மென்கை
யுள்ளது சாரந்த வின்மை, யுணர்வுமுன்
பின்றித் தோன்ற வில்லது சாரந்த வுண்
மை, யுணர்நிலல் துசா ரின்மை யுள்ளவ
கையுரோமந் தானே”, சிவஞானசிந்தி
யாஃ, செளத்திராந்திகன்மதம், ௧௦, ௧௧.

நயங்கள் நான்கு:—

௧௧௭ - ௨௧௨. ஒற்றுமைநயம் வேற்று
மைநயம் புரிவின்மைநயம் இயல்புநய
மென நயங்கள் நான்கு வகைப்படும்

௨௧௩ - ௨௨௦. இந்த இரண்டடிகளா
லும் ஒற்றுமைநயத்தினிலக்கணங் கூறப்
பட்டது.

௨௨௧. வேறுவேறாக அறிதல்.

௨௨௨ - ௨௨௩. இந்த இரண்டடிகளா
லும் வேற்றுமைநயத்தினிலக்கணங் கூற
பட்டது.

௨௨௪. பொன்றக்கடாப்பொருள் -
முற்றக்கடாதபொருள். வழிப்பொருள்
காரியப்பொருள், வழி - பின்.

௨௨௫. உள்ளம் - விஞ்ஞானம்.

௨௨௬. புரிவின்மை - செய்தலில்
லாமை,

௨௨௭ - ௨௨௮. “உணர்வெனப் படுவ
துறங்குவோ ருணர்விற், புரிவின் றுகிப்
புலன்கொளா ததுவே” என்றா முன்
னும், ௩௦ - ம் காதை, ௨௨ - ௨௩. விஞ்
ஞானத்திலடங்கியிருக்கும் கன்மபீஜமே
மறுபிறப்பிற்குக் காரணமென்பர்.

௨௨௯ - ௨௩௦. இந்த நான்கடிகளாலும்
புரிவினமை நயத்தினிலக்கணம் கூறப்
பட்டது

௨௩௧ - ௨௩௨. இவ்வடிகளால் இயல்பு
நயத்தினிலக்கணம் கூறப்பட்டது.

௨௩௩. இவற்றின நாம கொளபயன் -
இந்த ஒற்றுமையுமுதலிய நயங்கள் நான்

றொக்க பொருளல தொன்றில்லை யென்று
 ௨௩௦ மப்பொரு ளிடைப்பற் றுகா தென்றுஞ்
 செய்வா னெடுகோட் பாடிலை யென்று
 மெய்துகா ரணத்தாங் காரிய மென்று
 மதுவு மன்றத லாதது மன்றென்றும்
 விதிமுறை தொகையினால் விரிந்த நான்கும்
 ௨௩௫ வினாவிடை நான்கு
 துணிந்து சொல்லல் கூறிட்டு மொழிதல
 வினாவின் விடுதல் வாய்வா ளாமையெனத்
 தோன்றியது கெடுமோ கெடாதோ வென்றாற்
 கேடுண் டெனற துணிந்துசொல லாகுஞ்
 ௨௪௦ செத்தான் பிறப்பா னேபிற வானே
 வென்று செப்பிற்
 பற்றிறந் தானே வன்மக னேவெனன
 மிகக்கூ றிட்டு மொழிதலென விளம்புவா

காலும் நாம் கொள்ளும்பயன யாவையெ னின்,—

பயன்கள்:—

௨௨௯. தொக்கபொருளலது - சோந்த பொருள்களையல்லாமல், ஒன்று - வேறாகிய ஒன்று. இவ்வடியாற் கூறப்பட்டது ஒற்றுமையத்தாற்போந்த பயனென்க.

௨௩௦. இவ்வடியாற் கூறப்பட்டது வேற்றுமையத்தாற்போந்த பயனென்க ௨௩௧. செய்வான் - கருத்தா. இவ்வடியாற்கூறப்பட்டது புரிவின்மையத்தாற் போந்த பயனென்க.

௨௩௨ - ௨௩௩. இவ்வடிகளாற் கூறப் பட்டஇரண்டும் இயல்புநயத்தாற்போந்த பயன்களெனக் கொள்க. இங்ஙனங் கொள்ளாமல் இந்த இரண்டிபயனையும் பிரித்து முன்னதை முன்னதேடுகூட்டினும் பொருந்தும்.

௨௩௪. விரிந்த - முற்று. நான்கும் விரிந்தனவென்க. நான்கும் - நான்குபயன்களும்.

வினாவிடை நான்கு:—

௨௩௫. வினாக்களுக்குரிய விடைகளென்க.

௨௩௬. கூறிட்டுமொழிதல் - பகுத்துச் சொல்லல்.

௨௩௭. வாய்வாளாமை - பேசாதிருத்

தல் ஆசிரியாந்ச்சினுக்கினயிர், தொல் கூப்பியப் புறத்தினையியலில் “அறுவகைப் பட்ட பாப்பனப் பக்கமும்” என னுஞ் சூத்திரத்தில், ‘நாலிரு வழக்கிற ருபதப் பக்கமும்’ என்பதனுரையில், தவருசெய்வோராக உரியனவாக எடுத்துக் காட்டிய ‘ஊணசையின்மை, நீர்நரசையின்மை, வெப்பம்பொறுத்தல், தடயம்பொறுத்தல், இடம்வரையறுத்தல், ஆசனம்வரையறுத்தல், இடையிட்டமொழிதல், வாய்வாளாமை’ என்னும் எட்டினுள இம்மொழிவந்திருத்தல் காண்க.

௨௩௬ - ௨௩௭. துணிந்துசொல்லல், கூறிட்டுமொழிதல், வினாவின்விடுத்தல், வாய்வாளாமையென நான்குவிடைகள் ள்ளன

௨௩௨ - ௨௩௬. தோன்றியது - உண்டான பொருள். தோன்றியபொருள் கெடுமென்பது ஒருதலையாதலின, ஈண்டுக்கேடுண்டெனறல் துணிந்துசொல்லாயிற்று: இந்த இரண்டடிகளாலும் துணிந்துசொல்லவென்னும் விடையினியல்பு கூறப்பட்டது.

௨௪௦ - ௨௪௩. இந்த வடிகளாற் கூறிட்டுமொழிதவென்னும் விடையினியல்பு கூறப்பட்டது.

௩௦.—பவத்திறமறுகெனப்பாவைநோற்றகாதை. ௩௧௭

வினாவின் விடுத்தன் முட்டைமுந் திறே

௨௪௫ பனைமுந் திறே வெனக்கட் டொசெ

யென்ற லெமமுட்டைக் கெப்பனை யென்றல

வாய்வா ளாமை யாகா யப்பூப

பழைதோ புதிதோ வென்று புகல்வா

னுக்கு மாற்ற முரையா திருததல

௨௫௦ கட்டிம வீடு மதனகா ரணத்த

தொட்டித் தருதற் குரியோ ரில்லை

யாமே லுரைத்த பொருள்கட் கெல்லாக்,

காமம வெகுளி மயக்கங் காரண.

௨௪௪ - ௨௪௬. இந்தவடிகளால் வினாவினவிடுத்தலென்னும் விடையினியல்பு கூறப்பட்டது.

௨௪௭. பழைது - பழையது.

௨௪௭ - ௨௪௯. இந்தவடிகளால் வாய்வாளாமையென்னும் விடையினியல்பு கூறப்பட்டது.

௨௫௦. கட்டி - பந்தம். 'அதன் காரணத்தது' என்பதனைக் கட்டிஞேடும வீட்டிஞேடும தனித்தனியே கூட்டிக்.

௨௫௨. 'பொருள்க் கெல்லாம்' எனறும் பாடம்.

௨௫௩. காமமுதலிய மூன்றும் முக்குறற்றெனப்படும்.

௨௫௨ - ௨௫௩. மேற்கூறிய பொருள்கெல்லாவற்றிற்கும் காமம வெகுளியமயக்கமென்னும் இம்மூன்றுங் காரணமாகும், "காமம வெகுளியமயக்க மிவை மூன்ற - னாமங் கெடக்கெடு நோய்" என்று வந்திருத்தலகாண்க, திருக்குறள், ௩௬௦.

இனி, எல்லாவற்றிற்கும் காரணமாகிய காமவெகுளி மயக்கங்களை முறையே நீக்குதற்குரிய பாவனைகள் கூறுவார்.

பாவனை ஐந்து:—

மைத்திரீபாவனை கருணாபாவனை முதிதபாவனை அசுப்பாவனை உபேக்ஷாபாவனையெனப் பாவனை ஐந்துவகைப்படும். அவற்றுள்,—

௧. மைத்திரீபாவனை:— அஃதாவது ஒருதுறவி வசதியான ஓரிடத்தை யடைந்து தக்க ஆணைத்திவிருந்தபினபு பின்வருமாறு தியானித்தலாம், 'உத்தமமான பிறப்பினையுடைய பிராணிகளெல்லாம்

களிப்புற்று வாழ்வனவாகுங், அவையெல்லாம் துக்கம் வியாதி துரையென்னும் இவைகளினின்றும் விடுபட்டனவாகுங், எல்லாமனிதர்களும் எல்லாதேவர்களும் நரகவாதையினூற பீடிக்கப்படுகிற யாவரும் ஸந்தோஷமுடையவாகனாக ஆகுங், அவர்கள் துக்கம் வியாதி துரையென்னும் இவற்றினின்றும் விடுபட்டவாகனாக ஆகுங்.' மைத்திரம் ஸநேகம் அன்பு எனபன ஒருபொருட் சொற்கள், மைத்திரமெனபது குரோதத்திற்கு மாறுனது அவவிருணிய ஓரிடத்துநிகழா, மைத்திரமெனபது தருஷ்ணையென்னு மாயையனது. அவத்தை அல்லது மோகங்காரணமாக தருஷ்ணையிற்கும், அதனால் துரையைப் பிறக்கும் ஸந்தோஷமென்னும் ஸநேகத்திலிருந்து துராயச யுண்டாகாது. ஒருவனுக்குத் தனதுணைவன்விஷயமாக வண்டாகுமன்புதானபைத்திரமென்பது

௨. கருணாபாவனை:— அஃதாவது 'வறியவர்கள் வறுமைநீங்கிச் செல்வமுடையவர்களாக ஆகுங்' என்றுபாவித்தல். கருணையாவது இரக்கமுள்ள எண்ணம் அஃது, ஒருபிராணி தன்பமுறுவதைக்காணின், மனக்கலக்கத்தையும் அத்துன்பத்தை நிவர்த்திப்பண்ணவேண்டுமெனபதையும் ஒருவருக்கு உண்டாகும்

௩. முத்திபாவனை:— அஃதாவது 'ஆங்கமுடையவர்களுடைய நல்ல அகிர்ஷ்டமானது எப்பொழுதும் நீங்காதிருத்தல் வேண்டும் ஒவ்வொருவரும் தத்தமக்கு அமைந்துள்ள நல்லினைப்பயனை அடைக' என்று பாவித்தல். முத்திதையென பதற்குச் சந்தோஷமென்பது பொருள்,

மரிததந் துக்க மநான்மா வசுசியெனத

உருடு தனித்துப் பார்த்துப் பற்றறுத் திடுகென

ஆனால் அஃது உலகப்பொருள்களையுடையால் உண்டாகுங் களிப்பன்று; இது மைத்திரீ, கருணையென்னும் இரண்டுபாவனைகளுக்கும் சம்பந்தமானது. முற்கூறிய மூன்றுவகைப்பாவனைகளுள் ஏதாவதொன்றை அப்பியவர்க்குந் துறவி, தான் கருதியபாவனையை முதலில் சிலஜனங்களிடத்தும் அப்பால் ஒருதெருவில்வாழ்பவர்களிடத்தும் அப்பால் ஒருராரிடத்தும் அப்பால் ஒரு தேயத்தாரிடத்தும் முறையே செலுத்திப் பயிலுதல்நலம்.

சு. அசுப்பாவனை:— அசுபமென்பதற்குப்பொருள் அமங்கலம், நல்லஅதிர்வுடமென்பதன் எதிர்மொழியாயிருப்பதோடு மிகுந்தியின்மை வெறுப்பு என்பனவற்றையுண்டாக்குவதாகவுமுள்ளது. இதைப்பயிலும் ஒருதுறவி, சரீரமானது மூப்பத்திரண்டு குற்றத்தாலாக்கப்பட்டதென்றும் சாணியின் குவியலில் தோன்றிவளறும் புழுக்கள்போலக் கருப்பப்பையில் உண்டாகின்றதென்றும் மலங்கழிக்குமிடத்தைப்போல அசுத்தத்தின் கொளகலனையிருப்பதென்றும் அருவருப்பானகசிவு அதிலுள்ள நவத்துவாரங்களின்வழியே ஓயாமற் பெருகுகின்றதென்றும் ஜலதாரையைப்போல வெறுத்தற்குரியநாற்றத்தை அது வெளிப்படுத்துகின்றதென்றும் பாவிக்கவேண்டும். “சரீரத்தின் காலவளவை ஒரு நிமிஷமே மின்னலையும் துரையும் நீரிந் போகட்ட உப்பையும் காய்ந்த புல்லிற்பற்றிய நெருப்பையும் கடலின் அலையையும் ஆகாயத்திற் சஞ்சரிக்கிற ஜுவாலையையும் புன்னுனியிற்பட்ட பனித்துளியையும் போலப் பிறந்தபோதே அதுநாசமாம்” என்று சரீரத்தின் நிலையின்மையைப்பாவித்தலும் அசுப்பாவனையின்பாற்படும்.

ஞ. உபேக்ஷாபாவனை:— அஃதாவது எல்லாவுயிர்களையும் சமமாகப்பாவித்தலும் விருப்பு வெறுப்பின் றி யிருத்தலுமாகும். இது, மற்ற நான்குபாவனைகளைக்காட்டிலும் மிகவுயர்ந்தது. அருகத்துக்களால் அனுட்டிக்கப்படுவது, இது சமசித்தத்துவமென்றுங் கூறப்படும். உபேக்ஷ-உதாசீனம்.

மைத்திரீ, கருணை, முதிதை, உபேக்ஷையென்னும் நான்கு பாவனைகளும் உயர்வுபற்றிப் பிரஹ்மவிகாரபாவனையென்று கூறப்படும், இவை மஹாப்பிரஹ்மாக்களால் அனுஷ்டிக்கப்படுவன.

ஈண்டு எழுதப்பட்டுள்ள மைத்திரீபாவனை முதலிய ஐந்தினிலக்கணங்களும், இங்கிலிஷ்பாஷையிலுள்ள இவங்கைப்பெளத்தமததூற் புத்தகமொன்றிலிருந்து பெயர்த்து எழுதப்பட்டன.

உருடு. பார்த்து - அசுப்பாவனைபண்ணி. பற்று - காமம்.

உருடு - உருடு. அசுப்பாவனையார் காமத்தையொழிக்க வென்றவாறு. உடம்பினே அறித்தியம் துக்கம் அநான்மா அசுசியென்று பாவித்தல் அசுப்பாவனையெனப்படுவதென்றி ஸ்ரீலக்ஷணபாவனையென்றுங் கூறப்படும். இதனைச் சிவஞான சித்தியாரீ, செளத்திராந்திகன்மதம் உ-ம் திருவிருத்தத்தாரையிற்காண்க; இவ்வுசுப்பாவனை, “நன்கென நானுமி தென்றிவ் வுடம்புந யக்கின்ற தாயி, ஞென பது வாயிலக டோறு முண்ணின்ற முக்குசு சொரியத், தின்பதோர் நாய மிழுபத் திசைதொறுஞ் சீப்பில்கு போழ்தி, னின்பநன் னாற்றமி தன்க னெனவ்வகையாற்கொள லாமே.” எ-ம், “உறுப்புக் டாமுடன் கூடி யொன்றா யியைநத் பெரும்பை, மறைப்பில் விழைவிற்குச் சார்வாம் மக்குவ தேலிவ் வறுப்புக், குறைத்தன போல வழுகிக் குறைத்து குறைந்து சொரிய, வெறுப்பிற் கிடந்த பொழுதின் வேண்டப் படுவது முண்டோ.” எ - ம, “எனதெனச் சிந்தித் லான்மற் நிவ்வுடம் பின்பத்துக் காமேற, நினைபெய்த புன்கத்தைப் போலச் சிறியவு மூத்தவு மாகி, வனையப் புழுக்குந் மாவி காணவும் வாழவும் பட்ட, வினையவுடம்பினப் பாவி யானென தென்னு மாமோ.” [புன்கம் - சோறு] எ - ம வருஷ குண்டலகேசிச் செய்யுட்களாலுமுணாத் தப்பட்டது; “வினையின் வந்தது வினக்குவினே வாயது, புனையன நீங்கிற் புலுப்புறத் திடுவது, மூத்துவிளி வுடையது தீப்பிணி யிருக்கை, பற்றின் பற்றிட

௩௦.—பவத்திறமறுகெனப்பாவைநோற்றகாதை ௩௧௯

மைத்திரி கருணா முதிதையென் றறிந்து
திருந்துநல் லுணர்வாற் செற்றமற் றிடுக
சுருதி சிந்தனா பாவனா தரிசனை
கருதி யுய்த்து மயக்கங் கடிசு

௨௬௦ விநநால் வகையான் மனத்திரு ணீங்கென்று
முன்பின் மலையா மங்கல மொழியின
ஞான தீப நன்கனங் காட்டாத
தவத்திறம பூண்டு தருமங் கேட்டுப்
பவத்திற மறுகெனா! பாவைநோற றனனொன

பவத்திறமறுகெனப்பாவைநோற்றகாதை முற்றிற்று.

குற்றக் கொள்கலம், புற்றடங் காவிற்
செற்றச் சேக்கை, யவலக் கவலை கையா
றழுங்க, நவலா வுள்ளந தன்பா லுடை
யது, மக்கள் யாக்கை யிதுவென வுண
ர்ந்து, மிக்கோ யிதனைப் புறமறிப்
பாராய்” (௪ - ம் காதை, ௧௩௩ - ௧௩௬)
எனவும், “என்புந் தடியு முதிரமும யாக
கையென், றன்புறு மாக்கட் கறியச் சாற்
றி, வழுவொடு கிடந்த புழுபூன் பிண்டத்,
தலத்தக மூட்டிய வடிநரி வாய்க்கொண்,
லெப்பி லின்பமோ டிலைக்கு மோதையுங்,
கலைப்புற வல்குல் கழுஞ்சுடைந் துண்டி,
நிலைத்தலை நெடுவிளி யெடுககு மோதை
யுங், கடகஞ் செறித்த கையைத் தீநா,
யுடையக் கவ்வி யொடுங்கா வோதையுஞ்,
சாந்தந் தோய்ந்த வேந்தின வண்முலை,
காய்ந்தபசி யெருவை கவர்ந்து னோதை
யும்” (௬ - ம் காதை, ௧௩௭ - ௧௪௧) என
வும் இந்நூலுள்ளே வந்தனவும் அசுப்பா
வனையின்பாற்படும்.

௨௫௭. ‘திருந்துநல்நுளால்’ என்றும்
பாடம். செற்றம் - கோபம்.

௨௫௬ - ௨௫௭. மைத்திரிபாவனைமுத
லிய மூன்றாலும் கோபத்தைப்போக்
ருக.

௨௫௮. சுருதி - ஞானநூற்பொருளைக்

கேட்டல். சிந்தனா=சிந்தனை - சிந்தித்
தல். பாவனா=பாவனை - பாலித்தல் இது
தெளிதலென்றுங் கூறப்படும். தரிசனை-
அறிதல், மேற்கூறியபாவனையைநதனுள்
எண்ணிக்கூறிய சுருதிமுதலியன உபே
க்ஷாபாவனையின்பாற்படும்.

௨௫௯. உய்த்து - ஆராய்ந்து.

௨௫௮ - ௨௫௯. உபேக்ஷாபாவனையால்
மயக்கத்தைப் போக்குகவென்றவாறு.

௨௬௦. இந்நால்வகையென்றது மேற்
கூறிய சுருதிமுதலிய நான்கினையும்.
மனத்திருள் - மயக்கம், ‘இந்நால்வகை
யான் மனத்திருணீங்கு’ என்றது அலு
வாதம்.

௨௬௧. முன்பின்மலையா - பூர்வோத்த
ரவிரோதமில்லாத, ௨௮ - ம் காதை,
௧௩௦, ௩௦ - ம் காதை, ௬.

௨௬௧ - ௨௬௨. மொழியினாற் காட்ட
வென்க.

௨௬௪. பவத்திறம் - பிறப்பின்வகை
கள். பாவை - மணிமேகலை.

௧ - ௨௬௪. உணர்ந்தோள் வணங்கிச்
சென்று அடைந்தபின் மொழிவோன்
காட்டப் பாவைகேட்டுப்பூண்டு நோற்ற
னனென்க.

மணிமேகலை முற்றுப்பெற்றது.

முதற்குறிப்பு அகராதி.

பாட்டு.	பக்கம்.
அணியிழையந்தர	200
அந்திமாலேநீங்கிய	100
அரசனாணையிழையிழை	கள்ள
அரசனூரிமையோ	225
அறவோனசனத்து	அ.அ
ஆங்கத்துகண்டவாயிழை	அ.ந
ஆங்கத்துகட்டாங்	க.ந.ந
ஆங்கவர்தம்முடன்	க.க
ஆங்கவற்கொருநாள்	க.உ.ச
ஆங்குத்தாயரோ	200
இளங்கதிர் ஞாயிறெள்	க
இளங்கோன்கண்ட	ச.ச
இறைஞ்சியவிளங்கொடி	200
இன்னுங்கொளையிளங்கொடி	க.ந.ந
ஈங்கிவள்செய்தி	க.ந.க
ஈங்கிவளின்னண்ம்	எ.அ
உலகந்திரியா	க
கடவுண்மண்டிலம்	க.க.க
கடவுளொழுதியெடுநிலை	க.அ.ந
தானந்தாங்கிச்	200
நவையறுநன்பொரு	க.ச.அ
நாவலோங்கிய	க.க
பத்தினிப்பெண்டிர்	க.ச.க
பரிதியஞ்செல்வன்	ந.ச
மணிமேகலாதெய்வ	க.க
மணிமேகலைதனை	ச.க
மன்னகுமரனை	200
மன்னவனருளால்	200
மாபெரும்பாத்திரம்	க.க.க
முதியாந்திருந்தடி	க.க.ந
வயந்தமாலேக்கு	22

அரும்பதவகராதி.

பதம்.

பக்கம்.

பதம்.

பக்கம்.

அ.

அகவை, ச, கஉ, கசு, அக, கஉ, உஉரு
அகைத்தல் - தழைத்தல், பறித்தல், உஉரு
அங்கி - அக்கினி, உசுக
அசம்பு - சேறு, சிறுதிவிலையுமாம், எஅ
தீருச்சிறீறம்பலக்கோவையார்
கசுகம் - பாட்டிற் காண்க.
அஞர் - துன்பம், ககந
அடர் - தகடு, கநந, உந
அடுக்களை - மடைப்பள்ளி, உஅஎ
அணங்கு, உரு, கசுக
அணு, உரு
அத்தம் - அரியவழி, ககஅ
அதர் - வழி, ககஅ
அந்தரி - தூர்க்கை, கஅந
அந்தில் - அவ்விடம், எஅ, க
அம்பி - கப்பல், உஅந
அமர் - விருப்பம், கஉ க
அமலை - திரளை, கசுக
அமைதி, உக, உசு
அயர்ப்பாய் - மறப்பாய், கசுரு
அயா - வருத்தம், கஅஉ, கஅசு
அரங்கம் - ஆடிடம், உகஅ
அரமியம் - நிலாமுற்றம், ககக
அரவம் - பாம்பு, கஅஉ
அருகன் - பக்குவி, உஎச
அல்லல் - துன்பம், உகரு
அல்லி - அகவிதழ், கசு
அலச - அலைய, உந
அலத்தல் - இடுக்கட்படுதல், கநரு, உஅ
அலர் - பலரறியநிகழ்த்துஞ்சொல், ந, கசு, உ
அலவலைமை - மனத்திற்குற்றியதை
ஆராயாதுசெய்யுந்தன்மை, கசுக
அலவுற்று - சுழன்று, நஎ
அவ்வையர் - தாய்மார், க
அவதி - எல்லை, ககரு
அவம் - வீண், கசுக
அவலம், சஉ, உகரு

அழல் - விடம், உகசு
அழிதகவு, ககசு
அழியல் - வருந்தாதே, கஉரு, உந
அழிவினள், கசு
அழுவம் - பரப்பு, எசு
அழைதி - அழைத்து, ருந
அளக்கர் - கடல், அளத்தையுடைமை
யின் இப்பெயர் பெற்றதென்பார், கசு
அளியன் - அளிகததக்கான், கசு
அற்றம் - மறைவு, நக
அறங்கடை - பாவம், கசு
அறம், உஉஅ, உந
அறல் - கருமணல், ககசு
அறவி - அறத்தையுடையது, கஅ, கசு, கரு, கருக, கஎஅ, ககசு
அறவோன் - புத்தன், உக, க
அறுகை - அறுகம்புல், ககசு
அறுவை - உடை, கசு, உஎசு
அறுவையர் - உடைநெய்வோர், உஎசு
அறை - உவமவுருபு, ருந
அறைபோதல் - கீழறுத்தல், கசுக
அனந்தர் - கள்ளையுண்டமையாலுண்
டானசெருக்கு, எந

ஆ.

ஆ - பசு, ககஅ, கநந
ஆங்கனம், உஅ, உந, கசுச, கசுரு
ஆட, கசுஅ
ஆடவர், உந
ஆடி, உஅ, கஉ, ககசு
ஆடிய - அசைந்த, பூசிய, கசு, கசு
ஆண்டலை - ஆண்மகனது தலைபோன்ற
வடிவமுள்ள ஒருவகைப்பறவை, ருந
ஆணு - அன்பு, உ
ஆணை - ஆளுரை, கந
ஆதுவர் - நோயாளிகள், மிக்க வறு
மையுடையோர், நக
ஆந்தாணம் - இடவிசேடம், உஎ, சசு
ஆயினும் - எண்ணிடைச்சொல், ருஎ, உஅ, உநஅ

மபதவகராதி.

பதம்.	பக்கம்.
ஆரம்;	௫௧
ஆரமம் - உபவனம்,	௨௩
ஆரமை - நிரம்பாமை; தெவிட்டா	
மையுமம்,	௩௦௮
ஆலம் - ஆடும்,	௩௫
ஆவம் - அம்பரூத்தூணி,	௧௮௦
ஆவி - புகை,	௨௧௧
ஆற்றுநர்,	௧௦௫
ஆற்றுவது,	௧௦௪
ஆனறவர் - அமைந்தவர்,	௧௮

இ.

இகந்த,	௨௦௦
இகல்,	௧௭௪
இடங்கர் - முதலைச்சாதிவிசேடம்,	௨௬௮
இடின,	௧௬
இடிம்பை - துன்பம்,	௧௧
இடை - சமயம்,	௪௧
இணா - பூங்கொத்து,	௭௮
இதை - கப்பற்பாய்,	௩௬, ௧௩௧
இந்தியம் - பொறிகள்,	௧௧௩
இயவு - வழி,	௧௧௭
இரத்தி - இலநதையரம்,	௬௦
இரியல் - கெடுதல்,	௧௦௧
இரீஇ - இருத்தி,	௪௮
இரீஇய - இருத்திய,	௧௭௦
இருத்தி - வித்தி,	௧௧௪, ௨௪௪
இலவக - பொய்கை, ௩௪, ௭௮, ௧௧௧	
க௩௧	
இலவந்திகை - யந்திரவாவி,	௧௪௪
இழுகிய,	௧௪௬
இளி - இசை,	௧௩௭
இளிவு - அருவருப்பு,	௧௪௧
இறவு - இருனமீன்,	௧௭௧
இறுத்தனள் - தங்கினள்,	௧௩௩
இறுமபு - குறுங்காம்பு	௧௭௨
இறுமபுது - அதிசயம்,	௧௦௦, ௨௧௮
இறை - அற்பம், ௧௫௭, இறப்பு, ௭௨,	
கை, ௧௬௧; தங்கல், ௩௧, ௬௦	
இன்னு - துன்பம்,	௧௧௧, ௨௨௮

ஈ.

ஈமம் - பிணஞ் சுடுதற்கு அடுக்கும்	
வீறகடுக்கு,	௬௩, ௬௬, ௧௪௦
ஈர்த்து - இழுத்து,	௭௨
ஈற்று,	௬௧
ஈனோர் - இவ்வுலகத்தோர்.	௨௭௭

பதம்.	பக்கம்.
உ.	
உகிர் - நகம்,	௧௮௦
உஞ்சை - உச்சயினிநகரம்,	௧௧௬
உடங்கு,	௧௩
உடிப்பு - உடுக்கப்படுவது,	௩௧
உணங்கல் - வற்றல்,	௪௪௨, ௧௮௦
உணர்வு - விஞ்ஞானம், ௨௨௨, ௩௦௫,	
௩௦௭	
உணீஇய - உண்ணும்பொருட்டு,	௧௫௬
உத்தி - சேர்த்தல்,	௨௬௮
உபாசகர் - புளததரில் இல்லறத்	
தோ,	௨௬௮
உம்பளம் - உப்பளம்,	௨௧௮
உமமை - பழம்பிறப்பு,	௨௪௨
உய்தி - பிழைப்பு,	௨௨௬
உயககம் - வருத்தம்,	௭௨
உயவல் - வருந்துதல்,	௨௮
உயா - வினா,	௧௮௨
உயிர்த்தல் - போக்குதல்,	௧௮௬
உயிர்மருந்து - சோறு,	௨௧௪
உரிமை - மனைவி,	௨௨௬, ௨௩௨
உரு - அசசம்,	௩
உருத்து - தோற்றி,	௧௮௪
உருப்ப - தோற்ற; கோபிக்கவென்று	
மாம்,	௧௦௧
உரும - இடி,	௧௨
உருவிலாளன் - மன்மதன்,	௪௬௪
உரை - புகழ்,	௪
உரையோ - சொல்லுமென்னுமே	
வல, ௧௧௧	
உலகம் - நன்மக்களுடைய ஒழுக்கம், ௧	
உலந்த - போன,	௨௩௩
உலப்பு - கேடு,	௬௨
உவாததி - உபாத்தியாயன, ௧௧௬, ௧௧௧,	
௧௦௧	
உழந்தோன் - வருந்தினோன்,	௧௪௩
உழையோர் - பககத்தோர்,	௨௫
உள்ளம் - விஞ்ஞானம், ௩௦௬, ௩௦௭	
உளக்கும்,	௬௨
உற்றது,	௧௭
உறீஇ - உறச்செய்து,	௨௧

ஊ.

ஊம் - ஊமை, இஃது எண்வகை	
யெச்சத்துளொன்று,	௧௧௪
ஊழ் - முடிவு, ௩௦௪, ௩௦௧ முறை, ௧௮௨	
ஊன்கணிணர் - மனிதர்,	௧௧௨

எ.

எஃகு - வேல்; கூர்மையுமாம், ௧௪௭
 எஞ்சியோர் - ஒழிந்தோர், ௫௯
 எட்டி - வைசியர் பெறுவதோர்
 பட்டம், ௩௮, ௩௯, ௨௦௧
 எடுத்தல் - உயர்த்தல், ௨௦௦
 எண்கு - கரடி, ௧௪௨
 எம்மனை - தாய், ௪௬, ௬௩, ௬௧
 எயில் - மகில், ௫௫
 எருவை - தலைவெளுத்து உடல்செவந்
 திருக்கும்பருந்து; கழுஞ்ஞாயம், ௬௨
 எவ்வம் - துன்பம், ௬௩
 எழினி - திரைச்சீலை, ௪௪
 எழுதிய - பண்ணிய, ௭௪, ௧௮௫, ௨௪௦
 எள்ளும் - ஒக்கும், ௧

ஏ.

ஏடா - ஆண்பால் முன்னிலைப்பெயர்,
 ௧௨௫, ௨௩௩
 ஏது, ௨௭, ௬௨, ௨௭௬
 ஏமாந்த - ஆசையுற்ற, ௧௨௮, ௧௨௯, ௧௫௭
 ஏர் - உழவு, ௨௧௫
 ஏலம், ௨௧௧
 ஏனோர் - மற்றையோர், ௧௨௫

ஐ.

ஐது - அழகிது, ௮௮
 ஐயம் - பிச்சை, ௧௨௩; ஸந்தேகம், ௨௬௫
 ஐயவி - வெண் சிறுகடுகு, ௩௧, ௭௩
 ஐயென - விரைய, ௧௧௦, ௨௧௧

ஓ.

ஓட்டிய - சபதஞ்செய்த, ௧௪
 ஓடி - மரவிசேடம், ௧௪௦
 ஓடுவை - மரவிசேடம், ௬௦
 ஒதுங்கிய - சென்ற, ௧௭௮
 ஒளி - அரசரிடத்துள்ள தெய்வத்
 தன்மை, ௧௭௪
 ஒளிறுதல் - விளங்குதல், ௧௫
 ஒற்கா=ஒல்கா - தளராத, ௧௩௪

ஔ.

ஔட்டி, ௨௧௫
 ஔத்து - வேதம், ௧௧௮
 ஔதி - கூந்தல், ௭௮, ௨௦௮; ஞானம், ௫௨
 ஔரா - உணராத, ௨௧௬
 ஔவியம் - சித்திரம், ௩௦, ௫௬, ௧௫௬
 ஔவியன் - சித்திரமெழுதுவோன், ௪௪

க.

கச்சி - காஞ்சிநகரம், ௭, ௧௯௧
 கசிந்து - இரங்கி, ௬௩
 கஞ்சம் - நீர்; 'கஞ்சவேட்கையிற் கா
 ந்தமன் வேண்ட, வமர முனிவனக
 த்தியன் றனது, கரகங் கவிழ்த்த கா
 விரிப் பாலை' என்று இந்நூற்பதி
 கத்தில் வந்திருத்தல்காண்க; முதற்
 பக்கம்; "கஞ்சங்கலங்குவன" என்
 றார் புகழேந்தியும்; நளவேண்பா,
 சுயம்வரகாண்டம், ௧௫
 கஞ்சகன் - சட்டையிட்டபிரதானி,
 ௨௨௬, ௨௭௯
 கட்டி - கருப்புக்கட்டி, ௨௬௩
 கட்டி - பந்தம், ௧௭௭, ௧௮௫
 கட்டிரை, ௧௭, ௨௦௭, ௨௧௯
 கடம், ௨௬, ௧௧௯, ௨௧௨
 கடம்பன் - முருகக்கடவுள், ௩௭
 கடவார் - தப்பார், ௧௦
 கடவியை - கடப்பாடாகவுடையை, ௧௯௧
 கடவுளாளர் - தேவர், ௧௦
 கடி, ௫௭, ௭௨, ௧௫௯, ௧௬௦
 கடினாகு - பிச்சைப்பாத்திரம், ௫, ௧௨௨,
 ௧௨௩, ௧௩௬, ௨௮௦
 கடிதர - நீக்க, ௧௨௨
 கடிப்பகை - வெண்சிறுகடுகு, ௭௩
 கடிப்பு - பறையடிக்குள் குறுந்தடி, ௧௨,
 ௨௨௯
 கடுக - விரைய, ௧௩௦
 கடுகவை, ௫௫, ௭௧
 கடைஇ=கடவி - செலுத்தி, ௪௦, ௨௪௬
 கண்டம் - கழுத்து, ௨௭௦
 கண்ணல் - கருதுதல், ௧௭
 கண்ணி - ஆடவர் தலையிற்குடும்
 பூமாலை, ௩௭
 கணவி - அலரி, ௨௯, ௪௭
 கணி - நிமித்தநூல்வல்லவன், ௨௨௦
 கணிகை, ௧௭, ௧௨௨, ௨௧௮
 கதலிகை - துகிற்கொடிவிசேடம், ௧௪
 கதிரோன், ௧௧௫
 கந்தம் - தூண், ௫௮, ௨௨௪
 கந்து - தூண், ௬௪, ௧௩௫, ௧௮௩, ௨௭௭
 கந்துகம் - பந்து, ௯௧
 கம்பம் - நடுக்கம், ௧௫௦
 கம்பலை - முழக்கம், ௩௦, ௩௨
 கம்பளம், ௧௨௬, ௨௩௫, ௨௮௩, ௨௮௪

புது ம ப த வ க ரா டி.

பதம்.	பக்கம்.
கம்புள் - சம்பங்கோழி,	௩௫
கயக்கம் - கயங்குதல்,	௭௩
கயக்கு - கயங்குதல்,	௧௦௫, ௧௪௩
கயம் - நீர்நிலை,	௧௨௧
கயவன் - கீழ்மகன்,	௨௧௩
கயற்கடை - கொக்குயாய்,	௩௧
கரகம் - கமண்டலம்,	௨
கரண்டை - கமண்டலம்,	௨௭
கரணம் - செய்கை,	௧௭
கரத்தல் - மறைத்தல்,	௧௭, ௧௭௨
கரப்பு - ஒளித்தல்,	௧௯௯
கராம் - முதலைச்சாதி விசேடம்,	௨௬௮
கரி - ஸாக்ஷி,	௧௦௬
கரியவன் - இந்திரன்,	௨௨௯
கருவி - தொகுதி,	௧௫௧, ௧௬௩
கருவினை - மரவிசேடம்,	௧௭௨
கலம், ௧௪௦, ௧௪௪, ௧௪௫, ௧௫௬, ௨௩௨,	௨௭௦
கலாம் - போர்,	௧௪
கலுந்து - கலங்கி,	௮௩
கலை - முப்பத்தெட்டுக்கலை,	௨௫௩
கவயம் - ஒருவகை விலங்கு,	௨௫௦
கவர் - பிளவு,	௨௪௯
கவர்த்தல் - பிளவு படுதல்,	௧௦
கவல் - கவலுதல்,	௫, ௨௭௪
கவல்வு - கவலுதல்,	௧௪௧
கவான் - துடை,	௨
கவிா - முன்னு முருங்கை,	௬௨
கவினி - அழகு பெற்று,	௧௫௬
கவேரன் - ஓரிராஜரிஷி,	௨௫, ௮௬
கவை,	௬௨, ௧௬௩
கழனி - வயல்,	௭௮
கழி - மிகுதி,	௩௧, ௨௫௭
கழிஇய - கழுவின,	௨௬௭
கழுமிய - கலந்த,	௨, ௧௧௭
கழை - மூங்கில்,	௧௭௦
களிற் - ஆணையனை,	௧௬௧
கற்பம் - காலவிசேடம், ௨௬௦; வே	
தாங்கங்களுளொன்று,	௨௫௩
கறையோர் - கடமைகொடுப்போர், ௧௭௬	
கன்றிய - அடிப்பட்ட,	௧௧௪
கண்ணல் - நாழிகைவட்டில்,	௭௨
கனை - மிகுதி,	௧௮

கா.

காணம் - பழங்காசு, ௧௩௯, ௨௧௦
காத்தன்று - காத்தமையாலன்று, ௨௦௮

பதம்.	பக்கம்.
காதல் - ஆசை,	௭௧, ௨௭௭
காப்பியம் - காவியம்,	௧௭௧
காராளர் - கராளச்சாதியார்,	௨௩, ௭௫
காரி - ஓராயு,	௧௭௪
காரிகை - அழகு,	௬
காழ் - மணிக்கோவை, ௩௧; வயிரம், ௪௫,	௨௦௩, ௨௦௫.
காழியர் - பிட்டுவாணிகர்,	௨௬௯
காமோர் - குத்துக்கோற்காரர்,	௩௬
கான்றை - மரவிசேடம்,	௧௦
கானம் - மிகுதி,	௫௩

கி.

கிடக்கை - கிடத்தல், ௧௮
கிருத்தம்=கிருதகம் - செய்யப்பட்டது, ௨௯௬
கிள்ளி - சோழன், ௧௭௪, ௨௩௬, ௨௭௯
கினை - வகை, யாழில் நின்றநரம்
பிறகு ஐந்தா நரம்புமாம், ௭௧

கு.

குச்சரம் - கூர்ச்சர தேசம், ௧௬௨
குட்டுவன் - சேரன்; குட்டநாட்டை
ஆள்பவனென்றபடி, ௨௭௫
குடசம் - வெட்பாலை விசேடம், ௩௩
குடிகை - கோயில், ௧௬௨, ௧௬௭, ௨௨௪;
பாணசாலை, ௫௮
குண்டு - ஆழம், ௭௮
குணக்கு - கிழக்கு, ௨
குமாயம் - புழக்கிய பச்சைப்பயற்
ரோடு சருக்கரைமுதலியன கூட்டி
ஆக்கப்படுவதொரு சிற்றுண்டி, ௨௫௯
குமரி - கண்ணிப்பெண், ௧௩௦, ௨௦௨
குயிலுவர் - தோற்கருவி வாசிப்பார், ௭௬
குரம்பு - வரம்பு, ௧௫௨
குரல் - பூங்கொத்து, ௮௦
குரவர் - தாய் தந்தையர், ௨௩
குரால் - கோட்டான், ௫௯
குருகு - பறவை, ௪௫, ௧௫௫
குலம் - கோயில், ௨௪௬
குவைஇய - குவித்த, ௨௭௧
குழவி - குழந்தை, ௧௦௬, ௨௩௨
குழிசி - பாணை, ௬௦, ௧௪௨
குறன் - குறுகிய வடிவம், ௧௧௪, ௧௬௮
குறுகி - அடைந்து, ௧௫௪
குறை - காரியம்; முடிக்கப்படும்
பொருளென்றுமாம், ௧௬௪

பதம்.

பக்கம்.

கூ.

கூஉய் = கூவி - அழைத்து, கசு, ககௌ
கூடை - பேராந்தை, நுக
கூட்டுண்டு - சேர்ந்து அனுபவித்து, எக
கூம்பு - பாய்மரம், டசு
கூவியர் - அப்பவாணிகர், உசு கூ

கெ.

கெடுத்து - காணப்பெறுது, சசு
கெடும் - ஏவல், சசு

கே.

கேண்மோ - கேளும், உசு, கஉஉ

கை.

கைம்மை - சிறுமை; விதவையுமாம்,
கசுந
கையற்று - செடலற்று, உசு

கொ.

கொங்கு - பூந்தாது, தேனுமாம், சசு, உசு
கொட்கும் - சுழலும், ககந
கொட்பன - சுழலுவன, கசு கூ
கொடிஞ்சி - தாமரைப்பூ வடிவமாகப்
பண்ணித் தேர்த்தட்டின் முன்னே
நடுவது, டசு
கொண்டன்று - கொண்டமையா
வன்று, உசு
கொண்டி - கொள்ளுதல்; கொள்
ளையுமாம், ககக
கொம்பு - நீரை வீசுங்கருவி விசே
டம், உசு, பூங்கொம்பு, உசு
கொள்கை - விரதம், உசு
கொளை - பாட்டி, எக

கோ.

கோட்டம் - அறை, சசு, கஉ, டசு, டசு,
சசு
கோட் பாடி - கொள்கை, டசு
கோடனை - முழக்கம், டசு, சசு, கக
கோடி - யாழ்த்தண்டு, டசு
கோணம் - தோட்டி, கசுந; முக்
கோணம், கசுந
கோல் - செங்கோல், கஉ
கோவலர் - இடையர், டசு, கஉ
கோவேட்கள் - சூயவர், உசு

கொ.

கொளடிலம் - வளைவு, சசு

பதம்.

பக்கம்.

ச.

சங்கயம் - ஸம்சயம், உசு, உசு, உசு
சதுக்கம் - நாற்சந்தி, கசு
சம்பு - சம்பாபதியென்னுந் தெய்வம்;
நாவன்மரம், க
சமணீர்காள் - சமணர்களே, சசு
சரண் - அடைக்கலம், சசு

சா.

சாங்காடி - சாதல், டசு
சாந்தம் - சந்தனம், உசு, கசு
சாந்து - சந்தனம், உசு
சாயல் - மென்மை, டசு, டசு
சால்பு - அமைதி, சசு
சாளரம் - பல்கணி, டசு

சி.

சித்தம்=வித்தம் - நிச்சயம், கசு
மூலப்பகுதி, உசு
சிதர் - சீரை, கசு
சிதவல் - சிதரல், உசு
சிந்தாவிளக்கு - சிந்தாதேவியென்
னுந் தெய்வம், கஉ, கஉ
சிந்தை - மனம், உசு
சிமிலி - உறி, உசு
சிமையம் - மலை, உசு
சிரல் - சிச்சிலிப்பறவை, சசு
சில்லை - நீர்ப்பறவைவிசேடம், எக
சிறை - பக்கம், உசு, சசு, கசு
சின்மை - சிறுமை, சசு, சிசு, எசு, உசு

சீ.

சீத்து - அழித்து, எசு, கசு, கசு
சீர்த்தி - இராசமாதேவி, கசு
சீர்மை, உசு

சு.

சுகதன் - புத்தன், உசு, உசு
சுடர் - சந்திரசூரியர், சசு
சுடலை - மடானம், சசு
சுதை - சுண்ணச்சாந்து, டசு, உசு
சும்மை - ஒலி, டசு, கசு
சுரியல்=சுழித்தல் - வளைவு, உசு
சுருங்கை - கரந்தகற்படை, மதகு, கசு
உசு
சுரும்பு - மலை, கசு
சுரை - உள்ளிடின்மை, கசு, கசு

பதம்.	பக்கம்.
சூ.	
சூதர் - நின்றேந்துவார்,	௨௭௧
சூர் - அச்சம்,	௧௪௨
சூரை - மரவிசேடம்,	௬௦
சூல் - கருப்பம்,	௭௩
சூள் - சபதம்,	௨௮

செ.	
செய்யோள் - திருமகள்,	௪௪, ௧௧௧
செயலை - அசோகமரம்,	௨௧௬
செயிர் - குற்றம்,	௨௬௨
செருக்கி - களித்து,	௧௬௬
செலீஇ - சென்று,	௧௬
செவ்வனம், (நு), ௨௭, ௬௬, ௬௭, ௧௦௭, ௧௪௪	௧௬௩
செவ்விது,	௧௬௩
செற்றம், ௧, ௧௪, ௪௨, ௫௧, ௧௧௧, ௨௧௫	
செறுத்தோர் - அடக்கினோர்,	௨௧௫

சே.	
சேக்கை - தங்குமிடம்,	௪௨
சேதியம் - கோயில்,	௨௭௧

சை.	
சைத்தம்=சைத்தியம்-புத்தாலயம்,	௨௭௭
சைத்தியவான்,	௨௬௦

சூா.	
சூாயில் - மதிவறுப்பு,	௫௨
சூாயிறு - சூரியன்,	௮௮
சூலம் - பூமி,	௧௧, ௧௬௬
சூழல் - புலிநகக்கொன்றை,	௭௮

செ.	
செுமிரிய - பரந்த,	௧௦௮

த.	
தக்கணம்=தகழிணம் - தெற்கு,	௨௦௧
தக்கன்று - தக்கதன்று,	௨௦௬
தகரம் - மயிர்ச்சாந்து,	௩௮
தகவிலை-தகவின்மையையுடையாய், ௬௩	
தகை - தடை,	௨௦௬, ௨௨௫
தடி - ஊன்றடி,	௬௧
தடைஇ - தடவிப்பார்த்து,	௪௩
தண்டம் - சினைகூ,	௧௧௬
தண்டாமை - தணியாமை, நீங்கா	
மையுமாம்,	௬௨, ௨௭௭
தண்ணுமை - உத்தமத்தோற் கருவி	
யாகியமத்தளம்,	௧௭
ததர் - செறிவு,	௨௬
தப்பிய - வெட்டிய,	௬, ௧௮௧

பதம்.	பக்கம்.
தம்மனை - தாய்,	௬௩
தமனியம் - பொன்,	௧௭௩, ௨௭௨
தலைமகன்,	௨௮
தலைவன்,	௧௮௧
தவ்வை - தமக்கை,	௭௫
தவ்வையர் - தமக்கைமார்,	௧௦௭
தவல் - கெடுதல்,	௩௦௬
தவலா - கெடாத,	௪௨
தழீஇ = தழுவி - அணைத்து,	௬௩
தளவம் - செமமுல்லை,	௩௩, ௧௭௨
தறி - கட்டை,	௨௫௨

தா.	
தாடி - மோவாய்,	௨௧
தாதகி - ஆத்திமரம்,	௨௬௩
தாமம் - மாலை,	௧௩
தார் - பூமாலை,	௨௪, ௧௬௫
தாழ் - தாழக்கோல்,	௪௦
தாழ்ந்து - தாமதித்து,	௧௭௨
தானை - சேனை,	௪௦

தி.	
திகிரி - சக்கரம், என்றது ஆணை	
யை,	௧௬௬
திப்பியம், ௧௩௭, ௧௪௮, ௧௫௮, ௧௭௫	
திமிரதல,	௧௭௧
திரங்கி - சுருண்டு,	௧௮௦
திரிதது - வேறுபடச்செய்து,	௨௦௬
திருகி - முறுகி,	௨௦௩
திரையல் - வெற்றிலை,	௨௮௨
திலகம் - மஞ்சாடி மரம்,	௩௩
திறம்,	௪௧, ௪௫, ௧௧௦

தூ.	
தூததன் - பரிசுத்தமுடையவன்,	௫௧

து.	
துகள்,	௩௫
துடவை - தோட்டம்,	௧௧௭, ௧௨௧
துணை - அளவு,	௧௬௭
துய்ப்பிலன் - உண்ணுதலிலன்,	௧௩௫
துயக்கு - தடை,	௨௪௧
துரகதம் - குதிரை,	௧௦௭
துழந்து - துழாவி,	௭௨
துளங்காது - நடுங்காது,	௧௬௬
துறவி - துறத்தல்,	௧௬, ௨௪௪, ௨௮௫

துா.	
துாவாமை - உண்ணுமை,	௧௧௭

பதம்.	பக்கம்.
தெ.	
தெருகு,	௨௮
தெருமரல் - மனக்கவற்சி,	௬௦
தெருளாது - ஞானமில்லாமல்,	௭௨
தெளித்திலேன்,	௨௦௦
தெற்றி - 'திண்ணை',	௮௮, ௨௪௬

தே.	
தேற்றார் - தெளியார்,	௧௧௨
தேறல் - கள்ளின்தெளிவு,	௨௮
தேறு - தேற்றாமரம்,	௨௬௬

தொ.	
தொகுபு - கூடி,	௬௮
தொடி - வளை,	௮௦
தொடுத்த - கட்டிய,	௧௧, ௮௬
தொடுப்பு - விதைப்பு,	௭௮
தொப்பி - நெல்லாற்சமைத்தகள்,	௭௨
தொன்று - பழைமை,	௬௩

தோ.	
தோட்ட - தோண்டிய,	௧௬௧
தோற்றரவு - தோன்றுதல், ௨௪௪, ௨௮௭	

ந.	
நகுலம் - கீரி,	௧௭௨
நகுலவன் - கிரிப்பவன்,	௧௨௨
நசைஇ - விரும்பி,	௧௭௪
நடவை - வழி,	௧௨௦, ௧௨௬
நம்பி,	௧௧௭, ௧௪௩
நயமிலர்,	௧௪௨
நரந்தம் - நரந்தப்புல், மரவிசேடம், ௩௩	
நரம்பு,	௧௬௭
நரைமை - வெண்மை,	௧௭௧
நன்நளி - செறிவு,	௧௧௮
நன்கனம், ௮, ௧௭, ௧௮, ௨௭, ௧௧௭, ௧௧௮	

நா.	
நாகம் - சுரபுண்ணை, ௩௩; பாம்பு, ௨௩௬	
நாதன் - புத்தன், ௧௦௩, ௧௧௪, ௨௩௧, ௨௭௩, ௨௭௪, ௨௭௭	
நாராசம் - இருப்புச்சலாகை,	௨௮௧
நாவி - மரக்கல விசேடம்,	௨௪௬
நாற்றுமின் - தொங்கச்செய்மின்,	௧௩

நி.	
நிகர் - ஒளி,	௨௩
நித்திலம் - முத்து,	௧௮௮

பதம்.	பக்கம்.
நிம்பம் - வேம்பு,	௨௮௧
நியமம் - கோயில்,	௧௨௨, ௧௨௮
நிரப்பு - வறுமை,	௧௨௮
நிரப்புநர் - நிறைப்போர்,	௨௧௮
நிரயம் - நரகம்,	௬௮, ௧௭௭, ௨௧௬
நிருத்தம் = நிருத்தம் - ஆறங்கத்து	
னொன்று,	௨௮௩
நிலை - ஸ்திதி,	௨௬௧
நிறை - நிறுத்தல், ௪௮, ௭௨, ௮௪, ௧௮௧	
நின்மிதி = நிர்மாணம் - உண்டாக்கு	
தல்,	௩௦௪
நினைஇ - நினைந்து,	௧௧௭

நு.	
துகர்ச்சி - அனுபவித்தல்,	௩௦௧
துன் - உன்,	௨௩௬
துனித்த - கூர்ந்து ஆராய்ந்த,	௨௮௧
துனிப்போர் - கூர்ந்து ஆராய்வோர், ௧௭௬	

நெ.	
நெடுநிகழ்ச்சி,	௨௬௦

நொ.	
நொசிதல் - துண்ணிதாதல்,	௧௬௦
நொடி - பொருளொடு புணர்ந்த	
நகைமொழி,	௧௧௧
நொடிவன் - சொல்லுவன்,	௧௧௧
நொடை - விலை,	௨௬௧
நொய்ம்மை.	௨௬௩

நோ.	
நோவன் - வருந்துதற்குக் காரண	
மாகிய துன்பங்கள்,	௧௧௧
நோற்றோர்,	௧௮௦
நோன் - வலி,	௧௮௦
நோன்பிகள்,	௨௭௧
நோனாது - பொறாமல்,	௭௧

ப.	
பகர்தல் - விற்றல்,	௨௭௧
பசிப்பு - பசித்தல்,	௧௨௮
படப்பை - தோட்டக்கூறு; பக்கமு	
மாம்,	௨௨௭
படர்குவர் - செல்குவர்,	௧௧௮
படிமம் - தெய்வவடிவம், ௪௬, ௨௪௦	
படிமை - தெய்வவடிவு,	௨௪
படிவம் - தவவேடம், தெய்வ வடி	
வம், வடிவம்,	௩௦, ௪௭, ௨௮௧
படிமு - பொய், ௪௪, ௧௬௪, ௧௬௦, ௧௧௧	

பதம்.	பக்கம்.
படுத்தனன் - அகப்படுத்திக்கொண் டான், ௨௪	
பணித்தது - கட்டளை யிட்டது, ௧௭௭	
பணை - கிளை, குதிரைப்பந்தி, ௭௬	
பந்தல் - பந்தர்; அது குழாய்வடிவமாக உலோகத்தாற் செய்யப்பட்டது, ௨௬௮	
பயம் - பிரயோசனம், ௧௬	
பயிர் - மிருகங்களுள் ஒன்றை மற்ரு ள்று அழைக்கும் ஒசைக்குறிப்பு, ௨௧௪	
பயிர்தல் - அழைத்தல், ௫௯	
பரத்தமை - பரத்தையை துகர்வா னுடைய தன்மை, ௭௧	
பரிதி - சூரியன், ௩௪	
பரிய - அறுபட, ௩௬	
பரியல் - வருந்தாதே, ௧௧௧	
பலி, ௭௩	
பழுகிய - முதிர்ந்த, ௨௩	
பழைது - பழையது, ௩௧௭	
பள்ளி - இடம், ௧௫௨, ௨௭௩	
பளிதம் - கருப்பூரம், ௨௮௨	
பறந்தலை - பாழிடம், ௬௧	

பா.

பாகு - பாகன், ௩௬	
பாங்கு - உரிய இடம், ௧௪	
பாசவர் - இலையமுதிடுவோர், ௨௭௦	
பாடு - ஒலி, படுக்கை, ௧௪௯, ௧௬௨	
பாண் - இசைப்பாட்டு, ௧௫௩	
பாண்டு - வெள்ளை, ௧௨௬, ௨௮௪	
பாணி - ஓசை, ௭௩	
பாத்தியன் - பாத்தத்திற்கு அன்பன், ௯௧	
பாராவாரம் - கடல், ௨௩, ௩௩	
பானமையேன், ௨௪	

பி.

பிசி - பொய், ௧௯௯	
பிஞ்ஞை - நப்பின்னை, ௧௭௦	
பிண்டம், ௯௪	
பிணவு - விலங்குகளுட் சிலவற்றின் பெண்பால் மரபுப்பெயர், ௧௪௨, ௧௭௦	
பிணித்தோர் - நோயுற்றோர், ௨௮௧	
பிணிப்பு - கட்டு, ௨௨௭, ௨௨௮	
பித்தை - குடுமி, ௨௦௩	
பிரத்தியம் - பிரத்தியக்கம், ௨௫௨	
பிழல், ௬௦	
பிழையாது - தப்பாது, ௯௩	
பிளவை - பிளக்கப்பட்டபுன், ௩௬	

பதம்.	பக்கம்.
பிறக்கு - பின், ௧௦௨, ௨௩௬	
பிறங்கல் - மலை, ௧௪௨	
பின், ௮௦	
பின்னர் - பின்னேநிற்போர், ௨௧	

பீ.

பீடிகை - வீதிவிசேடம், ௩௬, ௧௨௨	
-------------------------------	--

பு.

புக்கில் - உயிர் புகுமிடமாகிய உட ம்பு, ௨௧௨	
புக்கேன், ௮௫	
புகார் - காவிரிப்பூம்பட்டினம், ௮, ௫௨	
புகுந்தது, ௧௨௪	
புகுஉ - புகுந்து, ௧௫௭	
புடை, ௪௧	
புண்ணியன், ௫௧	
புணை - தெப்பம், ௧௦௩	
புதுவோன் - புதியவன், ௫௧	
புய்த்து - பிடுங்கி, ௧௧௯	
புராணன் - பழையோன், ௫௧	
புரையோர் - பொளத்தரில் உயர்ந் தோர், ௮௨, ௧௯௦, ௨௩௦, ௨௭௬	
புலம் - அறிவு, ௫௨, ௯௪, ௨௯௦	
புலவன் - அறிவுடையோன், என்றது புத்தனை, ௫௧	
புலவு - மாஸ்ஸநாற்றம், ௨௬௮	
புலை - அசுத்தம், ௧௧௮, ௧௨௧	
புழை - சிறியவழி, ௫௫, ௭௪	
புள் - கைவளை, ௭௬	
புறவோர் - புறத்துள்ளோர், ௪௮	
புன்கண் - துன்பம், ௧௦௬	

பூ.

பூசல் - ஓசை, ௫௯	
பூட்கை - மேற்கோள், ௨௬, ௪௯	

பெ.

பெண்டிர், ௧௨௮	
பெண்டு - மனைவி, ௧௪௨	
பெண்ணை - பனை, ௧௪௮	
பெயர்த்து, ௭௦	
பெருமகன் - அரசன், ௧௩௦	
பெற்றி - தன்மை, பேறு, ௨௩, ௨௪, ௮௮	
பெறுதி - இலாபம், ௨௩௨	

பே.

பேடியர், ௨௩	
பேணுநர் - பாது காப்போர், ௧௨௮	
பேது - அறியாமை, ௬௪	

பதம்.	பக்கம்.	பதம்.	பக்கம்.
பை.		மயங்கிய,	௨௧௮
பைதல் - துன்பம்,	௧௫௧	மயரி - மயக்கமுடையவன்,	௨௦௦
பொ.		மயிலை - மல்லிகை விசேடம்,	௨௧௧
பொங்கர் - கட்டுமலை, சோலை, மரக்		மரவம் - வெண்கடம்பு,	௩௨௨
கிளை, சுக, கசுக, கௌ		மருங்கு - குலம்,	௧௧௭
பொத்தி - மூட்டி, கடி, ௨௦, கசடி,		மருத்துவி - மருந்துகொடுப்பவன்,	௧௧௭
௧௧௭, ௧௧௯		மருமான் - வழித்தோன்றல்,	௧௧௮
பொதியில், கச, ௧௭௧, ௨௭௧, ௨௭௨		மருள் - உலமவுருபு, ௩௫; எண்	
பொதும்பர் - இளமரக்கா,	௩௪	வகையெச்சத்துளொன்று,	௧௧௮
பொதுவர் - பொதுமகளிர்,	௨௭௧	மலயம் - பொதியின்மலை,	௧
பொய்கை,	௧௧௧, ௩௫, ௧௧௮	மலைக்கும் - மாறுபடுத்தும்,	௧௨௪
பொருள் - சத்தியம், பொன்,	௧௧௧, ௧௧௮	மறலும் - விரோதிப்பான்,	௨௧
௧௧௭		மறவர் - வீரர்,	௧௫
பொலம் - பொன்,	௩௧, ௩௨	மறித்து - மீட்டு,	௧௪
பொழில் - சோலை, ௪, ௩௪, ௩௫, ௨௪௪		மறுகி - சுழன்று,	௧௨௩
பொளித்த,	௩௮	மறை - வேதம்,	௧௨௦
பொறை - பாரம்,	௮௪	மண்பதை - உயிர்ப்பன்மைகள்,	௪௧
பொன் - சூரியன்,	௧௩௩	௨௦௮, ௨௧௪	
பொன்றக்கெடுதல் - முற்றக்கெடுதல்,	௩௧௫	மன்றம் - ஊருக்கு நடுவாய் எல்லாரு	
		மிருக்கு மரத்தடி,	௧௭௧

போ.

போதி - அரசமரம்,	௮, ௧௦௩, ௩௦௧
போழ்த்து - பொழுதில்,	௮௪, ௧௧௪
போனம் - போலும்,	௧௨
போனகம் - உணவு,	௨௮௨
பொவம் - கடல்,	௭௦, ௨௮௪

ம.

மகள் - மனைவி,	௧௮௪
மகள் - கணவன்,	௧௮௪
மஞ்ச - அழகு, மேகம்,	௧௪௨
மஞ்ஞை - மயில்,	௧௧௫
மடவரல்,	௧௧௧
மடவோர் - மகளிர், மூடர்,	௧௧, ௧௭௦
மடி - ஆடை,	௨௮௧
மடியாது - தங்காமல்,	௧௦௪
மடை - சோறு, ௧௭, ௧௦, ௧௮௮, ௨௧௨	
மடையன் - சோறுக்குவோன்,	௧௮௮, ௨௧௨
மண்டிலவகை,	௩௦௩
மண்டை - பிசைப்பாத்திரம், ௫௮, ௧௦	
மதலை - கொடுங்கை,	௧௪
மதன் - செருக்கு,	௧௭
மந்தி - பெண்குரங்கு,	௩௪
மயக்கு,	௧௦௫, ௧௧௧, ௨௪௫
மயக்குறுத்தன்ன,	௧௮௧

மா.

மா-எண்வகை யெச்சத்துளொன்று;	
அது விலங்குவடிவாகப்பின்பது, ௧௧௪	
மாகதர் - இருந்தேத்துவார்,	௨௭௧
மாச - குற்றம்,	௧௨
மாதவர்,	௧௫௦
மாதவன்,	௧௪
மாயம் - பொய்,	௨௭௭
மாற்றம் - வாததை,	௭௧
மான்று - மயங்கி,	௨௧௪

மி.

மிச்சில் - மிகுதி,	௧௨௩, ௧௩௫
மிளை - காவற்காடு,	௨௪௧

மீ.

மீட்சி,	௨௫௧, ௩௧௦
மீயான் - மீகாமன்,	௩௪
மீனம் - நகூத்திரம்,	௧௩௪

மு.

முகிழ் - அரும்பு,	௨௧
முங்கி - முழுகி,	௨௮௪
முச்சி - மயிர்முடி,	௩௧
முசிக்க - மெலிய,	௧௭௫
முட்டி - குறை,	௧௨௧
முடலை - முறுக்கு,	௧௪௦
முடிக்கர் - முடிக்குத்தெரு,	௭௨
முழுவல் - நீர்ப்பறவை விசேடம்,	௭௧

அரும்பதவகராதி.

கருணா

பதம்.	பக்கம்.
முனிதல் - காய்தல், கச0, கடுக, கஅ0	
முனியாது - வெறுக்காமல், க0சு	
மே.	
மேலோர் - மேலிடத்துள்ளோர், கூசு	
மை.	
மைத்து - கறுத்து, ககக	
யா.	
யாக்கை, கூ0அ	
யாணர் - புதுவருவாய், கடுக	
யாப்பு - உறுதி, கட்டு, ௫, ௨௫, கசுஅ, கஎ, ககஉ, ககஅ	
யாய் - தாய், ௨கூ0	
யோ.	
யோகம் - சேர்க்கை, தவநெறி, மருந்து, ௨அ	
வ.	
வகுளம் - மகிழ், கூக	
வங்கம் - கப்பல், கூசு, ககூ0, ககக, ககக	
வசி - மழை, கடு, க௨அ, ௨அக	
வஞ்சினம் - சபதம், கடுச	
வட்டணை - வர்த்தனை, எக	
வட்டிகை - வர்த்திகை - எழுதுகோல், கஎ, கூஅ	
வடிப்போர் - பயிற்றுவோர், ௨எக	
வடி, கடுக	
வம்பலன் - அயலான், கஅஉ	
வயவர் - வீரர், கஎச	
வயா - வேட்டைநோய், கஅஉ	
வர்த்தித்தல் - தங்குதல், ௨கூஉ	
வருளம், ௫0	
வரை - எல்லை, கூடு	
வரைப்பு - எல்லை, ௨கூக	
வரையுள் - நியதியில்லாள், ௨கச	
வலித்த - நனைந்த, எக	
வலித்து - எண்ணி, ககூஉ	
வளைஇய - வளைந்த, கூசு	
வற்பம் - வன்மை, ௨௫௫, ௨௫சு	
வறம் - வறுமை, கூக, அஅ, க௨௫, ககக	
வகூக, ௨அ0	
வறன் - வறுமை, ககூடு, ககக	
வா.	
வாங்குநர் - வாங்குவோர், க0க	
வாமன் - புத்தன்; அழகியவனென்றபடி, ௫0	

பதம்.	பக்கம்.
வாய் - உண்மை, கூக, ககஉ	
வாரணம் - கோழி, யானை, எச	
வாழிய - வியங்கோள், ௩	
வானம் - மழை, கஎடு	
வி.	
விகாரம் - விஹாரம், ௨சச, ௨எக	
விசயன் - அருச்சுனன், ௩௨	
விஞ்சை - வித்தை, கூ, எ0	
விஞ்சையன் - வித்தியாதரன், ௨ச, கசக	
விட்டேற்றாளர், க௨க	
விடஇய - விடித்தற்பொருட்டு, ககூக	
விடேம், க0க	
விண்ணவர், சச	
வித்தகர், கூ0, கூஎ, கசுடு	
விதானம் - மேற்கட்டி, கடுடு	
விதுப்பு - நடுக்கம், கடு௨	
வியர் - வேர், கடுச	
விரைவன் - விரைபவன், ௨அக	
விலங்கு - மிருகம், ககக, ௨௨௩	
விலோதம் - துகிற்கொடிவிசேடம், கச	
விழித்தல் - உயிர்வாழ்தல், ௨க௨	
விழுப்பம் - சிறப்பு, க0௩	
விளி, ௫க	
விளிப்பது - பாடுவது, கூடு	
[“விளியாக் கொண்டிங் கிளவேனில் விருந்தா வாட ரொடங்கினை” எனச் சிந்தாமணி, முத்தியிலம்பகம், கூக - ம் செய்யுளிலும், “விளியாதான் கூத்தாட்டுக் காண்டலும்” எனத் திரிசூகம், கக - ம் செய்யுளிலும் ‘விளித்தல்’ இப்பொருட்டாய் வந்திருத்தல் காண்க.]	
விளிப்பு - ஓசை, ௨சு	
விளையுள் - விளையு, க0சு	
வீ.	
வீழ்பு - சுள்ளி, ௨க	
வீற்றிருந்து - கவலையின்றியிருந்து, ௨கூ0	
வெ.	
வெகிரம் - மூங்கில், கூக	
வெள்ளில் - பாடை, கூ0	
வெறி - ஆடு, கஎ௨	
வென் - வெற்றி, கஅடு	
வே.	
வேய் - மூங்கில், ௨௫சு	
வேலை - தொழில், கஅஅ	

அருந்தொடரகராதி.

அருந்தொடர்.	பக்கம்.	அருந்தொடர்.	பக்கம்.
அ.		அரிபுரம்,	௨௪௧
அகல்வாய்ஞாலம்,	௧௬௬	அருட்கண்விழிக்க,	௧௬௬
அகவயிற்றூன்,	௧௬௬	அருந்தவப்படுத்தல்,	௨௦
அகவயின்,	௪, ௧௬	அருந்தவப்படுத்திய,	௩௨
அகன்சுரை,	௧௦௬, ௧௪௫	அருந்திறல்,	௧௪௨
அகன்பெருந்தீவு,	௨௬௭	அருந்துயிர்மருந்து,	௨௬௪
அகைமலர்ப்பூம்பொழில்,	௨௨௫	அருந்தேமாந்த,	௧௨௬, ௧௫௭
அங்கவடன்றிறம்,	௧௫௮	அருப்புக்கிணை,	௧௫௬, ௧௮௨, ௨௩௧
அங்கிமனையாள்,	௧௫௮	அரும்பசி,	௧௨௮
அஞ்சிலோதி,	௭௮, ௨௦௮	அரும்பெறவிளமை,	௨௦௬
அஞ்செஞ்சாயல்,	௫௬	அருள்புரிநெஞ்சு,	௧௭௭
அடர்ப்பொன்முட்டை,	௧௬௬, ௨௬௦	அருளறம், சக, ௧௧௪, ௧௬௧, ௧௬௨,	௨௬௭
அடிசிற்ப்பு,	௧௮௮	அருளிக்கேட்ப,	௭
அடித்தொழில்,	௨௦௨	அல்லறம் - பாவம்,	௧௪௬, ௩௪௧
அடிதொட்டேன்,	௧௬௪	அல்லன்மாகுகள்,	௨௬௫
அடைகரை,	௭௮, ௮௪, ௨௨௭, ௨௪௬	அலத்தற்காலே,	௧௬௫, ௨௮௧
அணிப்பூங்கொம்பர்,	௨௭	அலவிலச்செய்தி,	௩௪௧
அணிவிழா,	௧௫	அலைக்கோல்,	௧௬௧
அணுகலணுகல்,	௧௮௬	அவடிதிறம்,	௨௧௪
அதன்பான்மையனுகி,	௨௧௪	அவத்திறம்,	௬௧
அந்தணருவாத்தி,	௧௧௧	அவாபான்மையனுகி,	௧௪௦
அந்தரசாரிகள்,	௨௭௬	அவலப்படிற்றுரை,	௬௪
அந்தாஞ்செல்லுமந்திரம்,	௧௪௧	அவலவெவ்வினை,	௧௮௧
அம்பலப்பீடிகை,	௧௨௨	அவன்பான்மையனுகி,	௧௪௨
அமயக்கணக்கர்,	௧௦	அழல்வாய்ச்சுடலை,	௬௧
அமர்நகை,	௧௨௧	அழலீமம்,	௧௪௦
அமரர்கோன்,	௧௫௮	அழலோம்பாளன்,	௪௬
அயர்ந்தொழிதல்,	௧௧௧	அழற்கணகம்,	௨௧௧
அயலுரு,	௨௧௬	அழிதகவு,	௧௧௧
அயலுருக்கோடல்,	௨௧௬	அற்புக்கடன்,	௨௪௦
அயாவயிர்த்து,	௧௮௬	அற்புக்கினிவி,	௧௮௫, ௨-
அரங்கக்கத்தி,	௨௧௮	அற்புதப்பாலை,	௭௪
அரசருரிமையிள்,	௨௧௦	அற்றங்காததல்,	௩௧
அரசினங்குமரன்,	௪, ௬, ௫௫	அற்றங்காவாச்சுற்றுடைப்பூந்துகில்,	௩௧
அரவரசு,	௨௮௫	அறக்கிராழி,	௫௦
அரவாய்க்கடிப்பகை - வேம்பு,	௭௬	அறக்கோட்டம்,	௬
அரிதுபெறுதிறப்பு,	௧௫௫	அறக்கோல்வேந்தன்,	௧௬

அருந்தொடர்.	பக்கம்.
அறங்கரியாகவருள்சுரந்து,	௧௦௬
அறத்தகைமுதல்வன்,	௨௭௬
அறத்தகையாசனம்,	௮௧
அறத்திற்கேது,	௨௭௮
அறத்தின்வித்து,	௧௨
அறத்தோர்வனம்,	௧௧௧
அறம்பாடி,	௮௮, ௧௩௩
அறம்பாடுசிறக்க,	௮௮
அறவ்வினங்குநிலாமணல்,	௭௮
அறவரசு,	௨௩௭
அறவாழி,	௧௩௩, ௨௩௮, ௨௮௧
அறவாழியாள்வோன்,	௧௩௩
அறவிநாவாய்,	௧௮
அறவியங்கிழவோன்,	௧௮
அறவெயில்விரித்து,	௧௧௪
அறனோடு,	௧௩௧, ௧௧௪
அறிதலுமறிதியோ,	௧௮௭, ௧௧௨
அறிப்பிப்பு,	௧௩௩
அறிவுண் டாகவெண் றுங்கவன்	
கூறலும், ௨௨௧	
அறிவுபிரிதாகியது,	௧௧௭
அறைகழல்,	௬
அறைபோய்,	௧௬௧
அன்புகொளறம்,	௨௭௪
அன்புடனளையவருண்மொழி,	௪௮
அன்மகன்,	௧௧௬
அனந்தரப்பாணி,	௭௩

ஆ.

ஆங்கத்தாயர்,	௭
ஆங்கத்தீவகம்,	௪
ஆங்கது,	௧௦
ஆங்கப்பாத்திரம்,	௧௧
ஆங்கப்பூம்பொழில்,	௪
ஆங்கவர்,	௧௦௧
ஆங்கவன்,	௭
ஆங்கனம்,	௨௦, ௨௩
ஆடரங்கு,	௧௪
ஆடல்பாடலழகு,	௧௧௧
ஆடல்புணர்க்கும்,	௭௧
ஆடலங்கணிகை,	௧௭
ஆடிடம்,	௧௧௩
ஆடியசாந்தம்,	௧௪௧
ஆடியசாயல்,	௧௬
ஆகிசான்முணிவன்,	௬௬
ஆகிமுதல்வன்,	௧௧௧, ௧௧௪
ஆதுலமாக்கள்,	௧௩௭

அருந்தொடர்.	பக்கம்.
ஆய்கழல்,	௧௭௧
ஆயிரங்கண்ணேன்விழா,	௧௧
ஆயிரவாரத்தாழியன்,	௧௧
ஆரங்கண்ணி,	௧௭
ஆரணங்காகியவருந்தவன்,	௧௪௧
ஆரணவுவாத்தி,	௧௧௬, ௧௨௧
ஆரணவேதம்,	௨௧௪
ஆரிடை,	௧௧௧, ௧௨௪
ஆருமிலாட்டி,	௧௪
ஆருயிர்மருத்துவி,	௧௪௭
ஆருயிர்மருத்தி - சோறு,	௧௦௧, ௧௦௧
௧௦௬, ௧௧௧, ௧௪௧, ௧௪௭, ௧௧௨,	
௧௧௩, ௨௭௮, ௨௮௦	
ஆருயிரோம்புமொருபெரும்பூட்டகை,	௨௪
ஆலமர்செல்வன்,	௧௨
ஆலமயில்,	௧௧௧
ஆவனென்று,	௧௪
ஆழித்தாழியகவரை,	௧௧௧
ஆற்றாப்பாலகர்,	௬௧
ஆற்றாமாக்கள்,	௧௦௧, ௧௧௦, ௧௬௭
ஆற்றுத்துணை,	௧௬௭
ஆற்றுப்படுத்தல்,	௧௧௩
ஆற்றிமரபினறிந்தோர்,	௧௪

இ.

இகந்தவட்டுடை,	௧௦
இகலெரிபொததி,	௧௮௧
இசைச்சொலளவைக்கு,	௧௦௪
இட்டகலாத்து,	௧௮௧
இடங்கழிகாமம்,	௮௬, ௧௬௦
இடமுறை மும்முறை வலமுறை	
வாரா, ௮௩	
இடவயின்,	௧௩௩
இடிக்குரன்முழக்கம்,	௧௧
இடியுருமுழக்கு,	௧௨
இடிங்கற்குன்றம்,	௧௭௨
இடிசிறை,	௧௧௦
இடிபிணக்கோட்டம்,	௬௭
இடிமணல்,	௧௪௮
இடைநிலைவரைப்பு,	௨௬௧
இடையிருள்யாமம்,	௧௩, ௧௧௭, ௧௮௨
இதன்வரவு,	௬௭
இதுகுறை,	௧௬௪
இந்திரகோடணவிழா,	௧௧, ௬௬, ௭௦
௧௧௦	
இந்திரசிறப்பு,	௧௦௪
இந்திரதிருவன்,	௧௭௩

அருந்தோட்டர்.	பக்கம்.	அருந்தோட்டர்.	பக்கம்.
இந்திரன்மருமான்,	௨௨௫	உ.	
இந்நாள்போலும்,	௧௪௧	உகிர்த்தொடர்,	௧௮௫
இயல்குணன்,	௪௮	உச்சிமீமிசை,	௧௭
இயற்படுபொருள்,	௧௦௫	உடம்பிட்டு,	௧௩௨
இரந்துண்,	௪௭, ௨௩௩	உடனூட்டி,	௧௨௩
இரந்துண்வாழ்க்கை,	௨௩௩	உடுத்தகூறை,	௧௪௧
இரியன்மாக்கள்,	௧௨௧	உடைகலப்பட்டு,	௧௪௦
இருசார்,	௧௧௫	உடைகலப்பட்டோன்,	௧௫௧
இருதினவேனில்,	௧௧௧, ௧௩௪	உடைகலமாக்கள்,	௧௪௪
இருபாற்பெயரிய உருகெழுமூதூர்,		உண்டொழிமிச்சில்,	௧௩௫
௧௩, ௧௪		உண்ணோநோன்பு,	௨௮, ௧௩௧
இருபிறப்பாளன்,	௨௩	உண்ணாவயக்கம்,	௭௨
இருள்சீத்து,	௭௭	உண்மென - உண்ணுமென்று,	௨௧
இலவிதழ்,	௧௮௦	உணர்வுபாழாகி,	௮௮
இழுமென்சும்மை,	௧௨௬	உணவின்விண்டம்,	௧௪
இளங்காற்செல்வன்,	௧௭௨	உமிழ்சீ,	௧௭௧
இளங்கோ,	௪௩	உய்யாரோய்,	௨௧௧
இளங்கோவேந்தன்,	௭	உயங்குநோய்வருத்தம்,	௨௨
இளிபுணரின்சீர்,	௧௪௭	உயர்நிலையுலகம்,	௨௩௨
இறந்திருள்கூர்ந்த,	௬௭	உயவல்யாணை,	௨௪
இறவினுணங்கல்,	௧௭௧	உயாவுத்துணை,	௧௮௨
இறுதியிலின்பம்,	௨௮	உயிர்க்காப்பிட்டு,	௧௫௭
இறுதியினற்கதி,	௧௧௧	உயிர்காவலன்,	௧௩௩
இறும்பகலாவெறி,	௧௭௨	உயிர்த்தந்தை,	௨௮௩
இறுவரை - பெரியமலை,	௨௪௨	உயிர்தளிர்ப்ப,	௧௫௭
இறைகூரும்,	௬௦	உயிர்ப்பதிப்பெயர்ப்புழி,	௧௩௧
இறைகொண்ட,	௩௧	உயிர்மருந்து,	௧௦௧, ௧௭௬, ௨௩௪
இறைநெரித்ததுஉம்,	௧௫௭	உயிர்முதல்வன்,	௨௩௨, ௨௮௩
இறையுரைபுறவு,	௭௨	உயிர்த்துசெய்தோர்,	௧௬௭
இறைவனை,	௧௬௧	உரகர்துயரமொழித்தோய்,	௧௦௩
இன்றேழ்நாள்,	௭௦, ௭௫, ௮௪	உருகெழுமூதூர்,	௩
இன்னணம்,	௭௮	உருவம்பெயர்ப்ப,	௪௪
இன்னரம்புளர,	௫௩	உரைசாறெய்வம்,	௪
இன்னப்பிறவி,	௨௨௮	உரைநூற்கிடக்கை,	௧௮
இன்னுவிசையொலி,	௫௧	உரைமூதாளன்,	௧௦௧
IF.		உரைமென - சொல்லுமென்று,	௨௦௧
ஈண்டுச்செய்வினை,	௧௨௭	உலகமன்னவன்,	௨௫, ௬௪, ௨௩௪
ஈமச்சுடலை,	௬௩, ௬௬	உலகவறவி, எசு, ௧௫௦, ௧௫௧, ௧௭௮,	
ஈமஞ்சாற்றி,	௫௧	௨௦௦, ௨௨௪	
ஈமப்பந்தர்,	௫௮	உலந்தபிறவி,	௨௩௧
ஈமப்புறங்காடு,	௫௧, ௬௩, ௬௪	உலப்பிலின்பம்,	௧௨
ஈராருண்வெந்தது,	௧௭௮	உலோகாயதன்,	௨௬௪
ஈரெண் ணுற்றோ மரெட் டாண்டிற்,		உவமங்காட்டி,	௩௦
பேரறி வாளன் றேன்றும்,	௧௧௨	உள்ளநெறி,	௨௫௧
ஈற்றிளம்பெண்டிர்,	௬௧, ௭௩	உள்ளவறிவு - விஞ்ஞானம்,	௩௧௨
ஈறுகடைபோக,	௧௧௩	உள்ளிட்டறுவை,	௬௦

அருந்தோட்டர்.

பக்கம்.

உளத்தக, உறையுக்குடிகை, உறையுள், உள. ௨௮௧ ௫௮, ௧௬௭ ௫௮, ௬௩, ௧௬௭

ஊங்கண் - முன்பு, ஊட்டிருளமுலம், ஊடுணவியரவம், ஊதுலைக்குருகு, ஊர்திரை, ஊர்துஞ்சியாமம், ஊராநற்றேர், ஊரீரேயோ, ஊழ்தருதவம், ஊழ்பாடு, ஊழடியிட்டி, ஊழிதோறாழி, ஊழிமுதல்வன், ஊன்பிண்டம், ஊனுடையுயிர், ஊனுயிர், ௧௬௫ ௭௪ ௧௨௬ ௧௬ ௧௪௧ ௧௮௨ ௫௬ ௧௪௦ ௪௫ ௩௦௪ ௧௮௨ ௧௭௪ ௬௫ ௬௧ ௧௧௩ ௧௩௦

௭.

எடுத்துக்காட்டு, எண்பிறக்கொழியவிறந்தோய், எந்திரக்கிணறு, எம்மிதிற்படுத்தும், எய்யாமையல், எய்யாமையலென், எரிபொத்தி, எரியிலவம், எரிவிழிநாகன், எழுதுவரிக்கேகாலம், எழுந்துவீழ்சிலலை, எழுநாளவந்தது, எழுநாளெல்லை, எள்ளுரை, எறிதருகேகாலம், எறிதுடி, எறிபயம், என்பெயர்ப்படுத்த, எண்ணிறம், எண்ப்பொருள், ௨௮௬, ௨௬௪ ௧௦௨ ௧௭௨ ௮௦ ௧௫௮, ௨௧௩ ௧௫௮ ௧௬௭ ௩௩ ௧௪௪ ௩௦ ௭௬ ௧௦௭ ௨௭௬ ௧௫௩ ௨௦௧ ௭௨ ௧௨௧ ௩ ௧௬௨ ௨௫௨

௮.

ஊங்கியகட்குரல், வத்தொலி, வதுங்கிழ்ச்சி, வதுங்கிழ்ச்சியாவும்பலவுள, ௧௧௭ ௭௨ ௨௨, ௮௬ ௧௧௪, ௧௧௪

அருந்தோட்டர்.

பக்கம்.

வதுங்கிழ்ச்சியிவ்கின்ற, வதுங்கிழ்ச்சியெதிர்த்துளது, வதுப்பலவுள, வதுமுதிர்ந்தது, வமார்திருப்ப, வலங்கமழ்தார், வவுறுமஞ்ஞை, ஏற்றலும...துனித்தனர், ஏற்றுண், ௮௬ ௨௨ ௭௦ ௭௦ ௧௨௮ ௨௧௧ ௭௭ ௧௬௮ ௧௨௪, ௧௧௦

ஐ.

ஐயக்கடினாடு, ஐயரியுண்கண், ஐயவிக்கப்படினாடு-வெண்சிறுகடு, ஐயெனவிட்டி, ௧௨௩ ௬, ௧௪௧ ௭௩ ௨௧௧

ஓ.

ஒட்டித்தருதல், ஒடியாவளளம், ஒடுங்குசிறைமுழுவல், ஒத்தமுடிவு, ஒத்தொளிர்பவளம், ஒருசிறை, ஒருதலை, ஒருதனி, ஒருதனியோங்கிய, ஒருதானாகி, ஒருதிமம்பட்டது, ஒரோகுணம், ஒல்லுநெறியறம், ஒளித்துரு, ஒளித்துறையிடங்கன், ஒளிமுவாள், ஒறுக்குந்தண்டத்து, ஒன்பதுவழிமுறை முன்னேண், ௩௧௭ ௬௦ ௬௦ ௧௧௫ ௧௫௭ ௨௬, ௪௧, ௧௭௦ ௬௬ ௧௬, ௧௪௪, ௧௫௧, ௧௮௨, ௨௩௬ ௧௩௪, ௧௩௭, ௧௫௬ ௧௬௪ ௧௧௧ ௨௬௩ ௧௪௪ ௭௦ ௧௭௨ ௧௫ ௧௬௮ ௨௭௬

ஔ.

ஒங்கியகன்வி, ஒங்கியமுதார், ஒங்கிருந்தெங்கு, ஒங்கிருள்யாமம், ஒங்குயர்பிறங்கல், ஒங்குயர்பெருஞ்சிறப்பு, ஒங்குயர்மலயம், ஒங்குயர்விழுச்சீர், ஒடலுமோடும், ஒவியச்செந்துல், ஒவியச்செய்தி, ௧௧௧ ௧௭௮ ௫௩ ௨௦௫ ௧௪௨ ௧௨௧ ௬ ௬ ௨௬ ௧௭ ௧௫௬

அருந்தோடர். **பக்கம்.**
 ஒவியச்சேனன் - சித்திரசேனன், ௧௬௩
 ஒவியப்படுத்தல், ௫௬
 ஒவியமாக்கள், ௨௭0
 ஒவியனுள்ளத்துள்ளியது, ௪௪

க.

கட்டழலீமம், ௧௮௫
 கட்டிடைச்செவ்வம், ௧௭௭
 கட்டிரைசெய், ௩௧௭
 கட்டிரைவகை, ௧௭
 கட்டப்பூண்டு, ௨௬
 கடவுட்கடினா, ௧௩௬
 கடவுண்மண்டிலம், ௧௬௬
 கடவுளெழுதியபடிமம், ௨௪0
 கடவுளெழுதியபாவை, ௧௮௩
 கடாஅயாணை, ௨௧௫
 கடாஞ்செருக்கி, ௧௬௬
 கடாத்திறம், ௩௭
 கடாதி, ௨௬௧
 கடினஞயிற்கல்லிட, ௧௨௨
 கடிதர, ௧௨௨
 கடிப்பகை, ௭௨
 கடிவழங்காரிடை, ௫௭
 கடுங்கணை, ௨௧௪
 கடுந்துயர், ௧௮, ௧௬, ௨0, ௧௧௮
 கடுகை, ௧௪௩
 கடுகவை, ௫௫, ௬௨, ௭௧
 கடும்பசி, ௧௮௩
 கடுவரலருவி, ௧௪௮
 கடைகொள, ௭௬, ௭௯
 கடைப்பிடி, ௨௪௮
 கடைபோக, ௧௬௩
 கடைமணி, ௨௩
 கண்கூடு, ௨௬௪
 கண்டனையாக, ௧௪௩
 கண்டமறிகியோ, ௨௧௫
 கண்டியில்கொள்ள, ௭௬
 கண்ணடைத்தாங்கு, ௧௧௧
 கண்ணெறி, ௧௭௧
 கண்படைகொள்ளும், ௧௨௩
 கண்பரப்பினன், ௪௧
 கண்மாறி, ௨௪
 கண்விளக்கும், ௧௨
 கணிகையொருத்தி கைத்துணைக்க, ௧௩௩
 கதலிகைக்கொடி, ௧௪
 கதழ்ந்துகிளர்ந்து, ௧௧௬

அருந்தோடர். **பக்கம்.**
 கதிராற்றுப்படுத்த, ௫௩
 கந்தவுத்தி, ௨௬௮
 கந்திற்பாவை, ௧௫௧
 கந்துடைநெடுநிலை, ௭௪
 கந்துடைநெடுநிலைக்கடவுள், ௧௩௪
 கம்பலைமாக்கள், ௩௨
 கம்பலைமூதூர், ௩0
 கயக்கறுநல்லறம், ௧0௫
 கயக்கறுமாக்கள், ௧௪௩
 கயிற்கடைமுக்காழ், ௩௧
 கரந்துரு, ௧0
 கருப்புவிவ், ௧௫௬
 கருப்புவிவ்வி, ௧௮௨
 கருமத்தொகுதி, ௩0௩
 கருமவீட்டம், ௩௧0
 கருவிமாமழை, ௧௫௧
 கல்லதரத்தம், ௧௧௮
 கல்லாக்கயவன், ௨௧௩
 கல்லென்பேறார், ௪௬
 கல்லென்றானை, ௪0
 கல்விப்பெரும்புணை, ௧0௩
 கலக்குறுத்து, ௩௬
 கலங்களுர், ௧௧௩
 கலைகளின்னுணிவு, ௧௭
 கலையுருவினோன், ௨௫௩
 கவர்ந்துண், ௬௨
 கவராக்கேகளவியோர், ௧0
 கவையடிபெயர்த்து, ௬௨
 கழிபெருவீதி, ௩௧
 கள்ளொடுகுழிசி, ௧௪௨
 களவோவாழ்க்கையர், ௨௧௫
 களிக்கயல், ௧0௩
 களிமயக்கு, ௩௭
 களையாவேட்கை, ௧௮௧
 கற்புக்கடன், ௨௪0
 கன்றியநெஞ்சு, ௧௮௪
 கனையொரிபொத்தி, ௧௪

கா.

காட்டுவாயாக, ௧௪
 காடமர்ச்செவ்வி, ௫௭, ௭௭
 காணமிலி, ௧௭
 காத்தோம்பிடும், ௬௦
 காத்தென்றும், ௭
 காத்தப்பாங்கன், ௨௦
 காப்புக்கடைகழிந்து, ௧௧௬, ௧௨
 காப்புலையோட்டி, ௧௭

அந்நீதோடர்.	பக்கம்.	அந்நீதோடர்.	பக்கம்.
காமக்கள்ளாட்டி, கடுசி, ககௌ, உருக		குறுங்கூலினி,	௭௮
காமங்காழ்கொள, ௨௦௩, ௨௦௫		குறுநடைப்புதல்வர்,	௭௨
காமங்காழ்கொளின், ௪௫		குறுநீர்க்கன்னல,	௭௨
காமத்தீவிழைவு, ௨௨௩, ௩௦௬		குறுமாககள்,	௧௧௮, ௧௩௬
காய்பசிக்கிமேபய், ௬௦			
காய்பசியாட்டி, ௧௬௭		கூட்டிணடு,	௭௧
காராளர்சண்பை, ௨௩, ௩௩, ௭௫		கூட்டவைக்குங்கொட்பின்,	௧௧௦
காரிகைநல்லாள், ௬		கூலினி,	௭௨
காரிருள, ௨௧௩			
காருகமடநதை, ௨௧௪		கெ.	
கால்கிளர்ந்து, ௧௬௬		கெடுகலமாக்களா,	௨௩௬
கால்பரிய, ௩௬		கெழுதகை,	௨௨௭
கால்விசைக்கடு, ௧௩௦			
காலககணிதம், ௧௭		கைத்தூண,	௧௩௧, ௧௩௩
காலஞாயிறு, ௨௫		கைத்தூணவாழ்க்கை,	௧௩௩
காவறறெய்வதம், ௧௬, ௨௩௪			
காவிரிப்பட்பை, ௨௨௭		கைபெய்பாசததுபூதம்,	௨௩
காவிரிப்பாவை, ௨		கைமமைகொள்ளேல்,	௧௩௩
காழ்கொளல், ௪௫, ௨௦௩, ௨௦௪		கையற்றுப்பெயாநதன்ன,	௨௧
காலாதம், ௧௩		கையறறேங்கி,	௨௮
		கையறவு,	௨௧, ௧௭௮
கி.		கையறுதுன்பம்,	௨௧
கிளைநரம்பு,		கையாற்றவலம்,	௨௧௫
		கையுதிராக்கொண்மென,	௨௮
கு.		கையுதிராகொள்ளான,	௧௩௧
குசசரககுடிகைக்குமரி, ௧௬௨		கையுதிராககோடல்,	௧௩௧, ௧௩௬
குடககட்சேதா, ௧௩௩		கைவிடலீயான,	௪௭, ௧௬௭
		கைவினைச்சித்திரம்,	௧௬௫
குடபாற்சிறுபுழை, ௧௩௩, ௭௪			
குடத்தொடாமாலையுண்பானலலன,		கொ.	
கூடநட		கொங்கலாநறுநதா,	௬
குடிபுறங்காதது, ௨௦௭		கொடிப்புருவம்,	௨௧
குணகீர், ௭௪		கொடுருதுயர், ௨௩, ௬௩	
குணதவம், ௨௭௧		கொடுருதொழிலாளன்,	௬௧
குணப்பொருள், ௪௨		கொண்டிமகளிரா,	௧௩௧
குமரிபாதங்கொள்கையின்வணங்கி, ௧௩௦		கொம்பரிருங்குயில,	௩௩
குமரிமூத்த, ௧௩௦, ௨௦௨		கொலைநலில்வேட்டுவன்,	௧௧௮
குமரிமூத்தவென்பாத்திரம், ௧௩௦		கொலையறமாமெனுக கொடுருதொ	
குயிலுழைபொதுமபா, ௩௩		ழின்மாககள்,	௬௪
குறுங்குசெய்கடல், ௪௭		கொளுத்திக்காட்ட,	௩௪
குறுங்குசெய்கடல், ௧௩௨		கொலைவல்லாயம்,	௧௧
குற்றலைக்கூந்தல், ௨௦			
குருகுபெயாகுனறு, ௪௮		கோ.	
குருமகன், ௧௩௨		கோடாச்செங்கோல்,	௨
குருத்தொடைமலை, ௧௧௮			௧௩௩
குவிழுகிழைருக்கு, ௨௧		கோமகனபீழை,	௧௦௭
குற்றக்கொள்கலம், ௪௨		கோயிலவாயில,	௧௧௬
குறுங்கானகுலம், ௧௩௨		கோற்றொடி, ௨௦	

அருந்தோடர்.	பக்கம்.
ச.	
சம்புவென்பாள்,	க
சமயக்கணக்கர்,	௭, ௧௦, ௨௪௮
சா.	
சாதுயர்,	௪௮, ௮௭
சாந்தந்திமீர்வோர்,	௧௭௧
சாந்தலருறுத்த,	௧௮௨
சாபசரத்தி,	௪௫
சாபம்பட்டு,	௧௩௭
சாப, மிந்நாள்போலு மிளங்கொடி	
கெடுத்தனை,	௧௪௧
சார்பறுததுய்தி,	௨௨௬
சார்பிற்றேன்றி,	௩௦௩
சாவகமன்னன்,	௧௯௦
சாவோர்ப்பயிருங்கூடை,	௫௧
சாளரம்பொளித்த,	௩௮
சாற்றினள்கழறி,	௧௪௦
சி.	
சிக்கென்று,	௨௫௬
சித்திரக்கைவினை,	௪௫
சித்திரசெய்கைப்படாம்,	௩௩
சிதவற்றுணி,	௩௯
சிதையாவள்ளம்,	௧௫௪
சிமிலிக்கரண்டையன்,	௨௭
சில்பலியரிசி,	௬௧
சிலைக்கயனெடுங்கொடி,	௧௭௪
சிற்றிடைமுடுக்கர்,	௭௨
சிறப்பின்பாலா,	௨௦௯
சிறுநகை,	௧௫௮
சிறுமகன்,	௧௪௫
சிறைப்பாடு,	௨௧௦
சின்னீர்,	௩௧
சின்ன்திருகி,	௨௦௩
சினமாசு,	௮௬
சி.	
சீலவுபாசகர்,	௨௬௮
சு.	
சுடலைக்கான்,	௧௪௦
சுடுமண்,	௩௦, ௧௫௪
சுதையிழுகியமாடம்,	௫௬
சுந்தரச்சுண்ணம்,	௧௭
சுரியற்றடி,	௨௬
சுரியிரும்பித்தை,	௨௦௩
சுருங்கைச்சிறுவழி,	௧௧௨

அருந்தோடர்.		பக்கம்.
சுருங்கைத்தூம்பு,		௨௬௭
சுருப்புநாண்,		௧௫௧
சுழலுஞ்சுழலும்,		௨௧
சூ.		
சூர்மலை,		௧௪௨
சூழ்போகி,		௧௫௪
சூளுற்று,		௨௧
செ.		
செங்கயல்,		௩௫
செங்குணக்கு,		௨
செங்கோல்,		௧௫௨
செங்கோல்காட்டி,		௧௫௩
செந்தீப்பேண,		௧௫௩
செம்பொருள்,	௧௪௪,	௧௧௪
செம்மலர்முதியோன்,		௨
செய்தவத்தாட்டி,		௨௧௧
செய்தவம்,		௧௫௩
செய்வினைசிறந்தையின்றெனின்		
யாவது, மெய்தாதென்போர்,		௨௭
செய்வினைமருங்கின்,		௧௧௧
செய்ப்பாட்டுவினை,		௨௧௨
செல்கதி,		௧௦௧
செல்லல்லெல்லல்,		௧௪௬
செல்லுயிர், அந், க௦௫, க௭௭, ௧௧௬		
செல்லுயிர்ப்புக்கில்,		௨௧௬
செல்லுலகு,		௨௧௭
செல்வககளாட்டு,		௧௧
செவ்வனமுறை,		௧௪௪
செவிமுதல்,		௧௪௦
செற்றசேக்கை,		௧௪௨
சொ.		
சொல்லலுஞ்சொல்லுவேன,		௧௧௩
சொற்பயம்,		௧௨௧
சொற்பயன்,		௨௭௭
சோ.		
சோலையும் புடையும் பொங்கரும்,		௧௧௧
ஞா.		
ஞானநன்னீர்,		௨௧௧
த.		
தக்கணமதுரை,	௧௨௨,	௨௦௧
தகரக்குழலான்,		௩௭
தகைககுநா,		௧௧௧
தகைநலம்,		௩௭
தகைபாராட்டல்,		௧௧௦
தகைமலர்த்தாரோன்,		௨௦௧

அருந்தொடர்.	பக்கம்.	அருந்தொடர்.	பக்கம்.
தங்காவேட்கை,	௧௮௮, ௧௮௯	தனிக்கலம்,	௨௮௩
தடிந்தெரியுட்டினும்,	௧௮௮	தனிததும்பார்த்து,	௩௧௮
தொற்றதெதொடர்ச்சி,	௨௮௮	தனியோங்கிய,	௧௩௭
தொற்றவலம்,	௨௯௩		௯௧
தண்டாக்களிப்பு,	௧௮௭	தா.	
தண்டாக்காட்சி,	௨௭௭	தாங்காநல்லறம்,	௨௭௯
தண்ணுமைக்கருவி,	௧௮௯	தாத்திப்பூ,	௨௯௩
தண்மணற்பந்தா,	௧௮௯	தாமரைப்பீழை,	௨௯
தனியானோக்கம்	௧௮௯	தாயொழிஞ்சுமலி,	௨௩௨
தபம்,	௧௮௯	தாழ்கோத்தது,	௮௦
தயாவயா,	௧௮௯	தாழ்த்திவருமல,	௧௭
தனியாவேட்கை,	௨௩௦	தாழ்துயா,	௮௦, ௨௩௦
ததாவிழ்பு,	௨௯	தாழ்ந்தனேனாக்கி,	௧௯
தமக்கொழிமரபின்,	௧௮௯	தாழ்வயினடைப்போ,	௮௮
தமனியப்பூண்,	௨௮	தாழியிற்கவிப்போ,	௮௮
தயங்கு,	௭௮	தாமொளமிணடபம்,	௮௮
தருமதலைவன்,	௧௮	தானப்பயம்,	௨௭௩
தருமபீழை,	௮௨, ௨௨௯	தானேதமியன்,	௮௧, ௧௯௦, ௨௧௮
தலைச்சாவகன,	௧௮௯		௧௩௦, ௧௮௨
தலைத்தலைமேல்வர,	௧௯, ௨௩௦	திசைமுகக்கரு,	௨
தலைத்தாள்சேனை,	௧௯, ௧௯௦	திப்பியமானது,	௧௮௮
தலைத்தாள்வேந்தன,	௧௯௦	திரிபுரிவாசடை,	௧௮௮
தலைதுங்குருடுமரம்,	௧௮௮	திருந்தெயிற்குடபாற் கிறுபுழை	௮௮, ௭௮
தலம்,	௧௮௮	திருமுகவாட்டி,	௮௮
தவத்திறம்பூண்டு,	௭, ௯௯	திருவறம்,	௧௮
தவந்தாமருங்கின,	௧௩௯	திருவிழைமுதூர்,	௧௨, ௨௮
தவப்படுத்தல்,	௨௮, ௩௦	திருவினசெய்யோன்,	௮௮, ௧௮௯
தவப்பெருநல்லறம்,	௧௯௮	திரையிருமபெளமம்,	௭௦
தளர்நடை,	௩௨	திரையுலாம்பரப்பு,	௭௮
தற்பாராட்டம்,	௧௮௮	திறப்படற்கு,	௧௮
தற்றகவுடைமையின்,	௮௮	திங்கனிநாவ லோங்குமித்திவு,	௮௮
		திஞ்சொல,	௮௦, ௮௩
		தித்திறம்,	௧௮௮
		தித்துறுசெங்கோல,	௧௮௨
		தித்தொழிலாட்டி,	௧௩
		தித்தொழிலானன்,	௨௮௮
		திருநெறிககடுமபகை,	௧௮௯
		திப்பசிமாககை,	௨௦
		தியழற்பொத்தி,	௮௮
		திவிளிக்கூடம்,	௧௮௮
		தியாட்டியேன்,	௧௮௮

அருந்தோடர்.	பக்கம்.	அருந்தோடர்.	பக்கம்.
து.			
துஞ்சிருள்,	௧௧௬	தொல்யாண்டுகழியினும்,	௨௬
துஞ்சுதுயில்,	௭௮, ௧௪௨	தொல்வலிமரன்,	௬௩
துணிகயம,	௨௨௧	தொழுதகை,	௧௦௧
துணிச்சிதர்,	௧௦௬	மாதா,	௨௮௧
துணிசெய்தாங்கு,	௨௧௨	தொன்மூதாட்டி,	௨௧௧
துணிபொருள்,	௧௩, ௧௧௧, ௨௧௬	தொன்றுகாலம்,	௬௩
துயர்நிலையுலகம்,	௨௩௨		௧
துயர்வினயாளன்,	௨௦௬	தோ.	
துயரெவ்வம்,	௧௩	தோட்டசெவி,	௧௬௧
துயிலெடுப்ப,	௭௬	தோட்டலர்க்குழலி,	௧௭
துழந்திகள்,	௭௨		௨௦௧
துளக்குறும்,	௪, ௪௦	தோன்றாததுடவை,	௧௧௭, ௧௨௧
துளங்குமான்,	௧௩௦	தோன்றுவழி,	௧௩௩
துறவியுள்ளம்,	௨௪௪	ந.	
துறைபோகிய,	௧௦, ௧௮	நகர்கடல்கொளப்பெயர்ந்த, வடி	
துன்பநோன்பு,	௧௯௧	வேற்றடக்கைவானவன்,	௨௩௬
துன்னினைஞர் - தையற்கார்,	௨௭௦	நகரமபியா,	௧௬௭
து.			
துங்குதுயில்,	௬௮, ௭௨	நகுதக்கன்றே,	௧௩௩
துத்தகை,	௨௩	நசைவேட்கை,	௨௧௧
துவாக்குழவி,	௧௧௭	நஞ்சுவிழியரவு,	௧௧௨
துவுரை,	௨௧௭	நடவைமாக்கள,	௧௨௧
தெ.			
தெய்வக்கட்டுரை,	௨௧௩	நடவைவருத்தம்,	௧௨௦
தெய்வக்கடிநை,	௧௨௮	நடுக்குறாடம்,	௧௩௧
தெய்வக்கண்ணோ,	௨௩௬	நடுங்காநா,	௧௦௧
தெய்வக்கரு,	௧	நந்தாவிளக்கு,	௪௨௩
தெய்வக்கிளவி,	௬, ௭௩, ௧௮௭, ௧௯௩	நயம்பாடில்லை,	௧௬
தெய்வவகொல்லோ திப்பியங்கொல்		நயனிலகாலை,	௧௩௩
லோ,	௧௮௮	நரைமூதாட்டி,	௧௭௭, ௨௦௭
தெருமரலுள்ளம்,	௧௦௦		௧௧௧
தெற்கட்குமரி,	௧௨௧	நல்கூர்நுகப்பு,	௬௧
தெற்றெனிருத்தம்,	௨௩௩	நல்கூடமேனி,	௧௨௦
தென்றமிழ்மதுரை,	௨௩௩	நல்லறசசாலை,	௨௨௨
தென்றிசைக்குமரி,	௧௧௬	நல்லறம்,	௬, ௬௧, ௧௧௧, ௧௦௩, ௧௧௧
தே.			
தேயாமதி,	௨௩௬	௧௧௨, ௧௧௩, ௧௪௩, ௧௬௧, ௨௦௨,	
தேவகுலம்,	௨௪௬	௨௨௪, ௨௭௩, ௨௭௪, ௨௭௬, ௨௭௭,	
தேவரிற்றேற்றி,	௨௭௭	௨௮௨	
தேறுபடுகின்றீர்,	௨௧௬	நல்லுயிர்,	௧௩௩
தொ.			
தொடர்ப்படுத்தல்,	௬௦	நலங்கவினி,	௧௨௬
தொடுத்தபாசம்,	௧௧, ௧௩௬	நலம்பாடில்லை,	௧௮
தொல்பதிநகரை,	௧௧	நவையறநன்பொருள்,	௭
		நளளிருள்,	௧௧௮
		நளிகடல்,	௧௩௧
		நளியிருமுந்நீர்,	௧௭௦
		நளியெரி,	௧௩
		நற்றவம்,	௧௬௦

அருந்தொடரகரா

௩௪௧

அருந்தொடர்.	பக்கம்.	அருந்தொடர்.	பக்கம்.
நதர்.	௫௦	பயர்ப்படுத்தேன்,	
நதற்றிம,	௧௧௦, ௨௦௧		
நதறுந்தாது,	௧௫௧		
நதறுமலர்க்கோதை,	௬	நீங்கலுநீங்கா,	௮௧
நதறுவிரைகுடைவோர்,	௧௭௧	நீடலுநீடும்,	௨௧
நதனபலதானம்,	௧௪௫		௩௦
நதன்பொருள்,	௧௦		௨௦௩
நதன்மணியிழந்த	௭௭, ௭௮	நீலமாக்கடல்,	௭௧
௨௩௬		நீலயானை,	௧௬௬
	௧௬, ௨௫		

நா.

நாககடிப்பாக வாய்ப்பறையறைந்தீர்,

௨௨௬

நாடுவறங்கூரினும்,

௨௩௩

நாடு ரீரமதியம்,

௧௨

நா.

௨௦௮

நாணுத்துறந்

௧௮

நாததொலைவில்லாய்,

௨௨௨

நாததொலைவின்றி,

௧௧௮

நாதனல்லறம்,

௨௭௪, ௨௭௭

நாநலகூராதனை,

௧௧, ௧௬௫

நாநிமிராது,

௧௦௪

நாப்புடைபெயராது,

௨௦௮

நாமஞ்செய்த,

௭௧

நாமாசு,

௨௩௪

நாராசத்திரிவு,

௨௩௧

நாலேழநாள்,

௧௦, ௧௩

நாவியன்மநதிரம்,

௧௦

நாவுளமுநதி,

௭௨

நி.

நிகாமலா,

௨௩

நிக்குபபை,

௧௪௫

நிரயககொடுமகள்,

௧௭௭

நிரயக்கொடுமொழி,

நிரைத்தாரண்ணல்,

௨௩௧

நிலத்தலைநெடுவிளி,

௬௨

நிலவரையிறந்தோர் முடங்குநா

நீட்டும்,

௫௨

நிலனாடெல்லை,

௨௪௬

நிலாசு

௨௬௧

தோங்குவெண்குடை

௧௬௬

நிறைக்கற்றெற்றி,

௫௮

நிறையருந்தானை,

௮௪

௭௨

நு.

நுகாச்சியாராமை,

௩௦௨

நுண்ணப்பெறுவதன்முன்,

௨௩௧

௨௫௧

நூ.

நூற்பொருளுணாநதோர்,

௧௬௮

நெ.

நெஞ்சிற்புகையெரிபொததி,

௧௬௭

நெஞ்சிறைகொண்டநீர்மை,

௩௧

நெஞ்சுபுகையுயிர்த்து,

௨௧, ௧௫௪

நெட்டிடைபாயினும்,

௨௪

நெடுங்கண்ணீர்,

௧௧௮

நெடுங்கூவளி,

௭௨

நெடுங்கூவளிப்ப,

௭௨, ௭௬

நெடுந்தெய்வம்,

௧௫

நெடுநிலைக்கந்து,

௧௮௩

நெடுநிலைக்கோட்டம்,

௫௮

நெடுநிலைமணனீடு,

௫௬

நெடுநிலைமனை,

௩௦

நெடுநிலையாயில,

௧௮௫

நெடுமபுண,

௭௩

நொ.

நொசிதவம்,

௧௬௦

நோ.

நோற்றுண்வாழ்க்கை,

௧௬௦

நோனகா,

௧௫௦

ப.

பங்கயப்பீழிகை,

௨௮௦

பசலை மெய்யாட்டி,

௫௩

பசிப்பிணி,

௧௪௫

பசிப்பிணிமருந்து,

௨௮௮

பசிப்பிணியென்னும்பாவி,

௧௦௮

பசுங்காற்கழை,

௧௭௧

பசையுயவறிவு,

௩௦௮

பட்டவைதுடைக்கும்,

௨௦௭

அருந்தொடர்.	பக்கம்.
பட்டுழிப்பேடும்,	௧௫௩
படிமவுண்டியன்,	௪௬
படிற்றுறை,	௧௪, ௧௬௦
பண்டக்கலம்,	௨௪௧
பண்டும்பண்டும்,	௧௮௬
பண்டைப்பிறவியர்,	௧௧௧
பண்ணியாழக்கரணம்,	௧௭
பண்ணியாழத்தீந்தொடை,	௭௧
பண்ணுமுறைநிறுப்போர்,	௧௭௧
பண்ணிலைப்புரவி,	௭௬
பந்தற்றசம்பு,	௨௬௮
பயங்கெழுமாநகர்,	௧௬
பயிர்க்குரல்,	௨௧௪
பயில்பூமபந்தர்,	௭௮
பரந்துபடுமனை,	௪௭
பரந்தொருங்கீண்டி,	௭௧
பரிபுலம்பினன்,	௧௪௨
பருந்தினபந்தர்,	௩௬
பருவதெதாமுக்கம்,	௧௭
பவத்திறம்,	௩௧௧
பழஞ்செருக்கு,	௭௩
பழம்பிறப்பு,	௪
பழுதினன்னெறி,	௧௧௫
பழுநியபாடல்,	௧௭௧
பழுமரம்,	௧௨௬
பழைமைக்கட்டுரை,	௧௭௧
பளிக்குறைபுக்கபாவை,	௪
பளிங்குபுறத்தெறிந்தபவளப்பாவை,	௪௦, ௪௩, ௧௫௭
பற்றாமாக்கள்,	௧௪
பற்றின்பற்றிடம்,	௪௨
பறவைக்கானம்,	௫௩
பறாஅக்குருகு,	௧௬௭
பனிப்பகைவானவன்,	௨௩௫
பா.	
பாகின்பிளவையிற் பணைமுகன்	
துடைத்து,	௩௬
பாங்கினம்,	௮௦
பாசிலைத்திரையல்,	௨௮௨
பாடல்சால்சிறப்பு,	௧௫௬
பாடிமிறுவி,	௧௪௧
பாடுகிடப்பேன்,	௧௬௨
பாத்திரத்தளித்து,	௨௭௬
பாத்தூண்,	௬, ௧௪௬
பாயல்கொண்டொள்,	௭௨
பாயற்பள்ளி,	௧௭, ௧௪௧

அருந்தொடர்.	பக்கம்.
பாழம்பறந்தலையம்பலம்,	௧௫௧
பான்மையிற்பிணித்து,	௧௬௦
பான்மையேறியினேன்,	௨௪
பி.	
பிணங்குதூன்மார்பன்,	௬௪
பிணினோய்,	௧௩௪
பிணிப்பறுமாதவன்,	௨௨௮
பிணிப்புறுபிறவி,	௨௨௭
பிணியிருக்கை,	௪௨
பிழற்பெய்மண்டை,	௬௦
பிறக்கொழிய,	௨௩௬
பிறகிட்டு,	௨௦௧
பிறமார்க்கம்,	௩௧௧
பிறர்க்கறமுயலும்பெரியோன்,	௧௦௨
பிறர்க்குரியானன்,	௪௧
பிறர்க்கைக்காட்டி,	௧௫௪
பிறநெஞ்சுசூடும்பெற்றி,	௧௧௧
பிறநெஞ்சுபுகாஅர்,	௧௧௬
பிறவணம்,	௧௧௩
பிறவிப்பிணிமருத்துவன்,	௨௩௬
பிறவியுமறவியும்,	௧௧௫, ௧௬௧
பிறழ்ந்துவெறையின,	௧௨௦
பின்னிலை,	௨
பு.	
புக்கில்,	௧௪௪, ௨௧௨
புகாமுகவாரணம்,	௭௬
புடையுமவொங்கும,	௪௧
புண்ணகவயின்,	௧௦௨
புண்ணியநல்லுரை,	௧௪
புண்ணியநன்னீர்,	௧௩௪
புண்ணியமுட்டாளர்,	௧௪௧
புணர்குறி,	௨௧௦
புணரிநளிகடல்,	௫௧
புத்தஞாயிறு,	௧௧௩, ௨௪௩
புதுக்கோளையானை,	௧௧௧, ௧௬௧, ௨௭௧
புதித்துறுத்து,	௧௧௧
புல்லலோம்பன்மின்,	௧௨௧
புலத்தகை,	௮௧
புலம்பறுக,	௮௧
புலம்புநீருருட்டி,	௨௩
புலம்புநீசங்கம்,	௭௬
புலவனாயிறந்தபுகார்,	௫௨
புலவுப்புண்,	௧௨௦
புலால்புறத்திடுவது,	௪௨, ௧௮௦
புலிக்கணத்தன்னோர்,	௭௬
புலையுழுவேள்வி,	௧௧௧

அருந்தோடர்.

பக்கம்.

பூலமகன்,	௧௨௧
புலிகாவலன்,	௨௬௭
புறநடங்கரவு,	௧௧௧
புறங்காத்தோம்ப,	௧௧௭
புறங்காத்தோம்புநர்,	௧௨௭
புறமறிப்பாராய்,	௪௩௩
புறமறைத்து,	௨௦௮
புன்கண்கூந்து,	௧௦௬
புனிற்றாப்பாய்ந்த,	௪௭
புனிற்றிளங்குழவி,	௨௩௩, ௨௮௩
புனிறுதீர்க்கக்கந்திர்வினைமகளிர்,	௭௯
புனையாவோவியம்,	௧௪௩, ௨௦௦

பூ.

பூக்கொடியல்லி,	௧௩௩
பூக்கொடிப்பெயாப்படு நகர்,	௨௭௩
பூத்தவஞ்சி,	௨௪௬
பூதலிகாரப்புணர்ப்பு,	௧௧௧
பூம்பொதிகிதைய,	௩௩௩
பூவாவஞ்சி,	௨௪௬

பெ.

பெட்டாங்கு,	௧௧௧
பெயாபெற்றுப்பிறந்தேன்,	௮௩
பெருஞ்சோற்றமலை,	௧௪௬
பெருந்தவழுவனிவன்,	௮௧
பெருந்தேவி,	௮௩
பெருமபசி,	௧௨௪
பெரும்பந்து,	௮௧
பெரும்பிறிதாக்கும்,	௨௦௯
பெருமபின்,	௧௩௩
பெரும்பெயாப்பீடிகை,	௯௯
பெரும்பொருள்,	௧௭௬
பெருமகன், ௧௩௦, ௨௨௮, ௨௨௯, ௨௩௩	௧௭௦
பெருமதாமழைக்கன்,	௧௭௦
பெருவிழா,	௩௩, ௨௪

பே.

பேணமாக்கள்,	௨௮௧
பேரளவியற்றி,	௩௨
பேரறம்,	௨௮௦
பேரூர்,	௨௦

பை.

பைதன்மாக்கள்,	௧௩௧
பைவிரித்தென,	௧௮௨

பொ.

பொங்குநீர்ப்பரப்பு,	௨
பொங்குமெல்லமளி,	௬௯

அருந்தோடர்.

பக்கம்.

பொதியிற்றுகன்மம்,	௧௭௮
பொதுவியல்,	௨௭௦
பொய்நோய்,	௨௧௧
பொய்யாநா,	௧௮௭
பொய்யாற்றொழுக்கம்,	௨௦௮, ௨௧௩
பொய்யில்புலவன் - திருவள்ளுவ	
நாயனார்,	௧௧௯
பொய்யுரு,	௭, ௨௭௪
பொருமுகப்பனிவகு,	௪௪
பொருள்புரிநெஞ்சிற்புலவோன்,	௧௭௭
பொருள்விழைபாட்டி,	௩௦
பொருளுரை,	௧௮, ௧௧௪, ௧௧௦
பொருளதேர்மீமிசைப் புகர்முக	

வேழம்,	௩௨
பொலம்பிறை,	௩௧
பொலம்பூவாடை,	௪௮
பொழிந்தூன்குரந்து,	௧௦௮
பொற்றூர்,	௨௭௧
பொற்றேர்ச்செழியன்,	௧௨௧
பொறியிர்வாரணம்,	௭௬
பொன்றக்கொடாஅப்பொருள்,	௩௧௩
பொன்றிகழ்நெடுவரை,	௧
பொண்ணினேமி,	௧௨௦
பொண்ணுகோதத நன்மணி	
கோவை.	௩௧
பொன்னேரனையாய,	௧௬, ௨௧௧

போ.

போகலும்போகுவை,	௧௧௦
போகுவாபுற்றோ,	௧௨௨
போதல்செய்யாவுயிர்,	௧௩௩
போதித்தலைவன்,	௧௦௦
போதிப்பகவன்,	௨௭௯
போதிமூலத்துநாதன்,	௨௮௪
போதிமூலம்,	௨௪௩
போதியினல்லறம்,	௨௭௭
போதியுரவோன்,	௧௧௩
போவுழி,	௧௮௩

ம.

மகளாயதும,	௧௮௬
மகனாதேனறியதும,	௧௮௬
மகிழ்ச்சிவினைப்பயன்,	௨௨௪, ௧௦௭
மடக்கொடி,	௧௧
மடித்தசெவ்வாய்,	௧௮௮, ௨௧௨
மடைக்கலம்,	௬௨
மண்கணைமுழுவம்,	௧௦௩, ௧௧௮
மண்டிணிஞாலம்,	

அருந்தோடர்.	பக்கம்.	அருந்தோடர்.	
மண்ணேமனியன்,	௨௮	மன்னுயிர்முதல்வி,	௨௮௨
மண்ணீடு,	௨௬, ௬௭, ௧௬௨, ௨௭௦	மன்னுயிரோம்பு மாருயிர்முதல்	
மணங்கெழுமுரசம்,	௧௨		
மணற்குன்றம்,	௧௪	மனக்கினியான்,	௧௮௩
	௧௫௬	மனப்பாட்டறம்,	௨௮௨
மணிச்சிரல்,	௩௦	மா.	
மணித்தேர்,	௨௭	மாதவர்நோன்பு,	௨௦௬
மணிப்பீடிகை,	௭	மாதவர்பள்ளி,	௧௫௨, ௨௦௪, ௨௧௮
மணியறைப்பீடிகை,	௫௧	மாதூயரெவ்வம்,	௬௩,
மதலைமாடம்,	௧௪	மாநீர்வங்கததவனெடுமெழுந்து,	௧௬௦
மதனினெஞ்சம்,	௬௭	மாபத்தினி,	௨௨௪
மதிநான்முற்றிய மங்கலத்திருநாள்,	௧௪	மாபெரும்பத்தினி,	௨௦
மதிமருள்வெண்குடை,	௨௦௫	மாபெரும்பாத்திரம்,	௫, ௧௧
மதிமாளேருந்தனை,	௨௩௨	மாமணிவண்ணன்,	௧௭௦
	௧௧௧, ௨௬௪	மாமறையாட்டி,	௧௨௩
மயக்கம்		மாயமின்மாதவன்,	௧௨௭
மயக்கற,	௮௩	மாயிதழ்க்குவளை,	௧௫௭
மயக்கறுமரபு,	௧௪௨	மாயிருஞாலம்,	௧௧, ௧௨௭
மயக்குறுவெகுளி,	௧௮௬	மாரச்சுமமை,	௫௧
மயற்பகை,	௨௧௦, ௨௧௩	மாறுகொண்டோராமனம்,	௨௧௪
மரப்பந்தர்,	௨௪	மி.	
மருதத்தின்னரம்பு,	௫௩	மிக்வறமேவிழுத்துணை,	௨௦௨
மருள்பிழங்குழல்,	௨௬	மிகைநாவில்லென்,	
மருளுடைமாகுகள்,	௧௮௮	மிறைககள்ச்சநதி,	
மலர்க்கணைமைந்தன்,	௧௭௨	மீ.	
மலர்கதிர்மண்டிலம்,	௫௪	மீட்சியொழிவறிவு,	௨௪௮
மலர்தலையுலகம்,	௧௧௨	மீயிசை,	௮௦, ௬௭, ௧௮௩
மலரிட்டுக்காட்ட,	௨௭	மீலிசுப்பு,	௮௧
மலையாவறம்,	௨௭௫	மு.	
மழுபாணெடியோன்,	௧௬௭	முட்டாவாழ்க்கை,	௪௨௪
மழைவளந்தருஉம்பெண்டிர்,	௧௬௮	முடலைவிருகு,	௧௪௦
மழைவளம்,	௧௦௪, ௧௬௮	முடித்துவருகிறப்பின்மூதூர்,	௧௧௨
மறஞ்செய்வேல்,	௬	முடிபொருள்,	௨௦௩
மறந்தருதுன்பம்,	௧௮௬	முத்துக்கூர்த்தன்ன,	
மறவணம்,	௧௨	முதியோள்கோட்டம்,	௧௫௧, ௧௬௬
மறவிருள்,	௧௬௪		
மறுபிறப்பாட்டி,	௨௩௭	முதிராக்கிளவி,	௨௦௬
மறைந்துரு,	௧௮௩	முதுக்குடி,	௧௨
மறைமுறை,	௧௨௦	முதுக்குறைமுதுமொழி,	௧௬௩, ௧௭௮
மறையோம்பாளன்,	௧௧௭	முதுபேய்,	௬௩
மன்மருங்கு,	௧௬௭	முதுமரவிடங்கள்,	௧௬௪
மன்முறை,	௨௦௦	முதுமறையோன்,	௧௨௧
மன்முறையெழுநாள்,	௨௦௦	முதுமூதாட்டி,	௬௪
மன்றப்பேய்மகள்,	௭௩	முந்தைமுதல்வி,	௧௬௪
மன்றப்பொதியில்,	௧௮௧, ௧௮௫	மும்முறைவணங்கி,	
மன்னுயிர்,	௧௨௮		
மன்னுயிர்முதல்வன்,	௧௨௦, ௨௩௭		

அருந்தொடரகராதி.

௩௪௩

அருந்தோடர்.

பக்கம்.

மும்மையின்வணங்கி,	௧௫௧, ௧௬௫
முரணத்திருவறமூத்தி,	௩௦௦
முருகச்செவ்வி,	௪௫
முள்ளெயிறு,	௧௫௭
முனிமுதிாதெங்கு,	௧௮௦
முனியெரி,	௧௪௦, ௧௫௩
முனியெரிபொத்தி,	௧௪௦
முனியெயிறு,	௪௧
முற்றவுணாதமுதல்வன,	௨௨௧
முறையுளி,	௧௦௧
முறுறுறை,	௭௨

மு

மூதாட்டி,	௬௪, ௨௦௭
மூதூர், ௩, ௧௮, ௨௪, ௧௫௬, ௧௭௮, ௧௯௨.	
மூப்புடைமுதுமையதாக்கணங்கு,	௨௫

மெ.

மெய்தகிறம்,	௧௦, ௨௫௪
மெய்ப்படவிளம்பு,	௨௫௮
மெய்ப்பொருள்,	௨௬௨
மெய்புறத்திதிதல்,	௨௬
மெய்பெயாப்போள்,	௨௪௦
மெய்யாககை,	௬௩
மெய்வைததலும்,	௬௩
மெய்வைததோர்,	௨௬௫
மெலிததுகு நெஞ்சின் விடா,	௧௬௬
மெனதுகில,	௧௪௫

மே.

மேம்படையு,

மை.

மைத்திருள்கூந்த,	௧௩௩
மைந்துடைவாள்,	௬
மையலுற்றமகன,	௨௩

யா.

யாககையின்படிவம்,	௨௩௭
யாங்கனம்,	௩௭
யாப்பறை,	௧௬௮
யாப்புடைத்தாக,	௧௦, ௧௬௮, ௧௬௨
யாப்புடைநற்பிறப்பு,	௧௭௭
யாப்புடையுள்ளம்,	
யாப்புறுமாதவம்,	
யானைத்தீநோய்,	௧௦௬, ௧௭௬
யானைத்தீநோயரும்பசி,	௧௭௬, ௧௭௬

வ.

வகைவரிச்செப்பு,	௩௬
வங்கநாவி,	௨௪௬

அருந்தோடர்.

பக்கம்.

வஞ்சக்கிளவி,	௧௫௪
வஞ்சநதிரிந்தேன்,	௧௭௫
வஞ்சம்புணாதத்,	௨௧௭
வஞ்சவிஞ்சையன்,	௫௮
வட்டங்குயின்று,	௨௮
வட்டணைகாட்டி,	௭௧
வட்டிகைச்செய்தி,	௧௭
வட்டிசை விஞ்சைமாநகர்,	௧௩௭
வட்டமொழியாட்டி,	௧௨௦
வட்டமொழியாளர்,	௪௭
வட்டிகாது,	௧௮௦
வடுவாழ்கூந்தல்,	௧௮௧
வணங்குறுபாத்திரம்,	௧௧௦
வம்பமாககன்,	௩௦
வம்பமாதர்,	௧௭௫
வம்பமென,	௧௭௨
வயிற்றிறீடம்,	௧௮௩
வயிறுகாய்பெரும்பசி,	௧௨௪
வரம்பிலறிவன்,	௨௫௫
வருணக்காப்பு,	௫௦
வருந்துதுயர்,	௧௩௧
வருபொருள்,	௧௬௩
வல்லாங்கு,	௨௧௦
வல்லிருணமயக்கம்,	௧௨௪
வல்லிருன்,	௫௬, ௭௬, ௧௨௪
வல்லெயிறு,	௧௧
வல்லவாயாழ்,	௧௬௩
வல்லமுறை முழுமுறை வந்தனை	
செய்து,	௧௫௧
வலித்தநெஞ்சு,	௭௩
வழிப்பொருள்,	௩௧௫
வழிமுறைத்தோற்றம்,	௩௦௬
வழுவறுமரன்,	௧௬௨
வழுவாய்,	௧௦௭
வளநதலைமயங்கிய,	௧௭௮
வளிலவங்க்கோடும்,	௧௬௩
வளைசோசெவகைமணிமேகலை,	௧௮௧
வறங்கூரினும்,	௧௨௫
வறந்தலையுலகம்,	௨௮௮
வறனோலிகு,	௧௬௫, ௧௬௬

வா.

வாங்காநெஞ்சு,	௨௦௦
வாசவனவிழாக்கோள்,	௨௨௦
வாடுபசியுழந்து,	௧௪௬
வாணிகமரபு,	௨௦௧
வாயப்பறை,	௨௨௬

அருந்தொடர்.	பக்கம்.
வாய்மொழி,	௧௮௬
வாய்வதாக,	௧௦௭, ௧௧௪, ௨௮௨
வாய்வான்,	௧௫௬, ௨௦௫
வாயாகின்று,	௨௭௬
வால்வெண்சுண்ணம்,	௩௫
வாழ்கநினைக்கண்ணி,	௪௬, ௫௫௬
வாளிற்றப்பிய,	௧௧௬
வான்புணை,	௧௫௩
வான்பொருள்,	௧௬௬
வான்றருகற்பு,	௧௬௭, ௧௬௯
வான்றார்ப்பாகன்,	௧௮௨
வானம்பொய்யாது,	௧௯௬
வானவாழ்க்கையர்,	௧௭௬

வி.

விசயனம்பேடி,	௩௬
விஞ்சைமாநகர்,	௧௬௭
விட்டபிறப்பு,	௧௦௫
விடியல்தேவலை,	௧௯௮
விடுதோல்,	௧௮௦
விததினவினாவு,	௨௮௧
விதிமாணடி,	௮௦
விதுப்புறுநெஞ்சு,	௧௫௨
விரதயாக்கையா,	௬௦
விரலுதைத்தவெம்மை,	௭௧
விரிசடையாட்டம்,	௧
விரிந்திலங்கவிரொளி,	௮௦
விரிபூஞ்சோலை,	௧௬௬
விருந்திற்பாவை,	௧௫௬
விரைப்பும்பந்தர்,	௧௬௯
வினாமரக்கா,	௨௭௧
விரைமரம்,	௭௮, ௧௪௫, ௨௭௧
விலங்கரம்,	௨௭௦
விலங்குவிண்படர்ந்து,	௧௮௪
விலாவிற்றக்கு,	௧௨௭
விழவணிமுதூர்,	௧௭௫
விழவாற்றுப்படுத்த,	௩௧
விழவுக்களி,	௭௨
விழாக்கால்கொள்க,	௧௧
விழாக்கோள்,	௧௦, ௧௧, ௧௬௬, ௨௮௬
விழாக்கோளெடுத்த,	௧௦
விழுத்தகைதது,	௧௬௮

அருந்தொடர்.	பக்கம்.
விழுந்திக்குப்பை,	௧௪௫
விழுப்பெருஞ்செல்வம்,	௨௦௧
விழுமக்கிளவி,	௮௦, ௧௮௬
விளிப்பறைபோகாது,	௨௬
விளிமா,	௧௪௫
வினாபொருள்,	௧௬

வீ.

வீயாவிழுச்சீர்,	௧௭௭
வீவில்வெம்பசி,	௧௩௭
வீழ்துணை,	௭௨
வீழ்துயர்,	௮௦
வீற்றுவிற்றுக,	௩௧௫

வெ.

வெங்கதிர்மயம்,	௧௦
வெண்சுதையிழுகிய,	௫௬
வெண்சுதைவிளக்கதது,	௩௦
வெண்பலி,	௨௬
வெந்துருவெண்களர்,	௧௨
வெந்துயரிடம்பை,	௨௨
வெயில்விளங்கமயம்,	௧௦௫
வெருட்ப்பகை,	௧௧௮
வெவ்வுரை,	௨௮௧
வெள்ளிடை,	௫௬, ௨௭௭
வெள்ளிடைவாயில்,	௫௬
வெள்ளிவெண்டோடு,	௨௭
வெள்ளிற்பாடை,	௬௦
வெள்ளென்புணங்கல்,	௧௪௨
வெள்ளைமகன்,	௧௨௭
வென்வேல்,	௧௮௫

வே.

வேகவெந்திராகம்,	௧௮௨
வேட்டம்வாய்த்தென,	௧௬௩
வேணவா,	௨, ௨௭௧
வேத்தவையா,	௨௭௬
வேய்கரிசானம்,	௧௧
வேற்றுரு,	௨௮௫
வேற்றாண்,	௧௨௪

வை.

வைகிருள்,	௧௮௨
வைவாளுழந்த,	௮௦

முலவிஷயகுசிகை.

விஷயம்.	பக்கம்.	விஷயம்.	பக்கம்.
அ.		அந்திவருணனை,	௨௨, ௫௩
அக்கபாதன் - நையாயிகமதாசாரியன்,		அந்யதாவிததம்,	௨௧௦
௨௫௨		அந்வயஞ்சாதிததல்,	௨௧௭
அக்கதியன்,	௨, ௬, ௧௧௮	அந்வயம்,	௨௪௬
அகத்தியன் அமரமுனிவனென்றல், ௨,		அநந்வயம்,	௨௬௪, ௨௬௫
௧௧௮		அநானவாதி,	௨௬௦
அகநகா,	௨௧௧	அநானமா,	௩௧௮
அகல்யை,	௧௫௮	அநிததம், ௨௨௬, ௨௫௬, ௨௬௭, ௩௧௮	
அகவயிறு,	௧௩௩	அநிததவாதி,	௨௮௬
அகழி,	௨, ௨௬௮	அநுமானம்,	௨௪௬, ௨௫௨, ௨௬௬
அங்கநாடு,	௬௨	அநுமானவளவையில் மற்ற அளவை	
அசாரி,	௧௪௧	கடாநகுமென்றல்,	௨௮௬
அசலன் - மான்வயிற்றிற் பிறந்த ஒரு		அநுமானவிருத்தம்,	௨௮௬
முனிவா,	௧௨௦	அநுமானபாசம்,	௨௬௮
அசன் = ஸன்,	௨௬௫	அநுமேயம்,	௨௪௬
அசனனாவுள்ள உபயதன்மவிகலம்,		அநைகாநதிகம்,	௨௬௦, ௨௬௧
௨௬௫		அநைகாநதிகம் ஆறென்பது,	௨௬௧
அசாதாரணம்,	௨௬௧	அப்பிரசித்தசமபந்தம்,	௨௮௬, ௨௬௦
அசித்தம் நான்குவகை	௨௬௦	அப்பிரசித்த விசேடணம், ௨௮௬, ௨௬௦	
அகசிபாவனை,	௩௦௪	அப்பிரசித்த விசேடியம், ௨௮௬, ௨௬௦	
அசுரர்பலவகையா,	௬௬	அப்பிரசித்தவுபயம்,	௨௮௬, ௨௬௦
அசோகமரம்,	௩௩	அப்பு - நீர்	௨௬௧
அசோதரம் - ஒருநகரம்,	௮௮	அபஞ்சிகன் - ஓரந்தணன்,	௧௧௬
அட்டிநகரம் - மடைப்பள்ளி,	௧௭௭	அபாவவளவை, ௨௪௮, ௨௫௬, ௨௫௨	
அடிதொடலாகியருளுறவு,	௧௬௪	அம்பலப்பீடிகை, ௧௨௨, ௧௨௪, ௧௨௬	
அடிவிளக்கல், ௨௨௧, ௨௭௬, ௨௮௨		அம்பலம், ௬, ௧௨௨, ௧௨௪, ௧௬௦, ௧௭௮	
அணங்கு,	௬௩, ௬௪	அமயக்கணக்கர்,	௧௦
அணுககள் நான்கு,	௨௮௮	அமாகநதரி - புண்ணியராசனைவளர்த்	
அதிபிபதி - ஓரரசன்,	௧௪, ௮௮	ததாய,	௨௬௦
அதன்மாதிகாயம்,	௨௮௮, ௨௮௬	அமரகணம்,	௧௩௪
அந்தணரிருவா,	௧௨௨	அமுதசுரபி - தெய்வத் தன்மையுள்ள	
அந்தரசாரிகள்,	௨௭௧	ஒரு பிக்ஷாபாதிநிரம், ௧௦௦, ௧௦௨,	
அந்தரஞ்சேறல்,	௨௬௬	௧௧௮, ௧௩௮, ௧௮௬, ௧௯௮, ௨௬௩,	
அந்தரத்தீவகம்,	௨௬௭	௨௭௬, ௨௮௬	
அந்தரத்திரியச் செய்யுமந்திரம்,	௬௪,	அமுதபதி - இரவிவன்மன்மனைவி, ௮௮,	
௬௪௬		௧௦௭	
அந்தரி - தூர்க்கை,	௧௮௬	அமுதாததம்,	௨௬௨, ௨௬௪
அந்திமாலை,	௫௪, ௨௨௪	அமைச்சியலம்றுகு,	௨௭௧
		அரக்கா,	

விஷயம்.	பக்கம்.	விஷயம்.	பக்கம்.
அரங்கக்கூத்தியா	௧௫௪	அனுபு,	௨௪
அரங்கியன் மகளிர்,	௭௧	அன்றிற்பேடை,	(௩௧)
அரசவன்னம்,	௩௫	அன்னப்புள்,	௩௨, ௫௩, ௭௧, ௭௭௧
அரசியல்வழக்கு,	௪௨	அன்னமூட்டல்,	௧௨௩
அரசியன்மறகு,		ஆ.	
அரற்று,	௩௦௧, ௩௧௧, ௩௧௨		௨௪௮, ௨௫௦
அருகன்,	௨௭௪		௨௪௧
அருத்தாபத்தியளவை, ௨௪௮, ௨௫௦,			
௨௫௨			
	௧௭௭	ஆகாயகமனம்,	௨௨௭, ௨௩௮, ௨௪௦
கச்சு, கச்சு, ௧௭௨, ௨௭௧		ஆகாயப்பு,	௩௧௭
அருவரு, ௨௨௨, ௩௦௫, ௩௦௭, ௩௦௮,		ஆகாயம்,	௨௭௦, ௨௭௧, ௨௭௧
௩௦௧, ௩௧௧, ௩௧௨		ஆங்காரவிகாரம்,	௨௭௧
அருள்,	௨௭		௨௨௧
அருளறம், ௪௧, ௮௫, ௧௭௪, ௧௭௧,			௨௭௦, ௨௭௧
௧௭௫, ௨௭௭		ஆசீவகநூல்,	௨௫௩
அருப்பிரமர் நால் வகையினா, ௭௫		ஆசீவகவாதி,	௨௫௪
அல்லவை - பொய் முதலியவை,		ஆடரங்கு,	௩௪
௨௦௨, ௨௦௨		ஆண்டலைப்புள்,	(௩௧)
அலாகொய்தல்,	௨௭	ஆண்மைக்கோலம்,	௨௭
அவநதிகரம்,	௮௪, ௧௭௭	ஆக்கண்டம்,	௩௦௦
அவந்திக்கொல்லர்,	௧௭௭	ரை - சாதுவன்மனைவி, ௧௭௭, ௧௭௭,	
அவல் - உணவின்விசேடம்,	௨௫௭	௧௪௦, ௧௪௧, ௧௪௫	
	௪௨, ௭௪, ௭௭௧		௩௭
அவிநயம்,	௧௭௧	ரன்,	௫, ௭, ௧௦௦, ௧௦௧,
அவிநாசவாதி,	௨௭௦	௧௧௦, ௧௧௧, ௧௨௧, ௧௨௧, ௧௨௧	
அழற்பெயகுழிசி,	௭௦	ஆம்பல்,	௭௮, ௨௭௭
அமுங்கல்,	௨௪	ஆய்க்குடி,	௨௫௦
புசல்,	௩௧	ஆராமம்,	௨௭
அளவைகளுள் இக்காலத்து வழங்கு		ஆரியனமைதி,	௨௨௪
வன்,	௨௫௨	ஆற்றாப்பாலகர்,	௭௧
அளவை பதது,	௨௪௮	ஆற்றாமைக்கள்,	௧௦௮, ௧௧௦, ௧௧௭
அளவையிரண்டு,	௨௮௭	நாய,	௭, ௧௪௧
அளவைவாதி,	௨௪௮		
அறக்கோட்டம்,	௭	புடவயம் - ஒருநகரம்,	
அறச்செவி,	௭௭	புந்த	௨௨௫
அறந்தருசாப்பு,	௧௨௭	இந்திரகோடணைவிழவு, ௫௧, ௭௭,	
அறவணவழிகள் - ஒரு பெளத்தாசாரி		௧௫௦	
யா, ௫, ௨௦, ௧௨, ௧௦௧, ௧௦௭,		இந்திரசாபம்,	௨௨௦
௧௦௧, ௧௧௦, ௧௧௫, ௧௧௭, ௧௧௭,		இந்திரசிறப்பு,	௧௦௪
௨௨௧, ௨௨௭, ௨௭௭, ௨௭௪, ௨௭௭,		இந்திரதனு,	௨௭௮
௨௮௨, ௨௮௭, ௨௮௭		இந்திரவிகாரம் ஏழு,	௨௪௪, ௨௭௭
அறிபொருள்,	௧௭௦	இந்திரவிழா, ௧௧, ௧௨, ௧௭, ௨௪,	
	௨௫௦	௨௭, ௭௧, ௭௦, ௧௧௦, ௨௨௦, ௨௭௭	
ரத்ததல்,	௧௭௨	இந்திரவிழாநடக்கு நாட்கள் இருபத்	
அறுகு,	௧௧௧	தெட்டென்பது,	௧௦, ௧
அறுகவை,	௨௭௭, ௨௮௨	இந்திரவிழாவிற்குக் காரணம்,	

மூலவிஷய சூசிகை.

நகசக

விஷயம்.	பக்கம்.
இத்தின், கூ, கூ, க0, கூஅ, க0ச,	
கஉசு, கஉசு, கஉ0, க0அ, கஎக	
உஉரு, உகசு	
இப்பி - சிப்பி,	பற்றது, க0க
- ய.	உசஎ
இயலபுரயம்,	உசஅ, உருக
இயலபு பன்னிரண்டு,	கக0
இயலபு மிகுத்துறா,	ககச
இயைந்துறா,	ககச
இரண்டாங்கண்டம்,	கக0
இரண்டாங்குசந்தி,	கக0
இரத்திமனறம் - இலந்தைமரநிற்கு	
மனறு,	கக0
இரத்தினதீபம்,	கக0, ககஎ
இரவ்வன்மன்,	எ0, அ0, க0எ
இராகுலன், அ0, கக, கக, ககச,	
கஅக, உகக	
இராசமாதேவி, கக0, உ0எ, உகஉ,	
உஉ0	
இராமன்,	உருக
இராமன் கடலையடைத்தது,	கசச
இராவணன்,	உருக
இலலதுசாரந்த வின்மைவழக்கு, ககக,	
கக0	
இலவழக்கு, உருக, உருக, ககக, ககச	
இலக்குமி, எரு, அரு, அக, கஉ	
இலங்காதீவம்,	உருக
இலவம்,	கக
இளங்கோவேந்தன் - இளங்கோவடி	
கள்,	எ
இளவேனில்,	கக
இறந்தகாலம்,	ககக
இன்பம்,	கக
இன்மையினுபயாவியாவிருத்தி, உகஎ	
ந.	
நற்றிளம்பெண்டிர்,	கக, எக
உ.	
உருசை - உச்சயினிநகரம்,	ககச
உடம்பிற்றோன்றும்பாவமுன்று, உஉக,	
கக0	

விஷயம்.	பக்கம்.
உடுப்பன்,	கஉஅ
உண்டி,	கஉஅ
உண்ணோன்பி,	உஅ
உண்ணோன்பு,	உஅ, ககச
உண்மைவழக்கு,	ககக
உணர்ந்ததையுணர்தல் = பிரமாணபாசங்	
கனெட்டினுள்ளொன்று,	உருஉ
உணர்வில்ப்புதம்,	உகச
உணர்வுடைப்புதம்,	உகச
உத்தரமகநாடு,	கக0
உதயகுமரன், ச, கூ, கூ, கூ, கூ,	
க0க, ககஎ, க0க, க0ச, க0ச,	
கக0, ககக, ககச, உ0ரு	
உப்புவிற்போ,	உகக
உபநயம்,	உ0க, உரு
உபயதனமலிகலம்,	உகச, உரு
உபயாசித்தம்,	உக0
உபயாவியாவிருத்தி,	உகச
உபயைகதேசவிருத்தி, உகக, உகஉ	
உபாஸகர் - பெளத்ததரில் இல்லறத	
தோர்,	உகஅ
உம்மை வினை,	உசஉ
உய்யானம்,	உரு
உயிர், க0க, ககக, ககக, க0எ,	
ககஎ, உகஉ, உஅக, உக0, க0க	
உயிர்க்கடனிறுத்தோர்,	ருஎ
உயிர்க்கொடை,	க0
உயிர்களறுவகை,	உஉஉ, ககச
உயிர்கோறல்,	கசக
உயிராமுலகம்,	உஉஉ, கக0
உயிரிழந்தயாககை,	எ
உருபபசி,	உகஎ
உருபபிரமர் பதினறுவகையர்,	கக
உலகநோன்பு - துறவாதுவிரதங்	
காததல்,	சஅ, ருச
உலகமூன்று,	உஉஉ, கக0
உலகவறவி - தருமசாலை, எச, க00,	
கருக, கஎஅ, உ00, உஉச	
உலகவிருத்தம்,	உஅக
உலகாயதம்,	உருஉ
உலகுரை,	உருக
உலேமூக்கு,	கக
உவமவளவை,	உசஅ, உரு0
உவமானம்,	உருஉ
உவவனத்துள்ள புத்தபீடிகையின்வி	
சேடததன்மை,	உக

மூலவிஷய குசிகை.

௩௫௧

விஷயம்.

பக்கம்.

விஷயம்.

பக்கம்.

கடுஞ்சூல் - முதற்கருப்பம், ௪௩௩, ௩௦௬
கடுஞ்சூல், ௨௨௩, ௩௦௬
கடுமபசி, ௧௪௪
கடுவன், ௧௪௦
கடைமுகம், ௪௦
கண்டம நான்கு, ௩௦௩
கண்ணாராம - பிரமாணபாசங்க
ஞள் ஒன்று, ௨௫௧, ௨௫௨
கண்ணகி - கோவலன்மனைவி, ௧௧, ௨௦,
௮௦, ௨௨௪, ௨௪௦, ௨௪௧, ௨௪௪
௩௦, ௧௪௦

கண்ணாரால் மாலைதூய்மையொழிந்த
௨௩
பயாட்டியா, ௨௪௬
௨௫௧

கணவனையிழந்தமளிரீர் தீப்பாய்தல், ௮௬
கணவிரிமாலை - அலரிமாலை, ௨௧, ௪௪
கணதன - வைசேடிகமதாசாரியன்,
௨௨௦

கண்கம - ௮, ௨௬௦
௧௩௬, ௨௮௮

கதவிகைக்கோடி - துகிற்பொடிவிசே
௧௪
கதசாலி - ஒருவகைநெல், ௧௨
கதமைநது - ஐந்துவகைநெல், ௩௦௪
கதநிப்பாவை, ௪௪, ௧௩௪, ௧௫௧, ௧௬௫,
௧௬௬, ௧௮௬, ௧௮௮, ௧௮௯, ௧௯௦,
௧௯௧, ௧௯௨, ௨௦௦, ௨௦௧, ௨௨௪,
௨௪௬

கதககருத்து, ௧௪
கபிலன் - சாங்கியமதாசாரியன், ௨௫௨
கபிலை - புத்தனாரோன்றிய கபிலவஸது
௧௩௪, ௨௪௩, ௨௪௪
கம்பளசெட்டி - ஒருவண்ணன்,
௨௩௫, ௨௮௩
கம்புட்சேவல், ௩௫
கமமியர், ௪௨
கமுகு, ௧௩
கயல், ௩௫
கயற்கொடி, ௧௪௪
கயிறு, ௩௬
கரடி, ௧௪௨

கரந்துறைகணக்கு, ௧௪
கரப்புரீர்க்கேணி:—இதனை அந்தக்

கேணியென்பர் பெருங்கதை
தூலாசிரியா, ௧௪௨
கரிகால்வளவன், ௧௩, ௪௧
கரிகாற்பெருவளத்தான் நாரமுது
மக்களுக்கும்வகை இளமைக்
கண்ணோடொழுதுகாட்டியது, ௪௧
கரு, ௨, ௨௨௩, ௩௦௬
கருணாவளை, ௨௧௧
கருத்தளவு, ௪௧, ௨௪௮, ௨௪௯, ௨௮௬,
௨௮௭

கருந்தலை, ௬௨
கருநீலப்பிறப்பு, ௨௫௪
கரும்பிறப்பு, ௨௫௪

கருமபு, ௧௩
கருவிளம்பொருடா, ௧௪௨
கருவிப்பட்டொழுது கலப்பவை
௧௪, ௨௫௪
கலங்கலிழ்மாக்கள், ௧௪௫
கலஞ்செய கம்மியா, ௨௩௨
கலவளை, ௨௬௪
கலங்கருட்டுக் கபிலநகர், ௨௪௧
கலங்கருட்டு, ௨௪௧
கலையியம் - சிந்தாதேவி கோயில்,
௧௨௨, ௧௨௫

கலையுருவினோன்-சிவபெருமான், ௨௫௩
கலையா, ௨௮௦
கலாரகோடல், ௨௪௬
கலலை, ௪௨
கலடிவசகாமம், ௨௮௪
கலையகணனி - காவேரி, ௮௬

௨௫௮

கலையுருவினோன்-சிவபெருமான், ௨௫௩
கலையா, ௨௮௦
கலாரகோடல், ௨௪௬
கலலை, ௪௨
கலடிவசகாமம், ௨௮௪
கலையகணனி - காவேரி, ௮௬

கலையுருவினோன்-சிவபெருமான், ௨௫௩
கலையா, ௨௮௦
கலாரகோடல், ௨௪௬
கலலை, ௪௨
கலடிவசகாமம், ௨௮௪
கலையகணனி - காவேரி, ௮௬

கலையுருவினோன்-சிவபெருமான், ௨௫௩
கலையா, ௨௮௦
கலாரகோடல், ௨௪௬
கலலை, ௪௨
கலடிவசகாமம், ௨௮௪
கலையகணனி - காவேரி, ௮௬

கலையுருவினோன்-சிவபெருமான், ௨௫௩
கலையா, ௨௮௦
கலாரகோடல், ௨௪௬
கலலை, ௪௨
கலடிவசகாமம், ௨௮௪
கலையகணனி - காவேரி, ௮௬

கலையுருவினோன்-சிவபெருமான், ௨௫௩
கலையா, ௨௮௦
கலாரகோடல், ௨௪௬
கலலை, ௪௨
கலடிவசகாமம், ௨௮௪
கலையகணனி - காவேரி, ௮௬

கலையுருவினோன்-சிவபெருமான், ௨௫௩
கலையா, ௨௮௦
கலாரகோடல், ௨௪௬
கலலை, ௪௨
கலடிவசகாமம், ௨௮௪
கலையகணனி - காவேரி, ௮௬

கலையுருவினோன்-சிவபெருமான், ௨௫௩
கலையா, ௨௮௦
கலாரகோடல், ௨௪௬
கலலை, ௪௨
கலடிவசகாமம், ௨௮௪
கலையகணனி - காவேரி, ௮௬

கலையுருவினோன்-சிவபெருமான், ௨௫௩
கலையா, ௨௮௦
கலாரகோடல், ௨௪௬
கலலை, ௪௨
கலடிவசகாமம், ௨௮௪
கலையகணனி - காவேரி, ௮௬

கலையுருவினோன்-சிவபெருமான், ௨௫௩
கலையா, ௨௮௦
கலாரகோடல், ௨௪௬
கலலை, ௪௨
கலடிவசகாமம், ௨௮௪
கலையகணனி - காவேரி, ௮௬

விஷயம்.	பக்கம்.	விஷயம்.	பக்கம்.
கற்பம் - காலவிசேடம்,	௨௫௩, ௨௬௦	காரியாறு,	௧௭௭
கற்பு,	௧௯௮	காருகமடந்தை,	௨௧௭
கற்புடைமகளிரியல்பு,	௧௮, ௧௯, ௧௫௯	காலக்கணிதம்,	௧௭
கற்றலம்,	௨௭௬	காலக்கணிதர்,	௨௭௩
கன்மம்,	௨௯௬	காலமூன்று,	௩௦௩
கன்மேந்திரியம்,	௨௯௧	காலவேகம் - ஓயாணையின்பெயர்,	௧௭
கன்னி - தூக்கை,	௧௯௭	காவற்கணிகை,	௧௯௭
கன்னிக்காவல்,	௧௫௯	காவற்பென்மர்,	௭௦
கன்னிமாடம்,	௨௦௧	காவற்றெய்வம்,	௧௬
கனகவிசயர்,	௨௪௬	காவிரி, ௨, ௨௫, ௪௭, ௮௬, ௧௩௫, ௧௯௮	
கனவு,	௧௪௪, ௨௬௫	காவிரிநதியின்உற்பத்தி,	௨
கனையக்கு,	௧௦௫, ௧௯௧	காவிரிப்பட்டினம், ௧௮௮, ௧௫௦, ௨௭௭, ௨௭௭, ௨௭௭	
கனி,	௧௪௯	காவிரிப்பூம் பட்டினத்துப்பிறந்தது	

கா.

காகந்தி - காவிரிப்பூம் பட்டினத்தின்		நிருபத்தொரு பரததையா,	௨௯௮
பரியாய நாமம்,	௧௯௮	காவிரிவாயில்,	௧௯௮
காஞ்சனபுரம்,	௧௭௭, ௧௪௭	காற்றின்குணம்,	௨௫௭
காஞ்சனன் - ஒருவித்தியாதரன், ௬, ௧௭௭, ௧௯௧, ௧௮௨, ௧௮௬, ௧௮௪, ௧௮௭, ௨௧௭		காண்யாறு,	௧௪௭, ௧௫௧
காஞ்சனகர், ௭, ௧௯௭, ௧௯௪, ௨௭௭		கானம்,	௧௫௧
காஞ்சிமரம்,	௧௫௬	கானல்,	௨௯௬
காண்டளவை,	௨௪௮, ௨௪௯		
காணர்,	௧௨௭		
காந்தம்,	௨௫௧		
காந்தமன்னவன்,	௧, ௧௯௭		
காந்தன்,	௩௦, ௮௩, ௧௫௭		
காந்தாரநாடு,	௮௭		
காமத்தியற்கை,	௫௧		
காமத்தைதவிராக	௭௭, ௨௧௪		
காமத்தையொழிக்கும்வழி,	௩௧௮		
காமம்,	௨௧௭		
காமன்,	௨௭, ௩௦, ௫௦		
காய்,	௧௪௯		
காயக்கரணம்,	௧௭		
காயங்கரையாறு, ௮௭, ௮௪, ௧௭௭, ௨௨௮			
காயசண்டிகை - ஒருவித்தியாதரன்			
ங்கை, ௬, ௧௭௭, ௧௪௮, ௧௬௨,			
௧௬௭, ௧௭௮, ௧௮௧, ௧௮௬, ௨௦௫			
காரணக்கருத்து,	௨௮௬		
காரணகாரியப்பொருள்,	௩௧௫		
காரணகாரியவருக்கள்,	௩௦௮		
காரணம்,	௨௮௫		
காராளர்,	௨௭, ௭௫		
காரியக்கருத்து,	௨௮௬		
காரியவேது,	௨௮௭		

கு.

குசசரக்குடிகை,	௧௬௭
குட்டுவன்,	௨௭௭
குடம்,	௨௭௭
குடா,	௨௭௭
குடர்த்தொடாமலை,	௧௯௭, ௨௭௭
குடிகை,	௫௨௭, ௧௬௭
குதலை,	௩௧, ௭௨
குதிரை,	௩௭
கும்மாயம் - உணவின்விசேடம், ௨௭௭	
குமரியம்பெருந்துறை,	௪௭
குமரியாறு,	௪௭, ௧௯௬, ௧௨௦
கடக,	
குமிழ்,	௧௭௭, ௧௬௭
குயிலு,	௩௪, ௩௫, ௧௬௭
குயிலுவக்கருவி,	௭௭
குரங்கு,	௪௭, ௧௬௭
குரவம்,	

மூலவிஷய சூசிகை.

五洲大藥房

[illegible]

விஷயம்.	பக்கம்.	விஷயம்.	பக்கம்.
சடை,	௧௪௮	சாத்தம்,	௨௫௨
சண்பைநகர்,	௨௩, ௭௫	சாத்தன் - மணிமேகலை தூலாசிரியர்,	௨௩௭
சத்தத்துவம்,	௨௬௨	சாத்தியதன்மரித்தத்துவம்,	௨௬௩
சத்தம்,	௨௮௮	சாத்தியதன்மம்,	௨௬௫
சதுக்கப்பூதம்,	௧௧, ௧௪, ௨௦௦	சாத்தியதன்மவிகலம்,	௨௬௪, ௨௬௫
சந்தம்,	௨௫௩	சாத்தியரித்தத்துவம்,	௨௬௫
சந்தி - இடவிசேடம்	௨௭௧	சாத்தியம்,	௨௪௬, ௨௮௬
சந்திமூன்று.	௩௦௪, ௩௩௦	சாத்தியாவியாவிருத்தி,	௨௬௪, ௨௬௬
சந்திரதத், ஒருவாணிகன்,	௧௪௧, ௧௪௫	சாதன்மியதிட்டாந்தம்,	௨௮௬
சந்திரன்,	௨௨, ௫௪	சா. 'யதிட்டாந்தவாபாசம் ஐவ	
சந்திரோதயவருணனை,	௫௪	கைப்படுமென்றல்,	௨௬௪
சபக்கத்தொடாசசி,	௨௮௭	சாதனதன்மவிகலம்,	௨௬௪
சபக்கம்,	௨௮௭, ௨௮௮	சாதனம்,	௨௬௬
சபக்கைக	பக்கவியாபி,	சாசனவழூர்த்தத்துவம்,	௨௬௭
௨௬௧		சாதனவேது,	௨௬௮
சம்பவவளவை,	௨௪௮, ௨௫௧	சாதனவியாவிருத்தி,	௨௬௪, ௨௬௬
சம்பாதி,	௨௮௭	சாதாரணம்,	௨௬௬
சம்பாதிவனம்,	௨௫௫	சாதிக்களினவகை,	௨௬௬, ௨௭௦, ௨௭௧, ௨௭௨
சம்பாபரி - சார்	ண் அதிதேவ	சாதுசக்கரன் - ஒரு பெளத்தமுனிவன்,	
தை, ௧, ௨, ௧௬, ௧௭, ௧௪, ௧௬,		அக, ௧௦௫, ௧௬௫	
௧௫௧, ௧௬௨, ௧௬௪, ௧௬௫, ௧௬௬,		சாதுவன் -	
௧௬௮, ௧௬௯, ௧௭௦		௧௪௦, ௧௪௩	
சம்பு,	௧	சாந்துகழிநீர்,	௨௬௭
புத்திவு - நாவலந்திவு,	௧௬, ௨௪,	சாபம்,	௧௭௭, ௨௭௨
௧௦௬, ௧௩௪, ௧௫௦, ௧௬௭, ௨௨௭,		சாமரை,	௧௫௭
௨௭௧		சாமானியக்கருத்து,	௨௮௭
சம்புமரம்,	௧	சாமானியம்,	௨௮௨
சமந்தம் - ஒருமலை,	௬௭	சாமானியவிசேடம்,	௨௬௬
சமயக்கணக்கர்,	௭, ௧௦, ௨௪௮	சார்ங்கவன் - கோதமையின்புதல்	
சமயங்கள் பல,	௧௬௪	வன்,	௬௪
சமயப்படிற்றுரை,	௧௬௧	சாரிற்றேற்றம்,	௧௬௪, ௨௨௪
சமயமைந்து,	௨௬௬, ௨௮௫	சார்பு,	௩௦௬
சமயிகள்,	௧௪, ௧௬௦, ௨௭௪	சார்பு பன்னிரண்டு, ௨௨௨, ௨௪௪, ௩௦௫	
சமயஞ்ஞமிலை,	௨௭௭	சார்பு பன்னிரண்டுள் ஒன்றிலிருந்து	
சயஞ்சனங்கள்,	௨௬௬	மற்றொன்று தோன்றுமென்பது ௩௦௬	
சயஞ்சனவான,	௨௬௬	சாரணன் (சாரணர்),	௨௬௬, ௨௭௭
சரணத்தி,	௩௦௦	சாலி - ஒருபார்ப்பணி, ௧௬௬, ௧௨௧, ௧௨௨	
சரவணம்,	௧௫௮	சாலை,	௨௭௨
சலாகை,	௧௧௨	சாவகநாடு,	௭, ௧௬௦, ௧௬௨, ௧௬௬, ௧௬௭, ௧௬௦, ௨௨௪, ௨௬௧, ௨௭௬
பயதன்மவிகலம்,		சாவகன்,	௧௬௫, ௨௨௪
(சன் - ஸன்.)	௨௬௫	சாவயவம்,	௨௬௬
னமித்திரன் - புண்ணியராசன்மந		சாளரம்,	௬௮
௨௭௧			
சா.		சி.	
சாங்கியம்,	௨௫௨, ௨௬௧	சிக்கைசிகை,	௨௫௨
சாங்கியவாதி,	௨௬௧, ௨௬௦	சிங்கபுரம்,	

முல்விஷய சூசிகை.

விஷயம்.	பக்கம்.	விஷயம்.	பக்கம்.
செந்தவெளிப்பாடு	உசுக	சு.	
செந்தவெளிப்பாடு	உக௦	சுகம்	உக௨
செந்தாசித்தம்	உக௦	சுட்டல்,	உசுக
பரம் -	புடயநகா,	சுட்டுணர்வு - பிரமாணபாசங்களெட்ட	
செந்திரத்தெய்வம்பேசுதல்,	சுகூ	ஐன் ஒன்று,	உருக, உருஉ, உசுக
செந்திரப்படாம்,	கூக	சுடரிருவகை,	சுகூ
செந்திரமெழுதல்,	கூ௦	சுடலைநேரனபிகள்,	சுகூ
செந்திரவிதானம்,	கருகூ	சுகுகாட்டுக்கோட்டம்,	சுகூ, சுகூ
செந்திராபதி - மாதவியின்நற்றாய், ச, சுகூ,		சுகுமண் - செங்கல்,	கூ௦, கருச
உக, சுகூ, (கூ௦), கருஉ, கருஅ, உகூ,		சுண்ணம்,	கூ, கரு
உகூ, உகூ		சுதமதி-மாதவியின் பார்ப்பணத்தோழி,	
செந்திரபதி,	கூகூ	ச, உகூ, கூகூ, கருகூ, சுகூ, சுகூ,	
செந்தாதேவி - மதுரையிலுள்ள ஒரு		கருகூ, எகூ, எகூ, எகூ, எகூ, எகூ, கருகூ,	
தெய்வம், கருகூ, கருகூ, உகூ,		சுகூகருவலை,	கருகூ
செந்தாதேவி ஸ்துதி,	கருகூ, உகூ	சுகூங்கை,	கருகூ, உகூ
செந்திரபதி,	கருகூ	சுகூதி,	உகூ
செந்திரபதி - மதுரையிலுள்ள ஒரு		சுகூவைத்து,	கருகூ
தெய்வம், கருகூ, கருகூ, உகூ,		சுகூனவிருத்தம்,	உகூ
செந்திரபதி - மதுரையிலுள்ள ஒரு			
முனிவர்,	கருகூ	சுகூ,	கருகூ, கருகூ
சிவபலியாசி,	கருகூ	சுகூரியகாரதமணி,	கருகூ
சிலைக்கொடி - விற்கொடி,	கருகூ	சுகூரியகுலம்,	கருகூ, உகூ
பெருமான்,	கருகூ, கருகூ	சுகூரியன்,	கருகூ, கருகூ, கருகூ, கருகூ
தி - நீரைவீசுங் கருவியிசேடம்,		செ.	
உகூ		செங்குருநீரிதழைப்பிணித்தல்,	கருகூ
சிறுநியாறு,	கருகூ	செங்குகோலு,	கருகூ, கருகூ, கருகூ, கருகூ
சிறுநீர்,	உகூ	செட்டி,	கருகூ
சிறப்பு,	உகூ	செட்டிகளொன்பதினமா,	உகூ
சிறுநீர் ஈராயிரம்,	கருகூ	செண்டுவெளி,	உருகூ
சிறுபுழை,	கருகூ	செம்பிறப்பு,	உருகூ
சிறுபுழை - பிடா,	கருகூ	செம்புசெய்ஞா,	உருகூ
சிறை,	சுகூ	செம்போக்கு,	உருகூ
சுகூட்டம்,	சுகூ, சுகூ, கருகூ	செய்குன்றம்,	உருகூ
ப்பாவம்,	உகூ	செய்கை,	உருகூ, கருகூ, கருகூ
ரன்,	உகூ	செருநதிமரம்,	கருகூ, கருகூ
		செல்லுயிர்,	கருகூ, கருகூ, உருகூ
		செவிடு,	கருகூ
		செழியன்,	கருகூ
		சே.	
சேரன் - சித்திபுரத்தரசன்,	கருகூ	சேடி - வித்தியாதரகுலகு,	கருகூ
சோதி - நெடுமுடிகளினியின்மனைவி,	கருகூ	சேரனசெங்குட்டுவன்,	உருகூ, உருகூ
சேலம், உகூ, கருகூ, உருகூ, உருகூ, உருகூ		சே.	
சுவன்,	உருகூ, உருகூ	சேத்தம் - புத்தாலயம்,	உருகூ
		சேமினி - மீமாஞ்சகமநாசாரியன்,	உருகூ, உருகூ

மூலவிஷய சூசிகை.

விஷயம்.	பக்கம்.	விஷயம்.	பக்கம்.
சைவவாதி, சைனமுனிவன், சொ.	உருந உஅ	தன்மியின்மை, உகச உகந.	உகக உகந.
சொல்லிற்றேற்றும்பாவநான்கு, உஉக, க௦சு		தன்மைமிகுத்துரை, நகந, ககச	
சொ.		தா	
சொலை, கச, சக, க௦க, ககக		தாக்கணங்கு, உரு	
சொழர், உ		தாது, கரு	
சொழிறுருவன் தூங்கெயிலெறிந்	உ	தாபதக்கோலம், கருக, கரு	
தது, க		தாமணா, உஉ, கச, கக, கசக, உகக,	
சொழிகவேனாதி - நெடுமுடிக்கிள்ளி	உ௦ரு	உசுஅ	
யின்மந்திரி, உ௦ரு		தாய், க௦க	
சொறு, க௦க, க௦சு, கசரு		தாரா - வீரையின் தமக்கை, எரு, க௦உ,	
		க௦எ, க௦க, ககக, ககச	
ஞாயில் - மதிவறுப்பு, ருஉ		தாழி, க	
ஞானதீபம், ககக		தாழை, கக, கரு, எஅ, க௦	
த.		தாழைத்தண்டினுணங்கல், க௦	
தக்கணமதுரை, கஉஉ, உ௦க		தாள, கரு	
தச்சர், உ௦		தான்றிமரம், க	
தண்டு, ருஅ		தானம், உ௦உ, உஉந, உகக	
	உசுஉ	தி.	
தமனியப்பொதியில, உ௦உ		திங்கள் - மாதம், ககச	
தமிழ், உ		திசைமுகக்கரு - பிரமகணபிண்டம், உ	
தமிழ்வினாஞர், ககக		திட்டாந்தப்போலி, உக	
தமிழகம், கரு௦		திட்டாந்தம், உஅச, உ௦	
தரிசனை, ககக		திட்டாந்தமிருவகை, உஅக	
தருப்பையிற் கிடத்திவாளிற் போழ்		திட்டிலிடம் - ஒருவகைப்பாம்பு, உரு	
தல், உ௦௦		க௦ரு, கஅரு, கஅஎ, உகக, உகஉ	
தருமசக்கரம், ௦௦, ருரு, க௦		திரிதல், உசக	
தருமசாரணர், உ௦௦		திரியக்கோடல் - பிரமாணபாசங்க	
தருமசாவகன் - ஒரு பெளத்த முனி		பெட்டனுள் ஒன்று, உருக, உருஉ	
வர், உ௦சு		திருட்டாந்தாபாசங்கள், உக	
தருமதத்தன் - ஒருவணிகன், உ௦௦, உ௦க		திருந்தாவேது, உகஉ	
தருமதலைவன், கஅ		திருமகள், கச	
தருமதவனம் - காஞ்சிநகரத்துள்ள ஒரு		திருமால், கஉ௦, கசக, கசஉ, உ௦க	
சொலை, உ௦க		திருவள்ளுவர், ககக	
தருமாதிகாயம், உருக		திருவறம், க	
தலைச்சாவகன், ககக		திலகம் - மரவிசேடம், கக	
தவததுறைமாக்கள், கக			௦க3
தவப்பெண்டிர், ககக			
தவனமலை, ககக		தீநாய், கக	
தறி, உருஉ		தீப்பிறப்பு, கக	
தன்மவிசேட விபரீதசாதனம், உகக		தீயசாதனம், உக	
தன்மாதிகாயம், உருஅ		தீயபக்கம், உஅக	
தன்மி, உஅஅ, உகக, உகக, உகச		தீயவெடுத்துக்காட்டு, உஅக, உக	
தன்மிச்சொரூப விபரீதசாதனம், உகக		தீயவேது, உஅக	

மூலவிஷய சூசிகை.

௩௫௭

விஷயம்

பக்கம்.

விஷயம்.

பக்கம்.

தீயின்குணம்,
தீவகச்சாந்தி,

௧௨, ௧௬, ௨௨௦
தெய்வப்பெண், ௫,

௧௬, ௧௭, ௧௮, ௧௦௧, ௧௦௩, ௧௦௭,
௧௧௦, ௧௧௦, ௨௩௪, ௨௩௭, ௨௮௦,
௨௮௫

௨௨௩, ௩௦௬

துக்கநிவாரணம்,

௨௦, ௩௧௨

துக்கநிவாரண மாரக்கம்,

௨௦, ௩௧௨

துக்கம்,

௨௦, ௧௫௦, ௨௨௬

துக்கோதபத்தி,

௨௧, ௩௧௨

துச்சயன - ஓரரசன், ௭௫, ௧௨, ௧௦௭,
௧௧௦

துடிதலோகம் - ஒருதெய்வலோகம்,

௧௧௨, ௩௦௦

துணிந்துசொல்லல்,

௩௧௬, ௩௧௭

துணையிளங்கிள்ளி - ஒருசோழன், ௨௭௧
தும்பி, ௩௪, ௧௬௬

துர்க்கைகோயில்,

(௫)௭
௧௫

துவதிகன -

௧௧௨, ௧௬௩,

௧௧௫, ௨௭௮

துறை,

துன்பந்தருவன

௨௧

துன்பம்,

௩௦௪, ௩௧௧

து.

துங்கையிலெறிந்ததொடித்தோட்

செமபியன,

௧௬, ௨௦௪

துபம்,

௭௨, ௭௩

துமக்கொடி,

(௫)௮

தூ,

௧௨௬, ௧௬௬

தெ.

தெய்வக்கரு,

(௫)௧௬

தெய்வக்கல,

௨௪௭

தெய்வக்கிளவி, ௬, ௭௫, ௧௮௭, ௧௧௬

தெய்வதகணங்கள் ஆறுவகை, ௬௬, ௬௬

௧௧௨

தெய்வதம்,

௨௭

தெய்வந

குறளின்கூத்து,

தெய்வமயக்கு,

௨௬௫

தேக்கிலை,

௧௪௮

தோ,

௧௬௦

தோவீதி,

௨௭, ௩௮, ௩௬, ௧௧௪

தேராதுதெளிதல் - பிரமானுபாசங்

கொட்டனுள்ளொன்று, ௨௫௧, ௨௫௨

தேவா,

௬௬

தேவாநாடு,

௧௦௭

தேவர் நாலவகையினா,

௧௧௬

தேன,

௧௫௦

தை.

தையறகாரா,

௨௭௦

தொ.

தாருள,

௩௧௬

தொக்கு,

௨௬௧

தொகைத்திறம்,

௩௧௬

தொடாசசி,

௩௧௬

தொடுகழற்கிளவி,

௨௭௧

தொழுவளிப்பூசல்,

௫௬

தொ.

தொட்டி,

௨௫௦

தொடு

(௫)௨

தொரணயிதி,

௧௧௬

தொலினதுனனா,

௨௭௦

தொற்றம்,

௨௫௬

தொற்றம் மூன்று,

௩௦௪, ௩௧௬

ந.

நககசாரணாநாகா,

௧௪௦, ௧௪௦

நடவைமாக்கள,

௧௦௬

நயங்காளநானது,

௩௦௪

நரகா, ௧௧, ௬௬, ௧௦௩, ௧௧௬, ௨௨௬,

௨௨௬

நரகரெணவகையா,

௬௬

௧௧

நரி,

௫௬, ௬௨

நரிவால்,

௨௮௮

நல்லபக்கம்,

௨௮௮

நல்லேது,

௨௪௭, ௨௮௮

நல்லினை,

௨௮௮

நலம்பாட்ட

௧௧௬

நற்றவய,

௧௧௬

நற்றய,

௨௦௧

நனவு,

௭௬

விஷயம்.

பக்கம்.

விஷயம்.

பக்கம்.

நா.

நீ.

நாகநாட்டரசரிருவர், அக, அக
நாகநாடாள்வோன, உக
நாகநாடு, அக, அக, அக, உக, உக, உக
உக
நாகபுரம், உக
நாகம், உக, உக
நாகர், கக, கக, கக
நாகர்குருமகன், கக
நாகர்குருமகனிடம், கக, கக
நாகர்பாஷை, கக
நாகர்மலை, கக, கக
நாடகக்கணிகை, உக
நாடககாப்பியம், கக
நாடகமகளிர்க்குரியதல்வி, கக
நாண், கக
நாமசாதிகுணக்கிரியைகள், கக
நாய்வால், உக
நாயுன், கக
நாவ்வைகப்படை, கக
நாவ்வையமிழ்தம், உக, உக
நாவனமரம், அக, கக, கக
நாவற்பழம் - இது தன்னையுண்டோர்க
குப் பன்னிரண்டுவருடம் பசியொ
ழிப்பது, கக
நாவுடைப்பாவை, உக, உக
நான்சாங்கண்டம், கக

நி

நிண்டவாதி, உக
நிசமனம், உக, உக
நிகழ்காலம், கக
நிணம்பிகுழிசி, கக
நிணவிலைஞா, உக
நித்தத்திறம், உக
நித்தம், உக
நித்தா நித்தம், உக
நித்திலச்சித்திர விதானம், கக
நிரவயவம், உக
நிருத்தம், உக
நிலத்தின்குணம், உக
நிலம், உக

நினைப்பு - பிரமானாசங்களுட்டலு
ளொன்று, உக, உக

நீர்ப்பூக்கன், உக
நீராதல், கக
நீலபதி - அத்திபதியரசன்மனைவி, உக
உக
நீலம், உக, கக, கக, உக

நு.

நுகாச்சியொழுக்கு, கக
நுகாவினிலகணம், கக
நுகர்வு, உக, கக, கக, உக

நெ.

நெடுஞ்செழியன், உக
நெடுமுடிக்கிள்ளி, உக, உக
நெடுவிளி, கக
நெய்தல், கக
நெருஞ்சி, கக
நெல், கக
நெல்வித்து, கக

நை.

நையாயிதம், உக

நொ.

நொடி, கக

நோ.

நோய், கக

ப.

பகதன்மவசனம், கக
பகப்போலி ஒன்பதுவகையென்றல், உக
உக
பகம, உக
பகல், கக
பகநரம்பு, கக
பசி, கக, கக, கக
பசிப்பிணியின்னகாமை, கக, கக
பசியறுக்குமந்திரம், கக
பசு, கக
பசுங்கம்பளம், உக
பசுப்பிறப்பு, உக
பஞ்சகீலம், உக, உக, உக
பஞ்சஸ்கந்தம், கக
பட்டம், உக
பட்டிமண்டபம் - வித்தியாமண்டபம், கக

மூலவிஷய சூசிகை.

நடுக

விஷயம்.	பக்கம்.	விஷயம்.	பக்கம்.
படிற்றுரை,	கசு, கசு0	பண்ணிரண்டுவருடத்திற்கு ஒருமுறை	
பண்,	உஎ0	பழுக்குநாவல்,	கசுஅ
பண்ணியம்,	எசு	ராலம்,	
பீ	எசு	கஉஅ, உகக	
பீ.	உசக	பனம்பழம்,	கசுஅ
பத்தினிப்பெண்டிர்,	சு, கக, ககஎ,	பனி,	உசுஉ, உகக
கசுக, கசுசு, கசுசு, ககஎ			ககஎ
பதினெட்டுப்பாலை,	உசக	பா.	
பதுமசதுரம்,	அ0	பாசம்,	உசு, ககக
பந்தம் - கட்டு,	உசுஅ	பாசறை,	எசு
பந்தா,	கசு, உசு	பாட்டு,	கஎ
பயறு,	உசுக	பாடகம்,	உக0
பயன்கள்,	க0சு, ககக, ககசு	பாடி,	எசு, உசு
பயனில்சொல்,	உஉசு, க0சு	பாடைப்பாடல்,	கஎ
பாசுராமன,	ககஎ, கசுஅ	பாடைமாககள்,	க0
பரததையாகுரியகலைகள்,	கஎ	பாண்டிநாடு,	கஉஅ
பாதகண்டம்,	உ, கசுசு	பாண்டியன்,	கஉக,
பாதன - வசுராசனுடையவேலை		பாண்டுகம்பளம்,	கஉசு, உசுசு
காரன்,	உசுஉ	பாண்மகன்,	கசுசு
பரமானுககள்,	உசுசு, உசுஅ, உகஉ,	பாணா,	உஎ0
உகசு		பாததிரதானம்,	கசுஅ
பரார்த்தம்,	உகக	பாததிரம்,	கஉஅ
பருந்து,	கசு, கஉ	பாதபங்கயமலை,	கக, கக0, ககசு
பருந்தினபந்தா,	கசு	பாதலம்,	உசு
பருவத்தொழுகம்,	கஎ	பாயற்பிள்ளி,	கஎ
பலதேவன் - பலராமா,	கஎ0	பாரமிதை,	உசுசு, உசுசு
பலிக்கந்தம் (கந்தம் - தூண்),	சுஅ	பாரிசேடவளவை,	உசுசு, உசுசு
பலிமுனறிலு,	சுஎ	பாலிகை,	கசு
பவத்தினில்க்கணம்,	க0சு	பாவங்களைபதிது,	உஉசு
பவம்,	உஉஉ, உகக, க0சு	பாவனை,	ககக
பவளத்தூணம்,	கசு	பாவை - நிரும்புடல்,	சுசு
பவளம்,	எஅ, கசு, கசு	பாவைவிளக்கு,	கக
பழமணல்,	கசு	பி.	
பழவிளை,	உசுஉ	பிக்குணிக்கோலம்,	ககசு, உசுஅ
பள்ளி,	கசுஉ, கஎஎ, க0சு, உசுஅ,	பிசை,	(சு)
பள்ளி, கசுசு, கஎசு		பிச்சைக்குச்சேறல்,	கசுசு
பளிக்கறை,	சு, கஎஉ	பிச்சைமாக்கள்,	கசுசு
பளிக்கறைப்பள்ளி,	கஎஉ	பிச்சையிடுதல்,	கசுசு
பளிக்கறைமண்டபம்,	உசு, க0, கசுசு	பிசி,	ககக
பளிங்கு, சு, உசு, க0, கசுசு, கசுசு		பிஞ்ஞை - நப்பின்னை,	கஎ0
பற்று,	உக, கஉ, கஉஎ, க0சு	பிடகம் - பெளத்தாகமம்,	உசுசு
பறந்துசெல்லல்,	உஉசு	பிடவம்,	கக
பறவைகளின்வகை,	எஉ, எசு	பிணங்களைக்குழிப்படுப்போர்,	(சு)
பறை,	கசு	பிணங்களைச்சுடுவோர்,	சுஅ
பறையோசை,	உசுசு	பிணங்களைத்தாழ்வயினைப்போர்,	(சு)
பண்ணிரண்டுசார்பினுள் ஒன்றுமீள்		பிணங்களைத்தாழியிற்செவிப்போர்,	(சு)
மற்றொன்று மீளுமென்பது,	க0க		

விஷயம்.

பக்கம்.

விஷயம்.

பக்கம்.

பிணந்தின்மாக்கன்,	௬௦
பிணி,	௧௫
பிணிப்பு,	௧௧௬
ம,	௩௦௭
பித்தன்செயல்,	௨௬
பிரத்தியக்கம்,	௨௭௬
பிரத்தியம்	௨௮௬
பிரத்தியம்,	௨௮௬
பிரத்தியுமநன்,	௩௦
பிரம்பு,	௨௭
பிரமதருமன் -	ரிவன்,
௮௪, ௮௫, ௮௬	
பிரமவாதி,	௨௫௬
பிரமர், ௨௨௬, ௨௨௭, ௨௨௮, ௩௦௬,	
௩௦௭	
பிரமன், ௨, ௧௨௦, ௧௨௨	
பிரமாணபாசங்களைட்டு,	௨௮௧
பிரளயம்,	௧௬௬
பிருகதப்பதி - உலோகாயதமதாசாரி	
யன்,	௨௫௨
பிழற்பெய்மணடை,	௬௦
பிழைமணம்,	௬௬
பிறப்பிறுன்பம்,	௨௭௬
பிறப்பினிலக்கணம்,	௩௦௭
பிறப்பு அறுவகை,	௨௫௭, ௩௦௬
பிறவாவினபம்,	௨௭௬
பின்போக்கு,	௩௦௬

பீ.

பீடிகைத்தெரு,	௩௬
பீலிவளை - வளைவண்ணென்னுமரசன்	
௨௨௦, ௨௬௮, ௨௮௬	

புண்ணியநல்லுரை,	௧௭
ரீா,	௧௬௪
ம,	௨௬௮
புண்ணியராசன், ௧௬௦, ௨௨௫, ௨௨௬,	
௨௨௭, ௨௬௨, ௨௬௩, ௨௬௪, ௨௭௪	
புண்ணியராசன்பிறந்தகாலம்,	௧௬௪
புத்தசமயக்கொள்கை,	௨௬௬, ௩௦௦
புத்ததன்மசங்கம்,	௨௬௬
புத்தபீடிகை (புத்தன்பாதபீடிகை),	௪, ௨௬, ௫௫, ௮௧, ௮௨, ௮௬, ௮௮, ௮௯,
௧௯, ௨௦, ௨௧, ௨௨, ௨௩, ௨௪, ௨௫, ௨௬,	
௨௭, ௨௮, ௨௯, ௩௦, ௩௧, ௩௨, ௩௩, ௩௪,	
௩௫, ௩௬, ௩௭, ௩௮, ௩௯, ௪௦, ௪௧, ௪௨,	
௪௩, ௪௪, ௪௫, ௪௬, ௪௭, ௪௮, ௪௯, ௫௦,	
௫௧, ௫௨, ௫௩, ௫௪, ௫௫, ௫௬, ௫௭, ௫௮,	
௫௯, ௬௦, ௬௧, ௬௨, ௬௩, ௬௪, ௬௫, ௬௬,	
௬௭, ௬௮, ௬௯, ௭௦, ௭௧, ௭௨, ௭௩, ௭௪,	
௭௫, ௭௬, ௭௭, ௭௮, ௭௯, ௮௦, ௮௧, ௮௨,	
௮௩, ௮௪, ௮௫, ௮௬, ௮௭, ௮௮, ௮௯, ௯௦,	
௯௧, ௯௨, ௯௩, ௯௪, ௯௫, ௯௬, ௯௭, ௯௮,	
௯௯, ௧௦௦, ௧௦௧, ௧௦௨, ௧௦௩, ௧௦௪, ௧௦௫,	
௧௦௬, ௧௦௭, ௧௦௮, ௧௦௯, ௧௧௦, ௧௧௧, ௧௧௨,	
௧௧௩, ௧௧௪, ௧௧௫, ௧௧௬, ௧௧௭, ௧௧௮, ௧௧௯,	
௧௨௦, ௧௨௧, ௧௨௨, ௧௨௩, ௧௨௪, ௧௨௫, ௧௨௬,	
௧௨௭, ௧௨௮, ௧௨௯, ௧௩௦, ௧௩௧, ௧௩௨, ௧௩௩,	
௧௩௪, ௧௩௫, ௧௩௬, ௧௩௭, ௧௩௮, ௧௩௯, ௧௪௦,	
௧௪௧, ௧௪௨, ௧௪௩, ௧௪௪, ௧௪௫, ௧௪௬, ௧௪௭,	
௧௪௮, ௧௪௯, ௧௫௦, ௧௫௧, ௧௫௨, ௧௫௩, ௧	
புத்தபீடிகை பிறப்புணர்த்தல்,	௨௨௬

புத்தர்களபலர் முன்பு அவிதரித்தார்	
ளென்பது,	௩௦
புத்தன், உசு, ௫௦, ௭௦, அக, ௭௬, ௭௭,	
௧௬, ௧௭, ௧௮, ௧௯, ௨௦, ௨௧, ௨௨,	
௨௩, ௨௪, ௨௫, ௨௬, ௨௭, ௨௮, ௨௯,	
௩௦, ௩௧, ௩௨, ௩௩, ௩௪, ௩௫,	
௩௬, ௩௭, ௩௮, ௩௯, ௪௦, ௪௧,	
௪௨, ௪௩, ௪௪, ௪௫, ௪௬, ௪௭,	
௪௮, ௪௯, ௫௦, ௫௧, ௫௨, ௫௩,	
௫௪, ௫௫, ௫௬, ௫௭, ௫௮, ௫௯,	
புத்தன்ரோன்றுங்காலம்,	௬௬, ௬௭
புத்தி,	௨௮௧, ௨௮௨
புத்த்வா,	௩௨, ௭௨
புதுமணல்,	௧௭
புரிவின்மைநயம்,	௩௧
புருடன்,	௨௬௨
புலன்கள்,	௨௬௦, ௩௦௭
புலி,	௧௭௨, ௨௮௨
புல,	௧௭௮, ௧௭௯
புலமை,	௨௨௧
புழுக்கறை,	௨௭, ௨௭௬
புறகலம்,	௨௬௦
புறக்குடி,	௨௬௭
புறங்கடை,	௨௮௪, ௨௮௬
புறங்காடு,	௨௬௨
புறத்தோர்வீதி,	௫௮
புறவு,	௭௨
புறவுரு,	௨௬௦
புன்னைமரம், ௩௬, ௭௮, ௨௮௮, ௨௮௯,	
௨௬௫	

பூ.

பூக்கொய்தல்,	௨௬
பூங்கொம்பா,	௨௪, ௨௨௬
பூதசதுக்கத்துத்தெய்வம்,	௧௬௬
பூதசதுக்கத்துத்தெய்வம்,	௧௬௬
பூதசதுக்கத்துத்தெய்வம்,	௧௬௬
பூதசதுக்கத்துத்தெய்வம்,	௧௬௬
பூதசதுக்கத்துத்தெய்வம்,	௧௬௬
பூதசதுக்கத்துத்தெய்வம்,	௧௬௬
பூதசதுக்கத்துத்தெய்வம்,	௧௬௬
பூதசதுக்கத்துத்தெய்வம்,	௧௬௬
பூதசதுக்கத்துத்தெய்வம்,	௧௬௬
பூதசதுக்கத்துத்தெய்வம்,	௧௬௬
பூதசதுக்கத்துத்தெய்வம்,	௧௬௬
பூதசதுக்கத்துத்தெய்வம்,	௧௬௬
பூதசதுக்கத்துத்தெய்வம்,	௧௬௬
பூதசதுக்கத்துத்தெய்வம்,	௧௬௬
பூதசதுக்கத்துத்தெய்வம்,	௧௬௬
பூதசதுக்கத்துத்தெய்வம்,	௧௬௬
பூதசதுக்கத்துத்தெய்வம்,	௧௬௬
பூதசதுக்கத்துத்தெய்வம்,	௧௬௬
பூதசதுக்கத்துத்தெய்வம்,	௧௬௬
பூதசதுக்கத்துத்தெய்வம்,	௧௬௬
பூதசதுக்கத்துத்தெய்வம்,	௧௬௬
பூதசதுக்கத்துத்தெய்வம்,	௧௬௬
பூதசதுக்கத்துத்தெய்வம்,	௧௬௬
பூதசதுக்கத்துத்தெய்வம்,	௧௬௬
பூதசதுக்கத்துத்தெய்வம்,	௧௬௬
பூதசதுக்கத்துத்தெய்வம்,	௧௬௬
பூதசதுக்கத்துத்தெய்வம்,	௧௬௬
பூதசதுக்கத்துத்தெய்வம்,	௧௬௬
பூதசதுக்கத்துத்தெய்வம்,	௧௬௬
பூதசதுக்கத்துத்தெய்வம்,	௧௬௬
பூதசதுக்கத்துத்தெய்வம்,	௧௬௬
பூதசதுக்கத்துத்தெய்வம்,	௧௬௬
பூதசதுக்கத்துத்தெய்வம்,	௧௬௬
பூதசதுக்கத்துத்தெய்வம்,	௧௬௬
பூதசதுக்கத்துத்தெய்வம்,	௧௬௬
பூதசதுக்கத்துத்தெய்வம்,	௧௬௬
பூதசதுக்கத்துத்தெய்வம்,	௧௬௬
பூதசதுக்கத்துத்தெய்வம்,	௧௬௬
பூதசதுக்கத்துத்தெய்வம்,	௧௬௬
பூதசதுக்கத்துத்தெய்வம்,	௧௬௬
பூதசதுக்கத்துத்தெய்வம்,	௧௬௬
பூதசதுக்கத்துத்தெய்வம்,	௧௬௬
பூதசதுக்கத்துத்தெய்வம்,	௧௬௬
பூதசதுக்கத்துத்தெய்வம்,	௧௬௬
பூதசதுக்கத்துத்தெய்வம்,	௧௬௬
பூதசதுக்கத்துத்தெய்வம்,	௧௬௬
பூதசதுக்கத்துத்தெய்வம்,	௧௬௬
பூதசதுக்கத்துத்தெய்வம்,	௧௬௬
பூதசதுக்கத்துத்தெய்வம்,	௧௬௬
பூதசதுக்கத்துத்தெய்வம்,	௧௬௬
பூதசதுக்கத்துத்தெய்வம்,	௧௬௬
பூதசதுக்கத்துத்தெய்வம்,	௧௬௬
பூதசதுக்கத்துத்தெய்வம்,	௧௬௬
பூதசதுக்கத்துத்தெய்வம்,	௧௬௬
பூதசதுக்கத்துத்தெய்வம்,	௧௬௬
பூதசதுக்கத்துத்தெய்வம்,	௧௬௬
பூதசதுக்கத்துத்தெய்வம்,	௧௬௬
பூதசதுக்கத்துத்தெய்வம்,	௧௬௬
பூதசதுக்கத்துத்தெய்வம்,	௧௬௬
பூதசதுக்கத்துத்தெய்வம்,	௧௬௬
பூதசதுக்கத்துத்தெய்வம்,	௧௬௬
பூதசதுக்கத்துத்தெய்வம்,	௧௬௬
பூதசதுக்கத்துத்தெய்வம்,	௧௬௬
பூதசதுக்கத்துத்தெய்வம்,	௧௬௬
பூதசதுக்கத்துத்தெய்வம்,	௧௬௬
பூதசதுக்கத்துத்தெய்வம்,	௧௬௬
பூதசதுக்கத்துத்தெய்வம்,	௧௬௬
பூதசதுக்கத்துத்தெய்வம்,	௧௬௬
பூதசதுக்கத்துத்தெய்வம்,	௧௬௬
பூதசதுக்கத்துத்தெய்வம்,	௧௬௬
பூதசதுக்கத்துத்தெய்வம்,	௧௬௬
பூதசதுக்கத்துத்தெய்வம்,	௧௬௬
பூதசதுக்கத்துத்தெய்வம்,	௧௬௬
பூதசதுக்கத்துத்தெய்வம்,	௧௬௬
பூதசதுக்கத்துத்தெய்வம்,	௧௬௬
பூதசதுக்கத்துத்தெய்வம்,	௧௬௬
பூதசதுக்கத்துத்தெய்வம்,	௧௬௬
பூதசதுக்கத்துத்தெய்வம்,	௧௬௬
பூதசதுக்கத்துத்தெய்வம்,	௧௬௬
பூதசதுக்கத்துத்தெய்வம்,	௧௬௬
பூதசதுக்கத்துத்தெய்வம்,	௧௬௬
பூதசதுக்கத்துத்தெய்வம்,	௧௬௬
பூதசதுக்கத்துத்தெய்வம்,	௧௬௬
பூதசதுக்கத்துத்தெய்வம்,	௧௬௬
பூதசதுக்கத்துத்தெய்வம்,	௧௬௬
பூதசதுக்கத்துத்தெய்வம்,	௧௬௬
பூதசதுக்கத்துத்தெய்வம்,	௧௬௬
பூதசதுக்கத்துத்தெய்வம்,	௧௬௬
பூதசதுக்கத்துத்தெய்வம்,	௧௬௬
பூதசதுக்கத்துத்தெய்வம்,	௧௬௬
பூதசதுக்கத்துத்தெய்வம்,	௧௬௬
பூதசதுக்கத்துத்தெய்வம்,	௧௬௬
பூதசதுக்கத்துத்தெய்வம்,	௧௬௬
பூதசதுக்கத்துத்தெய்வம்,	௧௬௬
பூதசதுக்கத்துத்தெய்வம்,	௧௬௬
பூதசதுக்கத்துத்தெய்வம்,	௧௬௬
பூதசதுக்கத்துத்தெய்வம்,	௧௬௬
பூதசதுக்கத்துத்தெய்வம்,	௧௬௬
பூதசதுக்கத்துத்தெய்வம்,	௧௬௬
பூதசதுக்கத்துத்தெய்வம்,	௧௬௬
பூதசதுக்கத்துத்தெய்வம்,	௧௬௬
பூதசதுக்கத்துத்தெய்வம்,	௧௬௬
பூதசதுக்கத்துத்தெய்வம்,	௧௬௬
பூதசதுக்கத்துத்தெய்வம்,	௧௬௬
பூதசதுக்கத்துத்தெய்வம்,	௧௬௬
பூதசதுக்கத்துத்தெய்வம்,	௧௬௬
பூதசதுக்கத்துத்தெய்வம்,	௧௬௬
பூதசதுக்கத்துத்தெய்வம்,	௧௬௬
பூதசதுக்கத்துத்தெய்வம்,	௧௬௬
பூதசதுக்கத்துத்தெய்வம்,	௧௬௬
பூதசதுக்கத்துத்தெய்வம்,	௧௬௬
பூதசதுக்கத்துத்தெய்வம்,	௧௬௬
பூதசதுக்கத்துத்தெய்வம்,	௧௬௬
பூதசதுக்கத்துத்தெய்வம்,	௧௬௬
பூதசதுக்கத்துத்தெய்வம்,	௧௬௬
பூதசதுக்கத்துத்தெய்வம்,	௧௬௬
பூதசதுக்கத்துத்தெய்வம்,	௧௬௬
பூதசதுக்கத்துத்தெய்வம்,	௧௬௬
பூதசதுக்கத்துத்தெய்வம்,	௧௬௬
பூதசதுக்கத்துத்தெய்வம்,	௧௬௬
பூதசதுக்கத்துத்தெய்வம்,	௧௬௬
பூதசதுக்கத்துத்தெய்வம்,	௧௬௬
பூதசதுக்கத்துத்தெய்வம்,	௧௬௬
பூதசதுக்கத்துத்தெய்வம்,	௧௬௬
பூதசதுக்கத்துத்தெய்வம்,	௧௬௬
பூதசதுக்கத்துத்தெய்வம்,	௧௬௬
பூதசதுக்கத்துத்தெய்வம்,	௧௬௬
பூதசதுக்கத்துத்தெய்வம்,	௧௬௬
பூதசதுக்கத்துத்தெய்வம்,	௧௬௬
பூதசதுக்கத்துத்த	

மூலவிஷய குசிகை.

நகக

விஷயம்.	பக்கம்.	விஷயம்.	பக்கம்.
பெ.			
பெருங்குளம்,	ககஉ	பொன்வாகை,	உச௭
பெருந்தீவுநாற்கு	க௭	பொன்னகர்,	க௭
பெருந்தெரு,	௫, ௫௫, க௭௭	பொன்னுரைகாண்போர்,	உ௭௧
பெரும்பசி,	க௭௭	பொன்னுசி,	உ௭௭
பே.			
	உ௭, ௭௦	போகம்,	உ௭௧
பேடி,	௭௦	போதி=(மகாபோதி)-அரசமரம்,	௧௦௩,
பேதைமை,	உ௭௭, ௭௦௫	க௭௭, க௭௭, உ௭௭	
பேதைமையினிலக்கணம்,	௭௦௫	போதிகை,	௧௭௭
பேய், ௭௭, ௭௭, ௧௭௭, உ௭௭, உ௭௭,		போதிமூலம்,	௭௦௧
உ௭௭		போதிமூன்று,	உ௭௭
பேய்மகன்,	௭௭, ௭௭	பௌ.	
பேரி - பெரியவீடு,	உ௭௭	பௌத்தசங்கத்தார்,	உ௦
பை.			
பைஞ்சேறு - சாணம்,	௧௭௭	பௌத்தம்,	உ௭௭
		பௌத்தன்,	உ௭௦
பொ.			
பொதியறை - துவாரமில்லாத அறை,		ம.	
ச௭, ௧௭௭		மக்கள்,	உ௭௭, ௭௦௭
பொதியின்மலை, ௧, ௧௭௭, ௧௭௭, ௧௭௭,		மக்கள் யாக்கையினியல்பு,	௧௭௭
௧௭௭		மகதநாடு,	உ௭௭
பொதுவறிவு,	௧௭௭	மகதவினோஞர்,	௧௭௭
பொதுவனுமானம்,	உ௭௭	மகரயாழ்,	௭௭௭
பொய்,	உ௭௭, உ௭௭, ௭௦௭	மகளிர்க்குரியமுக்காவல்,	௧௭௭
பொய்கை,	௧௭௭	மகளிர்வினையாட்டின்வகை,	௧௭௭
பொரி,	௧௭௭	மகனேழுறைசெய்த மன்னவன்,	உ௦௭
பொருமுகத்தினை,	௧௭௭	மகாத்நுவிபம் நான்கு,	௧௭௭
பொருள்,	உ௭௭	மஹாப்ரஹ்ம,	உ௭
பொருள்கள் இருபத்தைநது	௭௭௭	மங்கலத்திருநாளர்,	௧௭௭
பொருள்கள ஒன்பது,	உ௭௭	மங்கலமொழி,	௭௭௭
பொருள்கள பன்னிரண்டு,	௭௦௭	மடைக்கலம்,	௧௭௭, உ௭௭
பொருளுரை,	௧௭௭	மடைதூல்,	௧௭௭
பொல்லாக்காட்சி,	௭௦௭	மண்டலம்,	உ௭௭
பொலந்தேர்,	௭௭	மண்டிவகை,	௭௦௭
பொலம்பிறை,	௭௭	மண்டை,	௭௭௭
பொற்குவா,	௧௭௭	மண்ணீட்டானர்,	உ௭௭
பொற்றட்டு,	௧௭௭	மண்ணீடு, ௭௭, ௧௭௭, ௧௭௭, ௧௭௭	௧௭௭
பொற்றேடு,	௭௭௭	மணமுக்கமுனிவன்,	௧௭௭, ௭௭௭
பொறி,	உ௭௭	மணமனைமறுகு,	௧௭௭
பொறிகள்,	உ௭௭	மணல்,	௧௭௭, ௭௭௭
பொன்செய்கொல்லர் - உருக்குத்தட்		மணற்குன்றம்,	௧௭௭, ௭௦௭
டார்,	உ௭௭	மணி,	உ௭, ௭௭
பொன்செய்ஞர் - பொற்பணிசெய்		மணிக்கோவை,	௭௭
வோர்,	உ௭௭	மணிபகர்வோர்,	உ௭௭
பொன்பிறப்பு,	உ௭௭	மணிபல்லவத்துள்ள புத்தீடிகையி	
பொன்முட்டை,	௧௭௭, ௭௭௭	னிலக்கணம்,	௭௦

விஷயம்.	பக்கம்.	விஷயம்.	பக்கம்.
மணிபல்லவம், ச, எ, கூஅ, கூக, எ0,		மருதி - ஒருபார்ப்பணி,	ககஅ, ௨0௩
எஅ, அக, கூக, க0க, ககக, ககச,		மலர்தொடுத்தல்,	௧௭
கஅக, கக0, ககரு, ௨௨ச, ௨௨௭,		மலர்மண்டபம்,	௧௬
௨௩௨, ௨௩௩, ௨௩௩, ௨௮0		மலர்வனம்,	௩௨
மணிமேகலாதெய்வம், ச, ரு, கூஎ, கூஎ, கூஅ,		மலை,	௭, ௧௭
கூக, எ0, எக, எச, எக, அக, அ௭,		மழலை,	௩௧, ௩௨, ௪௩
அஅ, அக, கூக, கூ௭, க0௭, க0க,		மழை,	௧௩௩
கக0, கருஅ, கக௨, ககரு, கஅக,		மழைதரும் பத்தினிப்பெண்டிர்,	௧௪௧
ககக, ககரு, ௨௨0, ௨௩௬, ௨௪ரு,		ககஅ	
௨௭ச, ௨௮0, ௨௮௧, ௨௮ரு		மற்கலி - ஒருதேவன்,	௨௮௮
மணிமேகலை, ச, ரு, கக, ௨௨, ௨௩,		மற்கலி நூல்,	௨௮௯
௨௪, ௨௭, ௩௨, ௩௩, ௩௩, ௩௬, ௪௩,		மற்செவி,	௮௬
ரு0, ரு, கூக, எ0, எக, எஅ, அக,		மறையோர்,	௨௭௧
அஅ, கூக, கூ௭, க0௭, கக0, கக௧,		மன்றம்,	௧௪, ௩௩, ௧௭௧, ௨௭௧
௧௩ரு, ௧௩௭, ௧௪ரு, ௧௪௭, ௧ரு0,		மனத்திற்றோன்றும் பாவமூன்று, ௨௨௩,	
௧ரு௧, ௧ரு௬, ௧௪௪, ௧௩ரு, ௧ரு௭,		௩0௬	
௧௬0, ௧௬௨, ௧௬௬, ௧௬௭, ௧௭ரு,		மனம்,	௨௬௧
௧௮0, ௧௮௧, ௧௮௬, ௧௮ரு, ௧௮௭,		மனமாசு,	௮௮
௧௯௬, ௧௯ரு, ௧௯௬, ௨0௪, ௨0௧,		மனுவென்னுஞ்சோழன்,	௨0௮
௨௧௬, ௨௧௮, ௨௨0, ௨௨௧, ௨௨௪,		மனைத்திறவாழ்க்கை,	௨௭௧
௨௨௬, ௨௨௭, ௨௩௧, ௨௩௪, ௨௩௮,		மனையரங்கம்,	௧௧௧
௨௮௨			
மணிமேகலை துறவு,	௮	மா,	௨௧௧
மணியறை,	ரு௧	மாங்கனி,	௧௮௮
மணியிழந்தநாகம்,	௭௭	மாசாத்துவான் - கோவலன்தந்தை,	
மணியைக் கடல்வீழ்த்தோர்,	௨௧	௨௭௬	
மணிவினைஞர்,	௨௭0	மாடம்,	௩௮
மதில்,	௨௬௧	மாதவர், ௧ரு௨, ௧ரு௬, ௧௮௬, ௧௯௬,	
மதுராபதி,	௨௪௧	௨0௬, ௨0௪, ௨0௬, ௨௧௮	
மதுரை, ௧௨௨, ௨0௧, ௨௩௬, ௨௪௧		மாதவர்பள்ளி, ௧ரு௨, ௧௭௭, ௨0௪, ௨௧௮	
மருதி,	௩௪௪	மாதவன்,	௧௬௭, ௨௨௮
மந்திரங்கள் மூன்று,	௧௪௪	மாதவி - மணிமேகலையின்தாய், ௪, ௧௪,	
மந்திரச்சுற்றம்,	௨௭௧	௧௮, ௨௨, ௨௬, ௩௧, ௪0, ௭௭,	
மந்திரம், ரு, ௭௬, ௧௪, ௧ரு, ௧௧0,		௭௧, ௧௩, ௧௭, ௧௧0, ௧௩௭, ௧௩௨,	
௧௬௨, ௨௧௬, ௨௭௧		௧ரு௬, ௧ருரு, ௧௧0, ௧௧௬, ௧௧௪,	
மந்திரமாககள்,	௭௩	௨0௪, ௨௧௭, ௨௧௮, ௨௨௧	
மயக்கத்தைஒழித்தற்குவழி,	௩௧௧	மாயவிலஞ்சை,	௧௧௧
மயக்கம்,	௩௧௭, ௩௧௬	மாயவிலஞ்சைமந்திரம்,	௧௧௨
மயன் - தெய்வத்தச்சன், ௨௭, ௬௭, ௧௧௨		மாயை,	௨௨௨
மயானவருணனை,	ரு௬	மாரன் - தருமவிரோதிகளான இச்சை	
மயில், ௩௨, ௩௪, ௩௩, ௪0, ௭௭, ௧௭0,		கலை மனத்திலுண்டாக்கும் ஒருதே	
௧௧ரு		வன்,	௧0௧, ௩0௪
மரத்தாற்செய்த யானை,	௩௨	மாருதவேகன் - ஒரு வித்தியாதரன், ௨௪,	
மரவகைகள்,	௩௩	ருரு, ௭௩	
மரவுரி,	௧௪௮	மாலை,	௨௨, ௨௪
மராமும்,	௧௭0	மாலைக்காரர்,	௨௭0
மராட்டக்கம்மர்,	௧௭௬	மாலைக்காலவருணனை,	௧௧௨

மூலவிஷய சூசிகை.

௩௬௩

விஷயம்.

பக்கம்.

விஷயம்.

பக்கம்.

மாவணங் ௭௭ - உதயகுமரனதந்தை,

௧௪௪, ௨௨௦

மாவலி - மஹாபலி,

௧௬௮

மாவலிபரம்பரை,

௧௬௮

மான், ௧௧௮, ௧௭௨, ௨௧௪, ௨௬௧

௨௧௪

மி.

மிறைக்களச்சந்தி,

௧௮௮

மின்,

௨௧௧

மீ.

மீட்சி.

௨௧௧, ௩௧௦

மீட்சிமொழி,

௨௮௭

மீமாஞ்சகம்,

௨௧௨

மீன்கள்,

௨௬௮

மீன்விலைஞர்,

௨௬௯

மு.

முக்காலவுணர்ச்சி,

௧௬௬

ரம்,

௨௬௧

முசுருந்தன,

௧௧

முசுருச்சுணுக்கு ஒருபூத்தத்தால் துன்

பம்ரீங்கியது,

௧௧

முட்டை,

௨௧௩

முத்திறமணி - த்ருமணி; என்றது

புத்தத்தன் சங்கங்களை,

௨௧௧

௧௬௮

௧௭௧

முத்துத்தாமம,

௧௩

முதலனுமானம்,

௧௪௧, ௨௧௦

முதற்சந்தி,

௩௧௦

முதற்பொது,

௨௬௩

௨௧௧

முதுமை,

௧௦௧

முதுமொழி,

௨௧௨

முப்பத்துமூவர்,

௧௬

மும்மாரி,

௧௨

முயல்,

௧௭௨

முயற்கோடு,

௨௧௨, ௨௮௭

முரசுடிக்குங்குலத்தோன்,

௧௨

முரசு,

௧௨, ௧௧௩

முருகக்கடவுள்,

௩௨, ௪௧௩

முல்லை,

௧௭௨

முல்லைக்குழல்,

௧௩

முழவு,

௧௧௩, ௧௬௬

முளை,

௧௧௪

முற்பிறப்பு,

௨௬௩

முனிவர் எழுபா,

௧௧௮

முத்துவிளிதல்,

௨௦௮

முத்துவிளிமா,

௧௪௩

முப்பிணிலக்கணம்,

௩௦௮

முப்பு,

௨௨௨, ௩௦௮

முர்த்தமாம்பரமானு,

௨௧௨

மூலப்பகுதி,

௨௬௧

மூன்றாங்கண்டம்,

௩௧௦

மூன்றாஞ்சந்தி,

௩௧௧

மெ.

மெய்ப்பொருள்,

௧௦, ௨௧௪

மே.

மேகத்திற்செல்வோர்,

௧௭௬

மேருக்குன்றம்,

௧, ௧௬௬, ௧௧௮

மேருக்குன்றம் பூமியினவெல் நிற்ப

௬௬

மை.

மைத்திரீபாவனை,

௩௧௬

ய.

யவனத்தச்சர்,

௧௭௬

யா.

யாக்கைநிலையாமை,

௧௪௪, ௧௬௧

யாக்கையினதாய்தன்மை,

௪௨

யாமங்கொள்பவர்,

௭௨

யாமவருணனை,

௭௧

யாழ்,

௩௪, ௧௬௬, ௧௭௧

யாழ்க்கரணம்,

௧௭

யாழினம்,

௧௧௩

யாமோர் - கந்தருவ,

௧௩, ௨௦௦

யாமோர்மணம்,

௨௦௦

யானை,

௧௨, ௩௭, ௧௪௪, ௨௪௧

யானைத்தோய் - பெரும்பசியை விலை

விப்ப தொருவியாதி, ௬, ௧௪௬, ௧௪௬,

௧௧௦, ௧௭௩, ௧௭௬, ௧௭௬, ௧௭௬

யானையையடக்குங்கருவிகள்,

௧௬௩

பூ.

பூகியத்தணன் - யெளகந்தராயணன்,

௧௬௬

யோ.

யோசனை,

௮௪

வ.

வங்கம்

௩௬, ௧௩௦, ௨௬௮

வங்கமாகுகள்,

௧௩௦

[illegible]

மூலவிஷய சூசிகை

நகரம்

விஷயம்.	பக்கம்.	பக்கம்.	பக்கம்.
விழவு,	உ.அ.க	வெள்ளைமகன்,	க.உ.எ
விழாமுரசுறைதல்,	க.உ		உ.அ.உ
விழைவின்கூட்டம்,	ந.க.0		
வினாவிடைநான்கு,	ந.0.ச	வே.	
வினாவின்கூட்டம்,	ந.க.எ	வேங்கை,	ந.க.
	ந.0.ச	வேட்டை,	உ.உ.க, ந.0.ச, ந.0.அ
வினாப்பயன்,	உ.உ.ச, ந.0.எ	வேட்டிவா,	க.க.அ
வினாப்பயன்வினாசல்,	உ.உ.உ, ந.0.ச	யல,	க.எ, உ.எ.0
வீ.		வேதவாதி,	உ.ரு.ச
வீட்டியல்பு,	ந.க.க	வேதவியாதன்,	உ.ச.அ
	க.0, உ.ரு.அ, ந.க.எ	வேதனைகொளவது.	ந.க.ரு
வ்வகை, உ.ச.க, உ.எ.0, உ.எ.க,		வேதாளிகர்,	உ.எ.க
உ.எ.உ		வேப்பிலை,	எ.உ
வீதியைய	வ்,	வேல்,	க.ரு.எ
	ந.0.க	வேல	க.க.அ
வீரை - இலக்குமி தாரையென்பவரின்		வேற்றியல்பு,	உ.ரு.ச
சகோதரி, எரு, க.உ, க.0.எ, க.0.க,		வேற்றுமனனார்,	உ.ச.எ
		வேற்றுமைநயம்,	ந.க.ரு
வீழ்கதிரர்,	உ.உ.உ, ந.0.அ	வேற்றுரு வெய்துவிக்கு மந்திரம்,	க.ச
வெ.		வை.	
வெண்கல்,	உ.உ.க, ந.0.ச	வைசேடிகம்,	உ.ரு.உ, உ.ச.உ
வெருளல்,	உ.உ.க, ந.0.ச, ந.க.எ	வைசேடிகவாதி,	உ.ச.உ, உ.அ.க
வெட்சி,	ந.க.க	வைணவவாதி,	உ.ரு.க
வெண்பலி,	உ.க	நாதம், உ.அ.எ, உ.அ.க,	
வெண்பலியரங்கம்,	க.உ		
வெண்பிறப்பு,	உ.ரு.எ	வைதனமியதிட்டாநத வாபாசம்	
ரகம்,	உ.அ.எ	யனறல்,	உ.க.ச
பான்,	உ.உ.ச	வைதுகபாக்கம்,	உ.ச.அ
வெள்ளம்,		வெ.	
	உ.உ.ச, உ.ச.க		க.ரு.அ
நுநறம்,	உ.ச.க	வீ.	
வெள்ளிடைமன்றம்,	க.0		க.க.ச, உ.ச.ரு
	உ		

அரும்பதவுரையி லடங்கியவை.

விஷயம்.

பக்கம்.

விஷயம்.

பக்கம்.

அ.

ளின் மனைவிகளுடைய வடிவமெ
 தெத்து, கருஅ, கருக
 அக்கூத்து, கள, உளௌ
 அகத்தியமுனிவர், கஉஉ
 அகதிகள் - ஆதாரமற்றவர்கள், கஉ௩
 அகநிஷ்டலோகம் - பிரஹ்மலோக மிரு
 பதினுட் பதினாறுவது; இஃது உரு
 வப் பிரஹ்மலோகம் பதினாறு
 ஒன்று, பெள. * ௩
 அகவிதழ் - பூவின் உள்ளிதழ், கஅ௬
 அகிஞ்சநயாயதனலோகம் - ப்ரஹ்மலோக
 மிருபதினுட் பத்தொன்பதாவது,
 இஃது அருபப்ரஹ்மலோகம் நான்
 கனுள் ஒன்று. பெள.
 அகிலுறுப்பு ஆறு, உ௬அ
 அருசலவேதனை - துக்கவறிவு; இது
 பஞ்சஸ்கந்தங்களு ளொன்றாகிய
 வேதனையின் பகுதிமூன்றனுள் ஒன்
 று, பெள. ௩௧௨
 அங்கநாடு, உ௩
 அங்கம் ஆறு - வேதத்தின் அவயவங்க
 ளான ஆறுதூல்கள்; அவை வியா
 கரணம், சோதிடம், நிருத்தம், சந்
 தஸ், சிகைக், கல்பமென்பன, க௪,
 உரு௩, உரு௪
 அங்காகமம் - ஜைனாகமமூன்றனுள் ஒன்
 று; அது பன்னிரண்டு வகைப்படு
 மென்பர், உருஅ
 அங்கோத்தரநிகாயம் - ஸூத்திரபிடகத்
 தின் பேருறுப்பினுள் ஒன்று, இதிற்
 பிரத்தியக்ஷப் பிரமாணத்தி னிலக்க
 ணம் கூறப்பட்டுள்ள தென்பர்;
 பெள. உ௪௩, உ௪௬
 அச்சவவாதியர் = அச்சவஸாதியர் - குதிரா
 வீரர், உ௪௧
 அசுனிலேகம் - கட்டியங்காரனுடைய
 பட்டத்துயானை; சீவகசிந்தாமணி
 யிற் காண்க, ௩௪

அசிதேகசகம்பளர் - ஒருமுனிவர், பெள.
 கஉ௦
 அசுபபாவனை - பாவனைகள் ஐந்தனுள்
 ஒன்று; பெள. ௩௧௨, ௩௧௩
 அசுரத்தச்சன், க௧௨
 அசுவகோஷ போதிஸத்துவர் - புத்தசரி
 தத்தை வடமொழியிற் காப்பியமா
 கச்செய்தவர், ௧௦, உ௧௧, ௩௧௨
 அட்டமிதிதி - பட்டினியிருத்தற்குரிய
 தினங்களு ளொன்றென்பர் சைனா,
 அஷ்டமியில் பகலிலுண்ண லாகா
 தென்பா தருமதூலுடையார், உ௪
 அடிக்குங்கோலம், உ௦௧
 அடித்தோழி - முதற்றோழி, உ௪௦
 அடிமனை - அடிக்கட்டை, ௧௬௪
 அடியார்க்குநல்லார் - சிலப்பதிகார உணா
 யாசிரியர், கஅ, உரு, ௩௪, ௩௨,
 ௧௬, ௧௦௪, ௧௧௪, உ௬௪, உ௪௨,
 உ௪௧
 அடைக்கலம், ௩௦௦
 அடையாளமலை - இது சோழபரம்பணா
 யார்க்குரிய ஆத்திமலைபோல்து,
 க௪௪
 அணிமாதி யோகசித்திகளெட்டு, ௧௬௪
 அணுக்கள் ஐந்து - உயிரணு, நிலவணு,
 ௧, தீயணு, காற்றணு என்பன
 ிது ஆசீவகநூல்வழக்கு, உரு௩
 அஸ்திகாயம்; அஃது ஐந்து
 வகைப்படும். இது நிகண்டவாதநூ
 ல்வழக்கு உ௬௦
 அதநிமல்லன் - கங்கவமசத்தைச் சார்ந்த
 ஓரசன், ௧௬௧
 அத்துவைதவாதிகள், ௧௬௧
 அதபலோகம் - ப்ரஹ்மலோகம் இருபதி
 னுட் பதினமூன்றாவது, இஃது
 உருவப்பிரமலோகம் பதினாறு
 ஒன்று; பெள.
 அதம்மம் - அதர்மம், வட
 உ௬௦

* பெள - பெளத்தநூல்வழக்கு எனக்காண்க.

அரும்பதவுரையி லடங்கியவை.

௩௬௭

விஷயம்.	பக்கம்.	விஷயம்.	பக்கம்.
- உள்ளேமறைந்த நீராயுடைய கிணறு ; இது கரப்பு நீர்க்கேணி யென்றுங் கூறப்படும்; இதனை 'பிரச்சன்னகூடம்' என்பர்		அபிதர்மபிடகத்தின் வகைபதினைந்து, பெள.	
வடநூலார்,	௧௭௨	அபிதர்மபிடகம் -	
அந்தணர்வீதி,	௨௭௧	ஐன் ஒன்று.	௨௪௫
அந்ததானம் = அந்தஸ்தானம் - உள்ளிடம்,	௨௭	அபிதர்மவகை - பெள.	௨௬௬
அந்தப்புரம்,	௨௧௦	அபிதர்மார்த்த ஸங்கிரகம் - ஒர்பெளத்தநூல் ; இதில் அபிதர்மவகைகள் கூறப்பட்டுள்ளன ; பெள.	௨௬௬
அந்தரசாரிகள் - சாரணர் : இவர் பெளத்தரில் வந்ததிபெற்றோர்,	௨௪௪	அம்பணம் - உலோகத்தாற் குழாய்மடிவமாகச் செய்யப்பட்ட கருவி ; இது தூம்பெனவும், பத்தொனவும், பந்தலெனவும் கூறப்படும்,	௨௬௮
அந்தரத்தீவு - சிறுதீவு,	௪, ௬௭	அம்பரீடன் - ஓரசன்,	௧௪௬
அந்தராணம் - இஃது 'அந்தராளம்' என்னும் வடசொற்சிதைவாய்க் கண்ணடபாஷையில் கழங்குகின்றது,	௨௭	அம்புக்கூடு,	௧௨௦
அந்தராளம் - நடு,	௨௭	அமங்கலம்,	௩௧௮
அந்தஸ்தானம் - உள்ளிடம்,	௨௭	அமிர்தம்,	௬௧
அந்தஞானி - மற்கலிதேவன்பெயர்,		அமிழ்தம் நான்குவகை ; [அமிழ்தம்-உணவு]	௨௭௬
அநாகாமி - தியானங்களைந்தனுள் மூன்றாவது பெள.	௬௫	அமூர்த்தி - உருவமில்லாதது,	௨௬௦
அநான்மவாதிகள் - ஆன்மாவென்று ஒரு பொருளில்லையென்று சொல்லுவோர்,	௩௦௭	அமைச்சர் - மந்திரிகள், இஃது அமாத்யன்னும் வடமொழிச் சிதைவு, இவர்கள் அரசர்க்குரிய ஐம்பெருங்குழுக்களில் ஒருவகையினர்,	௧௦
அந்ருததன் - பிரத்தியும்நன்மகன்,	௩௦	அய்யராணி - இரத்திராணி,	௩௦
அநோமதர்சி - பழையபுத்தர்களுள் ஒருவர்,	௩௦௨	அர்த்ததர்சி - பழையபுத்தர்களுள் ஒருவர்.	௩௦௨
அப்பவாணிகர் - ஒருசாதியார்,	௨௬௬	- தியானங்களைந்தனுள் நான்காவது, பெள.	௬௫
அப்பிரகலோகம் - பிரஹ்மலோகமிருபதினுட்பன்னிரண்டாவது, இது உருபப் பிரஹ்மலோகம் பதினாறுனுள் ஒன்று ; பெள.	௩	அரங்கினிலக்கணம்,	௧௫௬
அப்பிரமாணசுபலோகம் - பிரஹ்மலோகமிருபதினுள் எட்டாவது, இஃது உருபப் பிரஹ்மலோகம் பதினாறுனுள் ஒன்று ; பெள.	௩	அரவகுரு - இவை காவிரிப்பூம்பட்டினத்துள்ள புத்தரலயத்திலிருந்தவை, இவை இந்திரவிசாரங்களென்றுங் கூறப்படும்.	௨௭௩
அப்பிரமாணபலோகம் - பிரஹ்மலோகமிருபதினுள் ஐந்தாவது, இஃது உருபப் பிரஹ்மலோகம் பதினாறுனுள் ஒன்று ; பெள.	௩	அரசர் யுத்தத்திலிறவாது மூப்புற்றிறப்பின், அவர்களை மேலுலகடைவித்தற்கு அவர்களுடம்பைத் தருப்பையிடுங்கிடத்தி வாளாற்போழ்தல்,	௨௦௭
அப்பிரமாணபலோகம் - பிரஹ்மலோகமிருபதினுள் ஐந்தாவது ; இஃது உருபப் பிரஹ்மலோகம் பதினாறுனுள் ஒன்று ; பெள.	௩	அரற்று - வாய்விட்டழுதல்,	௪௨
அப்பிரேகஸாதனம் - தன்னை ஏவுவோரில்லாத கருவி, அது பகழிக்குச் சிறையும் காலும் போல்வது ; சைனநூற்கொள்கை,	௨௬௦	அட்டவர்க்கம் - ஆறுபகையின்கூட்டம், என்றது காமமுதலிய ஆறனை யும்,	௧௦௨
அபுதானம் - ஸுத்திர பிடகத்தின் ரப்பினுள்ளொன்று,	௨௪௫	நான்காவதில் தேறியவர்கள் ; இவர்கள் உடம்பு நீங்கியவழிப் புத்தபதம் பெற்றவோர், பெள.	௩௧௮
		அருகன்,	௨௫௮
		அருச்சுனனாகியபேடி,	௩௨

விஷயம். பக்கம். விஷயம். பக்கம்.

அருணினைவு - நற்குணம்பத்தினுளொன்
று, பெள. ௩௦௭
அருத்தாபத்தியனவை, ௨௫௦
அருவமாய் எங்கும் நிறைந்துள்ள முத்த
றெய்வம், ௧௪௧
அருளிணிலக்கணம், ௨௬
அருப்பிடம் - அருப்பிரமர்; பிடம்
பிரமொன்னும் வடமொழிச சிதை
வெண்பர், இப்படியே, ரகாரத்திற்
குடகாரம் வழங்குதலை இரதஸ்
தானி பாஷையில் பரக்கக்காண
லாம். பெள. ௬௫
அருப்பிரஹ்மசாதியார் நால்வகையினர் -
இவர்கள் தியானமைந்தனுள் ஐந்தா
வதில் தேறியவர்கள், பெள. ௬௫
அருப்ப பிரஹ்மலோகம் நான்கு - ஆகா
சானந்தியாயதலோக முசலியன;
பெள. ௩
அல்லியம் - புறநாடகம் பதினெனைநனுள்
ஒன்று; அது திருமாலாடல், அத
ற்கு உறுப்புக்கள் ஆறு, ௩௦
அலரிமலை, ௪௭
அலவைப்பெண்டிர் - விபிசாரிகள், ௧௧
அலைவலைமை - நெஞ்சிற் றேனறியதை
ஆராயாது செய்யுந்தன்மை, ௧௪௩
அவந்திக்காண்டம் - பெருங்கதையின்
பேருறுப்பினுள் ஒன்று, ௩௮
அவந்திநாடி - அவந்திதேசம், ௧௩௬
பதைமை, அது துவாத்ச
ஒன்று; பெள. ௩௦௩,
௩௧௭
அவிதகர்ச்சி [அவி-தேவருணவு], ௧௩௫
அவிப்பலி - வீரர்கள் தங்களுயிணைப்பலி
யாகக்கொடுத்தல், அது புறப்பொ
ருளின் பகுதியாகிய வாகைத்திணை
யின் துறைகளுளொன்று, ௫௭
அழற்கணை - திருஷ்டிவிஷமென்னும்
பாம்பு, ௮௬
அளவர் - அளத்திற்றொழில் செய்வோர்,
௨௬௧
அளவையிலக்கணம், ௨௮௬
அற்புதசக்தி - இஃது இருத்தியெனப்ப
டும்; பெள. ௨௧௩
அற்றைப்பரிசம் - விலைமாதர்கள் ஆடவ
ரிடத்து அன்றன்றுவாங்கும் விலை,
௨௧௮
அற்சாலை - தருமசாலை, ௨௭௨

அறவாழி - தருமசக்கரம், பெள. ௩௦
அறவியமனம் - அறத்தோடுகூடியமனம்,
௧௮
அறவியான் - அறத்தோடுகூடியவன், ௧௩
அறவிலைவாணிகள் - பொருளைவிலையா
கக்கொடுத்து அதற்குத் தருமங்கொ
ள்ளும் வியாபாரி, ௧௦௫
அறுசுவை, ௨௭௬
அறைப்போகமைச்சர் - கீழறுக்குமந்நி
கள், ௧௧
அன்னதானம், ௧௨௭
அன்னம்பட்டியம் - ஒருதமிழ்தூல், ௧௧
தியுருபமாகவுள்ளது; இதுதருக்க
சங்கிரகசீபிகையெனவும் பெயர்
பெறும், சாமியற்றிய வடமொழித்
தருக்கசங்கிரகத்திற்கு உணாயாகத்
தெலுங்கராகிய அன்னம்பட்டொன
பவரால் வடமொழியிற்செய்யப்பட
டப் பின்பு திருவாவடுதுறையாதின
ச சிவஞான முனிவரால் மொழிபெ
யர்க்கப்பட்டது, ௨௮௬
அனுமானவளவை, ௨௪௧
ஈ-ஒத்திரம் - ஒருபௌத்ததூல்,
அனுமேயத்தினிலக்கணங்களைக்கூ
பெள. ௨௮௬
மயம் - பெளத்தர்களுடையபிரமா
ணமுன்றனுள் ஒன்று; பெள. ௨௮௬
அனுவாதம் - முன்னப்பெறப்பட்ட சொ
ன்றனை வேறொன்று விதித்தற்பொ
ருட்டுப் பின்னரும்எதேதோதுதல்,
- பெள. ௧௮௮, ௨௧௧
அஷ்டாங்கமாககம் - ஸம்மியகதிருஷ்டி
முதலியவற்றையுடையழி, அது௩௮
ர்க்கமென்றுங்கூறப்பட்டும்; பெள. ௩௬
அஸ்தமிகமும் சூரியன், ௨௨௨
அஸதேயம் - திருடாமை, ௧௮௮
அஸங்கிரஹம் - இரவாமை, இஃது அப்
பிரதிக்கிரகமெனவும் வழங்கும்,
பெள. இச்சொற்கு இவ்வாறன்றிப்
பொருள்களைப் பின்பு வேண்டிமெ
ன்று சேகரித்துவைத்துக்கொள்ளா
மையென்றும் பொருள்கூறுவர், ௧௮௮
அஸம்ஜ்ஞாஸத்துவலோகம் - பிரஹ்
மலோக மிருபதினுட் பதினென்றோ
வது; அஃது உருப்பிரஹ்மலோ
கம் பதினெனை ஒன்று, பெள. ௩

அரும்பதவுரையி லடங்கியவை.

௩௩௩

விஷயம்.

பக்கம். !

விஷயம்.

பக்கம்.

அறிமுகம் - கொல்லாமை
யே தரும்வகளுள் மேலானது, சுக
அறிப்பினை - கொல்லாமை, கஅஅ
அகூபாதமுனியர் - கொள்தமர் இவ
தையாய்கமதாசாரியர் காலிற்சண்
னுடைமையின், இவர்க்கு இப்பெ
யாவந்த தென்பர், தையாய்கப - ப
சுழைந்திச்சம், ௨௩௨

ஆ.

இக்கிளையுணம் - ஒருவடநூல் பதி
னெனப்பராணத்துனொன்று அஃது
எண்ணுயிரவ கிந்தங்குளையுடைய
து, ௨௩௩
ஆதம், ௨௩௩
ஆதமவானை, ௨௩௩
ஆதாணந்தியாயுனலோகம் - பிரஹ்ம
லோக மிருபதினுட் பதினேழாடது,
அஃது அருபப்பிரஹ்மலோகம ரா
னகினுள் ஒன்று, ௩௩௩

ஆதாயகமனடந்திரம், ௨௩௩
ஆதாயகாரினை - சாரணர் ௨௩௩, ௨௩௩
ஆதனம் - தாயறுத்தல் - சாருசெட்டோ
பகுதிய நியமம் எட்டினா ஒன்று, ௩௩௩

ஆசாரக்கோவை - ஒருசமீப்துல இது
சங்கமருவிய பதினென்குறையுணை
கினுள் ஒன்று இஃதுலைச்செய்தார
பெருவாயின் முன்வியென்பவா, ௩௩௩,
௨௩௩

ஆசைவாதச்சருக்கம் - நீலகேசித்தாட்
முன் உறுப்புக்களுள் ஒன்று, ௨௩௩
அச்சைவாதம், ௨௩௩

ஆசைவாதசுதம் - நற்குணபதிகம்
ஒன்று பொ. ௩௩௩

ஆதம்புணியர், ௨௩௩
ஆதம்புக்க-இலங்கைத்தீவுவன் ௩௩௩
நனா ஒன்று; இது சமநகூடமெ
னமும், சமநகூடமென்றும், சமமென
வியென்றும் வழங்கப்படும் இஃது
வசுதியில் புத்தனுடைய பாசுபீடம்
உண்டென்பர்; பொ. ௩௩௩

ஆலாசிரியன் - நருத்தகன்; இவன் பர
நதூலுட்கு நியபஞ்சாசாரியாகளுள்
ஒருவன், ௩௩௩
ஆண்டலைப்பறவை - ஆன்மகனது சிலை
போன்ற வடிவமுள்ள ஒருவகைப்
பகி, ௩௩௩

ஆகதிமாலை - சோழர்களுக்குரிய அடை
யாளமாலை, ௩௩௩

அயம் - ஒருவடநூல்; இது வே
தாங்கமாகிய கல்பகைகளுள் ஒன்
று அத்திரிமுனிவரார் செய்யப்ப
ட்டது, ௨௩௩

ஆதிதா - சாதுவன்மனைவி, ௩௩௩
ஆதிதிரத்தம் - தெலுங்கநாடு, ௩௩௩
ஆபதன் - உண்மையையே சொல்லுபவ
ன், ௨௩௩

ஆப்பி - சாணம்; இது வடமொழியில்
'கோபுரிஷம்' என்னுமாற்பபும், ௩௩௩
ஆபததம்பட - ஆபததம்பம் - ஒருவடநூ
ல் இஃது வடதாங்கமாகிய கல்பவ
கைகளுள் ஒன்று, ஆபததம்பமுனி
வாராற் செய்யப்பட்டது, ௨௩௩

ஆபரணங்களில்லாததோற்றம் - இயற்
கையழகு, ௩௩௩

ஆபததம்பக்குறியம் - ஒருவடநூல்;
இஃது ஆபததம்பமுனிவாராற் செய்
யப்பட்டது; இல்லாததெறியைக்கூ
றுவது, ௩௩௩

ஆபாசவரலோகம் - பிரஹ்மலோக மிரு
பதினுள் ஆறுவது இஃது உருபப்
பிரஹ்மலோகங்களுள் ஒன்று, ௩௩௩

ஆம்பல - இரவிய மலரும் பூ, ௨௩௩
ஆயுதனம் - இடம், ௩௩௩

ஆயமசட்டம் - எண்ணபராயம், இவை
புரஸர்களுக்குச் சகாயஞ்செய்வோ
ராகிய எண்வகையினருடைய கூட்
டம்; இவற்றை அத்தடமகாவர்க்க
மென்பா வடநூலார், ௩௩௩

ஆபுதகன் - இஃது - சங்கமுந்விபன்; இ
வை நிருமாலுக்குரியவை, ௩௩௩

ஆராயம் - உண்டாகக்கப்பட்டசோலை இ
து உபவனமென்றும் வழங்கப்ப
டும், ௩௩௩

ஆரிடப்பேடி - ஆரியக்கூத்தரிப்பேடி,
௩௩௩

ஆரியபரியைவண்ண ஸூத்தரம் - மத்தியமரி
தாயமென்னுதுலின்பகுப்பினொ
ன்று, இஃது புத்தசரிதம் கூறப்
படும், ௩௩௩

ஆரியவரசர் - கணகன் விசயன்
யோ, ௩௩௩

ஆந்தானம் - பாலும் வந்து இருத்திரு
திய சிறந்தவிடம், ௩௩௩

விஷயம்.

பக்கம்.

பக்கம்.

இங்கிதம் - குறிப்பு, ௧௮௧
இசைக்காரர் - பாணர், ௨௭௦
இசைப்பாடல், ௧௭௧
இசைப்பாணர் - பாணச்சாதிவகையினு
ள் ஒருவன்கயார், ௨௭௦
இசையாசிரியன் - சீதாசாரியன் இவன்
பரதநாடிகூறியபஞ்சாசாரியருள்
ஒருவன், ௭௧
இடக்கை - ஒருவகைவாத்தியம் வினை
க்கிரியைகள் இடக்கையாற் செய்
யப்படுதலின் இஃது இப்பெயர்பெ
ற்றதென்பர் அடியார்க்குநல்லார், ௭௧
இடம்வரையறுத்தல் - தவஞ்செய்வார்க்
குரிய நியமங்கள் எட்டினுள் ஒன்று,
௧௧௬
இடுபொருள் - பிறர் வரவிட்டபொருள்,
௧௭௬
இடையிட்டமொழிதல் - தவஞ்செய்வார்
க்குரிய நியமங்களைட்டினுள் ஒன்
று, ௧௧௬
இத்தியுத்தம் - சூத்திரபிடகத்தின் சிற்று
றுப்புக்களுள் ஒன்று, ௨௨௭
இதழைக்கட்டுவோர் [இதழ் - பூமடல்],
௧௭௧
இந்திரலிகாரம் ஏழு - இந்திரனுள் நிரு
மிக்கப்பட்ட ஏழு அரங்குகள்; இ
வை சாவிரிப்பூம்பட்டினத்ததுப் புத்
தாலயத்துள்ளவை, ௨௨௭
இந்திரவில் - இதன்தோற்றம் தேவர்க
ளுடைய தோற்றத்திற்கு உவமை
கூறப்படும், ௧௧௭
இந்திரன், ௧௦௭
இமயம் - ஒருமலை இதுமேருவென்றுங்
கூறப்படும், ௧௧௭
இமயவரம்பன் நெடுஞ்சேரலாதன் - ஒரு
சேரன்; இவன் வடநாட்டரசர் ஸ்ரீ
வென்று சென்று இமயமலையில் தன
து குலவிலக்கினையாகிய விற்பொறி
யைப்பொறித்தமையால் இப்பெயர்
பெற்றான். விடர்ச்சிலைப்பொறித்த
வேந்தனென்றும், இமயவரம்பனெ
ன்றும், நெடுஞ்சேரலாதனென்றும்
கூறப்படுவன். இவ்வரசனுக்கும் சி
வப்பதிசாரர் கதைத் தலைவனாகிய
கோவானுக்கு ஒன்பது தலைமுறை
முன்னோனான கோவனென்பது

க்கும் சிநேகம் உண்டென்று

இயல்பின்வை-பிரமாணங்களுள் ஒன்று,
இதனை ஸ்வபாவவிங்கமென்பர்வடநா
லார், ௨௭௦
இயல்புநயம் - ஒன்றுமைமுதலிய நான்கு
நயங்களுள் ஒன்று பென. ௧௦௭
இயலாசிரியன் - கவிஞன். இவன் பரத
நாடிகூறப்பட்ட பஞ்சாசாரியர்க
ளுள் ஒருவன், ௭௧
இரண்டாங்குண்டம் - நான்குக்கண்டங்
ளுள் ஒன்று பென. ௧௦௭
இரண்டாங்குநதி - மூன்றுசந்திகளுள் ஒ
ன்று பென. ௧௦௭
இரண்டாம் விக்கிரமாதத்தன்-ஒரரசன்,
இவன் பலியின் பரம்பரையிற் பிற
ந்த புகழ்விப்பவர்களுடனென்னும்
இரண்டாம் விசயாதித்தனுடைய ப
த்திரன் இவனுக்கு விசயபாகு என
றும் வேறுபெயருண்டு, ௧௧௬
இரண்டாம் விசயாதித்தன் - ஒரரசன்,
இவன் பலியின் பரம்பரையிற் பிற
ந்தமுதலாம்விக்கிரமாதத்தனுடைய
புத்திரன். இவ்வரசனுக்குப்புகழ்விப்
பவர்களுடனென்றும் பெயருண்டு,
௧௧௬
இரணியக்குப்பவாதிகள் - பரஹ்மயாதி
கள், ௧௧௭
இரத்தினங்களைவிற்கும் வாணிகர், ௨௭௧
இரத்தினத்தீவம் - இது மணிபல்லவம்
என்னுந் தீவிற்கு அயலிடத்தேயுள்
ளது; இதிற்புத்தபாத்தீபுகையுள்ள
உச்சியையுடையதானமலை (ஆடம்
ஸ்டீட்) ஒன்றுண்டு, ௧௧௭, ௧௧௮
இராக்கிடைப்பெண்ணி, ௧௧௮
இராசி - சேழ்வரகு இஃது எண்வகை
கூலத்துள் ஒன்று, ௧௧௮
இராசப்பெருந்தெரு, ௧௧௮
இராப்பு - இராத்திரியில் மலரும் மலர்,
௨௭௧
இராமன், ௧௧௮, ௧௧௯
இராஜக்குகநகரம் - மகத்தேசத்து இரா
சதானி, பென. ௧௧௮
இருத்தி - வித்தி; பென. ௧௧௮, ௧௧௯,
௨௭௧, ௨௭௨
இருது (பருவம்) ஆறு - இளவேனில் மு
தலியன், ௧௧௯

அரும்பதவுரையி லடங்கியவை.

௩௭௧

விஷயம்.

பக்கம்.

விஷயம்.

பக்கம்.

இருத்தேத்துவார் - மாசுதர், ௨௭௧
 இருபெயரொட்டி, ௭௭
 இரும்பிடர்த்தலையார் - கடைச்சங்கப்பு
 லவர்களுள் ஒருவர்; சோழன்சரி
 காலனுடைய அம்மான் அவனுக்
 குப் பெருந்துணையாயிருந்தவர் இ
 தனை, "சுடப்பட்ட பெருந்தலைப் பேரா
 ணைப் பெற்றே - கடைக்காற், செ
 ய்ரறு செங்கோல் செலீஇயினுள்"
 என்னும் பழமொழி ௧07-ம் வெண்
 பாலாவும், இதன் பழையஉரையா
 லுமுணர்க; இவ்வாற் பாடப்பட்ட
 பாட்டுக்கள் எட்டுத்தொகைகளுட்
 சிலவுள, ௨௨௨
 இருமபுயிர் - ஐவகையுயிர்களுள் ஒருவ
 கையென்பர்; இது சைனதூல் வழ
 க்கு, ௨௨௭
 இருமருந்து - சோழம் தண்ணீரும், ௧0௧
 இரோவதர் - பழையபுத்தர்களுள் ஒருவர்,
 ௧0௨
 இரோவதம் - எட்டு நகங்களுள் ஒன்று,
 பெள., ௬௬
 இல்லது சார்ந்த வின்மை வழக்கு - அறு
 வகைவழக்கினுள்ளொன்று, பெள. ௧0௪
 இல்லது சார்ந்த வின்மைவழக்கு - அறு
 வகைவழக்கினுள்ளொன்று, பெள. ௧0௪
 இல்லறத்தார்க்குரியசீலம் - கொல்லாமை
 முதலிய ஐந்து; பெள., ௧௮௮
 இல்லறத்தாரில் நிஷ்டாபரர்க்குரியசீலம் -
 கொல்லாமைமுதலிய எட்டு, பெள.
 ௧௮௨
 இஃதுறைதெய்வம் - வீட்டுதெய்வம்,
 ௭௧
 இவ்வாழ்க்கை, ௨௭௧
 இவங்காதிவு - இதிற் சமனொளியெனறு
 பெயர்பெற்றுள்ள புத்தததலவாகிய
 மலையொன்று உண்டி, ௧௦௧, ௧௮௧,
 ௧0௨.
 இலங்கைப் பெளத்த மததூல், ௧௧௮
 இலச்சினை - அடையாளம், ௨௭௧
 இலந்தைமரநிற்குமன்றம், ௬0
 இலவந்திகை - யந்திரவாழி, ௨௬௭
 இலவமரம், ௧௧௧
 இலவாணகாண்டம் - பெருங்கதையின்
 பேருறுப்புக்களுள்ளொன்று, ௧௧, ௨௮௭

1911 - ஒருதமிழ்தூல்; இது
 பதினாண்டுகாலங்களுள் ஒன்று;
 பூர்வகாண்டம், உத்தரகாண்டமெ
 ன்னும் பெரும்பகுப்புக்கள் இர
 ண்டினையும், சிறுபகுப்புக்களாகிய
 ௧௫௪-அத்தியாயங்களையும், ௨௫௦௪
 செய்யுட்களையுமுடையது; இது சி
 வபுராணம்; இந்நூலாசிரியர் குவ
 சேகரபாண்டியனென்பவர், ௧௪௭
 யு, ௧௧௧
 ௨௭0
 ன் - சிலப்பதிகார நூலா
 சிரியா, ௭, ௨௪௧, ௨௪௨, ௨௪௩,
 ௨௪௪
 இளமரக்கா - ௧௬௬
 இறப்பு, ௭௨
 இருனமீன்வற்றல், ௧௭௬
 இறுங்கு - சோளம், ௨து எண்வகைக்
 கூலத்துள் ஒன்று, ௭, ௨௭௧
 இறையனாகப்பொருள் - ஓரிலக்கண
 தூல், இது களவியலென்றும் பெ
 யாபெறும். இந்நூலாசிரியர், மது
 னைச் சோமசுந்தரக் கடவுளின் கூ
 றாகிய இறையனார்; இதன் உரையா
 சிரியர் மதுரைக் கணக்காயனா மக
 னா நக்கீனார், இஃது அறுபது
 சூத்திரங்களை யுடையது, இதன்
 அருமைபெருமையையும் இது செ
 ய்யப்பட்டதற்குக் காரணத்தையும்,
 'உலகிய னிறுத்தும் பொருண்மர
 பொடுங்க, மாநிலம் புலவரு மயங்
 குறு காலே, முநதுறும் மெருமறை
 முளைத்தருள் வாக்கா, லன்பனை
 தினையென் றறுபது சூத்திரங், கட
 லமு தெடுத்தும் களவியலவைத்தது
 போற, பரப்பின் தமிழ்ச்சவை திர
 ட்டிமற் றவர்க்குத், தெளிதர்க் கொ
 டுத்த தென்றமிழ்ச் கடவுள்' என்
 பதனுணர்க; இதுகல்லாடம், ௫-
 ம் செய்யுள், ௪௧௧
 இன்மை - பததுப்பிரமாணங்களு ளொ
 ன்னு அபாவமென்பபெயர்,
 ௧௦௪௮
 இன்மைவழக்கு - அறுவகைவழக்கினு
 ளொன்று, பெள. ௧0௪
 இனியனகூறல் - நற்குணப்பதினுள்ளொ
 ன்று, பெள. ௧௦௭

விஷயம்.

பக்கம்.

விஷயம்.

பக்கம்.

நா.

நங்கென்பது தன்மையையுணர்ந்துதல்,
க௨௮

உ.

உச்சயினிநகரம் - அவந்திநாட்டின் இரா
சதானி; இப்பெயர் தமிழில் உஞ்
சையெனவும் உஞ்சையினியெனவு
ம் வழங்கும், ௧௦௦, ௧௧௬

உச்சவாசம் - நூலுறுப்பின் பெயர் விசே
டங்களுள் ஒன்று இது, வடநூலாகி
ய தசகுமாரசரித்திரம் முதலியவற்
றில் வழங்கியிருக்கின்றது, ௧௨

உஞ்சைக்காண்டம் - பெருங்கதையின்
பேருறுப்புக்களுளொன்று, ௧௨, ௧௪௧

உடன்புணர்ப்பு - சமவாயம், ௨௬௨

உடைநெய்வோர், ௨௪௧

உண்மை - சம்பவ அளவை, ௨௬௧

உண்மையறிவு - சத்தியஞானம், ௧௦௧

உண்மைவழக்கு - அறுவகைவழக்கினு
ளொன்று; பெள. ௧௦௪

உத்தமத்தோற்கருவி - மத்தளமுதலிய
ன, ௧௪௧

உத்தமபிஷாக்கர்கள் - ஸ்தேரர் அல்லது
ஸ்தவிரர்; பெள. ௨௪௬

உத்தரன் - ஆரிய அரசருளொருவன்,
௨௪௬

உத்தி - சேர்த்தல், ௨௬௨

உத்யானம் - உய்யானம்; அஃது அரசர்
விளையாடும் காவற்சோலை, ௨௬

உதயணகுமாரகாவியம் - ஒருதமிழ்தூல்,

இஃது வத்ஸதேசத்தரசனாகிய உத
யணகுமாரனுடைய சரித்திரத்தைக்
கூறுவது; இதுமுதலில் ஐந்துநவி
களையுடைய பாயிரத்தையும் பின்பு
ஆறுகாண்டங்களைமுழுடையது; அ
வற்றுள், உஞ்சைக்காண்டம் ௧௧௬ -
கவிகளையுட, இலாவாணகாண்டம்

௧௦ - கவிகளையும், மகதகாண்டம்

௧௬ - கவிகளையும், வத்தவகாண்டம்,

௬௬ - கவிகளையும், நரவாகனகா

ண்டம் ௬௧ - கவிகளையும், துறவுக்

காண்டம் ௬௬ - கவிகளையும் உடை

யன; இதனைப்பின்வரும் பாடல்

களா லுணர்க; “உஞ்சையி னிக்

காண்டத்தி லுயர்கவி நூற்றீ றொட்

டி, மிஞ்சவே யிலாவா ணத்தின் வீ

றுயர் முப்ப தாகு, மெஞ்சலின் ம
கத காண்ட மெழிலுடை முப்பத்
தைந்தே, யஞ்சுட னைம்ப தாகு மரி
, “நறுமலர்

மாலைமார்ப னரவாக ண்காண்ட
த்தி, லறுபது மொன்றுமாகு மாகிய

துறவுக் காண்ட, மறுபது பைந்து

மாகு மன்புவைத்தோதுவோர்க்குரு,

திறவறிந் தேட்பவர்க்குஞ் சிவகதி

யாகு டன்றே” இந்நூலாசிரியர் இ

ன்வொன்பதும் அவருடைப கவ

முதலியனவும் விளங்கவில்லை, ௧௧௬

உதயணன் - வத்ஸதேசத்து அரசன்

வன் வத்தவன் என்றும் வழங்கப்ப

டுவன், ௧௧௬

உதயணன்கதை - ஒருதமிழ்தூல் இது

பெருங்கதையென்றும் வழங்கப்ப

டுமா, ௧௧௬

உதயணன் பந்திரிகள் ஈர்வர் - யுகி,

ருமண்ணுவான், உயந்தன விடப

கன எண்பவர், ௧௧௬

உதயததிற்குமுன்பு புசித்தல் - சீவன

களுளொன்றென்பர் பெள. ௧௨

உதாசனம் - உபேசை, ௧௧௬

உதானம் - சூத்திரபடகத்தின் சிற்றும்

பினுள் என்று பெள. ௧௧௬

உப்புவிந்தோர் - உமணர், ௨௬௧

உபகாரவர்மா - தசகுமாரசரித்திரம்

ன்னும் வடநூலிற் கூறப்பட்டான

பத்துக்குமாரர்களுளொருவன், ௬௬

உபாத்தியாயன் - சேஷத்திற் சிலபக

தையேனும், சேவகங்கையினும்

சீவனத்தின்பொருட்டு ஓதவிப்ப

வன் இப்பெயர் தமிழில், உவாத்தி

யன் உவாத்தியான, உவாத்திகள்,

உவாத்தி யென்று பலவாறாக வழங்

கும், ௧௧௬

உபாதயவரு - இருவகையுருவங்களுக்

ஒன்று. பெள. ௧௧௬

உபாதனம் - பற்று; அது பணியி

ரிதானைத்துளொன்று; ஒவ்வொரு

பொருளிலும் ஒட்டிக்கொள்ளுதல்

பெள. ௧௦௬, ௧௦

உபாயபாரமிதை - மோக்ஷபாயமா

மார்த்தபூரிணை; அது “பிறப்புக்

கொடுத்ததைத்த பெருவழியா னன்

லனே” என்பதனற் பெறப்படும்

நவ்யர்.

பக்கர்.

விஷயம்.

பக்கம்.

இச்செய்யுள், நீலகேசத்தொட்டு
யற்கண்டது; இது தசபாமிதை
யுள் ஒன்று; பெள. ௨௪௩, ௨௪௪
உபாஸகர் - பெளத்தரில் இல்லறம் நடத்
தும் ஆடவர், ௨௪௪
உபாஸகைகள் - பெளத்தரில் இல்லறம்
நடத்துமகளிர், ௨௪௪
உபேக்ஷாத்தமகளுனம் - பிரமாணபாசங்
கள் எட்டினுள்ளொன்று; இது கண்டு
ணராமையெனப்படும், ௨௪௪, ௨௪௪, ௨
உபேக்ஷாபாவனை - பாவனையைந்தனாள்
ஒன்று, அஃது எல்லாவுயிர்களுடும்
ஸமமாகப் பாவித்தலும் விருப்பு
வெறுப்பின்றி இருத்தலுமாம்
பெள. ௩௪௪, ௩௪௪
உமட்டியர் - உப்புவிற்றுகளிர், ௨௪௪
உமணர் - உப்புவிற்றும்ஆடவர், ௨௪௪
உயர்ந்தஆசனத்து இருததல் கிடத்த லின்
மை - இது பிக்குக்களுக்குரிய தச
சீலத்துள்ளொன்று; பெள. ௨௪௪
உயவற்பெண்டிர் - வருநதுதலையுடைய
மகளிர், ௨௪௪
உயிர்களின்வகை ஆறென்பதும் ஐந்தெ
ன்பதுமாகிய சைனதூல்வழக்கு, ௨௪௪
உரிமைவிலாவனை - பெருங்கதையின் சி
ற்றுறுப்புக்களுள்ளொன்று, ௨௪௪
உருக்கள் - அகநாடகங்களுக்கும் புறநா
டகங்களுக்குமுரிய பாஷைப்பாட்டு
க்கள்; இவை இக்காலத்து உருப்
படியென்றுவரும், ௨௪௪
உருக்குத்தட்டார், ௨௪௪
உருத்திரர்பதிறெருவர், ௨௪௪
உருத்திரன் - ஆரியவரசர்களுள்ளொருவன்,
௨௪௪
உருப்பிரஹ்மசாகியார் பதினாறுவகை
யினர் - பிரஹ்மசாகியோக முதலிய
உலகம்பதினாலும் இருப்பவர்கள்,
பெள. ௨௪௪
உருப்பிரஹ்மலோகம் பதினாறு - பிரஹ்
மசாகியோகமுதலியன, இவை நி
ஷ்காம லோகங்களைன்றுக்கூறப்ப
டும்; பெள. ௨௪௪
உருப்பிடமர் - உருப்பிரமர், பெள.
௨௪௪
உருபாரும் - அருவரு, இது பன்னிரு
நிதானத்துள்ளொன்று; அஃது உயிரு
முடம்புக்கூடியகூட்டம்; பெள. ௨௪௪

உலகசீலம் - உலகநோன்பு; அஃதாவது
துறவாது இல்லறவழியே நின்று வி
ரதங்காத்தல், பெள.
உலகமழுப்பத்தொன்று - நரகலோகம்,
திரியக்கலோகம், பிரோதலோகம், ஆ
சுரிக்கலோகமென்னும் பரிபலோகம்
நான்கும், பஹுஷ்யலோகமொன்றும்,
மஹாராஜிகலோகமுதலிய லகாம
லோகங்களாகிய தேவலோகங்களா
றும் நிஷ்காமலோகங்களாகிய பிர
ஹ்மசாகியோகமுதலிய உருப்பிர
ஹ்மலோகம் பதினாறும், ஆகாசா
நந்தியாயதனலோகமுதலிய அருப்ப
பிரஹ்மலோகம் நான்கும்; பெள.
௨, ௨௪௪, ௨௪௪, ௨௪௪
உலகம்முன்று, ௨௪௪, ௨௪௪
உலகமன்னன், ௨௪௪
உலகவறவி - காவிரிப்பூம்பட்டினத்துள்
ள ஊரம்பலய, ௨௪௪
உலகவிடைகழி - ஊர்வாயில், ௨௪௪
உலகியற்சொல - உலகவழக்கு இதனை
'லெளகிகவசனம்' என்பர் வடநா
லார், ௨௪௪
உலும்பினிவனம் - கௌதமபுத்தர்பிறந்த
இடம்; இஃது இக்காலத்தில் 'லம்
பினி' என்று வழங்கப்படுகின்றது,
௨௪௪
உலோகவாதம் - ஐதிகப்பிரமாணம், ௨௪௪
உலோகாயதமுதலிய சபயங்களாறு, ௨௪௪
உலோகாயதவாதி, ௨௪௪
உவந்தவைகாட்டல் - பெருங்கதையின் சி
ற்றுறுப்புக்களுள்ளொன்று, ௨௪௪, ௨௪௪
உவமவனை - உபமானப்பிரமாணம்,
இது பத்துப்பிரமாணங்களுள்ளொ
ன்று, ௨௪௪
உவன் - பிற்புறத்திலுள்ளவன், ௨௪௪
உவா இரண்டு - பெளர்ணியையும் அமா
வாஸ்யையும், ௨௪௪
உழாநாஞ்சில் - நாஞ்சின்யலை, இதனை,
பௌ. ௨௪௪ - மபாட்டிற்கான்க,
௨௪௪
முனைஞாலையை அணித்தருரியர் - புற
மதிவனைப்போரும் அதனைக்காப்
போரும், ௨௪௪
உழை - உழை; இவன் - வானசுரன்
மகள், ௨௪௪

விஷயம்.

பக்கம்.

வந்தபயர்.

பக்கம்.

உள்வரி-வேற்றவடிவங்கொள்ளல்; அது
பாண்டவர் விராட நகரத்துப் பிறி
துவடிவங்கொண்டாற் போல்வது,
௧௪௭, ௧௬௮
உள்ளதுசார்த்த விண்மைவழக்கு - அறுவ
கைவழக்கினுனொன்று; பெள. ௩௦௪
உள்ளதுசார்த்தவிண்மைவழக்கு - அறுவ
கைவழக்கினுனொன்று. பெள. ௩௦௪
உறி, ௨௭, ௬௦
உறியிலேவைத்தகுண்டிகை [குண்டிகை-
கமண்டலம்], ௨௭
உறுதியுற்றவன், ௧௬௩
உறைகாரர் - ஆபுத்தமுதலியவற்றிற்குத்
தோலால் உறைசெய்பவர், ௨௭௦

ஊணசையின்மை - உண்ணாதலில் விரு
ப்பமின்மை. அது தவஞ்செய்வார்க்
குரிய வழிகளெட்டினுள் ஒன்று, ௧௬௬
ஊர்தியிட்டது - பெருங்கதையின் சிற்று
றுப்புக்களுள் ஒன்று, ௧௨
ஊராக்குகிறா - குதிமாமலை. இதனை,
புறநானூறு ௧௬௬-ம் பாட்டிற்காண்
க, ௧௬௭
ஊழமுழுட்டம் - முறையடிப்பாடாய்ப்
பின்பு வழிமுட்டாயிருக்குமிடங்கள்,
௧௬௨

௭.

எச்சம் எண்வகை - குறைந்தஇயல்பையு
டைய எண்வகைப்பிறப்பு, ௧௧௪
எட்டி சாயலன் - எட்டிப்பட்டம்பெற்ற
சாயலனென்னும் வணிகன், ௩௮
எட்டிப்பட்டத்திற்குரியது - எட்டிப்பூ,
௨௦௧
எட்டிப்பட்டம் - வணிகர்க்கு அரசர்களா
ற்கொடுக்கப்படுவதோர்பட்டம், ௩௮
எட்டிப்பூ - எட்டிப்பட்டத்தார்க்கு அரச
ரற்கொடுக்கப்படுவதான பொற்பூ,
௩௩
எந்திரக்கிணறு, ௧௭௨
எந்திரவாணி - இது 'யந்திரகூபரம்' எ
ன்று வடமொழியில் வழங்கும், ௧௭௩
எய்துமறைபுஞ் சூட்டு - மதினுறுப்புக்க
ளுனொன்று; இஃது வப்புழைகளு
க்கு நடுவேயுள்ளது; ஞாயிலென்
றுங்கூறப்படும், ௩௩௨

எருமன்றம் - இடையருள்களிலுள்ள அம்
பலம், ௧௭௦
எழுதோலெல்லையினிற்றல்,
௭௦
எழுதுதோல் - டட்டிகை
௩௮

௭.

ஏகதேவன் - புத்தன்பெயர்க்கு ளான்று,
௨௨௩
வப்புழை - வவறை; இஃது அகத்துள்
ளோர் புறத்தோர்மேலெய்தற்கு மதி
லின்மீதமைக்கப்பட்டதுவாரம், ௩௨
ஏழிலைப்பாலை - ஒவ்வொருகாம்பிலுள்
வேழிலைகளையுடையதோர்ப்பாலை, இ
தனை, 'ஸத்தபாணம்' என்றும், 'அ
யுச்சதம்' என்றும் கூறுவர் டட
தூலார்; இதன்மலர்நாற்றம் யானை
யின் மதநாற்றத்திற்கு உவமைகூற
பட்டும், ௧௬௬
ஏறுகிறாதநாயனார் - பெரியபுராணத்து
கூறப்பட்டுள்ள நாயன்மார்களுள் ஒ
ருர், ௨௦௩
ஏறுதிப்பட்டம் - அரசனாற்கொடுக்கப்
பட்டம் பட்டப்பெயர்களுள் ஒன்று, ௨௦௩
ஏறுதிமோதிரஞ்செறித்தசேனாபதி, ௨௦௩

௭.

ஐஞ்சந்தி - ஐந்துதெருக்கள்கூட்டிடம்,
௨௭௧
ஐதிகவளவை - பத்துப்பிரமாணங்களு
னொன்று, ௨௭௧
ஐதிவ்றயம் - ஐதிகவளவை, ௨௭௧
ஐந்திரம் - ஒருவடதூல் அஃது, இந்திர
னாற்செய்யப்பட்டதாகிய வியாகர
ணம் நவவியாகரணத்துள் ஒன்று,
௨௭௧
ஐம்படைத்தாலி - காவலாகக் குழந்தை
ளின்கழுத்திற்குப்பூட்டுவதோ ராபரண
விசேடம்; காத்தற்கடவுளாகிய திரு
மாலினுடைய ஐந்துஆயுதங்கள்போ
லப் பொன்னாற் செய்யப்படுதலின்,
இஃது இப்பெயர்பெற்றது, ௩௧
ஐம்பெருங்குழு - மந்திரிகளமுதலிய ஐ
துவகையாசின்கூட்டம்; இதனைப்
பஞ்சமகாவார்க்கமென்பார்வடதூலார்,
௧௦
ஐயவித்துலாம்-மதிவிலுள்ள பொறிவகை
களுள் ஒன்று; இஃது, அடுக்குமர

அரும்பதவுரையி லடங்கியவை.

௩௭௩

விஷயர்.

பக்கர்.

விஷய

பக்கர்.

பட்டுள்ளது,
ஐயகச்சமயம்,

ஒ.

ஒடய, உரு௩
ஒருமுநவெழினி - ஒருமுக்கைகயுடைய
தினாச்சிலை; அஃது இராசதானியி
லிடப்படுவது, ௧௪௪
ஒங்கா - ஒங்கா - தளராத, ௧௩௪
ஒழிபு - பாரிசேடவளவை, ௨௫௪
ஒற்றுமைபயம் - நான்கு நயங்களு ளொ
ன்று; பௌ. ௩௦௪

ஒ

ஒச்சை - 'யோஜநா' என்னும் டெசொற்
சிறை, ௨௬௦
ஒம் மணிபத்மேஹம் - பெளத்தர் ஜபிப்
பதொருநத்திரம். ௨௬, ௮௬
ஒலக்கமண்டபம் - ஸபாமண்டபம், ௧௪
ஒலியநூல் - நாடகமகளிர்க்குரிய நூல்க
ள் ஒன்று, ௧௮

க.

கருந்தர் - பழையபுத்தர்களுள் ஒருவர்,
௩௦௨
கருவம்சம் - இந்தப்பாம்பளையில் 'அத்
திமல்லன்' என்று ஒருரரசனிருந்த
தாகத் தெரிகின்றது, ௧௩௬
கங்கைக்கரை, ௨௬
கையபர் - பழையபுத்தர்களுள் ஒருவர்,
௩௦௨
கட்டிபங்காரன் - சச்சந்தனென்னுமரச
னுடையமந்திரி. அவனைக்கொன்று
அரசைக்கொப்பற்றினான்; இவன்
சரித்திரத்தைச் சிந்தாபணியிறகா
ண்க, ௩௭
கட்டிலேற்றியது - பெருங்கதையின்சிற
றுறுப்புக்களுள் ஒன்று, ௩௦
கட்டிமலை - செங்குன்று, ௪௧, ௨௭௧
கடல்களேழு, ௬௭
கடற்கடம்பெறிந்தகாவலன் - ஒருசேர
ன், ௧௧௫
கடற்கரைச்சோலை - கழிக்குளத்தோலை,
௨௧௮
கடினையுறிகல்லிவொளில் - ஒருபழமொ
ழி; கடினஞ் - பிச்சைப்பாத்திரம்,
௧௨௨

கூறப்

௨௬௬

௨௬௬

கடைகாப்பாளர் - வாயில்காப்போர்; இ
வர்கள் அரசர்க்குரிய எண்வகை
யாயத்துள் ஒருவகையார், ௧௦

கடைநிலை - முடிவு, ௧௪

கடையக்கூத்து - புரநாடகம் பதினெண்
றனுள் ஒன்று. இந்திராணியாலாடப்ப
ட்டது; பதினென்றில் இஃது இறுதி
க்கூதநாணையன், இப்பெயர்பெ
ற்றதென்பர், ௩௦

கண் அசைநிலை யென்பது, ௧௨

கண்டசத்தின்வகையிரண்டு, பௌ. ௨௪௫

கண்டகம் - வினையிடகத்தின் பேருறுப்
பினுளொன்றன்பெயர், ௨௪௫

கண்டம் நான்கு டௌ. ௩௦௬, ௩௦௭

கண்ணிகி-சிடப்பதிகாரக்கதாநாயகி, ௨௪௦

கண்ணமுததவகோல் - வலியகணுக்களை
யுடைய மூங்கில், ௨௫௪

கண்ணன் - கிருஷ்ணன்; இது கரியோ
னென்னும் பொருளதோர் பாகதச்
சிறை, ௩௦

கண்ணிவீட்டமுதையதோர்பாம்பு - கிரு
ஷ்டிவிஷம், ௨௫

கண்ணுளவினைஞர் - சித்திரகாரிகள்;
நோக்கினருடைய கண்களிடத்தே
தந்தொழிலை நிறுத்துதலின், இவர்
இப்பெயர்பெற்றார், ௩௧

கண்கள் - கண்கள், ௧௦

கணவனுடையநிற்பகளிர், ௫௭

கணசனர் - கணசன் இவர் வைசேடிக
மதாசாரியர் நொய்யைப்புகிப்பவ
ராதலின், இவர் இப்பெயர்பெற்றார்,
௨௫௮

கணிகள் - சோதிடநூல்வல்லோர், ௨௭௦

கணிதம் - சோதிடம், இது வேதாந்த
மாறினுள் ஒன்று, ௨௫௪

கதாபஸ்துப்பிரகாணம் - அபிதர்மபிடக
த்தின்உறுப்புக்களு ளொன்றன் பெ
யர், ௨௪௫

கந்தசாலி - சிறந்தமணமுள்ள ஒருவகை
நெல், ௧௨

கந்தம் ஐந்து - பஞ்சஸ்கந்தம், பௌ. ௩௦௭

கந்தன் - முருக்கடவுள், ௩௦

கந்திப்பாடையுள்ள இடம், ௧௮௫

கப்பற்றொழிச்செய்வோர், ௨௬௨

விஷய

பக்கம்.

விஷயம்.

பக்கம்.

கபிலர் - ஒருமுனிவர்; இவர்வலித்த இடம் கபிலாஸ்துவென்று வழங்கப் படும், ௨௪௬
கபிலாஸ்து - கபிலநகர்; கபிலமுனிவர் வலித்தமையின் இஃது இப்பெயர் பெற்றதென்பர்; இதற்குச் சிவந்த இடமென்றும் பொருளுண்டு. கௌதமபுத்தர் பிறந்துவளர்ந்தது இந்நகரிலேதான், இது கபிலயெனவும் வழங்கும் ௨௪௬, ௨௪௭, ௩௦௦
கம்பர் - தமிழிராமாயணஞ் சொரியார் கல்வியிற் பெரியன் கம்ப னென்றும், கவியிற் பெரியன் கம்ப னென்றும் ஆன்றோரார் சிறப்பித்துக்கூறப்படுவர், நன்னூல் விருத்தியுடையாசிய சிரியராசிய ஸ்ரீசங்கரநமச்சிவாயர், “கிணநிலஞ்சாதி” என்னுஞ் சூத்திரவுடையால் ‘கரியன் கம்பன்’ என்று உதாரணங்காட்டியிருத்தலின், இவருடையநிறம் கருமையென்று தெரிகின்றது, இவருடைய மற்ற விசேடங்கள் வட்டாரவாய்க்கேட்டுணர்ச்சு, ௮௬, ௧௬௭
கம்பராமாயணம், ௧௬௬
கமலவர்த்தனை - அரங்கிலேறிய நாடகம் களிர் முதன்முறைகைகாட்டல்; இது தாமரைமலர்போன்ற நிலையை யுடைமையின், இப்பெயர் பெற்றது. ௭௧
கமிப்பித்தல் - புடைபெயர்வித்தல், ௨௦௬
கயிறுதிரித்துவிற்றஞ்சாதியார் - பாசவர், ௨௭௦
கண்ணபரம்பரை - சாதுகளின் வரிசையால் வந்தது, ௨ - ௧
கர்த்தவம் - தலைவனாக இருக்கை, ௧௦௭
கர்மபூர்வமவாதிகள் - கருமத்தையே பிரமமாகச் சொல்லுவோர் இவர் பூர்வமீமாம்ஸகர், ௧௬௧
கர்மபலம் - வினைப்பயன், ௧௦௬, ௧௦௮
கர்மம் - வினைகள், ௧௦௬
கண்ணத்தியலவர் - அரசர்க்குரிய எண்பேராயத்துள் ஒருவகையார், ௧௦
கரணம் அறுபத்துநான்குவகை - இவைபாத்தையர்க்குரியவை; கரணம் - செய்கை, ௧௭
கர்த்துபடை - மதகு; கீழேநீரோடுதல் வெளியேதோன்றாமலேமேலேகற்கள்

படுக்கப்பட்டிருத்தலின், இஃது இப்பெயர்பெற்றது, கரந்த கற்படையெனவும் வழங்கும், ௧௧௨
கர்த்துவரஸெழினி - மூவகைத் திணைசீலைகளுள் ஒன்று; இது கோலமறைந்து வருமிடத்தில் இடப்படுவது, ௧௧௧
கர்த்துறைமாய்க்கள் - மறைந்துதங்கு மனிடர், ௨௪௦
கராடிகள் - மகாராஷ்டிரதேசத்துள்ள ஒரு ஜாதிமனிதர், ௭
கராளத்தம் - கொடுமை; இப்பெயர்க்குள்ளதையெனவும் வழங்கும், ௭௧
கராணா - கராடிகள்; இது காராளனெனவும் வழங்கும், ௨௩
கரிகாற்பெருவளத்தான் - ஒருசோழன், நெருப்பாற்கரிந்த காலையுடைமையின், இவன் இப்பெயர்பெற்றான், ௧௧௧
கருடன் - சிறையாலெழுப்புவனெனவது இச்சொல்லின் பொருள், ௧௦௬
கருணாவனை - ஐந்துபாவனைகளுள் ஒன்று, அஃதாவது ‘வறியவர்கள் வறுமைக்குச் செல்வமுடையவர்களாக ஆகு’ என்றுபாவித்தல் முதலியனவாம்; பௌ, ௧௧௭
கருணை, ௧௧௩
கருத்தா, ௩௧௧
கருப்பப்பை, ௩௧௧
கருப்பினி - வயிற்றினுள்ளே சிசுவையுடையவர், கருப்பம் - உள், ௧௧௧, ௨௧௧
கருப்புக்கட்டி - வெல்லம்; கருப்பின்காற்றிலுண்டானதென்றபடி, ௨௬௬
கருப்பூரம் - முகவாசனைத்தனுள் ஒன்ற ௨௨௨
கருமங்களின்கூட்டம் - பன்னிருநிலைத்துள் ஒன்று; இது பவமென்றவழங்கப்படும், ௧௧௧
கருமவிதிகள் - அரசர்க்குரிய எண்பேராயத்துள் ஒருவகையார், ௧௧
கருமேந்திரியம் - வாக்குமாதலிய ஐந்தம், தொழில்செய்தற்குக் கருவியாயநிறலின், இவை இப்பெயர்பெற்றன, ௨௬௧
கருவினாமரம், ௧௭௨
கருவூர் - சேரபரம்பரையாருடைய இரத்தானி; இது மலைநாட்டிலுள்ளது; கொங்குநாட்டிலுள்ள கருவூரென்று, ௭, ௧௬௭, ௧௬௦

அரும்பதவுரையி லடங்கியவை.

௩௭௭

விஷயம்.

பக்கம்.

விஷயம்.

பக்கம்.

கல்லாடம் - ஒருதமிழ்தூல்; கடைச்சங்க
ப்புலவருள ஒருவரும் தொல்காப்பி
யத்தின் உலாயாசிரியர்களுள் ஒரு
வருமான கல்லாடனானும் நல்லி
சைப்புலவரா வியற்றப்பட்டமையி
ன், இஃது இப்பெயர்பெற்றது;
இதிலுள்ளபாக்கள் அகவலக்களே; அ
ப்பாக்கள், பாயிரமுள்பட ௧௦௨;
'கலாடங் கற்றவனோடு சொல்லாட
லாகாத' என்று ஒருபழமொழி வழ
ங்குகின்றது, ௭, ௧௦

கலப்பு - கலத்தல், சைனபரிபாஷை,
௨௫௭

கலிங்கத்துப்பாணி - ஒருதமிழ்தூல், "ப
ரணிக் கோ சயங்கொண்டான்" எ
ன்றுபுழம்பெற்ற சயங்கொண்டாரெ
ன்பவா இந் தூலாசிரியர் - இந்நில
சோழர்களுடைய வரலாறுகள் கா
ணப்படும். சிலப்பதிகா-வுலாயாசி
ரியராகிய அடியார்களுநல்லாரா இந்
தூலிலிருந்து சிலபாடல்களை எடு
த்து உதகரித்திருந்ததால், இந் தூல்
அவர்காலத்திற்கு முந்திய தென்று
தெரிகின்றது, ௫௭, ௫௯

கலித்தொகை - ஒருதமிழ்தூல், இஃது
எட்டித் தொகையுள் ஆறாவது கட
வுளவாழ்த்துள்பட நூற்றைம்பது
கலிப்பாக்கையுடையது, கடைச
சங்கப்புலவா வியற்றப்பட்டது,
பாலை குறிஞ்சி மருதம் முல்லை நெ
ய்சலென்னும் ஐந்திணைககுமுரிய மு
தற்பொருள் கருப்பொருள் உரிப்
பொருள் என்னும் மூவகைப்பொ
ருள்னையும் இனிதுவிளக்கி அகப்
பொருட் பகுதிகளை விரித்துக்கூறு
வது, சொல்லினிமை பொருளி
னிமையில் மிகச்சிறந்தது, இதி
லுள்ள செய்யுட்கள் பலபுலவரார்
செய்யப்பட்டனவென்று பழையவு
ரைகளெகொண்டு ஊகித்தறியப்படு
மாயினும் கிடைத்த பிரதிகளில் அ
வச்செய்யுளின பின்னா இயற்றிய
ஆசிரியர்களின் பெயர்கள் மறைந்த
தொகைகளின்போல எழுதப்படா
மையின், இயற்றியவர் இன்னாரின்
ஹொன்று தெரிந்துகொள்ளக் கூட
வில்லை. இதற்கு நச்சினாக்கினியா

உலாசெய்திருக்கின்றனர்; இது கு
றுங்கலித்தொகையென்றும் கலி
யென்றுங்கூறப்படும்; இத்தொகை
பாட்டாற்றொருக்கப்பட்டது, ௧௪,
௩௬, ௧௦௧, ௧௫௨, ௧௬௩, ௧௬௭, ௨௩௩
கலைநியமம் - சிந்தாதேவியின் கோயில்;
இது தெனமதுரையிலிருந்தது, ௧௨௨
கலைமூப்பத்தெட்டி - இவை, சிவபெருமா
னுடைய உருவத்திருமேனியின் உ
றுப்புக்களாகவுள்ளவை, ௨௫௩
கவேரர் - யோகிகளிற்சிறந்தவராகிய ஓர்
இராசரிஷி, இவர் காவேரியினத்
தை, ௮௬
கவைத்த அடிப்பெய் - பிளவுபட்ட அடி
களையுடைய பேய், ௬௨
கவைத்த முள்ளையுடைய பரிக்கோல் -
யானையைடக்குத்தருரிய கருவி
கரு ளொன்று, இது கவைமுட்கரு
வியென்று பெயர்பெறும், ௧௬௩
கழாற்றுக்கு - இஃது ௧)
றப்பட்டிள்ள ௭௫

ளொன்று, ஆறுசீர்களையுடையது, கள
கழையினாலெவ - மூங்கிலிலவியுமெ
வ, இஃது எண்வகைக்கூலத்து
ளொன்று, ௨௭௧

களிலிற்சிறந்தும் வலைச்சியர், ௨௬௯

களத்தாடுங்கூத்தி, ௧௯௭

கற்பம் - காலத்தின்போலல்லை, ௨௬௦;

வேதாங்கவகனாறினுள் ஒருவகை
யாகிய கலபஸூத்திரங்கள், இவை
வேதமந்திரங்களுள் இன்னமந்திரம்
இன்னகருமத்தில வினியோகித்தற்
குரியதென்பதைக்கூறும், ௨௫௪

கற்பனாநாமம் - உண்டாக்கிக்கொண்ட
பெயர், ௩௯௯

கற்பேந்திரரிருபத்திருவர் - இவர்கள் ௪

தேந்திராசாராதேவர், கற்பம் -

சுவாசகம், இது சைனதூல் வழக்கு,

௨௫௮

கற்பொற்கள் - மதிவிடங்களபொறிவிசே
டங்கள் ௨௬௯

கறையிடுசெய்த செங்கோல், ௧௭௬

கன்னடதேசம் - காளுடதேசம், ௬௨

கன்னடபாஷை - காளுடபாஷை, ௨௭,

௧௬௨

கண்ணன் - கண்ண இவன் சூரியனுக்குக்

குந்தியிடமாகப் பிறந்தவன், பிறக

விஷயம்.

பக்கம்.

விஷயம்.

பக்கம்.

கும்பொழுதே காதுகளிற் குண்டல
மணிந்து பிறந்தமையின், இவன் இ
ப்பெயர்பெற்றான், கர்ணம் - காது,
௩௦௧
கன்னிப்பெண், ௧௩௦
கன்னிப்பெண்ணாகவேயிருந்துவறிதேழு
த்தல், ௨௦௨
கன்னியாகுமரி - ஒருநதி, ௪௬, ௧௬௬
கனகச்சுற்றம் - அரசர்க்குரிய எண்பே
ராயத்துள் ஒருவகை, ௧௦

கா.

காஞ்சிமரம், ௧௩௪
காட்டாறு, ௧௪௮
காதம்பரி - ஒருவடநூல், இது வசனகா
வ்யம், கந்தருவ கன்னிகையாகிய
காதம்பரியெனபவளை உச்சைனி
நகரத்தரசனாகிய சந்திராபீடனெ
ன்பவன் மணம்புரிந்த சரித்திரம் இ
தில்விரித்துக்கூறப்படும், இது பூ
ராவகாதம்பரியென்றும் உத்தரகாதம
பரியென்றும் இருவகைப்படுமென
வும், அவற்றுள், பூர்வகாதம்பரி பா
ணகவியாலும் உத்தரகாதம்பரி அவ
ருடைய புத்திரராலும் செய்யப்பட்ட
டனவெனவும், இந்தூல் பன்னீராயி
ரங்கிரந்தமுடைத்தெனவும்கூறுவர்
“காதம்பரி ரஸஜ்ஞாநாமாஹாரோபி
நரோசதே” என்று பண்டையோர்
இதைச் சிறப்பித்துப் பாராட்டியி
ருத்தல் காண்க, ‘காதம்பரியின்ச
வையையறிந்தவர்களுக்கு ஆகாரங்
கூட இனியாது’ என்பது இதன்
பொருள், ௩௧
காதலஞ்செல்வர், ௧௬௭
காந்தருவவிவாகம் - கந்தருவருமாரும
அச்சாதிக்கன்னியரும் தம்முள் எதி
ர்ப்பட்டுக்கண்டு இயைவதுபோலத
தலைவனுந் தலைவியும் தம்முள் எதிர்
ப்பட்டுச்சேர்வது, ௨௦௦
காபாலிகமத்ததின்ர், ௩௭, ௬௦
காமவல்லி - கற்பகத்தின்மீது படர்ந்துவ
ளரும் பொற்பூங்கொடி, ௪௪
காயத்திறேருன்றும் பாவங்கள் மூன்று-
கொலை, களவு, காம மென்பன,
பெள. ௨௦

தல், தவஞ்செய்தல், தானஞ்செய்த
லென்பன, பெள. ௩௦௭
காரணகாரியஞானம், பெள. ௩௦௩
காரணத்தையில்லையாக்கக் காரியமுமில்
லையாமென்பது, பெள. ௩௦௩
காரணனுமானம் - அனுமானவகைமூன்று
நனுள் ஒன்று, அது, சூற்கொண்ட
மேகத்தைக்கண்டு இது மழையெய
யுமென்று அனுமானித்தல் முதலெ
னவும் பூர்வானுமானமெனவும் வழ
ங்கப்படும், ௨௪௧
காரியகாரணத்தொடர்ச்சி, பெள. ௩௦௩
காரியாற்றுத்துஞ்சிய நெடுங்குள்ளி - ஒரு
சோழன், ௧௭௪
காரியானுமானம் - அனுமானவகை மூன்று
நனுள் ஒன்று, இஃது எச்சமென
வும் சேஷானுமானமெனவும் கூறப
படும், ௨௩௩
காருண்யம் - கருணையோடுசெய்யுந்நு
ம இஃது அருளறம், நல்லறம், த
யாதருமெனதுங்கூறப்படும் பெள.
௪௬, ௧௬௪
காணக்காலமமையா - திருத்தொண்ட
அறுபத்துமூவருள் ஒருவர் இவரி
யற்பெயர் புனிதவதியா லென்பது,
இவருடைய ஊர் சோழநாட்டின
கண்ணதாகிய காணக்காலென்பது,
இவரன்பின்மிகுதிகண்டு சிவபெரு
மான ‘அமமையே’ என்றழைத்த
மையால், இவர் இப்பெயர்பெற்றார்,
இவர் சரித்திரம் பெரியபுராணத்தா
ல லிளங்கவுணரப்படும் இவரு
ளிசெய்தவைகள், மூத்ததிருப்பதி
கம் இரண்டு, திருவிருட்டைமணி
மாலை, அற்புத்ததிருவந்தாதியெனப
ன, இவைகள் பதினோரந்திருமு
றையிற் சேர்க்கப்பட்டுள்ளன, ௩௩
காணக்காலமமையார்முத்ததிருப்பதிகம்.
௩௬
கால்கோள் - கால்கொள்ளுதல், அஃ
வது உதஸவாரம்பம், ௧௧
காலஸூத்திரம் - எட்டுநகங்களுள் ஒரு
று; பெள. ௬௪
காலாமஸூத்திரம் - அங்கோத்தரநிலைய
மென்னும் நூலின்பகுப்புக்களுள் ஓ
னறன்பெயர், இதிற்பிரத்தியகூத்

விஷயம்.

பங்கம்.

விஷயம்.

பங்கம்.

நிலகணங் கூறப்பட்
னபர், பென்.
காவற்சோலை, உரு
காவற்பெண்டிர் - செவிவித்தாயர். நக
காலிதிப்பட்டம் - பாண்டிநாட்டுவேளா
னரில உழவித்துண்போர் அரசனாற்
பெறுவதோர் பட்டம், கூ
காவேரி - ஒருநதி, சுவேரரொன்பவராற்
பிரவஹித்தமையின, இஃது இப்
பெயர்பெற்றது, அசு
காவேரிமாதாமியம் - ஒரு வடநூல்,
இஃது ஆக்ரேயபுராணத்தின் இர
ண்டாமபாகத்துள்ளதெனபர், அசு
கி.

இவஞ்சுகிரி - ஒருமலை, இது முருகக்க
டவனால் ஒருகாலத்துத் துளைக்கப்
பட்டது, அன்றிற்பெயர்க்கிரி யெ
னவும், குருகுபெயர்க்குளமெனவு
வகூறப்படும, சரு

ரகூடம் - ஒருமலை, ம
தின் இராசதானியாக இருந்த இரா
ஜகருகரகரத்தின அருகேயுள்ளது,
ஒருகாலத்தில் இதனமீது நின்று
கொதம்புத்தா பலர்க்கும் தருமோப
தேசஞ்செய்தபொழுது அவருடைய
பாதங்கள் அமுரதப்பெற்றமையின,
இதுபாதங்கயமலையென்றும் வழங்
கப்படும, கூ

கிருத்திரிமவேடம் - செய்யப்பட்டவேட
ம், பொய்வேடமென்றும் உளவரி
யென்றும் கூறப்படும, பாண்டவா
விராடநகரத்திற்கொண்ட வேடம்
போலவது; இது சிலப்பதிகார அ
ரும்பதவுரையிற்கண்டது. கௌ

கிருஷ்ண யஜுர்வேத பிராஹ்மணம் -
யஜுர்வேதத்தின் ஒருபகுதி, [ப்ரா
ஹ்மணம் - மந்திரங்களுடன் வினி
யோகத்தைக் கூறுவது] கௌ
கிருஷ்ணயஜுர்வேத ஸமஹிதையஜுர்
வேதத்தின் ஒருபகுதி, கௌ

கிருஷ்ணராஜன் - ஓரசசன், இவன் இ
ரண்டாம் விக்ரமாதிததனுக்கு நே
சன், குடாமணி நிகண்டு, ஒன்பதா
வது செயல்பற்றிய பெயர்த்தொகு
தியிலுள்ள (கௌ) "படைமயக் குற்ற
போதும் படைமட மொன்றி லா

தான், மடைசெறி கடகத் தோளா
ன மதிக்குடை மன்னர் மன்னன்,
கெட்டிமன்னா வணங்குந் தாளான்
கிருட்டின ராயன் கைபோற், கொ
டைமட மென்ப தம்ம வலாயாது
கொடுத்த லாமே" என்னுஞ் செய்
யுளிற் சிறப்பிக்கப்பட்டுள்ள 'கிரு
ஷ்ணராயன்' எனபவன் வீராமண்
டலவர்காலத்தவனாதலின், இரண்
டாம் விக்ரமாதிததனுடைய கால
த்தினனாகிய இவன்வேறு அவன்
வேறென்று கூறுகின்றனர், அன்
றியும், நிகண்டிற்கூறப்பட்டுள்ள கி
ருட்டினராயனென்பவன் செஞ்சி
யையாண்ட அரசருள ஒருவ னெ
ன்று னுணரா கூறுவர், கௌ

கிருஹ்மரதம் - ஒருவடநூல், இவ்வற
நெறியை விவரித்து ஆபஸதம்பர்,
போதாயனர், ஆசுவலாயனர், பாரத
துவாஜா, கோயிலாமுதலிய முனிவ
ராகனாற்செய்யப்பட்டுள்ள கிருஹ்ம
ருத்திரங்களை மேற்கோளாகக் கொ
ண்டு அவற்றின் கருத்துக்களை ஒன்
ற்றக்கொன்று வேறுபடாமலவிளக்கி
வைதிக்கலார்வபொருளென்று வழங்
குகிற தோழப்பொன்பவரா லியற்ற
ப்பட்டது, மேற்கூறிய பல்வகை
யான கிருஹ்மநூல்களைப் பிரகாசி
கச்செய்தலின், இஃது இப்பெயர்
பெற்றதென்றும், இதற்குக் கண்ட
பூஷணமென்பபெயரிய ஒருவியாக்
கியானமுண்டென்றாகூறுவா, கூ, எ

கிளநரம்பு - யாழ்நரம்புகளுள், குரல், இ
ளி. துத்தம், விளிர், கைக்கிளை யெ
ன்னு மைந்தாம, கௌ
கி.

கிதகோலிந்தம் - ஒருவடநூல். இது ஜய
தேவபொன்பவராற் செய்யப்பட்ட
தான ஸங்கீதப்பிரபந்தம் இருபத்
துகானகு அஷ்டபதிகளையுடையது;
இதிற்புத்தாவதாரம் திருமாலின்கு
றென்று கூறப்பட்டிருக்கிறது, சக
கிரி - கிரிப்பிள்ளை, கௌ
கிரிப்பிள்ளையை அறியாது கொன்ற பார்
ப்பனியின் கதை, உசௌ

விஷயம்.

பக்கம்.

விஷயம்.

பக்கம்.

கு.

குசலவேதனை - சுகவறிவு; இது பஞ்ச ஸ்கந்தத்துள் ஒன்றாகிய வேதனையி ன் பகுதி மூன்றனுள் ஒன்று, பௌ.

௩௧௨

குசலாகுசலவேதனை - சுகதுக்கவறிவு; இது வேதனையின்பகுதி மூன்றனு ள் ஒன்று, புண்ணியத்தைக் குசல மென்றும் பாவத்தை அகுசலமென் றும்பௌத்ததூலகன்கூறும், பௌ.

௩௧௨

குசாம்பன் - ஓரச்சன், இவனாற்செய்யப் பட்ட நகரம் கௌசாம்பியென்பது, ௧௩௬

குட்டநாட்டார், ௨௭௫
குட்டிப்பிடவமென்னுங்கொடி, ௩௩

குடக்கூத்து - புறநாடகம் பதினென்றனு ள் ஒன்று. திருமாலுக்குரியது வா ணசுரன் உழைகாரணமாக அநிருத் தனைச் சிறைவைத்தபொழுது அவ னுடைய சோவென்னும் நகர வீதி யிற் சென்று கண்ணன் குடங்கொ ண்டாடினமையின், இஃது இப்பெ யர்பெற்றது; இதனை வினோதக்கூ த்தாறினுள்ளொன்றென்றுங்கூறுவா; இதற்குறுப்பு ஐந்து, ௩௧௩

குடமுழா - ஒருவகைவாத்தியம், ௭௧
குடிகோள்பற்றிவந்தவெகுளி - மெய்ப் பாடுகளுள்ளொன்று, ௬௧
குடிசை, ௩௮

குடைக்கூத்து - புறநாடகம்பதினென்ற னுள் ஒன்று முருகக்கடவுளுக்கூரி யது, போர்செய்தற்காற்றாத அசுர ர்கள் தம்முடையஆபுதங்களைப்போ கட்டுவிட்டு வருத்தமுற்றவளவிலே முருகக்கடவுள் தன்குடையைமுன னேசாய்த்து அதுவே ஒருமுகவெ றியாக நினை ஆடினமையின், ௨௮
பெயர் பெற்றது; இதற்

குறுப்பு நான்கு, ௩௦

குண்டக்கணிகை: கணவனிருக்கும்பொ முதே வேறொருவனைச்சேர்ந்திருப் பலனின் புத்திரியாகிய வேசையெ ன்று இதற்குப் பொருள்கூறுவா, ௮௬
குண்டலகேசி - ஒருதமிழ்தூல், சிந்தா மணிமுதலிய ஐந்துகாப்பிய,

நான்காவதென்று எல்லாராலும் நிர மபப் பாராட்டப்படுவது; நீலகே சிததிரட்டிற் குண்டலகேசிவாதத் திற் கூறப்பட்டுள்ள பிக்ஷு-ணியா கிய குண்டலகேசியென்பவனின் ச ரித்திரத்தைக்கூறுதலின், இஃது இப் பெயர் பெற்றதென்று ஊகிக்கப் படுகின்றது. சிவஞான சித்தியார், பரபக்கம், சௌததிராந்திகனமத்த துள்ள “உயிரினை யருவ தெனனி ல” என்னுந் திருவிருத்தத்தின் வி சேடவுரையில், ‘இதற்கு அவன சா ததிரமாகிய குண்டலகேசியிலுள்ள வசனம்’ என்று கூறிய பூந் ஞானப் பிரகாசர், “பமுதையா லராப்பூண்டு பாழுடமபுபுடைபுடைப்ப, வழுதை யா வுறுகின்ற வதத்துயி மௌபா யே, யிமுதையா வுரைத்தியே யெரு த்திரா காற்றூக்கக், சுமுதையா முடமாகக் கண்டதுண் டாகுமோ” எனவும், “ஒருவகையா லருவென் னி நெத்துடமபி னைத்தடங்கா, வொருப்பகையா லருவெனனி லுட ம்போடு கலப்பிலல, யிருவகையு றோநததெனி லெழுகின்ற தொழு நோயும், பெருவயறு மாயினன் ப் ணிதீர்நதா னலலனோ” எனவுடவரு ம் செய்யுட்களை உதகரித் திருத்த லால, இந்நூல் பெருத்தநூலென றும், வீரசோழியம், யாப்புப்படல ம் ௨௧-ம் கவித்துறையின் விசேட வுரையில் ‘குண்டலகேசிவிருத்தம், கலிவிருத்தம், எலிவிருத்தம், நரிவி ருத்தம் முதலாவள்ளவற்றுட் கவித் துறைகளு முளவாமாதலாற் குற்ற மாகாது’ எனவும், அப்படலம், ௨௩-ம் கவித்துறையின் விசேடவு ரையில் ‘குண்டலகேசி முதலான காப்பியமெல்லாம் விருத்தமாம்’ என வும், அவங்காரப் படலத்தில் ௧ - ௧௦ கவித்துறையின் விசேடவுரையில் ‘குண்டலகேசியும் உதயணனைகைத் தும் முதலாகவுடையவற்றில் தெரி யாத சொல்லுமபொருளும் வந்தன’ எனவும் அந்நூலுரையாசிரியர் எழு தினமையின், இந்நூற்கு குண்டல கேசிவிருத்தமெனவும் ஒருபெயரு

அரும்பதவுரையி லடங்கியவை.

க.அக

விஷயம்.

பக்கம்.

விஷயம்.

பக்கம்.

விருத்தமும் விருத்தமும் விருத்தமும் விருத்தமும்
விருத்தமும் விருத்தமும் விருத்தமும் விருத்தமும்
விருத்தமும் விருத்தமும் விருத்தமும் விருத்தமும்
விருத்தமும் விருத்தமும் விருத்தமும் விருத்தமும்

கிடமுண்டு, குண்டலகேசி விருத்த
மெனபதை வேறொரு நாற்பெயர்
ந்ருளும் பொருந்தும், ௧௦௨, ௧௧௨

தான் எடுத்துக்காட்டுச் செய்யுட்களின் தலைப்பில் அவ்வந்தர்பெயரை எழுதி
விளக்குவதும் பல அதிகாரவடைவுகளையுடையதுமான புறத்திரட்டுக்கும் புத்த
கத்திலிருந்து இக்குண்டலகேசிப்பாடல்களிற் சில கிடைத்தன; அவை இவை:—

க - கடவுள் வாழ்த்து.

- டு. “முன்றூன் பெருமைக்கணின் முன்முடிவெய்துகாறு
நன்றேறினோர் தான்குண்டமாயிந்தான் நன்க்கெண்
றென்றானுமில்லாநிபிற்கேயுறுதிக்குமுநதா
னன்றேயிவைவனவனருள் *சரணங்களன்றே”.

ஈ - அவையடக்கம்

- ச. “நோய்க்குற்றமார்தாமருந்தின்கைநோக்கில்லா
திக்குற்றகாதலுடையாபுகைத்திமைநோக்கா
போய்க்குற்றமூன்றமறுததான்புகழ்குறுவேற்கென
வாய்க்குற்றசொல்லினவழுவவழுவலவனன்றே”.

உஉ - தீவினையச்சம்.

- கடு. “வாயுவினைநோக்கியுளமாண்டவயநாவா
யாயுவினைநோக்கியுளவாகையதுவேபோற்
நீயவினைநோக்குமியலசின்திணையுமில்லாத
தூயவினைநோக்கியுளதுப்புவுமெல்லாம்”

சுக - தூய்தனமை.

- அ. “நன்கெனநாறுமிதென்றிவவுடம்புநயக்கினதறாயி
றென்பதுவாயிலகடோறுமுண்ணின்மழுக்குச்சொரியத்
தினபதொர்நாயுமிழுப்பததிசைதொறுஞ்சீப்பில்குபோழ்தி
னினபநனனற்றமிதனகனெவ்வகையாற்கொளலாமே.”
- க. “மாறுகொண்மந்தரமென்றமரகவீறுகெழுமென்றுந்
தேறித்தோள் பற்றியபோழ்தி
பாறொருநாய் .. பற்றியபோழ்தி
னேறியவித்தசைதனமாட்டினபுறலாவதின்கென்றே.”
- கௌ. “உறுப்புக்கடாமுடன்கூடியொன்றாயினையின்பெருமபை
மறைப்பில்விழைவிற்குச்சார்வாய்க்குவதேதவிவவுறுப்புக்
குறைத்தனபோலவழுகிக்குறைந்துகுறைந்துசொரிய
வெறுப்பிற்கிடந்தபொழுதினவேண்டப்படுவதுமுண்டோ”
- கக. “எனதெனச்சிந்தித்தலான்மற்றிவவுடம்பின்பததுக்காமேற்
றினைபெய்தபுன்கதைப்போலச்சிறியவுமுத்தவயாகி
வினையப்புழுக்குந்தமாவிகாணவுமவாழவுமப்பட்ட
வினையவுடம்பினப்பாவியானெனதென்னலுமாமோ.”

* ‘சரணுகுமன்றே’ என்றும் பாடம்.

சுக - இறைமாட்சி.

௨௧. “இறந்தநற்குணமெய்தற்கரியவா
யுறைந்ததம்மையெல்லாமுடனாகுவான்
பிறந்தமூர்த்தியொத்தான்நிங்களெவ்ண்குட
யறவ்கொள்கோலண்ணன்முமதயாணையான்.”

௨௨. “சீற்றஞ்செற்றுப்பொய்நீக்கிசென்கோலினுற்
கூற்றவகாய்நதுகொடுக்கவெணுநதுணை
மாற்றமேநவீனாருன்றமொற்றததுத
தோற்றதனைந புநகாமுறத்தேதானறினன்.”

ருக - குற்றங்கடிதல்.

“மண்ணுளார், சமமைப்போல்வாமாட்டதேயன்றுவாய்மை
நண்ணினார், நிர்த்தங்குற்றங்குற்றமேநல்லவாகா
விண்ணுளாபுத்தநகொத்தவிழுமியோனென்றிப்போழ்ந்த
கண்ணுளான் கண்டதன்மேற்கனறையையார்கனறநன்றென்பார்.”

விஷயம்.

பங்கம்.

விஷயம்.

பங்கம்.

குண்டலகேசசெய்யுட்கள், ௩௦௨,

௩௧௨

குதிரைமலை-ஒருமலை இஃது எழினி அ
திசமானுடையதென்று புறநானூறு,
கருஅ-ம பாட்டாலும் பட்டவகொ
ற்றனுடையதென்று கசுஅ-ம பாட்
டாலும் தெரிகின்றது, இஃது ஊ
ராக்குதினா யென்றுங் கூறப்படும்,
கசுஎ

குதிரைவீரர் - அசர்க்குரிய எண் பேரா
யத்துள் ஒருவகையார், ௧)
கும்மாயம் - புழுக்கிய பசுசைப்பயற்றோடு
சருக்கரை முதலியன கூட்டி ஆக்க
ப்படுவதொரு சிற்றுணடி, இஃது
இப்பெயரோடு விஷணுவாலயங்க
ளில் நிவேதிக்கப்பட்டிருக்கின்றது,
இதற்குக் குழையச்சமைத்தப் பருப்
பென்று பொருள்கூறுவா மூீ மண
வாளமாமுனிகள், ௨௩௯

கும்மித தெய்வப்படிமம் - கும்மியாற்றினு
டைய அதிதேவதையின்வடிவம், ௧௨௦
கும்மியாடல் - கன்னியா கும்மியாற்றில்
நீராடல், ௧௧௬

கும்பிழம்பு, ௬௨
கும்பு, ௨௭௦

குரவை - காமமும் வென்றியும் பொரு
ளாகக் குவைச்செய்யுள் பாட்டாக
எழுவரேனும் எண்மரேனும் ஒன்ப
தினமரேனும் வட்டமாகின்றன கை
பிணந்தாடுங்கூத்து, ௧௭௦

குராமரம்,

௩௩

குருதிப்பலி - இரத்தப்பலி,

௧௩

குருவிதழலை - மதிலுறுப்புக்களு ளொள
று, ௩௩

குரோதம் - கோபம், இஃது உட்பகை
யாறினுள் ஒன்று, ௩௧௭

குல்கானபொயிட - ஒருர், இது மைசூ
ஸம்ஸதானத்தினுளது, ௧௬௬

குலகிரிகளேழு, ௬௭

குலோத்தங்கசோழனுலா - ஒரு தமிழ்
நூல்; உலா-தமிழ்ப்பாடையிலுள்ள
பிரபந்தவகை தொண்ணூற்றினு
ள்ளொன்று, இந்நூலாசிரியாபெயர்
தெரியவில்லை, ஆயினும் ஒட்டக்க
ததா குலோத்தங்க சோழன் காலத்
தில் அவனான ஆதரிக்கப்பட்டு வந்த
வராதலாலும், “கோடையுலாவநா
திக் கொட்டக்கூத்தன்” எனபதனால்
உலாப்பாடுதலில் இவர் பெயர்பெற்
றவரென்று தெரிதலாலும் இந்நூ
லாசிரியர் இவராகத்தானிருத்தல்
வேண்டுமென்று சிலர் ஊகிக்கின
றனர், ௨௦௬

குழலோன்-பரதநூலுட் கூறப்படும் பரு
சாசாரியருள் வேயங்குமல் வாசிப்
போன, இவனை வாமசிக னென
பா வடநூலார், ௭௧

குழுக்கள ஐந்து - அரசர்க்குரிய ஐம்பெ
ருங் குழு = அமைச்சர், புரோகிதர்,
சேனாபதியர், தூதுவர், சாரண

அரும்பதவுரையி லடங்கியவை.

ந.அ.ந.

விஷயம்.

பக்கம்.

விஷயம்.

பக்கம்.

ரென்னு மிவர்களின் கூட்டம் இத்
னைப் பருசு மகாவர்க்க மென்பா
வடநூலார், கௌ.
குழையச்சுமைத்த பருப்பு, உருக
குற்றம் முப்பத்திரண்டு, பெள. ௩௧௩
குற்றமைந்து-கள், பொய்களவு, கொலை,
காம மென்பன இதனை, “நிலை
பெற வெல்லாரு நீத்தனை நைந்
தெனவுந், தலைவரு முருகெனத்
தவிர்ந்தனவு மெனன, நிலைபெற
வெல்லாரு நீத்தனயா வென்றாற,
கொலைகளவு கட்காமம் பொய்யெ
னக் கூறினான்” என்பதனாலுணராக,
புச்செய்யுள், நீலகேசித் திரட்டி
னாயிற் காணப்பட்டது, பெள.
௨௦௪, ௩௦௨

குறளன்-மிகக்குறிய உருவமுடையவன்,
கௌ

குறிஞ்சிப்பாட்டு-ஒரு தமிழ்நூல் இது
சங்கப்புலவாக னுருவிச்செய்த பத
துப் பாட்டினுள் எட்டாவது, இது
முந்தாற்றேரடிக்களையுடைய அக
வற்பாவாக அமைந்ததுள்ளது தலை
வியினது வேற்றுமை கண்டு வருந
திய செவிலிக்கு அறத்தொடு நிற
கும பாங்கு கூற்றாக, ஆரியவரசன
பிரகத்தனைத் தமிழறிவுமுத்தற்குக்
கபிலர் பாடியது இது, நிலைவளங்
களையும் இலவற முறைமையையும்
தலைவனுந் தலைவியும் தடமுனைவைக்
கத்தகும் அன்புடைமையையும் கற்
பின் இன்றியமையாமையையும்
கூறும். இதில் கூக-மலா விசே
டங்கள் கூறப்பட்டுள்ளன, இத்
னைப் பெருங் குறிஞ்சி யென்றும்
வழங்குவா: இதற்கு ஆகிரியா நச்சி
னாகுகினியா உரை செய்திருக்கின
றனா, ௩௩, ௩௪, ௩௨, ௨௪௮

குறுங்காடு, கௌ

குறுந்தொகை-ஒரு தமிழ் நூல்
கடவுள் வாழ்த்துச் செய்யுள் முத
லிய ௪௦௨ - அகவற்பாக்களையுடையது,
இவற்றுள், முதற்பாவாகிய
கடவுள் வாழ்த்துப் பாரதம் பாடிய
பெருந்தேவனு ராலும், மற்ற
௪௦௩ - பாக்கள் திப்புத் தோளா

முதல் அம்மூவனு ரியுதியாகவுள்ள
புலவா இருந்தறி நால்வராலும்
இயற்றப்ப. கொள்ள: அகத்தின்
பகுதியினையே பொருளாக வுடையது,
மேற்கூறிய அகவற்பாக்கள்
நாலடிச் சிற்றெல்லையும் எட்டடிப்
பேரொலியு முள்ளவைகள், இத்
தொகை முடிந்தான் பூரிக்கோ.
இஃது அளவால் தொகுக்கப்பட்ட
தெனபர். இத்தொகையின் பாக்க
ளுள் இருபது பாக்க கொழிந்த
மற்றைப் பாக்களுக்குப் போகிரி
யா பொருளெழுதினவென்றும் அவ
ரெழுதாதொழிந்த இருபது பாக்க
ளுக்கும் நச்சினாகுகினியர் பொரு
ளெழுதின வென்றும் பின்னுள்ள
பாடல்கள் உணர்த்துகின்றன:
“பாத்த தொல்காப்பியமும் பததுப்
பாட் டங்கலியு, மார்கு குறுந்தொ
கையு னைஞ்ஞாங்கு — சாத்த,
திருத்தகு மாமுனிசெய் சிந்தா மணி
யும், விருத்திகாசி னாக்கினிய
மே,” “நல்லறி வுடைய சொல்பே
ராசான, கலவியுங் காட்சியுங் காசி
னி யறியப், பொருடெரி குறந்
தொகை யிருபது பாட்டிற், கிது
பொரு ளென்றவ னெழுதா கொ
ழிய, விதுபொரு ளென்றதற்
கேற்ப வுரைத்தாம்.” இவை நச்சி
னாகுகினியா உரைச் சிறப்புப்பாயி
ரம் “பேராசிரியரும் “யானே
யீண்டையோனே” என்னுங் குறுந்
தொகைச் செய்யுளில் மீனெறி
தூண்டி வென்பதனை ஏனையும
மென்றா” என்று தொல்காப்பியம்
அகத்தினையியல் ௩௪ - ம குத்திர
வுரையப் பச்சினாக்கினியா எழுதி
யிருத்தலாலும். இத்தொகைக்குப்
பேராசிரியா பொருளெழுதினவெ
ன்பது உலகித்தறியப் படுகின்றது;
அவ்வரை கிடைத்திலது. ௪௧

குறையேண்டுநா - காரியங்களை விரும்பு
வா, வறுமையுற் றிரந்தாருமாம்,

குஜ்ஜரம் - கூர்ச்சரே, ச்சம், கனன
டமொழி, ௩௪௨

விஷயம்.

பக்கம்.

யம்.

பக்கம்.

கூட.

கூடம் - யாழ் நரம்புகளிற் பகை நரம்பு,
௩௬

கூத்தனூல் - நாடகத் தமிழ் நூல்களுள் ஒன்று; இந்நூலாசிரியர் மதிவாண ஞானேசுவரர்; இந்நூலில் உள்ளதாக அடியார்க்கு நல்லார், சிலப்பதிகாரம், கடலாடுகாதை, ௩௩, ௩௪-ம் அடிகளின் விசேட வரையில் எடுத்துக்காட்டிய செய்யுள், இது:— ‘அந்தணர் போவியோடருமறை முற்றுக், வேந்தன வேள்வியோடியாண்டுபல வாழ்க, வாணிக நிருநெறி நீணிதி தழைக்க, பதினெண் கூலமு முழுவர்க்குமிருக, வரங்கியற் கூத்து நிரமயிவீனை முடிச, வாழ்க நெடுமுடி கூர்கவென் வாய்ச்சொலென், றிப்படிப் பலிகொடுத்திறைவனிற் ரொக்குச, செப்பட வமைத்துச் செழுமபுகை காட்டிச், சேவடி தேவரையேத்திப் பூதரை, மூவடி முக்தால் வெண்பா மொழிந்து, செவியிழுகுறாமும வேந்தனை யேத்திக், சவியொழுத் கத்து நின்றழி வேந்தன், கொடுப்பன கொடுப்ப வடுக்குமென்ப.” இதைப்பற்றி வேறே யாதொன்றும் தெரியவில்லை இது மதிவாணர் நாடகத்தமிழ்தூ லெனவும் வழங்கும், ௭, ௨௭௧ கூத்தினிலக்கணம், ௨௭௦ கூந்தலின்வகைஐந்தா-முடி, கொண்டை, சுருள், குழல், பணிசசை யெனபன, ௨௦௨ கூப்பீடு - ‘கூப்பிடுதல், ௭௪ கூர்ச்சாக்குடிகா - கூர்ச்சர தேசத்துச் செய்யப்படும் சிற்பவேலை யமைந்த கோயில், ௩௬௨ கூர்ச்சரதேசத்துப் பணி - கூர்ச்சரதேசத்து வேலை, ௩௬௨ கூலக் கடைதெரு - நெல்முதலிய பல பண்டங்கள் விற்கப்படுக கடைதெரு, ௨௭௧ கூலம் எண்வகையென்பது, ௭, ௨௭௧ கூலம் பதினெண்வகை யென்பது, ௭, ௨௭௧ கூளி - பெண்பேய், ௫௭

கூறிட்டி மொழிதல் - நால்வகை வினா விடையுள் ஒன்று; பெள. ௩௦௪ கூனி - மாதவியின் ரோழி,

கே.

கேசகம்பன முனிவர், ௧௨௦ கேவல ஞானிகள் - திரிகால உணர்ச்சியுடையோர்; கேவல ஞானம் - ஐவகை ஞானத்துள்ளும் சிறந்தது இது சைனநூல் வழக்கு, ௨௫௬

கை.

கைம்மை நோன்பு-கணவனிற்க்கப்பெற்றோர் அனுட்டிக்கும் விரதம், ௧௬ கைமமைநோன்புநோற்று உடம்பைவருத்துதல், ௨௪௦ கையாற கருவியாற் பண்ணுது மனத்தால் நிருமித்தல், ௨௭௩

கொ.

கொக்கி - ஆபரணங்களின் உறுப்பு விசேடம், ௩௧ கொக்குவாய் - ஆபரணங்களின் உறுப்பு விசேடம், ௩௧ கொட்டி - கொடுகொட்டியாடல்; இது புறநாடகம் பதினென்றனு ளொன்று; திரிபுரம் தீமடுத்தெரியக் கண்டு ஐயாநந்தத்தால் சிவபெருமான் கைகொட்டியாடியது, இது கொட்டிச் சேத மெனவும் வழங்கும்; இது உறுப்பு நான்கு, ௩௦ கொடுங்கை, ௧௪ கொடுத்தமிழ் நாடு பன்னிரண்டு - பொல்கர் நாடு, ஒளிநாடு, தெனபாண்டிநாடு, குட்டநாடு, குடநாடு, பன்றிநாடு, கற்காநாடு, சீதநாடு, பூழிநாடு, மலையமாளுடு, அருவாநாடு, அருவாவடத்தலைநாடு எனபன, இவற்றைச் செந்தமிழ் நாட்டுத் தென் கீழ்பால் முதலாக வடகீழ்பால் இறுதியாக எண்ணிக்கொள்க. இதனைத் தொல்காப்பியம், எச்ச வியவில் “செந்தமிழ்சேர்ந்த” என்னும் சூத்திரத்திற் குச சேனாவரைய மொழதிய வரையாலும் நச்சினார்க்கினிய ரெழுதிய வரையாலு முணர்க, ௨௭௧ கொய்யாக் குறிஞ்சி - குறிஞ்சிப் பண், இதனை வெளிப்படையென்பர், ௧௬௭ கொல்லனுலைமூக்கு, ௧௬௭

அரும்பதவுரையி லடங்கியவை.

௩௮௫

விஷயம்.

பக்கம்.

விஷயம்.

பக்கம்.

கொல்லாமை - அஹிம்மை, இது பஞ்ச
சிவத்து னொன்று; பௌ. ௧௪௩

கொல்லிப்பாவை, ௪௪
கொலையைத் தவிர்கவென்பது, ௨௧௫

கோ.

கோசலதேசத்துச் சித்திர வேலைக்காரர்,
௧௭௩

கோசலதேசம், ௩௦௦

கோட்டான், ௪௬

கோணச்சநதிவிதானம் [விதானம்-மேற்
கட்டி], ௧௫௩

கோபசொல்-வாக்கிற்றேன்றும் பாவச
சொற்கள் நானகினுள் ஒன்று, ௩௦௬

கோமினி - ஒரு செட்டிப்பெண, ௬௨

கோயிற்றுக்கு - இசைததமிழ்நூலுட் கூ
றிய எழுவகைத்தூக்கினுள்ளொன்று,
இது நான்குசீர்களையுடையது, ௧௭

கோரகை - பிச்சைப் பாததிரம், பௌ.
௪௨௮

கோவகாமர் - பழைய புத்தாகளு னொரு
வர், ௩௦௨

கோவலன் - மணிமேகலையின் தந்தை,
௨௨௩

கோவூகிழார் - கடைச சங்கப்புவருள
ஒருவர் எட்டித்தொகைகளில் இவ
ரார் பாடப்பட்ட பாட்டிக்களும
சிவவுள்ளன, ௧௦௧

கோள் - வாக்கிறேன்றும் பாவச்சொற்
கள் நான்கினுள் ஒன்று; பௌ. ௩௦௬

கோஸஞ்சாரபூமி - பசுக்கள் இடையூ
றின்றி மேய்தற்கு அரசனால் விடப்
பட்ட நிலம், ௧௧௧

கௌ.

கௌசாம்பி நகரம் - குசாம்பனென்னு மர
சுறை செய்யப்பட்ட நகரம், இது

கோசம்பியெனவும் வழங்கும், ௧௩௬

கௌண்டின்னியர் - பழைய புத்தாட்குள்
ஒருவர், ௩௦௨

கௌதம புத்தர், ௩௦௦, ௩௦௨

கௌதம புத்தர் அவதரித்தது, ௩௦௦

கௌதம முனிவர்-இப்பெயருள்ள முனி
வர் இருவர், ௧௫௮, ௨௫௨

கௌந்தியடிகள் - ஒரு ஜைனஸந்நியாவி
னி, ௨௪௦

சக்காதத்தின் குடி, ௧௨௦
சக்கரவாளக் கோட்டத்துள்ள முனிவர்,
௧௧௬

சக்கரவாளக் கோட்டம், ௧௧௨

சக்கரவாள கிரி, ௬௬

சக்கரவாளம் - முப்பத்தொருவகை உல
கவகையும்தன்னுள்ளே யடக்கிய
கோளம், பௌ. ௬௬

சங்கத்தார் - ஸங்கத்தார்; பௌத்தரில்
துறந்தோர்க்குறின கூட்டம் ஸங்க
மெனப்படும், ௪௧, ௧௧௦, ௩௦௦

சங்கத்திலிருந்து விலக்குதற்குரிய குற்
றவகை, ௨௪௫

சங்கமன் - ஒரு வணிகன்பெயர், ௨௭௪

சங்கறுப்பார் - ஒரு சாதியார், ௨௭௦

சங்கினுஞ்செய்த காதணி, ௨௬

சட்டையிட்ட பிரதானி, ௨௨௭, ௨௭௬

சடாயு - இராமாயணத்திற் கூறப்பட்ட
கழுகின் வேந்தன்பெயர், ௨௫

சண்டிகை - ஸமசானவாவினியாகிய
ஒரு தேவதை, ௫௭

சண்டைபநகர், ௨௩

சத்தியம் நான்கு - துகடம், துக்கோற்
பததி, துக்கநிவாரணம், துக்கநிவா
ரணமாகக் கெட்பன; இந்நான்கி
னிலகணமும் ஆகம் குத்திரத்தி
லுள்ளதாகிய ஹீனயானத்திலுள்ள
கக்கூறப்பட்டிள்ள தென்றும், இந்
நான்கினுள் ஒவ்வொன்றும் மும்
மூன்றாகப் பன்னிரண்டு வகைப்
பயிமெனறுங் கூறுவர். பௌ. ௩௦௪

சதுக்கப்பூதம், ௧௧, ௧௧௧

சதேநதிரர்கள்-நூறு இந்நதிரர்கள், அவர்
களாவார்: பவணேநதிரர் நாற்பத்தி
ருவரும் வியநதிரேநதிரா முப்பத்
திருவரும் கறபேநதிரர் இருபத்திரு
வரும் சந்திரனும் சூரியனும் நரேந
திரனும் மிருகேநதிரனு மென்பார்,
நூவாகளுக்கெல்லாம் தலைவனாகவுள்
ளவனுக்கு அகமிநதிரனென்பதுபெ
யர், இது சைனநூல் வழக்கு, ௨௫௮

சநதம் - வேதாங்கங்க ளாறனு னென்று;
இது செய்யுளிலக்கணத்தைக் கூறு
வது, சநதோ விசிதி யென்றுங்
கூறப்படும், ௨௫௪

விஷயம்.

பக்கம்.

விஷயம்.

பக்கம்.

சந்தனம் - மாலேமுதலியன தரியாமை -
பெளத்தமுனிவர்க்குரிய தச்சிலத்து
ளொன்று, பெள. ௧௦௮

சந்தி மூன்று - பன்னிரு நிதானத்துள்
செய்கையும் உணர்வுஞ் சேர்தலு
முதற் சந்தி யென்றும், துகர்வும்
வேட்கையுஞ் சேர்தல் இரண்டாளு
சந்தி யென்றும், பவமுற் சேற்ற
முஞ் சேர்தல் மூன்றாளுசந்தி யென
றுங் கூறப்படும், பெள. ௧௦௪

சந்திரமண்டலம், ௧௦௪
சந்திரன் - சதேந்திரருள் ஒருவன், இது
சைனதூல் வழக்கு, ௨௩௮
சந்திராபீடன் - உச்சைனரிகரத் தரசன்;
இவன் தாராபீடென்னும் அரசன
புத்திரன், காதம்பரி யென்பவளு
டைய கணவன், காதம்பரியென
னும் வடமொழிக் கத்திய காவ்யத்
தின் கதாநாயகன், ௧௩௧

சந்தேகம் - பலதீலையாய வுணர்வு, ௨௪௧
சந்தோ விசிதி - ஒரு வடதூல்; இது
வேதாங்க மானினுள் ஒன்று, செய்யு
ளிலக்கணத்தைக் கூறுவது; சந்த
மெனவும் வழங்கும், ௨௩௩

சப்த கௌஸ்துபம் - ஒரு வடதூல்; இது
பாணினி சூத்திரங்களைப் பின்பற்
றிப் பதஞ்சலி மஹாபாஷ்யத்தை
விளக்கிப் பட்டோஜி தீகூழிற் ரென்
பவரா லியற்றப்பட்ட தொரு வியா
கரணக்கர்த்தம், ௨௩௪

சம்பங்கோழி - சண்பென்னுங் கோரை
களில் தங்கியிருக்கும் ஒருவகைக்
கோழி, ௧௩௩

சம்பாதிபுரம் - புள்ளிருக்கு வேளூர்,
சம்பாதி பூசிக்கப் பெற்றமையால்,
இஃது இப்பெயர் பெற்றது, ௨௩௫
சம்பாநகரம் - இஃது அங்கநாட்டிற் கங
கைக்கரையிலுள்ளது சம்பபெயென
வும் வழங்கும், ௨௩௬

சம்பாபதிகோயிலுள்ளவிடம், ௧௮௫
சம்பாபதியின் நிறம், ௧, ௧௧௩
சம்புத்தீவக்காவற்றெய்வம், ௧௨
சமசித்தத்துவம் - உபேக்ஷாபாவனை,
பெள. ௩௮௧

சமணசமயத்தின்பாகுபாடு இரண்டு - ஆசீ
வகவாதம் நிகண்டவாதமென்பன, ௨௩௪

சமணரில் இருத்திபெற்றோர் - சாரணர்,
௧௦

சமதண்டம் - ஒரூர்; இதில் ஆசீவகமத
பரவியிருந்ததாக நீலகேசித்திரட்
டாற்றெற்கின்றது, ௨௩௯
சமந்தகூடம் - இலங்கைத்தீவிலுள்ள
ருமலை இது சமனொளியென்றும்
சமந்தமென்றும் பெயர்பெறும்; புத
தஸ்தலங்களு ளொன்று, ௧௦, ௧௧,
௨௩௭

சமந்தம் - சமந்தகூடம், ௧௦, ௨௩௮
சமயவாதியா, ௨௩௯

சமவாயம் - கூட்டம், ௨௪௦

சமனெலை - சமந்தகூடமென்னுமலை, ௧௧

சமனொளி - சமந்தகூடம், ௧௧

சமந்திபுக்கது - பெருங்கதையின் சிற்று
றுப்புக்களுளொன்று, ௧௧௩

சமயபு - ஸ்வயம்பு, ௨௩௭

சர்வஜ்ஞன் - புத்தன், ௧௧௬

சரணங்கரர் - பழையபுத்தாருளொரு
வர், ௧௩௨

சரவணம் - நாணற்காட்டினையுடைய
தொருபொய்கை இஃது இமயமலை
யைச்சார்ந்துள்ளது, ௧௩௮

சரியாபிடகம் - சூத்திரபிடகத்தின் சிற்
றுறுப்புக்களுளொன்றென்பெயர் பெள.
௨௪௩

சா.

சாக்கியசக்கரவர்த்தி, ௧௩௦

சாங்கியவாதசகருகம் - நீலகேசித்திரட்
டினுறுப்புக்களுளொன்று, ௨௪௨

சாங்கியவாதம், ௨௪௩

சாங்கியனரையுரை - பெருங்கதையின்
சிற்றுறுப்புக்களுள் ஒன்று, ௨௪௪

சாணி, ௧௩௮

சாப்பறை, ௧௩௯

சாபசர் - முனிவா சபிததீலையே ஆம்
பாகவுடையவரென்றபடி, ௧௫

சாமானியஞானம் - பொதுவுணர்வு, ௧௪

சாமானியானுமானம் - அனுமானவளை
யின்வகை மூன்றனுள் ஒன்று, ௨௪௬

சாமம் - ஒருவகைத்தானியம் இஃது
எண்வகைக்கூலத்துளொன்று, ௨௪௭

சார்பிற்றோற்றம் - பெள. ௧௦௩

சாரணர் - ஒற்றர், ௧௦; பெளத்தரிலும்
சைனரிலும் விர்த்திபெற்றமுனிவர்;

அரும்பதவுரையி லடங்கியவை.

௩௮௭

விஷயம்.

பக்கம்.

ஸஞ்சரிப்பவரென்பது பொருள்,
பெளத்தசாரணர்களின் சீலம் தூ
றென்று, (சிவஞானசித்தியார், பர
பக்கம், செளத்திராந்திகன் மதத்தி
ற்கு ஸ்ரீ ஞானப்பிரகாச ரெழுதிய
வுரையால்) தெரிகின்றது, ௧௦௦
சாலங்காயணன் - பிரச்சோதனமெ, ௧௦௦
அரசனுடையமந்திரி, ௧௦௦
சான் - ததுள்ளகுற்றம். ௧௦௦

சி.

3௧ - பழையபுத்தாக்களுள் ஒருவா, ௧௦௦
3௨ - ஆரியவரசர்களுள் ஒருவன்,
௨௦௦

ம்,

௧௦௦

பபறவை,

௧௦௦

சித்தாந்தத்தொகை - ஒருதமிழ்ப்பெளத்த
தூல்; இதுபுத்தமதசித்தாந்தங்களைத்
தொகுத்துக் கூறுதலின், இப்பெயர்
பெற்றதென்று ஊகித்தறியப்படுகின
றது இதனைச் செய்தோரையாவது
இதன்காலத்தையாவது மற்றவகை
யையாவது ஒருவாற்றாலும் தெரிந்
துகொள்ள இடமில்லை, ஆயினும்
நீலகேசித்திரட்டில், பெளத்தவாதச்
சருக்கத்தில், “உள்ளஞ்சொல்லுட
மபு” என்னுஞ் செயபுருநாயில்,
“மருடரு மனம்வாய் மெய்யிற்
கோலைமுதல் வினைபத்தாமே” என
பெறு சித்தாந்தத்தொகை’ என
ஆர்ஜுனாயாசிரியரும், சிவஞான
சித்தியார், பரபக்கம், செளத்திராந்
திகன் மதத்துள்ள “முழுதுணர்ந்து”
எனறுநதிருவிருத்ததுரையில், “அ
ருணெறியாற் பாரமிதை யாற்றநது
முடனடக்கிப், பொருணமுழுதும
போதியின்கீழ் முழுதுணர்நத முனி
வான்ற, னருண்மொழியா னலவா
ய்மை யறிந்தவரே பிறப்பறுப்பார்,
மருணெறியாம் பிறந்து மயக்கறுக்
கு மாறுளதோ”, “இஃது அவர்கள்
சித்தாந்தத்தொகை’ என ஸ்ரீ ஞானப்
பிரகாசரும் எழுதியவாற்றால் இந்
தசெய்யுளிரண்டும்
எனவாகப் புலப்படுகின்றன விளங்
குவதற்கு இந்நூல்
ந்தத்தொகையென்று பதிப்பிக்கப்
பட்டிருக்கின்றது, ௨௮௮, ௧௦௦

விஷயம்.

பக்கம்.

சித்தியெண்பத்தொன்பது - பெள. ௧௧௮
சித்திரகாரிகள் - சித்திர மெழுதுவோர்,
௨௭௦
சித்திரசேனன் - ஒருகந்தருவன், ௧௧௯
சித்திரப்படம் - சித்திரமெழுதியவா
டை, ௧௧௮
சுதிரபூமி - ஆச்சரியத்தை யுண்பெண்
ணும் பூமி, ௧௧௮
சுதிரம், ௧௧௮
சித்திரன் - ஆரியவரசர்களுள் ஒருவன்,
௨௮௮
சிதம்பரம் கனகசபையின் முகட்டைப்
பொன்வெய்ந்த பராதகனென்று
சொல்லப்பட்ட வீரநாயகன்ச்சோ
ழன், ௧௧௮
சிதரினசீரை - சிதைந்ததுணி, ௨௮௮
சிறநன் - மகனருள்ளே குறளளில்
நெடியவன், ௧௧௮
சிலப்பதிகாரம் - ஒருதமிழ்நூல், பழைய
காப்பியங்களைநதுள்ள இரண்டாவ
து, இளங்கோவடிகளென்னுஞ்
சோழமனிவரா வியற்றப்பட்டது,
கனவியற்பொருள்கண்ட கணங்கா
யனாமகனார் நக்கீரனார்முதலிய உ
ரையாசிரியர்களால் எடுத்துக்காட்
டப்படும் பிரமாணநூல்களுள் ஒன்
ருசுவீனவருவது, கணவனும் மனை
வியுமாகிய கோவலன் கண்ணகியெ
ன்பவருடைய சரித்திரத்தை விரித்
துக்கூறுவது, தமிழ்நாட்டரசர் மூ
வருடைய இச்சுதானிகளாகிய
புகார் மதுரை வஞ்சியெனனும் மூ
னநன் பெருமைகளையும் விளக்கு
வது, சிலநருமங்களைச் சிலம்புகா
ரணமாக உலகத்தார்க்குத் தெரிவித்
தற்பொருட்டிச் செய்யப்பட்டமை
யின், இஃது இப்பெயர்பெற்றது;
இன்னும், முததமிழும் விரவப்பெற்
றதாகலின் இயலிசைநாடகப்பொரு
ட்டொடர் நிலைச்செய்யுளென்றும்,
நாடகவறுப்புக்கோயுடைத்தாகலின்
நாடகக்காப்பியமென்றும், உரைப்
பாட்டிம இசைப்பாட்டிம இடையி
டையே விரவப்பெற்றதாகலின் உ
ரையிடையிட்ட பாட்டிடைச் செய்
யுளென்றும் இந்நூல்பெயர்பெறும்,
இது பதி

விஷயம்.

பக்கம்.

விஷயம்.

பக்கம்.

ற்று மங்கலவாழ்த்துப்பாடல் முதலிய பத்துறுப்புக்களையுடைய புகார் காண்டமும் காடுகாண்காதை முதலிய பதின்மூன்றுறுப்புக்களையுடைய மதுகாக்காண்டமும், குன்றக்குரவைமுதலிய ஏழுறுப்புக்களையுடைய வஞ்சிக்காண்டமூகப்பகுக்கப்பட்டுள்ளது, இதில் இயற்றமிழின் பாகுபாடான வெண்பா அவகவற்பா கலிப்பாவென்பவைகளும் இசைத்தமிழின் பாகுபாடான ஆற்று வரிமுதலிய பாக்களும் நாடகத்தமிழின் பாகுபாடான உணர்ப்பாட்டுக்களும் வந்துள்ளன, இதற்கு அரும்பதவுரையென்றும் அடியார்க்கு நல்லாருடையென்றும் இரண்டொகைகளுண்டு, இவற்றின் வாலாறுகளைவெல்லாம் சிலப்பதிகார அச்சுப்புத்தகத்தின் முதவுரை முதலியவற்றிற் காண்க. ௨, ௩, ௪, ௫, ௭, ௮, ௯, ௧௦, ௧௧, ௧௨, ௨௮, ௨௯, ௩௦, ௩௧, ௩௨, ௩௩, ௩௪, ௩௭, ௩௮, ௪௧.

சிலப்பதிகார நூலாசிரியரும் மணிமேகலை நூலாசிரியரும் ஒருகாலத்தினொன்பது, ௮
சிலப்பதிகார வரும்பதவுரை யாசிரியர், ௮
௩௩, ௧௨௭, ௧௯௭
சிலாநல்லம் - வட்டமாகச் சந்திரகாந்தக் கல்வாற்படுத்தது; சை. பெள. ௨௭௬
சிவஞான சித்தியார் - தமிழிலுள்ள சைவசித்தாந்த சாஸ்திரம் பதினான்கனுள் நான்காவது, இது பரபக்கம் சுபக்கமென இரண்டு பகுதிகளையுடையது; அவற்றுள், ௩௦௧ - திருவிருத்தங்களையுடைய பரபக்கத்தில், உலோகாயதன் முதலிய பரசமயிகளுடைய கோட்பாடுகள் எடுத்துக்காட்டிமுறுத்தல் செய்யப்படும்; ௩௦௮ - திருவிருத்தங்களையுடைய சுபக்கத்தில் பலசமயிகளாலுஞ் செய்யப்படும் ஆசங்கைகளுக்கெல்லம்பரிகாரங்கூறி ஸ்வமதம் நாட்டுதல் செய்யப்படும்; இதனைச் சிவஞானபோதத்தின் வழிநூலென்பர்; இந்நூலின் பெருமையை, “பாரிலுள்ள நூலெல்லாம் பார்த்தறியச் சித்தியி

லே, யோர்விருத்தப் பாதிபோதும்” என்னும் சிவபோகசாரச்செய்யுளும், “சிவத்திற்கு மேற்றெய்வமில்லை சிவஞான சித்திக்குமேற் சாததிரமுமில்லை” என்னும் பழமொழியும் நன்கு புலப்படுத்தும்; இந்நூலாசிரியர், இற்றைக்குச் சற்றேறக்குறைய ௬௦௦ - வருடங்களுக்குமுன் பெண்ணையாற்றுக்குச் சமீபத்திலேயுள்ள திருத்துறையூரில் எழுந்தருளியிருந்த ஆதிசைவரும் சகலாகம பண்டிதரென்னுங் காரணப்பெயர் பெற்றவரும் மெய்கண்டசேவருடைய மாணுக்கர்களுட்கிறந்தவருமாகிய அருணந்தி சிவாசாரியர், இதிலுள்ள பரபக்கத்திற்குத் திருவொற்றிப்பூரூனாப்பிரகாசர், அவர் மாணுக்காகிய தத்துவப்பிரகாசர், உவலப்பபண்டாரமுதலியோரும், சுபக்கத்திற்கு மறைஞானதேசிகர், சிவாக்கிரயோகிகள், திருவண்ணாமலையாதினத்து ஞானப்பிரகாசமுனிவர், திருவாவடுதுறையாதினத்துச் சிவஞானமுனிவர், நிரம்பவழிகிய தேசிகாமுதலியோரும் உரை செய்திருக்கின்றனர், ௨௩௨, ௨௪௪, ௨௪௬, ௨௫௦, ௨௫௧, ௨௮௪, ௨௮௬, ௨௮௮, ௨௮௯, ௨௯௪, ௨௯௬, ௨௯௭, ௩௦௧, ௩௦௭, ௩௧௨, ௩௧௪, ௩௧௫, ௩௧௬
சிவபாததியன் - சிவபெருமானுடையாதத்திறகுரியவன், ௧௧
சிவபெருமான் - இவனை மஹாயோகியென்பர்; பெள. ௧௪
சிவேதன் - ஆரியவரசர்களு ளொருவன், ௨௪௬
சிற்பம் - துண்டொழில், “சிற்பந்திஷுதரு திண்டதிற் றிலலை” என்பது திருச்சிற்பம்மலக் கோவையார், ௧௪௦
௩௦௮ - பாட்டு, ௧௪௦
சிற்பாசாரிகள், ௩௦, ௧௬௫, ௨௭௦
சிறப்புடையவரே மக்களென்றல், ௨௦௧
சிறியவாயில், ௫௪
சிறுதீவு இரண்டாயிரம் - பெள. ௧௭
சிறுபவியரிசி, ௧௧
சிறுபாணாற்றுப்படை - ஒரு தமிழ்நூல்; இது பத்துப்பாட்டின் மூன்

அரும்பதவுரையி லடங்கியவை.

ந அக

விஷயம்.

பக்கம்.

விஷயம்.

பக்கம்.

ருவதுபாட்டு; இது ௨௬௯ - அடி
களையுடையது; பரிசிவ் பெறக்கரு
திய பாணனொருவனைப் பரிசிவ்
பெற்றொருவன் ஏறுமாநாட்டுநல்
லியக்கோடனிடத்தே ஆற்றுப்படுத்
தியதாக அந்நல்லியக்கோடனை இ
டைக்கழிநாட்டு நல்லூர் நத்தத்த
னூர்பாடியது, [பாணா-பாடிவோர்,
இவர் இசைப்பாணரும் யாழ்ப்பாண
ரும் மண்டைப்பாணருமென்ப ப
லா.] இது நல்லியக் கோடனது
வள்ளனமையையும் அவனுடைய
நகரங்களாகிய எயிற்பட்டினம் வே
லூர் ஆமூர் முதலியவற்றினியல்பை
யும் அவற்றிலுள்ளாருடைய நற்கு
ண நற்செய்கைகளையும் அவனது
அரண்மனையின் சிறப்புடையும் பல
திறத்தினரும் ஏத்துவது பலகுண
விசேடத்தோடு அவனவீற்றிருத்த
லையுங்கூறுவதன்றித் தமிழ்நாட்டு
மூவேந்தருடைய இராசதானிக
ளாகிய மதுரை வஞ்சி உறந்தையெ
ன்னும் மூன்றுநகரங்களின் நிலை
மையையும் பேசுபார் பாரி காரி ஆய்
அதிகள் நள்ளி ஓரியென்னும் வள்
ளக்களெழுமவரும் இன்ன இன்ன
கோடையார் பெயர்பெற்றார்களெ
ண்டதையுங் கூறும்; இதற்கு ஆசிரி
யர் ௪௪௯௦க்கினியர் உரைசெய்தி
ருக்கின்றனர். இது சிறுபாணநெ
னவும் சிறுபாணனவும் வழங்கும்;
௨௬, ௨௭, ௨௮,

௨௭௫

சிறைச்சூலை,

௬

சிறை - தண்டம், ௧௧௬, வேதாங்க
மாறணா ஒன்று, வேத இலக்கணத்
தைக் கூறுவது, ஒவ்வொரு வேத
த்திற்கும் பலசிறைகளுள்ளன; ஒரு
வேதத்திற்குரியவை மற்றவேதங்
களுக்கு ஆகா, அவை வியாஸர், நா
ரதர், பாணினி, பரத்துவாஜர், கௌ
ஹளர், வ்யாடிமுதலிய டஹரிஷிக
ளாலும் வேறுள்ள பிராசீனாகளா
லும் செய்யப்பட்டுள்ளன; இவற்று
ள் நாரதசிறை அடியார்க்கு நல்லா
ரார் பாராட்டப்பட்டுள்ளது; அத
னைச் சிலப்பதிகாரம், ஆய்ச்சியர் கு
ரவை யுரைத்தாகாண்க, இதனைவே

தத்திற்கு மூக்காகக்கூறுவர், சிறை
யெனவும் வழங்கும், ௨௭௯

சீ.

சீ,

௬௧௮

சீகாழி - ஒருசிலவந்தலம், சிலபெருமா
னைக் காளிபூசித்தமையின்; இஃது
இப்பெயர்பெற்றதென்பர், ௨௬
சீலசமாதி - பெள, ௩௦௧

சீலபாரமிதை - சீலம் நிறைத்தல், இது
வியப்பிடக்கூத்துச்சொன்னவாறு செ
ய்தல்; இதனை, “எண்ணிகந்த கா
லங்கொம்பொருட்டான்மிகையுழந்
தெண்ணிகந்த வுலோகங்க ளிருடர
வொருங்குணர்ந், தெண்ணிகந்த தா
னமுஞ் சீலமுமியவையாக்கி, யெண்
ணிகந்த குணத்தினு னெம்பெருமா
னல்லோ” என்பதனாலுணர்ந்; இச்
செய்யுள் நீலகேசித்திரட்டினாயிற்
கண்டது. இதனைத் தசபாரமிதை
யுள் ஒன்றென்பர்; பெள, ௨௪௯

சீலமைந்து - கொல்லாமை, கள்ளுண்ண
மை, பொய்யாமை, காமினமை,
கள்ளாமையென்பன, ௨௧, ௧௮௮

சீவகசிந்தாமணி - ஒருதமிழ்தூல், இது
தமிழிலுள்ள பழையகாப்பியமைந்
துள் முந்தியது; திருத்தக்கதேவ
ரென்னும் சைனமுனிவராலியற்றப்
பட்டது, ௧௩ - இலம்பகவுறுப்பை
யும், ௬௧௪ - சுவிகளையுமுடையது,
சொல்லமுதும் பாராளமுதும்நிறைந்
துள்ளது, சைனமதத்தினனாகிய
சீவகனென்னுமரசனது சரித்திரத்
தைவிரித்துக்கூறி மேம்பட்டுவிளந்
குதலின், இப்பெயர்பெற்றது, ௨௪
சிமேற்புலவாகொளநச்சினர் கினி
யரால் உரைசெய்யப்பட்டது; இத
ற்குவேறொரு பழையவுரையுண்டெ
ன்று அங்வுரையால் விளங்குகின்ற
து சிந்தாமணியென்றும், நூற்பய
னாகிய நார்பொருள்களையும் நன்கு
விளங்கக்கூறுதலின் முடிபொருட்
டொடர்நிலைசெய்யுளென்றும்இது
வழங்கப்படும், ௨, ௬, ௧௨, ௧௮,
௨௫, ௨௬, ௩௦, ௩௨, ௩௩, ௩௪, ௩௭,
௩௯, ௪௦

விஷயர்.

பக்கம்.

விஷயர்.

பக்கம்.

சேறியகற்பு - மறக்கற்பு; இதனை மதுரையையெரித்த கண்ணகிபாற்காண்க. இதற்கு மறுதலையாகிய கற்பு, ஆறிய கற்பென்றும் அறக்கற்பென்றும் கூறப்படும், ௨௪௦

௬.

சுத்ததூல் - பொத்ததூல், ௩௬௩
சுட்டிக்குவியென்னும்ஒலி - பேரார்தையி னெலி, ௩௬
சுத்தி - இப்பி, ௨௩௨
சுத்தோதனன் - கௌதமபுத்தருடைய பிதா; இவனைச் சாங்கியசக்கரவர்த்தி யெனறுகூறுவர், ௨௧௬, ௩௦௦
சுதையாற்பாையுள்ளிட்டனபண்ணுவார் ௨௭௦

சுபகிருஸ்நலோகம் - பிரம்ஹலோகம் இருபதினாள் ஒன்பதாவது. இஃது உருபப்ரஹ்மலோகம் பதினானாள் ஒன்று பெள. ௩௬

சுரபுண்ணை - ஒருமரம், ௩௬௩
சுணாப்பழத்தின்விதை, ௩௨௦
சுள்ளிக்கோல், ௨௩௬
சுள்ளிகள், ௨௩௬

௭.

சுட்டிஹைச்சிவிற்போர், ௨௭௦
சுடாமணிநிகண்டு - ஒருசமீப்தூல் இது தெய்வப்பெயராததொகுதிமுதற் பல் பெயர்க்கூட்டாததொருபெயர்த்தொகுதியிறுதியாகிய பன்னிரண்டு தொகுதிகளையுடையது; திவாகரத்துக்கும் பிங்கலத்தைக்கும் வழிநூலாகவுள்ளது, இந்நூலாசிரியர், சைனமத்ததின்ரும் பெருமண்ணேரென்று வழங்குகிற வீரபுரத்திலிருந்தவரும அருகதேவன் சரிதத்தைப்புராணமாகச் செய்தவருமாகிய மண்டலபுருடென்பவர் இந்நூலையாக்குவித்தோர், இம்மண்டலபுருடருடைய ஆசிரியரும் திருநாற்குன்றையென்னும் ஊரிலிருந்தவருமான குணபத்திரதேவரென்பவர். இந்நூல் கூ-வது செயல்பற்றியபெயர்த்தொகுதியில் "கிருட்டின ராயன் கைபோற், கொடைமட மென்ப தம்மவனாயாது கொடுத்த லாமே" என்ன்தலால், இது

ராயனென்னும் ஒருபிரபுவிற்காலத்துச் செய்யப்பட்டதென்றுதெரிகின்றது; இதில் ஆயிரத்து நூற்றுத்தொண்ணூற்றாறு விருத்தங்களுள்ளன, ௩௦, ௧௧௪, ௨௦௬, ௨௧௬
குத்தினை-குத்திரகுலத்துப்பிறந்தபெண், ௨௩௪

குதாடல், ௧௩௬
சூரியகாந்தம், ௧௧௬
சூரியன் - சதேந்திரரூள் ஒருவன்; இது சைனநூல்வழக்கு, ௨௩௮
சூரியனுடைய உதயாஸ்தமயம், ௨௩௮
சூளாமணி - ஒருதமிழ்ச் சைனக்காப்பிதூல்; இந்நூலாசிரியர், தோலாமொழிதேவரென்னும் சைனமுனிவர்; இரண்டாயிரத்துநூற்றுமுப்பத்தொருசெய்யுளையுடையது, சொற்களவார்பொருட்சுவைகளிறிற்றந்தது. இஃது காப்பியக்கதாராயகன திவிட்டனென்னுமரசன், ௧௨௩
சூளுறவு - சபதம், ௧௩௩

௮.

செந்தூங்கு - இசைத்தமிழ்தூலிற் றைய எழுவகைத் தூக்கினுள்ளான். இஃது ஒருசீலையுடையது
செம்பஞ்சுக்குழம்பு,
செம்பாகம் - நல்லபக்குவம்,
செம்புகொட்டிகள் - செம்புவேர்வோர், இவர்கள் ஒருசாதியர்
செம்புயிர் - ஐவகையுயிர்களுடைய இது சைனநூல்வழக்கு,
செம்முல்லை,
செருநது - செருந்திமரம்,

௯.

சேதனப்பிரபஞ்சம், ௩௦௦
சேரன்செங்குட்டுவன் - சிலப்பதிகாரநூலாசிரியரான இளங்கோவழக்குமூர்த்தவன், இவன், கன்னடாட்டையடைந்து தன்சுவர்க்கம்புகுந்தாளென்பதைக்கேட்டு இமயமலையிலிருந்துசிலைகொண்டது அவன்வடிவமைப்பித்துப் பிரதிஷ்டைசெய்வித்துப்பூசையும் திருவிழாவும் நடத்தினான், ௨௪௭

அரும்பதவுரையி லடங்கியவை.

விஷயம்.

பக்கம்.

சோபையியர் - சேனாதிபதிகள்; இவர் அரசர்க்குரிய ஐம்பெருங்குழுவினுள் ஒருவகையார், ௧0
சேனானுமானம் - அனுமானவகை மூன்றனுள் ஒன்று; இஃது எச்சமென வுங்கூறப்படும், ௨௮0

சை

சைவவிருத்தார்தம் - குழந்தைப்பருவத்தில் நடந்த வரவாறு; சைசவம்-சிகுத்தன்மை, ௫௭
சைனசந்நியாசினிகள், ௪௭

சொ.

சொல்லிற்றேன்றும்பாவம் நான்கு-பொய், குறளை, கடுஞ்சொல், பயனில் சொலென்பன, பெள். ௨0

சோ.

சோதிடனாலோர், ௧0, ௨௭0
சோதிடம், ௨௦௩
சோநகரம் - வாணசானுடையபூர், ௩0
சோபிதர் - பழையபுத்தாக்களுளொருவர், ௩0௨
சோமசூரியாக்கினிகள், ௨௪௬
சோற்றுப்பாததிரம், ௨௧௨

ஞா.

ஞானப்பிரகாசர் - இவர் சிவஞானசித்தியார் பரபக்கத்திற்கு உணர்ச்செய்திருப்பவர்களுள் ஒருவர். திருவொற்றியூர் ஞானப்பிரகாசரென்றும் கூறப்படுவர்; இவரைப்பற்றியவேறுவரலாறு யாதொன்றும் ஒருவாற்றாலும் தெரியவில்லை, ௨௨௪, ௩0௧
ஞானபாரமிதை - ஞானம்பூரித்தல் அது அபிதர்ம பிடகமோதியுணர்தல், இது தசபாரமிதையுள் ஒன்று பெள். ௨௪௩

ஞா. ர்,

த.

தருமணி - புத்ததர்மசங்கங்கள்; பெள். ௩00

தருஷண - ஆசை, ௩0௩, ௩0௫, ௩௧௭

தக்கயாகப்பரணி - ஒரு தமிழ்தூல்; இஃது கவிங்கத்துப்பரணியையொப்பப் பலவறுப்புக்களும் அமைந்துள்ளது; சொற்கவை பொருட்சு

விஷயம்.

பக்கம்.

வைகளில் மிகச்சிறந்தது; பலவிடத்தும் சைவசமயத்தின் அருமைகளையும் திருத்தொண்டர்களின் மேம்பாட்டையும் பாராட்டிக் கூறுவது இதிலுள்ள தாழிசைகள் ௮00. இந்நூலாசிரியர், கூத்தன் கவிச்சக்காவர்த்தியென்பவரென்று தெரிவின்றது. பழைய தமிழ்தூல்களில் இருந்து மேற்கோள்களை யெடுத்துக்காட்டிச் சிறப்புற்று விளங்குவதான பழைய வுணர்யொன்று இதற்குண்டு; அவ்வுணர்யாசிரியர்ன்னொன்று தெரியவில்லை, பழையதாய் மிகப்பழுதுபட்ட பிரதியொன்றே கிடைத்தையானும், அதுவும் ஒருமுறைக்கு மேலன்றிப்பார்க்கப் படாமையானும் இந்நூலைப்பற்றிவிசேடித்து வேறே யாதொன்றும் தொந்தரவுக்கூடவில்லை ௫௭

தசகுமாரசரித்திரம் - ஒருவடநூல், கருதியகாவயம் பத்துக்குமாரர்கள விஷயமாகச் செய்யப்பட்டமையின் இஃது இப்பெயர்பெற்றது உச்சுவாசங்களென்று வழங்குகிற பகுப்புக்களையுடையது. இந்நூலியற்றியவர் தண்டியாசிரியர். இதில் முதற்பாகம் இறந்துபோனமையின் அது பிற்காலத்திற் சோமதேவபட்டரால் இயற்றிச் சேர்க்கப்பட்டதென்று கூறுவர், ௫௭, ௬௨

தச்சேலம் - கொல்லாமை, கள்ளண்ணைமை, பொய்யாமை, காமமின்மை, கள்ளாமை, உயர்ந்து அகன்ற ஆதனத்து இருத்தல் கிடத்தலின்மை, சந்தமை மாலே முதலியன தரியாமை, பொன் வெள்ளிகளைத் தீண்டாமை, பாடலாடல் விரும்பாமை, இரவில் நாய்மையில்லாதவுணவைப் புசியாமையென்பனவாம். வேறு கூறுவாரமுனர் இவை தறவிகளுக்கே யுரியன இப்பத்தினுக்கும் மாறாகிய கொலைமுதலிய பத்துக்குற்றங்களையும் அகரணியானி அல்லது விஸ்மரணியானியென்று கூறுவர்; பெள். ௧௮௨, ௨௬௬

தசபலன் - புத்தன், தானமுதலிய தசபாரமிதையும் நிறையப்பெற்றமை

விஷயம். பக்கம். விஷயம். பக்கம்.

யின், இவன் இப்பெயர் பெற்ற
னென்பர், ௨௮௪

தசபாரம் - தசபாரமிதை பெள. ௨௪௩
தசபாரமிதை - தானம், சீலம், ஷுமை,
வீரியம், தியானம், பிரஜ்ஞை, உபா
யம், தயை, பலம், ஞானம் என்
னும் இப்பத்தம் பூரித்தல், 'சுகதன்
உயிர் நேரவும், உறுப்பு நேரவும்,
பொருள்நேரவும் பூரிக்கின்ற பார
மிதை பத்து' என்பர் நீலகேசித்தி
ரட்டுளையுடையார், தச - புத்து;
பாரமிதா - கரையைடைந்தது;
பாரம் - கரை, ௨௪௩, ௨௮௪, ௩௦௧

- பததுவகையான பா
வம் ஸம்யோஜனை - சேர்க்கை;
பெள. ௩௦௪

தஞ்சைவாணன் கோவை - ஒருதமிழ்
நூல் : இதிலுள்ளசெய்யுண்டை மி
கச்சிறந்தது. இது மாறைநாட்டுள்
ள தஞ்சாக்கூரிலிருந்தவனும் பாண்
டியனுடைய மந்திரியுமாகிய வாண
னென்னும் தலைவன்மீது பெயர்யா
மொழி என்னும் புலவர் பெருமா
ளாற் பாடப்பட்டது, நாமகவிராச
நம்பியென்பவரால் வியற்றப்பட்ட அ
கப்பொருள் விளக்கமென்னும் இல
க்கணநூலிற்கு இலக்கியமாக அ
மைந்துள்ளது; இந்நூலிற்குக் குன்
றத்தூர்ச் சொக்கப்பநாவலரெனப்
பவராத செய்யப்பட்டதான சிறந்த
வுளையொன்றுண்டு, ௧௨௪

தட்பம் பொறுத்தல் - தவத்தோர்க்குரிய
நியமங்களெட்டினுளொன்று, ௩௧௩

தண்ணகாரர் - பழைய புத்தர்களுள்
ஒருவர், ௩௦௨

தண்ணுமையோன் - பரதநூலிற் கூறிய
பஞ்சாசாரியர்களுள் ஒருவன், இவ
னை மார்த்தங்கிகளென்பர் வடநா
லார், ௧௧

தத்துவபோதினி - சித்தாந்த கௌமுதி
யென்னும் வடநூல்வியாகரணமொ
ன்றின் வியாக்கியானங்களு ளொன்
று, ௧௨௧

தபச்சரணம் - தவஞ்செய்தல், ௧௨௬

தபனம் - எண்வகை நகரத்துளொன்று;
பெள. ௬௬

தம்மத்தம்மத்தி - தர்மாஸ்திகாயம், அதர்
மாஸ்திகாயம் ; இது பிராகிருதச்சி
தைவு, சைனநூல்வழக்கு, ௨௦௬

தம்மத்தி - தர்மாஸ்திகாயம், இது சைன
நூல் வழக்கு, ௨௬௦

தம்மம் - தர்மம், ௨௬௦

தமிழ்நாட்டுவேலைக்காரர், ௧௭௩

தயாதர்மம் - அருளறம்; பெள. ௧௩௧

தயாபாரமிதை - அருள்நிறைத்தல்; இது
தசபாரமிதையுளொன்று, பெள. ௨௪௩

தயாவீரன் - புத்தன், பிறவியர்களுடைய
துன்பத்திற்கிரங்கி உயிருறுப்புப்
பொருள்களைக்கொடுத்தலில் ஊக்க
முடையவனாதலின், இவனை இவ்
வாறுகூறுவர், இதனை, [௧௦௨-ம் பக்
கம்] "மிக்கதனங்களை" என்னுஞ்
செய்யுளாலும், புத்தசாதககதையா
லுமுணர்க, ௩௦௧

தயிர்ப்பரியாயம் - தயிர்நிலைமை, ௨௫௧

தர்மதரிசி - பழையபுத்தர்களுள் ஒருவர்,
௩௦௨

தர்மம்சரணம்சச்சாமி - ஒருமந்திரம், தரு
மத்தைச் சரணமாக அடைகிறேனெ
ன்பது இதன்பொருள், பெள. ௩௦௦

தர்மிகுத்திரம் - ஒருபௌத்தநூல் ௧௧௧

தரணேந்திரன் - கல்பேந்திரர்களுளொரு
வன்; இது சைனநூல்வழக்கு, ௧௨௪

தருக்கசங்கிரகம் - ஒரு தமிழ் உரைநடை
நூல், தெலுங்கராகிய அனனம்பட்ட
ரென்பவராத் செய்யப்பட்டதான
வடமொழித் தருக்கசங்கிரகத்திலிரு
ந்து திருவாவடுதுறையாதீனத்து ஸ்ரீ
சிவஞானமுனிவரால் மொழிபெயர்
க்கப்பட்டது, தருக்கநூலை 'ஹேது
விததை' என்பர், ௨௮௬

தருப்பைப்புல், ௨௭

தருமசக்கரப்பிரவர்த்தனாசாரியன் - புத்த
ன் தருமமாகிய சக்கரத்தைச் செ
லுத்துவனென்பது இதன்பொரு
ள், ௩௦

தருமசக்கரப்பிரவர்த்தனாத்தியேஷணம் -
வடமொழியிலுள்ளபுத்தசரிதகாவ்ய
த்தினுறுப்புக்களுள் ஒன்று, ௩௦

தருமசங்கினி - அபிதருமபிடகத்தினுறுப்
புக்களுள் ஒன்றன்பெயர், ௨௪௩

தருமசாலை, ௭௪, ௨௮௨

அரும்பதவுரையி லடங்கியவை.

விஷயம்.	பக்கம்.	விஷயம்.	பக்கம்.
தருமசாவகன் - தருமங்கேட்பவன்; துறவியைச் சாவகனென்பர் பெளத்தர், இது தூறாவகனென்பதன் திரிபு, ௨௨௫ தருமதூல், ௨௬௮ தருமபதம் - சூத்திரபிடகத்தின் சிறுறுப்புக்களுள் ஒன்றென்பவர், ௧௪, ௧௮, ௨௪௮ தருமராசன் - புத்தன், ௧௮, ௨௪௬ தருமவார்த்தை, ௧௬௬ தருமாஸ்திராயம் - ரிகண்டவாதியர்கூடும் பத்துப்பொருள்களுள் ஒன்று. அஃது எங்குமுள்ளதாகி எககாலத்தும் பொருள்களை நடத்துதலையுடைய தொனென்பர், ௨௮௮ தலையலை - தலையிலணிந்துகொள்ளுமலை, அது கண்ணியென்பது, ௧௮௬ தவச்சாலை - தவஞ்செய்யுமிடம், ௨௪௨ தவஞ்செய்தல் - நற்குணம்பத்தினுனொன்று, பெள. ௩௦௭ தவப்பற்று - நற்குணம்பத்தினுனொன்று, பெள. ௩௦௭ தன்மாத்திரை - சுவை, ஓளி, ஊறு, ஓசை, நாற்றமென்பன, ௨௬௨ தனுத்தரன் - ஆரியவரசர்களு ளொருவன், ௨௪௬		தானஞ்செய்தல் - நற்குணம்பத்தினுனொன்று; பெள. ௩௦௭ தானபாரமிதை - ஒருவடதூல்; இது தானபாரமிதையை விளங்கக்கூறுவது; இப்பெயருள்ளதூல் ஒன்றுண்டென்று ஸம்ஸ்கிருதநைஷதம், ௩-ம் சருக்கம், ௧௧-வது சுலோகத்தாலும், அதற்கு ஸ்ரீமல்லிகாதஸூரிசெய்த வியாக்கியானத்தாலும் தெரிகின்றதெனன்பா, ௨௮௪; தானம் நிறைப்பது; இது தசபாரமிதையுளொன்று; இதனை, “என்றுதா னுலகயக்கோ னெண்ணினு னதுமுதலாக், சென்றிரந்தாரக் கீந்தன்ன பொருளையி ருப்புக்க, நென்றின் பிறக்குந னுள்ளையின் மாமேருக், குன்றியின் றுணையாகக் கொடுத்திட்டா னல்லலே” என்பதனுணர்க. இது, நீலேகசித்திரட்டினாயில் தானபாரமிதைக்குக் காட்டியசெய்யுள்; பெள. ௨௪௩ தானம் மூவகை - அவைஎழுத்தும் அசையும்கீரும்; இஃது இசைத்தமிழ்தாலிந்தண்டது, தானம் - ஸ்தானம், ௨௪௭ தானவீரன் - கர்ணன்; கொடுத்தலில் ஊக்கமுடையவளுதலால், இவன் இங்ஙனாகூறப்படுவன், ௩௦௧	

தூ.

தாதுகதை - அபிதர்மபிடகத்தின் பகுதிகளில் ஒன்றென்பவர் கௌதமபுத்தர் நிருவாணமடைந்தபின்பு அவருடைய உடம்பிலிருந்த எண்புழுதலியவற்றுள் இன்ன இன்னதாதுவை இன்னொரினரைக் கொண்டேபோலுர்களென்பதைக்கூறுதலின், இஃது தீப்பெயர்பெற்றதென்பர், ௨௪௫ தாமசாததிரம் - பகைவருடைய கண்ணுமனமும் இருளச்செய்யும் ஓரத்திரம், ௧௧௧ தாராசந்தானம் - கால்வகைச்சந்தானத்துள் ஒன்று, அஃது நீர்த்தானாபோல் நீங்காதுவரும் தொடர்ச்சி, பெள. ௩௦௪ தாலி - ஐம்படைத்தாலி, ௩௧ தாலியைம்படை - ஐம்படைத்தாலி, ௩௧ தாளவறுதி, ௧௬௭ தானசேவகன் - தானமும்சேவமும், பெள. ௨௬௬

திசம்பரவாதி - சமணரில் ஒருவகைவாதி, ௨௫௮ திப்பியம் - தெய்வலோகத்திலிருந்து உண்டாயது; திவ - தெய்வலோகம், ௧௪௮ திபெத்துத்தேசத்துப்புத்தர், ௩௦ தியானபாரமிதை - தியானம் நிறைத்தல்; இது சேவஸமாதிப்பிரஜ்ஞை அபியாமற்காப்பது, இதனை, “நவகிளமற்பூனை யாயொழியி நிறையினு னல்லலே” என்பதனுணர்க; இச்செய்யுள், நீலேகசித்திரட்டினாயில் தியானபாரமிதைக்கு புத்தனுடைய தியானபாரமிதைக்கு மேற்கோளாகக் காட்டப்பட்டிருந்தது, இது தசபாரமிதையுளொன்று; பெள. ௨௪௩

பச்சிதம்

திருக்காரிக்கை- ஒருகிவஸதம், கஞ்சு
திருக்குமார் - ஒருதமிழ்தால் , சங்கமருவி
யபதினெண்கீழ்க் கணக்கிலுள்ளொன்று,
தெய்வப்புலமைத்திருவுள்ளுவநாயனாருளிடச்செய்தது. அறம்பொருளின் பமென்னும் மூன்றன்பகுதிகளைவிடுத்து விளங்கக் கூறுவது, இதனால் இது முப்பாலென்று பெயர்பெற்றது ஒவ்வொருபொருளையும் வற்புறுத்திக்கூறும் பரிபத்துக்குள் செய்வனபாக்களைத் தனித்தனியேயுடைய ககங் - அதிகாரவுற்றுப் பக்கையுடையது . இதற்குப் பதின்மர் உரைசெய்தனானொபா , அவ்வகைகளுட்பரிமேலழகருளையேசிந்தது , இதனை “ உளையல்லாம் பரிமேலழகன், நெறித்தவுளா யாமோ தெளி” என்பதனுலுணர்க. இஃது லின்பெருமையினைக் கடைசசங்கப்புலவாகளியற்றிய திருநின்றாவமாலை நன்குபுலப்படுத்தும் , இதற்குணா செய்தபதின்மர் இன்னுளின்னானபதைப் பின்வரும் வெண்பாவையுலுணர்க. “ தருமர் மணக்குடையர் தாமததர் நச்சர், பரிதி பரிமே லமுகா-திருமலையர், மல்லர் கலிப்பெருமான் காளிநகர் ஊளுவர்தூற், கெல்லையுணா செய்தா ரிவர்.” ௨௫, ௨௭, ௪௦, ௧௭௪, ௧௯௪, ௧௯௬, ௨0௨, ௨0௮, ௨௧௫, ௨௧௨, ௨௧௮, ௨௪௩, ௨௪௬, ௨௭0, ௨௭௮, ௩0௪, ௩0௨, ௩௧6

திருசுசிறந்தம்பலக்கோவையார் - ஒருதமிழ்தால், இது கைவசையாசாரியரான ஸ்ரீமாதணிக்கவாசகர் குவாயிரார் அருளிச்செய்யப்பட்டது , ௪00- கட்டளைக்கவிததுறைகளையுடையது, அகப்பொருட்பகுதிகளைப் பொருளாகவுடையது வேறுபொருளுண்டென்றும் பெரியோகூறுவா இதற்கு மிகச்செவ்விற்பாணமையு உரைஒன்றுண்டு , அது சிலகாலத்திற்குமுன் அச்சிடப்பட்டது . அவ்வளையாசிரியர் நச்சினுர்க்கினியொன்பது பலருடையகொள்கை. யானெண்ணியிருத்ததும் அதவே, ஆயினும் தமிழ்ப் பரிமேலழகன் விவேகநூலாசிரியராகிய சுப்பிரமணியபண்டிதர் தார்

விஷயம்.

பக்ம். !

பக்கம்.

மியற்றிய அந்தப்பிரயோகவிவேகவு
நாயில் இந்நூலுக்கு உணர்ச்சியோடு
பேராசிரியரென்பவலிடத்தும் புல
ப்படுத்தினமையானும், தென்னாட்டி
ல ஆழ்வார்திருநகரி முதலியவற்றிலி
ருந்த பரம்பரைத்தமிழ்வித்துவான்
கள் வீடுகளிலுள்ள ஏட்டுப்பிரதிக
ளில் திருச்சிற்றம்பலக்கோவையா
ருநாயென்று உள்ளவைகளுட் பல
வற்றின் தலைப்பிலும் 'பேராசிரியரு
ரை' என்றே எழுதப்பட்டிருத்தலா
லும் ஊன்றிப்பார்த்தவிடத்துச் சிறி
தும் அவைகள் வேறுபாடின்றி அச்
சிடப்பட்டவுரையாகவேயிருந்தமை
யாலும் இந்நூலுநாயாசிரியர் நச்சி
னாக்கினியரென்று ஒருதலையாகச்
சொல்லக்கூடவில்லை. இன்னும் நல்
லாடத்தில் "வெள்ளுறைகழித்து"
என்னும் செய்யுளுரையில் "குயிலி
தனறே" என்னும் பாட்டில், பே
ராசிரியர் குறிக்கு இலக்கணங்கூறு
தற்கண் உவகையையேவென்றாற்
பேரவ அன்பென்றது வேலாயிற்று'
என்று, செந்தமிழ்க்கடலெனச்சிறப்
பித்துக்கூறப்படும் திருநெல்வேலி
மயிலேறும் பேராசிரியர் பிள்ளையார்,
தஞ்சைவாணர்நோவையில், "புய
லேசுமந்து" என்னுஞ்செய்யுளுரை
யில், 'திருக்கோவையாருநாயிற் கா
ட்சிச்செய்யுட்டுமெப்பபாடு உவகை
யென்று பேராசிரியர் எழுதினாரே
யெனில் உவகையாகாது' என்று கு
ன்றத்தூர்த்திசொக்கப்பநாவலார் எ
ழுதியிருத்தல்காண்க. இது திருக்
கோவையாரெனவும் வழங்கும் ௧௨௪,
௧௨௭, ௨௧௧, ௨௪௧

திருத்தக்கசேவர் - சீவகசிந்தாமணி நூலா
சிரியர், இவா சைனமுனிவா திரு
நத்தகுமுனிவரென்றுங் கூறப்படுவா.
வஞ்சிககரத்திருந்தபொய்யாமொ
ழியென்பவரால் இவா நன்குமதிக்க
ப்பட்டவனென்று நச்சினாக்கினிய
ருரைச் சிறப்புப்பாயிரத்தால் விளங்
குவர்காலமும் இருந்த
இடமும் ஒருவாற்றாலும் புலப்படவி
ல்லை; நீர்விருத்தமென்ற ஒருசிறிய
நூல் இவரார் செய்யப்பட்டுள்ளது

கசிந்தாமணி நச்சினாக்கினியருநா
அச்சுப்புத்தகத்தின் முதலிற்காண்க,
௧௩௦, ௨௧௧

திருநாவுக்கரசநாயனாபுராணம் - பெரிய
புராணத்துள்ள புராணங்களுளொ
ன்று, ௧௪௪

திருப்பதிகம் - ஒருதமிழ்ப்பெளத்தநூல்;
இது புத்தனுடைய அருமைபெரு
மைகளைப் பாராட்டிக்கொண்டு பத்
துப்பாடலால் வந்திருப்பதோர் நூ
லென்றமட்டும் ஊகித்தறியப்படுகி
ன்றது, மணிமேகலையின் அரும்பத
வுரையிற் காட்டப்பட்டுள்ள "எண்
ணிகந்த" என்னுஞ்செய்யுள் இந்நூ
லின் கண்ணதே. இச்செய்யுள் இந்
நூலின் கண்ணதென்பது நீலகேசித்
திரட்டுமையாலும், சிவஞானசித்தி
யார், பரபக்கம், செளத்திராந்திகன்
மசத்தள்ள "முழுதுணர்ந்து" என்
னுந்திருவிருத்தத்திற்கு ஸ்ரீரூனப்
பிரகாசரெழுதிய விசேடவுரையா
லும் புலப்படுகின்றது, ௨௧௬

எனமறுதலை - இல ௨

ஒப்பு,

திருமாவிலந்தசாவதாரம் - மதல்யம், கூர்
மம், வாசகம், நரவிலும்ம, வாமன
ம், பரகரமாவதாரம், இரகுரமாவ
தாரம், பலராமாவதாரம், புத்தாவதா
ரம், கல்கியவதாரமென்பன, இத
னை, ஸ்ரீஜயேசுவரியற்றிய கீதகோ
விந்தத்துள்ள "வேதாநுத்தரதே"
என்னும் சுலோகத்தாலுணர்க, ௨௧௬
திருமுக்கத்துறை - காவிரி கடலொடுகலக்
குத்துறை, ௧௬௩

திருமுருகாற்றுப்படை - பத்துப்பாட்டு
னுள் முதலாவது, முந்தாற்றுப்பதி
னேழிக்குடியுடைய அகவற்பாவால்
மைந்ததுள்ளது, வீடுபெறுதற்குச்ச
மைந்த ஓநிரவலனை வீடுபெற்றருளோ
ருவன் முருகக்கடவுளிடத்தே ஆற்
றுப்படுத்தியதாக அம்முருகக்கடவு
ளை மதுரைக்கணக்கநாயனாமகனார் ந
க்கீரனாபாடியது இப்பாட்டு முருக
க்கடவுளுடைய திருப்பதிகளுட்சிற
ந்த திருப்பரங்குன்றம் திருச்சீரலை
வரகம்

விஷயம்.

பக்கம்.

விஷயம்.

பக்கம்.

குன்றுதொருடல் பழமுதிர்சோலை
யென்னும் ஆறுபடைவீட்டிலும் அ
வரெழுந்தருளியிருத்தலைப் பாராட்
டிக் கூறும், முருகக்கடவுளுடைய
திருவருளைப்பெறவிரும்புவோர் இ
ந்நூலை நிம்மமாக அன்புடன் பாராய
ணம்பண்ணுதல் நலமென்றுபெரி
யோர்சொல்லுவார், ௧, ௧௨, ௧௪, ௩௧,
௩௭, ௪௭௧, ௪௭௭, ௨௧௦, ௨௭௧, ௨௭௨
திருவல்லம் - தொண்டை நாட்டுள்ள சிவ
ஸ்தலங்களுளொன்று, ௧ ௪௬௬
திருவள்ளுவமாலே-ஒருதமிழ்தூல், இது,
திருக்குறளைச்சிறப்பித்து நாமகளா
லும் கடைச்சங்கத்திருந்த ஐம்பத்
தொருபுலவர்களாலும் செய்யப்பட்டுள்ள
ஐம்பத்துமூன்றுவெண்பாக்க
ளையுடையது, இதற்குத் திருந்தணி
கைச் சரவணப்பெருமாளையாரற்
செய்யப்பட்ட மிகச் செவ்விரான
உரை ஒன்றுண்டு, ௨௭௪
திருவள்ளுவர் - திருக்குறணாலாசிரியர்,
இவர்பெருமையை வல்லார் வாய்க்
கேட்டுணர்க. கடைச்சங்கப்புலவர்
களாற் சிறப்பிக்கப்பட்டிருத்தலின்,
இவர் அவர்கள் காலத்தினரென்று
தெரிகின்றது, ௪௬௬
திருவாசகம் - தமிழ்மொழியிலுள்ள அரு
ட்பாக்களுள் ஒன்று, சிவபுராண
முதலிய ௫௧ - பகுப்புக்களையுடைய
து வேதசிவாகமங்களின் சாரமாய்
நின்று சைவத்தினுண்மையைப்புல
ப்படுத்துவது; சைவசமயாசாரியரா
கிய ஸ்ரீமாணிக்கவாசகசுவாமிகளால்
அருளிச்செய்யப்பட்டது; இதன் அ
ருமைபெருமைகள் திருவாதவூரடிக
ள் புராணம், திருவிளையாடற்புரா
ணம், திருப்பெருந்துறைப் புராண
முதலியவற்றால் நன்குபுலப்படும், ௧௪
திருவாரூர்ச்சிறப்பு - பெரியபுராணத்தின்
உறுப்புக்களுளொன்று, ௨௦௬
திருநாட்டிலிஷ்டமென்னும்பாம்பு- கண்ணில்
விடமுடையதோர்பாம்பு, ௧௦௪
தினாச்சீலைமூலகை - ஒருமுகவெழினி,
பொருமுகவெழினி, சுரந்துவரலெ
ழினியென்பன, ௪௪
திலோத்தமை - ஒருதேவகணிகை, ௧௨௨

திவ்யம் - தெய்வலோகத்திலிருந்துண்டா
னது,
திவாகரம் - தமிழிலுள்ள நிகண்டுருள
ஒன்று; அம்பாநகரத்திருந்தவனும்
ஒளவையாற்புகழப்பட்டவனுமாவிய
சேந்தனென்பவனுடைய வேண்டு
கோளின்படி திவாகர முனிவராற்
செய்யப்பட்டது; தெய்வப்பெயர்
த்தொகுதிமுதலிய பன்னிரண்டு
தொகுதிகளையுடையது, சூடாமணி
நிகண்டிற்குமுந்தியது, ௧௧, ௧௫௬
திவாகரர் பன்னிருவா - சூரியா பன்னி
ருவர், ௧௬
தினை - எண்வகைக்கூலத்துளொன்று, ௭,
௨௭௧
திவ்யர் - பழையபுத்தர்களுளொருவா,
௩௦௨

தி.

திட்டு - தீண்டெல், இதுசைனதூல்வழ
க்கு, ௨௫௭
தீண்டிவருத்துந் தெய்வம் - தாக்கணங்கு,
௨௫
தீநாய் - ஒருவகைநாய். இது பெரும்பா
லும் மயானத்திற்கிறிவிவதென்பர், ௬௨
தீபங்கரர் - பழைய புத்தர்களு ளொரு
வ் இவரை, கௌதமபுத்தருடைய
(பண்டைப் பிறப்புக்களுள்) ஆதி
யாசிரியரென்று புத்தஜாதகத்தை
தெரிவிக்கின்றது, ௩௦௨
தீபசந்தானம் - நால்வகைச்சந்தானத்து
ளொன்று, ௩௦௪
தீபசாந்தி - இந்திரவிழவு, ௧௨
திர்க்கநாயம் - ஸூத்திரபிடகத்தின்
பெருறுப்புக்களுளொன்றென்பவர்,
௨௪௫, ௨௬௬

து.

துக்கநகர்ஆறு - பிறப்பு, பிணி, மூப்பு,
சாக்காடு, விரும்பியனபெருமை,
வேண்டாததன் பெறுதலென்பன,
பெள, ௨௨௪
துக்கநிவாரணம் - நால்வகைச்சத்தியங்க்
ளுள் மூன்றாவது; இது துக்கவி
நாசமென்றும் கூறப்படும், அஃதா
வது காமதருஷ்ணை, பாவதருஷ்
ணை, விபாவதருஷ்ணையென்னு மூ
ன்று ஆசைகளையும் இப்பூன்றின்

அரும்பதவுரையி லடங்கியவை.

நகுகள்

விஷயம்.

பக்கம்.

விஷயம்.

பக்கம்.

காரணமான பேதைமையையும் து
வரத்திறத்தல், பெள. ௨௦, ௩௦௪,
௩௧௦

துக்கநிவாரணமார்க்கம் - நால்வகைச்சத்
தியங்களுள் நான்காவது ; பெள.
௨௧, ௩௦௪

துக்கநிவாரணமார்க்கம் எட்டுவகை - நற்
காட்சி, நல்லூற்றம், நல்வாய்மை,
நற்செய்கை, நல்வாழ்க்கை, நன்மு
யற்சி, நற்கடைப்பிடி, நல்லுளத்து
ஒர் தலைப்பாடென்பன இஃது அ
ஷ்டாங்கமார்க்கமென்றும் விசுத்தி
மார்க்கமென்றும் பழுதி லாவாழ்க்
கையென்றுங் கூறப்படும், பெள.
௩௧௨

துக்கம் - நால்வகைச்சத்தியங்களுள் முத
லாவது, பெள. ௨௦, ௩௦௪, ௩௦௬,

துக்கோத்பத்தி - நால்வகைச்சத்தியங்க
ளுள் இரண்டாவது அஃது ஆசை.
அது, காமத்ருஷ்ணை, பாவதருஷ்
ணை, விபாவத்ருஷ்ணையென மூன்
றுவகைப்படுமெனவும், அவற்றுள்
முதலாவது ஐம்புலங்களின்மீது உ
ண்டாகுமாசையெனவும், இரண்டா
வது இந்திரியங்களுக்கு விஷயமா
காமல் மனத்திற்கு விஷயமாகும்
பொருளின்மீது உண்டாகுமாசை
யெனவும், மூன்றாவது இந்திரியங்
களுக்கும் மனத்திற்கும் விஷயமா
காத பொருள்களின்மீது உண்டா
குமாசையெனவும் இம்மூன்றற்குங்
காரணம் பேதைமையெனவுங் கூ
றுவர், பெள. ௨௧, ௩௦௪, ௩௦௬

துடிக்கூத்து - புறநாடகம் பதினென்ற
னுள்ளொன்று, இது முருக்கடவு
ளாடல்; கடனடுவே சூரினென்ற
முருகன் அங்கே துடியைக் கொட்
டிக்கொண்டு ஆடினமையின் இஃ
து இப்பெயர்பெற்றது, இதற்கு
உறுப்புக்கள் ஐந்து, ௩௦

துடிதபுரம் - ஒருபுத்தஸ்தலம், ௩௦௦

துடிதவிமானம் - துஷிதலோகத்துள்ள
தெய்வவிமானம்; பெள. ௩௦௦

துணிந்துசொல்லல் - நால்வகைவினாவி
டையுள்ளொன்று; பெள. ௩௦௪

துணிமினம் - துணிமின்; அம்-சாரியை,

நிய எடு

இது மூன்றுசீனாயுடையது,
தூக்காதேவி, ௨௭, ௧௬௦

தூர்க்காபூஜை, ௭௫

தூர்க்கைக்குப் பலிகொடுத்தல், ௭௭

தூர்ஜயன் - ஓரச்சன் பகைவர்களால்

வருத்தமுற்று வெல்லப்படுபவனை

ன்பதுபொருள், ௭௬

துவாசை, ௩௧௩

துவதிகன் - ஒருதேவன், இவன் கந்திற்

பாவையை அதிட்டித்துநின்றவன்,

௭௮

துவராபதி - துவாரகாநகம், ௧௭௦

துவாரச்சந்திகானங்கள் - பன்னிரண்டுரா

ணங்கள்; அவை பேதைமைமுதலி

யன, பெள. ௧௧௪, ௨௦௨, ௨௪௮,

௩௦௩, ௩௦௫

துவாரம் - வாயில், ௩௦௭

துவாரயில்லாதகழலற - பொதியறை,

௧௧, ௧௬௫

துறவிகளுகருரியசிலம் - தசசீலம் பெள.

௧௦௦

துஷிதலோகம் - தெய்வலோகமறினுள்

நான்காவது இத்திலிருந்த பி ௮ பா

பாலொன்பபவம் ௮ கௌதமபுத்தராக

அவதரித்தானென்றுகூறுவர், பெள.

௨, ௧௧௨, ௩௦௦

தூர்.

தூர்க்குக்கள்எழு இசைத்தமிழ்தூலுட்கூ

றிய செந்துக்குமுதலியன ௧௭

தூசிப்படை - முற்படை; இது கொடி

ப்படையெனவுங் கூறப்படும், ௧௭௮

தூதுவர் - அரசர்க்குரிய ஐம்பெருங்கு

ழுக்களில் ஒருவகையார், ௧௦

தூபமுட்டி - புனைக்கலயம், ௨௬௮

தெ.

தெய்வகணங்கள் ஆறுவகை - மகாராஜிக

லோகமுதலிய உலகமஆறிலுமுள்ள

தெய்வகணங்கள், பெள. ௨, ௧௬௬

தெய்வதசசன், ௧௭, ௧௬௦

தெய்வமகள், ௧௩௩

தெய்வயாக்கை - தேவசரீரம், ௧௦, ௩௦

தெய்வலோகம்-ஆறு - மஹாராஜிகலோக

முதலியன இவை ஸகாமலோக

மென்றுகூறப்படும், இவ்வாறிலும்

விஷயம். பக்கம். விஷயம். பக்கம்.
இந்திரனுக்கும் மாரனுக்கும்
காரமுண்டு, பெள. ௨, ௩௦௦
தெய்வவடிவம், ௩௦
தெரிதருதேற்றவுவமை - ஓரலங்காரம்,
௧௨௩
தெளிதல் - ௨. உபேக்ஷாபாவனை வகையுள்
ஒன்று பெள. ௩௧௬
தென்னாட்டுப்பெளத்தர்கள், ௩௦௧
தே
தேசி - ஒளியையுடையது, ௨௬௦
தேவகணம்பதினெட்டு, ௧௩
தேவர் முப்பத்துமூவர்,
௧௩
தை.

தையற்காரர், ௨௭௦
தொ.
தொகைக்கும் இயைந்துரைக்குமுள்ள
வேற்றுமை. பெள. ௩௧௧
தொல்காப்பியம் - இஃது அகத்தியமுனி
வர்மாணக்கர் பன்னிருவருள் ஒரு
வரும் இடைச்சங்கப்புலவருள் ஒரு
வருமாகிய தொல்காப்பிய முனிவ
ராலருளிச்செய்யப்பட்ட இயற்றமி
ழிலக் கணநூல் தனித்தனியே
ஒன்பது ஒன்பது இயல்களையுடைய
எழுத்ததிகாரம் சொல்லதிகாரம்
பொருளதிகாரமென்னும் மூன்று
அதிகாரங்களுையது. இதிலு
ள்ள சூத்திரங்களின்றொகை ஆயி
ரத்தறுநூற்றுப்பன்னிரண்டு; இ
டைச்சங்கத்தார்க்கும் கடைச்சங்க
த்தார்க்கும் நூலாக இருந்து விளங்
கியது: இதற்குக் கடைச்சங்கப்பு
லவருள் ஒருவராகிய கல்லாடரும்
இளம்பூரணரும் சேனாவையரும்
பேராசிரியரும் நச்சினர்க்கினியரு
ம் உணாசெய்திருக்கின்றனர். தொ
ல்காப்பியரென்பதற்குத் தொல்காப்
பியக்குடியையுடையாரென்று பொ
ருள்கூறுவர், ௨௨, ௩௮, ௬௧,
௧௭௪, ௨௦௫, ௨௨௮, ௨௫௪, ௨௭௨,
௩௧௬

தொ.

தொட்டி - அங்குசம், ௧௬௩
தொரணகம்பம் - முன்வாயிலில் நடப்ப
ட்டிள்ள தூண், ௫௨

தோனா - ஒருவகைத்தானியம்;

ஒருவகை நெல்லெனப்பர் நச்சினர்க்
கினியர், (சிந்தாமணி, கேமசரியா
ரிலம்பகம், ௧௧.) ௭, ௨௭௧
தோழப்பர் - ஓர் ஸ்ரீவைஷ்ணவர்; இவ
ரியற்பெயர் வேங்கடாசாரியரென்
பது, வைதிகஸர்வபெளமரென்
றும் கூறப்படுவர், ஹாரீர்தகோத்தி
ரத்திற்பிறத்தவர், அகோபிலமடம்
ஸ்ரீஆதிவண்சடகோபஸ்வாமி கரு
டைய சிஷ்யர், இவரதுகாலம் சிற
மேற்க்குறைய நானூற்றைம்பதுவ
ருடங்களுக்குமுந்தியது. இவரது
ஊர் மணற்பாககம். வடமொழியில்
நூலியற்றுதலிலும் உணாசெய்தலி
லும் வல்லவர், இவரியற்றிய நூல்
களும் உரைகளும் வருமாறு:—ஆப
ஸ்வதம்பகிருஷ்ணமுதலியவற்றை அ
னுஸரித்த கிருஷ்ணரதநமென்னும்
நூலும், கண்டபூஷணமெனப்பெ
யர்பெற்ற இந்நூலின் வியாக்கியான
மும், ஆஹ்ரிகத்தை விளக்குவதாகிய
ஸ்மிருதி ரதநாகரமும், பாரததுவாஜ
ஸூத்திரத்தைப் பெரும்பாலு மனு
ஸரித்த பிதிர்மேதஸாரமும், ஸுதீ
விலோசனமெனப் பெயர்பெற்ற
இதன்வியாக்கியானமும், ஸ்ரீஜயந்தி
முதலிய பத்துவிஷயங்களை நிரண
யிப்பதாகிய தசநிர்ணயமும், ஆசௌ
சத்தைத்தெரிவிப்பதாகிய ஆசௌச
சதகமும், ஆசௌசநிர்ணயமெனப்
பெயர்பெற்ற இதன்வியாக்கியான
முமாகிய இவைகளும், இவர்காலம்
வைத்தியநாத தீக்ஷிதருடைய காலத்
திற்கு முந்தியது. இவர் சரித்திரம்,
அகோபிலம் ஸ்ரீஆதிவண்சடகோ
பஸ்வாமி வைபவமுதலியவற்றிற்கு
றப்பட்டுள்ளது, ௭௩

ந.

நக்கம் - நிர்வாணம், ௧௪௦
நகாமாந்தர் - அரசர்க்குரிய எண்பேராய
த்துள் ஒருவகையார், ௧௦
நகைவகையராகிய நட்பினர்-விடரும்து
ர்த்தரும் வேழம்பரும்போன்று பல
வகையால் நகுவித்துத் தாம் பயன்

அரும்பதவுரையி லடங்கியவை.

சூக

விஷயம்.	பக்கம்.	விஷயம்.	பக்கம்.
றது . இஃது உழாநாஞ்சிலென்றுங் கூறப்படும், ௩௬௭ நாடகக்கணிகைகள் பலருடையபிறப்பு, ௨௧௭ நாடகம் - கதைதழுவிவரும் கூத்து, ௧௭௧ நாதன் - புத்தன், ௧௦௩ நாப்புடைபெயருமளவிலே உச்சரிக்கப்ப டு மந்திரம், ௨௧௦ நாமகரணப் பிரகரணம் - நிருஹ்யாதந மென்னும்வடநூலுறுப்புக்களுளொ ன்று, ௭௩ நாமருபம் - அருவுரு , பெள ௩௦௩, ௩௦௩, ௩௦௭ நாய், ௩௧௮ நாரகலோகம் - நரகலோகம் ; பெள. ௬௬, ௩௦௩ நாரதஸ்தி, ௩௩௩ நாரதமுனிவர், ௧௩௬ நாரதர் - பழையபுத்தர்களுள் ஒருவர், ௩௦௨ நாராசம், ௧௧௨ நாராயணீயம் - ஒருவடநூல் ; வேதாவ கங்களாறனுள் ஒன்றாகிய சோதிட நூல் வகைபுளொன்று ; நாராயண ரென்பவரார் செயயப்பட்டது, ௨௭௪ நாலடியார் - ஒருதமிழ்தால் இது பதி னெண்கீழ்க்கணக்கிலுள் முதலாவ து சைனமுனிவார்களா வியற்றப்ப ட்டது . கடவுள் வாழ்த்துளபட சூக - வெண்பாக்களையுடையது . பதுமலரென்பார் நிருக்குறவிற் போல இருன்பொருளை அறம்பொ ருளின்பென்னும் முப்பாறப்பதி ஒவ்வொருபொருளை வறபுறுத்துவ னவாகிய பப்பததுப்பாடல்களைத் தனித்தனியேதொகுத்து நாரபது அநிகாரமாகப்பகுத்தனா , இச்சிறு அப்பதுமனாறும் பெறு சிலரும் உ ரைசெய்திருக்கின்றனா, ௧௩, ௨௩ ௩௭௪, ௧௨௦, ௧௧௩, ௨௦௧, ௨௧௨ நாவியென்பது மலைநாட்டு மொழியென் றல், ௨௪௬ நாழிகைவட்டில் - அடியிற்சிறுதுவாரத சையுடையது மீரிற்பெயயப்பட்டு நாழிகையின் வளையறைதையத் தெ ரிவிப்பதுமான ஒருவகைக்கண்ண ம், ௭௨		நான்வெயிற்காலம் - சூரியோதயகாலம், ௧௮௮ நாளங்காடி - காலைக்கடை, மாலைக்கடை க்கு அல்லங்காடியென்பது பெயர், ௧௧ நாற்றெருக்கூடுமிடம், ௧௬, ௨௭௧ நான்காவகண்டம் - தோற்றமும் விளைப் பயனும் , பெள. ௩௦௪ நி. நிகண்டவாதம் - சமணசமயவகைகளுள் ஒன்று . இது நிராகந்தவாதமென் தும் திசம்பரவாதமென்றும் கூறப் படும, ௨௩௮ நிதானம் - ஆதிகாரணம், ௨௨௨, ௩௦௩ நிமித்திகன - நிமித்தஞ்சொல்லுவோன், நிர்க்கந்தவாதி - நிகண்டவாதி, ௨௧ நிதாதேசம் - சூத்திரபிடகத்தின் சிற்றறு ப்பினு ளொன்றென்பையா, ௨௪௩ நிரியாசம் - பிசின், ௨௬௮ நிருத்தம் - வேதாவதமாறினுள் ஒன்று ; இது வேதத்திலுள்ள சொற்களின் ஆராய்ச்சியைக்கூறுவது, ௨௭௪ நிருத்தம் - நிருத்தம், ௧௪ நிருமாணரதிலோகம் - தெய்வலோகமா றினுள் ஐந்தாவது , பெள. ௨ நிருவாண நிலக்கணம் - முததியிலக்கண ம் பெள. ௩௦௦ நிருவாணம் - பெளத்தர்கள் கூறும் முத் தி , பெள. ௪௧௩, ௬௩, ௬௩ நிருவாணமாகிய இனபம் - பெள. ௧௬௪ நிலைமண்டில ஆசிரியப்பா, ௨, ௧௩ நிவப்புத்தாககு - இயற்றமிழ்நூலுட் கூ றிய எழுவகைத் தனக்கிலுளொன்று, இஃது ஐந்துசீர்கயையுடையது, ௧௭ நினேறத்துவார் - சூதா, ௨௭௧ நிஷ்காமலோகங் ௧௩௬ - பிரஹ்மகாயிக லோகமுதலிய பிரஹ்மலோகங்களி ருபதும் , பெள நிஷ்டைபத்த - (௧) தம்மினும் இழிந்த நிலையுள்ளாமாட்டு இருக்கமுடை மை, (௨) கலலாபிடத்தும் புல்லறி வாள பிடத்தும் இரக்கமுடைமை, (௩) தீயவொழுக்கமுளோளாபிடத் துக் கடுமையின்மை, (௪) எளியார் க்குத் தானஞ்செய்ய இச்சித்தல், ருக	

விஷயம்.

பக்கம்.

(ரு) அதிர்ஷ்டவீனர்களுக்கு உதவி செய்தல், (சு) எவ்வகை இடையூறுகள் வரினும் விடாமுயற்சியெய்தல், (எ) பொய்யர்களைக் காணிற் பொறுத்தல், (அ) உறுப்புக்குறைவுடையா ர்பால் இரக்கமுடைமை, (க) மூடர்களிடத்துப் பொறையுடையராதல், (க0) காரணகாரியத் தொடர்ச்சியறிந்து தமக்கு உண்டாகும் தீங்குகளைப் பொறுத்தலென்பன; கௌதமபுத்தருடைய தாயாகிடி மாயாதேவி இப்பத்து நிஷ்டைகளையும் கைக்கொண்டொழுகினுளென்று புத்தசரிதங்களுள் ஒன்று கூறுகின்றது, ௨௮௧

நீ.

நீர்நசையின்மை - நீராயுண்ணும் விருப்பில்லாமை, இது தவஞ்செய்வார்க்குரிய விரதங்களெட்டினுளொன்று, ௩௧௬

நீர்ப்பறவைகளின்வகை, எக, ௮0 நீராவியைச்சூழ்ந்த வயநதச்சோலை, ௨௫ நீரிற்போகட்ட உப்பு - இது யாக்கை நிலையாமைக்கு உவமைகூறப்பட்டுள்ளது, ௩௧௮

நீர்வைசங்கருவிவிசேடங்கள் - சிவிறி, கொம்பென்பன, ௨௬௭

நீலகேசித்திரட்டு - ஒரு தமிழ்ச்சைனதூல், இதுபாயிரத்தையும் அவையடக்கத்தையும் முதலிற்பெற்று, சுகதநிர்ணயச்சருக்கம், குண்டலகேசிவாதச்சருக்கம், அர்க்கசந்திரவாதச்சருக்கம், மொக்கலவாதச்சருக்கம், புத்தவாதச்சருக்கம், ஆசீவகவாதச்சருக்கம், சாங்கியவாதச்சருக்கம், வைசேடிகவாதச்சருக்கம், வேதவாதச்சருக்கம், பூதவாதச்சருக்கமென்னும் பத்துச்சருக்கங்களை முறையேயுடையது; வியந்தரமங்கையாகிய நீலகேசியென்பவள பெளத்தமுதவியவற்றைக் கண்டித்துச் சைனமதத்தை நிலைநிறுத்தியதாக இயற்றப்பட்டிருத்தலின், இஃது இப்பெயர்பெற்றது; இது நீலகேசியென்றுங் கூறப்படும்; இதற்கு நீலகேசிவிருத்தி சமயதிவாகரமெ

விஷயம்.

பக்கம்.

னப்பெயரிய ஐரூபாயுணம், இநதூலாகிரியர் இன்னொரென்று விளங்கவில்லை, ௮, ௩௩, ௫௬, ௬௮, ௨௪௩, ௨௪௫, ௨௫௪, ௨௫௫, ௨௫௬, ௨௬௧, ௨௬௩, ௨௬௪, ௨௮௪, ௩௧௩ நீலகேசிவிருத்திசமயதிவாகரம் - நீலகேசித்திரட்டின் உடைய, இது மிகவிரிவாக அமைந்துள்ளது, மணிப்பிரவாள நடையையுடையது, சைனமதத்தினராகிய சமயதிவாகரவாமனமுனியென்பவராலியற்றப்பட்டது, இத்தன்பெருமையை, “மெய்நூனெனியை விளக்கி விளங்காப் பிடகமுதற், பொய்நூ லிருள்களைப் போகத் துரந்தது பூதலத்தி, லெநதூலும் வல்லவ ரேததச் சமையத்திறைவன்கண்ட, செந்நீலகேசிவிருத்தி சமய திவாகரமே” எனவும், “அருகன் றிருவறத் தன்புசெய் வாரு மழிவழக்ககாற், பெருகுந் தருநெறிப் பீடழிப் பாருமிப் பேருலகிற், பொருவினறி நின்றதமிழ்ப்புல வேர்க்கிப் பொருளை யெல்லாந், திரிவின்றிக் காட்டுஞ் சமய திவாகரஞ் சேவிக்கவே” எனவும் வரும் பழையசெய்யுட் 5௭௮வுணர்க. இவ்விரண்டு செய்யுளும் இவ்வகை கையெழுத்துப் புத்தகத்தினிறுதியில எழுதப்பட்டிருந்தன. இந்நூலும் இவ்வகையும சிவஞானசித்தியார் பரபக்கத்துளையாகிரியருள ஒருவராகிய திருவொற்றியூரணீஞானப்பிரகாசருளாயிற் பயன்று வருகின்றன, ௨, ௪௬, ௮௬, ௬௮, ௧0௨, ௨௪௫, ௨௬0, ௨௬௬, ௩00, ௩௧௨

நு.

நுடைய, ௩௧௮

நூ.

நூற்றுவனாக்கொல்லி - ஒருவகையநீர்விசேடம் இது சதங்கினியென்றும் கூறப்படும், ௨௬௬

நெ.

நெடுஞ்சேரலாதன் - ஒருசேரன், ௨௭ நெடுந்துக்கு - இசைத்தமிழ்தூல்கூர் எழுதுக்குக்களுள் ஒன்று, இஃது எழுதீர்க்கையுடையது, ௧௭

விஷயம்.

பக்கம்.

நெடுநல்வாடை - ஒருதமிழ்துல்; பத்துப் பாட்டினுள் ஏழாவது; ௩௮௮ - அடிகளையுடையது, பகைமேற்சென்ற பாண்டியன் நெடுஞ்செழியனைப் பிரிந்துவருந்தந் தலைவிக்கு அவ்வருத்தந்தீரும்படி அவன்பகையை வென்று வினாவில்வருவானாகவென்று கொற்றவையைப் பரவுவாள் கூற்றாக அவனை நக்கீரனா பாடியது, இஃது ஐப்பி

கூடிகாகால, யல்பையும், தனித்திருக்கும் தலைவியது வருத்தமிருதியையும், படைவீட்டில தலைவனிருக்கும்வண்ணதையும் விளங்கக்கூறும் இதற்கு நச்சினாக்கினியரிய யற்றிய உரையொன்றுண்டு, ௩௮௮, ௨௮௦, ௨௮௧, ௨௮௨

நெடுமுடிக்கிள்ளி - ஒருசோழன், ௨௩௬, ௨௮௩

நெய்வோர்குலம், ௨௧௪
நெல - எண்வகைக்கூலத்துளொன்று, ௭, ௨௭௧

நெல்லாற்சமைத்தகள் - இது தொப்பியென்றுவழங்கும், ௭௩
நே.

நோகட்டி - அகிலுறுப்புக்களுளொன்று, ௨௬௮

நேரடி - நாற்சீரடி, ௮

நை.

நைரஞ்சாரநதி - பஸ்குனிநதி, இது புத்தகையைக்கு அருகேயுள்ளது, ௩௦௧
நைவஸம்ஞாயதனலோகம் - பிரஹ்மலோகமிருப்பதினுள் இருபதாவது, இஃது அருப்பப்பிரஹ்மலோகம் நான்கினுள் ஒன்று, பெள. ௩

நொ.

நொய்யைப்புசிப்பவன் - கணாதமுனி, ௨௫௨

ப

பாஞ்சாபாரமிதை - உணர்ச்சிநிறைத்ததல்; என்றது மாக்களுனபூரணை, இது தசபாரமிதைகளுள் ஒன்று; ஆயிரத்தெண்ணூறுவருடத்திற்குமுன்பு செய்யப்பட்டதும் பிரஞ்சாபாரமிதையென்று பெயா

விஷயம்.

பக்கம்.

பெற்றதுமான ஒரு பெளத்தது லுண்டென்று தெரிகின்றது; பெள. ௨௪௩
ப்ரஹ்மகணங்களிருபதுவகை - உருவப் பிரமகணங்கள் ௧௬ - ம், அருவப் பிரமகணங்கள் ௪ - ம் பெள. ௩
ப்ரஹ்மகாயிகலோகம் - பிரஹ்மலோகமிருப்பதினுள் முதலாவது; பெள. ௩, ௬௫
ப்ரஹ்ம புரோஹிதலோகம் - பிரஹ்மலோகமிருப்பதினுள் இரண்டாவது, பெள. ௩
ப்ரஹ்மலோகங்களிருபது - மஹாராஜிகலோகமுதலியன; பெள. ௩, ௬௫
ப்ரஹ்மலோகங்களிருவகை - உருவப் ப்ரஹ்மலோகமும் அருவப் ப்ரஹ்மலோகமுமென்பன, பெள. ௬௫
ப்ருலதா - புருவக்கொடி, ௨௯

ப

பக்குவி, ௨௭௪, ௨௯௯
பகற்பு - பகற்காலத்தில் மலரும்பு, ௨௬௮

பருசுருதியாகமம் - சிஞ்சுமங்கள் மூன்றனுள் ஒன்று, இது ௧௬ - பகுதி களையுடையது, ௨௫௮

பகுதி - ப்ரகருதி - மூலம், ௩௦௩
பச்சிலை - அகிலுறுப்புக்களுளொன்று, ௨௬௮

பச்சிறைச்சிவிற்போர், ௨௭௦

பசி, ௧௦௩

பசுக்கள் மேய்தற்கு அரசனாவிட்டபட்ட நிலம் - கோசஞ்சாரபூமி, ௧௯௯
பஞ்சசீலம்; பெள. ௧௮௮, ௨௨௩, ௨௬௮, ௨௬௯

பஞ்சவாசமலிற்போர், ௨௭௦

பஞ்சஸ்கந்தங்களின்கூட்டமே ஆன்மாவென்பது, பெள. ௩௯௯

பஞ்சஸ்கந்தம் - உருவம், வேதனை, குறிப்பு, பாவனை, விஞ்ஞானமென்பன, பெள. ௩௦௭, ௩௧௨

பஞ்சாயுதம், ௩௧

பட்டமகிஷி - மகாதேவியென்று பட்டம்

பெற்ற அரசி, மகிஷியென்பதற்குப் பட்டாபிஷேககாலத்திற் சிஙகாதனத்தில அரசன்பக்கத்திருந்து அவனுடன் தலையில் அபிஷேகஞ்

பதீதம்.

ஏழாம்பத்து : செல்வக்கடுங்கோவாழி
யாதனைக் கபிலர்பாடி நூருயிரங்காண

விஷயம்.

பக்கம்.

மும் அவன் ஒரு பெரியமலைமீதேறிக்கண்டுகொடுத்தநாடும் பரிசில்பெற்றது.

எட்டாம்பத்து : தகரேறிந்தபெருஞ்சேரலிரும்பொறையை அரிசில்கிழார் பாடி ஒன்பதுநூலிரங்காணம் பரிசில் பெற்றது ; தகரேயாததினையென்னுநூல இவ்வாசனமீது செய்யப்பட்டிருத்தல வேண்டும்.

ஒன்பதாம்பத்து : குடக்கோஇனஞ்சேரலிரும்பொறையைப் பெருங்குண னாகிழார்பாடி மூப்பத்திரையிரங்காண முசுவியனபெற்றது.

இதொகையைத் தொகுத்தோரும் தொகுப்பித்தோரும் இன்னுரினனாரென்று தெரியவில்லை. விரிப்பிற்பெருகும். இதற்கு அரும்பதவுரையாக ஒருநாயுள்ளது, அது மிகவும்பிழைப்பிற் பிறழ்ந்து சிதைந்துபோயிருக்கின்றது. அவ்வாசனயாசிரியாபெயர் தெரியவில்லை, ௧௧௩, ௨௪௫ பதுமபீடம் - புத்தனுடைய பாதபீடம், ௨௬

பதுமா - பழையபுத்தர்களிலொருவர், ௧௦௨

பதுமோத்தரர் - பழையபுத்தர்களுளொருவர், ௧௦௨

பயன்படுசொற்கூறல் - நரகுணம் பதவி னுளொன்று பெள. ௧௦௭

பாணசாலை - இலைகளால் வேயப்பட்ட இடம், ௧௦௭

பர்மாதேசத்துப் புத்தநூல், ௧௦௭

பரசுமான்னியம், ௨௬௧

பரசுராமன் இராசகுலத்தை அழித்தது, ௧௧௭

பரத்தன் - பரத்தையை நுகாவான், எக பரத்தன்தன்மை - பரத்தமை, எக

பரத்தமைத்தொழில், ௨௦, ௨௨௧

பரத்தையர்க்குரியகலைகள் அறுபத்து நான்கு, ௧௮

பரத்தையர் நூற்றிருபத்தொருவர், ௨௧௭

பரதகண்டம், ௧௫௬

பரதுக்கதுகன் - புத்தன், ௨௩௨

பாதேசிகள் - அயல்நாட்டினர், ௧௦

பரகிருமிதவசவிருத்திலோகம் - தெய்வ

விஷயம்.

பக்கம்.

பறுத்துச் சைவசித்தாந்தத்தையே நாட்டுவது இந்துலாசிரியர் மறை ஞானசம்பந்தசிவாசாரியரென்று கூறுவர் ; நூல் அகப்படாமையால் இதைப்பற்றி யாதொன்றும் எழுதக்கூடவில்லை, ௧௦௩, ௧௧௨, ௧௧௩ பரமபுத்தி - பஞ்சஸ்வகந்தங்களின் கேடு பெள. ௧௧௩

பரமாரணு, ௨௬௦, ௨௬௧

பரமாதத்தத்துவஞானம் - முடிந்த உண்மைப்பொருளை அறியும் அறிவு, ௨௬௪

பரமாதத்தத்துவஞானிகள், ௨௦௪

பரமாதத்தத்துவம், ௨௬௦

பரிமேலழகர் - பழையதமிழ்நூலுடையாசிரியர்களுள் ஒருவர், திருக்குற

ளின் உரைகளுள்ளே இவருடைய மிகச்சிறந்ததென்பது யாவருமறிந்ததே.

தொண்டைமண்டலசத்தம் ௨௬ - ம் செய்யுளால், இவா, தொண்டைநாட்டிற் காஞ்சிநகரத்தின

னென்றமட்டுந்தெரிகின்றது, ௨௭, ௬௩, ௧௦௬, ௨௭௬

பரிவாரபாடம் - வினயபிடகத்தின் பேருறுப்புக்களுளொன்றனபெயர், ௨௪௫

பரிதாபலோகம் - பிஹ்மலோகமிருபதினுள் ஏழாவது; இஃது உருவப் பிஹ்மலோகங்களுள் ஒன்று, பெள. ௧௧

பரிதாபலோகம் - பிஹ்மலோகமிருபதினுள் நான்காவது; இஃது உருவப்பிரஹ்மலோகங்களுள் ஒன்று, பெள. ௧௧

பருவசமுனிவர், ௧௬௬

பல்குளிரிதி - நரைஞ்சாரநிதி, இது புத்தகையக்கு அருகேயுள்ளது, ௧௦௩

பலபாரமிதை - பலநிறைத்தல; இது தசபாரமிதையுள் ஒன்று, பெள. ௨௪௩

பலி - ஓராசன், ௧௬௬

பலிபீடம், ௧௨௩

பலியிதெற்குரியது ௧௨௨

பவணேந்திரா நார்பததிருவர் - இவர் நாகலோகத்தலைவர்; இவர்கள்

௪௪௪ - சசாரந்தோர், பவணம் - நாகலோகம், இது சைன

நூல்வழக்கு, ௨௫௮

விஷயம்.

பக்கம்.

விஷயம்.

பக்கம்.

பவம் - கருமத்தொகுதி; பெள. ௩௦௩
பவம் மூவகை - விலங்காய்ப்பிறத்தல்,
பேயாய்ப்பிறத்தல், நரகராய்ப்பிறத்
தல், பெள. ௩௦௨

பவளத்துண்டம், ௧௨௧
பழங்காசு, ௨௧௦

பழம்பிறப்புணர்ச்சி, ௨௧௧

பழமொழி - ஒரு தமிழ்தூல். இது சங்க
மருவிய பதினெண்நூற்றாண்டுகளுக்
கூறல் ஒன்று, அக்காலத்துவழங்கிய
பழமொழிகளுள் ஒவ்வொன்று இது
திக்கண்ணமைந்த நானூறு வெண்
பாக்களையுடையது, இந்நூலாசிரி
யர், சைனமத்ததினராகிய முன்று
றையனாயனார், இதனை, “பின்
டியி னீழ்ந் பெருமா னடிவணங்
கிப், பண்டைப் பழமொழி நானூ
றுங் - கொண்டினிதா, முன்றுறை
மன்னவ னாண்டியுஞ் செய்தமை
த்த, வின்றுறை வெண்பா விவை”
என்னும் வெண்பாவாலுணர்க. இந்
நூற்குப் பழையவுரையொன்றுண்
டு, ௧, ௪௨, ௧௨௩

பழதிலாவாழ்க்கை - துக்கநிவாரணமா
க்கம்; என்றது நற்காட்சிமுதலிய
எட்டேனாகியிருத்தலை, பெள
௩௧௨

பழமரத்தீண்டியபறவை, ௧௨௬
பழையசோதிடநூல், ௧௦௦
பள்ளிவல்லுபுரிதல் - நற்குணம்பத்தினுள்
ஒன்று பெள. ௩௦௭

பறம்பர் - தோல்வெலைசெய்பவர, ௨௭௦
பணித்துளி, ௩௧௮
பஸ்பசம் - பட்டோஜிதிகூழித் தாற்செய்
யப்பட்டதான ‘சப்தகௌஸ்துபம்’
என்னும் வடநூலின் பகுப்புக்களா
கிய ஆஷ்நிகங்களுள் முதலாவதன்
பெயர், ௨௩௪

பஸ்மகவியாதி - யானைத்தீநோய், ௧, ௬

பா.

பாகசாத்திரம் - மடைநூல்; நளபாகம்
வீம்பாகமென இரண்டு பாகநூல்
வழங்குகின்றனவென்பர்; சிறுபா
ணற்றுப்படை, ௨௬௮ - ௨௪௧:
“காவேரி யூட்டிய கவர்களைத் தூ
ணிப், பூவிரி கச்சைப் புகழோன்

நன்முன், பணிவரை மார்பன் பயந்த
துண்பொருட், பனுவலின் வழாஅப்
பல்வே றடிசில்” என்பதனால், வீம
சேனனியற்றிய மடைநூலொன்று
உண்டென்றும்பெற்றொருநிகுந்
தது, ௧௭

பாசதச்சிதைவு - ப்ராகிருதபாவையிலி
ருந்து சிதைந்தமொழி, ௨௦௧
பாசண்டச்சாததன் - தொண்ணூற்றறு
வகைச் சமயசாத்திரத்திருக்கக்கோ
வையில் மிகப்பயின்ற ஐயமென்
னுங்கடவுள்; இதனை, சிலப்பதிகா
ரம், கனத்திறமுறைத்தகாதையில,
(௧௩ - ம. அடி) “பாசண்டச் சாத்த
ற்கு” என்பதன் உரையானுணர்க,
௧௬௨

பாடலாடல்விரும்பாமை - தச்சிலத்துள்
ஒன்று. பெள. ௧௮௮

பாண்டரங்கக்கூதது - புறநாடகம் பதி
னென்றுள்ள ஒன்று, இது சிவ
பெருமானுக்கு உரிய ஆடல்; இத்
ற்கு உறுப்பு ஆறு, ௩௦

பாண்டியர்களின் பழைய இராசதானி -
கொற்கைநகரம், ௧௨௧
பாண்டியன்நெடுஞ்செழியன், ௧௧
பாண்டுகம்பளநடுக்கம், ௧௨௬, ௨௨௪
பாணகுலம், ௧௬௧

பாணவமசத்தரசர் மகாபலியின் பரம
பரையைச்சார்ந்தவரென்பது, ௧௬௬
பாணவித்தியாதரன் - பாணவமசத்திற்
பிறந்த ஓரசரன்; இவன் ஐக்கேத்
மல்லனென்கிற மல்லதேவனுடைய
புத்திரன், ௧௬௧

பாணன் - பலியின்புத்திரன், ௧௬௧
பாணசரன், ௩௦

பாணதிராசன் - பாணனுடைய குலத்
திற்பிறந்த ஓரசரன், ௧௬௧

பாணினி - ஒரு முனிவர்; இவர் தவஞ்
செய்து சிவபெருமான்நிருவருள்
பெற்று வடமொழி வ்யாகரணஞ்
செய்தவர்; உபவருஷ்டிரிடம் இவ
ருடன்சுற்ற ஸகபாடிகள் வ்யாடி
யும் வருசியும்; இவருள், வ்யாடி
பாணினிஸூத்திரத்திற்கு ‘ஸந
கிரகம்’ எனப்பெயரிய ஒரு வியாக்
கியானஞ்செய்திருக்கின்றனரென்
பர், ௨௩௪

விஷயம்.

பக்கம்.

விஷயம்.

பக்கம்.

பாணினீயவ்யாகரணம் - ஒரு வடநூல், இது பாணினிமுனிவரால் சொல்லப்பட்டது, பாணினி வ்யாகரணமென்றும் வழங்கும், ௨௫௪ பாய்கட்டினகயிறு [பாய் - கப்பற்பாய்],

௩௬

பாய்மரம்,

௩௬

பாரத்துவாசம் - ஒரு வடநூல்; இது வேதாங்கமாகிய கல்பவகைகளுள் ஒன்று, பரத்துவாசமுனிவரால் செய்யப்பட்டது, ௨௫௪

பாரம் - பாரமிதை; பௌ. ௨௮௪

பாரமிதைபதது - தசபாரமிதை, அவை தானமுதலியன, பௌ. ௨௪௩, ௨௮௪ பாராஜிகாதிபிரதமபாகம் - வினயபிடகத்தின் சிற்றுறுப்புக்களுள் ஒன்றன் பெயர், இதிற்கு வகத்திலிருந்து விலக்குதற்குரிய குற்றங்கள் கூறப்படும்; பௌ. ௨௪௫

பாரிசேடம - பாரிசேஷம்; இது பதது அளவைகளுள் ஒன்று; இஃது ஒழிபெனவும், மீட்சியெனவும் வழங்கும், ௨௫௧

பாவகாரி - பாவஞ்செய்தலையே தொழிலாகவுடையவன், ௨௬௧

பாவம்பதது - மனத்திற் றேன்றுவன மூன்றும், வாக்கிற் றேன்றுவன நான்கும், உடம்பிற் றேன்றுவன மூன்றும்; பௌ. ௨௦, ௨௨௩, ௨௨௮, ௩௧௩

பாவனைநான்கு - மைத்திரீ, கருணை, முதிதை, உபேகையென்பன, இவை மஹாபிரஹ்மாகுளாலானுட்டிக்கப்படுவனவாதலின், பிரஹ்மவிகாரபாவனையென்று கூறப்படும், பௌ. ௩௧௮

பாவனையைந்து - மைத்திரீ, கருணை, முதிதை, அசுபம, உபேகையென்பன; பௌ. ௩௧௭

பாவைக்கூத்து - புறநாடகம் பதினெனறுள்ள ஒன்று; போசெய்தற்குச் சமைந்த அசுரர் போக்கோலத்தோடு மோகித்துவீழும்படி திருமகள் கொல்லிப்பாவைவடிவங் கொண்டு ஆடினமையின், இஃது இப்பெயர்பெற்றது, இதற்கு உறுப்புக்கள் இரண்டு, ௩௦, ௪௪

பாளீபாஷை - வடமொழியைப் பகுதியாகவுடைய பாஷைகளுள் முந்தியது, கௌதமபுத்தர்பேசுவந்ததும், பிடகத்திரயங்களை மந்துள்ளது மிதுவேயென்பர்; இந்தப்பாஷையிற் செய்யப்பட்டுள்ள பௌத்த நூல்களே சிறந்தவைவுளாகச் சொல்லப்படும், ௨௬௧

பாற்பரியாயம் - பாலின்நிலைமை, ௨௫௧

பி.

பிக்குணி = பிக்ஷுணி - பௌத்தஸமய ஸந்யாஸினி, ௨௬௬

பிக்குணிகள் - மௌனமாகின்று பிச்சை வாங்கவேண்டுமென்பது, ௧௪௩

பிங்கலம் - தமிழிலுள்ள நிகண்டுகளுள் ஒன்று, சிறந்த அரும்பதங்கள் பல இதிறகாணப்படும், இது திவாகரமென்னுநிகண்டிற்குப் பிந்தியதென்றும், சூடாமணிகண்டிற்கு முந்தியதென்றும் சூடாமணிகண்டின் சிறப்புப்பாயிரத்தால தெரிகின்றது, இந்நூலாசிரியர், திவாகரரை பைவாககுச சூரியனுடைய அருளாற்றேனறிய பிங்கலமுனிவர்; இதனை, “செங்கதிர் வரத்தாற்றிவாகரன் பயந்த, பிங்கலமுனிவ

னும இந்நூற்சிறப்புப்பாயிரம் நனகுபுலப்படுத்தும், இதிலுள்ள பாக்கெல்லாம் நூற்பாக்களே. நன்னூல் உரிச்சொல்லியல், “இன்னதினனுழி” என்னுஞ் சூத்திரத்தில் ‘பிங்கல முதலா, நல்லோ ருரிச சொலியைந்தனா கொளலே’ என்றுவந்திருத்தலால், இந்நூலாசிரியர் காலம் பவணநதிமுனிவருடைய காலத்திற்கு முந்தியதென்று தெரிகின்றது, ௧௫௬

பிசாசகன - பூதவாதியாகிய ஓரடவன், ௨௬௫

பிட்டுவாணிகா. ௨௬௬
பிடகம் - பௌத்தாகமம். இது, வினயபிடகம், சூத்திரபிடகம், அபிதர்மபிடகம், சூத்திரபிடகம், மூன்றுவகைப்படும்; இவற்றைப் பிடகத்திரயமெனப், ௨௪௫, ௩௦௦
பௌ.

விஷயம்.

பக்கம்.

விஷயம்.

பக்கம்.

பிணங்களைச் சும்மாபோகடுவோர் - பார
லீகர்; இவர்களுக்கு அக்கினி தெ
ய்வமாசலின், பிணங்களைச் சுடுவ
தில்லையென்று கூறுகின்றனர், (1)அ
பிணங்களைத் தாழியாற்கவிததல் : இவ்
வழக்கம் பண்டைக்காலத்தில் இந்
நாட்டிற் சிவபுருதியாரிடத்தது இரு
ந்ததென்பது இந்துலாலன்றிப் புற
நானூற்றிலுள்ள ௨௨௮, ௨௩௮,
௨௪௬ - ம் பாட்டுக்களாலும் வெளி
யாகின்றது இத்தாழிக்கு முது
மக்கட்டாழியெனப்பது பெயர்,
இஃது அந்நூல் ௨௫௬ - ம் பாட்
டால் தெரிகின்றது, சிவதாழிகள்,
குமபிகோணத்தைச்சாராத பட்டிச்
சரம திருமேற்றளிமுதலியவர்க
ளைச்சூழ்ந்த இடங்களில் தோண்
டப்பட்ட சிற்சிலவிடத்துக் காணப்
பட்டனவென்றும் அனெகடக்குப்
பெயர் 'மதமதக்கசால்' என்று
வழங்குகின்றதென்றும் அங்கேயுள்
ளார கூறுவர், ௫௮
பித்தேறுதற்குக் காரணமானமருந்து,
௨௧0
பிழீவகாசந்தானம் - ஏறுமபுபோன்ற
தொடாச்சி, இது நால்வகைகசந
தானத்துளொன்று, பௌ. ௩௦௪
பிரகிருதி - மூலம், ௨௬௨
பிரச்சோதனை - உச்சைனிநகரத்தர
சன், ௧௩௬
பிரத்தியக்ஷத்தினிலக்கணம், ௨௮௬
பிரத்தியக்ஷம் - பௌத்தர்களுடைய பிர
மாணங்கள் மூன்றனுள் ஒன்று, ௨௮௬
பிரதாபருத்திரியம் - ஒருவடநூல் அவ
ங்கரசாஸ்திரம், இதில் கால்ய
லக்ஷணங்களும் நாடகலக்ஷணங்
களும் குறையின்றிச் சொல்லப்பட்டுள்ளன, இந்துலாசிரியர் வித்தி
யாநாதகவி; அவர், இலக்கணங்
களையன்றி, தெலுங்குதேசத்தரச
னும் காக்கிசுலத்திற் பிறந்தவனும்
வீரருத்திரனென்று பெயாபெற்ற
வனுமாகிய பிரதாபநுக்கிரனென்
பவன்புகழையே விஷயமாகக்கொ
ண்ட உதாஹரணங்களையும் சுலோ
கரூபமாகத் தாமேயியற்றி இதில்
சேர்த்திருக்கின்றமையின், இஃது

இப்பெயர்பெற்றது. இதற்கு, ஸ்ரீ
மல்லிநாதஸூரியின் பின்னையும்
பெத்தப்பட்டருடைய தம்பியுமாகிய
தாமாஸ்வாயிஸூரீயென்பவரா
லெழுதப்பட்டுள்ள ரத்நாபணமெ
னனும் ஒரு சிற்ற்தவுரையுண்டு,
௧௨௬
பிரதிமைவிளக்கு - பாவைவிளக்கு, ௧௩
பிரதிஸம்பிசாமாக்கம் - சூத்திரபிடகத்
தின் சிற்றுறுப்புக்களுள் ஒன்றன்
பெயர், ௨௩௮
பிரபாபாவர் - தேவலோகங்களுள் ஒரு
ருகிய துவதிச்சலோகத்தில் வலிப்ப
வர் இவரே கௌதமபுத்தராக அவ
தரித்தாரென்பா, பௌ. ௧௧௨, ௩௦௦
பிரபுமேருதேவன் - பாணவம்சத்திற்
பிறந்த ஓரசன்; இவன் பாணவித்தி
யாதரனுடைய புத்திரன், ௧௬௬
பிரமசரியம்-விந்தவழியேநடக்கும் நிலை,
௧௮௮
பிரமசந்தரயோகி - பெருங்கதையிற்
கூறப்பட்டுள்ள யுகியென்பவனு
டைய தந்தை, ௧௩௬
பிரமம் - ஒருவடநூல், வேதாங்கயாற
னுள் ஒன்று எழுத்தாராய்ச்சியைச்
சொல்லுவது; சிகையென்றும்
சிகையென்றுங்கூறப்படும் அது,
நாரதர், பாணினிமுதலியவர்களாற்
செய்யப்பட்டு நாரதரிகைக் பாணி
னிகைக்குமுதலியபெயர்களால்வழ
ங்குகின்றது, இன்னும், அருண்
சிகைக், கோகரிகைக், பாரசீக
வாணிகைக், வியாஸிகைக், ஸாவ
ஸமமச்சிகைக், வித்தநாதரிகைக்
முதற் பல சிகைக்களுள் ளனவெ
ன்று கூறுவர், ௨, ௪
பிரமவாதம், ௨௫௩
பிரமாணமூன்று, ௨௮௬
பிரமாணவாதம் - அளவைவாதம், ௨௮௮
பிரவித்தி, ௨௮௮
பிரஸ்தாபப்பிரகரணம் - அபிதர்ப்பிட
கத்தின் பகுதிகளுளொன்றனபெ
யர், பௌ. ௨௪௮
பிரஹ்மலாதிக்கள், ௧௬௬
பிரஹ்மவிக்காரபாவனை - ஐந்துபாவனை
களில், அசுப்பாவனையொழிந்த மை
த்திரி, கருணை, முகிதை, உபே

அரும்பதவுரையி லடங்கியவை.

சூடுக.

விஷயம். **பக்கம்.**
 கையென்னும் நான்குமாம்; பௌ. ௩௩.௨.
 பிராதிமூத்தகவினயவிநிச்சயம் - ஒரு
 பக்கம்; இதில் வினயதர்ம
 வகைகள் கூறப்பட்டுள்ளன, பௌ. ௨௧௬.
 பிராயச்சித்தத்தால் விலக்குதற்குரிய குற்றங்கள், ௨௧௭.
 பிராயச்சித்தியாகி துவிதியாகம் - வினயபிடகத்தின் சிற்றுறுப்பினுள்ளான நன்மையா; இதில் பிராயச்சித்தத்தால் விலக்குதற்குரிய குற்றங்கள் கூறப்பட்டுள்ளன, ௨௧௮.
 பிரியதாசி - பழையபுத்தர்களுள் ஒருவர், ௩௦௨.
 பிருஹத்பலலோகம் - பிரஹ்மலோகங்கள் இருபதினுட்பத்தாவது; இஃது உருவப்பிரமலோகங்களுள் ஒன்று, ௩௦௩.
 பிரேதாஸ்து - சூத்திரபிடகத்தின் சிற்றுறுப்பினுள்ளான நன்மையா, ௨௧௭.
 பிறைவடிவமாகிய ஆபரணம், ௩௧௧.
 பின்னை - நீளாதேவியின்கூடாகிய நப்பின்னைப்பிராட்டியார், ௩௧௨.
 பிக்ஷுக்கள் - பௌத்தநாயகர்கள், ௩௧௩, ௩௧௪.
 பிக்ஷுணிக்ஞாலம் - பௌத்தநாயகர்களினியின் வேடம், ௩௧௫.
 பிக்ஷுணிகள் - பௌத்தநாயகர்களினிகள், ௩௧௬, ௩௧௭.
 புகழ்விபவமாகண்டன - பாணவம்சத்திற்றிறந்த ஓரசன இவன் முதலாம் விக்ரமாதித்தனுடைய புத்திரன், இவனுக்கு இரண்டாம்விசயாதித்தனென்றும் பெயருண்டு, ௩௧௮.
 புடைவைவிற்பார், ௩௧௯.
 புண்ணியம்பதது - கொல்லாமைமுதலியன, ௩௨௦.
 புத்தகலப்பிரஜை - அபிதாரபிடகத்தின் பகுதிகளுள்ளான நன்மையா, ௩௨௧.
 புத்தகைய - இக்காலத்து நம்மவர்கையென்று வழங்குமிடத்தின தெற்கே ஜந்துநாழிகைவழித்தாரத்தின ஓரிடம்; இதில் கொள்கையுத்தா ஞா

விஷயம். **பக்கம்.**
 னம்பெற்ற அரசமரம் இன்னுமிரு
 பத்தசங்கத்தார், ௩௨௨.
 புத்தசரிதகாவ்யம், ௩௨௩.
 புத்தசரிதமுள்ள இடங்கள், ௩௨௪.
 புத்தசரிதகதை - புத்தனுடைய பழம் பிறப்புக்களை முறையே கூறும் நூல், ௩௨௫.
 புத்தசைத்தியம் - புத்தாலயம், ௩௨௬.
 புத்தஞாயிறு, ௩௨௭.
 புத்தம்சரணம் கச்சாமி - இஃது ஒருமந்திரம்; புத்தனைச் சரணமாக அடைகிறேனென்பது இதன்பொருள், ௩௨௮.
 புத்தர் இருபத்தாறுவர், ௩௨௯.
 புத்தர்கள் இருபத்தாறுவார்களும், ௩௩௦.
 புத்தவம்சம் - ஸூத்திரபிடகத்தின் சிற்றுறுப்புக்களுள் ஒன்றான பெயர், ௩௩௧.
 புத்தன் இந்நிரனுக்குக் கணகொடுத்தது, ௩௩௨.
 புத்தன் கருணையாற் பலபிறப்புக்களையெடுத்தது, ௩௩௩.
 புத்தன் குதினாமுதலியனவாகப் பிறந்தது, ௩௩௪.
 புத்தன்கோயில், ௩௩௫.
 புத்தன் ஞானம்பெற்றதினம், ௩௩௬.
 புத்தன் பலவிவசுகளாகப் பிறந்தது, ௩௩௭.
 புத்தன் புலியின்பளையத்தீர்த்தது, ௩௩௮.
 புத்தன் மானுருவெடுத்தது, ௩௩௯.
 புத்தன் மீனுருவெடுத்தது, ௩௪௦.
 புத்தன் முயலாகித் தசையீர்த்தது, ௩௪௧.
 புத்தன்மேனி, ௩௪௨.
 புத்தனயானையாய் மருப்பீர்த்தது, ௩௪௩.
 புத்தனுடைய அருள், ௩௪௪.
 புத்தனுடையபுத்திரன் - இராகுலன், ௩௪௫.
 புத்தஸ்தலம், ௩௪௬.
 புத்தாவதாரம், ௩௪௭.
 புத்திரசோகம், ௩௪௮.
 புத்திராகப் பிடிக்கப்பட்டுவந்த யானை, ௩௪௯.
 புரிவின்றையம் - நான்குநயங்களுள்ளொன்று, பௌ. ௩௫௦.
 புணா, ௩௫௧.
 புரோகிதா எந்தக்கருமங்களுக்கும் முன்னே வைத்துக்கொள்ளப்படுபவரை

ந.

பக்கம்.

விஷயம்.

பக்கம்.

ன்பது இதற்கு உறுப்புப்பொருள் ,
இது வட்சொல்; இவர் அரசர்க்
குரிய ஐம்பெருங்குழுவின்னுள் ஒரு
வகையார், க0
புல் - எண்வகைக்கூலத்துள் ஒன்று, எ,
உஎ0

புலம்பெயர்மாத்நன் - பரதேசிகள், க0
புலநகக்கொன்றை - புலியினது நகங்
கன்போன்ற மலர்கொடியுடையதான
ஒருவகைக்கொன்றை; இம்மலர்
விராயகக்கடவுளுககுப் பரிந்திர
மென்றுகூறுவர், எ௨௮

புழுக்கள், நக௮

புள்ளிருக்குவேளார் - வைத்தீசுவரன்
கோயில; சம்பாதி சடாபுவென்
னும் பறவையகளிர்ண்மொ, வேதங்
களும், முருகக்கடவுளும் சிவபெரு
மானைப் பூசித்த ஸதலமாதவின,
இஃது இப்பெயர்பெற்றது, உரு

புற்கலத்திரவியம், உரு௧

புறக்குடி - புறநகர், உ௬௭

புறக்கூத்து, உ௭0

புறங்குற்றாளர் - ஒருவா சிறப்புச்செய்
துழி அவர்பக்கத்திலுநின்று புகழ்
ந்து அவரைக்காணாதவிடத்துப்
பழிதூற்றுவோர், க௧

புறஞ்சிறை - புறநகர், உ௬௭

புறஞ்சேர் - புறநகர், உ௬௭

புறநாடகம் பதினென்று, க௭, ௧௦

புறநாணற்றுளாயாகிரியா, க0௬

புறநாணறு - ஒரு தமிழ்நூல், இது
கடைச்சபகப்புலவர்களாளுளிச்செ
யத எட்டுத்தொகையுள் எட்டா
வது; கடவுள்வாழ்த்துச் செய்புள்
முதலிய ௪00 - அகவற்பாக்களோ
யுடையது; அப் பாக்களுள், கட
வுள்வாழ்த்துப் பாரதபாடிய பெ
ருந்தேவராலும் மற்றவை முர
ஞ்சியூ முடிநாகராயமுற்ற கொ
வூகிழாரிற்றுதியாகவுள்ள புலவா
பலராலும் இயற்றப்பட்டுள்ளவை,
இதனைத் தொகுத்தோர்ன்னொரென்
றும் தொகுப்பித்தோர்ன்னொரென்
றும் விளங்கவில்லை; புறத்தேநிக
ழும் ஏழுக்கமாகிய அறத்தையும்
பொருளையுமே பொருளாகவுடை
மையின், இஃது இப்பெயர்பெற்

றது, இது புறமெனவும் புறப்பாட்
டெனவும் வழங்கும், பொருளாற்
றொகுக்கப்பட்டது; இந்நூலால்,
பண்டைக்காலத்து இதத்தமிழ்நாட்டி
லிருந்த சேரசோழபாண்டியர்களா
கிய முடியுடைவேந்தர், சிறந்தசா,
அமைச்சர், சேனையதலைவா, வீர
ரென்கிற பலருடைய சரித்திரங்க
ளும், கடைச்சபகப்புலவர் பலரு
டைய சரித்திரங்களும், அக்காலத்
துள்ளாருடைய நடைமுதலியன
வும், இன்னும் பற்பலவும் நன்கு
புலப்படும், இந்நூல் செய்யுட்களாற்
பாடப்பட்டவர்கள் ஒருவர்தாரல
லா, ஒருகுலத்தாரலவர், ஒருசாதி
யாரலலா, ஒரிடத்தாரலலலா,
பாடியவர்களும் இத்தனையையே,
இவர்களில் அந்தணர்கள் சிலர்,
அரசர் பலர், வணிகர் பலர், வே
ளாளர் பலர்; பாடியவர்களுட்
பெண்பாலாருமுள்ள இத்தற்குப
பழையதான உரையொன்றுண்டு,
அது பூர்த்தியாகக்கிடக்கவில்லை;
உரையாகிரியா இன்னொரென்று தெ
ரியவில்லை, உ, ச, க, கஉ, க௪,
க௬, க௯, உஉ, உ௬, உ௭, நக,
௧௮, ௧௭,

புறப்படைவீடு, உ௬௭

புறப்பொருள்வெண்பாமாலை - ஒரு
தமிழ்நூல்; இது சேரபரம்பலா
ய்னராகிய ஐயளுரிதருரென்னுய
அரசராலியற்றப்பட்டது ஆசிரிய
ரகததியாருடைய மாணககாக்
ளாகிய பன்னிரண்டுமுனிவர்களா
லும் அருளிச்செய்யப்பட்ட பன்
னிருபடலமெனதுநூலை முதலு
லாகவுடையது, தமிழிலக்கணமை
நதனுட் பொருளின்பகுதியாகிய
அகம்புறமெனனு மிரண்டுதிணை
களிற் புறத்தினிலக்கணமாகிய சூத்
திரங்களையும், அவற்றினிலக்கியமா
கிய வெண்பாக்களையும், அவ்வெண்
பாக்களின் கருத்தைத் தனித்தனி
யே புலப்படுத்திக்கொண்டி டவ
வொன்றன்முன்னும் நிற்பனவாகிய
கொளுக்களையுமுடையது; [கொ
ளு - கருத்து] இதில் வெட்சிப்

அரும்பதவுரையி லடங்கியவை.

சுகக

விஷயம்.

பக்கம். |

விஷயம்.

பக்கம்.

படலமுதற் பெருநதிணைப்படல
மிறுதியாகவுள்ள பன்னிரண்டு
படலவுறுப்புக்களடங்கியிருக்கின
றன, இதிலுள்ள வெண்பாக்கள
௩௬௧, இதற்கு மிகச்செவவிதான
பழையவுரை ஒன்றுண்டு, அவவுரை
யாசிரியரின்றொன்று தெரியவே
யில்லை, ௧௯, ௩௦, ௩௧, ௧௭௪, ௧௮௩,
௨௩௦, ௨௪௭
புனர்ஜனனம், ௩௧௦
புனிற்றுதிர்ந்தமகளிர் இரவிற்கென்று
குளநீராடுதல, ௭௩
புஷ்யா - பழையபுத்தாசுநான் ஒருவர்,
௩௦௨

பு.

பெரும்பண்டம், ௧௩௮
பூதசதுக்கம் - பூதநின்றற்குரிய நாற்சந்தி,
௧௬

பூதவடிவம், ௩௩௬
பூதவாதம், ௨௩௩
பாசிகள், ௧௯௧
பூசவுரு - ஸ்கந்தமைந்தனுள் உருவத்
தினபகுதியிரண்டில ஒன்று, அது
பிருதுவி, அபபு, தேயு வாயு என
னும நான்குமாம பெள ௩௧௨
பூதிகள் - வேதவாதியாகிய ஓரநதணை,
௨௩௩
பூமிசுந்தியன் - நாகபுத்தரகசன, ௧௩௨
பூர்ணசுந்திரன், ௧௯௩
பூவாகம்ம-சைனாகமமூன்றனுள் ஒன்று,
இது பதினான்கு பருப்பையுடை
யது, ௨௩௮
பூபாணமானம் - அனுமானவகைமூன்ற
னுள் ஒன்று, அது நூற்றொண்ட
மேகசுதைககண்டு இது மழைபெ
யபுமென்று நிச்சயித்தல, முத
லனுமானமெனவும் காரணனுமான
மெனவும் கூறப்படும், ௨௩௩
பூர்வோத்தரவிரோதமில்லாத தருமஸ்வ
ரூபம், பெள. ௩௦௦
பூவாவஞ்சி - கருவூ, ௧௬௭
பூவைசியா, ௨௩௩

பெ.

பெண்கரடி, ௧௪௦
பெரியபுராணம் - ஈண்டாபுரா

ணம்.
பெட்ட
பெள்ள சரியைமுதலிய நாற்பாதங்
களிலேநின்று செயற்கரியனசெ
ய்து வீடுபெற்ற தனியடியார் அறு
பத்துமூவரும் தொகையடியார் ஒன்
பதினமருமாகிய திருத்தொண்டர்
கள் எழுபத்திருவருடைய சரித்தி
ரங்களை விரித்துக்கூறுவது, சிவா
னுக்கிரகம்பெற்ற தொண்டைநாட்
டுக்குநந்தனாச சேக்கிழார்நாயனா
ராலருளிக்செய்யப்பட்டது. தேவா
ரம், திருவாசகம், திருவிசைப்பா,
திருப்பல்லாண்டு என்னும் நான்க
னோடுகூட்டித் தொன்றுதொட்டு
வழங்கப்படும் பெருமையமைந்தது;
இதனை செய்யுண்டையும் இவிலமை
ந்துள்ள, கன்னெஞ்சும் கரைந்துரு
கப்புகட்டும் பத்திசுக்கைமுதலியன
வும் யாராலும் வியக்கத்தக்கவை;
இதனருமைபெருமைகளை வல்லார்
வாய்க்கேட்டுணாக, ௧௭௪, ௨௦௩,
௨௦௬

பெரியாழ்வார திருமொழி - திவ்யப்பிர
பந்தமுதலாயிரத்திற் முதலிலுள்ள
நாடூறற்றெழுபத்தமூன்று பாசுரங்
கள், ௩௧, ௨௩௩

பெருங்கதை - ஒரு தமிழ்தூல, இது
பைபாசபாலைவழியற் குண்டியமரெ
ன்னும் மகாபண்டிதரொருவரார்
பண்டைக்காலத்துச் செய்யப்பட்ட
பெரிய பிருத்தகதையின் மொழி
பெயர்ப்பாகவுள்ளது. நூலாசிரியர்
பெயாமுதலியன ஒருவாற்றினும்
இப்பொழுது புலப்படவில்லை,
சொற்களை பொருட்சுவைகளில்
மிகச்சிறந்தது; வதஸ்தேசத்தரச
னாகிய உதயனனுடைய சரித்திரத்
தைநிரம்பச்செவ்வையாகவிரித்துக்
கூறுவது, சிந்தாமணிமுதலிய காப்
பியங்களினும் இதனை மிகமேலாக
மதித்து அடியார்க்குரலவார் எதெ
துக்காட்டியிருக்கிறார். ஒவ்வொரு
சிறுறுறுப்பும் மிகப்பெரிய ஆசிரி
யப்பா ஒவ்வொன்றால் இயற்றப்பட்
டுள்ளது, அச்சிற்றறுப்புகளை பல
கமைந்த காண்டமென்னும்பெருந்
ப்புக்களையுடையது, அவற்றுள்,

விஷயம்.

பக்கம்.

விஷயம்.

பக்கம்.

முதலாவது உஞ்சைக்காண்டம் (ந)அ - பகுப்பினையும், இரண்டாவது இலாவாணகாண்டம் உப - பகுப்பினையும், மூன்றாவது மகத காண்டம் உஎ - பகுப்பினையும், நான்காவது வத்தவகாண்டம் கஎ - பகுப்பினையும், ஐந்தாவது நரவாண காண்டம் கூ - பகுப்பினையுமுடையன. இப்பொழுதுகிடைத்த கையெழுத்துப் பிரதி முதலும் கடைபுயம் பழுதுபட்டுப்போயிருக்கின்ற மையால் முதலாவது உஞ்சைக்காண்டத்தில் கூஉ - சிற்றுறுப்புக்கள் காணப்படவில்லை. ஐந்தாவது நரவாணகாண்டத்தின்மேலுள்ள காண்டங்கள் இவையென்பதும் அவற்றின் சிற்றுறுப்புக்கள் இதுணையென்பதும் தெரியவில்லை, வீரசோழியம், அலங்காரப்பதலத்தில், “ஆக்குசல் கேட்டவர்க்கு” என்னுங் கவித்துறையராயில், ‘குண்டலகேசியும் உதயணன்கதையுமுதலாகவுடையவற்றில் தெரியாதசொல்லும் பொருளும் வந்தன வெனின, அகலககவிசெய்வானுக்கு அப்படியல்லதாகாதென்பது; அன்றியும் அவைசெய்தகாலதது அச சொற்களும் பொருள்களும் விளங்கியிருக்குமென்றாலும் அமையுமெனக்கொள்க’ என்று வீரசோழியவுணாயாசிரியராகிய பெருந்தேவனரெழுதியிருத்தலால், இந்நூலில் அவாகாலத்திலேயே விளங்காதசொல்லும் பொருளும் வந்த

“வாழ்நெகைதயாஸ்திதருகுகி
கணம் ஐந்தீநவலமீகதோ, நாபெள
நாபவமச்சுபுதஸ்ய ஸாமகத்பாஷ்ய
ந்சாபாஷிஷி, சித்ராந்தாந்நரு

ஹதகதாமசகதஸுத்ராம்ணி நா
ஸுருநர் தேவதவதருண ப்ருநத
வ்ரண நமஹாகர்த்துஸகதஸு சக்து
யாந) என்னும் சுலோகத்தால், ப்ரு
ஹதகதையின் பெருமையும் அந்நூ
லாசிரியராகிய குண்டடியரின் உயா
வும் நன்குபுலப்படும் இது, வட
மொழிக் குவலயாணந்தத்தில் பரி
சராலங்காரத்திற்கு உதாஹரண
மாக ஸ்ரீமத்அப்பையநீக்ஷிதராவடு
த்துக்காட்டப்பட்டிருக்கின்றது,
இதனபொருள்: ‘ஒன்றாகவிருந்த
வேதக்கூட்டத்தைப் பகுத்தேனல
லேன புற்றிலிருந்துபிறக்கிலேன்,
திருமாலுடைய உருதியிலிருந்து
சனிடதிலேன நல்லதாகிய மஹா
பாஷ்யத்தைப் பேசினேனலேன,
விசித்திரங்களைப் பொருள்களை
யுடைய ப்ருஹத்யுதையசு செய்
தேனலேன்: இந்நிரனுடைய
குருவாக இருந்தேனலேன ஆத
லால், ஸ்வாம்! தேவரூடையருண
ங்களினகூட்டத்தை வாணிப்பதில்
அடியேன எப்படி ஆற்றலுடையே
னவேன’ என்பது. இது கதை
யெனவும் உதயணன்கதையெனவும்
வழங்கும், கக, கா, கஎ, கப, கக,
கக, கா, கப, கஎ, கப, கக,
பெருங்கோப்பெண்ணு - இராமாதேவி,
கக
பெருநதீவுகள் நான்கு: பெள. கக,
கஎ, உகஎ
பெருநதுருத்தி - நீரைவிசுங்கருவிவிசே
டம், உகஎ
பெரும்பண் நான்கு, உஎ
பெரும்பாணாற்றுப்படை - ஒரு சமீப
தூல். இது சங்கப்புவலர்களருளிச்
செய்த பத்துப்பாட்டினுள் நான்கு
வது, ஐந்துறு அழகையுடைய
அகவற்பாவாலமைந்துள்ளது பரி
சுலபெறுதற்கெண்ணிய பாண்டொ
ருவனை அதுபெற்றொருருவன
தொண்டைமாளிள்ளநிறையானிடத்
தே ஆற்றுப்படுத்தியதாக அவ்வினந்
திரையனைக் கடியலூருருத்திரந்
கண்ணனாபாடியது, இவ்ந்திரைய
னென்பான் காஞ்சிநகரத்திருநதீ

அரும்பதவுரையி லடங்கியவை.

சுதக

விஷயம்.

பக்கம்.

ரரசன், மற்றவற்றைப் பத்துப்பாட்டின் முகவுரையிற்காண்க இதற்கு ஆசிரியர் நச்சினார்க்கினியரொருமுதிய உரையொன்றுண்டு, ௩௦, ௩௫, ௪௩, ௨௦௩, ௨௪௫, ௨௬௬ பெரும்புறக்கடல், ௬௬ பெருமனைக்கிழத்தி - கோவலன் தாய், எ

பே.

பேராசிரியர் - பழையவுரையாசிரியர்களுள் ஒருவர். எட்டுத்தொகையுள் இரண்டாவதாகிய குறுந்தொகையில் ௩௨௦ - செய்யுளுக்கும் திருச்சிற்றம்பலக்கோவையாருக்கும, தொல்காப்பியத்திற்கும் உரைசெய்திருக்கின்றனர் துண்ணிய அறிவினரென்று ஆன்றோரார் புகழப்படுபவர், இவற்றுள், குறுந்தொகையில் ௩௨௦ - செய்யுளுகு உரைசெய்திருத்தல், "நல்லறிவுடைய தொல்பேராசான், கலவியுங் காட்சியுங் காசினியறியப், பொருடெரி குறுந்தொகை யிருபது பாட்டிற், கிது பொரு ளென்றவ னெழுதா தொழிய, விதுபொரு ளென்றதற் கேற்ப வுரைத்தும்" எனனும் நச்சினார்க்கினிய ருரைச்சிறப்புப்பாயிரத்தாலும், திருச்சிற்றம்பலக்கோவையாருக்கு உரைசெய்திருத்தல், பிரயோகவிவேகவுரையாலும் கலலாடத்தில் "வெள்ளுரைகழித்து" என்னுஞ்செய்யுளுக்கு ரயிலேறுப்பேருமாள் பிள்ளையொழுதியவுரையாலும் தஞ்சைவாணன்கோவையில் "புயலேசுமந்து" என்னுஞ்செய்யுளுக்குக் குன்றத்தூர்ச் சோழ்குரப்பநாவலரொழுதியவுரையாலும், தொல்காப்பியத்திற்கு உரைசெய்திருத்தல் கினியர் ஆங்காங்குக்குறிப்பித்திருத்தலாலும் இனிதுவிளங்கும். இவர் நச்சினார்க்கினியர் காலத்திற்கு முற்காலத்தினர், இது, 'பேராசிரியரும் யானேயிண்டையோனே என்னுவ குறுந்தொகைச் செய்யுளில் மீனெறி தாண்டில் என்பதனை விளையுலமாறார்.' என்று தொல்காப்பியம்,

விஷயம்.

பக்கம்.

அகத்தினையியல் ௩௬ - ம் குத்திரவுரையில் நச்சினார்க்கினியரொழுதியிருத்தலால் உணரப்படும், ௨௪௪ பேராந்தை - கூடை, இது செத்தோரையழைக்குமென்றும் சுட்டுக்குவியென்று ஒலிக்குமென்றுங் கூறு

பை.

பைமறி - பையைமறித்தல்; அஃதாவது பையின் உட்புறத்தை வெளிப்புறமாக்குதல், ௪௩ பைரவவேடதாரிகள், ௫௪ பைரவன் - ஆரிய அரசர்களுள் ஒருவன், ௨௪௬

பொ.

பொதியில் - ஒருமலை, தேவரெல்லாருங் கூடியிருத்தற்கிடமாகவின் இதற்கு வந்தபொதுவிலென்னும்பொய் இக்காலத்துப்பொதியிலென்றமருவிற் றென்பர் தஞ்சைவாணன்கோவையுரையாசிரியர், ௩, ௩௪ பொதுமகளிர், ௨௪௧ பொய்க்கரியாளர் - பொய்ச்சாட்சிசொல்லுவோர், ௧௧ பொய்நீரோங்காட்டல், ௨௧௩ பொய்ப்பழி, ௨௦௩ பொய்யைத்தவிர்கவென்றல், ௨௧௪ பொய்வேடத்தாழுதலிய அறுவகையோர், ௧௧ பொருநராற்றுப்படை - ஒருதமிழ்தூல், இது சங்கப்புலவர்களருளிச்செய்த பத்துப்பாட்டினுள் இரண்டாவது, ௨௪௨, - அடிசையுடைய அகவற்பாவாலமைந்துள்ளது, பரிசிலபெறக்கருதிய ஒருபொருநனைப் பரிசில பெற்றொருவன இளஞ்சேட்சென்னி புதலவருகிய சோழன் கரிகாற்பெருவளத்தானிடத்தே ஆற்றுப்படுத்தியதாங் அக்கரிகாற்பெருவளவனை முடத்தாமக்கண்ணியார்பாடியது. இது கரிகாற்பெருவளவன கொடையையும் அவன் வீரத்தையும் அடனாண்டசோழநாட்டின் வளத்தையும் காவிரிநதியைப்படுத்தியும் நன்றாகக் கூறும்; இதற்குஆசிரியர் நச்சினார்க்கினியர்

விஷயம். பங்கீர்.
 ரெழுதிய உடையொன்றுண்டு, ௬௨,
 ௬௨
 பொருமுகவெழினி - மூவகைத்தினாச்
 சீலைகளுள் ஒன்று, இஃது அரங்கி
 விடப்படுவது, ௬௩
 பொருளொடுபுணர்ந்தகைமொழி ௧௬௬
 பொருளொடுபுண ராப்பொய்யொழி,
 ௧௬௬
 பொற்பணிசெய்வோர், ௨௭௦
 பொற்றேரினமேலுள்ளயானை, ௩௨
 பொன்னால்வகை - ஆடகம், திவிச்சிறை,
 சாதரூபம், சாமபூர்தமென்பன, ௩௨
 பொன்வாணிகர், ௨௭௬
 பொன்வெள்ளிகளைத்தீண்டாமை-பிக்கு
 க்களுக்குரிய தச்சீலத்துள் ஒன்று,
 பெள, ௧௦௮
 பொன்னம்பலம், ௨௭௨
 பொன்னுயிர் - ஐவகையுயிர்களுள் ஒரு
 வகையுயிர், இது சைனதுலவழுக
 கு, ௧௦௭

போ.

போத்தருதவம் - அனுபவிக்குந்தன்மை,
 ௩௦௭
 போத்தத்தியோ - அறிவாயோ, ௨௮௪
 போதாயனீயம் - ஒருவடதூல் வேதா
 வகமாகிய கற்பவகையள் ஒன்று,
 இது போதாயனமுனிவராறசெய்ய
 ப்பட்டது, ௨௮௪
 போதிச்செல்வம் - அறிவாகியசெல்வம்,
 ௧௦௦
 போதிசத்துவர் - அறிவில் உயர்ந்தவர்க
 ளாய்ப் பின்பு புத்தகை அவதரித்தற்
 குரியவர், இவர் மூவகையினர்,
 ௨௮௪, ௩௦௦
 போதிவிருட்சம் - அரசமரம், ௧௦௦
 போதிவேந்தன் - புத்தன், ௩௦௧

பெள.

பௌத்தருமம், ௭
 பெளத்ததூல், ௩, ௨௬௬
 பெளத்தமுனிவர், ௨௭௬
 பெளத்தர்களுடைய பிரமாணமூன்று -
 பித்தியக்கம், அனுமேயம், ஸூத
 தேயமென்பன, ௨௮௬
 பெளத்தரிலுயர்ந்தோர், ௮௨
 பெளத்தாகமம் - வினயபிடகம், ஸுத்திர
 பிடகம், அபிதர்ப்பிடகமென்பன, ௨௪௮

விஷயம். பங்கீர்.
 பெளத்தாவதாரம், ௪௧
 பெளதிகஇயல்பு - பஞ்சபூதங்களின் சம
 பந்தமானதன்மை, ௩௦௬

ம.

மக்கட்கருமுதலியஆறு - மக்கட்கரு, தெ
 ய்வக்கரு, பிரமக்கரு, நரக்கரு,
 விவங்கினகரு, பேயக்கரு என்பன
 பெள. ௨௨௩, ௩௦௪
 மகத்தத்துவம், ௨௪௧
 மகத்தேசம், ௬௬
 மகதநாட்டு இரத்தினவேலைக்காரர், ௬௬
 மகரயாழ் - நால்வகையாழினுள் ஒன்று,
 இதற்கு நரமபு பதினேழு, ௧௬௭
 மகவிரா பிறாநெஞ்சு புத்தல் குற்றமென
 பது, ௧௬௮
 மகாகண்டகம் - ஒருபௌத்ததூல் இது
 பாளிபாஷையிலுள்ளது இத்திற
 புத்தசரிதவ கூறப்பட்டுள்ளதென
 பா, ௨௬௬
 மகாபரிநிர்வாணசூத்திரம் - தீர்க்கதிகைய
 மென்னும தூலின் பகுப்புக்களுள்
 ஒன்றனபெயர், இத்திற புத்தசரிதம்
 கூறப்பட்டுள்ளதென்பா, ௨௬௬
 மகாபலி - ஓரசசன, ௧௬௭, ௧௬௮
 மகாபலிகுலம், ௧௬௯
 மகாபோதிவிருட்சத்தினிறம் பொள
 னென்பது, பெள. ௨௭௬
 மகாராஷ்டிரதேசம், ௭௮, ௧௬௯
 மகாவர்ககம் - வினயபிடகத்தின் பகுப்பி
 னுளொன்றனபெயர், இது பாளி
 பாஷையிலுள்ளது, ௨௪௮, ௨௬௮
 மகிழமரம், ௩௬
 மங்கலவெள்ளை - சந்தனம், ௧௬௯
 மங்கலாபுரம் - மங்கலூர், ௧௭
 மங்கலர் - பழையபுத்தர்களுள் ஒருவர்.
 ௩௦௨
 மங்கலூர், ௧௨
 மஞ்சாடிமரம், ௩௩
 மடைப்பள்ளி, ௧௮௮
 மண்டைப்பாணர் - ஏற்கும்பாத்திரத்தைத்
 கையிலேயுடையபாணர், ௨௭௦
 மண்ணூர் ராட்டியது - பெருங்கதையின்
 சிற்றுறுப்பினுளொன்று, ௧௧, ௨௭௭
 மணவாளமாமுனிகள், இவர் தென்கலை
 ஸ்ரீவைஷ்ணவ ஆசார்யர்; இவர்
 பிறந்த இடம் ஆழ்வார்திருநகரி;

சுதூ.

பதிகம்.

இன்று ஒன்று, இஃது திரண்டுகொண்டது, கௌ
மதிவாணர்நாடகத்தமிழ்தூல் - ஒருகூத்த
தூல், மதிவாணர் - கடைச்சங்க
மீரீஇய பாண்டியருட் கவிமரநகே
றிய ஓராசர் இதில வளைச்சுத்தி
ற்கு மறுதலையாகிய புழக்கத்தினி
லகணைகூறப்பட்டுள்ளதென்பர்,
இதிலுள்ளபாட்கள் சூத்திரப்பாவும்
வெண்பாவெனத்தெரிகின்றது;
அடியாசீருநலவார் சிலப்பதிகார
வுரை எழுதுவதற்கு மேற்கோளா
க்கொண்ட தூல்களுள் இஃது
ஒன்று, இவற்றை, சிலப்பதிகாரம்
நி, கூள், கக - ம பக்கங்களாலுண
ராக, இந்தூல் இப்பொழுதுகிடைத்
திலது, எ
மதுராபதி - மதுரையின் அநிதேவதை,
ந, உரக
மதுரைகாஞ்சி - ஒருசமிழ்தூல், இது
சங்கப்புலவாடனருளிக்கெய்த பத்
துப்பாட்டிள் ஆரவதாக்கவுள்ளது;
எஅஉ - அமகளையுடைய அகவற்
பாவாலமைந்துள்ளது, தலையாலங்
கானத்தசு செருவென்றபாண்டி
யனை நெடுஞ்செழியனுக்கு வீழ்பே
றுநிமித்தம் பாலையாமையைச் செவி
யறிவுறுத்தி மருத்திமருத்திரீ பாடி
யது; இஃது, அப்பாண்டியனுடைய
முன்னோர்களின் பெருமையையும்
பாண்டிநாட்டின் ஐந்திணைவளங்
களையும் மதுரையின் அழகையும்
ம பவயற்றையங்கூறும்;
ல ஸ்ரீகையின் பெருமைசொ
லலப்பட்டிருக்கின்றது; இதற்கு
ஆசிரியர் நச்சிஞர்க்கினியிரெழுதிய
உரையொன்றுண்டு, உஉ, உச,
உ௪, நக, நக, ந௪, ந௪, ந௪, ௪௦,
உஉ௦, ௨௪௧
மந்தாரமென்னுமொழி நாரமென்றுவரு
தல, உச
மந்திரமூன்று கக௦
மந்திரஸாதகாபு
உருவேற்றுபவர், (௪௪
மந்திரிகளவீதி, உ௪௧
மந்திரியாகிய சோழிகவேனுதி, ௨௦௫
மயிர்ச்சாந்து, ௩௮

விஷயம்.

பக்கம்.

விஷயம்.

பக்கம்.

மரக்காலாடல - புறநாடகம்பு, னுள் ஒன்று, உண்மைப்பேரா ரால் வெல்லலாற்றாத அசூர் வஞ்சத்தால் வெல்லநின்றது பாம்பு தேள்முதலியனவாகப் புருதலையுணர்ந்த தூர்க்கை அவற்றை உழக்கிக்களைதற்கு மரக்கால்கொண்டு ஆடினமையின், இஃது இப்பெயர்பெற்றது, இதன் உறுப்புக்கள் நான்கு, ௩௦
மருத்துவரிருவர் - வைத்தியரிருவர்; என்றது தெய்வவைத்தியினை, ௧௩
மருத்துவர், ௪௮
மருந்தில்கூறறம் - பரிசாரமில்லாத யமன, ௨௨௮
மருவூர்ப்பாக்கம் - காவிரிப்பூம்பட்டினத்தின் ஒருபகுதி, ௧௧
மல்லதேவன் - பாணவம்சத்திற் பிறந்த ஓரசன், இவனுக்கு ஐக்கேசகமல்லனென்றும் ஒருபெயருண்டு, ௧௬௬
மல்லிகைவிசேடம் - ஒருவகைமல்லிகை, ௨௧௯
மலர்ப்பாணம் ஐந்து - தாமரை, மா, அசோகம், முல்லை, நீலமென்பன, ௪௪
மலைநாட்டிவழக்கு, ௧௨௧
மலைபடுகடாம் - ஒருதமிழ்தூல்: சங்கப் புலவர்களருளிச்செய்த பத்துப்பாட்டினுட் பத்தாவது, இஃது ௩௦௩ - அடிகளையுடைய அகவற்பாவால் அமைந்துள்ளது, மலையை யானையாக உருவகித்து அதன்கட்பிறந்த ஓசையைக் கடாமெனச் சிறப்பித்தமையின், இப்பாட்டு இப்பெயர்பெற்றது, பரிசில்பெறுதற்குச்சமைந்த கூத்தனொருவனைப் பரிசில்பெற்றொருவன பங்குன்றக்கோட்டத்துச் செங்கண்மாதது வேள்நன்னன்சேய்நன்னனிடத்தே ஆற்றுப்படுத்தியதாக அந்நன்னனை இரண்யமுட்டத்துப் பேருங்குன்றாரிப் பேருங்குளத்தினுள் பாடியது; இதனால் கூத்தரார்த்தப்படையெனவும் பெயர்பெறும்; இதில் அந்நன்னனது பலவகைச்சிறப்பும், நவிரமென்னுமலையிற் காரியுண்டிக்கடவுளென்னுந் திருநாமத்தோடு எழுந்தருளியிருக்கும் சிவபெருமானுடைய மகிமையும் கூறப்

படும், இதற்கு ஆசிரியர் நச்சினுள்கினியொழுதியவுடையொன்றுண்டி, ௩௩௭, ௭௬, ௨௩௪
மழையைத்தருங்கற்பு, ௧௩௭, ௧௬௬
மற்கலிதேவன் - ஆசீவகமத்தத்தோருடைய கடவுள், ௨௩௩, ௩
மற்கூத்து - புறநாடகம் பதினொன்று னுள் ஒன்று, இது திருமாலாடல்; இன்னுறுப்பு ஐந்து, ௩௦
மற்க்கற்பு - சீறியகற்பு; கோபத்தால் மதுரையை எரித்த கண்ணகிகற்பு இங்ஙனங்கூறப்படும், ௨௪௦
மறைஞானதேசிகர் - சிவஞானசித்தியாருடைய சுபக்கத்து உரையாசிரியர்களுள் ஒருவர், ௨௩௧
மறைந்தவேடம், ௧௦௫
மன்றங்கள், ௬௧, ௧௦௩
மன்னவனெப்படி மன்னுயிர்ப்படியென னுமபழமொழி, ௨௩௭
மனத்திறேறானும்பாவமூன்று - காமம், வெகுளி, மயக்கமென்பன, ௨௦
மனத்தின்குணமூன்று - அருணினைவு, ஆசையறுத்தல், தவப்பற்று என பன பொருமை, பகைமை, மூடத்தன்மை அஃதாவது முததிறமணியை நம்பாமையெனனு மூன்றனையும் மனக்குற்றமென்பா சைனாதேசத்துப் பெளத்தர், ௩௦௭
மனுஷ்வந்தன் - ஒருசோழன், ௨௦௪
மனுஷ்யலோகம், ௩௦௩
மனுஸ்மிருதி - ஒருவடநூல்; இது யனு வென்பவரால் அருளிச்செய்யப்பட்டது, ௧௨ - அத்தியாயங்களையும், ௨௬, ௨௪ - சுலோகங்களையும் உடையது, மற்ற ௧௭-ஸ்மிருதிகளினுஞ் சிறந்தது, இதில் வாணசிரமநாமங்களும் பிறவும் கூறப்படும் இந்நூற்குக் தல்லூரகபட்டியார், கோவிந்தராஜியம், மெகாதிதீயமுதலிய பலவியாக்கியானங்களுண்டென்று கூறுவர், இது மனுதர்மசாஸ்திரமென்றுங் கூறப்படும், ௧௦௪, ௧௩௪
மஹாநிரயம் - எட்டுநரகங்களுள் ஒன்று; ௬௬
மஹாப்ரஹ்மலோகம் - பிரமலோகமிருபதினுள்மூன்றாவது; ௩௩

விஷயம்.

பக்கம்.

வப்பிரமலோகங்களுள் ஒன்று ;
பௌ. ௩
மஹாப்ரஹ்மாக்கள் - பிரமர்களில் உயர்
ந்தவர்; ஒவ்வொரு சக்கரவாளத்திற்
கும் ஒவ்வொரு மஹாப்ரஹ்மாவுண்
டென்றும், அவருள் ஒருவர்க்குப்
பிரஹ்மஸகம்பதியென்பது பெய
ரென்றுங்கூறுவர்; இவருக்கு இரு
வகைப் பிரமலோகத்திலும் அதி
காரமுண்டு, பெள. ௩, ௬௩, ௩௬௮
ஹாபதானகுத்திரம் - ஒரு பெளத்த
நூல், இதில் புத்தசரிதங்கூறப்பட்
டுள்ளதென்பர், ௨௬௬
மஹாபோதி - புத்தன் ஞானம்பெற்ற
அரசமரம், ௩௦, ௨௬௬, ௩௦௦
மஹாபோதி ஐந்துகிளைகளையுடையதெ
ன்பது, ௩௦௧
மஹாபோதிவிருகமும் பலதேசத்துப்
பௌத்தர்களாலும் திக்குநோக்கி
வணங்கப்பட்டிருந்ததென்பது, ௩௦௧
மஹாராஜிகலோகம் - தெய்வலோகமாறி
னுளொன்று, பெள. ௨, ௬௬, ௬௬௨, ௩௦௦, ௩௦௩
மஹாவீசி - எண்வகைநரகத்துளொன்று
பௌ. ௬௬
மஹாவீஹ்மநாதஸூத்திரம் - ஒருபௌ
த்தநூல்; இதில் ஸ்ராததேயமெ
ன்னும் பிரமாணத்தினிலக்கணம்
கூறப்பட்டுள்ளதென்பர், ௨௮௬
மஹாஹஸ்திபதோபமஸூத்திரம் - மத்
தியமரிகாயமென்னும் நூலின்பகுப்
புக்களுள் ஒன்றென்பவர், இதில்
பிரத்தியக்ஷத்தினிலக்கணம் கூறப்
பட்டுள்ளதென்பர், ௨௮௬

மா.

மாசாத்துவான் - கோவலனத்தந்தை, ௨௭௩
மாடலன் - தலையாலங்கானமென்னுமூரி
லிருந்த ஓரத்தணன், ௨௭௩
மாணாபர் - ஒருபுத்தஸ்தலம்; இதுனை,
“வானாடெம் பரியாயும்”, “மிக்கதனங்
களை” என்னும் செய்யுட்களாலுண்
ர்க, ௪௬
மாயாதேவி - கௌதமபுத்தருடையதாய்,
௩௦௦
மாரன் - நற்குணநற்செய்கைகளை நீக்கித்
திக்குணந்தீச்செய்கைகளோவிளைவிப்

விஷயம்.

பக்கம்.

பவனையொருதேவன்; இவன் காம
னென்றுங்கூறப்படுவன். இவனுக்
கு அறுவகைத் தேவலோகத்திலும்
அதிகாரமுண்டு; பெள. ௩௦
மாரன்மகளிர்மூவர் - காமம், போகம்,
பொறையின்மையென்பன; பெள.
௩௦௧
மாரஜித்து - புத்தன்; மாரனைவென்று
மேம்பட்டமையின், இவனுக்கு இப்
பெயர் உண்டாயிற்று, ௩௦௧
மாராயம் - லேந்தனஞ்செய்யப்படும் சிற
ப்பு, ௨௦௩
மாலுமி - மீகாமன், ௩௦௬
மாலேப்புலம்பல் - பெருங்கதையின் சிற
றுறுப்புக்களுள் ஒன்று, ௬௭௨
மாவண்கிள்ளி - ஒருசோழன், ௬

மி.

மிருகங்களுள் ஒன்று மற்றொன்றை
அழைக்கும் ஒசைக்குறிப்பு, ௨௬௪
மிருகேந்திரன் - சதேந்திரர்களுள் ஒரு
வன், இதுசைநூல்வழக்கு, ௨௩௮

மீ.

மீட்சியளவை - பாரிசேடம், ௨௩௬
மீன்விலைப்பரதவர், ௨௬௬

மு.

முக்குற்றங்கடிந்தோன் - புத்தன், ௩௦௨
முச்சந்தி, ௨௭௧
முசுருந்தன் - காவிரிப்பூம்பட்டினத்தை
யாண்ட ஓரசன், ௩௧
முட்டுப்பாடு, ௨௮
முடிக்குத்தெருக்கள், ௭௨
முத்துக்கோப்பார், ௨௭௦
முத்துச்சல்லி - முத்தின் கோவையாற்
செய்யப்படும் தொங்கல்விசேடம்,
௧௩௩

முத்துத்தாக்கு - முத்தின்கோவையாற்
செய்யப்படும் தொங்கல்விசேடம்,
௧௩௩

முதல்விசயாதித்தன் - பாணவம்சத்திற்
பிறந்த ஓரசன், ௧௬௬
முதலாம் விக்கிரமாதித்தன் - பாணவம்ச
த்திற்பிறந்த ஓரசன்; இவன்பிரபு
மேருதேவனுடைய புத்திரன், ௧௬௬
முதலாயிரம் - திவ்யப்பிரபந்தத்துட் பெ
ரியாழ்வாரமுதலிய எழுபவருளிச்
செய்த பத்துப்பிரபந்தங்களுள்ள

௩௩

விஷயம்.

பக்கம்.

விஷயம்.

பக்கம்.

து ; அவைவருமாறு :—(க) - பெரியாழ்வாரருளிச்செய்த திருப்பல்லாண்டு, ௧௨ ; (உ) - பெரியாழ்வார் திருமொழி, ௪௬௧ ; (ஈ) - ஆண்டாள் திருப்பாவை, ௩௦. [ஆண்டாள் - சூடிக்குகாடுத்த நாச்சியார்] (ச) - நாச்சியார் திருமொழி, ௧௪௬ ; [நாச்சியார் - சூடிக்கொடுத்த நாச்சியார்] (ரு) - பெருமாள் திருமொழி, ௧௦௫. [பெருமாள் - சூலசேகரமூர்த்தி] (ஈ) - திருமழிசையாழ்வார் திருச்சந்த விருத்தம், ௧௨௦ ; (எ) - தொண்டரடிப்பொடியாழ்வார் திருமாலை, ௪௫ ; (ஐ) - தொண்டரடிப்பொடியாழ்வார் திருப்பள்ளியெழுச்சி, ௧௦. (க) - திருப்பாணாழ்வார் அமலனாகிப் பிரான், ௧௦ ; (கஃ) - மதுரகவியாழ்வார் கண்ணினுண்ணிறுத்தாப்பு, ௧௧. ஆகப்பாசரம் தொளாயிரத்து நாற்பத்தேழு, ௨௫௬
முதலேச்சாதி விசேடங்கள் - கராம், இடங்கரென்பன, ௨௪௮
முதற்கண்டம் - நால்வகைக்கண்டத்துள் ஒன்று ; அஃதாவது பன்னிருநிதானத்துள்ளேயடங்கிய பேதைமையும் செய்கையும் ; பெள. ௩௦௩
முதற்சந்தி - மூவகைச்சந்திகளுள் ஒன்று ; அஃதாவது பன்னிருநிதானத்துள்ளேயடங்கிய செய்கையுமுணர்வுஞ்சேர்தல் ; பெள. ௩௦௪
முதற்கூலையுடையமகளிர், ௭௩
முதன்மாணக்கன், ௧௬௫
முதிதபாவனை - ஐந்து பாவனைகளுள் ஒன்று ; அஃதாவது ஆக்கமுடையவர்களுடைய நல்ல அதிர்வுடமானது எப்பொழுதும் நீங்காதிருத்தல்வேண்டுமென்று பாவித்தல்முதலியன ; பெள. ௩௧௭
முதிதை - ஸந்தோஷம், ௩௧௭
முதுமக்கட்டாழி - பிணங்களை யிட்ட மேலே கவிக்குஞ்சாடி ; இதனை, புறநானூறு ௨௨௮, ௨௬௪, ௨௫௪, ௩௧௪ - ம் பாட்டுக்களாலுணர்க. இன்னும், பண்டைக்காலத்திற் பிராயத்தால் முதிர்ந்தவர்கள் துன்பமின்றியிருத்தற்காகவும் ஒருவகையார் தவஞ்செய்தற்காகவும் ௨௮

யோகிக்கப்பட்டுவந்த தாழிகளும் இப்பெயரால் வழங்கப்பட்டுவந்தனவென்று தெரியவருகின்றது ; அதனைப் பின்வருவனவற்றாலுணர்க : “தாழி யிற்பி ணங்களுந் தலைப்ப டாவெ றுந்தலைப், பாழி யிற்பி ணங்க ளுந்து ளப்பெ ழுப்படுத்தியே” என்பது தக்கயாநப் பரணி : ‘ஆருத்தரிலே ஆசுவகர் பெருமிடாக்களிப்புக்குத் தவஞ்செய்வார்’ என்பது இத்தாழிசையுணர், “பதுமக் கடவுள் படைப்படையக் காத்த, முதுமக்கட் சாடி முதலோன்” என்பது துலோத்துங்கதேவமுனல், “ஒடி மறலி யொளிய முதுமக்கட், சாடி வகுத்த தராபதியும்” என்பது விக்கிரமதேவமுனல் “சித்தமகிழ்ந் தினமறச் செங்கோண்டதநம, னுத்தமனென் றந்நாளுயிர்கொடுபோ காமையினுன், மொய்த்த முதியோர்க்கு முதுமக் கட்சாடிபல, வைத்தகுல தீபகனே மன்னுவோ மன்னுவோ” என்பது துலோத்துங்கதேவமுனல், ௫௬
முட்டணி - புத்ததர்மமங்கங்கள் ; எந்த நற்கருமஞ்செய்யத்தொடங்கினும் இவற்றை மூன்றுமுறை வணங்கவேண்டுமென்பர், பெள. ௨௪௫
முரசடிக்குங்குறுத்தடி, ௧௨
முரசறைவோன், ௧
முல்லேநிலங்கடந்தது - பெருங்கதையின் சிறுறுறுப்புக்களுள் ஒன்று, ௩௪
முல்லேப்பண், ௩௨
முல்லேப்பாட்டி - ஒரு தமிழ்நூல், ௪௪
கப்புலவர்களருளிச்செய்த பததப்பாட்டினுள் ஐந்தாவது, இது ௧௦௪-அடிகளையுடைய அகவற்பாவா லமைந்துள்ளது பகைமேற்சென்ற தலைவனொருமளவும் தலைவி தனைக்கண்டு தோழிமுதலியோராகிய வாயில்கள் தம்முட்குறியதாகக் காலிரிப்பூம்பட்டினத்துப் பொன்வாணிகளும்கூட நப்பூத ளார் பாடியது, ௧௦௪
முழந்தாளளவாக வீரருடுக்குமுடைவிசேடம், ௩௦

அரும்பதவுரையி லடங்கியவை.

விஷயம்.	பக்கம்.
முன்னுமுருங்கைப்பூ,	௬௨
முறைவேண்டுகர் - வலியரால் நலிவெய்	௬௪
தினோர்,	௬௪
முன்னிலைப்புறம் - முன்னின்றானோ	
க்கிப் பிறகைக் கூறுமாறுபோலக்	
கூறுதல்,	௬௬
முனிசந்திரன் - மயான,	தவ
சூசெய்த ஒருமுனிவன்,	௬௦
முனிவருறைவிடம்,	௬௨

மூ.

மூங்கில்,	௬௬
மூஞ்சி - மூகம்,	௨௬, ௩
மூதானந்தம் - மனைவி கணவனோடிநத்	
தல், ஆனந்தம் - மரணம்,	௬௬
மூன்றங்கண்டம் - பன்னிருநிதானத்	
துள் வேட்கை, பற்று, பவமென்	
னுமியம்மூன்றும், பெள.	௬௦௪
மூன்றஞ்சந்தி - பன்னிருநிதானத்துள்	
ளே கூறப்படும் பவமும் தோற்ற	
முஞ்சேர்தல்; பெள.	௬௦௪
மூன்றுகோவையாகிய முத்துவடம், ௬௬	
மூன்றுமுறைபணிதல்: புத்ததர்ம சங்க	
மென்னும் மூன்றுமணிகளையும்	
வணங்கும்பொழுது மூன்றுமுறை	
வணங்கவேண்டுமென்றும், வணங்	
குங்காலத்தில் வலமுழங்காலமட்ட	
டும் வளைத்து அஞ்சலிசெய்தல் மர	
பென்றுந்தெரிகின்றது, பெள.	௬௦௦

மெ.

மெய்புனா - நற்குணம் பததினுனொ	
ன்று, பெள.	௬௦௭

மே.

மேதங்கரர் - பழையபுத்தர்களுள் ஒரு	
வர்,	௬௦௨
மேருமந்தரபுராணம் - ஒருதமிழ்ச்சைன	
தால், இது, வையசந்தன்முத்திச்	
சருக்கமுதல் ஸ்ரீவிகாச்சருக்கமிறு	
தியாகிய பன்னிரண்டு சருக்கங்	
களையுடையது. இதன் கவித்தொ	
கை ௧௪௦௬; தீர்த்தங்கரர் இரு	
பத்துநால்வரிற் பதின்மூன்றாவரா	
ன விமலதீர்த்தங்கரருடைய கண	
தரர்களாகிய மேரு மந்தரரென்னு	
மிருவருடைய சரித்திரங்களை விரி	
த்துக்கூறுதல்பற்றி இஃது இப்	
பெயர்பெற்றதென்பர், இந்நூலா	

விஷயம்.	பக்கம்.
சிரியர் வாழவொசாரியர்; இதனை,	
“ஆயிரத்து நானூற்றின் மேலு	
மிருமூன்றும், பாயபுகழ் மேருக்	
கண் மந்தரர்பாற் - றூய, தவராச	
ராசன் குறுமுனிவன் நந்த, பவ	
ரோக மந்திரமாம் பாங்கு.” என்	
னும் வெண்பாவாறுணர்க; இஃது	
இந்தான் கையெழுத்துப்பிரதியி	
சைன	
மதக்கொள்கைகள் பலவும் காணப்	
படும்,	௨௬௦, ௨௬௪
மேருமலை,	௬௬
மேஷாயனம்-மேடராசியிலே (சூரியன்)	
செல்லுதல்,	௬௦௦

மை.

மைத்திரம் - ஸ்நேகம்,	௬௬௭
மைத்திரி - மைத்திரிபாவனை,	௬௬௪
மைத்திரிபாவனை - ஐந்துபாவனைகளு	
னொன்று; பெள.	௬௬௭

மொ.

மொக்கலவாதச்சருக்கம் - நீலகேசித்திர	
ட்டினுறுப்புக்களுளொன்று, ௨௬௬,	
௨௬௬	
மொட்டருமலர்,	௬௬௬
மொழிபெயர்த்தேத்தோர் - பரதேசிகள்,	
௬௦	

மோ.

மோகம்,	௬௬௭
மோவாய் - மேகூயக்கட்டை,	௨௬

ய.

யந்திரவாவி,	௬௬௬
யமகம் - அபிதர்மபிடகத்தின் பகுப்	
புக்களுள் ஒன்றன்பெயர்,	௨௪௫
யவனதேசம்,	௬௬௬

யா.

யாகசாலே,	௬௬௪
யாகத்தலைவன்,	௨௫௬
யாமலோகம் - தெய்வலோகமாறினுள்	
ஒன்று, பெள.	௨
யாழ்,	௬௬௬
யாழ்கைவைத்தது - பெருங்கதையின்	
சிறுறுப்புக்களுள் ஒன்று,	௬௭
யாழ்த்தண்டு,	௬௪

விஷயம்.	பக்கம்.	விஷயம்.	பக்கம்.
யாழ் கால்வகை - பேரியாழ், மகரயாழ், சகோடயாழ், செங்கோட்டியாமென்பன, ௩௮		வத்தநாட்டுக்கம்மர், ௧௭௩	
யாழ்ப்பாணர் - பலவகைப்பாணருள் ஒருவகையார், ௨௭0		வத்ஸதேசம், ௧௭௬	
யாழ்வாசினர் - வீணைவாசித்தல், ௧௮		வயந்தக்குமரன், ௧௭௭	
யாழாசிரியன் - வைணிகன்; இவன் பரதநூலுட்கூறப்பட்டபஞ்சாசாரியர்களுள் ஒருவன், ௭௧		வயந்தகனகன்றது - பெருங்கதையின் சிற்றுறுப்புக்களுளொன்று, ௧௭௭	
யானை நாதத்தில் தோற்றியதென்றல், ௧௭௭		வயந்தச்சோலை, ௨௫	
யானைப்பாகர், ௨௭௧		வயவு - வேட்கைநோய், ௧௮௨	
யானை யாழிற்கு வயமாதல், ௧௭௩		வரகு - எண்வகைக்கூலத்துளொன்று, ௭, ௨௭௧	
யானையின் கீழ்வயிற்றிற் கட்டப்படுங்கச்சை, ௧௨		வரங்கிடத்தல், ௧௭௨	
யானைவீரர் - அரசர்க்குரிய எண்பேராயத்துள் ஒருவகையார், ௧0		வரம்பின்றிப்பெருகியகாமம், ௧௭0	
யு.		வராகமிகிரர் - முற்காலத்திருந்த பிரவிர்த்த ஜெயனதிவிதிகர்; இவர் விகிரமார்த்தகனுடைய அமைச்சுகளத்திருந்த நவரத்தினங்களுள் ஒருவர், ௧00	
யுக்தி - சேர்த்தல், ௨௭௮		வரையாமை - நியதியில்லாமை, ௨௧௪	
யுக்தவீரன், ௧0௭		வலைவிசேடம், ௧௫௧	
யுவராஜா - இளவரசன், ௧௭௪		வழக்காட்டு - ஊடல், ௨௭0	
யோ.		வழக்கு இருவகை - உலகவழக்கம், செய்யுள்வழக்கமென்பன, ௮	
யோகசித்தி, ௨௭௧		வளையசுந்தரம் - தடமித்தனென்னும் ஓரசரசனது பட்டத்துயானை, ௧௭	
வ.		வறட்காலம் - கருப்புக்காலம், ௧0௪, ௧௭௩	
வச்சிரமலை, ௨௭0		வறுமைக்காலம், ௧௭௮	
வசுக்கனென்மர், ௧௩		வன்னிமரம், ௭0	
வஞ்சப்புக்கழ்ச்சி - அலங்காரவகையுளொன்று, ௨௭௫		வவிலிஷ்டர் - ஒருமுனிவர், ௧௨௨	
வஞ்சிக்கொடி - ஒருவகைக்கொடி, ௨௪௭		வா.	
வஞ்சிமலைதல் - பகைவர்க்காட்டைக்கொள்ளரினைந்து போர்செய்தற்கு அவர் மேற்செல்வோர் அதற்கு அறிகுறியாக வஞ்சிப்பூமாலையைச் சூழிக்கொள்ளுதல், ௨௪௭		வாக்கின்குணநான்கு - மெய்யுரை, நல்வார்த்தை, இனியனகூறல், பயன்படுசொற்கூறலென்பன, பெள. ௧௭௭	
வட்டாடல் - ஒருவகை விளையாட்டு; அஃதாவது உண்டையுருட்டல், ௧௭௭		வாக்கின்மடந்தை - சிந்தாதேவி, ௧௨௫	
வட ஆர்க்காடி, ௧௭௭		வாகையிலைதல் - பகைவரைவென்றோ வென்றதற்கறிகுறியாக வாகைமலரை அணிந்துகொள்ளுதல், ௨௪௭	
வட மகதநாடு, ௧௭௫		வாமனன், ௧௭௮	
வடமொழியாட்டி - பார்ப்பனி, ௪௭		வாய்மை நான்கு - சத்தியம் நான்கு, அவை துக்கம், துக்கோற்பத்தி, துக்கநிவாரணம், துக்கநிவாரணமார்த்தமென்பன; இவை, சத்தியசதுஷ்டயமென்றும், ஆரியஸத்தை யென்றும் நீலகேசித்திராட்டினாயிற் கூறப்படும். பெள. ௨0, ௨௪௭	
வடித்தல் - சுட்டுவிரலும் பெருவிரலுங்கூட்டி யாழ் நரம்பை அகமும் புறமும் ஆராய்தல், ௧௭௭		வாய்வாளாமை - பேசாதிருத்தல்; இஃதநால்வகை வினாவிடைகளுள் ஒன்	
வடிந்தகாது, ௧௮0			
வண்ணங்களைக்கொண்டெழுதாமல் வடிவைமட்டுந்தோட்டின சித்திரம், ௨00			

அரும்பதவுரையி லடங்கியவை.

சஉக

விஷயம்.

பக்கம்.

று ; பெள். ௩௦௪ ; தீவழிடையோ
ர்க்குரிய நியமங்களைட்டினுளொ
ன்று, ௩௧௬
வாயில்களொன்பது - இந்திரியங்களொ
ன்பது, ௩௧௮
வாயுசந்தானம் - நால்வகைச்சந்தானங்க
ளுள் ஒன்று ; அது காற்றைப்போ
ன்ற தொடர்ச்சி ; பெள். ௩௦௪
வாராகம் - ஒருவடநூல் ; அது வேதாந்
கமாகிய கணித நூல்வகைகளுள்
ஒன்று ; வராகமிகிரொன்பவராற்
செய்யப்பட்டதாதலின், இஃது
இப்பெயர்பெற்றது, ௨௫௪
வாராணஸீ - காசி, ௧௨௧
வாளரம் - ஒருவகைஅரம். ௨௭௦
வான்மீகராமாயணம் - வான்மீகமுனிவர்
செய்த இராமாயணம், இது வான்
மீகி ராமாயணமென்றும், ஆதிகாவ்
யமென்றுங் கூறப்படும், ௧௮௩

வி.

வீக்கிரமார்க்கன் - ஓரரசன், ௧௦௦
விசுதி - விகிருதி. ௩௦௪
விசயபாகு - பாணவம்சத்திற்பிறந்த ஓரா
சன் ; இவன் புகழ்விப்பவர்கண்ட
னென்ற இரண்டாம்விசயாதித்தனு
டைய புத்திரர்
ராஜனென்ற அரசர், ௧௬௬
விசாகம் - ஒரு நட்சத்திரம், ௧௬
விசித்திரன் - ஆரியவரசர்களுள் ஒரு
வன், ௨௪௬
விசத்திமார்க்கம் - நடுமார்க்கம் ; பெள்.
௭௦, ௧௧௫, ௩௧௨
விசுவாமித்திரமுனிவர், ௧௦௪
விசேடவாதி - வைசேடிகவாதி, ௨௬௩
விஞ்ஞானத்திற் கர்மபிஜமடங்கியிருக்கு
மென்பது ; பெள். ௩௧௫
விஞ்ஞானஸ்கந்தம் - ஐந்துவகைஸ்கந்த
த்துள் ஒன்று ; அஃதாவது உணர்
ச்சி, பெள். ௨௩௫
விஞ்ஞானன்தியாயதனலோகம் - பிரம
லோக மிருபதினுட் பதினெட்டா
வது ; இஃது அருவப்பிரமலோகங்
களுள் ஒன்று ; பெள். ௩
விட்டேற்றி - சுற்றத்தினின்றும்நட்பினி
ன்றும் நீங்கிப் பிறரையும் அவ்வண்
ணம் செய்விப்போன், ௧௨௬

விஷயம்.

பக்கம்.

வித்தியாதரவுரு, ௧௪௭
வித்தியாமண்டபம், ௧௪
வித்தியோதயபாடசாலை - இவங்கையி
லுள்ள பெளத்த வித்தியாசாலை,
௨௮௬, ௩௦௨
விந்தியமலை, ௧௮௩
விந்தியவாவிரி - தூர்க்கை, ௧௮௩
விந்தை - தூர்க்கை, ௩௦
விநயி - ஓரிராசகுமாரன், ௧௨௬
விபங்கத்தின்பகுதி இரண்டென்பது,
௨௪௫
விபங்கம் - வினயபிடகத்தின் பேருறுப்
புக்களுள் ஒன்றற்கும், அபிதர்மபி
டகத்தின் பகுதிகளுள் ஒன்றற்கும்
பெயர், ௨௪௫
விபச்சித - பழையபுத்தர்களுள் ஒருவர்,
௩௦௨
விபரீதம் - ஒன்றை மற்றொன்றாகவே
நினைப்பது, ௨௪௬
விம்பசாரகதை-ஒருதமிழ்ப்பெளத்தநூல் ;
இது கௌதமபுத்தருடைய மாணக்
கர்களுள் ஒருவனும் இராஜக்கிருக
நகரத்தரசனுமாகிய பிம்பஸாரனெ
ன்பவனுடைய சரித்திரத்தை விரி
த்துக்கூறுவதோர் காப்பியமென்று
மட்டுந் தெரிகின்றது இதையன்றி
நூலாசிரியரி ன் ஓ ரெ ன் று வ து
இன்னகாலத்திற் செய்யப்பட்டதெ
ன்றாவது இவ்வளவுபகுப்புடையது
இததுணைச் செய்யுளுடைய தென
ருவது ஒருவாற்றினும்விளங்கவே
யில்லை, நீலகேசித்திரட்டிற் குண்
டலகேசிவாதத்தில், “முன்கொண்
றான் நன்றாயை” என்னுஞ் செய்யு
ளுரையிற் பின்புள்ள செய்யுறும்
அதன்பின்புள்ள வாக்கியமும் எழு
தப்பட்டிருந்தன, “உலம்பினி வன
த்து னொண்குழைத் தேவி, வலம்
படு மருங்குல் வடுநோயுறும், வான்
ரே னவ்வழித் தோன்றின னாதலி,
னீன்றோ னேழாநா ளின்னுயிர் வை
த்தாள்.”, “இது விம்பசாரகதையெ
ன்னுங்காப்பியம், பெளத்தருடையது”. ௩௦௦, ௩௦௧
விமானம், ௫௬
விமானவஸ்து - குத்திரபிடகத்தின் சிற்
றுறுப்புக்களுள் ஒன்றன்பெயர், ௨௪௫

விஷயம்.

பக்கம்

வியந்தேந்திரர் முப்பத்திருவர் - வியந்தரலோகவாவிகள்; இவர்கள் சதேந்திரர் வகையைச் சார்ந்தவர்கள்;

இது சைனநூல்வழக்கு, உருஅ வியவஹாரதசை, ௬௦௭

விரதிகள், ௨௭

விருப்பு வெறுப்பில்லாமை - உபேக்யாபாவணை. பெள. ௩௧௮

விருஷபதீர்த்தங்கரர்புராணம் - சைனநூலாகிய ஸ்ரீபுராணத்தின் பகுப்பினுள்ளொன்றன்பெயர், ௧௨௬

விருஷபர்- பழையபுத்தர்களுள்ளொருவர், ௩௦௨

விழாவாத்தினா - பெருங்கதையின் சிறுறுப்புக்களுள் ஒன்றன்பெயர், ௧௨ விளமரம், ௬௦

விற்பொறி, ௨௬௬, ௨௭௭

வினயதருமவகை: பெள. ௨௬௬

வினயபிடகத்தின்வகைமூன்று, ௨௬௭ வினயபிடகம் - பெளத்தாகமங்கள் மூன்று

முதலாவது; இதில் துறவிகளுக்குரியவதிகள் கூறப்படும் பட்டினியிருத்தற்குரிய நாட்களில் துறந்த பெளத்தர்களால் இந்நூல்படிக்கப்படும்; அவ்வனம் படிப்பதற்குப் பாணமென்று பெயர் கூறுவர், ௨௬௭

வினவின்விடுத்தல் - நால்வகை வினவிகளைக் கொண்டு ஒன்று, பெள. ௩௦௪

வினைப்பயன்கள், ௩௦௬

ரம் - உணர்வு; இது பன்னிருவன் ஒன்று, ௩௦௬

யமாயை, ௨௬

வர்கள், ௨௭௬

விஷுவத்தினம், ௧௦௦

வீ.

வீடுபெறுதற்குச் செய்யுந்தவம், ௧௬௭ வீரசோழியம் - தமிழிலக்கண நூல்களுள்ளொன்று; இதில் எழுத்துச்சொற்பொருள் யாப்பு அணி யென்னும் ஐந்திலக்கண விதிகளும் கூறப்பட்டுள்ளன; அவ்வைந்தினுட் பொருளிலக்கணமொழிந்த மற்றவற்றிற் பெரும்பாலான வடமொழி விதியே. இந்நூலாசிரியர் பெளத்த சமயத்தினராகிய பொன்பற்றியூர் புத்தமி

விஷயம்.

பக்கம்.

ன, இந்நூல், பட்டிற் புத்தசமயம் பரவியதான, பல நூற்றாண்டுகளுக்கு முற்பட்டகாலத்திற் செய்யப்பட்டதென ஊகித்தறியப்படுகின்றது. ஆனாலும், பண்டைத்தமிழுமாயாசிரியர்களாலும் சிலநூற்றாண்டுகளுக்குமுன்பிருந்த தமிழுமாயாசிரியர்களாலும் இஃது எடுத்தாளப்பட்டிலது, அதற்குக் காரணயாதோதெரியவில்லை, அக்காலத்து அரசாண்ட வீரசோழனென்னும் அரசன்பெயரால் செய்யப்பட்டமையின், இஃது இப்பெயாபெற்றது, இதிலுள்ளகலித்துறைகள் ௧௧௧. இதற்குப் பெருந்தேவனென்பவரால் உரைசெய்யப்பட்டுள்ளது; அவ்வுரையில் யாப்புப்பலதத்துக் காட்டப்பட்ட உதாரணங்களிற் பல புத்தமதக்கொள்கையைத்தழுவியிருந்தமையின், அவை மணிமேகலை அரும்பதவுரைக்கு நிரம்ப உதவியாக இருந்தன, ௧௬௭, ௧௬௮, ௨௭௬, ௨௮௪, ௩௦௦, ௩௦௧, ௩௦௨, ௩௦௬

வீரநாராயணச்சோழன் - ஓரசன்; இவன்சிதம்பரம் கனகசபையின்முகட்டைப்பொன்வையந்தபரந்தகனென்றுஞ் சொல்லப்படுவான்; பாணவம்சத்தை வேரறக்களைந்து அவர்களுடைய நாட்டைக் கங்கவம்சத்தைச் சார்ந்த அத்திடமல்லனென்ற அரசனுக்குக்கொடுத்தவன்; இவன்கி பி. பத்தாம் நூற்றாண்டில் ஜீவித்திருந்தானென்றுசொல்லுவார், ௧௬௬

வீரவளை, ௧௭௧

வீரியபாரமிதை - வீரியநிறைந்தல்

தசபாரமிதையுள்ளொன்று; வாயபோதியையுறுமளவும் வினைமுயான், நளர்வின்றியோடியதாளினுள்ளவனே" என்பதனுற்பெறப்படும், பள்ளிவலங்கோடல்முதலியனசெய்வுழிச் சோம்பாமையுமாம், ௨௮௬, ௩௦௧

வீரியம் - வீரியபாரமிதை, ௩௦௧

வெ.

வெட்பாலை, ௩௩

வெண்கடப்பமரம், ௩௩, ௧௭௦

அரும்பதவுரையி லடங்கியவை.

விஷயம்.	பக்கம்.
வெண்கலககனறா	உ௭௦
வெண்சிறுகடுகு,	௩௧
வெண்ணீறு,	உ௯
வெண்ணெய்க்குன்று,	௧௨௧
வெப்பம்பொறுத்தல் - தவத்தினர்க்குரிய எண்வகை நியமங்களு ளொன்று,	௩௧௬
வெள்ளிக்குடம்,	௩௬
வெள்ளிமலை,	௧௪௭
வெள்ளியுயிர் - ஐவகையுயிர்களுள் ஒரு வகையுயிர்; இது சைனநூல்வழி	௨௩௭
வெள்ளிவீதியார் - கடைச்சங்கப்புல வுருள் ஒருவர்,	௨௩௪
வெள்ளெட்சாந்து - வெள்ளிய ளள்ளா லாகிய விழுது,	௧௯
வெள்ளைக்கோட்டி - பயனில்லாதகூட் டம்,	௧௨௭

வே.

வேட்கைநோய் - ஆசையாகிய நோய்,	௧௮௨
வேட்காவர் - குயவர்,	௨௭௦
வேதம்செய்யாமொழியென்பது, உருச	
வேதவாதச்சருக்கம் - நீலகேசித்திட்டி னுறுப்புக்களு ளொன்று,	௨௩௪
வேதவாதம்,	௨௩௩
வேதனை - துகர்ச்சி; இஃது பன்னிரு நிதானத்து ளொன்று, பெள. ௩௦௩, ௩௦௩	
தாங்கம்,	௧௧௬, ௧௧௭, ௨௩௩
த்பு,	௭௩, ௨௩௯
வேய்த்தறிபவன்-ஒற்றியறிபவன். உசஉ	
வேலூர்: இந்நகரா முனனெருகாலத் தில் ஆண்ட நல்லியக்கோடனென் பவன் தன்பகைமிருதிக்கு அஞ்சி முருகக்கடவுளை வழிபட்டவிடத்து அவர் இக்கேணியிற் பூவைவாங் கிப் பகைவனாயெறியென்று சன	
லாக நிருமித்தமையின், இஃது இப்பெயர்பெற்றது, இதனை, “திறல்வே னுதியிற் பூத்தகேணி, விறல்வேல் வென்றி வேலூர்” என் னுஞ்சிறுபாணாற்றுப்படை [௧௭௨-௧௭௩]யாலும், அதற்கு ஆசிரியர் ரச் சினாக்கினியரெழுதிய உரையாலும் உணர்த,	௧௬௯

விஷயம்.	பக்கம்.
ம்பர் - கழைக்கத்தர்,	௧௨௯
- வெந்தவேளைக்கோ,	
கக	
வேற்றுமதப்பற்று,	௧௯௩
வேற்றுமையம் - நான்கு நயங்களு ளொன்று: பெள	௩௦௪
வேற்றுரு	௧௯௨
வேற்றுருவெய்துவிக்குமந்திரம்,	௨௧௦

வை.

வைகறைப்பொழுது - இவ்விற் கடையா மம்,	௧௮௮
வைச்சிவண்ணன் - குபேன்; விச்சிரவ முனிவருடைய புத்திரனென்றபடி,	௩௧
வைச்சுவதேவம் - ஒருயஜ்ஞம்,	௧௪௪
வைசாகசுத்த பெளர்ணிமை - இத்திற் கௌதமபுத்தர் பிறந்தாடொன்றும, அவர் ஞானம்பெற்றதினம் இதுவே யென்றுங் கூறுவர்,	௧௪, ௧௩௧
வைசியாபெறும்பட்டம்,	௩௮
வைசேடிகவாதச்சருக்கம் - நீலகேசித் திட்டினுறுப்புக்க ளொன்று,	௨௩௩
வைசேடிகவாதம்,	௨௬௨
வைணவவாதம்,	௨௩௩
வைதாளியாடொர் - பலவகையான தா ளங்களுடன் ஆடுபவர்,	௨௭௧
வைதிகசசொல் - வேதத்திலுள்ள பதங் கள்,	௨௩௪
வைதிகஸாஸுபுளம் - தோழப்பர், எரு - வைரமுடைய பகை,	௧௦௨

ஜயெளதிவிதர் - சோதிடர்,	௧௦௦
ஜவால - தீக்கொழுந்து,	௩௩௮
ஜகதேகமல்லன் - பாணவம்சத்திற் பிற ந்த ஓரசன், இவன் முதலாம்விஜ யாதிர்த்தனுடைய புத்தின்: இவ னுக்கு மல்லதேவனென்றும் ஒரு பெயருண்டி,	௧௬௯
ஜயதேவர் - வடமொழியிற் சீதகோவந் மென்னுநாலையியற்றியவர், இவர் மனையியாராகிய பத்மாஸ்தியார்க் குக் கண்ணபிரான் காட்சிகொடுத்த துண்டென்று கூறுவர்,	௪௯

விஷயம்.	பக்கம்.	விஷயம்.	பக்கம்.
ஜயநந்திவர்மன் - பாணவம்சத்திற்பிறந்த ஓரசன்; இவன் ஆங்கிரதேசத்தி ற்கு மேற்குள்ள நாட்டை ஆண்ட வன், ௧௬௬ ஜலதானா - நீர்தொடர்ந்துபோகும் வழி, ௨௬௭, ௩௬௮ ஜன்மம், ௩௦௩		த்து வழங்காத பற்பல தமிழ்ச்சொ ற்கள் இதிற்காணப்படும்; இந் நூலைச் சைனர் தினந்தோறும் பூசி த்துப் பாராயணஞ்செய்துவருவ துண்டு, ௬, ௧௨௬ ஸ்ரீமல்லிநாதஸூரி - சிறந்த வடமொழி புரையாசிரியர்களுள் ஒருவர்; இவர், ரகுவம்சம், குமாரஸம்பவம், மேகஸந்தேசம், மாகம், கிராதார் ஜானீயம், நைஷதம், பட்டிகாவ்ய முதலிய நூல்களுக்கு வியாக்கியா னஞ்செய்திருப்பதாகக் கூறுகின்ற னர், ௨௮௫ ஸ்ரீலக்ஷணபாவனை - அசுரபாவனை; பௌ. ௩௬௮ ஸ்ரீவியாஸபாரதம், ௧௫௬ ஸ்ரீஹர்ஷகவி - இப்பெயர்பெற்ற வட மொழிப் பண்டிதர்கள் இருவரு ளர், அவருள் ஒருவர் நாகானந்த மென்னுநூலையியற்றியவர்; இவர் அரசர், ௧௦௩; மற்றொருவர் நை டதநூலாசிரியர், ௨௮௬	
ஜா. ஜாதகம் - ஸூத்திரபிடகத்தின் சிற்றுறு ப்புக்களுள் ஒன்றன்பெயர், ௨௪௫ ஜீ. ஜீமூதவாகனன் - நாகானந்தமென்னும் வடமொழிநாடகக் கதாநாயகன், ௧௦௩ ஜை. ஈவர், ௨௭ ஜா. ஜாதேயத்தினிலக்கணம், ௨௮௬ ஜாவகன் - (தருமம்) கேட்பவன்; இது புத்தர்களில் துறவிக்கு உரியபெய ராகவும் வழங்குகின்றது; ௧௬௫ ஸ்ரீ. ஸ்ரீபாதம் - புத்தனுடைய பாதங்கள்; இவற்றைப் பூசித்தல் ஸ்ரீபாதபூசை யென்று கூறப்படும். இது, சீன தேசத்துப் புத்தகத்திற் கண்டது. பண்டைக்காலத்தில், இலங்கைத் தீவிலுள்ள சமந்தகூடம் (=ஆடம்ஸ் பீத்), காஞ்சீபுரம், காவிரிப்பூம் பட்டினத்தைச்சார்ந்த உவவனம், சிறுதீவாகிய டண்பல்லவம், பாத பங்கயமலை என்னுமில்லிடங்களிற் புத்தனுடைய பாதக்குறிகளுள்ள பீடங்களிருந்தனவென்றும், அவை கள் பூசிக்கப்பட்டு வந்தனவென் றும், மேற்கூறிய இடங்கள் பௌ த்தர்களுக்கு யாத்திரிபாதிக்களாக இருந்தனவென்றும் டணிமேகலை யாற் புலப்படுகின்றன.		ஷ. ஷட்கதி - அறுவகைப்பிறப்பு; அவை மக்கள்வகை முதலியன; பௌ. ௩௦௬ ஷடாயதனம் - ஆறுவாயில்; அவை மெய், வாய், கண், மூக்கு, செவி, மனம் என்பன, பௌ. ௩௦௩, ௩௦௫, ௩௦௭ ஸ். ஸ்கந்தம் - கூட்டம், ௩௦௪; தூண், ௫௮ ஸ்தலிரர் - உத்தமபிக்ஷுக்கள், கௌதம புத்தருடைய உத்தமமாணிக்கர்களு க்கு ஸ்ராவகரென்பது பெயராயிரு ந்ததென்றும், அவர்களுக்குப் பிற காலத்து ஸ்தலிரரென்பது பெயரா யிற்றென்றுகூறுகின்றனர்; பௌ. ௨௪௫ ஸ்தேரகாதை - ஸூத்திரபிடகத்தின் சிற்றுறுப்புக்களுள் ஒன்றன்பெயர், ௨௪௫ ஸ்தேரர் - உத்தமபிக்ஷுக்கள்; பௌ. ௨௪௫ ஸ்தேரீகாதை - ஸூத்திரபிடகத்தின் சிற் றுறுப்புக்களுள் ஒன்றன்பெயர், ௨௪௫	

அரும்பதவுரையி லடங்கியவை.

௫

விஷயம்.

பக்கம்.

விஷயம்.

பக்கம்.

ஸ்நேகம், ஈகௌ
ஸ்பரிசம் - ஊறு; இது பன்னிருநிதா
னங்களுள் ஒன்று; பெள. ௩௦௩,
௩௦௫
ஸ்மசானவாவினி - மயானத்தில் வலிப்
பவளாகிய ஒருதேவதை, ௫௭
ஸ்ரோதாபத்தித்துவம் - தியானங்களைந்
தனுள் முதலாவது; இது ௨௪ -
பகுப்பையுடையது; பெள. ௬௫
ஸ்வபாவம், ௩௦௫
ஸ்வபாவலிங்கம் - இயல்பு, இது பத்துப்
பிரயாணங்களுள் ஒன்று, ௨௪௮
ஸ்வாகாதேவி - அக்கினிதேவன்மனைவி,
௧௫௮

ஸ.

ஸகஸ்ராரசக்கரரேகை - இரேகைவிசே
டம். இந்தச் சாமுத்திரிகைக்குறி,
கௌதமபுத்தருடைய காலிலிருந்த
தென்று புத்தசரித்திரம் கூறநிற்
கும், ௫௧
ஸகாமலோகங்கள் - நர்கலோகமுதற்பர
நிரிமிதவசவர்த்தியென்னும் ௬-வது
தெய்வலோகமிறுதியாகவுள்ள உல
கம் பதினென்றும், ௩
ஸகிருதாகாமித்துவம் - தியானங்களைந்
துள் இரண்டாவது, இது ௧௨ -
பகுப்புக்களையுடையது, பெள. ௬௫
ஸங்கத்தினிலக்கணம், ௩௦௦
ஸங்கம் சரணம் கச்சாமி - ஒருமந்திரம்,
ஸங்கத்தை அடைக்கலமாக அடை
கிறேனென்பது இதன் பொருள்.
பௌ. ௩௦௦
ஸஞ்சீவனம் - எண்வகைநரகத்துளொன்
று; பெள. ௬௬
ஸத்தியசதுஷ்டயஞானம் - துக்கமுதலி
யசத்தியங்கள் நான்கினையும் அறிந்
துகொள்ளும்ஞானம், பெள. ௨௬௬,
௩௦௧
ஸத்தியசதுஷ்டயம்-சத்தியங்கள்நான்கு,
பௌ. ௨௪௭, ௩௧௨
ஸத்துவம் - உண்மை, ௨௬௩
ஸந்தானம் நான்கு - தொடர்ச்சி நான்கு,
அவை வாயுஸந்தான முதலியன.
பௌ. ௩௦௪
ஸந்தானம் - எப்போதுமிருப்பது, ௬௦

ஸ்ம்பிரதாபனம் - எண்வகை நரகத்துள்
ஒன்று; பெள. ௬௬
ஸ்ம்மியக்கருமம் - நற்செய்கை; இஃது
அஷ்டாங்கமார்க்கத்துளொன்று,
பௌ. ௩௧௨
ஸ்ம்மியத்திருஷ்டி - நற்காட்சி; பெள.
௩௧௨
ஸ்ம்மியக்வாக்கு - நல்வாய்மை; பெள.
௩௧௨
ஸ்ம்மியக்வியாயாமம் - நன்முயற்சி;
பௌ. ௩௧௨
ஸ்ம்மியகஸ்மிருதி - நற்கடைப்பிடி;
பௌ. ௩௧௨
ஸ்ம்மியக்ஸங்கல்பம் - நல்லுத்தரம்;
பௌ. ௩௧௨
ஸ்ம்மியக்ஸமாதி - நல்லுளத்து ஓர்தலைப்
பாடி, பெள. ௩௧௨
ஸ்ம்மியகாஜீவம் - நல்வாழ்க்கை, பெள.
௩௧௨
ஸம்யுத்தநிகாயம் - ஸுத்திரபிடகத்தின்
பேருறுப்புக்களுள் ஒன்றன்பெயர்,
௨௪௫
ஸம்ஜ்ஞாஸ்கந்தம் - ஐவகைக்கந்தத்துள்
ஒன்று, பெள. ௩௧௩
ஸம்ஸ்காரம் - செய்கை; இது பன்னிரு
நிதானத்துளொன்று; பெள. ௩௦௩
ஸம்ஹதம் - எண்வகைநரகத்துள் ஒன்று;
௩௦௦ - கூறப்படும்;
பௌ. ௬௬
ஸமயவாதியர், ௨௪௮
ஸமஷ்டி - கூட்டம், ௨௬௧
ஸர்வஜ்ஞபுத்தர், ௩௦௨
ஸர்வஜ்ஞன் - புத்தன், ௨௨௨, ௨௬௬
ஸர்வவாதிகேவி, (௫)

ஸா.

ஸாரஸங்கிரகம் - ஒருபௌத்தனால்;
இதில் ஸுத்திரதருமவகைகள் கூ
றப்பட்டுள்ளனவென்பர், ௨௬௬

ஸி.

ஸிந்தவகனமுதி - ஒருவடனால் இது
வியாகரணகர்த்தம் பட்டோஜி
திக்கிதொனபவராற்செய்யப்பட்டது,
௧௨௧

ஸித்தார்த்தர் - பழையபுத்தர்களுள் ஒரு
வர், ௩௦௨

விஷயம்.

பக்கம். 1

விஷயம்.

பக்கம்.

ஸித்தார்த்தன் - கௌதமபுத்தருடைய
இயற்பெயர், உகக, ௩௦௧
வித்தி - கைகடெல், உசுரு
விஹ்மிகை - ஓரரக்கி, கஅ௩

ஸு

ஸுதர்சலோகம் - பிரமலோகமிருபதி
னுட் பதினான்காவது; பெள, ௩
ஸுதர்சிலோகம் - பிரமலோகமிருபதி
னுட் பதினைந்தாவது; பெள, ௩
ஸுமங்கலர் - பழையபுத்தர்களுள் ஒரு
வர், ௩௦௨
ஸுமேதர் - பழையபுத்தர்களுள் ஒருவர்,
௩௦௨

ஸுஜாதர் - பழையபுத்தர்களுள் ஒருவர்,
௩௦௨

ஸு

ஸுத்திரதருமவகை; பெள, உகக
ஸுத்திரநிபாதம் - ஸுத்திரபிடகத்தின்
சிற்றுறுப்புக்களுள் ஒன்றன்பெயர்,
உசுரு

ஸுத்திரபிடகம் - பெளத்தா கமமூன்ற
னுள் இரண்டாவது, இதில் உபா
ஸகர்க்குரிய தருமங்கள் கூறப்பட்
டுள்ளனவென்பர், உசுரு

ஹ

மான் - இந்திரனுடைய வச்சிராயு
தத்திற்கும் அஞ்சாத ஹனுவையு
டையவென்பது இதன் உறுப்புப்
பொருள்; ஹனு - கன்னத்தின்மே
லுள்ளமேடு, கஅ௩

ஹேதுப்ரபவத்ருமம் - காரணத்திலிருந்
து உண்டாதற்றன்மை; இக்கருத்
தமைந்த, பின்னுள்ள சுலோகத்தாற்
புத்தனைப் பண்டைக்காலத்திற்
பௌத்தர்துதித்துவந்தார்களென்று
தெரிகின்றது:—“யேதர்மாஃ ஹே
துப்ரபவாஃ ஹேதும் தேஷாம் தநா
கதீ, ஆஹ தேஷாம் யோநிரோதஃ
ஏவம்வாதீ மஹாபூருணஃ” ௨௨

க்ஷ

க்ஷணிகத்தினிலக்கணம், உக௦
க்ஷமாபாரமிதை - க்ஷமைபூரித்தல், இது
தசபாரமிதையுளொன்று, பெள, உசு௩

க்ஷ

க்ஷுத்திரக நிகாயத்தின்வகை ஏழென்ப
து, உசுரு
க்ஷுத்திரகநிகாயம் - ஸுத்திரபிடகத்தி
ன் பேருறுப்புக்களுளொன்றன்பெ
யர், உசுரு
க்ஷுத்திரகபாடம் - ஸுத்திரபிடகத்தின்
சிற்றுறுப்புக்களுள் ஒன்றன்பெயர்,
உசுரு

க்ஷுல்லவர்க்கம் - வினயபிடகத்தின் சிற்
றுறுப்புக்களுளொன்றன்பெயர்
இது சுல்லவர்க்கமெனவும் வழங்கப்
படும், உசுரு

அரும்பதவுரையிலுள்ள உதாரணச்செய்யுளகராதி.

செய்யுள்.	பக்கம்.	செய்யுள்.	பக்கம்.
அ.		ஆ.	
அகத்தாரேவாழ்,	௧௦௬	அளவியை,	௨௪௪
அங்கண்விசம்பி,	௫௪	அளியன்றானே,	௧௪௩
அங்கோட்டுச்,	௩௮	அற்றார்க்கொ,	௧௩௦, ௨௦௨
அச்சுநீர்தேரொடு,	௨௬௦	அறக்கெடுத்திலே,	௩௧௧
அஞ்சிலோதியசை,	௭௯	அறத்தாறுதுவ,	௨௬
அடல்வலியெயினர்,	௧௬௪	அறப்பயனுந், தான்,	௧௪௧, ௨௮௧
அடிசில்வினையும்,	௧௭	அறவியமனத்த,	௧௮
அடிசில்வைகல்,	௧௭௭	அறவியமனத்தினே,	௧௮
அடிதொடுபுகட,	௧௬௪	அறவியாற்காறு,	௧௮
அடியோர்பாங்கு,	௬௭	அறவியான்றானு,	௧௮
அடுத்தலகோதும்,	௨௫௦	அறவோர்பள்ளி,	௧௭௭
அணிமகாளார,	௨௬௫	அறன்கடைநின்,	௧௦௬
அணித்தகையுடம்பு,	௨௦௬	அறுவகைப்பட்ட,	௨௫௪, ௩௧௬
அணியன்றே,	௧௦௪	அறுவகைவழக்கும்,	௩௧௫
அணியழைமகளிர்,	௧௬௩	அறைந்தனர்சாற்,	௧௮௭
அத்தியாயமூர்த்,	௨௬௦	அன்போடியைந்த,	௨௩௫
அந்தக்கேணியு,	௧௭௨	அன்னதோர்வாய்,	௨௫௪
அந்தரசாரிகள்,	௨௭௩	அனந்தர்க்கெ,	௭௩
அந்தரத்தறுபத்து,	௨௬௦	அஹிம்ஸாபரமோ,	௪௧
அந்தரத்துள்ளோ,	௧௦		
அந்திலரங்கத்,	௧௩௪	இ.	
அமலைக்கொழு,	௧௪௬	ஆங்கதுகேட்ட,	௨௧
அமைச்சர்புரோகி,	௧௦	ஆடலும்பாடலும்,	௧௫௬
அரங்கின்றி,	௧௨௧	ஆடவர்குறுகா,	௨௧௦
அரசுகெடுத்தலம்,	௪௬	ஆடுங்குத்தர்போ,	௧௧௧
அரிமானேந்திய,	௧௧	ஆண்டலைபாட,	௫௬
அருணெறியாற்,	௨௮௪, ௩௦௧	ஆண்மைதிரிந்த,	௩௦
அருந்திறலரசர்,	௨௦௬	ஆணுப்பைங்கி,	௨
அருந்துயருழக்கு,	௪	ஆத்தனையென,	௨௪௫
அருந்தேமாந்த,	௧௨௮	ஆயிரத்துநானூற்றின்,	௪௧௬
அரும்பலிழ்முல்லை,	௨௩	ஆயுள்வேதருந்,	௧௭
அருமறைவிதி,	௧௦	ஆர்த்தவாயனார்,	௨௬
அருவினைசிலர்கெட,	௩௦௩	ஆரங்கண்ணிச்,	௩௭
அருளாழிநயந்,	௫௦	ஆரமிழ்தமணி,	௧௦௩
அலவலைவந்தப்பூ,	௧௪௬	ஆராவியற்கை,	௩௦௮
அவளுக்குப், பூவந்த,	௧௦	ஆலமர்செல்வன்,	௩௨
அழகிகூத்தாடு,	௧௫௬	ஆவின்கடைமணி,	௨௩
அழல்வாய்நாக,	௨௧௨	ஆழ்கடற்பெளவத்,	௩௬
அழகுரற்கூகை,	௫௬	ஆற்றியந்தணர்,	௧௪
		ஆறெழுத்தடக்கிய,	௨௧௦

செய்யுள்.

பக்கம்.

செய்யுள்.

பக்கம்.

இ.

இசையினிலிவட்கு,	கசுந
இடங்கழிநெஞ்சத்து,	கசு௦
இடங்கழிமானமலை,	அசு
இடமுலைகையாற்,	உ௦
இடித்துமின்னி,	உரு௦
இந்தவிதமென்றும்,	நகந
இந்திரவிகார,	உஎந
இந்நால்வகையினு,	நகந
இம்மைச்செய்தது,	க௦ரு
இமயஞ்சூட்டிய,	உஎரு
இமயவில்வாங்கிய,	கருஅ
இமிழ்கடல்வரைப்,	கரு௦
இயங்கலுமியங்கு,	உசு
இயறேற்குட்டிலு,	உஎரு
இரத்திரீடிய,	சு௦
இரவிந்கோர்,	கஎ
இருட்பாரவினை,	சசு
இருந்தமன்னவற்,	ச௦
இருநிலமருங்கின்,	கந
இல்லடுகளின்,	எந
இனையரினமுறைய,	கஎச
இறம்பூதுபோலு,	கஅ௦
இறுவளையிவரவ,	உசஉ
இறைவன்குரவ,	சஅ
இறைவிகோட்டத்,	சு௦
இன்சொல்லார,	சஅ
இன்பஞ்சார்,	உஉச
இன்பஞ்சால்பெரும்.	உசந
இன்புறுதங்கணவ,	கசு
இன்மையென,	க௦ச
இன்னவெனத்தா,	உஎ
இன்னுயிரிழந்த,	எஎ

ந.

சங்கிவள்,	நஉச
சத்துவக்குமின்,	கஉஅ
சமத்தாழி,	ருசு
சமத்தாழி,	ருசு
சவாருங்கொள்,	கஉஎ
சரோர்க்குரை,	உஎஎ

உ.

உடன்றுமேல்வந்த,	கஎச
உடைகலப்பட்ட,	கருசு
உடையோர்போல,	சசு
உண்டிமுதற்றே,	கசு
உண்ணலுமுண்ணென்	கஅஎ

உண்ணுநோன்போ,	கநக
உணர்வுசார்ந்துணர்வு,	நகரு
உப்பமைகாமத்,	நஉ
உய்திக்கால,	உஉசு
உய்யானத்தி,	உரு
உயர்வகலந்,	உசசு
உயவற்பாண,	உஎ
உரவுநீர்ப்பரப்பி,	ச
உரிமைமுன்போக்கி,	உஉசு
உருமிடிமுரசு,	கஉ
உருவப்பிழம்ப,	உருசு
உருவமுடல்பூதம்,	நகந
உலாமுடிவு,	சஉ
உலகம்புகழ்த்த,	சு
உலகமாண்ட,	சஉ
உலகவிடைகழி.	கந
உலகெகலாமவையே,	உசரு
உலும்பினிவனத்து,	ந௦௦. சஉக
உள்வழக்கில்,	நகரு
உள்ளுநர்ப்பனி,	சு௦
உற்றுழியுதவி,	உ௦சு
உறங்குமாயினு,	கஎச
உறங்குவதுபோலு,	கசுசு
உறுப்புக்கடா,	நகஅ

உள.

உளதுலைதோற்கு,	சக
உளர்திவால்வெள்,	நரு
உளழ்வினையுருத்,	அ௦
உளமுடிமுட்ட,	கஅஉ

எ.

எஞ்சாமண்ணசை,	கஎச
எட்டிகாவிதி,	நசு
எட்டிக்குமர,	நஅ
எட்டிசாயல,	நசு
எட்டிலையுருவ,	நகந
எண்ணென்கிரட்டி,	கஅ
எண்ணிகந்த,	உசசு, நசுசு
எண்ணித்துணிக,	கசுரு
எண்ணிப்பத்தந்,	கஅசு
எண்பத்தொன்பது,	கசுசு
எத்திறத்தென்னுஞ்,	உசஉ
எதிருன்றுதலும்,	கருசு
எம்மனைதமியை,	சசு
எமக்கீவோர்,	க௦ரு
எய்த்தலறியா,	கஉசு
எவ்வகைச்செய்தியு,	நக

செய்யுள்.	பக்கம்.
எழிலார்திருமார்,	௩௧
எழுதுவரிக்கோல,	௩௦
எறித்தன்முதலா,	௨௫௫
எறும்புகடையயன்,	௪௧
என்றலுமற்கலி,	௨௫௫
என்றுண்டாங்,	௧௩௭
என்றுதானுல,	௩௧௩
என்னிதிற்படுத்த,	௮௦
எனக்கேட்டாங்,	௨௫௮
எனதெனச்,	௩௧௮
எனத்தானு,	௨௭

ஏ.

எலாதுகவிழ்ந்த,	௫௮
ஏற்றகைமாற்றா,	௧௦௫
ஏற்றிரிமுரசு,	௧௨
ஏற்றிரிமுரசி,	௧௨
ஏறிண்டென்,	௧௨

ஐ.

ஐந்தலையரவின்,	௨௧௧
ஐந்துங்கூடி,	௨௬௫
ஐம்பெருங்குழவு,	௧௧
ஐயருறைபள்ளி,	௨௭௩
ஐயாறதன்மிசை,	௨௫௩
ஐயெனவளைப்ப,	௨௧௧
ஐவகைச்சமய,	௨௬௬
ஐவிலினகலநின்,	௪௦

ஒ.

ஒதுக்கின்றினி,	௨௪௬
ஒப்புடையதானை,	௩௪
ஒருசீர்செந்தூக்,	௧௭
ஒருமரப்பெயரு,	௧௫௬
ஒருமனமெய்தி,	௧௨
ஒருமுகவெழினி,	௪௪
ஒருவனென்றோதப்,	௩௧௪
ஒருவிரோருவீ,	௧௨௪
ஒல்லுள்ளமொ,	௧௩௪
ஒல்லும்வகையா,	௧௪௪
ஒழிகாமயீங்குகன,	௧௨௮, ௧௮௧
ஒளிவவான்,	௧௫
ஒன்றினையொருவி,	௨௫௬
ஒன்றொருட்கும்,	௧

ஓ.

ஓங்குருவம்வேதனை,	௩௦௪, ௩௧௩
ஓடன்மரீஇய,	௨௦௮
ஓடுந்திகாக,	௧௪௦
ஓர்க்கோலை,	௧௧௩

செய்யுள்.	பக்கம்.
ஓரினெய்தல்கறங்க,	௫௧
ஓருயிராக,	௧௧
ஓவியவிதானத்து,	௧௦௫

க.

கடவதன்றுநின்,	௧௧௩
கடவுளெழுத,	௭௪
கடாஅக்களிற்பின்,	௨௧௫
கடிப்பிடுகண்,	௧௫
கடிப்பொழிலுத்த,	௨௪௨
கடிமரந்துளங்கிய,	௪
கடுஞ்சூண்டக,	௭௩
கடுவியையவன,	௧௧
கடைபாகச்செல்,	௧௧௩
கடையமயிராணி,	௩௦
கண்கிழித்துமிழ்,	௪௬
கண்கொடுத்தான்,	௧௦௨
கண்டபொருளை,	௨௪௧
கண்டாளவன்றன்,	௧௮
கண்ணன்கருமுகில்,	௨௫௦, ௨௫௧
கண்ணிகாரந்து,	௧௫௬
கண்ணிலாக்கவர்வ,	௨௭௨
கண்ணுள்வினை,	௫௭
கண்மாறாடவர்,	௨௪
கணவருவப்பபுதல்வ,	௭௩
கதுமெனக்கரை,	௧௭௨
கம்பலமொக்கள்,	௩௨
கம்புட்டேகாழி,	௮௦
கயலேர்கண்ணி,	௧௧
கயிற்சுடையொ,	௩௧
கரணத்தியலவர்,	௧௦
கரிபுறவிறகி,	௫௬
கருங்கொடிப்,	௨௧
கருங்காட்டுச்,	௩௮
கரும்பொனியல்,	௨௬௧
கருமறிக்காதிற்கவை,	௬௨
கல்பொளிர்த்,	௨௭
கல்லதரத்தங்,	௧௧௮
கல்லாச்சிறுஅர்,	௧௨௧
கல்வியானல்ல,	௨௫௧
கலிகெழுக்கடவு,	௫௮, ௨௨௪
கலைவலார்டெஞ்,	௧௮
கவிசெந்தாழிக்,	௫௮
கவிழ்த்தமண்டை,	௫௮
கவைமுட்கருவியின்,	௧௬௩
கவையொப்பன,	௩௧௩
கழல்கட்கூளிக்,	௧௧
கள்ளியம்பறந்தலை,	௧௫௬

செய்யுள்.	பக்கம்.	செய்யுள்.	பக்கம்.
கற்புக்கடம்பூண்ட, கறவைமுறைசெய், கணையிடறணிய, கன்றருத்திமங்கை, கன்னியந்தழாய், கனையொய்யுரநிய,	௨௪௦ ௨௦௬ ௮௧ ௧௧௩ ௧௪௭ ௧௮	குழல்வளர்முல்லே, குழைமுடிப்பிரிசை, குற்றவிடராக, குறவொடுசெவிடு, கூட்டியருயிலுவ,	௫௩ ௨௧௧ ௨௪௪ ௧௧௪ ௭௧ ௧௪௦
காட்டியதாத, காடேந்துபூஞ், காதலர்ப்பிரிந்த, காதலற்கெடுத்த, காமக்கள்ளா, காமம்வெகுளி, காமமேகன்றி, காமருபூம்போதி. காமனைவென் றோ, காய்சினந்திருகிய, கார்த்துங்கடம்பு, காரகற்கூவியன், காரணகாரியத்தின், கால்கின்றதன்ன, கால்கோளவீழ, காலியக்கன்ன, காவிரிப்படப்பை, காவிரிவாயிற், காழ்வனாநிலலா, காமோர்க்கிங், கானம்வழங்கன், கானவாடொத்திய,	௪௭ ௧௩௦ ௧௧ ௧௧ ௨௩௧ ௩௧௭ ௧௧௭ ௮௨ ௫௦ ௨௦௩ ௩௭ ௨௬௯ ௩௧௪ ௧௧௯, ௧௪௪ ௧௧ ௪௦ ௨௨௭ ௧௯௮ ௧௬௩ ௩௬ ௧௩௦ ௧௧	கே. கேட்பினுங்கேளா, கை. கைப்பொருள், கைம்மாறு, கொ. கொடிஞ்சிறெடுத்தோர், கொடியணிநெடு, கொடுத்தான், கொண்டோற்பிழை, கொல்களிறும், கொலைவன்யார், கொற்றங்கொண்டு, கொன்பயில், கோ. கோடுபுய்க்கல்லா, கோளியால்முங்கோ, சு. சதுக்கமுஞ்சந்தி, சந்திக்கோணமு, சமயக்கணக்கர், சா. சாபநோன்றா, சாற்றிடங்கொண், சான்றகொள்கை, சி. சிதர்நனைமுருக்கி, சிரந்தெரிந்தன, சிறப்பில்செதிடு, சிறப்பொழுது, சிறுகாற்செல்வன், சிறைகாக்குங்காப்பு,	௮௬, ௧௧௧ ௨௧௧ ௨௭௮ ௨௪௦ ௩௭ ௧௩௬ ௨௬௮ ௧௧௬ ௬௭ ௨௦௭, ௨௦௮ ௨௫௧ ௧௧௬ ௧௬௩ ௧௨, ௬௧ ௨௭௨ ௨௧௧ ௫௭ ௨௧௧ ௨௭௧ ௧௭௩ ௨௧௧ ௫௭ ௧௧௪ ௧௩௬ ௧௭௨ ௫௧
கிம்புரிப்பகுவாய், கிளையெனப்படுவது,	௨௬௮ ௧௬௭		
கு. குட்சமுமவெதிர, குடவர் கோ, குடிப்பிறந்தார், குடிபுறங்காத், குடமாயத்தொடு, குடங்கினேற்றினை, குடம்பெழுந்து, குற்றலைக்கூந்தற்குட, குற்றலைக்கூந்தற்குலை, குருகுடையர்க்குன்றங்கொன்ற, குருகுடையர்க்குன்றங்கொன்றா, குருதிக்கடையிறு, குருதியேலக்கை,	௩௩ ௨௭௫ ௫௪ ௨௦௭ ௨௫௬ ௧௭௦ ௧௫௨ ௮௦ ௮௦ ௩௩௬ ௧௨௨ ௩௨ ௧௨		

உதாரணச்செய்யுளாகாது.

子思子

செய்யுள்.	பக்கம்.	செய்யுள்.	பக்கம்.
சிறைப்படுகோட் சிறையோடோட், சீ.	௧௭௬ ௧௭௭	தாக்கணங்குதானை, தாமநறுங்குமுன், தாமமாயுறையுஞ், தாயிறுவாக்குழவி, தாரண்மாலே,	௨௫ ௩௦௧ ௧௫௧ ௧௧௭, ௨௩௨ ௨௪
'பன, சு.	௨௫௧	தாவில்கொள்கை, தாழியபெருங்கா, தானஞ்சீலமே, தானமேமுதீலாகத்,	௩௧ ௨௭௨ ௩௬ ௨௪௩, ௨௮௪ ௨௪௩, ௨௮௪
சுடுமணெடுமதில், சுடுமணேறு, ஏய,	௩௦ ௩௦, ௧௫௪ ௩௦ ௨௨ ௧௭ ௨௬௮ ௨௬௭ ௨௫	திண்னென்றீ, திருமகளிருக்கை, திருமேவுபதுமஞ், திருவாதவூர்ச், திருவிரிபூம்பொழில்,	௩௧ ௨௬௫ ௨௭, ௧௬௬ ௩௦௫ ௩௧ ௧௪௪ ௫௪
சுந்தரச்சுண்ணத், சுந்தரம்மலர், சுருங்கைவீதி, சுரும்புமுசாச்,	௨௬௮ ௨௬௭ ௨௫	செம்புருகு, செம்பொருள்கண், செம்பொண்ணமுடி, செம்மலர்த்திரு, செய்திகொன்றோர், செய்யாமொழி, செய்யார்தேளர், செய்யுண்மருங், செய்வீணவழித், செயத்தகுடிகாவை, செருவெங்கோல, செல்கதிமுன்,	௨௬௮ ௨௬௭ ௨௬௮ ௨௬௮ ௨௬௮ ௨௬௮ ௨௬௮ ௨௬௮ ௨௬௮ ௨௬௮ ௨௬௮ ௨௬௮
சுனாவத் துப, சுவன்மேலறுவை,	௩௦ ௩௦	தெய்வந்தொழாஅள், தேவகுலநிழல், தேவகுலக,	௩௬ ௩௬ ௩௬
சூதர்வாழ்த்து, சூர்மருங்கறுத்து,	௨௭௧ ௧௬௭	தொடித்தோட்கை, தொட்பினியிரம், தொடிப்பெறிந், தொடிப்பெருழிவ, தொய்யாதுவித்திய, தொவ்வரவு, தொழுமுடியர்,	௩௬ ௩௬ ௩௬ ௩௬ ௩௬ ௩௬ ௩௬
செ.	௨௬௮	தொடித்தோட்கை, தொடிப்பினியிரம், தொடிப்பெறிந், தொடிப்பெருழிவ, தொய்யாதுவித்திய, தொவ்வரவு, தொழுமுடியர்,	௩௬ ௩௬ ௩௬ ௩௬ ௩௬ ௩௬ ௩௬
செம்புருகு, செம்பொருள்கண், செம்பொண்ணமுடி, செம்மலர்த்திரு, செய்திகொன்றோர், செய்யாமொழி, செய்யார்தேளர், செய்யுண்மருங், செய்வீணவழித், செயத்தகுடிகாவை, செருவெங்கோல, செல்கதிமுன்,	௨௬௮ ௨௬௮ ௨௬௮ ௨௬௮ ௨௬௮ ௨௬௮ ௨௬௮ ௨௬௮ ௨௬௮ ௨௬௮ ௨௬௮ ௨௬௮	தொடித்தோட்கை, தொடிப்பினியிரம், தொடிப்பெறிந், தொடிப்பெருழிவ, தொய்யாதுவித்திய, தொவ்வரவு, தொழுமுடியர்,	௩௬ ௩௬ ௩௬ ௩௬ ௩௬ ௩௬ ௩௬
சென்நறாளி,	௨௬௮	தொடித்தோட்கை, தொடிப்பினியிரம், தொடிப்பெறிந், தொடிப்பெருழிவ, தொய்யாதுவித்திய, தொவ்வரவு, தொழுமுடியர்,	௩௬ ௩௬ ௩௬ ௩௬ ௩௬ ௩௬ ௩௬
சூலம்வறந்தீர,	௨௬௮	தொடித்தோட்கை, தொடிப்பினியிரம், தொடிப்பெறிந், தொடிப்பெருழிவ, தொய்யாதுவித்திய, தொவ்வரவு, தொழுமுடியர்,	௩௬ ௩௬ ௩௬ ௩௬ ௩௬ ௩௬ ௩௬
த.	௨௬௮	தொடித்தோட்கை, தொடிப்பினியிரம், தொடிப்பெறிந், தொடிப்பெருழிவ, தொய்யாதுவித்திய, தொவ்வரவு, தொழுமுடியர்,	௩௬ ௩௬ ௩௬ ௩௬ ௩௬ ௩௬ ௩௬
தக்கோலந்தீம்பூ, தண்டாலீகை, தருமணன்ஞெமிரிய, தவஞ்செய்வார், தவமறைந்தொழுகு, தவாஅக்காதலொ, தளர்நடை, தற்பயந்தாட்,	௨௬௮ ௨௬௮ ௨௬௮ ௨௬௮ ௨௬௮ ௨௬௮ ௨௬௮ ௨௬௮	தொடித்தோட்கை, தொடிப்பினியிரம், தொடிப்பெறிந், தொடிப்பெருழிவ, தொய்யாதுவித்திய, தொவ்வரவு, தொழுமுடியர்,	௩௬ ௩௬ ௩௬ ௩௬ ௩௬ ௩௬ ௩௬

செய்யுள்.	பக்கம்.	செய்யுள்.	பக்கம்.
தோ.		நீ.	
தோடாரிலங்கு,	உகக	நீண்டபலிபீட,	௫௧
தோமறுகழினை,	௫	நீணிலம்வகு,	உக௭
தோயுங்கத்தம்,	ககக	நீயெனப்பேச,	க௩௧
தோளுற்றொன்தெய்,	க௨	நீர்மிகற்சிறை,	௪௫
தோற்றியபொருள்கள்,	௩௧௪	நீர்வார்நிகர்மலர்,	௨௩
ந.		நீர்நவறியாக்,	௨
நண்ணுவழியின்றி,	௨௮௪	நீரினிற்பூவில்,	௧௦, ௨௧௧
நம்முணமுசாஅங்,	௧௬௪	நீயாணைமன்,	௨௦௩
நயனுடையான,	௧௬௦	நு.	
நரைமூதாளர்,	௧௦௯	துதல்விழிநாட்டத்,	௧௪
நல்கினுநல்கா,	௧௧௧	நெ.	
நல்லோர்குழியு,	௧௧௮	நெஞ்சநடுக்குறாஉம்,	௧௫௧
நலங்கிளரொழுக்கந்,	௩௧௩	நெடுஞ்சுழிப்பட்ட,	௩௭
நளியிருமுநீர்,	௧௧௩	நெடுந்தேர்க்கொடி,	௩௭
நற்காட்சி,	௩௧௨	நெடுமுடிக்குரிசில,	௨௧௧
நற்பொருணன்,	௧௦௩	நெல்லுப்புல்லு,	௨௭௧
நற்றவஞ்செய்வா,	௧௧௭	நெறியெனப்படுவது,	௨௬௩
நறுஞ்சாந்தகலத்,	௧௬௭	நே.	
நறுந்தண்ணகி,	௧௭௨	நேர்கட்டி,	௨௬௮
நறையும்விரை,	௩௭	நோ.	
நன்னைகனநாறுமி,	௩௧௮	நோக்கார்கொ,	௨௧௨
நன்மரனளியு,	௧௯	நோதகவுண்டோ,	௧௮௪
நன்முயற்சி,	௩௧௨	நோற்றுணல்யாக்கை,	௧௪௦
நனைசினையன்,	௩௩௩	ப.	
நா.		பக்கநீங்குமின்,	௧௪௨
நாக்கடிப்பாக,	௨௨௯	பகுத்துண்டு,	௨௩௮
நாடகமேத்தும்,	௧௩௯	பனைகப்புலங்கவர்,	௩௭
நாத்திகமல்லது,	௨௫௪	பனைகப்புறத்துக்,	௧௪
நாள்வாய்நிறைந்த,	௩௯	பசியும்பிணியும்,	௧௫
நானவன்றன்மகள்,	௨௩௮	பட்டிமண்டபம்,	௧௪
நி.		பட்டினிநோன்பி,	௨௮
நிகரமைந்த,	௩௨	பண்ணமைமுழவி,	௧௭௧
நிலநீரெறிபாற்,	௨௫௫	பண்ணுங்கிரையு,	௧௮
நிலநெளிபார்த்,	௨௧௦	பணையந்தோங்கியு,	௨௪௪, ௩௦௧
நிலைபெறவெல்லாரு,	௩௮௩	பத்தினியொருத்தி,	௧௧
நிலந்துசெனீத்தத்,	௨௨௮	பதினெண்கூலமு,	௭
நிழல்வாய்நெயி,	௨௪	பராஅமைமராஅத்,	௩௭
நிறைக்குறினிறைத்,	௨௪	பரிபுலம்பலைத்த,	௧௪௨
நிறையருந்தானை,	௮௪	பருகுவாரிற்புல்லி,	௧௫௧
நிறையழிகொல்,	௩௯	பல்லவர்க்கிரங்கு,	௫௧
நின்றநின்கார்,	௧௨௭	பலபலநாழஞ்சொல்லி,	௧௪௧
நின்னைசுவேட்டை,	௨௧௪	பவளச்செழுஞ்சுடர்,	௨௭௧
நின்னஞ்சுவருஉ,	௧௦௧	பவளத்திள்ளகால்,	௧௫௫
நினைத்ததிதுவென்,	௧௨௨	பழியஞ்சிப்பாத்தூ,	௧௪௪

உதாரணச்செய்யுளகராதி.

சுரு.

செய்யுள்.	பக்கம்.	செய்யுள்.	பக்கம்.
பழுதொழிந்தெழு, பளிக்கறைப்பவன், பளிக்கறைப்பூமி, பறவையன்னம், பன்மலாடுக்கிய, பன்றிபுல்வாய், பனியிருவிசும்பிற்,	கபடி சுரு கரு உரு உரு கரு, கரு உரு	பெ. பெண்டிர்நலம்பெனவி, பெண்ணணிகோலம், பெண்ணியலா, பெரியதும்பின், பெருந்தோட்கணவ, பெருநிலமுழு, பெரும்பாவம், பெருவளம்பழி,	கரு கரு சுரு உரு கரு கரு உரு உரு
பா. பாசண்டச்சாத்த, பாசண்டண்பால், பாடிமிழ், பாணர்மண்டை,	கரு கரு சுரு கரு	பே. பேய்மையாக்கு, பேறிழவிடை,	கரு உரு
பாவைதிருமக, பாவைவிளக்குப்,	சுரு கரு	பை. பைஞ்சேறுமெழுகிய, பைந்நாகர்குலமு, பைம்மறியானோக்,	கரு கரு சுரு
பி. பிணிப்பறுத்தோர், பிறந்தகுலமாயும. பிறப்பென்னு, பிறவிப்பெருங்,	கரு, கரு கரு கரு கரு	பொ. பொதியிலாயினு, பொய்யறியாவாய், பொய்யில்காட்சி, பொருணீங்கி, பொருந்துபோதி, பொலந்துமைப, பொலந்தோட்டு, பொலம்பூங்காவி, பொற்சிறுதேர், பொற்புடைநாகர், பொறிவிதமோ, பொன்னுறுஞ்ஞம்,	கரு கரு கரு கரு கரு உரு உரு கரு கரு கரு கரு கரு
பீ. பீர்வாய்ப்பரந்த,	கரு	போ. போதார்பிறவிப், போதிச்செல்வம், போதியின்கீழ்மா, போந்தைக்கண், போய்க்குற்றமூன்று, போர்க்கடலாற்று, போழ்வாய்க்கடை,	கரு கரு கரு கரு கரு கரு கரு கரு
பு. புட்கைபோகிய, புயபாவ, புதையிருக்கூர், புய்த்தெறிகரும்பிற், புல்லாவெழுத்திற், புலம்புசேணகலப், புலம்புவிட்டிருந்த, புலம்பெயர்மாக், புலவனாயிறந், புலவுக்கயலெறி, புலாற்களஞ், புளையாவோவிய,	சுரு உரு கரு கரு கரு கரு கரு கரு கரு கரு கரு கரு	ம. மங்கைநல்லவர், மட்டறனல்யாற், மடக்குதுமாக்கன், மடங்கெழுநோக்கி, மடமானாகு,	கரு கரு கரு கரு கரு
புதலத்துளவ்வுயிர், புதிதன்றனதுசொல், பூப்பலிசெய்து, பூம்புகார்போற்றுது, பூமகனேழுதலாக, பூவாவஞ்சியிற், புமடந்தை,	கரு கரு கரு கரு கரு கரு கரு		கரு கரு கரு கரு கரு கரு

[illegible]

உதாரணச்செய்யுள்கராதி.

சு.

செய்யுள்.	பக்கம்.	செய்யுள்.	பக்கம்.
வடியாநாவின்,	௨௧௦	விலங்கொடு,	௧௨௦
வண்டிறைகொண்ட,	௩௬	விளியாதான்,	௩௫
வண்ணப்போதருச்,	௨௦௨	விளையாமழலை,	௪௧
வம்பப்பாத்தை,	௮௬	விளையாய்போதியை,	௩௦௧, ௪௨௨
வம்பமாக்க,	௩௦	விளைவிற்கண்,	௩௦௬
வயக்குறுமண்டிலம்,	௨௩௩	விற்பொறிகள்,	௨௬௬
வயந்தக்குமரன்,	௧௩௬	விளைபுனைல்லி,	௭௬
வயவுறுமகளிர்,	௧௮௨		
வரனென்னும்,	௨௩௨		
வரிவனப்புற்ற,	௨௨		
வலமாதிரத்தா,	௧௧௩		
வழிபடுதெய்வம்,	௧௧௭		
வளைவிற்பொறி,	௨௬௬		
வறனோடினவை,	௧௩௫, ௧௩௭		
வறுமொழியாள,	௭௨		

வா.

வாக்குமனமாக்கை,	௩௧௩
வாடாமாலை,	௨௫
வாடாவஞ்சி,	௧௭௪
வாணன்பேரூர்,	௩௦
வாய்வதிற்-நறதை,	௧௦௭
வாய்வதினவந்த,	௧௦௭
வாயிற்கடைமணி,	௨௦௬
வாரசும்பொழுகு,	௭௮
வாழ்கதுங்கண்ணி,	௪௬
வாழியரோ,	௬
வானவருறையு,	௪௧
வானுடம்பரி,	௪௬
வானிலிவல்லின்,	௫௫
வானுட்கும்வடி,	௩௬௬

வி.

விசம்பாடெருவை,	௬௨
விடர்ச்சிலைபொறி,	௨௭௮
விடருந்தூர்த்தரும,	௧௨௬
விண்ணவாநாயக,	௧௦௨
வித்தகரியற்றிய,	௧௬௫
விருந்தின்றுணை,	௧௪௬
விருந்தோம்பி,	௧௨௩

வீ.

வீங்குதலை,	௫௭
வீங்குதினையகொணர்,	௭௮
வீங்குதோட்,	௬
வீங்குநீர்வேலி,	௩
வீங்குபிணிநோன,	௩௭
வீடுகொண்டநல்லறம்,	௩௦௨

வெ.

வெண்மைநன்,	௨௫௭
வெம்முனைவெற்றி,	௨௪௭
வெயினுழைபறி,	௩௪
வெருடப்பறைதவ,	௧௧௮, ௧௬௬
வெள்ளமாருது,	௧௦௪
வெள்ளிமாலவனா,	௧௪௭
வெள்ளிமுளைத்த,	௧௧௮
வெள்ளின்மலை,	௬௧
வெள்ளெட்சார்,	௧௬
வெள்ளைகடிகாட்டி,	௧௨௭, ௧௨௬
வெற்றிவேன்மன்ன,	௧௧
வெனவேலாடவ,	௧௮௫

வே.

வேத்தியல்பொது,	௧௭
வேதனைதுன்பின,	௩௧௩
வேந்தன்மேய,	௧௭௧
வேந்தனும்வேந்தி,	௧௭௨
வேயாமாடமும்,	௨௭௨
வேலிபாயிரம,	௧௦௪

வை.

வையையெனற,	௨
-----------	---

மணிமேகலையின் 'அரும்பதவுரையில்' மேற்கோள்களாக எடுத்துக் காட்டிய தமிழ்நூற்பெயர்கள் முதலியன வருமாறு:—

பரணங்களைப் பெயர்களின் பின்னே குறிக்கப் பட்டுள்ள பக்கங்களிற் காண்க; எங்கிய சிலவற்றிற்கும் பின்னம் எ.

தமிழ்நூற்பெயர்கள்:—

பக்கம்.

பக்கம்.

க. அகநானூறு	
உ. அன்னம்பட்டியம்	௩௬௮
௩. ஆசாரக்கோவை	௩௬௯
௪. இலிங்கபுராணம்	௩௭௧
௫. இறையனாகப்பொருள்	௩௭௧
௬. உதயணகுமாரகாவ்யம்	௩௭௨
௭. கம்பராமாயணம்	௩௭௩
௮. கல்லாடம்	௩௭௭
௯. கலிங்கத்துப்பரணி	௩௭௭
௧௦. கலித்தொகை	௩௭௭
௧௧. காரைக்காலம்மையார்மூத்த	
திருப்பதிகம்	௩௭௮
௧௨. குண்டலகேசி	௩௮௦
௧௩. குலோத்துங்கசோழனுலா	௩௮௨
ப. குறிஞ்சிப்பாட்டு	௩௮௩
௧௫. குறுந்தொகை	௩௮௩
௧௬. கூத்தநூல்	௩௮௪
௧௭. சித்தாந்தத்தொகை	௩௮௭
௧௮. சிலப்பதிகாரம்	௩௮௭
௧௯. சிவஞானசித்தியார்	௩௮௮
௨௦. சிறுபாணற்றுப்படை	௩௮௮
௨௧. சீவகசிந்தாமணி	௩௮௯
௨௨. சூடாமணிரிகண்டு	௩௯௦
௨௩. சூளாமணி	௩௯௦
௨௪. தக்கயாகப்பரணி	௩௯௧
௨௫. தஞ்சைவாணன்கோவை	௩௯௨
௨௬. தருக்கச்சங்கிரகம்	௩௯௨
௨௭. திரிகடுகம்	௩௯௪
௨௮. திருக்குறள்	௩௯௪
௨௯. திருச்சிறற்பலக்கோவை	
யார்	௩௯௪
௩௦. திருப்பதிகம்	௩௯௫
௩௧. திருமுருகாற்றுப்படை	௩௯௫
௩௨. திருவள்ளுவமாலே	௩௯௬
௩௩. திருவாசகம்	௩௯௬
௩௪. திவாகரம்	௩௯௬
௩௫. தொல்காப்பியம்	௩௯௮
௩௬. நரிவிருத்தம்	௩௯௫
௩௭. நற்றிணை	௪௦௦
௩௮. நாலடியார்	௪௦௧

௩௯. நீலகேசித்திராட்டு	௪௦௨
௪௦. நெடுநல்வாடை	௪௦௩
௪௧. பட்டினப்பாலே	௪௦௪
௪௨. பதிற்றுப்பத்து	௪௦௪
௪௩. பரமத்தமிழிரானு	௪௦௫
௪௪. பழமொழி	௪௦௬
௪௫. பிங்கவம்	௪௦௭
௪௬. புறநானூறு	௪௧௦
௪௭. புறப்பொருள்வெண்பாமாலே	௪௧௦
௪௮. பெரியபுராணம்	௪௧௧
௪௯. பெரியாழ்வார்திருமொழி	௪௧௧
௫௦. பெருங்கதை	௪௧௧
௫௧. பெரும்பாணற்றுப்படை	௪௧௨
௫௨. பொருநராற்றுப்படை	௪௧௩
௫௩. மதிவாணர்நாடகத்தமிழ்நூல்சக	௪௧௪
௫௪. மதுரைக்காஞ்சி	௪௧௪
௫௫. மலைபடுகடாம்	௪௧௬
௫௬. முல்லைப்பாட்டு	௪௧௬
௫௭. மேருமந்தரபுராணம்	௪௧௭
௫௮. வீம்பசாரகதை	௪௨௧
௫௯. வீரசோழியம்	௪௨௨

தமிழ்நூலாசிரியர்களின் பெயர்கள்:—

க. அருணந்திசிவாசாரியர்	௩௮௮
உ. இரும்பிடர்த்தலையார்	௩௭௧
௩. இளங்கோவழகன்	௩௭௧
௪. கம்பர்	௩௭௩
௫. காரைக்காலம்மையார்	௩௭௮
௬. கோலூர்கிழார்	௩௮௮
௭. திருத்தக்கதேவர்	௩௯௫
௮. திருவள்ளுவர்	௩௯௬
௯. திவாகரமுனிவர்	௩௯௬
௧௦. நம்பியாண்டார்நம்பி	௩௯௬
௧௧. பெரியாழ்வார்	௪௧௧
௧௨. மண்டலபுருடர்	௩௯௦
௧௩. வெள்ளிவீதியார்	௪௨௧

தமிழ்நூல் உரையாசிரியர்களின் பெயர்கள்:—

௪. வாயார்ச்சுவல்வார்	௩௯௬
----------------------	-----

தமிழ் நூற்பெயர்கள் முதலியன.

சுருள

பக்கம்.

பக்கம்.

உ. சமயதிவாகரவாமனமுனிவர் (- நீல கேசித்திரட்டின் உரையாசிரி யர்) ௪௦௨	௩௩௩
௩. சிலப்பதிகார அரும்பதவுரை யாசிரியர் ௩௩௩	௩௩௩
௪. சொக்கப்பநாவலர் ௩௩௨	௩௩௨
௫. திருவொற்றியூர்ஞானப்பிர காசர் ௩௩௩	௩௩௩
௬. திருத்தணிகைச்சரவணப் பெருமானையர் ௩௩௩	௩௩௩
௭. நச்சினர்க்கினியர் ௩௩௩	௩௩௩
௮. பரிமேலழகர் ௪௦௫	௪௦௫
௯. புறநானூற்றுரையாசிரியர் ௪௧௦	௪௧௦
௧௦. பெருந்தெருள் (- வீரசோ ழியவுரைடாசிரியர்) ௪௨௨	௪௨௨
௧௧. பேராசிரியர் ௪௧௩	௪௧௩
௧௨. மணவாளயாமுனிகள் ௪௧௪	௪௧௪
௧௩. மயிலேறும்பெருமாள் பிள்ளை (- கல்லாடவுரையாசிரியர்) ௩௩௩	௩௩௩
௧௪. மறைஞானதேசிகர் ௪௧௬	௪௧௬

வடமொழி நூற்பெயர்கள் :—

௧. ஆகநெயபுராணம் ௩௩௩	௩௩௩
௨. ஆத்தோயம் ௩௩௩	௩௩௩
௩. ஆபஸ்தம்பக்ருஹ்யம் ௩௩௩	௩௩௩
௪. ஆபஸ்தம்பம் ௩௩௩	௩௩௩
௫. ஐந்திரம் ௩௩௩	௩௩௩
௬. காதம்பரி ௩௩௩	௩௩௩
௭. காவேரிமாவூரத்தம்பம் ௩௩௩	௩௩௩
௮. கிருஷ்ணயஜுர்வேதப்பிராஹ் மணம் ௩௩௩	௩௩௩
௯. கிருஷ்ணயஜுர்வேதஸம் ஹிதை ௩௩௩	௩௩௩
௧௦. கிருஹ்யரத்தம் ௩௩௩	௩௩௩
௧௧. கீதகோவிந்தம் ௩௩௩	௩௩௩

௧௨. சந்தோவிசிதி ௩௩௩	௩௩௩
௧௩. சப்தகௌஸ்துபம் ௩௩௩	௩௩௩
௧௪. தச்சுமாரசரிதாம் ௩௩௩	௩௩௩
௧௫. தருக்கச்சங்கிரகம் ௩௩௩	௩௩௩
௧௬. தானபாமிதை ௩௩௩	௩௩௩
௧௭. நாகாநந்தம் ௪௦௦	௪௦௦
௧௮. நாராயணீயம் ௪௦௩	௪௦௩
௧௯. நிருகதம் ௪௦௩	௪௦௩
௨௦. நைஷதம் ௨௮௫, ௪௨௪	௨௮௫, ௪௨௪
௨௧. பஸ்தம் ௪௦௬	௪௦௬
௨௨. பாணியியல்பாகரணம் ௪௦௭	௪௦௭
௨௩. பிரதாபருத்திரீயம் ௪௦௮	௪௦௮
௨௪. பிரமம் ௪௦௮	௪௦௮
௨௫. மனுஸ்மிருதி ௪௧௬	௪௧௬
௨௬. வாராகம் ௪௨௩	௪௨௩
௨௭. வால்மீகராமாயணம் ௪௨௩	௪௨௩
௨௮. ஸ்ரீவியாஸபாரதம் ௪௨௪	௪௨௪
௨௯. ௪௨௫	௪௨௫

வடமொழி நூலாசிரியர்களின்
பெயர்கள் :—

௧. தோழப்பர் (- வைதிகஸார்வ பௌமர்)* ௩௩௮	௩௩௮
௨. பட்டோஜித்கவிதர்* ௪௦௪	௪௦௪
௩. வாரஹமிஹிரர் ௪௨௦	௪௨௦
௪. வித்தியாநாதகவி ௪௦௮	௪௦௮
௫. ஜயதேவர் ௪௨௩	௪௨௩
௬. ஸ்ரீஹர்ஷகவி ௪௨௪	௪௨௪

வடமொழியுரையாசிரியர் :—

௧. குமாரஸைவாமிஸூரி ௪௦௮	௪௦௮
௨. ஸ்ரீமல்லநாதஸூரி ௪௨௪	௪௨௪

மணிப்பிரவாளநூல் :—

ஸ்ரீபுராணம் (சைனநூல்) ௪௨௪	௪௨௪
---------------------------	-----

* இவ்விருவரும் உரையாசிரியர்களாகவும் கூறப்படுவர்.

இந்நூலால்தெரிந்த அரசர்களின்பெயர்கள் முதலியன.

[இதிலுள்ள பெயர்களுட் சிலவற்றின்பின்னே இருதலைப்பிறையிலுள்ள எண்கள் காதைகளை யுணர்த்துவன வென்றும், மற்றவைகள் பாட்டுக்களின் அடிகளை யுணர்த்துவனவென்றுங் கொள்க. பெயர்களின் எவரணங்களை இப்புத்தகத்தின் முன்புள்ள அபிதான விளக்கத்திற்காண்க.]

(க)—அரசர்களின் பெயர்கள்:—

க - அத்திபதி.	கக - நாகநாட்டரசரிருவர்.
உ - இரவிவன்மன்.	உ௦ - நெடுஞ்செழியன்.
ங - இராகுலன்.	உக - நெடுமுடிக்கிள்ளி.*
ச - இராமன்	உஉ - புண்ணியராசன்.
(ரு) - உதயகுமரன்.	உங - பூமிசந்திரன்.
சு - ககந்தன்.	உச - மனு
எ - கரிகால்வளவன்	உரு - மாவண்கிள்ளி.*
ஐ - கரிகாற்பெருவளத்தான்	உஈ - மாவலி
க - கணகன் (உஈ) அஈ.	உஎ - முசுருந்தன்.
க௦ - காந்தன்.	உஅ - வசு.
கக - கிள்ளிவளவன்.*	உசு - வடிவேற்கிள்ளி *
கஉ - குமரன்	க௦ - வத்தவன் (வத்ஸராஜன்).
கங - சீதரன்	கக - வளவணன்.
கச - செங்குட்டுவன்.	கஉ - வானன்.
கரு - துச்சயன்	கங - விசயன் (உசு) அஈ.
கஈ -	கச - விடர்ச்சிலைபொறித்தவேந்தன்.
கஎ - தூங்கெயிலெறிந்த தொடித்தோட்	கரு - விராடன்.
செம்பியன்.	கஈ - வென்வேற்கிள்ளி.*
கஅ - தொடுகழற்கிள்ளி.*	

(உ)—அகூத்யபாத்திரம்:—

அமுதசுரபி.

(ங)—ஆறுகள்:—

க - கங்கை.	ச - காவேரி.
உ - காயங்கரை	ரு - குமரி.
ங - காரியாறு.	

(ச)—உலகம்:—

க - துடிதலோகம். உ - வித்தியாதரருலகு.

(ரு)—ஊர்கள்:—

க - அசோதரங்கரம்.	ச - கச்சயம்.
உ - இடவயம்.	ரு - கபிலை.
ங - உஞ்சை.	சு - காஞ்சனபுரம்.

இக்குறியின் முன்புள்ளவைகள் ஒருவருடையபெயர்களைன்றுஞ் சொல்வதற் கிடமுண்டு.

அரசர்களின் பெயர்கள் முதலியன.

சகக.

எ - காஞ்சி.	கௌ - சேடி (கௌ) - உக.
அ - காவிரிப்பூம்பட்டினம் (காகந்தி)	கௌ - தக்கினமதுரை (மதுரை).
க - கொற்கை.	கௌ - நாகபுரம்
கௌ - கோசம்பி - கொளசாம்பிநகரம்.	கௌ - வசந்தி.
கௌ - சண்பை.	கௌ - வஞ்சி
கௌ - சிங்கபுரம்.	கௌ - வயனங்கோடு.
கௌ - சித்திபுரம்.	உௌ - வாரணாசி.

(சு) - குலங்கள்:-

க - இந்திரகுலம். (உசு) கசுசு.	க - மாவலிகுலம், (கௌ) - ரு.
உ - சூரியகுலம், பதிசம், க	

(எ) - கோயில்கள்.

க - இந்திரவிசாகரம். (உசு) - ரு. (உசு) எௌ.	க - தீவதிவகைகோயில். (உசு) - உகௌ.
உ - கலைநியமம். (கௌ) - கௌ (கசு) - கௌ, கௌ.	எ - புத்தபாதபீடிகைக்கோயில்.
க - குச்சரக்குடிகை. (கௌ) - கௌ, கௌ உ.	அ - பூதசதுக்கம்.
ச - சங்கரவாஸக்கோட்டம்.	க - மணிமேகலாதெய்வக்கோயில். (உசு) உகௌ - உகௌ.
(உ) - தருநிலை - கற்பகத்தருநிற்குக்கோயில்.	கௌ - வச்சிரக்கோட்டம் - வச்சிராயுத, குவகோயில்.

(அ) - தருமசாலை:-

உலகவறவி.

(சு) - தீவங்கள்:-

க - இரத்தினத்தீவம்	ச - சிறுதீவு இரண்டாய்வு. (சு) - கசுசு
உ - இலங்காதீவம்.	(சு) - பெருந்தீவுநான்கு. (சு) - கசுசு.
க - சம்புத்தீவம்.	சு - மண்பல்லவம்.

(கௌ) - தெய்வங்கள்:-

க - அந்தரி-தூர்க்கை.	கௌ - திருமா.
உ - அரூபப்பிரமர்நால்வகையினர்.	கௌ - தீவதிவகை.
க - இந்திரன்.	கௌ - துவதிதன். (கந்திப்பாவை).
ச - உரூபப்பிரமர்பதினாலவகையினர்	கௌ - பலதேவன்.
ரு - கண்ணகி.	கௌ - பிரமன்.
சு - கந்திப்பாவை. துவதிதன்	கௌ - பூதம். (அங்காடிப்பூதம், சதுக்கப் பூதம்.)
எ - குமரி. (கௌ) - எசு.	உௌ - மணிமேகலாதெய்வம்.
அ - கோவலன். (உசு) - கௌ.	உசு - மதுராபதி.
க - சதுக்கப்பூதம்.	உௌ - மஹாப்பிரஹ்மா. (பதிசம்) - உக
கௌ - சம்புத்தீவக்காவற்றெய்வம். (சம் பாபதி)	உக - மாரன்.
கௌ - சித்திரசேனன். (உசு) - கசுசு.	உசு - மாருதவேகன்.
கௌ - சிந்தாதேவி.	உௌ - முருகக்கடவுள்.
கௌ - சிவபெருமான்.	உசு - விர்தாகடிகை.

(கௌ) - நகரத்தெய்வங்கள்:-

க - சம்பாபதி	உ - மதுராபதி

(கஉ)—நாடுகள்:—

க - அங்கநாடு.

உ - உத்தரமகதம். (உக) -

க - கலிங்கநாடு.

ச - காந்தாரநாடு.

சாவகநாடு.

சு - நாகநாடு.

எ - பாண்டிநாடு.

அ - பூருவதேயம்.

க - மகதம். (௨௬) - சஉ.

(கங)—நூல்கள்:—

க - யநூல். (௨) - கக.

உ - திருக்குறள். (௨௨) - சுக.

௧ - பிடகம். (௨௬) - சுசு.

ச - மடைநூல். (௨) - உஉ.

ரு - மற்கலிநூல். (நவகதிர்)(௨௭)-கசு.

(கசு)—நோய்:—

யானைத்தீநோய்

(கரு)—பாம்பு:—

திட்டிவிடம்.

(கக)—புத்தத்தலமுள்ள இடங்கள்:—*

க - காஞ்சி. (௨௮) - கஎரு.

உ - காவிரிப்பூம்பட்டினம். (க) - சுசு.

க - சமந்தம். (சமனொளி) (கக) - உஉ : (௨௨) - க௦௭

ச - பாதபங்கயமலை (க௦) - சுஅ : (கஉ) - கஅ, க௦௭.

ரு - மணிபல்லவம். (அ) - சுக (க) - க, (௨ரு) - கசு.

சு - வஞ்சிகர். (௨௮) கக௦ - ககக

* துடிதபுரமெனவும் மஹேஸ்வரமெனவும் இரண்டு புத்தத்தலங்களிலிருந்தனவென்றும் அவை முற்காலத்திருந்த பொளத்தர்களாகிய தமிழ்க்கவிஞர்களாற் புக்கப்பட்டிவந்தனவென்றும் பின்வரும்பாடல்கள் புலப்படுத்தும். அப்பாடல்கள்வருமாறு:—
“தொழுமடிய ரிதயமல ரொருபொழுதும் பிரிவரிய துணைவ நெனலா, மெழுமிரவி கிரணங்க ரிலகுதுகில் புனைசெய்தரு ளிறைவ ளிடமான், குழுவமுறை யவருமுனி வராமரி பிரமரூர் கவனு மெவருந், தொழுதகைய விமையவரு மறமருவு துதிசெய்தெழு துடித புமே.” (இது, வீரசோழியம், யாப்புப்பாடல், கக - ம் கலித்துறை யுதாரணம்), “மிக்கதனங் களோமாரி மூன்றும் பெய்யும் வெங்களிற்றை மிகுசிந்தாமணியை மேனி, யொக்கவரிந் தொருகூற்றை யிண்டு கண்ணை யொளிதிகழூர் திருமுடியை யுடம்பி ளுனை, யெக்கிவிழும் குருதிகளை ய-சு தன்னை யின்னுயிர்போற் றேறியரை யீன்ற செல்வ, மக்களைவந் திரந்தவர்க்கு மகிழ்ந்தே யீயும் வானவந்தா முறைந்தபதி மாளுவரே.” (இது, சிவஞானசித்தியாரீ, பரபக்கம், செளத்திராந்தி கன்மத்தன்னுள் “முழுதுணர்ந்து” என்னுந் திருவிருத்தத்திற்கு ஸ்ரீநானப்பிரகாச ரெழுதிய வுரையிற்சுண்டது.), “வானுடும் பரியாயு மரிண மாயும் வன்கேழற் களி ருயு மெண்காற் புண்மான், ருளையும் பணையெருமை யொருந்த வாயுந் தடக்கையினங் களி ருயுஞ் சடங்க மாயு, மீளாயு முயலாயு மன்ன மாயு மயிலாயுப் பிறவாயும் வெல்லுஞ் சிங்க, மாளையுங் கொலைகனவு கள்பொய் காமம் வரைந்தவந்தா முறைந்தபதி மாளுவரே.” (இது, நீலகேசித்திராரீ, குண்டலகேசிவாதச் சருக்கத்துள்ள “வதிலாரிடர் ஈர்க்கும்” என்னுஞ் செய்யுளுரையிற் காணப்பட்டது.)

அரசர்களின் பெயர்கள் முதலியன.

சுசுத

(கௌ)—புலவர்கள்:—

க - இளங்கோவழிகள். (பதிகம்) - கரு. | உ - கூலவாணிகன் சாத்தனார். (பதிகம்)
 ஈ - திருவள்ளுவர். (உஉ) - கூக. | கூக.

(கௌ)—பொய்கைகள்:—

க - கோமுகி. உ - சரவணம்.

(கௌ)—மலைகள்:—

க - இமயம்.
 உ - சமந்தம் (சமனோளி).
 ஈ - தவளமலை (கரு) - ஈ.
 ச - நாகர்மலை.
 ரு - பாதபங்கயமலை (கிருத்திரகூடம்).
 கூ - பொதியில்.
 எ - மேரு.
 அ - மேருவைச்சார்ந்த எழுவகைக்குள்
 றங்கள்.
 கூ - விர்தம்.

(உ௦)—முனிவர்கள்:—

க - அக்கபாதர். (உ௭) - அஉ.
 உ - அகத்தியர்.
 ஈ - அசலர்.
 ச - அறவணவழிகள்.
 ரு - கவேரர்.
 கூ - கிருதகோழி.
 எ - கேசகம்பளர்.
 அ - கௌதமமுனிவர்.
 கூ - சங்கதருமர்.
 க௦ - சாதுசகரர்.
 கக - சிருங்கி.
 கஉ - சைமினி
 கஈ - தருமசாவகர்.
 கச - பரசுராமர்.
 கரு - பிரமதருமர்.
 கசு - புத்தர்.
 கௌ - மண்முகமுனிவர்.
 கௌ - விசுவாமித்திரர்.
 கக - வியாசர்.
 உ௦ - விரிஞ்சி.
 உக - விருச்சிகர்.

(உ௧)—வனங்கள்:—

க - கவேரவனம். உ - சம்பாதிவனம். ஈ - தருமதவனம்.

(உ௨)—வாதுங்கள்:—

க - அளவைவாதம் (உ௭) - ரு.
 உ - ஆசுவகவாதம். (உ௭) - க௦அ.
 ஈ - சாங்கியவாதம். (௨௭) - உ௦உ.
 ச - சைவவாதம். (உ௭) - அ௭.
 ரு - நிசண்டவாதம். (உ௭) - கசௌ.
 கூ - பிரமவாதம். (உ௭) - கூக.
 எ - பூதவாதம் (உ௭) - உகஈ.
 அ - மந்திரவாதம். (ஈ) - எ௭.
 கூ - வேதவாதம். (உ௭) - க௦௦.
 க௦ - வைசேடிகவாதம் (௭௭) - உசு.
 கக - வைணவவாதம். (உ௭) - கூக.

(உ௩)—விழாக்கள்:—

க - இந்திரவிழா.
 உ - தீவதிலைகவிழா. (உ௨) - உகரு.
 ஈ - மங்கலத்திருநாள் (க௦) - அக.
 ச - மணிமேகலாதெய்வவிழா. (உ௨) -
 உகரு.

மணிமேகலைப் பிரயோகவிளக்கம்.

பழையதூல்களின் உரைகளில் உரையாசிரியர்களால் மணிமேகலையி லிருந்து உதாரணங்களாக எடுத்துக்காட்டப்பட்ட மூலங்களுள் இப் பெழுது ஏனக்குக் கிடைத்தவைகள் இங்கே பதிப்பிக்கப்பட்டன.

இலக்கணவிளக்கவுரை.

சூத்திர
வெண்.

மணிமேகலை.

- எக “எட்டி குமர னிருந்தோன் றன்னை” ... ச - ம் காதை, ௫௦.
 ,, “எட்டிப்பூ” , ௨௨ - ம் காதை, ௧௧௩.
 ௨௪௪ “மாமறை மாக்கள் வருகுலங் கேண்மோ”. ௧௩ - ம் காதை, ௧௩.
 ,, “முதுமறையந்தணிர் முன்னிய துறாமோ” ௧௩ - ம் காதை, ௫௬.

சிலப்பதிகாரம்

அடியார்க்குநல்லாருரை.

பக்கம், வரி.

உணர்ப்பாயிரம்.

ச - ௧ “நாடகக் காப்பிய நன்னு னுனிப்போர்” ௧௯ - ம் காதை, ௮௦.

பதிகம்.

௧௯ - ௧ “இறும்பூது சான்ற”... .. ௨௦ - ம் காதை, ௫௫.

அந்திமலைச்சிறப்புச்செய்காலை.

௧௦௯ - ௧௯ “எற்கெடுத்திரங்கி”... .. ௫ - ம் காதை, ௩௩.

இந்திரவீழ்வுரெடுத்தகாலை.

௧௩௫-௧௮ “வசித்தொழி லுதவ மாதிரங்கொழுப்ப” ௧௪ - ம் காதை, ௫௭.

கடலாடுகாலை.

௧௬௬-௨௪ “சரியற் றாடி..... பேடுகாண் குநரும்” ௩ - ம் காதை, ௧௬௬ - ௧௨௫.

களுத்திறமுடைத்தகாலை.

௨௧௭-௨௮ “கரந்துரு வெய்திய கடவு ளாளரும்” ௧ - வது காலை, ௧௫.

நாடுகாண்காலை.

௨௩௦ - ௧௪ “நாலேழ் நாளினும்”... .. ௧ - வது காலை, ௮.

௨௩௩ - ௧௦ “இலவந் திகை... .. குளர்”... ௩ - ம் காலை, ௪௫ - ௪௬.

கொலைக்களக்காலை.

௩௮௧-௨௭ “நினக்கிவன் மகளு காரிகை” ௨௧ - ம் காலை, ௨௧ - ௩௨.

ஊர்குழவரி.

௪௨௯ - ௩௦ “ஊழ்வினை வந்திவ னுயிருண்டு கழி
 ந்தது” } ௬ - ம் காலை, ௧௫௨.

சிவஞானசித்தியார் பரபக்கம்.

திருவொற்றியூர் ஞானப்பிரகாசருநா.

திரு
விருத்தம்.

சௌத்திராந்திகன்மதம்.

மணிமேகலை.

நக	“பேதைமை செய்கை. ... நரகிருப்பர்”	{	உச - ம் காதை, ௧௦௫ - ௧௧௦. ௩௦ - ம் காதை, ௪௫ - ௪௬.
௩௦	“திவினை யென்பதி.....பிரமரு மாகி”	{	உச - ம் காதை, ௧௨௬ - ௧௩௧. ௩௦ - ம் காதை, ௪௪ - ௪௦.

சீ வ க சி ந் தா ம னி.

நச்சினுர்க்கினியருநா.

இலம்பகக்

கவித்

கனகமாலையாரிலம்பகம்.

தொகை.

௬௬

“மணிமேகலையிற்கூறிய கலைகள்” ... உ - ம் காதை, ௧௮ - ௩௧.

மண்மகளிலம்பகம்.

௬

“வேத்தியல் ... நங்கை” ... உ - ம் காதை, ௧௮ - ௩௧.

திருக்குறள்.

பரிமேலழகருநா.

குறள் எண்.

௩௪௩ “மாதவர் நோன்பு ... னின்றால்” ... உஉ - ம் காதை, ௨௦௮-௨௦௯.

பரிமேலழகாக்கொண்டபாடம் “காவலினறித் தங்கா” என்பது.

௧௦௪௩ “குடிப்பிறப் பழிக்கும் விழுப்பங் } ௧௧ - ம் காதை, ௭௪.
கொல்லு”

தொல்காப்பியம்.

இளம்பூரணருநா.

குத்திர

(எழுத்ததிகாரம்.)

வெண்.

... உஉ - ம் காதை, ௧௧௩.

௧௩௪ “எட்டிப்பூ”

தொல்காப்பியம்.

நச்சினுர்க்கினியருநா.

(எழுத்ததிகாரம்)

௧௩௪ “எட்டிப்பூ” ... உஉ - ம் காதை, ௧௧௩.

“எட்டி குமர னிருத்தோன் றன்னை” ... ௪ - ம் காதை, ௩௮.

(சொல்லதிகாரம்.)

௩௭ “ஐம்பெருங் குழவு மெண்பே ராயமும்” ... ௧ - வது காதை, ௧௭.

நன் னூல்.

சங்கரநமச்சிவாயருநா.

குத்திர

(எழுத்ததிகாரம்)

வெண்.

... உஉ - ம் காதை, ௧௧௩.

௧௬௩ “எட்டிப்பூ”

கஅச “சுருப்புநான்” கஅ - ம் காதை, க௦௫.
 ,, “சுருப்புவி” { கஅ - ம் காதை, க௦௫;
 ௨௦ - ம் காதை, க௨.

(சொல்லதிகாரம்.)

கசக “மாமறை மாக்கள் வருகுலங் கேண்மோ” க௭ - ம் காதை, க௭.

,, “முதுமறையந்தணிர் முன்னிய துணாமோ” க௭ - ம் காதை, ௫௬.

நீலகேசித்திரட்டு.

சமயதிவாகரவாமனமுனிவருநா.

மொக்கலவாதச்சுருக்கம்.

சொல்” என்னுஞ்செய்யுளுரை: } ௨௪ - ம் காதை, க௨௭ - க௭௭;
 யென்பதி. பிரமருமாகி” } ௭௦ - ம் காதை, ௬௪ - ௮௦.

புத்தவாதச்சுருக்கம்.

“சுயலாசுயலம்” என்னும் செய்யுளுரை: } ௨௪ - ம் காதை, க௨௭ - க௭௭;
 “திவினையென்பதி. பிரமருமாகி” } ௭௦ - ம் காதை, ௬௪ - ௮௦.

மேற்கூறிய உரையாசிரியரும் பிறரும் மணிமேகலையின் மூலவாக்கியங்களுையே தமது உரைநடையாகத் தழுவினெழுதியும் பாராட்டியிருக்கின்றனர்.

அவருட் பரிமேலழகர் எழுதியவற்றிற் சிலவருமாறு:—

திருக்குறள்.

௨௦ - ம் அதிகாரத்தின் அவதாரிகை - ‘பொய், குறளை, கடுஞ்சொல், பயனில் சொல்லென வாக்கின் கணிகழும்பாவநான்கனுள்’= மணிமேகலை, ௨௪ - ம் காதை, க௨௭ - க௨௮ - ம் அடிகள், ௭௦ - ம் காதை, ௬௮ - ௬௯ - ம் அடிகள்— ‘பொய்யே குறளை கடுஞ்சொல் பயனில், சொல்லெனச் சொல்லிற் றேன்றுவநான்கும்.”

௨௦௮ - ம் திருக்குறளின் விசேடவுரை - ‘தன் காலம் வருந்துணையும் புலனாகாது உயிரைப்பற்றிநின்று அது வந்துழி உருப்பதாய திவினை’= மணிமேகலை, ௨௪ - ம் காதை, க௨ - ம் அடி - ‘உம்மை வினைவர் துருத்த லொழியாது.”

௭௬௨ - ம் திருக்குறளின் விசேடவுரை - ‘பிறப்புப் பிணி மூப்பு இறப்புக்க ளாற்றுன்பமுற்று.’ ௭௭௦ - ம் திருக்குறளின் விசேடவுரை - ‘பிறப்புப் பிணிமூப்பு இறப்புக்கள்’= மணிமேகலை, ௭௦ - ம் காதை, ௬௫ - ௬௭ - ம் அடிகள் - “பிறப் பெனப் படுவதக் கருமப் பெற்றியி, னுறப்புண ருள்ளஞ் சார்பொடு கதிகளிற், காரண காரிய வருக்களிற் றேன்றல், பிணியெனப் படுவது சார்பிற் பிறிதா, யியற்கையிற் திரிந்துடம் பிடும்பை புரிதல், மூப்பென மொழிவ தந்தத் தளவுந், தாக்குநிலையாமையிற் றுந்தளர்ந் திடுதல், சாக்கா டென்ப தருவருத் தன்மை, யாக்கை வீழ்கதி ரெனமறைந் திடுதல்.” க௬ - க௮ - ம் அடிகள் - “தோற்றஞ் சார்பின் மூப்புப் பிணி சாக்கா, டவல மரற்றுக் கவலைகை யாறெனத், தவலி றுன்பந் தலைவரு மென்ப.” க௭௦ - க௭௨ - ம் அடிகள் - “பிறப்பு மீறும் பிறப்புப்பிணி மூப்புச், சாக்கா டவல மரற்றுக் கவலை, கையா றென்றிக் கடையி றுன்பம்.” க௬ - க௬ - ம் அடிகள் - “நான்காங் கண்டம் பிறப்பே பிணியே, மூப்பே சாவென மொழிந்திடு துன்பம்.” க௬௭ - க௬௮ - ம் அடிகள் - “பிறப்பே பிணியே மூப்பே சாவே, யவல மரற்றுக் கவலைகை யாறுகள்.”

இன்னும் இவைபோன்ற பலவுளவெனினும், அவை விரிவஞ்சி எழுதாது விடப்பட்டன.

மணிமேகலையில் வந்துள்ள வேறுகதைகள்.

அடி எண்.

பதிகம்.

- க - அ. சம்புத்தீவத்தெய்வமாகிய சம்புவென்பவன், பூமிதேவிக்கு அரக்கால் வருந் துயரத்தைப் போக்குதற்கு நாவல்மரத்தின்கீழேநின்ற தவஞ்செய்தது.
- க0 - கஉ. காந்தனென்னுஞ் சோழனொருவனுடைய வேண்டுகோளால், அகத்தியமுனிவர், தமது கமண்டலத்திருந்த காவிரியைப் பெருகச் செய்தது.
- உச - கூக. சம்பாபதி, புகார்நகரத்திற்குக் காவிரிப்பூம்பட்டினமென்று பெயரளித்தது.

கி—வது காதை.

- க - கூ. அகத்தியமுனிவர் கட்டளையின்படி, தூங்கெயிலெறிந்த தொடித் தோட்செம்பியனென்னுஞ் சோழனொருவன், காவிரிப்பூம்பட்டினத்தில் இந்திரனுக்கு விழாச்செய்தது.

உ—வது காதை.

- சக - ருரு. கண்ணகி மதுரையம்பதியை அழித்தது.

ரு—வது காதை.

- ருரு - ருச. சூரியனுடையகிரணத்தாற் சிறையிழந்த சம்பாதி காவிரிப்பூம்பட்டினத்தைச்சார்ந்த ஒருவனத்திலிருந்தமையால், அவ்வனம், சம்பாதிவனமென்று பெயாபெற்றதென்பது.
- ருரு - ருசு. காவிரியின்றந்தையாகிய கவேரமுனிவரிருந்தமையால், காவிரிப்பூம்பட்டினத்தைச்சார்ந்த ஒருவனம், கவேரவனமென்று பெயாபெற்றதென்பது.
- கஉக - கஉச. பிரதகியுமநன் பேடிக்கோல்பூண்டு வாணசுரனுடைய நகரவீதியிறசென்று ஆடியது.
- கசக - கசஎ. அருச்சுனன் பேடிவடிவங்கொண்டு விராடநகரஞ்சென்றது.

ச—வது காதை.

- க0எ - ர0அ. கரிகாற்பெருவளத்தான் முதுமைவேடம்பூண்டு வழக்குச்சீர்த்தது.

கக—வது காதை.

- அக - கூக. வறட்காலமொன்றில் உணவுகிடையாமையால் கௌசிகமுனிவர் நாயூனைக் கவர்ந்து தின்னத்தொடங்கியபொழுது இந்திரன்கட்டளையால் மழைபெய்ததென்பது.

கரு—வது காதை.

- கூக. அசலமுனிவர் பசுவின் புதல்வ ரென்பது.
- கூஉ. சிருங்கமுனிவர் மானின் புதல்வ ரென்பது.
- கூச. விரிஞ்சிமுனிவர் புலியின் புதல்வ ரென்பது.
- கூட. கேசகம்பளரென்பவர் நரியின் புதல்வ ரென்பது.

௧௫—௧௬. முனிவரிருவர் பிரமதேவருடைய முன்னிலையில் தெய்வகணிகை யொருத்தியால் தோன்றின ரென்பது.

௧௫—வது காதை.

௧௧ - ௧௬. பிரச்சோதனனார் சிறைவைக்கப்பட்ட உதயணனைச் சிறைமீட்ட ர்ரு யூகியென்பவன் வேறுவடிவங்கொண்டு சென்றது.

௧௭—வது காதை.

௧௧ - ௧௨. அணைகட்டுதற்பொருட்டு வானரங்கள் மலைகளைக்கொணர்ந்து கட லிற் போகட்டது.

௧௮—வது காதை.

௧௦ - ௧௧. அகலிகையை விரும்பிய இந்திரன் கௌதமமுனிவருடையசாபத தால் ஆயிரங்கணபெற்றது.

௧௨ - ௧௩. அக்கினிதேவன் முனிவரெழுவர்களுடைய பனைவியனாவிரும்பிய தை அவன்மனைவி யறிந்து, அமமங்கையர்வேடத்தைத் தனித் தனியே ஒவ்வொருகாலததுப்பூண்டு, அவன்வேட்கையைத

௧௯—வது காதை.

௧௧ - ௧௨. திருமால் வாமனவடிவங்கொண்டு மாவலிபாலிரந்து பின்பு பேருரு வெடுத்து அடியிற் படியை அடக்கியது.

௨௦—வது காதை.

௨௫. பரசுராமர் அரசர்களுடைய பரம்பலையை வேறுபடுத்தது.

௨௧. மனுவென்னுஞ்சோழராசன், தன்மகன்மேலே தேர்க்காலைச்செல்லு த்தி முறைசெய்தது.

௨௩—வது காதை.

௧௦௮ - ௧௧௧. காருகமடந்தையொருத்தியின் வனாவிலொழுக்கத்தால், அவளு டையமகன் மரணமுற்றது.

௧௧௨ - ௧௧௩. வேடனொருவன், அறிவில்லாமல், சூன்முதிர்ந்த மாநென்றையெ ய்து, அதன்வயிற்றினின்றும் நழுவி ய குட்டியைக் கண்டு, உயிர்

௨௪—வது காதை.

௭ - ௧௩. தேவகணிகையர் தூற்றிருபத்தொருவர் காவிரிப்பூம்பட்டினத்தில் மாணிடக்கணிகையர்மரபில் மூன்பு பிறந்தார்களென்று சித்திரா பதி இராசமாதேவிக்குக் கூறியது

௨௫—வது காதை.

௨௦௧-௨௦௨. (')

௨௬—வது காதை.

௧௫ - ௧௬. கற்பின்மிக் நீலியென்பவருடைய சாபத்தால், கோவலன் கொலை

௭ - ௧௦. சேரன் செங்குட்டுவன், கண்ணகியின் படிமஞ்சமைத்தற்கு வட நாட்டரசர்களை வென்று இமயமலையிலிருந்து கற்கொணர்ந்தது.

புத்தேதவனுடைய பெயர்கள்.—

சூ - சூடாமணிகண்டு.

தி - திவாகரம்.

நா - நாமலிங்காநுசாஸநம்.

பி - பிங்கலம்.

ம - மணிமேகலை.

வே - வேறுநூல்கள்.

[பெயர்களுள் ஒருபொருட்பெயராய்வருவனெழுமுள்.]

அகலங்க

சூ.

அண்ணல், சூ தி.

அதவ்யவாதி, நா.

அநந்தலோசனன், தி.

அர்க்கபந்து, நா.

அரசநிழலிருந்தோன், சூ.

அருங்கலைநாயகன், தி.

அருணெறிகாக்குஞ்செல்வன், தி.

அருளறம்பூண்டோன், ம.

அறம்பகர்ந்தேகான், வே.

அறவாழியாள்தோன், ம.

அறவியங்கிழலோன், ம.

அறவோன், ம.

அறிவன், பி.

யன, சூ.

ஆதிபுங்கவன், பி.

ஆதிமுதல்வன், ம.

ஆதிமுனிவன், ம.

ஆரியன், ம.

இயல்குணன், ம.

உரகர்துயரமொழிப்போன், ம.

உலோகஜித், நா.

எண்ணில்கண்ணுடையோன், சூ.

எண்பிறக்கொழியவிற்றதோன், ம.

கண்ட

கலைகட்கெல்லாம்நாதன், சூ.

காமற்கடந்தோன், ம.

கௌதமன், நா.

சாக்கியமுனி, நா.

சாக்கியன், சூ.

சாக்கியவிறமன், நா.

சாந்தன், சூ. தி. பி.

சாஸ்தா, நா.

சான், சூ.

சினன், சூ. தி.

சினேந்திரன், ம.

செல்வன், சூ.

சைனன், சூ. தி.

சௌத்தோதனி, நா.

தசபலன், நா.

ததாகதன் சூ. நா.

தாமராஜன், சூ. நா.

தருமதலைவன், ம.

தருமன், பி.

தன்னுயிர்க்கிரங்கான், ம.

திருநெறிக்கடம்பகைகடந்தோன், ம.

திமொழிக்கடைத்தெவியோன், ம.

துறக்கம்பேண்டாத்தொல்லோன், ம.

நரகர்துயர்கெடநடப்போன், ம.

நல்லறம்பகர்ந்தோன், வே.

நற்றவமூர்த்தி, தி.

நாதன், ம.

பகவன், சூ. தி. பி. ம.

பகவான், நா.

பஞ்சதாரைவிட்டவுணர்க்கூட்டியபெரு

மான், சூ. தி.

பரதுக்கதுக்கன், வே.

பார்மிசைநடந்தோன், பி.

பாரின்மிசையோன், தி.

பிடகன், பி.

பிணிப்பறுமாதவன், ம.

பிறர்க்கறமருளும்பெரியோன், ம.

பிறர்க்கறமுயலும்பெரியோன், ம.

பிறர்க்குரியான், ம.

பிறவிப்பிணிமருத்துவன், ம.

புங்கவன், தி.

புண்ணியமுதல்வன், சூ. தி.

புண்ணியமூர்த்தி, சூ. தி.

புத்தஞாயிறு, ம.

புத்தன், தி. நா.

புலவன், ம.

புனிதன், தி. பி.

சுசுது புத்ததேவனுடைய பெயர்கள்

பூமிசைகடந்தோன், சூ. தி
 பெரியவன், ம.
 பெருந்தவமுனிவன், ம.
 பெருமகன், ம.
 பேரறிவாளன், ம.
 பொதுவறிவிசுழந்துபுலமுறுமாதவன், ம.
 போதித்தலைவன், ம.
 போதிநாதன், ம.
 போதிப்பகவன், ம.
 போதிமாதவன், ம.
 போதிமூலத்துநாதன், ம.
 போதியுரவோன், ம.
 போதிவேந்தன், தி. பி. வே.
 மன்னுயிர்முதல்வன், ம.
 மாயாதேவீசுதன், சூ. நா.
 மாரீனவென்றவீரன், ம.
 மாரஜித், நா.
 மிக்கோன், ம.
 முக்குற்றங்கடந்தோன், தி.
 முக்குற்றமில்லோன், சூ.
 முத்தன், தி.

முழுதுமுணர்ந்தோன், ம.
 முற்றவுணர்ந்தமுதல்வன், ம.
 முன்னவன், ம.
 முனி, நா.
 முனிந்திரன், சூ. நா.
 முனைவன், பி.
 வரதன், வே.
 வரன், சூ. தி. பி.
 வாமன், சூ. தி. பி. ம.
 வாய்மொழிசிறந்தநாவோன், ம.
 விநாயகன், சூ. நா.
 ஜினன், நா. பி.
 ஸ்ரீகனன், நா.
 ஷடபிஜ்ஞன், நா.
 ஸந்மார்க்கநாதன், வே.
 ஸமந்தபத்ரன், நா.
 ஸர்வஜ்ஞன், நா.
 ஸர்வார்த்தவித்தன், நா.
 வித்தார்த்தன், வே.
 ஸுகதன், நா. ம.

இன்னும் பலவுள.

கணபதிநுணை

புத்தா, பரதுக்கதுக்கியாகிப் பிறாக்கேயுறுதிக்குழந்தாராயினும்,
சசனனுண்டென்றாவது ஆன்மாக்களுண்டென்றாவது யாதொன்றும் விள
ங்கக்கூறாமையாற் பெரியோர்கள், அவருடைய கொள்கைகளை எடுத்
தெடுத்தித்தக்கறிப பலவகையாக மறுத்துரைப்பாராயினர் ; அமமறுப்புக்
களை ஈண்டெழுதப்புகின் மிகவிரியுமாகலால், அவற்றுட் சில எடுத்துக்
காட்டப்படும.—

திருஞானசம்பந்தமுந் த்திருநாயனார்

அருளிச்செய்த

தேவாரங்கள்.

திருச்சிற்றம்பலம்.

நொயில்

பட்டைத துவராடைப படிமங் கொண்டாடு
முட்டைர் கட்டுரை மொழிவ கேளாதே
சிட்டா வாழ்திலைச சிறும பலமேய
நட்டப் பெருமானை நானுந தொழுமோமே.

வெற்றையுழலவார துவராடையவேடததாரவாகளுரைகொள்ளன்மின
மற்றவருலகின்னவலமவைமாற்றுகில்லார்
கற்றவர்தொழுதேத்துசிற்றம்பலங்காதலாற்கழற்சேவடிக்கைதொழு
வுற்றவருலகினனுறுதிக்கொளவலவரே

நீநெடுவாயில்.

குண்ட மண்டிவாக் கூறை மூடாசொற
பண்ட மாகவை யாத பண்பினா
விண்ட யங்குநெல வாயிலா நஞ்சை
யுண்ட கண்டரெம முச்சி யாரே.

நீநெடுவாயில்

செய்ய நுண்டிவ ராடையி னூரொடு
மெய்யின் மாசு பிறக்கிய வீறிலாக
கையர் கேண்மைய நோகழிப் பாலெயெம
மெயன் சேவடி யேயடைந துய்மமினே

திருமகேந்திரப்பள்ளி

உடைதறந் தவர்களு முடைதுவ ருடையரும்
படுபழி யுடையவர் பகர்வன விடுமினீர்
மடைவளர் வயலணி மகேந்திரப் பள்ளியு
ளிடமுடை யீசனை யிணையடி பணிமினே.

திருவெண்காடு.

போதியர்கள் பிண்டியர்கண் மிண்டுமொழி பொருளென்னும்
பேதையர்க ளவர்பிறிமி னறிவடையீ ரிதுகேண்மின்
வேதியர்கள் விரும்பியுசீர் வியன்றிருவெண் காட்டானென
ரோதியவர் யாதுமொரு தீதிலரென் றுணருமினே.

திருவையாறு.

குண்டாடு குற்றுடுக்கைச் சமணரொடு சாக்கியருங் குணமொன் றில்லா
மிண்டாடு மிண்டருரை கேளாதே யாளாமின் மேவித தொண்ட
ரெண்டோளர் முக்கண்ண ரெம்மீச ரிறைவாரினி தமருங் கோயில்
செண்டாடு புனற்பொன்னி செழுமணிகள வந்தலைக்குந் திருவையாதே.

திருவாசகம்

[திருத்தோனோககம்]

புத்தன் முதலாய புல்லறிவீற் பல்சமயந்
தத்த மதங்களிற் றட்டுளுப்புப் பட்டுகிற்கச்
சித்தஞ் சிவமாகிச் செய்தனவே தவமாக்கு
மசதன் கருணையிளுந் ரோனோக்க மாடாமோ.

திருசசிற்றம்பலம்.

திவ்யப்பிரகம்

முதலாயிரம்—திருமாலே, எ

புலையற மாகி நின்ற புத்தொடு சமண மெல்லாங்
கலையறக் கற்ற மாந்தர் காண்பரோ கேட்ப ரோதான
தலையறுப் புண்டுஞ் சாவேன் சத்தியங் காண்மி னையா
சிலையினு விலங்கை செற்ற தேவனே தேவ ஞ்வான்.

பெரியதிருமொழி—கக-ம் திருப்பதிகம், ௫

பொங்குபோதியும்பிண்டியும்முடைப்புத்தர்நோன்பியர்பள்ளி யுளருறை
தங்கடேவருந்தாங்களுமேயாகவென்னெஞ்சமென்பாய்
எங்கும்வானவர்தானவாரினைந்தேத்தும்பேங்கடம்மேவிரின் றருள்
அங்கனாகற்கின்றடிமைத்தொழில்பூண்டாயே.

பிழையும் திருத்தமும்.

புத்தசரித்திரம்.

11 கம். வர.

பிழை.

திருத்தம்

க	க	முன்னம்	
உ	கஉ	மாயை	மாயாதேவி
சு	அ	ருவனுமே	ருவனே
எ	உஉ	ஙனம்	ஙனமே
கக	கஅ	போது	போதுகௌசமர்
கஉ	கஉ	துஷர்	துஷர்
உக	உஎ	காசி	அங்குனி காசி
கௌ	கஅ	சலோ	சல்லோ
சு	அ	யந	யந
சுரு	அ	சலோ	சல்லோ

பெளத்ததருமம்.

ருசு	கசு	பாளி	பாளி
	கஎ	பது	பதாம்

மணிமேசலை மூலம்.

நக		தியம	தியம
ருக		யன	வன்
அக		வெஞ்சினம்	வெஞ்சமம்
ககஅ		மாது	மாது
ககக		நெரு	நெரு
ககக		கூலா	கூலா
ககக		கேட்	கேட்
ககக		கினா	கினா
ககக		கக	கக
ககக		கீச	கீச
ககக	அ		மொசி
ககக	க		ணிப்பம்
ககக	கஎ		யகரு
ககக		டோராக	டோராக
உகஉ	ரு	யுட	
உகக		மாரு	மாரு
உகக	அ	கோடு	கோடு
ககக	அ	வடைபு	வடைபு
உகக	உக	யுள்ள	யுள்ள
ககக		றியே	றியே

அரும்பதவுரை.

பக்கம்.	பங்குகள்	வரி.	பிழை.	திருத்தம்.
உ	உ	உரு	விருத்	வர்த்
க	11	கக	ச-ம் காதை, உஅ	
ச	க	க-உ	முதலியோர்	சம
எ	11	உரு	சம	ருஎ
கஎ	உ	உஉ	ருச	கஉரு-கருக.
உ0	11	உ0	கஉச-கருஉ	கருஎ
உக	க	உரு	கருஅ	மையே
உச	11	உரு	மைய	நாளில்
கரு	உ	கஅ	மாதத்தில்	முச்சீன்னீர்நனைப்பத்
கஉ	க	11	முத்	தழீஇ
கஅ	உ	க	தழீஉ	ககச
செ	11	க0	ககரு	னினங்
உரு	க	உ	னினங்	மாரு
சக	11	கரு	மாரு	க்குழ
செ	11	சச	சூழ்	கட
சு	உ	உஉ	கடி	ரிதத்
ருஎ	11	க	ரித்திரத்	லடை
ருஅ	உ	உச	னடை	மெண்ணி,
சு	11	கஉ	மெண்ணி	உஉ-உரு-ம
சு	11	க0	உஅ-ம்	ஹதம்
சு	க	கஎ	ஹாதம்	ணலோகமுத
செ	11	உஉ	ணமுத	கண்
எக	உ	உச	கண்	ரம்
அக	க	அ	ரங்கள	ண்க
செ	11	உஅ	ண்க	ருள
அக	11	க	ருர்	க
க0	உ	எ	தகூட	11தத
கஉ	க	கஉ	ரித்திரத்	லும்
கரு	உ	கரு	லும்	லும்,
க00	க	எ	லும்	ய்யெனதிவதி
செ	11	உரு	ய்யெனதிவத்	ணம்
க00	உ	கஅ	மணம்	வான்
க0க	11	க0	வான்	.
க0ரு	11	கஅ-கரு	கக-ம் காதை, க0உ	தத
க0அ	11	கக	குத்த	ரச-எஅ நரபட்டதோன்று
ககஉ	11	கரு		கங்கு
கஉச	க	உ	தங்கு	வன்-
கஉஅ	உ	கரு	வன்	சுவ
கரு0	க	கரு	சுவ	எ
கருக	உ	கச	கரு	ரன்,
கருக	11	உ0	ரன்	பாம
கச0	11	ரு	யார	ளம்,
கசக	க	கஉ	மாம்	விதவைக்
கருக	உ	கஎ	பித்தானிக்	

பிழையும் திருத்தமும்.

சடு

பக்கம்.	பங்கு.	வர்.	பிழை.	திருத்தம்.
கடுச	க	க	சம்பா	சித்திரா
கடுச	உ	க	"	"
கடுச	க	உச	முன்	"முன்
கடுச	"	உக	சம்பா	சித்திரா
கடுச	உ	உடு	நறு	"நறு
கடுச	க	க	சம்பா	சித்திரா
கடுச	"	க	தொடி	"தொடி
கடுச	"	க	வேந்த	"வேந்த
கடுச	உ	டு	மாலே	மாலே.
கடுச	க	க	முசி	மொசி
கடுச	"	க	டும	டும
"	உ	க	றும	றும்
கடுச	"	க	சித்தல்	சியாமை
கடுச	க	க	தர்	தார்
கடுச	உ	உடு	அவனெடு	வங்கத்தவனெடு
கடுச	"	எ	உலோகாயதன்	பூதவாதி
கடுச	உ	க	முதிர்-	முதிர்
உடுச	"	க	அரசன்சொல்ல	
உடுச	க	க	குடை,	குடை'
உடுச	"	க	கும	கும்-
உடுச	"	(7)	யாவு	யரவு"
உடுச	உ	க	தொகுதி	தொகுதி,
உடுச	"	எ	கடுச	கடுச-
உடுச	"	க	பலில்	பல்
உடுச	"	க	வண்	வண்
உடுச	"	க	கணி	கணி
உடுச	க	உ	சிவ	(சிவ
"	உ	க	சாதத	சாதத
உடுச	க	க	பசியெ	பசியெ
"	உ	க	திரி	திர
உடுச	"	உ	தன்	தன்ம
உடுச	"	உ	பெரியவாச்சான்பிள்ளை	மணவாளமாமுனிகள்
உடுச	"	உ	டைந்த	டைவ
உடுச	"	ச	டிசு	டிய
உடுச	"	க	பாலீ	பாளீ
உடுச	உ	க	முந்	முந்
உடுச	"	க-க	தசஸம்யோஜனையெ	தசகோஷங்களை
"	"	ச	தினையா	திரமா
உடுச	"	க	திதை	திதம்
உடுச	க	க	வும்	வும் கடு-ம் காதை, கடுக-
உடுச	உ	க	டேற்றாளர்	டேறு [கடுச]
உடுச	க	உ	காமி	காமித்தவம்
உடுச	க	ச	வஸது	வாஸது
உடுச	உ	டு	போகம்	மோகம்

பிரகடன பத்திரம்.

	ரூபா.	அணா.
உற நாணாறு முலமும் உனாயும்	சு	0
தபாற்கூலி ரிஜிஸ்திரேஷன் சார்ஜ் ..	0	சு
பத்துப்பாட்டு நச்சிதூக்கவியநுதா	௩	0
தபாற்கூலி ரிஜிஸ்திரேஷன் சார்ஜ் ..	0	சு
சீவகச்சிந்தாமணி நச்சிதூக்கவியநுதா . ..	சு	0
தபாற்கூலி ரிஜிஸ்திரேஷன் சார்ஜ் .	0	அ
சிலப்பதிகாரம் அடியாக்கதூக்கவியநுதா அநுப்பதவுதா	௩	அ
தபாற்கூலி ரிஜிஸ்திரேஷன் சார்ஜ் .	0	௭
மணிமேகலை அநுப்பதவுதா	௩	0
தபாற்கூலி ரிஜிஸ்திரேஷன் சார்ஜ்	0	௭
புறப்பொருள வெண்பாமாலை முலமும் உனாயும் ..	க	அ
தபாற்கூலி ரிஜிஸ்திரேஷன் சார்ஜ் .	0	சு
மதுரைக்காஞ்சி நச்சிதூக்கவியநுதா ..	க	0
மணிமேகலைக்கதைச்சுருக்கம் .	0	அ
புத்தரத்திம், பொத்தநாமம், பொத்தநாமம் ...	0	௨
இவை மூன்றினுக்கும் தனித்தனியே தபாற்கூலி	0	௨
நெடுநல்வாடை நச்சிதூக்கவியநுதா ..	0	சு
கச்சி அனந்தநக்திரேஷன் வண்ணிநுதாது ..	0	௨
நிருமயிலைத் திபர்த்தாதி	0	க

நெடுநல்வாடை முதலியவற்றிற்குத் தனித்தனியே தபாற்கூலி அணா அரை.

இப்பத்தகங்களை

அடியிற்குறித்தவர்களிடத்தும் என்னிடத்தும்
விலக்குப்பெற்றுக்கொள்ளலாம்

சென்னப்பட்டணம்,

புதுமலை

ஸ்ரீநிவாஸ வரதாசாரியர் கம்பெனி.

மதிராஸ் ரிப்பன் அச்சுக்கூடத்திலேவா

சை. இரத்தினசெட்டியாரவர்கள்.

திருச்சிராப்பள்ளி ஸென்ட்ஜோஸப் சாலேஜ்

தமிழ்ப்பாண்டிதர்

முத்திச்சிதம்பரம்பிள்ளையவர்கள்.

மதுரைப் புத்தகக்கடை.

சுணமுக்கம்பிள்ளை.

ஜெ.வா.பி.,

வே. சாமிநாதையன்.

